

Giới thiệu Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa

Thể loại: Thanh mai trúc mã, siêu sủng, HE.**Editor:** Ngân Nhi**Số chương:** 123 Có thông tin về việc Chu Tự Hằng - ông trùm giới công nghệ quay về trường cũ khiến cho giới truyền thông cực kỳ muốn biết về quá trình trưởng thành của anh.

Anh đã chia sẻ 3 chuyện cũ...

"Năm tôi 6 tuổi, bên cạnh nhà tôi có một cô bé hàng xóm đáng yêu, lợi dụng lúc ba mẹ của bạn ấy vắng nhà tôi đã ngủ với bạn ấy"

"Vào năm 2003, khi tôi 16 tuổi, tuy suốt ngày đánh nhau học hành dốt nát, nhưng hoa khôi của trường cũng bị sắc đẹp của tôi mê hoặc, cô ấy cứ ngốc nghếch đi theo tôi"

"Khi tôi 26 tuổi, cũng là năm 2013, chúng tôi kết hôn, tôi đã thề với vợ chưa cưới rằng tôi sẽ yêu cô ấy đến suốt cuộc đời"

"Cô bé hàng xóm, hoa khôi trường học và vợ tôi đều có chung một cái tên, đó là Minh Nguyệt"

"Thanh mai trúc mã: Câu chuyện tình yêu từ thời xe đẩy em bé đến xe ngựa bí đỏ." -

"Từ một cậu trai hư trở thành tổng giám đốc đầy quyền lực, Chu Tự Hằng tỏ tình năm 26 tuổi." -

"Vi em, anh trở thành một người tốt hơn." -

Câu chuyện nhỏ

Chu Ngộ hỏi bố: Bố có thể dùng một câu nói để hình dung mối tình đầu của mình không?

Chu Tự Hằng trả lời: Mối tình đầu của bố thật sự quá hoàn hảo, xinh đẹp ưu nhã, dịu dàng tươi tắn, có tri thức hiểu lễ nghĩa, đáng yêu quyến rũ, ngây thơ hồn nhiên, đáng người yêu điệu, là nữ thần trong những nữ thần...

Minh Nguyệt đỏ bừng mặt.

Chú thích: Câu chuyện này tràn ngập thức ăn cho chó (ý nói là mấy cảnh tình cảm ngọt ngào cho dân FA xem mà gato đó), 1v1, HE, không ngược.

Các chị em, tui lại tiếp tục công cuộc đưa những câu chuyện tình yêu đẹp đến tươi mát cho tâm hồn các chị em đây =)) Hi vọng tui sẽ không cô đơn trên con đường cực dài sắp tới =)) Follow me OK? =))

P/S: Có ai ấn tượng với tên tác giả ko :))

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Vừa mới lên mẫu giáo mà Chu Ngộ đã có rất nhiều phiền muộn.

Trong thế giới bé nhỏ của cậu nhóc, những phiền muộn này tựa như ‘Ưu Lạc Mỹ’ (tên một loại trà sữa TQ), có thể quán vãi vòng quanh địa cầu.

Mà địa cầu thì lớn đến mức nào? Chu Ngộ không biết.

Nhưng cậu biết là, mấy đứa con gái trong nhà trẻ còn phiền phức hơn cả địa cầu nữa.

Chu Ngộ có cảm giác cái đầu nhỏ thông minh của mình sắp nổ tung rồi!

Trước giờ tan học, có một bạn gái ngượng ngùng đưa mũm chân đứng ở cửa lớp, đỏ mặt xấu hổ nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh nói với cậu: “Bạn Chu Ngộ, tớ có thể làm bạn gái của cậu không? Trở thành mối tình đầu của cậu ý?”

Chu Ngộ môi hồng răng trắng, gương mặt tuy còn non nớt nhưng nét nào ra nét ấy, đáng người lại cao lớn hơn những đứa trẻ cùng tuổi, cho nên phần

nào cũng làm tăng thêm sự khôi ngô tuấn tú.

Chu Ngộ càng lớn càng giống bố cậu bé là Chu Tự Hằng, như từ một khuôn đúc ra vậy, đến ngay cả tranh chân dung cũng không thể nào miêu tả giống như thế được, đuôi lông mày khẽ nhú lại, thái độ cực kỳ kiêu ngạo. Dĩ nhiên, tính cách này cũng cực kỳ giống bố cậu bé, cực cần ngang ngạnh, ví như câu “Trời đất bao la, ông đây là nhất”.

Chu Tự Hằng áp dụng chính sách nuôi thả với Chu Ngộ, lúc nghiêm khắc lúc lại thả tự do, khi cần tìm chỉ cần huyết sáo gọi về là được, cũng không lo lắng.

Chu Ngộ cũng quen với kiểu nuôi dạy này của bố, chuyện nhỏ thì thoải mái, còn chuyện lớn thì không được qua loa, trong lòng luôn phân định rõ ràng.

Nhưng thế nào là chuyện lớn? Còn thế nào là chuyện nhỏ?

Chu Ngộ nghe bố Chu Tự Hằng nói với mình thế này: “Việc chung thân đại sự mới gọi là chuyện lớn, còn lại đều chỉ là chuyện nhỏ.”

Bố còn dạy là: “Trong chuyện tình cảm tuyệt đối không được lừa gạt con gái nhà người ta, nếu yêu đương mà không lấy hôn nhân làm mục đích, dù với lý do gì thì cũng sẽ bị quy về phạm vi đùa bỡn lưu manh.”

“Cắm dựa vào gương mặt đẹp mà bố di truyền cho rồi đi dụ dỗ con gái đấy nhé, để cho bố mà biết được thì... Hừ! Bố mày một khi đã cáu lên thì đến chính mình cũng phải sợ chứ đừng nói đến mẹ mày.”

Chu Ngộ chưa đủ tuổi để hiểu được thế nào là hôn nhân, thế nào là yêu đương, nhưng cậu bé hiểu đùa bỡn lưu manh không phải là điều tốt.

Cho nên, lúc đối diện với lời thô lỗ của cô bé đáng yêu cùng trường mẫu giáo, Chu Ngộ sa sầm mặt, cực kỳ thô bạo và mạnh mẽ nắm lấy cổ áo váy công chúa của cô bé xinh xắn kia lên, đẩy cô bạn sang một bên rồi chạy biến đi cùng với các anh em trong nhóm.

Trên đường về nhà, mấy cậu em cứ lúi rúi quẩn lấy Chu Ngộ để hỏi han.

“Đại ca, có bạn gái oai thật đấy.”

“Đúng đúng, đó chính là mối tình đầu, em cũng muốn có một hai cô bạn gái để chơi cùng.”

Chu Ngộ chịu không nổi phải tát nhẹ một cái lên cái mặt mập của cậu em kia: “Đi chỗ khác chơi, cái gì mà một hai cô bạn gái với chả mối tình đầu, đây là chuyện có thể đem ra đùa được à?”

Cậu nhóc đàn em thứ nhất được người nhà nuôi rất tốt, người tròn tròn mập mập, chỉ một cái tát nhẹ của Chu Ngộ cũng có thể khiến cho mặt cậu bé biến dạng rồi, nhưng cậu bé chẳng thêm để ý, vẫn bám theo hỏi Chu Ngộ: “Đại ca, thế sau này anh muốn mối tình đầu của mình sẽ như thế nào?”

Trong lòng đám đàn em thì Chu Ngộ không có chuyện gì mà không thể làm, thế mà đây lại là lần đầu tiên tiểu thiếu gia Chu Ngộ im lặng, một chữ cũng không trả lời được.

Cứ mãi suy nghĩ về vấn đề này, Chu Ngộ về nhà rất sớm, chuẩn bị thành tâm thành ý đến học hỏi bố.

Chu Ngộ sắp xếp câu chữ trong đầu, hồi vòng vo một chút: “Bố có thể dùng một câu nói để hình dung mối tình đầu của mình không?”

Chu Tự Hằng đang chơi cờ vây với Minh Nguyệt, nghe xong thì rất nghiêm túc trả lời: “Mối tình đầu của bố thật sự quá hoàn hảo, xinh đẹp ưu nhã, dịu dàng tươi tắn, có tri thức hiểu lễ nghĩa, đáng yêu quyến rũ, ngây thơ hồn nhiên, đáng người yêu điệu, là nữ thần trong những nữ thần...”

Hắn càng nói càng hăng, thêm vào đó là sự tự hào, đuôi lông mày hơi nhướn lên, đưa mắt nhìn về phía Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt bị cái nhìn này của chồng làm cho đỏ mặt, tay khẽ run lên, bàn cờ vây cũng theo đó mà trở nên hỗn loạn.

Chu Tự Hằng ngắm nhìn cái cổ trắng nõn đang cúi xuống của vợ, gương mặt xinh đẹp cuốn hút lộ ra trong mái tóc đen, khiến cho tim hắn loạn nhịp.

Nhưng thấy con trai Chu Ngộ vẫn còn nhiều điều thắc mắc, thái độ còn rất nghiêm túc, cho nên Chu Tự Hằng không trêu Minh Nguyệt nữa mà ngồi bắt chéo chân, vừa cầm quân cờ vừa hỏi: “Con trai, con còn câu hỏi gì nữa không?”

Chu Ngộ từ bé đến giờ chưa từng nghe qua nhiều câu bốn chữ như vậy, cho nên đầu óc lúc này vẫn còn hơi loạn, mấy câu “Xinh đẹp ưu nhã”, “Dịu dàng tươi tắn”, “Có tri thức hiểu lễ nghĩa”, “Đáng yêu quyến rũ”, “Ngây thơ hồn nhiên”, “Đáng người yêu điệu” cứ quẩn đi quẩn lại trong đầu.

Nghĩ ngợi hồi lâu, cậu bé ngập ngừng hỏi: “Bố, bố đang nói mẹ con đúng không?”

Nghe có vẻ giống lắm!

Lời vừa thốt ra thì cậu bé đã bị bố vỗ cho một cái vào gáy.

Chu Tự Hằng tức giận nói: “Sao lại không phải là mẹ con hả!!! Thằng nhóc thối này!!! Mẹ con khổ sở lắm mới sinh ra con, vậy mà con lại nghĩ cái gì thế?! Coi chừng bố đánh đấy!”

Giọng điệu của Chu Tự Hằng rất gay gắt, nhưng Chu Ngô chẳng thấy sợ chút nào.

Đối với cậu con trai mà Minh Nguyệt mang thai mười tháng này, Chu Tự Hằng yêu ai yêu cả đường đi, yêu thương con đến tận đáy lòng, cách nói chuyện tuy không được nhẹ nhàng, nhưng chưa bao giờ đánh con.

Chu Ngô làm mặt quỷ với Chu Tự Hằng, chân ngắn chạy tới ôm mẹ: “Mẹ! Mẹ cũng nói đi, mối tình đầu của mẹ là người như thế nào?”

Minh Nguyệt ngẩng lên liếc nhìn Chu Tự Hằng, nét mặt hưng phấn của hai cha con nhà này thật sự là giống y hệt nhau.

“Mẹ! Mẹ mau nói đi mà!” Chu Ngô cọ cọ làm nũng.

Chu Tự Hằng cũng để chân xuống, ngồi rất nghiêm chỉnh, không chớp mắt nhìn cô. Chỉ còn thiếu mỗi là không viết lên mặt mình câu “Mau khen anh đi, mau khen anh đi” thôi.

“Mối tình đầu của mẹ, người đó...” Minh Nguyệt ho nhẹ một cái.

Chu Ngô đứng thẳng tai lắng nghe, mái tóc đen dày rối tung cả lên.

Chu Tự Hằng không che dấu được sự vui vẻ mà nhếch môi cười.

Minh Nguyệt có phần rụt rè nói: “Người ấy... Học hành kém cỏi, làm trò xằng bậy, thích đi đánh nhau, tụ tập gây gỗ, ăn to nói lớn, tính tình nóng nảy, trước đó còn uống rượu hút thuốc, là học sinh bị toàn bộ các thầy cô trong trường...ghét nhất...”

Chu Tự Hằng đen mặt.

Chu Ngô nắm chặt tay nhỏ, nhìn mẹ rồi lại nhìn bố, chỉ thấy đau hết cả đầu.

“Nhưng mà...”

Minh Nguyệt nói tiếp: “Người đó có một ưu điểm lớn nhất thế giới.”

“Là cái gì là cái gì?!” Không đợi Chu Ngô mở miệng, Chu Tự Hằng đã chen vào hỏi.

Minh Nguyệt không thèm nhìn Chu Tự Hằng mà vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của con trai, nói: “Bố của con từ đầu tới cuối đều chỉ đối tốt với một mình mẹ thôi.”

Một câu ngọt ngào kia khiến cho Chu Tự Hằng suyt nửa thì như điều gặp gió, bay lên chín tầng mây.

Mặt đỏ bừng bừng.

Muốn nói mà xấu hổ không nói được.

Mẹ nó chứ, làm ông đây cảm động quá đi mất!

Minh Nguyệt nhân tiện dạy con trai: “Cho nên sau này con không được là một chàng trai phong lưu nghe chưa? Chỉ được yêu một người từ đầu tới cuối thôi nhé?”

Chu Ngô xoắn hai tay vào nhau, mặt mũi nhăn lại, hồi lâu mới nói: “Thật không hả mẹ? Bố con không phải mới còn trẻ đã trở thành tổng giám đốc sao? Trên tạp chí đều viết như vậy mà, mẹ...” Mẹ đừng nghĩ con còn nhỏ mà gạt con nhé!

Chu Tự Hằng không biết là hình tượng của mình trong lòng con trai lại to lớn như thế, hấn dùng một tay bế con lên rồi đặt lên đùi mình, nói: “Con có biết vì sao mình lại có tên là Chu Ngô không?”

“Chẳng lẽ đáng ra con phải tên là Vương Ngô à?” Chu Ngô che miệng, hai mắt tròn to, ngốc nghếch nói: “Con thực ra chính là con trai của bác Vương hàng xóm đúng không bố?”

Mẹ mày!

Chu Tự Hằng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, giờ thì suyt nửa đã đá văng con trai đang ngồi trên đùi mình ra rồi.

Chu Ngô phản xạ rất nhanh, tay nắm lấy quần bố rồi trượt xuống, sau đó chạy biến vào trong bếp.

Minh Nguyệt vui vẻ cười, hai mắt cong như vầng trăng khuyết.

Tuy cô đã là một người mẹ, nhưng gương mặt vẫn xinh đẹp như thiếu nữ, xen lẫn nét thù mị đoan trang, giống như một đóa hoa đào tươi thắm, thắm ướn năm tháng thanh xuân.

Chu Tự Hằng hừ vất chân dựa vào salon, lười nhác nhặt mấy quân cờ đen trắng, thi thoảng lại liếc nhìn Minh Nguyệt, ra vẻ thờ ơ nói: “Thì ra hình tượng của anh trong lòng em khi ấy là như vậy.”

Quá là tệ đi!

Đúng là điển hình của bad boy mà!

Minh Nguyệt nhẹ nhàng đỡ dành: “Em chỉ nói thật thôi mà, nhưng mà em biết là em đã nhặt được bảo bối rồi!” Cô tiến tới hôn một cái lên mặt anh.

Chu Tự Hằng hừ một tiếng, vui sướng thỏa mãn vênh cả đuôi lên, cuối cùng không kìm được mà ôm mặt vợ, hôn chụt một cái lên môi cô.

Hắn huyết sáo, có phần kiêu căng nói: “Cô gái, mắt nhìn người của cô được đấy!”

Chu Tự Hằng tuy đã làm bố rồi, nhưng lúc này cười lên nhìn vẫn không khác gì cậu thiếu niên khi xưa cả.

Minh Nguyệt cũng cười theo, chuyện cũ cũng ủa về theo câu nói “Cô gái, mắt nhìn người của cô được đấy!” này.

Quá khư mà cô cùng anh trải qua, dường như chưa bao giờ phai màu cả.

Ngày đầu tiên chính thức yêu đương, Chu Tự Hằng khó có dịp mặc đồng phục học sinh, đứng cạnh cái xe đạp nói với cô: “Cô gái à, mắt nhìn người của em được đấy!”

Khi đó hắn vẫn còn rất ngây ngô, bờ vai chưa đủ rộng, chỉ có kĩ thuật huyết sáo là thuần thực.

Tốt nghiệp cấp ba, Chu Tự Hằng trở thành học sinh có thành tích tiến bộ nhất, lúc bước lên sân khấu, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt bên dưới, hắn vẫn tự ý huyết sáo theo ý mình, nói: “Cô bạn họ Minh à, không thể không nói một câu, mắt nhìn người của cậu, đúng là quá con mẹ nó được luôn!”

Hồi đó là khoảng thời gian tùy hứng nhất của hắn, lúc nào muốn biểu lộ cảm xúc là sẽ chẳng kiêng kị gì hết.

Ngày kết hôn, hắn mặc âu phục, dịu dàng đeo nhẫn cho cô, trước mặt khách khứa, hắn hung hăng hôn một cái lên tay cô dâu, khó nén nổi vui sướng hô lên: “Cô gái, mắt nhìn người của em được đấy!”

Sau này khi đã trưởng thành, phải gánh vác trên vai nhiều trọng trách, nhưng chỉ một tiếng huyết sáo thôi cũng có thể dễ dàng kéo hắn trở lại thời thanh xuân.

Ngày con trai ra đời, Minh Nguyệt thấy chồng chảy nước mắt, không biết là đang khóc hay đang cười, râu ria xồm xoàm ôm cô nói: “Cô gái, em nhìn đi, mắt nhìn người của em quá được, lại sinh ra một đứa con trai đẹp y như bố nó vậy.”

Dường như hắn đã ngay lập tức nghĩ được tên cho con.

Con của vợ chồng hắn gọi là Chu Ngô. (Ngô nghĩa là gặp gỡ)

Kỉ niệm ngày đầu tiên gặp nhau hồi còn bé.

Từ đó cùng nhìn nhau lớn lên.

Yêu nhau, trưởng thành, theo đuổi, kiên trì.

Và kết hôn.

Lời tác giả: Mối tình thanh mai trúc mã, hi vọng các bạn thích.

Chương này như lời dẫn truyện, chương sau sẽ bắt đầu kể theo trình tự.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tháng chín ở Nam Thành.

Chu Tự Hằng một tuổi chín tháng ngồi ở cửa khu nhà, hai tay ôm đầu nhìn những con chim én bay trên bầu trời.

Mỗi con chim én bay đi, như kéo luôn cả mùa xuân đi mất.

Chu Tự Hằng nhìn đến lúc xế chiều, chim én bay qua còn nhiều hơn răng của bé, mặc dù hình như răng của bé cũng không nhiều cho lắm.

Thế mà đi Giang vẫn chưa thấy đến.

Chu Tự Hằng buồn bã thờ dài.

Em bé xinh xinh ngoan ngoãn ngồi một chỗ thờ dài nhìn rất buồn cười, mấy cô mấy bác trong khu ăn cơm tối xong liền đi đến chơi với cậu bé. Chu Tự Hằng trong lòng khó chịu, nhưng không mở miệng nói mà chỉ gào khóc, giơ tay đẩy mấy cô ra, giận dữ phụng phịu tiếp tục ngẩng lên nhìn chim én bay.

Cậu bé trắng trẻo nhìn như con gái vậy, các dì các cô không hiểu vì sao cậu bé lại khóc, cứ tiếp tục xúm vào trêu chọc, bên cạnh vẫn luôn có một bảo mẫu đứng trông.

Nhà họ Chu chuyển đến đây sống từ nửa năm trước, trong hai căn hộ đẹp nhất của khu luôn, hai phòng trên dưới được sửa thông nhau tạo thành một căn hộ hai tầng.

Đây là khu chung cư đầu tiên của Nam Thành, đầu năm 88 bắt đầu khởi công, tháng 3 năm 89 thì bàn giao. Khu này vô cùng mát mẻ, lại gần biển, sau khi đến ngắm nghía, không ít người đã quyết định bỏ tiền ra mua một căn, chỉ chờ lại hai phòng to đẹp nhất là không bán.

Mọi người trong khu bắt đầu nghị luận, nói căn phòng đó là của ông chủ Chu Xung để lại riêng cho mình.

Có người tin người không tin, cho đến khi Chu Xung bế cậu con trai nhỏ xinh xắn của mình đến ở, thì mọi người cũng đã dừng việc đồn thổi của mình từ lâu rồi.

Thế nhưng không lâu sau, người ta lại bắt đầu buôn chuyện.

Kiểu như, Chu Xung nhìn cùng lắm là mới 30, tiền đâu mà xây được một khu chung cư lớn như vậy?

Kiểu như, sao Chu Xung lại chỉ có con mà không có vợ?

Lại còn, con trai Chu Xung sắp hai tuổi rồi mà sao chưa biết nói?

Những vấn đề này, nói thì cứ nói, nhưng cuối cùng vẫn chẳng ai có thể đưa ra câu trả lời.

Nhà họ Chu vẫn luôn mang một cảm giác thần bí như vậy, hàng xóm láng giềng không ai dám gần gũi, mà chính Chu Xung cũng rất ít khi lui tới các hộ gia đình khác trong chung cư. Hắn có dáng người cao lớn, vẻ ngoài anh tuấn, thường mặc tây trang, đi đâu cũng có xe đưa đón, điều này rất hiếm thấy ở Nam Thành.

Nhưng con trai của hắn là Chu Tự Hằng thì lại được mọi người yêu quý.

Chu Tự Hằng mặc dù chưa biết nói, nhưng dáng vẻ đáng yêu của cậu bé khiến cho ai nhìn cũng thích, đôi mắt đen láy sáng như những vì sao trong đêm đông, cái miệng nhỏ đỏ tươi, lúc ôm bình sữa uống thì hai má phồng lên như một chú sóc con vậy.

Em bé xinh thì ai mà không thích chứ, Chu Xung đi sớm về muộn, Chu Tự Hằng ở trong nhà cứ quấy khóc, cho nên ngày nào cô giúp việc cũng bế cậu bé ra ngoài chơi, mấy nhà hàng xóm thấy cậu bé đáng thương, thỉnh thoảng lại cầm theo ít kẹo ra chơi với cậu bé.

Chu Tự Hằng tuy vóc dáng chưa cao, nhưng tính cách thì còn ghê gớm hơn cả bố, chả bao giờ thèm để ý đến ai cả, ai cho kẹo cũng không cần.

Trừ nhà của Minh Đại Xuyên.

Nhà họ Minh ở đối diện nhà họ Chu, cũng đến ở từ nửa năm trước, và vừa mới đến cũng bị mọi người soi mói bàn luận.

Nhà họ Minh chỉ có hai vợ chồng, người chồng tên Minh Đại Xuyên, người vợ tên Giang Song Lý, hơn 20 tuổi, cả vợ lẫn chồng đều đẹp.

Hỏi thăm thêm thì mới biết được, cái anh Minh Đại Xuyên kia còn từng đi du học nước ngoài đấy!

Thời buổi này chuyện du học còn chưa thịnh hành, con cái trong nhà chỉ cần thi đỗ một trường đại học lớn trong nước thôi cũng đủ để mở tiệc ăn mừng rồi, chứ đừng nói là ra nước ngoài học.

Minh Đại Xuyên mặt mũi sáng lạn, thường ngày tuy ít nói nhưng rất nho nhã lễ độ trong đối nhân xử thế, không hề kiêu căng ngạo mạn chút nào. Với lại nghe nói Minh Đại Xuyên là tiến sĩ, lúc về nước có mở một công ty thiết kế, kiến trúc của khu chung cư này cũng là do hắn chỉ định. Lúc bàn giao nhà cho mọi người thì nội thất đã có đầy đủ rồi, phải nói là chưa từng thấy một căn hộ nào đẹp như vậy, bước đi cũng không sợ vì sợ làm bẩn sàn. Mọi người đều nói là hắn rất tài hoa, không hổ là người đi Tây về.

Vợ của hắn Giang Song Lý là một người phụ nữ rất dịu dàng, lúc này đang mang thai, nét mặt luôn tươi tắn như gió xuân.

Một cặp vợ chồng đẹp như vậy, con sinh ra chắc chắn sẽ xinh lắm đây!

Chu Tụ Hằng chẳng thích ai ngoài Giang Song Lý, ngày nào cậu bé cũng ở trong sân chơi của khu để chờ Giang Song Lý ra đi dạo, thấy cô là đôi chân ngắn của cậu bé chạy ngay tới, vòng tay ôm lấy Giang Song Lý, cái miệng nhỏ còn ê a như muốn gọi.

Giang Song Lý cũng rất thích cậu bé đáng yêu này, trông xinh xắn trắng trẻo y như mấy đứa bé trong tranh Tết vậy.

Người ta bảo lúc mang thai mà ngắm mấy em bé xinh thì đứa con trong bụng sau này cũng sẽ xinh như thế, cho nên Giang Song Lý cứ muốn nhìn Chu Tụ Hằng mãi thôi.

Chu Tụ Hằng nghịch ngợm khó chiều, nhưng khi ở với Giang Song Lý thì lại rất ngoan, không khóc không quấy, còn chia sẻ bình sữa của mình cho cô nữa. Giang Song Lý nhìn đôi mắt to tròn ngập nước của cậu bé thì đỡ khóc đỡ cười, không nỡ từ chối cậu bé.

Sau này, Giang Song Lý nghe chồng kể thì mới biết là Chu Tụ Hằng không có mẹ, từ bé đến giờ chỉ có người giúp việc chăm sóc, mà cậu bé này rất khó chiều nên đã thay đổi không biết bao nhiêu người giúp việc. Mà bây giờ thì hình như cậu bé đã coi Giang Song Lý là mẹ mình mất rồi.

Giang Song Lý nghe vậy thì cười hỏi chồng: “Nhìn em giống mẹ của bé lắm à?”

Minh Đại Xuyên ôm vợ, nhẹ nhàng xoa bụng vợ, nói: “Cũng không biết được, bởi chính Chu Xung cũng không biết mẹ của thằng bé là ai.”

Minh Đại Xuyên là người nghiêm túc chính trực, việc nghị luận sau lưng người ta thế này khiến cho hắn không thoải mái lắm, nhưng thấy vợ tò mò nên lại nói tiếp: “Thằng bé không biết được ai đưa đến đồn công an, trong người có nhét một tờ giấy, trên đó viết ba của thằng bé tên là Chu Xung. Chu Xung đi kiểm tra ADN, sau khi có kết quả chính xác thì mới mang thằng bé về.” Chuyện này hồi đó từng gây chấn động, sau dần cũng thôi.

Giang Song Lý hai mắt rung rung nhìn Minh Đại Xuyên.

“Sao vậy? Chắc tại em đang mang bầu nên tình thương của mẹ trào dâng phải không?” Minh Đại Xuyên cúi xuống áp tai vào bụng vợ, nói sang chuyện khác để dời đi sự chú ý của cô: “Em nghe thấy không? Con gái chúng ta hình như đang nói chuyện đấy.”

Giang Song Lý không khóc nữa, nhưng trong lòng đã muốn quan tâm nhiều hơn đến cậu bé Chu Tụ Hằng.

Chu Xung cũng khôn lắm, mới đầu chỉ đơn giản chào hỏi nhà người ta thôi, nhưng về sau thì dứt khoát ném con trai ở cửa nhà họ Minh rồi mặc kệ.

Cô giúp việc đứng đợi ở cửa cùng Chu Tụ Hằng, cuống muốn khóc luôn.

Minh Đại Xuyên cũng không mấy để ý, Chu Xung tuy không có thời gian ở bên con trai, nhưng hắn chăm lo cho con trai rất đầy đủ, đồ dùng cho con đều mua loại tốt nhất. Chu Tụ Hằng lúc ở với Giang Song Lý lại rất ngoan, nên Minh Đại Xuyên coi như được trải nghiệm việc làm bố sớm vậy.

Vừa không tốn tiền đi học lớp kỹ năng nuôi con, lại còn có cả một đứa bé cho hắn nuôi nữa.

Nhưng hôm nay, Chu Tụ Hằng ngồi ở sân chơi lâu lắm rồi mà không thấy Giang Song Lý đâu, khuôn mặt nhỏ xíu nhăn nhó, bứt rứt khó chịu thờ hờn hển, bình sữa cũng đã uống hết rồi.

Lúc này cậu bé mới nhận ra sự thiệt thòi khi không biết nói, cái miệng chỉ biết kêu ê a chứ không thể biểu lộ được ý muốn của mình.

Chu Tụ Hằng bắt đầu méu máo, ngồi thụp xuống đất khóc ầm lên.

Cô giúp việc không đỡ được cậu thiếu gia này, cuống đến độ toát mồ hôi hột.

Vừa hay đúng lúc này thì Chu Xung trở lại, hắn mở cửa xe bước ra, cà vạt đã cởi lỏng, áo vest vắt trên tay.

Cô giúp việc sợ hãi không dám thở mạnh.

Chu Xung thấy Chu Tụ Hằng đang khóc nhưng cũng không mấy để ý, chỉ bế Chu Tụ Hằng lên xe, nói: “Con muốn gặp dì Giang đúng không? Baba dẫn con đi nhé, ở đó con còn được gặp cả em gái nhỏ nữa cơ.”

Chu Tụ Hằng dần dần thôi khóc, thút thít nói: “Bubu...”

“Gọi baba, không phải bubu.” Chu Xung lấy áo sơ mi lau mặt cho con, “Con thích dì Giang lắm hả? Thế này đi, baba sẽ để em gái nhỏ làm vợ con nhé, như vậy thì coi như con sẽ trở thành con trai của dì Giang, con thấy sao con trai?”

Chu Tụ Hằng bị bố lau mặt mạnh quá nên mặt đỏ lên, miệng hét ầm ĩ, cuống quýt đẩy tay bố ra.

Chu Xung lại hiểu sai ý con, lập tức nói: “Được rồi con trai, bố con mình quyết định vậy nhé, đi thôi, đến gặp vợ của con nào!”

“Bubu, bubu...”

“Là baba, baba.”

“Bubul!”

“Baba!”

“A ~”

“Mẹ nó! Bố mày sao lại gọi mày là baba rồi!”

Hai bố con đùa giỡn với nhau suốt đường đi, xe dừng lại trước cửa bệnh viện, sau khi hỏi han thì tìm được đến phòng sinh.

Lúc này trời đã tối, Minh Đại Xuyên cùng mấy người nữa đang đứng chờ bên ngoài, chắc là phụ huynh hai bên.

Cửa phòng sinh đóng chặt, bên trong truyền ra tiếng kêu đau, chuyện này Chu Xung chưa từng được chứng kiến, Chu Tự Hằng cũng ngơ ngác, tay nhỏ nắm chặt lấy cổ áo bố gọi: “Bubu, bubu, hic...”

Chu Xung vuốt ve mái tóc đen mềm của con trai, nói: “Con trai ngốc của bố! Đợi chút nhé, vợ con sắp ra rồi.”

Hành lang vừa dài vừa vắng vẻ.

Minh Đại Xuyên đứng trước cửa sổ, hai mày cau chặt lại.

Chu Xung bế con trai đi tới, móc bao thuốc trong túi áo ra: “Có muốn hút một điếu không?”

Chu Xung hút thuốc lá, đối với hắn thì đó là thứ tốt nhất để giữ bình tĩnh, người có thể được Chu Xung chủ động mời thuốc thật sự không nhiều lắm.

Minh Đại Xuyên liếc mắt nhìn, xua tay nói: “Sao anh lại tới đây?”

Hai gia đình không phải là thân quen lắm, cùng lắm cũng chỉ là hàng xóm mà thôi.

“Thằng bé nhà tôi cứ ầm ĩ muốn đến gặp đấy chứ!” Chu Xung véo nhẹ vào cái mông tròn của con trai, “Nó là tiểu tử tông nhà tôi đấy!”

“A!” Chu Tự Hằng lấy tay che mông mình, tiếc là tay cậu bé quá nhỏ nên không che hết được, chỉ còn biết tức giận trừng mắt nhìn Chu Xung.

Chu Xung đang định trêu chọc con trai thì bên trong phòng sinh bỗng trở nên yên tĩnh. Một lúc sau, cửa được mở ra.

Minh Đại Xuyên khó có lúc bối rối như lúc này, vội vàng chạy đến. Chu Xung cũng bế con trai đi theo xem chuyện vui.

Bác sĩ đứng bên cạnh đưa bé mới sinh, tiến hành kiểm tra sức khỏe cho em bé.

“Anh này, con gái anh không thấy khóc, việc này...” Bác sĩ không biết phải nói thế nào.

Minh Đại Xuyên bế con gái, nhìn vợ mình đang yếu ớt nằm trên giường bệnh, thân hình cao lớn hơi run lên.

Em bé mới sinh toàn thân đỏ ửng, cơ thể nhỏ xíu ngo ngoe, tóc đen dày, ngũ quan bé nhỏ, điểm nhấn là cặp lông mi rất dài.

Đèn trong phòng sinh đã tắt, bầu không khí vô cùng yên tĩnh.

Lúc này, Chu Tự Hằng bỗng nhiên vươn tay ra, chỉ vào em bé nói: “Vợ, vợ...”

Hai mắt Chu Xung tròn tròn.

Minh Đại Xuyên cũng không biết phải phản ứng thế nào nữa.

Em bé bỗng nấc lên một cái, sau đó mở miệng khóc.

Chu Tự Hằng lần đầu tiên nói rõ được một chữ, cho nên cảm thấy như tìm được niềm vui, cứ liên tục gọi không ngừng: “Vợ! Vợ! Vợ!” Cậu bé gọi rất hăng, còn vui sướng nhảy nhót trong lòng bố.

Em bé hình như cũng đang đáp lại cậu, càng khóc lớn tiếng hơn.

Chu Tự Hằng lần đầu tiên chịu nói, cùng với tiếng khóc của Minh Nguyệt, trở thành chuyện vui nhất của hai gia đình trong tháng chín này.

Chu Xung giơ con trai Chu Tự Hằng lên cao, còn hôn lên mặt con một cái: “Con trai! Con giỏi lắm! Kia chính là vợ của con đó!”

Minh Đại Xuyên ôm con gái nhỏ của mình, trong lòng có phần lo lắng.

Luôn có kẻ xấu muốn cướp con gái của ông đây đi!!

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Vào buổi tối khi Minh Nguyệt ra đời, trăng rất sáng. Tháng chín ở Nam Thành, có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu trong những rừng tre đã ngả màu vàng, thỉnh thoảng còn có tiếng hát trong trẻo từ tòa nhà đối diện truyền tới. Trăng tròn và sáng như một chiếc đĩa ngọc, không có những đám mây che phủ, cũng không có lấy một ngôi sao.

Trong cả năm nay, chắc hẳn đây là ngày trăng lên đẹp nhất.

Minh Đại Xuyên rất trân trọng điều này, liền đặt luôn tên cho con gái mới sinh là Minh Nguyệt, bên trái chữ Nguyệt (月) cho thêm bộ Vương nữa (玥), mang nghĩa là châu ngọc, ý nói con gái hẳn tựa như hòn ngọc quý trên tay.

Minh Đại Xuyên còn nhân tiện đặt luôn nữ danh cho con, gọi là “Tiểu Nguyệt Lượng” (Vàng trắng nhỏ phát sáng).

Hắn trước sau như một là một người nghiêm túc chừng mực, nhưng hiện giờ khi thấy con gái mới ra đời thì cứ ôm con không chịu buông tay, coi con như bảo bối, cười híp cả mắt gọi tên con, có lời nào ngọt ngào thì không hề ngại mà nói ra hết.

Bố mẹ của Giang Song Lý thấy Minh Đại Xuyên không có tư tưởng trọng nam khinh nữ thì nhẹ cả người.

Cũng chẳng trách tại sao ông bà lại lo lắng như vậy, con rể Minh Đại Xuyên của ông bà là một người không tầm thường chút nào, tuổi còn trẻ mà đã tự mình gây dựng được sự nghiệp rồi. Trong nước tuy luôn tuyên truyền là “Sinh con trai hay con gái đều giống nhau”, nhưng tư tưởng cổ hủ thì vẫn tồn tại. Chính bản thân mẹ của Giang Song Lý hồi trước cũng đã từng phải chịu không ít tủi nhục.

Nếu mẹ của Giang Song Lý mà kể cho cô nghe chuyện này thì nhất định sẽ bị cô cười cho xem.

Giang Song Lý kém Minh Đại Xuyên bốn tuổi, khi Giang Song Lý lên đại học thì Minh Đại Xuyên đã học nghiên cứu sinh rồi. Giang Song Lý học chuyên ngành tiếng Anh, Minh Đại Xuyên thì học thiết kế xây dựng, theo lý thuyết thì không có liên quan gì đến nhau. Nhưng Minh Đại Xuyên không cha không mẹ, tiền học phí phải đi gom góp của họ hàng người thân, thêm vào đó hắn cũng rất tiết kiệm, lại có học bổng, chuyên môn giỏi nên đã nhận làm mấy đơn hàng thiết kế, kiếm được tiền thì đem trả cho người thân một phần, một phần thì để trang trải cuộc sống, cho nên cũng không quá khó khăn.

Minh Đại Xuyên là người có chí hướng, bất luận có ở tình huống thế nào thì hắn vẫn muốn tự mình gây dựng sự nghiệp. Đồng thời hắn cũng ý thức được tầm quan trọng của trình độ học vấn, nên đã quyết định phải ra nước ngoài học.

Mà cánh cửa đầu tiên để tiến đến con đường du học, chính là tiếng Anh.

Minh Đại Xuyên học tiếng Anh không giỏi, mà hắn lại không có điều kiện đi học thêm ở ngoài, cuối cùng quyết định sẽ tìm một sinh viên giỏi ở khoa ngoại ngữ, nhờ người ta dạy cho mình.

Giang Song Lý chính là sinh viên giỏi nhất của khoa tiếng Anh.

Minh Đại Xuyên ngồi trong phòng học đợi Giang Song Lý, lúc nhìn thấy cô thì mặt đỏ bừng cả lên. Bấy giờ hắn mới biết, thì ra cô bé này lại xinh đẹp như vậy.

Từ khi yêu nhau, hai người trải qua một cuộc sống gian khổ, tuy không đến mức ăn trầu nuốt rau, nhưng nhìn chung thì cũng không thoải mái gì. Sau khi Minh Đại Xuyên ra nước ngoài học, cô vẫn luôn ở trong nước chờ hắn về.

Minh Đại Xuyên thăm thê, rằng sẽ cho cô bé có một cuộc sống tốt hơn.

Sau khi Giang Song Lý tốt nghiệp thì hai người cưới nhau.

Ngày hôm nay khi được chào đón đứa con gái nhỏ Minh Nguyệt ra đời, hơn ai hết Minh Đại Xuyên là người hạnh phúc nhất.

Tính đến thời điểm này, đây chính là người duy nhất có cùng huyết thống với hắn. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến hắn phải cảm tạ trời đất rồi.

Hắn không oán trách cha mẹ khi đã ra đi quá sớm, càng không oán trách trời cao đã đối xử quá tàn nhẫn với mình, cho dù cuộc sống có khổ sở đến đâu, thì cuối cùng cũng đã có một sinh mệnh nhỏ đem tới ánh sáng cho cuộc đời hắn rồi.

Minh Nguyệt rất khỏe mạnh, các hạng mục kiểm tra đều đủ tiêu chuẩn, chỉ có điều lúc ở phòng sinh không thấy bé khóc, làm các cô y tá sợ hết hồn, cứ nghĩ là em bé bị khó thở, về sau mới biết thì ra Minh Nguyệt chỉ đang ngủ thôi.

Cả đám người ai nấy đều dờ khóc dờ cười.

Đúng là một bé gái mạnh mẽ.

Lúc khóc lên còn rất lớn tiếng nữa.

Các bác sĩ đều nói là trong số những em bé sinh ra tại đây, thì Tiểu Nguyệt Lượng là em bé có tiếng khóc vang dội nhất.

Minh Đại Xuyên nghe thế thì tự hào lắm, ngực ưỡn cao lên, trong lòng không khỏi có phần kiêu ngạo, bước đi cũng nhanh hơn rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này, Minh Đại Xuyên không chỉ đón đưa con gái đầu lòng, mà sự nghiệp cũng rất phát triển, đặc biệt là sau khi tiếp nhận việc thiết kế chung cư của Chu Xung, danh tiếng của công ty cứ thế mà lên như điều gặp gió, hàng loạt các đơn đặt hàng được ồ ạt gửi đến.

Minh Đại Xuyên là người rất cẩn thận, lúc làm việc tuyệt đối không được cẩu thả, chính vì thế nên hắn cũng bận rộn hơn người khác, nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến việc chăm sóc vợ con của hắn.

Lúc mẹ của Giang Song Lý mang canh chân giò vào bệnh viện thì thấy Minh Đại Xuyên đang đứng cạnh giường, lúc thì để ý Giang Song Lý, lúc lại quay qua nhìn con gái Minh Nguyệt.

Tháng chín, thời tiết oi nóng của mùa hè xen lẫn với sự se lạnh của mùa thu, độ ẩm ở Nam Thành rất cao, những cơn gió từ trên núi thổi tới, không quên mang theo mùi hương thơm ngát của cánh đồng lúa đang vào vụ thu hoạch ở vùng ngoại thành vào.

Minh Đại Xuyên chải tóc cho Giang Song Lý, sau đó đội mũ vào cho vợ. Trong một tháng sau khi sinh cô không được gội đầu, không được để bị cảm, phải kiêng cử thì mới tốt cho cơ thể sau này, nếu không cẩn thận thì về sau sẽ phải chịu đau đớn mãi mãi.

Giang Song Lý không được gội đầu, lại còn phải đội mũ, đôi lúc cô cảm thấy rất khó chịu, mùi khó ngửi lắm.

Giang Song Lý ngủ rất nhiều, sau khi mang thai cô không mập lên mấy, chỉ có gương mặt là căng tròn trắng bóng, vừa được chồng đội mũ cho là hai mắt cô đã lim dim, mồ hôi chảy từ trên trán xuống cũng không để ý. Minh Đại Xuyên cầm khăn giấy lau cho vợ, nghỉ một lúc rồi lại nở nụ cười, cúi xuống hôn lên thái dương vợ một cái.

Mẹ Giang Song Lý đứng ở cửa, trong lòng vô cùng cảm động.

Lúc này bà mới thật sự cảm thấy là con gái mình đã lấy được một người chồng tốt, có thể dựa dẫm vào cả đời rồi.

Minh Đại Xuyên sau đó lại tiếp tục ra nhìn con gái mới ba ngày tuổi của mình.

Con gái hắn đang ngủ, thân thể bé xíu xíu, bé đến mức khiến cho hắn cảm thấy rất ngạc nhiên.

Đứa bé mới sinh không ngờ là lại nhỏ đến như vậy.

Ba ngày, chẳng qua cũng chỉ mới 72 tiếng đồng hồ.

Ba ngày trước, Minh Đại Xuyên chỉ cảm thấy là cuộc đời này của hắn đã viên mãn rồi, nhưng ba ngày sau, hắn lại có một mục tiêu mới để theo đuổi.

Hắn có một cô con gái ngọt ngào đáng yêu mềm mại như viên kẹo đường, ở bên cạnh con gái, mỗi giây mỗi phút đều khiến cho sinh mệnh của hắn trở nên có ý nghĩa hơn.

Hắn hi vọng con gái sẽ được lớn lên trong vòng tay che chở của bố, là một Tiểu Nguyệt Lượng vô ưu vô lo.

Minh Nguyệt đang ngủ yên bỗng hơi chép chép miệng.

Minh Đại Xuyên đem so sánh, thấy đôi môi nhỏ của con gái còn không lớn bằng một cái móng tay của hắn nữa!

Minh Đại Xuyên cẩn thận đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ lên mặt Minh Nguyệt. Hắn không dám dùng sức, chỉ sợ nếu không khéo thì sẽ làm đau cục vàng của hắn.

Cuối cùng, Minh Đại Xuyên chỉ dám chạm một cái rồi lại thu tay về, tiếp tục ngồi cạnh giường ngắm con gái.

Giang Song Lý lúc còn mang thai Minh Nguyệt thì rất thích ăn cay, bụng lại tròn, tất cả mọi người đều nói đứa bé sẽ là con gái.

Con gái sao? Con gái càng tốt, hắn thích có con gái lắm.

Con trai nghịch ngợm bướng bỉnh, nhìn thằng bé Chu Tự Hằng nhà hàng xóm thì biết, mới chưa đầy hai tuổi mà đã lì đến độ không chịu nói. Hắn không cần con trai, hắn muốn có một cái áo bông nhỏ mềm mại, có một cô con gái bé nhỏ gọi hắn là baba cơ.

Minh Đại Xuyên cứ thế ngồi ngắm Minh Nguyệt không chớp mắt.

Hắn trầm nghĩ, chỉ không lâu nữa thôi là Minh Nguyệt có thể nũng nịu gọi “Baba, baba” rồi.

Có thể con gái sẽ phát âm không chuẩn, nhưng không sao cả, hắn tình nguyện dùng cả trái tim mình để lắng nghe.

Hi vọng chữ đầu tiên mà con gái nói, sẽ là “Baba”.

Mẹ Giang Song Lý đứng nhìn, thấy ánh mắt Minh Đại Xuyên đã mềm thành nước rồi.

Bà nhẹ nhàng xoay người, đưa bình giữ nhiệt cho y tá.

Một nhà ba người hạnh phúc như vậy, trong lòng bà cũng cảm thấy an tâm rồi.

*

Sau khi Minh Nguyệt ra đời được bốn ngày, Minh Đại Xuyên đưa hai bảo bối của mình về nhà.

Đại bảo bối của hắn Giang Song Lý được hắn dắt tay đi, còn tiểu bảo bối thì được hắn ôm trong ngực.

Minh Đại Xuyên móc chìa khóa trong túi quần để mở cửa phòng.

Đây là lần đầu tiên con gái hắn vào nhà đấy!

Minh Đại Xuyên không kìm được mà ngân nga hát, nhưng vì thường ngày hắn không hay tham gia mấy hoạt động giải trí, cuộc sống quá nghiêm túc nề nếp, cho nên lúc vui vẻ cũng chỉ biết hát mấy câu: “Đứng lên! Những người không muốn làm nô lệ! Với máu thịt chúng ta, hãy cùng nhau xây dựng Trường Thành mới!” (Những câu trong bài Quốc ca của TQ)

Hắn hát tuy không được hay lắm, nhưng Giang Song Lý vẫn nhiệt tình khen ngợi, Minh Nguyệt thì đang nhắm mắt ngủ say, môi hơi mấp máy.

Minh Đại Xuyên sợ làm ồn đến con nên không hát nữa, lúc mở cửa cũng rất nhẹ nhàng.

Nhưng tiếng hát của hắn vẫn khiến cho cậu nhóc Chu Tự Hằng nhà bên nghe thấy.

Minh Đại Xuyên còn chưa mở cửa phòng thì bạn nhỏ Chu Tự Hằng đã vội vã đi mở cửa nhà mình, bước chân không, miệng ngậm bình sữa đi ra.

Cậu nhóc hình như vừa mới tỉnh ngủ, mái tóc đen mềm mượt đứng cả lên, đôi chân nhỏ mập mập lắc lư chạy đến.

Cô giúp việc đuổi theo sau, bắt được cái là bé cậu nhóc lên ngay: “Anh Minh chị Minh, anh chị về rồi ạ, thằng bé hai hôm nay cứ nghe thấy tiếng mở cửa phòng là lại chạy ra xem đấy.”

Chu Tự Hằng ghé góm lắm, muốn đi hướng Đông là nhất định không được dẫn đi hướng Tây, cô giúp việc đã chăm sóc cậu bé một thời gian rồi, cho nên dù có không nói ra thì cô cũng có thể đoán được ý của cậu bé.

Bây giờ, rõ ràng là Chu Tự Hằng đang muốn vào nhà người ta chơi.

Giang Song Lý mấy ngày nay không được gặp Chu Tự Hằng nên cũng rất nhớ, cho nên liền bảo hai người đi vào nhà luôn.

Cô vuốt lại tóc cho Chu Tự Hằng, hỏi: “Con có nhớ dì Giang không?”

Cô có nghe kể lại là hôm cô vào viện sinh thì hai bố con nhà họ Chu cũng đến, cũng biết là Chu Tự Hằng nói được rồi, cứ nhìn Tiểu Nguyệt Lượng rồi gọi vợ suốt thôi, Minh Đại Xuyên vì thế mà còn tức giận mãi, Giang Song Lý cũng hết cách.

Cô rất thích Chu Tự Hằng, biết cậu bé nói được rồi nên rất muốn nghe thử, nên lại nói: “Tiểu Hằng trả lời đi đi nào, nói nhớ ạ ~” Cô nói cực chậm, còn cố ý kéo dài giọng ra nữa.

Nhưng Chu Tự Hằng vẫn mơ mơ màng màng ngậm núm cao su ở bình sữa, mạnh mẽ hút mấy ngụm, chỉ gật đầu chứ không chịu nói.

Minh Đại Xuyên nhìn cậu nhóc đang ngái ngủ, sau đó lại quay sang nhìn con gái.

Vẫn là Tiểu Nguyệt Lượng của hắn đáng yêu hơn!

Con gái hắn nhất định sẽ không nuôi thả như Chu Tự Hằng, mà sẽ được bảo vệ chăm sóc cẩn thận!

Thấy Giang Song Lý vẫn còn đang dạy Chu Tự Hằng nói, Minh Đại Xuyên rất không hài lòng: “Nó chỉ biết kêu linh tinh thôi, chúng mình về dạy Tiểu Nguyệt Lượng nói, Tiểu Nguyệt Lượng của chúng mình chắc chắn rất thông minh, đảm bảo chỉ mười tháng là sẽ nói được!”

Hắn vẫn còn tức giận chuyện Chu Tự Hằng gọi Tiểu Nguyệt Lượng của hắn là vợ đấy!

Cái chữ đây là có thể tùy tiện gọi đây à!!

Giang Song Lý hết nói nổi: “Sao anh lại so đo với Tiểu Hằng thế hả? Thăng bé có biết gì đâu.”

Cô cầm khăn lau chân cho Chu Tự Hằng, cậu nhóc thoải mái nheo hai mắt lại, cái miệng nhỏ cũng nhếch lên cười.

Minh Đại Xuyên cố nén cơn giận, nhưng quyết định sẽ nể vợ mà tha cho thằng nhóc kia một lần.

Chu Tự Hằng lúc này mới thật sự tỉnh ngủ, cậu bé dụi hai mắt, bỏ bình sữa ra, thỏa mãn ợ một cái thật to: “Ợ ~” Vì ợ to quá nên cái bụng tròn cũng phải rung lên, chòm tóc trên đầu cũng khẽ lắc lư.

“Nhớ ~” Chu Tự Hằng học nói theo, quay đầu trông thấy Minh Nguyệt đang nằm trong lòng Minh Đại Xuyên, cặp chân nhỏ như ngó sen giầy lên trong lòng cô giúp việc đôi xuống, một tay giờ ra chỉ vào Minh Nguyệt, hai mắt sáng lên.

“Con, con...” Chu Tự Hằng cực kỳ kích động, bất chấp nói ra từng chữ rõ ràng: “Nhớ, vợ, con!”

Nhớ vợ con?!

Ai là vợ mày hả!!

Sắc mặt Minh Đại Xuyên rất khó coi, hắn quyết định thu hồi lại lời vừa rồi, không thêm để ý đến Chu Tự Hằng nữa!

Giang Song Lý lần đầu tiên nghe thấy Chu Tự Hằng nói, cô vui vẻ cười híp cả mắt, hôn lên mặt cậu bé một cái rồi trêu chọc: “Con nói lại lần nữa cho đi nghe nào.”

Chu Tự Hằng rất thông minh, chỉ là biết nói hơi muộn thôi, thấy Giang Song Lý trêu mình, cậu bé liền cười lên khanh khách không ngừng được.

Chu Tự Hằng tiến lại gần xem, cũng bắt chước chu miệng lên hôn Minh Nguyệt: “Vợ con! Vợ con!”

Hành động của cậu bé nằm ngoài dự liệu của mọi người, Minh Đại Xuyên không kịp ngăn cản, Minh Nguyệt bị đánh thức, mở to đôi mắt đen lúng lúng, há miệng ngáp một cái.

Minh Đại Xuyên sợ con khóc nên vội vàng dỗ dành.

Mắt của Minh Nguyệt rất to, con ngươi đen bóng, giống như một hồ nước vậy.

Chu Tự Hằng rõ ràng nhìn thấy gương mặt mình trong mắt của Minh Nguyệt.

Điều này khiến cho cậu bé rất ngạc nhiên, không khỏi lại hô lên: “Vợ, vợ.”

Minh Đại Xuyên hoàn toàn nổi giận.

Hắn cúi xuống hôn mấy cái lên đỉnh chỗ mà Chu Tự Hằng mới hôn Minh Nguyệt, hai mắt trừng to nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng không hiểu gì cả, vẫn cứ vui sướng không thôi, cô giúp việc thì nhìn ra được sự tức giận của Minh Đại Xuyên nên vội vàng bế Chu Tự Hằng lên, chào tạm biệt hai vợ chồng Minh Đại Xuyên rồi ra về.

Chu Tự Hằng không muốn đi, nhưng lại không hề câu kinh, trước khi đi khỏi, cậu bé suy nghĩ một chút, sau đó rất hào phóng để bình sữa mà cậu bé yêu tha thiết vào trong tay Minh Đại Xuyên.

Minh Đại Xuyên sững sờ, lại nhìn con gái đang ngái ngủ, trong lòng bỗng nảy sinh một suy nghĩ...

Sao hắn lại cảm thấy là thằng nhóc Chu Tự Hằng này đang muốn dùng bình sữa để làm sính lễ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Trẻ con mới sinh thay đổi từng ngày, tựa như bốn mùa trong năm ở Nam Thành vậy.

Giờ lịch ra xem, chỉ mới mừng 8 tháng Chạp, cây tường vi đã được phủ thêm một lớp băng mỏng, dưới đất có một lớp tuyết mịn, hoa mai nở trắng cành.

Minh Nguyệt đã không còn đỏ hỏn như con khi con lúc mới sinh nữa, mà trắng trẻo như một viên ngọc vậy. Giang Song Lý và Minh Đại Xuyên nuôi con theo sách vở, mới bốn tháng mà trông đã cứng cáp lắm rồi.

Đang là mùa đông nhưng khu nhà này không quá lạnh, lúc xây dựng đã được tính đến yếu tố thời tiết thay đổi rồi, việc thiết kế khu nhà của Minh Đại Xuyên khi đó đã nhận được không ít lời khen, công ty của hắn cũng nổi tiếng hơn hẳn nhờ cái khu chung cư Nam Thành này, đơn đặt hàng ào ạt ập xuống như tuyết rơi, hắn cũng vì thế mà ngày càng bận rộn hơn.

Sau khi hết tháng ở cữ, Giang Song Lý nhận được sự đồng ý của bố mẹ và sự ủng hộ của chồng, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh. Cô tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Anh, Minh Đại Xuyên cũng không muốn bắt cô ở trong nhà làm bà nội trợ.

“Tuyệt đối không được lãng phí tài nguyên!” Minh Đại Xuyên tăng bốc cô, nói tương lai cô chắc chắn sẽ trở thành trụ cột của nước nhà. Hắn giơ ngón cái lên với cô vợ chưa từng trải đời của mình, nói: “Bây giờ đã bước vào thập niên 90 rồi, phụ nữ thời đại mới này cũng nên có sự nghiệp của riêng mình!”

Vì đã nghỉ lâu rồi nên bây giờ cảm sách lên học thật sự không phải chuyện dễ dàng, Minh Nguyệt thì còn quá nhỏ, rất bám người, Giang Song Lý ở nhà rất bận rộn, chưa đầy ba tháng mà người đã gầy hẳn đi rồi. Chu Tự Hằng thì không hề ngại làm phiền người ta, ngày nào cậu nhóc cũng đến chơi với Minh Nguyệt, trở thành người bạn thân nhất của cô bé.

Minh Nguyệt luôn tò mò với mọi thứ xung quanh, không chịu ở mãi trong nhà, Chu Tự Hằng liền xung phong nhận công việc đưa em xuống sân chơi. Giang Song Lý mặc thật nhiều lớp áo cho con gái, không sợ sẽ bị cảm lạnh, cô giúp việc của nhà họ Chu cũng đi theo không rời một tấc, sợ sẽ xảy ra chuyện không hay.

“Chu thiếu gia đưa vợ xuống chơi đấy à?” Một gia đình trẻ trêu chọc cậu bé.

Tiểu thiếu gia họ Chu không rảnh nói chuyện với họ, vừa đẩy xe cho em vừa đáp: “Vâng ạ.”

Nhà kia lại cười nói: “Hôm nay vợ của tiểu thiếu gia hình như lớn hơn một chút rồi nhỉ?”

Câu hỏi này khiến cho Chu Tự Hằng đang đẩy xe em bé phải dừng bước, cậu bé mặc áo khoác bò lót lông, đầu đội mũ da nhỏ, kiêu ngạo quay sang đáp: “Tất nhiên là lớn hơn rồi ạ, chỉ hai ngày nữa là vợ con có thể gả cho con rồi.”

Cậu bé vẫn còn nhỏ, thế giới trong mắt cậu bé có lẽ chỉ lớn bằng cái khu chung cư này thôi, thời gian hai ngày đối với cậu bé cũng là quá dài, chuyện duy nhất mà cậu bé nghĩ đến, chính là sẽ kết hôn với Minh Nguyệt.

Nói xong, Chu Tự Hằng chạy ra đứng trước xe đẩy, ngo đầu lại gần nói: “Tiểu Nguyệt Lượng, anh trai nói vậy có đúng không?”

Minh Nguyệt ngậm núm vú cao su, hai tay vung lên làm cho cái lắc tay kêu leng keng, đôi mắt to tròn nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng thờ dãi: “Sao em lại ngốc thế chứ? Mãi mà chưa nói được.”

Minh Nguyệt mút mạnh cái núm cao su mấy cái, không thèm để ý đến sự chán nản của Chu Tự Hằng.

Gia đình kia thấy thế thì cười ầm lên, em bé mới bốn tháng tuổi thì làm sao đã biết nói chứ? Chu Tự Hằng cũng một tuổi chín tháng mới chịu nói mà.

Trước đó khi Chu Tự Hằng còn chưa biết nói, mọi người trong khu cũng hay trêu chọc cậu bé như vậy, bây giờ cậu bé nói được rồi, giọng điệu con nít làm cho người ta nghe mà yêu lắm. Chu Tự Hằng tuy biết nói muện, nhưng nói câu nào chắc câu đấy, khả năng học hỏi cũng rất tốt, cứ nghe thấy người ta nói gì là lại yên lặng suy nghĩ một lúc, đáng yêu y như người lớn vậy.

Chu Tự Hằng rất khó tính, không thích để ý đến người lạ, lúc bước đi cũng luôn hùng dũng oai vệ tràn đầy khí phách, nhưng mỗi khi nghe thấy người ta nói về cô vợ nhỏ của mình, cậu bé nhất định sẽ dừng lại lắng nghe, nếu là mấy câu nói nghe xuôi tai thì Chu Tự Hằng sẽ cực kỳ kiêu ngạo.

Cuộc sống cứ thế trôi đi ngày qua ngày, mùa xuân lại đến rồi, nước sông đã dâng đầy, cây cối đâm chồi nảy lộc, Minh Nguyệt lại lớn hơn một chút, còn Chu Tự Hằng thì ngày càng nói chuyện lưu loát hơn.

Người ta bảo trẻ thông minh thường chậm nói, Chu Tự Hằng hay học nói theo TV, dần dần có thể tự biểu đạt được ý của mình. Nghe người ta nói về khoa học trái đất, cậu bé cũng bắt chước nói theo, đôi khi cũng bị nói sai, nhưng mọi người không mấy để tâm, trái lại còn thấy cực kỳ đáng yêu.

Nhưng Minh Nguyệt còn đáng yêu hơn Chu Tự Hằng nhiều.

Cô bé lúc mới sinh đã cực kỳ xinh xắn hoạt bát, rất ngoan chứ không hay khóc quấy, lúc vui vẻ còn cười rất tươi nữa. Chu Tự Hằng tuy còn nhỏ nhưng đã có ý thức độc chiếm rất mạnh, lúc cậu bé mà ôm Minh Nguyệt thì không ai được phép giành với cậu bé, lúc để Minh Nguyệt ngồi vào xe đẩy, cậu bé sẽ dốc hết sức để đẩy xe đi. Có đôi khi mấy cô sẽ cho Minh Nguyệt kẹo, nhưng Chu Tự Hằng lại lấy kẹo trong tay cô bé ra rồi trả lại cho người ta, sau đó lại chạy vào nhà mình lấy một hộp chocolate thật to đưa cho Minh Nguyệt.

“Thằng nhóc này mà có khả năng thì có khi nó sẽ nhận luôn cả việc cho con bú của vợ cậu mất. Trong nhà có gì tốt nó cũng lấy đưa cho con bé, đúng là có vợ quên cha.” Chu Xung thấy con trai hao tâm tổn trí chăm vợ từ bé, liền quay sang trêu ghẹo Minh Đại Xuyên.

Minh Đại Xuyên đen mặt lườm Chu Xung.

Chu Xung tự biết mình đùa hơi quá, liền im lặng đứng hút thuốc.

Chu Tự Hằng ngày nào cũng uống sữa, nghe bố nói thế thì liền vén áo lên, để lộ cái bụng con ếch và hai cái ti xinh xinh. Cậu bé xoa xoa ti, lại nhìn cái bụng to của mình, phiền muộn than vãn: “Tại sao con uống nhiều sữa như vậy mà ti lại không có sữa ạ?”

Chu Xung sắc cả thuốc, hai mắt đỏ bừng, gương mặt vì nén cười nên méo mó cả lại.

Minh Đại Xuyên miệng co quắp: “Mày có phải bò sữa đâu!”

“Nếu được làm bò sữa thì tốt quá.” Chu Tự Hằng phụng phịu nói, “Con muốn làm bò sữa, khi nào Tiểu Nguyệt Lượng đói bụng thì em ý sẽ xán lấy con, sau đó thì con có thể mang em ấy về nhà mình, buổi tối lại được ngủ với em ấy, cùng nhau sinh em bé.”

Minh Đại Xuyên giận đến mức không nói nên lời, mạnh mẽ đá một cái vào bàn trà của nhà họ Chu.

Chữ đầu tiên Chu Tự Hằng nói là “vợ”, cậu bé từ lần đầu gặp đã mang một tình cảm rất tự nhiên với Minh Nguyệt, lúc nào cũng một câu vợ hai câu vợ. Minh Đại Xuyên cũng biết là cậu bé còn nhỏ, không thật sự hiểu ý nghĩa của từ vợ, chỉ nghĩ đó là một cách gọi thân mật thôi, mà lúc nào cậu bé cũng gọi rất hăng say, đã mấy lần hấn dạy cậu bé gọi bằng từ khác, nhưng Chu Tự Hằng vẫn bướng bỉnh làm theo ý mình. Chu Xung lại cưng chiều con trai, không bao giờ thấy hấn dạy bảo con mình nghiêm khắc, Minh Đại Xuyên thật sự không biết phải làm gì.

Chu Tự Hằng đáng yêu khiến cho hàng xóm láng giềng yêu mến, cứ chốc chốc lại lôi chuyện vợ ra để trêu chọc cậu bé. Chu Tự Hằng tuy vẫn chỉ là một đứa trẻ ngây thơ, nhưng sau khi nghe người ta trêu thì cũng hiểu được rằng vợ chỉ là của một mình cậu bé mà thôi, không ai được cướp đi hết, cho nên cậu bé lại càng nghiêm khắc với Minh Nguyệt hơn, lúc nào cũng phải quản cô bé thật chặt.

Nhưng vẫn có lúc mà cậu bé bó tay, đó chính là lúc Minh Nguyệt tắm.

Minh Nguyệt cực kỳ thích tắm, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý cũng rất thích tắm cho con gái. Lúc tắm hai tay hai chân nhỏ như ngò sen của cô bé cứ đập xuống nước mãi, vui vẻ cười thật to. Chu Xung cũng có lần đứng nhìn Minh Đại Xuyên tắm cho Minh Nguyệt, chỉ có Chu Tự Hằng là không chịu nổi, mỗi lần thấy Minh Nguyệt tắm là cậu bé lại ôm bình sữa chạy lên lầu, chui vào trong chăn trốn.

Chu Xung dụ dỗ con trai: “Sao con không vào nhìn Tiểu Nguyệt Lượng tắm đi? Baba nói con nghe nè, lúc Tiểu Nguyệt Lượng tắm trông đáng yêu cực kỳ ý.”

Chu Tự Hằng xấu hổ đỏ mặt, miệng vẫn ngậm bình sữa, cúi đầu nói: “Con còn chưa cưới Minh Nguyệt mà, sao có thể nhìn lúc em ấy không mặc đồ được chứ?” Nói xong cậu bé lại bỏ bình sữa ra, lấy chăn che kín đầu, nằm trên giường lén lộn.

Chu Xung nghe thế thì ngây người, sau đó cười to nói: “Con mới hai tuổi rưỡi thôi đó!”

“Có hai tuổi rưỡi thì cũng là đàn ông!” Chu Tự Hằng nổi giận đùng đùng, bò dậy đập Chu Xung một cái, chu miệng lên, bụng nhỏ phập phồng, sò đũng quần rồi gào thét: “Con... Con có chim nhỏ đấy nhé!”

Chu Xung nhìn con chim nhỏ xúu xúu dưới quần con trai, lại nhìn lên cái bụng to tròn thì không nhìn được mà cười to, cười thật lâu rồi mới cời áo lên giường ngủ với Chu Tự Hằng, nói: “Con trai bố hiểu chuyện quá.”

Chu Tự Hằng được bố khen nên không giận nữa, cậu bé co chân rúc vào lòng bố, lại cầm bình sữa lên ngậm, nhắm mắt đi ngủ.

Chu Xung thấy con đã ngủ say thì cũng ngủ luôn.

Hôm sau, Chu Xung kể lại mấy lời của con trai cho Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý nghe.

Sau khi sinh Minh Nguyệt, mối quan hệ của hai gia đình có phần thân thiết hơn, ở cái đất Nam Thành rộng lớn này, người ở năm châu bốn bể đều hội tụ tại đây. Chu Xung tới Nam Thành để lập nghiệp, Minh Đại Xuyên cũng vậy, vừa hay lại ở cùng một khu chung cư, lại cạnh nhà nhau nên mới gần gũi vậy thôi, chứ không có quan hệ đồng hương gì cả.

Chu Xung tính tình cởi mở phóng khoáng, trước đây đã từng là dân côn đồ, sau này mới rửa tay gác kiếm, nghiêm túc làm ăn buôn bán. Những bộ tây trang, những chiếc xe hơi đắt tiền xếp đầy gara của ngày hôm nay, cũng không che dấu được tính khí mạnh mẽ của hắn. Kể chuyện Chu Tự Hằng xong, hắn còn trêu chọc hai vợ chồng: “Hay là để Minh Nguyệt làm con dâu nuôi từ bé của nhà tôi đi? Những gì Chu Xung tôi có, tương lai đều sẽ thuộc về Chu Tự Hằng, hai vợ chồng cậu hứa hôn Minh Nguyệt cho nhà tôi, đảm bảo không thiệt đâu!”

Nghe bố nói vậy, Chu Tự Hằng hai mắt đảo liên tục, không biết là đang nghĩ cái gì, sắc mặt của Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý không được tự nhiên cho lắm, nói chơi thôi thì được, nhưng nếu nghiêm túc thì lại là chuyện khác.

Giang Song Lý tính tình dịu dàng, cô nói: “Chuyện của con cái, sao có thể nói được là được chứ? Tiểu Hằng chỉ là tuổi còn nhỏ, không có bạn chơi cùng nên mới thích Tiểu Nguyệt Lượng thôi.”

Minh Đại Xuyên thì thẳng thắn hơn, nói: “Không được!” Không thiệt là không thiệt thế nào!! Quá là thiệt luôn ý chứ! Con gái hắn như châu như ngọc, làm sao phải đi làm con dâu nuôi từ bé cho con trai người ta chứ? Minh Đại Xuyên hắn cũng đâu phải không nuôi được con.

Chu Xung cũng biết Minh Đại Xuyên là người có học, luôn không xem trọng hắn lắm, nghe thế thì chỉ nín cười, rút bật lửa châm một điếu thuốc. Hắn rất

ít khi bị người ta từ chối, hầu như chỉ là hấn từ chối người ta thôi. Mặc dù chỉ là nói giỡn, nhưng thấy Minh Đại Xuyên từ chối thẳng thừng như vậy thì trong lòng hấn cũng không được thoải mái cho lắm.

Chu Xung gọi Chu Tự Hằng tới, xoa đầu con nói: “Con trai, vợ con e là sẽ bay mất rồi, bố con mình không giữ nổi đâu, hay là thôi đi nhé.”

Chu Tự Hằng cúi đầu, cậu bé không hiểu hết cả câu, nhưng cũng nghe ra được một từ quan trọng, đó là “Vợ bay mất”.

Bay đi, sẽ không phải của mình nữa.

Chu Tự Hằng không vui chút nào.

Cậu bé quay sang ôm Giang Song Lý mẹ nheo, cái đầu nấp càng làm nổi bật gương mặt tròn xoe của cậu bé: “Di Giang ơi, Tiểu Nguyệt Lượng sẽ không làm vợ con à? Làm vợ con sẽ tốt lắm, con sẽ đưa hết đồ chơi của mình cho em mà.”

Giang Song Lý nhìn Minh Nguyệt đang ngồi trên thảm vừa cười vừa chơi đồ chơi, lại nhìn Chu Tự Hằng, nói: “Tiểu Nguyệt Lượng không làm vợ con thì vẫn có thể làm bạn con mà, hoặc làm em gái của con đó, Tiểu Hằng có chịu không nào?”

“Không chịu.” Chu Tự Hằng lắc đầu như trống bỏi.

Cậu bé chạy đến bên cạnh Minh Nguyệt, giang tay ôm lấy cô bé, vén váy cô bé lên rồi nhìn chăm chăm, nhìn xong lại ngượng ngùng ôm lấy mặt Minh Nguyệt, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát hôn chụt một cái lên môi cô bé.

Minh Nguyệt da trắng nõn nà như nụ hoa, mái tóc đã hơi dài, Giang Song Lý lấy cặp tóc nhỏ cặp cho cô bé, trông cực kỳ đáng yêu. Minh Nguyệt sau khi bị hôn thì mãi sau mới có phản ứng, cô bé mới được nửa tuổi đưa tay che miệng, hai mắt đảo lên, đáng vẻ vừa vui vừa xấu hổ.

“Con đã nhìn thấy người Tiểu Nguyệt Lượng rồi, cũng hôn môi em ấy rồi.” Chu Tự Hằng điều võ dương oai đứng bên cạnh Minh Đại Xuyên, cậu bé còn chẹp miệng, hơi ngọt, là mùi sữa Minh Nguyệt mới uống.

[Con còn chưa cưới Minh Nguyệt mà, sao có thể nhìn lúc em ấy không mặc đồ được chứ?]

Chu Xung nhớ lại lời của con trai, tâm trạng vui vẻ nhả một lần khói đẹp mắt, hỏi: “Sao con lại làm thế?”

Chu Tự Hằng tuy còn nhỏ tuổi nhưng khẩu khí lại không nhỏ chút nào: “Cái này người ta gọi là bá vương ngành thương cung.”

Minh Đại Xuyên tức muốn ngã ngửa.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sự kiện con dâu nhỏ bị Minh Đại Xuyên gạt sang một bên, trở mặt không thèm nói chuyện luôn.

Chu Xung hơi bề mặt, nhưng cũng may là Chu Tự Hằng đã lấy lại chút thể diện cho hấn, cho nên Chu Xung cũng không thèm quan tâm đến chuyện đó nữa.

Nếu không bàn đến tính cách bảo thủ ngang ngạnh của Minh Đại Xuyên, thì Chu Xung vẫn khá thích người này. Hoặc có thể nói, hấn rất nể một Minh Đại Xuyên tuy không cha không mẹ, nhưng đã nỗ lực từng bước để đi đến thành công.

Giống như Chu Xung hấn vậy.

Lục triều kim phần, Kim Lăng đế vương châu.

(Lục triều kim phần: Lục triều bao gồm Ngô, Đông Tấn, Tống, Tề, Lương, Trần. Lục triều kim phần: Ý chỉ cảnh tượng phố phường xa hoa của lục triều.

Kim Lăng đế vương châu: Kim Lăng là kinh đô đế vương – Nguồn: Wattpad)

Mặt sông Tần Hoài lấp lánh ánh đèn, tường thành cổ kính rêu phong, Nam Thành, trải qua một quãng thời gian dài, vẫn bình yên và thơ mộng đến thế.

Thời gian trôi đi, đã có rất nhiều cái tên được lưu truyền ở Nam Thành, cho đến ngày hôm nay, năm 1990, cái tên nổi nhất chính là Chu Xung.

Hấn đã cải cách mở ra một luồng gió mới cho Nam Thành, chưa tới 30 tuổi mà đã rất có tiếng tăm.

Nghe nói hán không cha không mẹ, chỉ mới học hết cấp hai, thậm chí mười năm trước đây thôi hán vẫn còn sống trong cái thôn son nhỏ nơi mà hán đã sinh ra và lớn lên.

Ở nơi thôn quê có núi Đại Hưng An chạy dài vùn dậm, Chu Xung dùng những con cá com bắt được để đổi lấy một cái đồng hồ điện tử từ một người dân, đó có thể coi là lần làm ăn đầu tiên trong cuộc đời hán. Sau đó, hán cầm cái đồng hồ đổi lấy một củ nhân sâm của nhà ông bí thư chi bộ trong núi. Ra khỏi núi, hán lại dùng nhân sâm để đổi lấy tem phiếu mua lương thực, nhưng những tem phiếu này vì bị chuyển giao nhiều lần nên chỉ đổi được vài dẹt.

Đầu năm đó là lúc nền kinh tế của Liên Xô cũ bị đình trệ, không ít người chọn làm “thương nhân”, nhưng cũng không ít người lại sợ gặp khó khăn phiền phức nên không làm.

Chu Xung thì rất quyết tâm muốn lên đường ra nước ngoài.

Tuyến đường sắt từ Bắc Kinh qua Mãn Châu rồi tới Moscow dài hơn chín ngàn cây số, mỗi tuần chỉ có một chuyến tàu ra nước ngoài, mỗi chuyến kéo dài sáu ngày sáu đêm.

Chu Xung mang theo áo khoác da, áo lông, đơn độc trên chuyến hành trình vừa dài vừa buồn tẻ.

Chu Xung đi làm ăn buôn bán, vài năm không ai nhìn thấy mặt, đến khi trở lại, hán đã mở được một cái hộp đêm ở khu Nam Thành ngập trong vàng son, một năm sau nữa thì Chu Xung đã dùng chậu vàng rửa tay rồi, lại tiếp tục dùng vốn liếng để thực hiện cải cách thành phố cổ Nam Thành, bắt đầu dần thân vào con đường bất động sản.

Và tất nhiên hán đã đạt được thành công trong lĩnh vực này, trở thành người đầu tiên xây dựng được một khu chung cư ở Nam Thành, một tấm gương tiêu biểu trong giới bất động sản.

Chu Xung trẻ tuổi anh tuấn, lại rất có năng lực, không ít gia đình giàu có muốn nhận hán làm con rể, nhưng hán lại có một khuyết điểm duy nhất, chính là đã có một đứa con trai.

...

Chu Xung có con trai!

Chuyện này khi đó là chủ đề nóng ở Nam Thành, Nam Thành nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, có tí chuyện thôi là người ta đem đi bàn tán ở khắp các bàn trà quán xá rồi. Một điểm nhấn nữa chính là, con trai của Chu Xung được người ta đưa đến gửi ở đồn cảnh sát, sau khi xác nhận mới được Chu Xung đưa về.

Không ít người chờ mong xem thái độ của Chu Xung sẽ như thế nào, Chu Xung phong lưu đào hoa, việc có con sau một lần chơi bời thế này dù thế nào cũng không hay ho gì. Người ta đoán Chu Xung sẽ bỏ mặc đứa trẻ, bởi hán còn trẻ, sự nghiệp lại đang phát triển, sau này hán vẫn có thể cưới một cô gái con nhà danh giả có học rồi sinh ra những đứa con khác.

Nhưng Chu Xung không làm thế.

Sau khi mời người làm giám định ADN, hán lập tức bế con đi đăng kí hộ tịch, chỗ điền tên vợ thì để trống, còn cái cậu nhóc nhỏ xíu kia đã trở thành người có quan hệ huyết thống duy nhất với hán.

Tuy không rõ mẹ đẻ của con trai là ai, nhưng hán vẫn coi cậu bé như trân bảo. Lần đầu hán pha sữa cho con uống, vì không có kinh nghiệm nên hán không biết Chu Tự Hằng đã ăn no chưa, nên vẫn cố đút tiếp cho con. Chu Tự Hằng uống no quá nên chó hết ra bộ tây trang của bố, Chu Xung lại phải mặc nguyên bộ đồ để vào hộp. Hằng đêm, hán đều ở bên ru con ngủ, mấy cô tiểu thư xinh đẹp bên ngoài kia đều chẳng lọt được vào mắt hán.

Mặc dù Chu Xung không giỏi chăm con, nhưng đối với một đứa trẻ mà nói thì hán thật sự là một người bố tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa rồi.

Hán không hề ngại nhắc đến chuyện đứa con trai của hán là ngoài ý muốn, cũng không ngại khi người ta bàn luận về lai lịch của con, chỉ cần một câu “Nó là con trai của Chu Xung tôi” là đủ. Bởi vì chuyện này nên có rất nhiều gia đình muốn gả con gái mình cho Chu Xung, nhưng cho đến khi Chu Tự Hằng lớn lên một chút thì việc này đã được lãng quên.

Chu Xung không thêm đề tâm đến việc kết hôn, hán cảm thấy cuộc sống của mình thế này đã là quá viên mãn rồi, có cả đồng tiền để tiêu xài, lại còn có một cậu con trai nữa.

Đúng, hán còn có con trai, một cậu bé vẫn còn nhỏ xíu, chưa thể nói chuyện được với hán.

Nhưng, hán rất yêu đứa con trai này.

Chu Tự Hằng được đưa đến đồn cảnh sát vào một đêm tuyết rơi, đợt tuyết đầu tiên trong năm ở Nam Thành. Chu Xung thì đang uống rượu với mấy em gái xinh đẹp, cầm tay trêu chọc các kiểu, thật ra hán cũng không nhớ rõ tên của họ, hình như là “Nhu thị” hay “Ngưng Mĩ” gì đó, Chu Xung thầm nghĩ, nếu tên bọn họ là “Ngực lớn”, “Eo thon”, hay “Chân dài” thì quá tốt, như vậy hán sẽ không cần đi khắp nơi tìm kiếm rồi, nghe tên cái là biết ngay.

Việc bị gọi đến cục cảnh sát đối với Chu Xung mà nói thì là chuyện thường như cơm bữa. Đám cảnh sát ở Nam Thành ai cũng muốn bắt hán hết, vì sau đó bọn họ sẽ được tăng lương thăng chức lấy được vợ. Nhưng lần này thì khác, người khiến hán phải vào cục cảnh sát không phải phụ nữ mà lại là một đứa bé mới ra đời không quá hai ngày, đứa bé khi đó đang khóc rất lớn tiếng, gương mặt nhỏ xíu còn không bằng một bàn tay hán.

Người ta nói đây là con trai hần.

Chu Xung bị nghẹn khói trong lỗ mũi, sặc sụa ho ầm ỉ cả lên. Sau khi bình tĩnh lại, hần mới tìm người làm giám định ADN cấp tốc, trong ba tiếng đồng hồ, hần chỉ ngồi im trong phòng chờ, còn phòng bên cạnh thì vẫn không ngừng vang lên tiếng khóc của đứa bé.

Liệu có phải con của hần thật không nhỉ? Nếu đúng là thật thì hần phải nuôi thôi, nhưng nuôi thế nào bây giờ?

Chu Xung ngồi trên ghế nghỉ ngơi, bên ngoài tuyết rơi ngày một nhiều, dưới đất có một lớp tuyết khá dày.

Kết quả cuối cùng cũng có, đứa bé đúng là con của hần.

Nữ cảnh sát trẻ tuổi giao lại đứa bé cho hần, lúc đầu hần hơi luống cuống, cứ chà lau tay cho hết mùi khói thuốc rồi mới dám bế con, sau lại cởi áo khoác ra bọc kín con lại.

Mọi hành động dường như theo bản năng vậy.

Việc còn lại giao cho trợ lý của Chu Xung giải quyết.

Chu Xung bế con đi về nhà, tài xế lái xe đi, hần nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm tuyết rơi lạnh lẽo, những vì sao trông cũng thật cô độc, tình cảnh giống như mấy năm về trước, một mình hần ngồi sáu ngày sáu đêm trên tàu, đi đến vùng đồng bằng Siberia.

Nhưng hiện giờ trong lòng hần thật ấm áp, có một đứa bé có quan hệ máu mủ với hần, đang yên bình ngủ say.

Tài xế là một người hiền lành, anh hỏi: “Ông chủ, con trai của ngài tên gì vậy?”

Chu Xung theo bản năng sờ túi áo để móc thuốc, nhưng hần đã thu tay về ngay, chọc nhẹ lên mặt con trai nói: “Gọi nó là Chu Tự Hằng đi.”

“Đã độ vô nhân chu tự hoành.”

Chu Xung hần đã mười năm đã độ rồi, không có lấy một người bạn, nhưng cuối cùng lại có một cậu con trai.

(Chú giải: Chu Tự Hằng đọc đồng âm với từ Chu Tự Hoành trong câu thơ trên, trích trong bài thơ Trừ Châu tây giản.

Độc liên u thảo giản biên sinh,

Thượng hữu hoàng ly thâm thụ minh.

Xuân triều đới vũ vẫn lai cấp,

Đã độ vô nhân chu tự hoành.

Bản dịch thơ của Trương Như:

Xót thương bến nước cỏ xanh vàng,

Cây rậm cảnh cao, oanh hót vang.

Mưa dịp triều xuân, trời sập tối,

Chiếc đò quanh vắng tự quay ngang.

Nguồn: <http://thotinhquehuong.blogspot.com>)

*

Minh Đại Xuyên từng khoe khoang trước mặt Giang Song Lý rằng, con gái hần sẽ biết nói vào lúc mười tháng tuổi.

Lý tưởng tuy to lớn, nhưng lại không thể thực hiện được.

Minh Đại Xuyên lòng thì hoài nghi không biết con gái mình có bị ngốc quá không, nhưng vẫn rất kiên nhẫn dạy con tập nói.

Hiển nhiên hiệu quả không được tốt, Tiểu Nguyệt Lượng vẫn chỉ biết cười xinh thôi, có nói thì cũng là ngôn ngữ ngoài hành tinh, thỉnh thoảng lại ê a hát rất vui vẻ.

“Lại đây nào Tiểu Nguyệt Lượng, cùng baba học nói nhé.” Minh Đại Xuyên bế con ngồi lên salon, mặt đối mặt nói: “Nói baba nghe nào, ba ~ ba ~”

Minh Nguyệt rất ngoan, cô bé mặc một cái váy nhỏ xinh xinh, tóc mái được kẹp một đóa hoa nhỏ, mắt to chớp chớp như búp bê vậy. Minh Đại Xuyên

nghe lời bố ngồi xuống, hai tay đặt hai bên người, cố gắng mở to hai mắt nhìn Minh Đại Xuyên.

“Nói theo baba nào, baba.” Minh Đại Xuyên chỉ vào miệng mình.

Hai tay Minh Nguyệt khẽ ngắt váy, lại chớp mắt nhìn Minh Đại Xuyên, nom rất vô tội.

“Anh cứ như thầy giáo đang dạy học sinh ý.” Giang Song Lý nghỉ ngơi một chút khi đang ngồi làm bài, không khỏi trêu chọc một chút. Cô đã đọc khá nhiều sách ôn thi nghiên cứu sinh rồi, giờ đang bắt đầu làm đề.

Thì đúng là có khác gì thầy giáo đâu! Minh Đại Xuyên lúc nào cũng nghiêm túc, mi tâm nhăn lại, Minh Nguyệt rúc vào ghế salon, co lại thành một viên tròn nhỏ, lặng yên không nhúc nhích.

“Tập trung làm bài đi, nữ trụ cột tương lai của nước nhà à!” Minh Đại Xuyên nhắc nhở Giang Song Lý, Giang Song Lý nghe xong cũng phải rụt cổ lại, dằng vế đứng kiểu bị thầy giáo chủ nhiệm mắng.

Giang Song Lý đáp: “Vâng thưa thầy!”

Minh Nguyệt hòa theo, hai cánh tay mập mập đập vào nhau vỗ vỗ, hai mắt vì cười nên híp lại như vàng trắng khuyết.

Minh Đại Xuyên quay đầu nhìn Minh Nguyệt, Minh Nguyệt liền ngậm miệng nhỏ lại, cúi đầu xuống, chân nhỏ nhích tới nhích lui, đầu lắc lư nghiêng ngả, thỉnh thoảng lại ngẩng lên liếc trộm bố một cái. Thấy nét mặt bố vẫn không thay đổi, cô bé lại cúi đầu, thấp đến mức sắp chạm đến bụng luôn rồi.

Cô bé còn đang bú sữa mẹ, nên có một cái bụng rất tròn, lại còn mềm nữa.

Minh Đại Xuyên dờ khóc dờ cười, không dạy nữa, chỉ quay qua nói với Giang Song Lý: “Cố mãi mà con vẫn không chịu gọi, thôi vậy.”

Đúng lúc hấn vừa nói xong thì Minh Nguyệt bò lên người hấn, hôn lên mặt hấn một cái, sau đó rúc vào lòng hấn, xấu hổ cười tủm tỉm. Minh Đại Xuyên khẽ cười nói: “Con gái ngoan của baba!”

Minh Nguyệt là một cái áo bông nhỏ ấm áp, cô bé luôn cười híp mắt với người thân của mình, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý thường xuyên nhận được những cái hôn từ cô con gái. Mà Minh Nguyệt cũng thông minh lắm, biết tận dụng điều này để làm nũng, cô bé trắng trắng mềm mềm, lúc cười lên khiến cho người nhìn cảm thấy rất ấm lòng. Minh Đại Xuyên hận không thể thu nhỏ con gái lại rồi mang theo con đi làm, gặp phải chuyện gì phiền lòng thì chỉ cần bảo con gái hôn một phát là xong, mọi nỗi âu lo sẽ lập tức tan biến hết.

Điều duy nhất khiến Minh Đại Xuyên không hài lòng chính là, Minh Nguyệt cũng hôn hai bố con nhà họ Chu kia.

Cô bé hôn Chu Xung ít thôi, vì trên người Chu Xung luôn có mùi khói thuốc khó ngửi, râu của hấn còn cứng nữa, Minh Nguyệt cảm thấy hơi chán ghét.

Nhưng Chu Tự Hằng thì không giống vậy, cậu bé chỉ lớn hơn Minh Nguyệt một tuổi chín tháng, cũng nhỏ nhỏ mập mập, người lúc nào cũng có mùi sữa thơm. Minh Nguyệt thích dính lấy Chu Tự Hằng nhất, Chu Tự Hằng cũng rất thích em, cứ một câu vợ hai câu vợ, gọi suốt mà không chán, đôi khi Minh Nguyệt nghe nhiều quá phải than thở một tiếng: “Ai ~”

Mỗi lần Minh Đại Xuyên nghe vậy thì chỉ muốn đá thằng nhóc kia ra chỗ khác thôi, lòng còn thầm mắng Chu Tự Hằng di truyền gen phong lưu của bố nó.

Thời điểm này Chu Tự Hằng đã tự hiểu biết rất nhiều thứ, tuy mới chỉ biết nói một năm nay thôi, nhưng cậu bé cũng biết gạt người rồi, đặc biệt là giỏi dụ dỗ Minh Nguyệt lắm.

Lúc Minh Nguyệt mới chỉ biết bò, Chu Tự Hằng đã cầm kẹo học theo người lớn trêu chọc cô bé: “Lại đây với ca ca nào.” Minh Nguyệt cười híp mắt, cố gắng bò đến, cái lắc tay kêu leng keng. Mà cô bé không chỉ bò đến thôi đâu, còn phải hôn lên mặt anh Chu Tự Hằng một cái nữa thì mới nhận được kẹo.

Thêm nữa, Chu Tự Hằng còn hay mua đồ chơi cho Minh Nguyệt, cậu bé có rất nhiều tiền tiêu vật đó. Buổi tối đi dạo, cậu bé sẽ dẫn Minh Nguyệt vào siêu thị ngắm nghía, nhìn thấy món đồ gì hay là sẽ dụ Minh Nguyệt hôn mình một cái, sau đó cô bé sẽ được cậu mua cho món đồ chơi đấy.

Chu Tự Hằng có lúc sẽ pha sữa cho Minh Nguyệt uống, cậu bé pha không được ngon lắm, nhưng Minh Nguyệt lần nào uống cũng tỏ vẻ rất ngon, còn hôn cậu bé mấy cái, làm nước miếng dính đầy mặt cậu bé luôn, Chu Tự Hằng cực kỳ tự hào về bản thân.

Cứ buổi chiều là Chu Tự Hằng lại chạy đến nhà hàng xóm, tuy chuyện cô dâu nhỏ đã bị gạt bỏ, nhưng Giang Song Lý vẫn rất thích Chu Tự Hằng, trẻ con trong khu này không nhiều, thật may khi Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng có thể chơi thân với nhau.

Chu Tự Hằng cầm theo túi kẹo sang, nói “Con chào đi Giang!” “Con chào chú Minh!” ngọt sớt, sau đó lại điệu võ dương oai đứng trước mặt Minh Nguyệt, đưa túi kẹo cho cô bé, vừa kiêu ngạo vừa xấu hổ nói: “Cho em hết nè, thấy anh tốt với em không!”

Minh Nguyệt rất nhạy cảm với giọng của Chu Tự Hằng, cứ trông thấy cậu bé là cười ngay, nhìn đáng yêu như cục bột vậy. Cô bé theo bản năng bò tới ôm eo Chu Tự Hằng, hôn lên cằm cậu một cái, Minh Đại Xuyên giữ con lại, ôm cô bé thật chặt: “Baba còn đang nói chuyện với con đó, ngồi yên nói cùng baba nào.”

Minh Nguyệt lại ngoan ngoãn ngồi xuống.

Việc Minh Đại Xuyên dạy Minh Nguyệt nói đã quá quen thuộc với Chu Tự Hằng rồi, cậu bé nghỉ một lúc rồi khom lưng nhìn Minh Nguyệt.

Đáng tiếc là Minh Nguyệt vẫn không chịu nói, Minh Đại Xuyên chỉ đành bó tay than thở.

Chu Tự Hằng tranh thủ tham gia luôn: “Vợ gọi anh đi, gọi đi!” Cậu bé vui vẻ đứng thẳng, cười tươi như hoa nói.

Minh Nguyệt lại tưởng anh trai đang trêu mình, lại tiến đến hôn Chu Tự Hằng một cái.

“Không phải thế!” Chu Tự Hằng ôm mặt cô bé, “Em gọi anh đi! Gọi anh đi! Gọi anh...”

“Con phải nói là em gọi tiểu ca ca đi.” Giang Song Lý xen vào.

“Đừng rồi.” Chu Tự Hằng nghiêm túc gật đầu, bộ dạng đó khiến cho Giang Song Lý và Minh Đại Xuyên không nhịn được cười, “Nếu em gọi tiểu ca ca thì anh sẽ cho em ăn kẹo.”

Minh Nguyệt đan hai tay vào nhau, chớp mắt to không nói.

“Không thì anh sẽ pha sữa cho em uống nha.” Chu Tự Hằng tiếp tục dụ.

Minh Nguyệt vẫn chỉ biết ê a thôi, hai mắt híp lại rất đáng yêu.

“Hay là anh hôn em một cái nhé, anh hôn em một cái, sau đó em gọi tiểu ca ca được không?” Chu Tự Hằng nói xong thì mặt đã hơi hồng, trong suy nghĩ của cậu bé, hôn là việc đại sự, mỗi lần được Minh Nguyệt hôn, cậu bé tuy rất vui sướng, nhưng lúc hôn lại thì rất xấu hổ.

“Quyết định vậy đi!” Chu Tự Hằng hôn cô bé một cái rất nhanh, làm Minh Đại Xuyên không kịp ngăn cản, sau một tiếng “Chụt” vang lên là một giọng nói ngọt sớt đáng yêu gọi: “Tiểu Chu Chu.”

Đó chính là chữ đầu tiên mà Minh Nguyệt nói đó.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Chữ đầu tiên Minh Nguyệt gọi lại là “Tiểu chu chu”, điều này làm cho Minh Đại Xuyên không thể nuốt trôi được, giận dữ gầy mất một cân thịt, mấy nhân viên trẻ mới vào công ty thấy mà lo lắng, không lẽ việc kinh doanh gặp khó khăn, giám đốc đang cân nhắc xem có nên tiếp tục đảm nhiệm chức vụ này hay không ư? Minh Đại Xuyên nghe được tin đồn thì lại càng bức bối, may mắn là Minh Nguyệt cũng nhanh chóng gọi được một tiếng baba, khiến tâm trạng hắn cũng nhẹ đi một chút.

Một mặt hắn thầm trách mình dùng sai phương pháp để dạy con, làm thằng nhóc Chu Tự Hằng giành được phần thắng, mặt khác lại càng ghét hai bố con họ Chu kia hơn.

Chu Xung là hình mẫu được phụ nữ theo đuổi, hắn có dáng vẻ phong lưu tuấn tú, lúc hút thuốc nhìn lại có phần hư hỏng rất quyến rũ. Hắn không vội kết hôn, chỉ nuôi ba bốn cô bồ ở bên ngoài, hôm nay cô này mai lại cô khác, chỉ có buổi tối thì mới ở nhà ôm tiểu tử tông ngu thôi. Con chim nhỏ của Chu Tự Hằng thì còn nhỏ xíu, vẫn là trai tơ chứ không như bố, nhưng miệng lưỡi thì ngọt như mật quả vậy, lúc làm nũng hay nịnh nọt là cậu bé có thể nói liên tục trong mười phút mà không câu nào trùng nhau.

Tất nhiên không phải ai cậu bé cũng lấy lòng, cậu bé thường nịnh Giang Song Lý, đôi khi thì với Minh Đại Xuyên, nhưng người cậu bé nói chuyện nhiều nhất vẫn là Minh Nguyệt.

Cậu bé rất thích nghe Minh Nguyệt nhỏ nhẹ gọi mình, giọng em gái rất ngọt ngào đáng yêu, lại ngọt ngào nữa, “Tiểu ca ca” thì nói thành “Tiểu chu chu”.

Nhưng Chu tiểu thiếu gia rất thích.

Cậu bé cảm thấy mình phải rộng lượng với vợ một chút, em ấy gọi thế nào cũng không sao, chỉ cần mình hiểu là được.

Chu Tự Hằng thích đi khoe khoang lắm, cứ dắt Minh Nguyệt dạo chơi trong vườn hoa của khu nhà, gặp ai cũng nói: “Vợ con biết gọi con rồi, người đầu tiên em ấy gọi là con đó nha!” Sau đó cậu bé lại ra vẻ như người lớn nói với Minh Nguyệt: “Tiểu Nguyệt Lượng thông minh nhất nhá? Em gọi tiểu ca ca đi nào!”

Minh Nguyệt nghe lời gọi tiểu ca ca.

Cái đuôi nhỏ của Chu Tự Hằng muốn vểnh lên trời luôn rồi, cậu bé cầm hai tay Minh Nguyệt, trân trọng khen ngợi: “Em đúng là cô vợ nhỏ đáng yêu và thông minh nhất anh từng thấy.” (Editor: =_=!)

Cậu nhóc mới gặp được mấy bé gái chứ? Không hiểu học ở đâu được câu đó không biết? Đúng là gạt người mà.

Mọi người nghe vậy thì cười ầm lên, lại nhớ chỉ mới gần đây thôi, Chu tiểu thiếu gia còn giận dỗi nói “Sao em lại ngốc thế chứ? Mãi mà chưa nói được.”

Minh Nguyệt nghe ra được sự khen ngợi trong ngữ điệu của Chu Tự Hằng, liền chấp chững đi tới hôn lên mặt anh trai, ngọt ngào gọi: “Tiểu chu chu.”

Chu Tự Hằng khoái chí ưỡn bụng, khom lưng cụng đầu vào em: “Em ngoan quá!” Giọng điệu của cậu bé là học từ Chu Xung, tuy tuổi còn nhỏ nên không thể hiện được giống hoàn toàn, nhưng sự kiêu ngạo được biểu lộ ra thì không thể nghi ngờ gì nữa.

Giang Song Lý nhìn thấy cũng phải cảm thán: “Nếu em được trẻ thêm 20 tuổi thì tốt quá.”

Minh Đại Xuyên, người không hiểu phong tình thì tức giận mắng: “Lời ngon tiếng ngọt không đáng tin, chỉ có loại phong lưu mới thể thôi! Cứ đàng hoàng khuôn phép vẫn hơn, phải như thế thì mới đáng để dựa vào.” Trong câu nói hàm chứa sự khen ngợi bản thân, Giang Song Lý nghe mà khinh bỉ.

Tháng mười hai, Giang Song Lý tham gia cuộc thi lên nghiên cứu sinh, để tiện cho gia đình, cô đã chọn đại học Nam Thành. Trước khi đi thi, Minh Nguyệt tặng cho mẹ một cái hôn thật lâu, Chu Tự Hằng cũng chúc cô thuận buồm xuôi gió, Minh Đại Xuyên đưa cho cô cái bùa bình an mà hắn đã đi đến miếu cầu.

Giang Song Lý thể hiện rất tốt, cô đứng trong danh sách những người được vào vòng hai, tên của cô còn đứng ở vị trí thứ nhất, lại có tài ăn nói, nên đã thuận lợi giành được tư cách nhập học. Giang Song Lý vui lắm, cũng âm thầm biết ơn chồng mình rất nhiều.

Những cô gái tốt nghiệp cùng năm với cô cũng đều đã kết hôn rồi, nhưng không có ai được gia đình ủng hộ việc đi học tiếp cả, mặc dù đã là thập niên 90, nhưng tư tưởng đàn ông đi làm đàn bà ở nhà vẫn còn tồn tại ở rất nhiều gia đình.

Giang Song Lý quả thực rất may mắn, dạo gần đây cô cười nhiều hơn trước, Chu Tự Hằng còn phải khen: “Dì Giang xinh đẹp giống như minh tinh vậy.”

Giang Song Lý đọc sách, Minh Đại Xuyên bận công việc, Tiểu Nguyệt Lượng chỉ còn biết bám đuôi Chu Tự Hằng cả ngày. Cậu bé vui lắm, thầm ước giá mà được ôm Minh Nguyệt về nhà mình luôn thì tốt quá.

Thời gian trôi đi, Minh Nguyệt đã được hai tuổi, có đôi lúc Minh Đại Xuyên thăm nghĩ, rõ ràng hắn vẫn chưa già, vợ hắn Giang Song Lý cũng chưa có nếp nhăn, thế mà sao con gái lại lớn nhanh như vậy, nhanh đến mức khiến cho hắn không nở chút nào.

Minh Nguyệt hai tuổi rưỡi vẫn trắng trẻo như ngọc, đôi mắt hoa đào, cái mặt tròn tròn, đôi môi nhỏ xinh chúm chím, giọng nói rất đáng yêu, lại ngoan ngoãn lễ phép, là bé cưng của cả khu. Trí nhớ của cô bé cũng rất tốt, chỉ dạy một lần là nhớ tên người ta ngay, lần sau nếu gặp lại là cô bé có thể gọi được tên của họ, tất cả mọi người đều thích nghe giọng nói trong trẻo như chim sơn ca của cô bé.

Năm nay Chu Xung đã triển khai mở rộng diện tích khu chung cư, cho nên đã có nhiều hộ gia đình chuyển tới đây hơn, vì dạo này kinh tế phát triển, gia đình nào cũng có một khoản tích lũy riêng để mua nhà. Vì đông dân cư nên trẻ con trong khu cũng tăng lên, không chỉ có mỗi hai đứa trẻ là Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt như trước nữa, mà phải lên tới mười bảy mười tám đứa rồi, nhưng dù có nhiều trẻ con đến đâu thì Chu Tự Hằng vẫn là bá vương của đám con nít.

Bởi vì Chu Tự Hằng là người mạnh nhất!

Chu Xung tuy chỉ có một đứa con trai cưng thôi, nhưng vẫn quyết định cho cậu bé tự do nghịch ngợm phát triển, cậu bé đã qua cái thời cần đến bảo mẫu pha sữa tắm rửa cho rồi, bây giờ Chu Xung đã thay một bảo mẫu kiêm vệ sĩ là một chàng trai cao to cường tráng, chỉ cần đi theo sau trông chừng Chu Tự Hằng là được.

Những chuyện nhỏ như Chu Tự Hằng gây lộn với đám con nít, bị đánh thì mặc kệ; Chu Tự Hằng bị ngã, mặc kệ; Chu Tự Hằng trèo lên cây lấy trứng chim, cũng kệ luôn...

Minh Đại Xuyên tuy không vừa mắt Chu Tự Hằng lắm, nhưng khi nhìn thấy cậu bé chân tay xước xát đi về nhà thì cũng thấy thương thương, tên Chu Xung kia đúng là có trái tim sắt đá!

Chu Tự Hằng vì vận động nhiều nên cơ thể rất khỏe mạnh, chưa đầy năm tuổi mà trông còn cao hơn mấy đứa bé bảy tuổi, nghịch như quỷ sứ, đầu đá lung tung suốt ngày. Mà Chu Tự Hằng khôn khéo y như bố vậy, cho nên được cả đám trẻ con bám theo, cậu bé rất hào phóng dùng kẹo và đồ chơi để lôi kéo dụ dỗ mấy đứa nhỏ, khi đánh lộn còn có hội, cho nên rất nhanh chóng, cậu bé đã trở thành vua của cả bọn.

Trẻ con trong gia đình bố hoặc mẹ đơn thân thường trưởng thành sớm, Chu Tự Hằng chính là một ví dụ điển hình.

Sau khi lên bốn, Chu Tự Hằng đã tự nhận ra sự khác biệt giữa gia đình mình và các gia đình khác, điển hình là với gia đình của Tiểu Nguyệt Lượng.

Cậu bé không có mẹ.

Nhà người ta đều có ba người, bố mẹ và con, nhưng nhà cậu bé thì chỉ có bố, cậu bé và cô giúp việc thôi. Không có ai kể chuyện cổ tích cho cậu bé trước khi đi ngủ, cũng không có ai chúc ngủ ngon hay gọi cậu bé dậy mỗi sáng.

Lúc rảnh Giang Song Lý thường dạy Minh Nguyệt hát, bài hát đầu tiên cô dạy mang tên “Mẹ là người tốt nhất trên đời”, Minh Nguyệt học thuộc rất nhanh, cô bé mặc chiếc váy nhỏ đứng hát vang: “Có mẹ, con được nâng niu như báu vật”, “Không có mẹ, con giống như ngọn cỏ mong manh”.

Nhưng Minh Nguyệt chưa bao giờ đứng trước mặt Chu Tự Hằng hát bài này, cậu bé chỉ lên nghe được thôi. Minh Nguyệt hát rất hay, buổi tối cậu bé ghé tai vào cửa nhà cô bé để nghe, xúc động đến mức chảy cả nước mắt.

Thấy con trai hai mắt đỏ hoe trở về nhà, Chu Xung hỏi cậu bé bị ai bắt nạt: “Để bố dẫn con đi xử lý kẻ đó.”

Chu Tự Hằng ngượng ngập nói: “Di Giang dạy vợ con hát bài ‘Mẹ là người tốt nhất trên đời’.”

“Vớ vẩn! Bố mới là người tốt nhất trên đời!” Chu Xung ngâm điều thuốc, dạy con trai một bài hát cũ: “Tiểu hòa thượng xuống núi đi khát thực, lão hòa thượng dặn dò rằng, phụ nữ dưới núi là hổ, nếu gặp thì phải tránh xa ra.”

Chu Tự Hằng không hiểu ý nghĩa của bài này lắm, nhưng lại cực kỳ nghiêm túc học hát.

Hôm sau, cậu bé hát bài này cho Minh Nguyệt nghe, Giang Song Lý không nhịn được cười, Minh Nguyệt thì mở to mắt hỏi: “Vậy em cũng là một con hổ sao?” Hai cánh tay nhỏ của cô bé chống lên eo, bộ dạng có vẻ rất tức giận.

Chu Tự Hằng ngẫm nghĩ hồi lâu, sau đó nghiêm trang đáp: “Em là công chúa nhỏ của anh.”

Minh Nguyệt cười tươi như hoa, chạy đến ôm Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng thỏa mãn lắm, bỗng nhiên lại nghĩ, tuy mình không có mẹ, nhưng mình có vợ nhỏ nè, đây là điều không phải ai cũng có đâu nhé, mình thật may mắn nha!

Chu Tự Hằng nghĩ xong cũng cảm thấy đỡ buồn hơn một chút rồi.

Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, mang theo không khí ấm áp của mùa xuân.

Hôm nay, khó có dịp Chu Tự Hằng không đi ra ngoài bắt nạt các bạn nhỏ mà ở trong nhà chơi với Minh Nguyệt, cậu bé nói: “Anh sẽ đóng vai anh hùng, còn em là công chúa đang chờ được giải cứu nha.” Chu Tự Hằng mặc áo da nhỏ, nét mặt cực kì uy vũ.

“Vậy công chúa phải làm cái gì ạ?” Minh Nguyệt ngoan ngoãn nghe lời, ngẩng đầu lên hỏi anh trai. Mặc dù chỉ kém một tuổi chín tháng, nhưng Chu Tự Hằng cao hơn Minh Nguyệt nhiều lắm, cậu bé rất thích trông thấy ánh mắt sùng bái của cô bé khi ngẩng lên nhìn mình.

Chu Tự Hằng bị hưng phấn quá nên nhất thời không thể đưa ra câu trả lời, trầm tư một lát, cậu bé lại học theo trên phim, đưa tay ôm mặt Minh Nguyệt, nghiêm túc nói: “Em hãy ở yên tại chỗ chờ anh đến là được.”

Nói xong cậu bé nghiêng đầu hướng má mình vào Minh Nguyệt, cô bé thấy thế liền chuẩn xác hôn lên mặt Chu Tự Hằng một cái.

May là hai đứa tuổi còn nhỏ, không thì Giang Song Lý còn tưởng là mình đang xem phim truyền hình chứ!

*

Buổi chiều lúc Chu Tự Hằng trở về thì đã thấy Chu Xung đang ngồi trên salon chờ cậu bé rồi, chuyện này thật sự rất hiếm có, công ty của Chu Xung ngày một phát triển, lĩnh vực có liên quan cũng rất nhiều, hẳn thường hay phải đi xã giao, hôm nào cũng phải đến đêm khuya mới về, Chu Tự Hằng thì đã một mình nằm ngủ say trên giường. Hôm nay thấy bố về sớm, Chu Tự Hằng ngạc nhiên lắm.

Chu Xung thật ra là muốn nói chuyện với con về vấn đề “Tại sao trong số trẻ con trong khu này, chỉ có mình con là không có mẹ?”, nếu hôm qua con trai không đỏ mặt tới hỏi hẳn câu đó thì hẳn cũng chẳng bao giờ nghĩ tới, rằng con trai hẳn, cuối cùng cũng đã đến tuổi hiểu biết mọi chuyện rồi.

Con trai hẳn, rất ngưỡng mộ những đứa trẻ có mẹ.

Nghĩ tới đây, Chu Xung cảm thấy rất đau lòng, hẳn nghĩ lại chính bản thân mình khi còn bé, cũng giống như Chu Tự Hằng vậy, cực kỳ ghen tỵ với những đứa trẻ khác trong thôn.

Quanh đi quẩn lại, cuối cùng con của hẳn lại cũng phải đi trên con đường giống như bố nó ngày xưa.

Chu Xung mất ngủ cả đêm, sau khi ra về thờ ơ dạy con hát bài “Nữ nhân dưới núi là con hổ”, đến sáng, hẳn lại hút hết hai bao thuốc trong phòng làm việc, nóng hết cả phổi, sau đó mới quyết định sẽ giải thích với Chu Tự Hằng.

Nhưng bây giờ, thấy con trai vui vẻ trở về nhà, Chu Xung lại không nỡ nói ra.

Hẳn nên nói thế nào đây? Phải nói thế nào mới được? Làm sao đành lòng nói thẳng với con rằng: Con được bố đem về từ đồn cảnh sát, bố con chơi bởi nhiều quá, chẳng may có một hai lần thất thủ, cho nên bố cũng không biết mẹ con là ai cả.

Nhất định không được nói thế, nghe xong ai mà không thấy thương tâm chứ.

Vậy phải làm sao đây?

Chu Xung lần đầu tiên thấy phiền muộn vì việc mình mới học hết cấp hai, đầu ít chữ nên không biết lựa lời mà nói.

Hắn cuống đến độ vò đầu bứt tai, Chu Tự Hằng còn phải chủ động đi tới an ủi bố: “Bố ơi, bố gặp phải chuyện buồn gì sao?”

“Đúng vậy.” Chu Xung buông tay nói, “Con thử nghĩ xem bố đang buồn chuyện gì?”

Chu Tự Hằng nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: “Phá sản ạ.”

Chu Xung: “...”

“Con có thấy ghen tỵ hay ngưỡng mộ khi thấy những bạn nhỏ khác đều có mẹ không?” Chu Xung hỏi thẳng.

Chu Tự Hằng không thích nói dối, cậu bé là người cực kỳ thẳng thắn, nhìn bố đáp: “Trước đây... thì có ạ.” Sau đó lại bổ sung ngay: “Nhưng bây giờ thì không.”

Chu Xung khó có khi dịu dàng như lúc này, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì con có vợ rồi, những bạn khác có mẹ, còn con có vợ, chúng con rất hạnh phúc.” Chu Tự Hằng chớp chớp mắt, mấy ngón tay nhỏ cứ xoắn xuýt lại vào nhau, có chút ngượng ngùng nói tiếp: “Con rất thích cô vợ này.”

Cậu bé vẫn còn nhỏ tuổi, chỉ mới cao đến thắt lưng Chu Xung, gương mặt tuy non nớt nhưng rất có khí chất, lúc này cậu bé đang xấu hổ cười, ánh mắt hồn nhiên ngây thơ vô cùng.

[Chúng con rất hạnh phúc.]

Chu Xung nhìn con trai, sau đó không nhìn được mà bế con giờ lên thật cao: “Con nói đúng lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mùa đông năm nay ở Nam Thành đến muộn hơn bình thường.

Không có những đợt tuyết đầu đông, bầu trời trong xanh và tươi đẹp đến lạ.

Minh Nguyệt trước giờ rất sợ lạnh, nên đương nhiên không thích mùa đông giá rét, nhưng năm nay cô bé lại hi vọng tuyết sẽ rơi ngập cả Nam Thành, làm cho tàu hỏa không thể đi được thì càng tốt.

Như thế thì mẹ mới không thể rời xa cô bé được.

Giang Song Lý đã học xong ba năm nghiên cứu sinh, dựa vào vốn tiếng Anh chuyên sâu của mình, một bài luận văn và thư đề cử đã giúp cô nhận được một suất học bổng ở Anh, chuẩn bị một thời gian ngắn nữa thôi là cô sẽ phải chia tay mùa đông ở nơi này, đi đến thành phố London mưa dầm cả ngày rồi.

Minh Đại Xuyên rất ủng hộ vợ, chính hắn trước đây cũng đã đi nước ngoài học tập rồi, cho nên chẳng có lý do gì mà hắn lại ngăn cản giấc mơ của vợ mình cả.

Ai cũng có một mơ ước của riêng mình, có thể nhỏ bé hoặc to lớn, cũng có thể xa xôi hay gần ngay trước mắt.

Mà ước mơ của Giang Song Lý, nay đã ở rất gần cô rồi.

Lúc còn học đại học, cô đã luôn mơ được đặt chân đến Bridge of Sighs (Cầu Than Thở) ở Venice, sau khi sinh con, ý niệm này đã dần bị dập tắt. Mà bây giờ, một bưu kiện được gửi từ đại dương xa xôi đã một lần nữa thấp lên hi vọng trong cô.

Thầy của Giang Song Lý động viên cô: “Em hãy đi học đi, khi về nước thầy sẽ giữ một chỗ tốt ở trong trường cho em.”

Mẹ của Giang Song Lý thì lại khuyên cô từ bỏ, lý do là: “Con đã có chồng con rồi, không phải chỉ có một mình nữa, phải suy nghĩ cho bố con chúng nó chứ.”

Ngay khi cô sắp từ bỏ rồi thì chồng cô lại nói: “Em nên đi đi, đừng vì anh và Tiểu Nguyệt Lượng mà do dự. Anh sẽ ở Nam Thành chờ em về, cũng sẽ chăm sóc tốt cho con gái, em yên tâm nhé.”

[Em yên tâm nhé.]

Mấy năm trước, Minh Đại Xuyên tay kéo hành lý, đứng dưới ký túc xá nữ chia tay cô để đi Mỹ, hần cũng nói rằng: “Anh ở bên đó sẽ luôn nhớ em, chờ anh về, anh nhất định sẽ cho em một cuộc sống tốt hơn. Em yên tâm nhé.”

Lúc đó hần vẫn còn là một cậu thanh niên ngây ngô, luôn nghiêm túc và khiêm tốn, đạo đức phải luôn được giữ vững, yêu nhau đã lâu mà trước khi đi hần mới hôn cô lần đầu tiên.

Giang Song Lý nhớ lại quá khứ, lại nhìn Minh Đại Xuyên nay đã thành đạt chín chắn, nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc bấy giờ Nam Thành vẫn chưa có máy bay đi nước ngoài, sau sự cố trên chuyến phi cơ số 2755, thành phố thậm chí còn có ý định hủy bỏ sân bay. Chuyến đi London này, Giang Song Lý phải đến tận sân bay Thượng Hải.

Minh Đại Xuyên sẽ đi cùng cô ra sân bay, thu xếp ổn thỏa rồi mới quay về.

Vấn đề là Minh Nguyệt ở nhà không có ai trông.

Bố mẹ Giang Song Lý không thể đến được, cuối cùng Chu Xung phải vỗ ngực bảo đảm: “Cứ giao Minh Nguyệt cho tôi, tôi hứa sẽ chăm sóc con bé thật tốt.”

Minh Đại Xuyên nghi ngờ: “Anh chắc chứ?” Chu Xung từ trước đến giờ luôn bận rộn công việc, ngay cả con mình cũng không có thời gian quan tâm đến, làm sao có thể chăm sóc cho Tiểu Nguyệt Lượng được?

Chu Xung cũng tự biết mình không đáng tin, có phần mất tự nhiên sờ bao thuốc lá, nói: “Gi chứ, không phải còn có con trai tôi đó sao? Con bé là vợ nó còn gì nữa? Chẳng bé nhất định sẽ chăm sóc con bé chu đáo mà!”

Hần vừa dứt lời thì Chu Tự Hằng không hiểu từ đâu chui ra, ưỡn cao ngực nói: “Chú hãy yên tâm, con xin lấy chim nhỏ của mình ra để đảm bảo.”

Chu Tự Hằng bị ảnh hưởng rất nhiều từ Chu Xung, Chu Xung hay trêu đùa con lắm, thỉnh thoảng có nói mấy câu hơi bậy một chút.

Chu Xung bị con trai phá đám, liền vỗ nhẹ đầu con mắng: “Chẳng nhóc thói này!”

Chu Tự Hằng bị vỗ đầu nhưng không thấy giận, hiện giờ cậu bé chỉ nghĩ đến việc đưa Tiểu Nguyệt Lượng về nhà mình thôi, những chuyện khác thì để sau hần nói.

Cậu bé nhìn Minh Đại Xuyên không chớp mắt, cố gắng để cho cái người luôn nghiêm túc kia nhìn ra được sự chân thành của mình.

Minh Đại Xuyên khó có lúc thấy cậu bé ngoan ngoãn như vậy, tuy đồng ý nhưng vẫn đưa ra yêu cầu: “Hai đứa phải ngủ riêng nhé.”

Nói xong lại tiếp tục giải thích với hai bố con họ Chu: “Nam nữ khác biệt, mà tính cả tuổi mẹ thì con cũng đã bảy tuổi rồi đó.”

Minh Đại Xuyên có trí nhớ rất tốt, đến bây giờ mà hần vẫn còn nhớ một câu mà Chu Tự Hằng nói, đó là [Buổi tối có thể cùng ngủ với em ấy, cùng nhau sinh em bé]. Mặc dù đã lâu rồi, nhưng hần không sao quên được dáng vẻ nghiêm túc của Chu Tự Hằng khi ấy.

Chu Xung bận hút thuốc nên không nói chuyện, gần như để cho Chu Tự Hằng tự làm chủ.

Chu Tự Hằng vẫn chưa đọc được nhiều sách, Tam tự kinh mới đọc một nửa, nghe Minh Đại Xuyên nói thế thì cũng gật đầu, còn hơi ngượng ngùng đáp: “Con biết rồi ạ.”

Thế là quyết định mấy ngày tới Minh Nguyệt sẽ ở nhà họ Chu, thật ra thì Minh Đại Xuyên vẫn không yên tâm lắm với hai bố con nhà kia, nhưng ít ra thì nhà đó vẫn còn có người giúp việc đáng tin cậy.

Bà con xa không bằng láng giềng gần, những năm gần đây công ty bất động sản của Chu Xung ngày càng làm ăn lớn, lui tới Minh Đại Xuyên cũng nhiều hơn. Chu Xung thì nhận những hạng mục cần cải tạo sửa chữa, còn đơn vị nhận thầu thiết kế chính là công ty của Minh Đại Xuyên.

Ngưỡng mộ sự nghiệp thành công của một người, không có nghĩa là sẽ ngưỡng mộ người đó.

Cho nên trước khi Minh Đại Xuyên về nhà, hần còn lên nghe hai bố con họ Chu nói chuyện với nhau.

Chu Xung ngâm điếu thuốc, đi đằng sau tiểu tử tông nhà hần hỏi: “Không phải con rất muốn ôm vợ ngủ à? Sao lại không phản đối yêu cầu của chú Minh vậy?”

Á à! Vẫn còn có ý định này cơ đấy!

Chu Tự Hằng không cao lớn như bố, nhưng bước đi rất oai phong, hai tay để sau lưng, nhưng vì mùa đông mặc nhiều áo nên nhìn như quả bóng tròn

vậy.

Cậu bé chỉ hờ hững đáp: “Vẫn còn nhiều thời gian mà bố.”

Nói xong cậu bé lại xoay người, cái mặt bánh bao trông rất nghiêm túc, lên giọng dạy dỗ bố Chu Xung: “Đây là một cuộc chiến lâu dài, không thể vội được đâu.”

Chu Xung rút điều thuốc ra, khom lưng cúi đầu với con trai: “Thù trưởng, ngài nói rất đúng.”

Chôm tóc trên đầu Chu Tự Hằng khẽ đung đưa, như thể đang biểu lộ sự kiêu ngạo và đắc ý của chủ nhân.

Minh Đại Xuyên cố gắng kìm chế ý niệm muốn giật tóc Chu Tự Hằng, hấn tức tối đập lên tường một phát rồi bỏ đi.

Trước ngày lên đường, Giang Song Lý dẫn Minh Nguyệt đi dạo phố mua thật nhiều đồ. Điều này khiến cho Minh Nguyệt cảm thấy không bình thường, Giang Song Lý phải dịu dàng giải thích: “Mẹ phải tạm rời xa Tiểu Nguyệt Lượng một thời gian ngắn rồi.”

Đối với một đứa bé còn đang học mẫu giáo như Minh Nguyệt, chuyện tiền đồ hay tương lai quả thật rắc rối y như lịch sử Nam Thành vậy.

Cô bé còn rất nhỏ, cuộc sống luôn vui vẻ không ưu phiền, tựa như một con thuyền đang đi trên biển, chưa bao giờ nổi sóng lớn, dọc đường phong cảnh đẹp như tranh. Cô bé chẳng bao giờ nghĩ tới việc mẹ của mình sẽ tự nhiên xuống thuyền cả.

Minh Nguyệt tâm trạng buồn bã như một con chim sơn ca bị nhốt trong lồng, không thể hét lên những tiếng dễ nghe. Giang Song Lý đau lòng lắm, cô hứa với con gái: “Mẹ chỉ đi một tí thôi, khi nào được nghỉ mẹ sẽ về, chúng ta lại giống như trước đây.”

Minh Nguyệt vẫn rầu rĩ cúi thấp đầu.

Chu Tự Hằng thì hoàn toàn ngược lại, cậu bé dựa vào những phép tính đơn giản đã được học ở nhà trẻ, cả ngày lẫn đêm cứ tính toán mãi, xem hôm nào thì Tiểu Nguyệt Lượng sẽ đến nhà mình ở.

Chỉ cần nghĩ đến đó thôi là Chu Tự Hằng lại không nhịn được cười, thậm chí còn phấn khích mà huýt sáo.

Trò chơi anh hùng cứu công chúa nay đã được Chu Tự Hằng biến hóa trở nên rất lớn mạnh, không còn có mỗi cậu bé và Minh Nguyệt chơi nữa rồi, trong tiểu khu có mười mấy cậu em nhỏ chia ra một đội sắm vai thủ hạ của Chu Tự Hằng, một đội là kẻ địch, mặc dù đông người, nhưng Chu Tự Hằng vẫn có thể an bài ổn thỏa đâu ra đấy.

Và tất nhiên Minh Nguyệt là người cao quý nhất, cô bé vĩnh viễn chỉ cần ngồi một chỗ làm một công chúa nhỏ xinh đẹp, chờ anh hùng tới giải cứu là được.

Mỗi lần được cứu, Minh Nguyệt đều rất vui vẻ hôn anh hùng Chu Tự Hằng một cái, nhưng hôm nay cô bé lại không thấy vui gì cả.

Chu Tự Hằng sai đàn em chạy đến cửa hàng mua một xâu kẹo hồ lô đường tới chỗ cô bé.

Mứt quả màu đỏ tươi hấp dẫn, mùi thơm nức cả mũi, nhưng gương mặt bầu bĩnh của Minh Nguyệt vẫn nhăn nhó, cô bé tâm sự với anh trai của mình: “Mẹ của em phải đi học ở một nơi rất xa, không thể ở với em nữa rồi.”

“Thế mẹ em sẽ trở về chứ?” Chu Tự Hằng ôm mặt cô bé, mặt Minh Nguyệt trắng trắng mềm mềm như đậu hũ, Chu Tự Hằng cứ nhìn thấy là thèm, chỉ muốn cắn một cái thôi.

“Ờ?” Minh Nguyệt ngờ ngác, “Mẹ em tất nhiên là sẽ trở về rồi.”

Sẽ trở về sao?

Chu Tự Hằng ủ rũ, không về thì tốt quá, như vậy thì Tiểu Nguyệt Lượng sẽ thuộc về một mình mình rồi. Nhưng thấy Minh Nguyệt buồn bã, cậu bé lại hỏi: “Nếu sẽ trở về thì em còn lo lắng cái gì nữa?”

Lo lắng cái gì ư? Minh Nguyệt xoắn xuýt hai tay, hồi lâu cũng không biết nói gì, chỉ cúi thấp đầu, khó khăn lắm mới nghĩ ra được.

Cô bé đáng yêu nói: “Em lo buổi sáng không có ai gọi em dậy, mà baba thì dậy sớm lắm.”

Sự lo lắng của cô bé không phải là không có lý.

Chu Tự Hằng giương cằm nói: “Em lười thật đấy!”

Nghe cậu bé nói vậy, Minh Nguyệt lại càng cúi thấp đầu hơn.

“Chỉ cần gọi em dậy thôi chứ gì? Vậy để anh gọi!” Chu Tự Hằng nắm hai bả vai cô bé, “Nhưng mà dù em có dậy muộn cũng không sao, em là vợ anh mà, anh sẽ nuông chiều em.”

Chu Tự Hằng càng nói càng thấy mình đúng, còn tự gật đầu đồng ý nữa.

Nỗi lo thứ nhất của Minh Nguyệt đã được giải quyết, cô bé lại nghỉ một lúc lâu, phồng má tủi thân nói: “Buổi tối không có ai kể chuyện cổ tích cho em nghe, em sẽ không ngủ được.” Mẹ kể chuyện rất hay nha, còn hát ru mình ngủ nữa.

“Anh kể cho em anh kể cho em!” Chu Tự Hằng nhanh miệng nói, “Anh biết rất nhiều rất nhiều chuyện cổ tích đó.”

Minh Nguyệt mở to mắt do dự, cuối cùng cắn môi gật đầu.

Chu Tự Hằng rất sung sướng khi thấy ánh mắt dựa dẫm của Minh Nguyệt, cậu bé từ trên ghế nhảy xuống, đứng trước cô bé vỗ ngực nói: “Em còn lo lắng gì nữa không? Anh trai sẽ giúp em làm hết.”

Minh Nguyệt nói: “Em lo không có ai tết tóc cho em, baba em làm xấu lắm.”

Cô bé có một mái tóc dài rất đẹp, Giang Song Lý thường tết rất nhiều kiểu cho cô bé, mặc thêm cái váy xinh nữa là đáng yêu cực kỳ.

Chu Tự Hằng nhìn hai bím tóc nhỏ của cô bé, cái này thì cậu bé không biết làm thật, nhưng Chu tiểu thiếu gia là người có ý chí kiên cường, cho nên cậu bé lại quả quyết nói: “Không vấn đề gì, chỉ là tết tóc thôi đúng không? Anh có thể học mà.”

Cậu bé đứng trước mặt Minh Nguyệt, ánh chiều tà làm cho bóng cậu bé thật dài, bao trùm lên người Minh Nguyệt. Cậu bé nắm chặt hai vai cô bé, chân thành nói: “Em đừng lo, anh hứa sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trước đây Chu Tự Hằng có thể làm được rất nhiều chuyện, nhưng lần này thì đúng là nói dối mà không biết ngượng.

Minh Nguyệt tuổi còn nhỏ, nhưng đã sâu sắc hiểu được tầm quan trọng của việc động viên khích lệ.

Thế là, cô bé kiễng chân lên hôn nhẹ Chu Tự Hằng, sự lo lắng và không nỡ trong lòng cũng đã được Chu Tự Hằng đánh tan hết rồi.

Chu Tự Hằng vui sướng lắm khi được Minh Nguyệt hôn, chỉ mong ngóng từng giây từng phút đến ngày Giang Song Lý rời đi, để cậu bé có thể thực hiện hết tất cả lời hứa của mình.

Trong lòng cậu bé cực kỳ vui mừng, không thể giấu được nụ cười gian xảo trên môi.

Tháng này Chu Tự Hằng tròn sáu tuổi, ngũ quan dần dần nảy nở, so với vẻ anh tuấn của bố Chu Xung thì cậu bé có vẻ đẹp tinh tế hơn, thêm vào đó là sự ngạo mạn. Nếu không suốt ngày đi đánh đập quậy phá thì người ta còn tưởng cậu bé là con gái ấy chứ.

“Cứ quyết định vậy đi, sau này anh sẽ gọi em dậy mỗi sáng, kể chuyện cổ tích cho em trước khi đi ngủ, và...” Chu Tự Hằng có phần giọng gào, “Tết tóc cho em nữa.”

Chuyện tết tóc này, Chu Tự Hằng cảm thấy đây không phải là việc mà một người con trai nên làm, nhưng lời đã nói ra rồi, không thể nuốt lời được, nếu nuốt lời thì sẽ không phải là nam tử hán.

Minh Nguyệt nhìn anh trai đang thề thốt, cuối cùng lắc đầu than thở: “Chuyện tết tóc hay là thôi đi.” Cô bé nắm bím tóc của mình, cặp chân ngắn đứng đưa trên ghế, hai mắt mở to.

“Sao vậy?” Chu Tự Hằng vội vàng hỏi.

Minh Nguyệt có phần ngượng ngùng, cái mặt trắng tròn mềm mềm như bánh nếp hơi đỏ lên, mắt chớp chớp, hai tay nắm chặt góc váy, nhỏ giọng giải thích: “Anh còn không thể tự chải tóc mình gọn gàng nữa, mà tóc em lại dài như vậy, chắc chắn anh sẽ không chải được đâu.”

Chu Tự Hằng sờ mái tóc rối vênh lên của mình, cực kỳ ủ rũ.

Chu Tự Hằng có mái tóc đen bóng, gương mặt đẹp trai nên để kiểu đầu gì nhìn cũng hợp, tuy cái mái lúc nào cũng bị vênh cao lên, nhưng nhìn cực kỳ cao ngạo khác người, quan trọng là chỗ tóc bị vênh đó không tài nào làm cho nó rũ xuống được.

Chu Xung còn phải cười trêu con: “Con trai bố đúng là một con lừa bướng bỉnh, không bao giờ chịu phục tùng, nếu hung dữ thì nó sẽ tức giận! Con nhìn

lại cái đầu của con thì biết.”

Trừ Chu Xung ra, rất ít ai dám nhận xét về mái tóc của cậu bé.

Chu Tự Hằng vừa mới ra quyết định sẽ học chải tóc cho Minh Nguyệt thì lại bị cô bé tát cho một chậu nước lạnh, cơ mà cậu mặc kệ, vẫn nghiêm mặt nói: “Tóc anh ngắn nên mới thế, còn tóc em dài mà, anh chắc chắn sẽ buộc tóc cho em thật đẹp.”

Thấy nét mặt của Minh Nguyệt vẫn đang do dự, cậu bé lại nói: “Anh xin lấy chim nhỏ của mình ra để đảm bảo.”

Lời này Chu Tự Hằng đã nói với Minh Đại Xuyên rồi, mà Minh Đại Xuyên đương nhiên là chẳng có một chút tò mò gì với chim nhỏ của Chu Tự Hằng.

Nhưng Minh Nguyệt thì khác.

Minh Nguyệt mới lên lớp chồi (mẫu giáo nhỏ), việc nam nữ khác biệt cô bé vẫn chưa biết, cho nên cô bé không hiểu chim nhỏ mà Chu Tự Hằng nói là gì, nhưng thấy Chu Tự Hằng kiên định như vậy, cô bé đành phải đồng ý thôi.

Nhận được sự thỏa hiệp của Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng vui lắm.

Chôm tóc trên đầu lại khề đùng đưa.

*

Minh Nguyệt không còn buồn nữa, điều này khiến cho Giang Song Lý cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, cô thật sự không nỡ rời xa con gái nhỏ của mình, rời xa cô bé ngoan ngoãn đáng yêu, đôi khi lại thông minh hoạt bát, là cô bé cô yêu nhất trên đời.

Lần đi London này sẽ mất tới hai năm, Minh Đại Xuyên thì thỉnh thoảng có thể đến thăm cô, nhưng Minh Nguyệt thì không, cô bé còn nhỏ quá, không chịu được khi đi đường xa, Giang Song Lý cũng không đành lòng, chỉ hi vọng mình sẽ mau chóng hoàn thành việc học rồi trở về nước sớm một chút.

Ngày rời khỏi Nam Thành, khí trời trở nên lạnh hơn.

Minh Nguyệt mặc một bộ quần áo bông màu đỏ chót, đội mũ len, đứng ở ga tàu tiễn mẹ Giang Song Lý.

Càng đến giờ kiểm vé thì Giang Song Lý lại càng không nỡ xa con, cứ ôm cô bé không chịu buông tay.

Minh Nguyệt mặc nhiều áo quá nên nhìn giống như con thỏ trắng nhỏ, ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Những cuộc chia ly diễn ra ở ga tàu là chuyện rất bình thường, trên loa phát thanh cứ lên tiếng thúc dục là tâm trạng cũng trở nên nôn nóng hơn.

Giang Song Lý hai mắt đỏ hoe, hỏi Minh Nguyệt: “Tiểu Nguyệt Lượng sẽ nhớ mẹ chứ?”

“Nhớ ạ.” Minh Nguyệt sờ mặt Giang Song Lý, tay cô bé được bọc kín nên rất ấm, còn mặt Giang Song Lý thì hơi lạnh.

Giang Song Lý nghe giọng nói non nớt của con, lại cảm nhận đôi bàn tay nhỏ bé ấm áp đang ở trên mặt mình, đau lòng nói: “Mẹ cũng nhớ con, mẹ học xong sẽ về, không lâu đâu, con ở nhà phải nghe lời bố nhé, cả anh Chu của con nữa, có được không?”

Chu Tự Hằng và Chu Xung cũng đi theo Minh Nguyệt tới đây, lúc này tự dưng được nhắc tên, Chu Tự Hằng cảm thấy rất kiêu ngạo, đứng bên cạnh gật đầu không ngừng, chôm tóc lại đùng đưa mảnh liệt.

Minh Nguyệt đáng yêu đáp: “Vâng ạ.”

Cô bé xoa mặt Giang Song Lý, hỏi: “Mẹ ơi, buổi tối ở Luân Đôn trăng có sáng như ở đây không ạ?”

Cô bé không biết rõ nơi mà mẹ mình đến sẽ như thế nào, Luân Đôn đối với Minh Nguyệt mà nói thì chỉ như hai âm tiết xa lạ mà thôi.

Thậm chí cô bé còn cho rằng, ở đây và Luân Đôn là hai thế giới khác nhau.

Liệu trăng có sáng như nhau không nhỉ?

Giang Song Lý ôm Minh Nguyệt, không cầm được nước mắt.

Minh Đại Xuyên trả lời thay: “Tất nhiên là giống nhau rồi con.”

Ở ga truyền đến tiếng tàu hỏa, phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo đang bao trùm.

Minh Nguyệt lấy tay áo lau nước mắt cho mẹ: “Mẹ, vậy lúc nào mẹ nhớ Tiểu Nguyệt Lượng thì hãy ngẩng lên nhìn trăng trên trời nha, vì con chính là trăng sáng mà.”

Lời của trẻ con nói thật ấm lòng.

Một người khô khan như Chu Xung cũng phải vỡ vai Minh Đại Xuyên nói: “Con gái cậu hiểu chuyện quá.”

Đương nhiên rồi, Minh Đại Xuyên nghĩ thầm, nhưng không đợi hắn đáp lại thì Chu Tụ Hằng đã lên tiếng trước.

Cậu bé nói: “Đương nhiên rồi, vợ của con mà lại!”

Minh Đại Xuyên không nhin nổi mà đưa tay ấn tóc Chu Tụ Hằng xuống, nhưng vừa mới buông ra thì chỗ tóc đó lại vênh lên ngay.

Minh Đại Xuyên không thèm nhìn Chu Tụ Hằng nữa.

Giang Song Lý khóc nức nở, Minh Đại Xuyên ngốc nghếch không biết dỗ dành, chỉ luôn miệng nói với vợ: “Em yên tâm, khi nào em trở lại, anh cam đoan Tiểu Nguyệt Lượng vẫn sẽ y như bây giờ!”

“Làm sao mà y như bây giờ được chứ!” Giang Song Lý đánh chồng nói, “Con sẽ cao lên, lớn lên nhiều lắm! Và tất nhiên sẽ... sẽ không bị bắt như thế này nữa.”

Minh Đại Xuyên tự biết mình nói sai, nên cứ gật đầu hùa theo vợ.

Chu Tụ Hằng thì vẫn mồm mép lắm, cậu bé nói: “Di Giang yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Nguyệt Lượng, con xin lấy chim nhỏ ra để đảm bảo.”

Lần này thì Minh Đại Xuyên không thấy ghét Chu Tụ Hằng nữa.

Đã đến giờ soát vé, Minh Đại Xuyên cùng Giang Song Lý ra sân ga, Minh Nguyệt thì về nhà cùng hai bố con nhà họ Chu.

Chu Xung ngồi đằng trước lái xe, Chu Tụ Hằng ngồi ghế sau an ủi Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt hai mắt vẫn còn đỏ hoe, Chu Tụ Hằng rất kiên nhẫn ngồi nói chuyện với cô bé.

Đây là lúc cậu bé thể hiện tính cách tốt nhất của mình, trong khu nếu có đứa trẻ nào dám trêu chọc Chu Tụ Hằng thì nhất định sẽ bị ăn đấm ngay, chỉ khi ở trước mặt Minh Nguyệt thì cậu bé mới hiền lành như vậy thôi.

Chu Tụ Hằng cực vui khi cả bố mẹ Minh Nguyệt đều đi vắng, cậu bé có thể đưa Tiểu Nguyệt Lượng về nhà mình, vất vả lắm mới đợi được đến ngày hôm nay. Cậu bé nắm tay Minh Nguyệt, cố gắng che dấu nụ cười trên khuôn mặt.

Minh Nguyệt cắn đầu ngón tay, đôi mắt to ngập nước, hai chân mập mạp, cái mặt trắng trẻo quay lại nhìn ra đằng sau, bỗng đứng lại thờ dài một tiếng.

“Em thờ dài gì vậy?” Chu Tụ Hằng xoay cái mặt bánh bao của Minh Nguyệt lại, nhìn thẳng vào cô bé rồi hỏi.

Minh Nguyệt vòng tay tự ôm mình, ưm, không ôm được rồi.

Giang Song Lý và Minh Đại Xuyên nuôi con theo sách, cô bé mùa hè sợ nóng mùa đông sợ lạnh, sáng nay trời trở rét, Giang Song Lý mặc cho con gái mấy cái áo rất dày, khoảng bốn năm tầng áo. Minh Nguyệt cũng tham ăn, cánh tay và bắp chân đều chắc nịch, lại mặc nhiều đồ như vậy nên nhìn chẳng khác gì trái bóng tròn lăn trên mặt đất cả.

Nghĩ đến việc mình rất mập, Minh Nguyệt lại tiếp tục thờ dài.

Cô bé rũ mắt xuống, chán nản nói: “Nỗi bi thương của em anh không hiểu được đâu.”

Chu Xung đang ngồi lái xe mà buồn cười đến mức co rút hai bên sườn.

Chu Tụ Hằng thì không cười Minh Nguyệt, cậu bé thật sự rất quan tâm đến vợ tương lai của mình.

Chu Tụ Hằng xoa đầu Minh Nguyệt như người lớn, nói: “Em buồn vì bố mẹ đều đi rồi đúng không? Không sao đâu, còn có anh ở đây với em mà! Sau này ngày nào anh cũng sẽ dẫn em đi ăn, chân giò này, thịt kho tàu này, bánh bao nữa, đảm bảo là ngon hơn ăn ở nhà!”

Nhiều món ngon quá đi.

Minh Nguyệt thật không có tiền đồ mà nuốt nước miếng, hai mắt cũng sáng lên, thế mà vẫn hậm hực nói: “Bố mẹ em đều đi hết rồi, em không muốn ăn gì hết.”

Nhìn dáng vẻ cật lực của cô bé, Chu Xung không nhin được cười.

Dùng đèn đỏ, Chu Xung dạy dỗ tiểu tử tông nhà mình: “Con nhìn Tiểu Nguyệt Lượng đi, em vừa ngoan ngoãn lại hiểu thảo như thế, còn con thì sao? Bố đi công tác mà chả bao giờ thấy con gọi điện cả, lại còn chơi rất vui nữa chứ, đúng là chẳng coi bố ra gì.”

Chu Xung bây giờ bận rộn hơn trước rất nhiều, công ty lại phát triển, tính ra phải có cả trăm người đi theo hắn, có ba ngày thì hai ngày phải đi công tác là

chuyện rất bình thường.

Con nhà người ta thì cứ ôm chân bố khóc lóc mỗi lần thấy bố đi, hoặc là tối nào cũng sẽ gọi điện thoại cho bố, giọng ngọt sớt gọi baba.

Nhưng Chu Tự Hằng thì ngược lại, cậu bé làm như không có chuyện gì xảy ra, còn mừng rỡ nói: “Buổi tối con sẽ được ngủ một mình một giường rồi, không sợ sẽ bị bố đá xuống giường nữa, bố đáng ghét, cứ thích bóp mũi con, thích cù con. Hừ! Luôn có điều dân muốn đối phó với trẫm!”

Lúc Chu Xung nghe người giúp việc kể lại, hần chỉ hận không thể đá Chu Tự Hằng xuống giường thôi!

Trong lòng hần thầm ước con hần sẽ dính lấy bố giống như một cái áo bông nhỏ ấm áp vậy, nhưng nếu Chu Tự Hằng mà như thế thì đã không phải là con trai của Chu Xung hần rồi!

Chu Tự Hằng cũng không thêm bố nhé!

Chỉ cần một mình cậu cũng có thể chăm sóc Tiểu Nguyệt Lượng rồi, cậu sẽ dẫn em đến nhà trẻ, sẽ tuyên bố với cả lớp rằng: Minh, Chu Tự Hằng, có một cô vợ nhỏ xinh đẹp nhất thế giới! Ai cũng không xinh bằng đâu!

Cậu bé chỉ thầm nghĩ trong lòng vậy thôi, ai ngờ lại là thật.

Vừa về đến nhà không được bao lâu thì Chu Xung nhận được điện thoại, phải đi Quảng Đông gấp một chuyến, có khi ba bốn ngày mới về, cơ bản là lại không thể từ chối được. Chu Xung vốn còn định nhân mấy ngày nghỉ sẽ ở nhà chăm sóc Minh Nguyệt, nhưng kế hoạch định ra thường không đúng theo ý mình.

Minh Nguyệt rất ngoan, cô bé vẫy tay với Chu Xung, mở miệng định nói gì mà lại thôi.

Chu Xung thấy cô bé cứ ngập ngừng muốn nói thì liền đi tới bế cô bé lên: “Tiểu Nguyệt Lượng muốn nói gì với chú vậy?”

Minh Nguyệt ghé vào tai hần nói nhỏ: “Chú ở bên ngoài phải tự chăm sóc tốt cho mình, đừng nhớ nhà quá nha.” Cô bé rúc vào lòng Chu Xung, vịn vịn uốn éo cơ thể mập mạp của mình.

Câu này là câu cô bé hay nói với bố, Minh Đại Xuyên tuy nghe nhiều rồi nhưng lần nào cũng thấy rất ngọt ngào. Chu Xung thì lần đầu tiên được nghe, trong lòng ấm áp vô cùng.

Hần lại quay ra liếc nhìn con trai mình.

Thằng bé mừng đến nỗi chỉ hận không thể đốt pháo ăn mừng thôi, cứ đứng nhảy nhót làm tóc hất lung tung, cái mông nhỏ cũng đang lắc lư uốn éo.

Đúng là quá khác biệt!

Chu Xung ôm trán thở dài, hần đặt Minh Nguyệt xuống, gọi hai người giúp việc ra dặn dò cẩn thận, nhắc nhở họ phải chú ý chăm sóc thật tốt cho hai đứa nhỏ.

Lo liệu ổn thỏa xong Chu Xung mới rời đi.

Theo lý thuyết thì mọi việc đã được thu xếp xong xuôi rồi, nhưng không ngờ đến tối lại có chuyện xảy ra...

Nhà mất điện!

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Minh Nguyệt chính thức đến ở nhờ nhà Chu Tự Hằng.

Cô bé mang một cái balo đựng quần áo, một hộp kẹo, một quyển truyện cổ tích, vô cùng cẩn thận để ở trong phòng.

Chu Tự Hằng tò mò nhìn balo quần áo của Minh Nguyệt.

Quần áo con gái khác với con trai, đồ của Minh Nguyệt đều là váy áo in hoa màu sắc sặc sỡ, có cả mũ nời hình con thỏ, đồ ngủ hình Bạch Tuyết, váy công chúa dài nữa.

Nhìn bộ nào cũng hợp với Tiểu Nguyệt Lượng hết.

Chu Tụ Hằng chân thành khen: “Quần áo của em thơm thật đấy.” Nói xong cậu bé lại nhếch mũi hít hít.

Người Minh Nguyệt cũng toàn mùi sữa thơm tho.

Minh Nguyệt đáp lại lời khen bằng cách chạy tới hôn Chu thiếu gia một cái: “Anh cũng thơm lắm nha.”

Chu Tụ Hằng vẫn chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, người cũng có mùi sữa.

Chu Tụ Hằng được hôn sướng quá nheo mắt lại, nhưng đánh chết cũng không chịu thừa nhận: “Anh... Người anh làm gì mà thơm chứ! Anh đã cai sữa từ lâu rồi mà!” Là đại ca của đám trẻ con trong khu, sao có thể ngày nào cũng uống sữa hả! Để bọn nó biết được thì mất mặt chết!

Mới hôm qua Minh Nguyệt còn thấy chú lái xe cho chú Chu Xung bê hai thùng sữa tươi để ở cửa nhà anh mà.

Chu Tụ Hằng không thích sữa tươi nguyên chất, cậu bé thích uống sữa ngọt cơ.

Minh Nguyệt chơi với Chu Tụ Hằng từ nhỏ nên biết, nhưng cô bé không nói ra, lại chạy đi cầm hộp kẹo chia cho Chu Tụ Hằng.

Kẹo ngon lắm, Minh Nguyệt không muốn ăn một mình.

Hai mắt cô bé vì cười nên cong như vầng trăng khuyết, nói: “Cảm ơn anh đã trang trí phòng cho em, anh ăn kẹo đi.”

Chu thiếu gia mặc một cây đen, đi giày bốt, cực kỳ kiêu ngạo xua tay: “Không cần cảm ơn.”

Nói xong lại nhếch môi cười!

Phòng của Minh Nguyệt đúng là được Chu Tụ Hằng an bài, Chu Xung bận rộn cả ngày, làm gì có thời gian rảnh mà làm. Thế là Chu Tụ Hằng liền học theo bố, đến công ty dẫn cả một đội nhân viên về nhà, vừa nghênh ngang ngồi uống sữa vừa lên giọng chỉ huy.

Tuy cậu bé còn nhỏ tuổi nhưng đã có tố chất lãnh đạo, chẳng qua hầu như đều chỉ nói theo bản năng, nghĩ gì nói vậy thôi!

Chu Xung nghe kể thì vui lắm, gắp ai cũng bảo: “Thấy chưa, nhà họ Chu có người nói nghiệp rồi!”

Nhưng tất nhiên Chu Xung cũng biết là con trai không hiểu gì lắm, nên đã cử một trợ lý đến giám sát.

Kết thúc buổi làm việc, phòng của Minh Nguyệt nhìn chung đã rất đẹp rồi, có rèm cửa màu trắng, đèn treo thủy tinh và giường công chúa, Minh Nguyệt vừa vào nhìn là thích ngay.

Phòng của Minh Nguyệt ở nhà cũng đẹp lắm, bố cô bé thiết kế phòng cho cô bé theo phong cách ngọt ngào ấm áp, không bị quá lộng lẫy phô trương như nhà họ Chu.

Vì muốn cảm ơn Chu Tụ Hằng, Minh Nguyệt liền tự tay bóc một viên kẹo, dưới lớp giấy gói là một cục kẹo tròn vo, cô bé lấy ra rồi đút cho Chu Tụ Hằng ăn.

Chu Tụ Hằng tuy rất ghét kẹo ngọt, nhưng vẫn miễn cưỡng mở miệng, nhai ba cái rồi nuốt xuống.

Minh Nguyệt cười hi hi cất hộp kẹo đi.

Chu Tụ Hằng nhân lúc Minh Nguyệt xoay người đi thì mở cái balo của cô bé ra xem, bỗng dưng cầm được một thứ gì đó là lạ.

Cậu bé suy nghĩ một lúc, hình như đây là bím thì phải.

Minh Nguyệt quay đầu lại, thấy Chu Tụ Hằng đang cầm bím của mình, khuôn mặt bụ bẫm lập tức đỏ lên, chỉ hận không thể biến thành một trái bóng rồi lăn đi thôi. Cô bé đưa tay lên che mặt, chần chừ một lúc rồi nhẹ nhàng tách ngón tay ra, để lộ đôi mắt to tròn.

Chu Tụ Hằng còn thấy xấu hổ hơn cả Minh Nguyệt cơ!

Đây là đồ riêng tư của con gái nhà người ta mà! Mặc dù... mặc dù sau này cậu sẽ cưới Tiểu Nguyệt Lượng, nhưng... Trời ơi, xấu hổ chết đi được!

Nếu như có thể thì Chu Tụ Hằng cũng muốn lấy tay che kín mặt, hoặc kiếm cái hầm nào rồi chui vào, nhưng dù gì thì cậu cũng là một nam tử hán, nên thẳng thắn đối mặt với mọi vấn đề.

Cậu nhóc đỏ bừng mặt, vội bỏ cái bím xuống, sau đó kiêu ngạo hất cằm nói với Minh Nguyệt: “Lúc hai tuổi anh đã không cần đóng bím nữa rồi, mà em thì đã bốn tuổi...” Vừa nói vừa nhìn chằm chằm cô bé.

Minh Nguyệt thấy Chu Tụ Hằng nhìn mình thì xấu hổ quá, tay nhỏ lại che kín mặt, không dám để lộ một khe hở nào.

Minh... mình cũng đâu cần đóng bím nữa, chẳng qua baba cứ sợ nhờ đâu... Nên mới bảo mình mang theo thôi.

Minh Nguyệt cảm thấy vừa ngượng vừa oan ức.

Chu Tự Hằng nhìn cái miệng đang bĩu ra của Minh Nguyệt, chắc là cô bé đang giận rồi, đành lên tiếng làm hòa: “Thôi, dù sao thì em cũng không thể đem so với anh được, xét thấy mọi mặt của em đều tốt cả, nên anh sẽ không để ý chút khuyết điểm này đâu.”

Cái miệng nhỏ của Minh Nguyệt càng chu ra hơn, cô bé giận dữ hừ một cái.

“Thật, anh đảm bảo sẽ không để ý đâu!” Chu Tự Hằng nghiêm túc nói, có lẽ đời này cậu sẽ chỉ cúi đầu nhận sai với mỗi vợ mình thôi.

Minh Nguyệt không thêm quan tâm đến Chu Tự Hằng nữa, chỉ im lặng kéo khóa balo lại.

Vợ mình sao mà khó dễ vậy chứ! Mới có chút chuyện đã dỗi rồi. lúc này còn mời mình ăn kẹo, thế mà bây giờ lại trở mặt ngay được!

Chu Tự Hằng rầu rĩ không vui, cái mặt bánh bao có phần suy sụp.

Cậu bé đứng suy nghĩ, nhớ lại lời bố đã nói, làm đàn ông phải biết nhường nhịn, cho nên lại trầm mặt nói: “Anh xin lấy chim nhỏ của mình ra đảm bảo, rằng anh sẽ làm như mình không nhìn thấy gì hết.”

Chuyện nhỏ như vậy mà cũng bắt mình phải lấy chim nhỏ ra đảm bảo, thật muốn phát điên mà!

Sao anh lại lấy chim nhỏ ra đảm bảo rồi?

Minh Nguyệt phồng má, tâm trạng vẫn chưa thoát ra khỏi sự ngượng ngùng khi bị người ta phát hiện ra cái bím, nũng nịu nói: “Anh cứ nói lấy chim nhỏ ra đảm bảo là sao? Đến bây giờ em vẫn chưa được nhìn thấy chim nhỏ của anh đâu nha, anh phải cho em nhìn trước đã, xem xem nó có bay mất được không.”

o(*////▽////*)q

Em...sao em có thể như vậy hả!

Cái đó là cái có thể...tùy tiện cho người khác xem sao?

Chu Tự Hằng đỏ bừng mặt, khí nóng thiêu đốt từ đầu đến chân.

Cậu bé nhìn Tiểu Nguyệt Lược.

Cô bé đang mở to mắt nhìn mình.

Chu Tự Hằng dậm chân quát: “Em đùa bốn lưu manh!”

Sau đó chạy biến đi mất.

Minh Nguyệt nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết thở dài rồi cất balo đi, tự bóc ăn ba bốn viên kẹo an ủi mình.

Chu tiểu thiếu gia đến tận tối vẫn chưa nguôi giận.

Hai đi giúp việc biết tính cậu bé nên không dám hỏi han, chỉ làm một bàn thức ăn ngon rồi tập trung để ý đến Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nói chuyện rất dễ nghe, lại ngoan ngoãn ăn cơm, đi giúp việc yêu cô bé lắm, buổi tối còn tắm rửa rồi mặc đồ ngủ cho cô bé, sau đó dặt cô bé vào phòng ngủ.

Tiểu thiếu gia vì không có ai dỗ dành nên khó chịu lắm, tức tối đập một phát lên cửa, nhưng không ngờ lại tự làm chân mình bị đau.

Chu Tự Hằng xấu hổ chui vào trong chăn, lăn qua lăn lại mà vẫn chưa thấy hết giận, điên đến độ uống một lèo hai hộp sữa, bụng căng phồng cả lên.

Cậu bé nhìn đèn thủy tinh treo trên trần nhà, vò mái tóc của mình, hậm hực nghĩ: Sau này không được lấy chim nhỏ ra thề nữa rồi.

Chu Tự Hằng nghĩ lung tung một lúc rồi mơ màng ngủ mất, giữa lúc đó bỗng có một giọng nói nhẹ nhàng gọi: “Chu Chu ca ca...”

Cậu bé vội vàng mở mắt ra, phát hiện đó là Minh Nguyệt.

“Cái gì?!” Cậu hỏi.

Đừng nói là em vẫn muốn nhìn chim nhỏ của anh đấy nhé!

Minh Nguyệt nghe Chu Tự Hằng gắt gỏng với mình thì hơi sợ, không dám gọi nữa, mãi về sau mới rụt rè nói: “Anh ơi, mất điện rồi.”

Giọng cô bé rất đáng yêu, lại hơi run run nữa.

Lúc này Chu Tự Hằng mới nhận ra là Minh Nguyệt đang đứng ở ngoài cửa phòng mình.

Bên ngoài ánh sao mờ mờ, mây mù che kín bầu trời, cả thành phố đều đang say giấc, hai dì giúp việc cũng đã tiến vào mộng đẹp, Chu Tự Hằng có thể đoán được là lúc này đã khuya lắm rồi.

“Em vẫn chưa ngủ à?” Chu Tự Hằng ngồi dậy hỏi, “Không ngủ được sao?”

Không đúng! Cậu còn đang giận Minh Nguyệt mà, sao lại nói chuyện với em ấy thế chứ!

Cậu bé phiền não vô cùng, cuối cùng vẫn xuống giường đi đến chỗ Minh Nguyệt đang đứng.

Lúc cậu đi tới thì Minh Nguyệt cũng đang lại gần.

Minh Nguyệt có phần an tâm hơn, nhẹ nhàng đáp: “Em không ngủ được.”

Đã hết một ngày rồi.

Đến đêm, cô bé bắt đầu thấy nhớ nhà, nhớ căn phòng ấm áp của mình, nhớ đến mẹ hay kể chuyện cổ tích, nhớ đến bố thường hôn cô bé chúc ngủ ngon mỗi tối.

Minh Nguyệt ngồi trong phòng đếm chỗ kẹo của mình, phải ăn từ từ thôi, còn đợi bố về nữa.

“Tiểu Nguyệt Lượng không khóc, phải ngoan nha.” Cô bé tự an ủi mình.

Nhưng dù gì thì cô bé vẫn chỉ là một đứa bé bốn tuổi, lần đầu tiên xa bố mẹ và đến nhà người khác ở.

Minh Nguyệt muốn ra ngắm trăng, hi vọng trong trăng sẽ có mặt bố mẹ, nhưng tối nay trời lại nhiều mây nên không nhìn thấy trăng.

Minh Nguyệt bật đèn lên, cô bé nhớ bố mẹ đến mức bật khóc, nhưng lại cố gắng không làm hai dì giúp việc thức giấc.

Cho đến khi đèn bỗng nhiên bị dập tắt, cô bé mới sợ hãi chạy ra.

Chu Tự Hằng tiến lại gần Minh Nguyệt, cô bé thấp hơn cậu một cái đầu, nhìn cực kỳ nhỏ bé đáng yêu.

“Sao lại không đi dép hả?!” Chu Tự Hằng nóng nảy quát, mạnh mẽ bế Minh Nguyệt lên rồi thả xuống giường.

Minh Nguyệt người núc ních thịt, cũng may là Chu Tự Hằng khỏe mạnh nên mới nhấc được cô bé lên.

Sau khi bị Chu Tự Hằng đặt lên giường, cô bé lập tức chui rúc vào lòng cậu, nín lấy cổ áo cậu không chịu buông ra.

Chu Tự Hằng chỉ nhìn thấy một cái đầu đen thùi lù ra sức rúc vào lòng mình, cái mông tròn cũng nhích tới nhích lui, mũi sữa thơm thoang thoang quanh mũi.

Hương thơm này khiến cho tâm trạng Chu Tự Hằng trở nên tốt hơn, không còn thấy tức giận nữa.

Cậu bé lập tức biến thành anh trai tốt, hỏi: “Em không ngủ được à?”

Minh Nguyệt nhìn cậu gật đầu.

Chu Tự Hằng bỗng nhớ ra một việc quan trọng: “Có phải vì anh chưa kể chuyện cổ tích cho em nghe không?”

Minh Nguyệt ngoan ngoãn đáp: “Vâng ạ.”

Cậu phấn chấn lắm, lại nói: “Vậy bây giờ anh kể nha.”

Minh Nguyệt nghe lời nằm yên trên giường, mắt nhìn cậu chăm chú.

Chuyện cổ tích à...

Kể cái gì bây giờ nhỉ?

Chu tiểu thiếu gia chưa bao giờ kể chuyện cổ tích cho người khác nghe, cũng chưa từng có người kể chuyện cổ tích cho cậu bé.

Mấy cô ở nhà trẻ thì không tính, mỗi lần đi học cậu chẳng bao giờ thêm ngồi nghe chuyện cả.

Bố Chu Xung thì chỉ ôm cậu rồi ngủ luôn thôi, hoặc cùng lắm là kể lại cho cậu nghe mấy cái chuyện cũ của bố.

Nhưng bây giờ vợ mình đang trông mong nhìn mình, đợi mình kể chuyện cho nghe nè.

Chu Tự Hằng tự nhủ mình không được cuống, tuyệt đối không được cuống.

Cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Cách đây rất lâu rồi, có một ngọn núi nọ, trên núi có một lão hòa thượng, và cả một tiểu hòa thượng nữa, một hôm tiểu hòa thượng xuống núi đi khát thực, sau đó...”

“Sau đó thì sao ạ?” Minh Nguyệt kéo ống tay áo Chu Tự Hằng hỏi, “Anh thật là giỏi, chuyện này em chưa nghe bao giờ.”

Chu Tự Hằng lòng lâng lâng sau khi được khen, lại kể tiếp: “Sau đó, tiểu hòa thượng bị hồ ăn mất.”

Minh đứng là thiên tài!

Có thể tự nghĩ ra chuyện để kể!

Chu Tự Hằng thật sự rất muốn ngửa mặt lên trời cười to, nhưng Minh Nguyệt thì lại nhắm chặt hai mắt, chui vào lòng cậu nói: “Anh đổi chuyện khác đi, em muốn nghe chuyện nàng tiên cá.”

Nàng tiên cá gì đấy?!

Chưa nghe bao giờ luôn!

Chu Tự Hằng nghĩ một lúc rồi lại nói: “Được thôi! Ngày xưa ngày xưa có một bờ biển nọ, dưới biển có một nàng tiên cá lớn và một nàng tiên cá nhỏ, một hôm nàng tiên cá nhỏ bơi trên mặt biển, sau đó...”

“Sau đó thì gặp được hoàng tử!” Minh Nguyệt hưng phấn ngẩng lên nói, miệng cười thật tươi.

Hoàng tử cái quái gì chứ!

Chu Tự Hằng xì mũi coi thường, nói: “Không phải! Sau đó nàng tiên cá nhỏ đã bị cá mập ăn thịt!”

Minh Nguyệt lại chui vào lòng cậu, người khẽ run lên.

Chu Tự Hằng ngày càng thấy mình có năng khiếu kể chuyện cổ tích, lại hăng hái nói với Minh Nguyệt: “Anh kể thêm cho em một chuyện nữa nhé, ừm... Chuyện hoàng tử bé đi! Ngày xưa ngày xưa có một vương quốc nọ, nơi đó có một hoàng tử lớn và một hoàng tử bé, hoàng tử bé...”

Cậu mới nói được một nửa thì Minh Nguyệt đã vội che miệng cậu lại, đáng vẻ còn có phần sợ hãi nói: “Chu Chu ca ca, em không nghe chuyện cổ tích nữa đâu, em sẽ ngoan ngoãn đi ngủ đây.”

Người nghe duy nhất lại buồn ngủ mất rồi!

Sao có thể chứ!

Tiểu thiếu gia đang hứng mà!

Chu Tự Hằng thấy Minh Nguyệt đã nhắm mắt ngủ, đành phải thôi vậy.

Cậu nghĩ lại lời Minh Đại Xuyên dặn: Hai đứa phải ngủ riêng, nam nữ khác biệt.

Mặt cậu đỏ bừng cả lên, nhưng lại nghĩ Minh Nguyệt đang sợ mà, cho nên cậu mới phải ngủ với em ấy.

Chu Tự Hằng bỗng nhiên cảm thấy mình thật vĩ đại.

Bên ngoài có tiếng gió thổi, Minh Nguyệt đã ngủ say. Chu Tự Hằng ngượng ngùng nhìn mặt cô bé, ngửi mùi sữa thơm nhẹ nhàng tỏa ra.

Người cô bé rất bụ bẫm, mặc đồ ngủ màu trắng trông đáng yêu lắm. Chu Tự Hằng véo nhẹ mặt cô bé, tròn tròn mập mập, lại véo véo cái mông nhỏ, cũng toàn thịt là thịt thôi.

Tiểu thiếu gia đột nhiên cảm nhận được lời bố mình hay nói: Phụ nữ rất mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Hôm sau Chu Tự Hằng thức giấc rất sớm.

Ánh mặt trời chiếu vào khung cửa sổ, mây mù đã tan đi, thời tiết vô cùng ấm áp.

Tiểu thiếu gia theo thói quen muốn nhảy xuống giường, nhưng cái đùi đã bị giữ chặt.

Minh Nguyệt đang ôm chân trái cậu ngủ say sưa, trong ánh mặt trời, cậu nhìn thấy hàng lông mi dài của Minh Nguyệt, tướng ngủ của cô bé trông thật đáng yêu, môi hơi chu lên, thỉnh thoảng lại chẹp miệng, chớp mắt nhỏ xinh cũng vênh lên theo.

Cô bé giống như một con gấu Koala, coi chân Chu Tự Hằng như cái cành cây mà bám vào, hai tay ôm chặt không buông, dù đang ngủ say nhưng cái miệng tròn vẫn nhích tới nhích lui.

Dáng vẻ này của cô bé, Chu Tự Hằng chưa từng được nhìn thấy bao giờ!

Cậu có phản kích động, hai mắt sáng rực lên.

Cảm giác này... Phải hình dung thế nào đây?

Cậu nhìn Minh Nguyệt một lúc, cảm thấy hơi tê chân, muốn bảo Minh Nguyệt buông chân mình ra để cậu còn xuống giường. Nhưng mấy hôm trước cậu đã hứa sẽ không chê cô bé lười nữa, muốn ngủ bao lâu cứ ngủ, không thể nuốt lời được.

Chu Tự Hằng cũng không vội dậy làm gì, cậu suy nghĩ một lúc, quyết định tiếp tục nằm ngắm hình ảnh Tiểu Nguyệt Lượng ôm đùi mình ngủ.

Càng nhìn thì trong lòng càng rối rắm.

Một mặt thì nghĩ chân mình dài ghê, trông thật cao lớn và mạnh mẽ, mặt khác lại cảm thấy vợ mình thật thấp bé.

Chu Tự Hằng rất đau lòng, cậu vò mái tóc rối của mình, cầm cái bình sữa ở đầu giường, uống một cách mãnh liệt trong sự sâu bi.

Cậu mút sữa chùn chụt, Minh Nguyệt cũng chẹp chẹp miệng theo, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát vào đùi cậu.

Mặt cô bé rất mềm mại, Chu Tự Hằng cảm thấy ngọt ngào như kẹo đường vậy.

Tiểu thiếu gia trừng to mắt, dừng động tác mút sữa lại, híp mắt suy nghĩ một lúc.

Thôi đi, vợ đáng yêu như thế, lùn thì kệ chứ, cậu còn không chê cười khi vợ bốn tuổi rồi vẫn còn dùng bím cơ mà, lùn một chút thì đã làm sao?

Chu Tự Hằng cậu thuộc tầng lớp đại ca cơ mà, sao có thể ghét bỏ cô vợ yếu đuối của mình được? Nếu chuyện này mà bị truyền trên giang hồ thì khó coi lắm.

Chu Tự Hằng tự an ủi mình như vậy, lại hôn hờ tiếp tục uống cạn chai sữa.

Minh Nguyệt dụi hai mắt, mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Thấy cô bé dậy, Chu Tự Hằng kiêu ngạo hất cằm nói ra quyết định của mình: “Tiểu Nguyệt Lượng, anh xin lấy chim nhỏ của mình ra để đảm bảo, rằng sau này anh tuyệt đối sẽ không chê em lùn đâu!”

Giọng của cậu có vẻ vang dội hơn bình thường, làm cho mấy chú chim đang phơi nắng bên ngoài cũng phải vỗ cánh bay đi.

Minh Nguyệt vẫn còn đang ngái ngủ nên mặt ngơ ngác không hiểu gì.

Tiểu thiếu gia ôm lấy mặt cô bé, bắt cô bé phải nhìn thẳng mình, bá đạo nói: “Này! Em có nghe thấy anh nói gì không đấy!”

Minh Nguyệt gật đầu, rồi lại lắc đầu, mắt to ngáp nước, miệng chu lên, đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ: “Chu Chu ca ca, chim nhỏ của anh bay đi rồi kia! Sau này anh sẽ không còn chim nhỏ nữa rồi!”

Cô bé mới chui từ trong chăn ra, đầu tóc rối bù, bím tóc lỏng lẻo, dáng vẻ còn như đang muốn nấc, đáng thương cực kỳ.

Theo như bình thường thì Chu Tự Hằng sẽ dỗ dành cô bé, nhưng mà...

“Ai bảo em là chim nhỏ của anh bay đi rồi? Chim nhỏ của anh luôn luôn có nhé!” Chu Tự Hằng tức giận xù lông, tóc dựng đứng cả lên.

Minh Nguyệt ngậm ngón tay, giọt nước mắt to như hạt đậu đảo quanh hốc mắt, nấc một cái rồi hỏi: “Vậy chim nhỏ của anh đâu?”

Tiểu thiếu gia đang giương nanh múa vuốt bỗng dừng cứng đờ cả người, mặt đỏ bừng lên, lông mi run rẩy, cậu lấy chăn che kín người, giận dỗi lên án:

“Tiểu Nguyệt Lượng, em đùa bọn lưu manh!”

Tiểu Nguyệt Lượng lập tức ợ lên: “Ợ ~”

Chu Tự Hằng vội vàng nhảy xuống giường, che mặt lại.

Cô bé này, đúng là... chẳng nữ tính gì hết!

*

Hôm nay Chủ Nhật, nhà trẻ được nghỉ, cô giúp việc đã làm xong bữa sáng thơm ngào ngạt rồi.

Tiểu thiếu gia xấu hổ quá, cứ đứng trong phòng mãi mới dám ra.

Vì bảo vệ chim nhỏ, hôm nay tiểu thiếu gia mặc tận ba lớp quần, áo lông dài, che chắn rất cẩn thận.

Chu Tự Hằng đã sáu tuổi, theo chính sách nuôi thả của Chu Xung, cậu bé không cần ai dỗ đi ngủ cả, cũng không cần ai gọi dậy mỗi sáng, có thể tự mình chăm lo cho bản thân, biết tự lấp đầy cái bụng khi đói, sau đó dẫn một đám đàn em đi chinh chiến khắp nơi. Cô giúp việc trong nhà chủ yếu chỉ đảm nhiệm mấy công việc nội trợ thôi.

Nhưng Minh Nguyệt thì khác, cô bé được Minh Đại Xuyên nuôi như một cô công chúa, lúc nào cũng nũng nịu ngọt ngào, còn biết hôn người ta để cảm ơn nữa, các cô giúp việc thích lắm, luôn giúp cô bé thay mấy bộ váy thật đẹp.

Lúc Chu Tự Hằng đi tới phòng ăn thì thấy Minh Nguyệt đang ngồi trên ghế trẻ con, cầm dính vào bàn, mặt phụng phịu, hai mắt liếc trái liếc phải, nét mặt tỏ ra rất bối rối.

Vừa bước vào thì cậu nghe thấy cô bé đang than vãn: “Tại sao lại có nhiều đồ ăn ngon như vậy chứ? Tiểu Nguyệt Lượng phải làm sao đây? Muốn ăn hết quá đi, nhưng lại sợ sẽ mập.”

Sự xấu hổ và giận dữ của tiểu thiếu gia lập tức tan biến.

Cậu rất muốn cười trêu Minh Nguyệt nhưng đã nhịn xuống được, hắt cằm nói: “Ăn đi ăn đi, dù em có mập thì anh cũng sẽ không chê đâu.”

Sau đó cậu lại chấp hai tay ra sau, nói tiếp: “Thấy anh đối với em tốt không?!”

Bị người ta nghe thấy lời mình nói, Minh Nguyệt xấu hổ cúi đầu, chọc chọc hai đầu ngón tay vào nhau, ngoan ngoãn đáp: “Cảm ơn anh.”

“Hừ.” Chu Tự Hằng muốn nói thêm gì đó nhưng lại thôi, chỉ vui vẻ hừ một cái.

Minh Nguyệt tuy nhỏ nhưng sức ăn lại không hề nhỏ, cô bé ăn ngon đến mức miệng bóng nhẫy, hết sạch một lồng bánh bao hấp và một đồng sùi cào, ăn xong còn hạnh phúc ôm bụng bự thờ dài thỏa mãn.

Chu Tự Hằng nhìn Minh Nguyệt, trong lòng ngứa ngáy lắm, cực kỳ muốn uống một hộp sữa ngay bây giờ, nhưng lại nghĩ nếu uống sữa trước mặt vợ thì xấu hổ lắm, phải cố gắng kìm chế thôi.

Cậu lại nhìn cô bé, bỗng nghĩ ra một chuyện quan trọng.

“Ai buộc tóc cho em vậy?” Tiểu thiếu gia trợn mắt hỏi.

Minh Nguyệt hồn nhiên đáp: “Di Lý ạ.”

Di Lý đang quét nhà, nghe Minh Nguyệt nhắc đến mình thì vẫy tay với cô bé, Minh Nguyệt cũng cười rất đáng yêu đáp lại.

Việc này đã chọc đến tổ ong vò vẽ Chu Tự Hằng, cậu nổi giận ùng ùng quát: “Không phải em đã nói sẽ để anh buộc tóc cho sao? Sao em lại không giữ lời vậy hả? Mau tháo ra cho anh!”

Chu Tự Hằng là người rất có nguyên tắc, luôn nói một không hai, tính tình bướng bỉnh dễ nổi cáu, người giúp việc chẳng bao giờ dám chọc giận cậu bé cả.

Minh Nguyệt bị Chu Tự Hằng dọa cho sợ chết khiếp, cô bé rụt cổ lại, dùng đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn cậu nói: “Nhưng tóc em đang đẹp mà.”

Thật sự rất đẹp luôn ý! Di giúp việc chải đầu công chúa cho mình, còn đeo vương miện nhỏ nữa, xinh lắm nha.

Chu Tự Hằng bị ánh mắt của cô bé làm cho mềm lòng, lập tức quay đầu đi không nhìn nữa, cứng rắn nói: “Không được! Chính em đã nói là sẽ để anh buộc tóc cho rồi, mà anh cũng đã hứa là sẽ chăm sóc em thật tốt, sao em lại không tin anh?”

Nói xong, cậu tự cảm thấy rất ảm ức, môi bĩu ra cong tón.

Minh Nguyệt nhìn mái tóc luôn không chịu nghe lời của Chu Tự Hằng, biết là Chu Tự Hằng sẽ không buộc được tóc đẹp cho mình đâu, nhưng nghe cậu nói xong thì cô bé lại tự thấy mình đã sai rồi, suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu đáp: “Thôi được rồi, để em tháo ra.”

Cô bé lại nhắc Chu Tự Hằng: “Chu Chu ca ca, anh có thể làm được đúng cái đầu như thế này không?”

Chu Tự Hằng liếc nhìn một cái, mạnh dạn gật đầu.

Minh Nguyệt hơi buồn, luyến tiếc gỡ mái tóc công chúa ra.

Chu Tự Hằng thấy cô bé lè mề thì lên tiếng thúc giục: “Nhanh lên nhanh lên!” Sau đó còn gỡ cái vương miện nhỏ trên đầu cô bé xuống.

Chiếc vương miện lấp lánh xinh xắn, Chu Tự Hằng nhìn mà trầm nghĩ, thứ gì của Minh Nguyệt cũng thật đẹp.

Tóc của Minh Nguyệt rất dài, lúc xả ra dài đến tận eo luôn.

Chu Tự Hằng phản khởi mang gương đến, lại cầm theo lược và dây buộc tóc, xắn tay áo lên, thần thái rất nghiêm túc, như thể đang chuẩn bị đánh nhau với ai vậy.

Minh Nguyệt thì lại không vui chút nào.

Tiểu thiếu gia bỗng cũng tự cảm thấy mình làm không đúng, đáng ra không nên to tiếng với Minh Nguyệt mới phải, cậu cầm lược lên, nhẹ nhàng cẩn thận chải tóc cho Minh Nguyệt, nói: “Em yên tâm đi, anh trai sẽ buộc tóc thật đẹp cho em, sau đó đeo vương miện vào rồi chơi trò anh hùng cứu công chúa nhé!”

“Anh nói thật không đó?” Minh Nguyệt hỏi.

Chu Tự Hằng đưa ra lời thề son sắt: “Anh xin lấy...” Tí thì lỡ lời, cậu vội vã sửa lại: “Anh hứa!”

Ánh mắt của cậu rất kiên định, Minh Nguyệt lại hay dựa dẫm vào cậu từ nhỏ rồi, nên tâm trạng cô bé trở nên tốt lên nhanh chóng, ngoan ngoãn ngồi yên.

Trong phòng lúc này đang rất ấm áp, ánh mặt trời rực rỡ từ bên ngoài chiếu vào mái tóc của Minh Nguyệt, trông cực kỳ đẹp mắt.

Chu Tự Hằng lén ngửi tóc cô bé, thơm ngào ngạt.

Cậu thấy hơi xấu hổ, không biết là do sợ sẽ buộc tóc không đẹp, hay là vì đây là lần đầu tiên cậu chải tóc cho con gái nữa.

Chu Tự Hằng từ bé đến giờ chỉ giỏi đánh đấm thôi, bây giờ đối diện với mái tóc đen dài của con gái, cậu thật sự thấy hơi khó xử. Tay của cậu toàn dùng để bắn súng cao su, luyện công phu, cho nên mấy lần liên tục kéo tóc Minh Nguyệt rất đau, khiến cho cô bé phải trừng mắt nhìn cậu.

Chu Tự Hằng ngượng ngùng lắm, cậu móc một cái kẹo sữa trong túi quần ra, bóc vỏ rồi đút vào miệng cô bé, tránh cho cô bé lại cắn nhằn.

Minh Nguyệt tập trung ăn kẹo, không cảm thấy đau nữa.

Chu Tự Hằng vừa nhớ lại kiểu đầu công chúa vừa chải tóc cho cô bé, tóc Minh Nguyệt rất mềm, chẳng khô cứng như tóc cậu. Cậu lén nhìn Minh Nguyệt, cô bé đang phồng má ngậm kẹo, vị ngọt làm cho cô bé thỏa mãn nheo mắt lại.

Chu Tự Hằng lần đầu tiên buộc tóc cho con gái nên làm không tốt lắm, chỉ có một nửa số tóc được buộc lên, còn lại thì bị xả tung xuống.

Minh Nguyệt ngẩng lên nhìn mình trong gương, thấy cái vương miện bị cài vẹo một bên thì buồn lắm, méo máo ngậm ngón tay.

“Tiểu Nguyệt Lượng không xinh nữa rồi.” Minh Nguyệt nói, “Nhìn như con sư tử ý.”

Chu Tự Hằng tuy hơi xấu hổ nhưng vẫn miễn cưỡng nói: “Sao lại không xinh nữa? Em đừng nói linh tinh!” Cậu lại nhìn Minh Nguyệt, nói tiếp: “Làm gì có con sư tử nào mập như vậy chứ!”

Minh Nguyệt nghe xong thì chỉ biết ấp úng không nói nên lời.

Chu Tự Hằng nói thật mà, cậu cảm thấy Minh Nguyệt để cái tóc rối xù này trông rất xinh, còn xinh hơn tất cả những bạn trong lớp mẫu giáo của cậu nữa.

Cái dây buộc tóc của Minh Nguyệt sắp rơi xuống rồi.

Chu Tự Hằng lại tháo chun ra, một lần nữa chải lại tóc cho cô bé.

Vì đã có kinh nghiệm rồi nên lần này cậu đã buộc đẹp hơn một chút, chiếc vương miện cũng được đeo thẳng hơn, Minh Nguyệt cũng tạm hài lòng.

Chu Tự Hằng nói: “Em phải tin tưởng anh, anh nhất định sẽ buộc tóc thật đẹp cho em, sau này anh cũng sẽ luôn giúp em buộc tóc.”

Minh Nguyệt nhìn mình trong gương, xấu hổ mỉm cười, Chu Tự Hằng cũng vui lắm.

“Em xinh không?” Minh Nguyệt nhảy xuống khỏi ghế, cầm váy xoay tròn một vòng.

Chu Tự Hằng cố kìm nén nụ cười đắc ý, nhưng vẫn kiêu ngạo hất cằm đáp: “Xinh lắm!”

Cậu suy nghĩ một lát, quyết định sẽ nói thật lòng mình: “Xinh nhất từ trước đến giờ luôn.” Mặc dù em rất hay đùa bỡn lưu manh với anh.

Minh Nguyệt nghe xong liền đi tới hôn Chu Tự Hằng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Nam Thành sau một tuần thời tiết đẹp thì đột nhiên có bão tuyết, tuyết rơi rất dày, các trường trung học, tiểu học và nhà trẻ đồng loạt được nghỉ học.

Đây thực sự là niềm hạnh phúc đối với bọn trẻ.

Chu Tự Hằng sướng lắm, như vậy thì cậu có thể ngày ngày chơi với Minh Nguyệt rồi, còn có thể nghịch tóc của Minh Nguyệt, loay hoay làm vài kiểu tóc khác nhau.

Cậu rất dễ tâm đến chuyện buộc tóc, còn rất nghiêm túc đến học hỏi mấy cô giúp việc, chỉ trong một tuần mà cậu đã buộc được mấy kiểu đơn giản cho Minh Nguyệt như là buộc hai bên, tết đuôi sam. Cậu mua cho Minh Nguyệt rất nhiều cặp tóc và váy xinh, đưa cô bé đến nhà trẻ, sau đó trình trọng giới thiệu với các đàn em: “Đây là vợ của anh, chị dâu của các em.”

Các đàn em ôm quyền cúi người chào: “Chúng em chào chị dâu ạ!”

Minh Nguyệt da trắng nõn, cô bé tròn tròn mắt, cực kỳ ngưỡng mộ Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng đút hai tay vào túi quần jeans, hết sức hài lòng.

Tuy đều là trẻ con, nhưng Chu Tự Hằng lại có dáng dấp đàn anh hơn cả, lúc nghe cậu bé nói, mấy đứa bé hơn mặt mũi đều rất nghiêm túc, môi mím chặt lại.

Chu Tự Hằng còn thường đeo kính râm, mặc áo len đen áo khoác đen và quần đen luôn, lúc bước đi trông vô cùng oai vệ.

Cậu rất muốn chải tóc hất ra sau, nhưng nhúm tóc trên đỉnh đầu rất bướng, làm thế nào cũng không chịu xếp xuống, cậu đành mặc kệ vậy.

Năm 1985, bộ phim “Bến Thượng Hải” được phát sóng, sau đó còn chiếu đi chiếu lại nhiều lần. Câu chuyện của nhân vật Hứa Văn Cường và Phùng Trình Trình tạo nên tiếng vang một thời, đừng nói đến Chu Tự Hằng đi bắt chước tác phong trong phim, mà ngay cả bố cậu bé là Chu Xung cũng học tập kiểu ăn mặc của Hứa Văn Cường.

Chu Tự Hằng không xử lý được cái đầu của mình, nên lại ra tết tóc hai bên cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt có đôi mắt to, lông mi dài, lúc tết tóc cho cô bé xong, Chu Tự Hằng trầm nghĩ, vợ của mình còn xinh hơn cả Phùng Trình Trình ý chứ! (Editor: Nhân vật này trong phim cũng tết tóc hai bên, nên Hằng Hằng muốn “cosplay” cho mình và Tiểu Nguyệt Lượng giống hai người trong phim đó! :v)

Tuy hơi ngược nhưng cậu vẫn chân thành khen ngợi Minh Nguyệt: “Em yên tâm, anh sẽ không học theo Hứa Văn Cường đâu, sau này anh sẽ cưới em về làm vợ.”

Mấy đứa trẻ nghe xong liền ồn ào hô lên: “Hôn đi! Hôn đi!”

Chu Tự Hằng hơi nhăn mặt, sau đó nghiêng đầu hướng về phía Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt vẫn chỉ toàn xem phim hoạt hình thôi, nào biết Hứa Văn Cường là ai, chẳng qua cô bé cảm thấy mái tóc của mình được tết rất đẹp, cho nên mới chu môi thơm Chu Tự Hằng một cái.

Chu Tự Hằng sung sướng lắm, lập tức móc tiền trong túi ra, đưa cho đám đàn em đi mua đồ ăn vặt.

Nam Thành tuyết rơi, Chu Tự Hằng được nghỉ ở nhà, trợ lý của Chu Xung mang một thùng sữa đến cho cậu bé, Chu Xung đã đi Hải Nam công tác, vì lại có việc nên không thể trở về nhà đúng ngày.

Chu Tụ Hằng cảm thấy hơi mất mát chút xíu, nhưng lại nghĩ trong nhà không có ai quản mình thì càng tốt chứ sao, cho nên lại vui vẻ trở lại.

“Tiểu thiếu gia có muốn gọi điện thoại cho ông chủ không? Ông chủ rất nhớ cậu đó.” Trợ lý của Chu Xung chỉ vừa mới tốt nghiệp đại học, vẫn còn rất trẻ, cho nên cũng rất có kiên nhẫn với trẻ con, anh ta viết số điện thoại vào giấy rồi đưa cho Chu Tụ Hằng.

Chu Tụ Hằng chỉ cao đến thắt lưng anh ta, cậu cảm thấy không thoải mái khi phải ngửa đầu lên để nói chuyện, cho nên liền đứng hẳn lên bàn trà cao, từ trên nhìn xuống anh trợ lý.

Cậu vốn định nhận lấy mảnh giấy, nhưng lại nghĩ như thế thì không đúng lắm, liền hếch cằm lên nói: “Bố muốn cháu gọi điện thì cháu phải gọi sao? Mất mặt chết đi được!”

Chu Tụ Hằng lại bĩu môi nói tiếp: “Chẳng lẽ bố không thể gọi điện cho cháu sao? Sắp đến sinh nhật của cháu rồi.”

anh trợ lý cao hơn một bậc, mới vừa bước vào xã hội, anh mặc tây trang lịch sự, trên trán còn có mấy nốt mụn nhỏ, đây là lần đầu tiên anh đến nhà ông chủ, căn nhà vô cùng sang trọng và rộng rãi, sàn nhà sáng lấp lánh, cái bàn thì màu vàng rực rỡ, đâm ra anh không dám đi lại nhiều, sợ sẽ làm bẩn sàn.

Chu Tụ Hằng đứng trên cái bàn trà làm bằng gỗ lim đất đỏ, mặt bàn bị cái dếp lông của cậu bé giẫm lên, in hằn mấy dấu chân trên đó.

anh trợ lý trầm nghĩ, con trai của ông chủ thật kiêu ngạo, không nghe lời mà cũng không hiểu chuyện.

Lại nhìn dáng vẻ hất cằm ngạo mạn của Chu Tụ Hằng...

thật không dễ phép.

Con trai của ông chủ cao lớn hơn những đứa trẻ cùng lứa tuổi rất nhiều. anh lại nhớ đến thùng sữa tươi mà mình đem tới, là hàng nhập khẩu, anh rất ít khi nhìn thấy, thời điểm này những nhà giàu có hầu như vẫn chỉ dùng sữa bột thôi, thế mà Chu Tụ Hằng đã được uống sữa tươi rồi, chả trách mà lại cao như vậy.

Đúng là không cùng đẳng cấp, anh trầm nghĩ.

Gia cảnh của anh rất bình thường, mỗi ngày đều dậy sớm đi làm, sợ cấp trên không vừa ý nên phải luôn cẩn thận trong mọi hành động, cố gắng tồn tại được ở cái đất Nam Thành này.

Chu Tụ Hằng rút tay vào túi áo, làm bộ lơ đãng liếc nhìn mấy lần số điện thoại ghi trong giấy, âm thầm ghi nhớ trong đầu.

anh trợ lý nói: “Ông chủ gần đây rất bận rộn, buổi tối thường xuyên không được nghỉ ngơi, nếu muốn biết rõ hơn thì tiểu thiếu gia hãy gọi điện thoại cho ông chủ nhé.”

Chu Tụ Hằng bực bội lắm, cậu giật lấy tờ giấy trong tay anh trợ lý, vo tròn lại rồi ném vào thùng rác, căn góc độ cực kỳ chuẩn.

Cậu nói: “Gọi cái gì mà gọi! không về thì thôi! Cháu ở nhà với vợ cháu, vui lắm!”

Chu Tụ Hằng nói xong liền nhảy xuống sàn, giậm chân bước đi thật mạnh lên tầng trên.

anh trợ lý thở dài, chuẩn bị ra về.

Ngay lúc đóng cửa, anh bỗng nghe thấy một tiếng thở dài rất khẽ.

Vì là người trẻ tuổi nên anh không khác chế được sự tò mò, vừa xoay người lại thì thấy Chu Tụ Hằng đang ngồi trên bậc thang, đầu dựa vào lan can.

Cậu bé tự nói thầm: “Thế mà nói là sinh nhật con bố sẽ ở nhà, sẽ đưa con đi xem xiếc thú, nói mà không giữ lời gì hết! Chẳng phải bố hay nói là đàn ông phải trọng chữ tín sao? Việc tết tóc khó như vậy mà con cũng đã làm cho Tiểu Nguyệt Lượng rồi, mà bố thì lại không về nhà, Chu Xung, bố không phải là đàn ông!”

Cậu bé càng nói càng nghẹn ngào, còn sụt sịt như sắp khóc, lúc thấy anh trợ lý đang nhìn mình, cậu bé liền vội vàng lau mắt rồi đứng dậy, tiếp tục giậm chân đi lên lầu.

Căn phòng lớn trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại những chiếc đèn chùm chiếu xuống sàn đá cẩm thạch, ánh sáng tuy rực rỡ nhưng lại lạnh lẽo đến đáng sợ.

anh trợ lý nhìn theo Chu Tụ Hằng cho đến khi cậu bé bước vào phòng, dáng vẻ của cậu bé đã không còn hiên ngang như lúc này, ngược lại có phần ủ rũ đáng thương.

anh trợ lý trẻ khề thở dài đóng cửa lại, so với ánh sáng nguy nga tráng lệ ở căn hộ cao cấp, thì anh vẫn thích ánh đèn vàng ấm áp trong những nhà dân bình thường hơn.

Chu Tụ Hằng chán nản lắm, cậu bắt Minh Nguyệt hát cho cậu nghe, cô bé có giọng hát vô cùng trong trẻo, đáng yêu và ngọt ngào.

Chu Tụ Hằng cứ muốn cô bé hát đi hát lại, mà loanh quanh cũng chỉ có mỗi bài “Mẹ là người tốt nhất trên đời”.

Minh Nguyệt hát đến lần thứ sáu rồi, hát xong cô bé dựa vào đầu gối Chu Tự Hằng hỏi: “Chu Chu ca ca, hôm nay anh làm sao vậy? anh không vui à?”

“Làm gì có chuyện đó!” Chu Tự Hằng mạnh mẽ đáp, “Em mau hát tiếp đi!”

Minh Nguyệt khẽ cắn môi, dùng sức gật đầu.

cô bé vừa mở miệng thì có chuông điện thoại, Minh Nguyệt còn chưa kịp phản ứng thì Chu Tự Hằng đã lao ra nghe.

Là Minh Đại Xuyên gọi đến.

Chu Tự Hằng muốn cúp điện thoại ngay lập tức, nhưng thấy Minh Nguyệt đang nhìn mình, cậu liền hào phóng đưa điện thoại cho cô bé nghe.

“Baba ạ?” Minh Nguyệt vui đến nỗi muốn nhảy lên.

Đầu dây bên kia Minh Đại Xuyên hạnh phúc đáp: “Ừ, baba đây con, Tiểu Nguyệt Lượng có nhớ baba không?”

Minh Nguyệt khua tay múa chân, lời nói có phần không mạch lạc: “Nhớ ạ, thế baba có nhớ Tiểu Nguyệt Lượng không? Tiểu Nguyệt Lượng rất nghe lời nha, baba có ngoan không?”

“Baba cũng rất ngoan nha.” Minh Đại Xuyên nghe thấy giọng nói non nớt của con thì vui sướng lắm, “Baba ở đây rất nhớ con, con ở nhà Chu Chu ca ca có vui không? Ngủ có ngon không?”

Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý mất mấy ngày để thu xếp ổn thỏa ở London, có cơ hội liền gọi điện thoại về ngay.

Minh Nguyệt trả lời tỉ mỉ từng câu hỏi của hắn, còn hỏi ngược lại hắn là bố có ăn ngon ngủ ngon không nữa.

Cách một cái điện thoại nhưng Minh Đại Xuyên cũng có thể hình dung ra dáng vẻ của con gái đang nhún chân, hai tay ôm điện thoại, gương mặt trắng trẻo, ánh mắt to tròn.

Giang Song Lý chờ sốt cả ruột, bèn giật lấy điện thoại để nói chuyện với Minh Nguyệt, Minh Nguyệt nghe thấy giọng mẹ thì cười vui lắm.

Chu Tự Hằng đứng bên cạnh nhìn, phiền muộn vò tóc mình.

“Chu Chu ca ca, anh cũng nói chuyện với baba mama của em đi, baba mama em cũng nhớ anh lắm đó.” Minh Nguyệt không biết từ lúc nào đã đưa điện thoại để sát vào tai cậu.

Chu Tự Hằng há miệng, có phần luống cuống: “Con...”

Lúc cậu còn đang chần chừ thì Giang Song Lý đã nói trước, giọng cô rất dịu dàng, Minh Đại Xuyên cũng nói chuyện một chút.

Chu Tự Hằng buồn bã đáp lời.

Cước gọi quốc tế rất đắt, mà cả hai bên đều sẽ bị thu phí, nên nói thêm được một lát thì Minh Đại Xuyên cúp máy.

Minh Nguyệt rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa, tiếng hát cũng hay hơn hẳn mọi ngày.

Chu Tự Hằng đứng yên bất động nhìn cái điện thoại.

“Ca ca muốn gọi điện cho chú Chu sao?” Minh Nguyệt ưỡn cái bụng bự đến hỏi.

“không phải!” Chu Tự Hằng tức giận, “Em đừng có mà nói lung tung!”

Minh Nguyệt rũ mắt xuống, lông mi cong dài như cánh bướm, cô bé nhẹ nhàng kéo vạt áo Chu Tự Hằng: “Vậy thì Chu Chu ca ca, em nhớ chú Chu lắm, anh có biết số điện thoại của chú không?”

“Tất nhiên là anh biết.” Chu Tự Hằng vỗ ngực, kiêu ngạo đáp, “anh chỉ nhìn thoáng qua cái là nhớ ngay.”

Minh Nguyệt phấn khởi bảo cậu mau gọi điện.

Chu Tự Hằng nghĩ một lát rồi đồng ý.

Cậu vừa bấm số vừa nghĩ, không phải là mình nhớ Chu Xung, mà là cô bé ngốc Tiểu Nguyệt Lượng kia nhớ.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng của Chu Xung.

Chu Tự Hằng kinh ngạc lắm, lần đầu tiên cậu gọi điện thoại mà người nghe lại không phải thư kí của bố.

Trước đây cậu cũng hay gọi điện cho Chu Xung, nhưng lần nào cũng nhận về một câu của thư kí: “Tiểu thiếu gia, Chu tổng đang rất bận, một lát nữa mới trở lại, cậu có việc gì gấp không ạ?”

Cậu thì có việc gì gấp chứ? Chu Tự Hằng nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, cũng không nói nên lời, đơn giản là cậu muốn Chu Xung dẫn mình đi chơi thôi, mấy lần đều như vậy, đâm ra Chu Tự Hằng không thích gọi điện cho bố nữa.

Giọng của Chu Xung có phần mệt mỏi, Chu Tự Hằng run cả tay, vội vàng đưa điện thoại cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nói: “Chú Chu, là con ạ, Chu Chu ca ca rất nhớ chú đó.” nói xong cô bé lại trả điện thoại cho Chu Tự Hằng rồi chạy biến đi.

Chu Tự Hằng cầm điện thoại mà không biết nói gì, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên.

Chu Xung im lặng hồi lâu, sau đó thử dò xét hỏi: “Con trai à?” Giọng hần khản đặc, cổ họng dường như khô nứt.

Chu Tự Hằng túm tóc mình, nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

Sau đó hai bố con đều không nói tiếng nào, trong ống nghe chỉ có tiếng thờ.

một lúc lâu sau, Chu Tự Hằng mới cúi đầu nói: “Bố, có phải tâm trạng bố đang không được tốt không?”

một câu quan tâm của con trai, khiến cho lòng Chu Xung dậy sóng.

hắn đáp: “không phải tâm trạng bố không tốt, mà bố chỉ đang hơi mệt thôi.”

Nghe thấy điều này Chu Tự Hằng cảm thấy rất ngạc nhiên. Trong suy nghĩ của cậu, mặc dù bố là người luôn bận rộn, nhưng bố vẫn rất tài giỏi, mặc dù thường không giữ lời hứa, nhưng vẫn là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.

Chu Tự Hằng nói: “Chuyện làm bố mệt chắc phải là chuyện rất quan trọng đúng không?”

Đầu dây bên kia có tiếng hút thuốc của Chu Xung, hắn đáp: “Đúng vậy, rất quan trọng.”

Chu Tự Hằng nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy bố về nhà đi, không có tiền cũng không sao, con sẽ làm chỗ dựa cho bố.”

Ngân Nhi: Hai cha con nhà này, cứ làm người ta cảm động

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chu Tự Hằng nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy bố về nhà đi, không có tiền cũng không sao, con sẽ làm chỗ dựa cho bố.”

Lời nói của con trẻ, mà lại có thể làm rung động lòng người.

Chu Xung cầm điện thoại trong tay, phút chốc rơi vào yên lặng.

Hải Nam cách Nam Thành mấy vạn cây số, Nam Thành thì đang có tuyết rơi, còn Hải Nam thì trời trong nắng ấm.

Vì khoảng cách xa xôi nên chỉ có thể liên lạc với nhau bằng điện thoại, một bên là hắn, còn một bên là con trai.

Ở nơi xa, con trai đã thể hiện sự quan tâm của mình với bố, dù chỉ là những cử chỉ vô ý, nhưng cũng đủ khiến lòng ấm áp.

Phòng của Chu Xung ở sát biển, từ đây có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ, ngắm nhìn khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp, nhưng giờ phút này đây, hắn chỉ muốn được trở về căn nhà ở Nam Thành, ngắm tuyết rơi và ôm con trai ngủ.

hắn lại hít một hơi thuốc, bên trong căn phòng ảm đạm có làn khói trắng bay lên, trong đầu hắn lại nhớ đến giọng nói non nớt của con trai, cứ thế ngăn người cho đến khi đầu ngón tay bỗng cảm thấy nóng rát.

Điều thuốc đã tự động bị đốt sạch từ bao giờ.

“Bố, có phải bố ngu quên rồi không?” Chu Tự Hằng đợi mãi không thấy bố nói gì, bèn rụt rè hỏi.

“Đầu có, bố chỉ đang nghiêm túc suy nghĩ một chút thôi.” Chu Xung đáp, trên môi hần nở nụ cười, đây là điều chưa từng xảy ra trong mấy hôm nay.

Chu Xung ném điều thuốc vào trong gạt tàn, tưởng tượng dáng vẻ của con trai lúc này, nói: “Bố lại chuẩn bị phải đi công tác ở nơi khác rồi, con có thể tự chăm sóc cho mình không?”

Lại bận nữa rồi.

Chu Tự Hằng vô đầu, buồn bã nói: “Con đã là người lớn rồi, có thể chăm sóc cho Tiểu Nguyệt Lượng rồi đó, con còn biết buộc tóc cho em ấy nữa, đẹp lắm ạ.” Vừa nhắc đến Tiểu Nguyệt Lượng là tâm trạng cậu bé trở nên tốt hơn nhiều, cuối cùng cậu chúc bố ngủ ngon rồi cúp máy.

“Chúc con ngủ ngon.” Chu Xung nghe tiếng tút tút trong máy, mãi vẫn không chịu để điện thoại xuống.

Chu Tự Hằng trở về phòng, Minh Nguyệt đang ngồi trên giường cậu, thở hổn hển uống sữa tươi, cô bé vẫn còn dùng bình sữa, trông đáng yêu cực kỳ. Nhà họ Chu rộng quá, Minh Nguyệt sợ không dám ngủ một mình, ngày nào cô bé cũng chạy vào phòng Chu Tự Hằng, chiếm lấy cái giường không chịu rời đi.

Chu Tự Hằng cũng thích ngủ cùng Minh Nguyệt, nhưng cậu vẫn phải nhắc nhở cô bé: “Khi nào bố em về, em không được nói là anh với em ngủ chung giường đấy nhé!”

Minh Nguyệt ngơ ngác đồng ý, nhưng vẫn thắc mắc: “Nhưng tại sao vậy ạ?”

“Bố anh nói trước khi kết hôn thì phải nghe lời bố vợ, nếu không sẽ không cưới được vợ đâu.” Chu Tự Hằng thâm thúy nói.

Bình thường Chu Tự Hằng sau khi vào phòng thì đều tươi cười kể chuyện cho Minh Nguyệt nghe, nhưng hôm nay tâm trạng cậu không được tốt lắm, chỉ lấy một hộp sữa tươi ra rồi yên lặng ngồi uống trên thảm.

“anh ơi, anh không kể chuyện cho em nghe sao?” Minh Nguyệt ngồi trên mép giường, đung đưa cái chân ngắn hỏi.

Chu Tự Hằng rất thích kể chuyện, mặc dù Minh Nguyệt không thích nghe, nhưng cậu vẫn chỉ cho là Minh Nguyệt không biết thưởng thức nghệ thuật mà thôi, nên cứ bắt cô bé phải nghe.

Mấy chuyện mà cậu kể, nhân vật chính có thể là thỏ, chó con, hoàng tử, nhà vua, kỵ sĩ, công chúa, nhưng chuyện nào cũng rất ngắn, bởi vì ai làm nhân vật chính thì đều chết rất dễ dàng.

Hôm nay cậu không kể chuyện nữa, Minh Nguyệt có phần vui vẻ hơn thường ngày.

Chu Tự Hằng lắc đầu đáp: “Hôm nay anh không có tâm trạng để kể.”

nói xong cậu lại thờ dài một cái, nghiêng đầu nói: “Em có biết Hải Nam là một nơi như thế nào không?”

Cậu nghe anh trợ lý nói là bố đang ở Hải Nam, một nơi giống như Quảng Châu, và ở rất xa Nam Thành.

Xa cỡ nào vậy nhỉ?

Chu Tự Hằng không biết.

Minh Nguyệt cố gắng suy nghĩ vắt óc, cuối cùng ủ rũ bĩu môi đáp: “anh, em không biết.”

cô bé lại ngập ngừng nói tiếp: “Em cũng không biết Luân Đôn là gì, mẹ chỉ nói Luân Đôn là một nơi thường xuyên có mưa, có rất nhiều nhà cao tầng, còn có hoàng tử và công chúa nữa, nhưng em thật ngốc, mãi mà không thể tưởng tượng ra được.”

“Em không ngốc!” Chu Tự Hằng phản bác, “anh thông minh như thế mà cũng không biết Hải Nam có hình dạng thế nào nữa là, Luân Đôn chắc là xa hơn Hải Nam một chút.”

Minh Nguyệt được Chu Tự Hằng an ủi thì cười khanh khách, lập tức thom một cái lên mặt cậu: “Chu Chu ca ca, anh thật tốt.”

cô bé nhảy xuống giường, cái chân mập mập trắng trẻo dẫm lên mặt thảm, kéo Chu Tự Hằng ra đứng trước cửa sổ.

“Mặc dù em không biết Hải Nam là gì, nhưng em biết là trên thế giới này chỉ có một vầng trăng thôi, anh và chú Chu có khi lại đang cùng nhìn trăng sáng đấy.” cô bé kéo rèm cửa ra, đưa tay chỉ lên trăng.

Nam Thành tuyệt không ngừng rơi, trên trời trăng vẫn sáng như một viên ngọc, làm rung động lòng người.

“Bố anh cũng đang nhìn lên trăng sao?” Chu Tự Hằng lấy tay chống cằm hỏi.

“Chắc là vậy đó.” Minh Nguyệt cười híp mắt đáp.

*

Vào ngày sinh nhật của Chu Tự Hằng, tuyết rơi cực nhiều, bầu trời cũng trở nên u ám.

Ngoài sân tuyết vẫn chưa tan, phủ kín mặt đường như một tấm thảm trắng vậy.

Đừng nói là trẻ con, mà ngay cả người lớn cũng phải trầm trồ cảm thán vì là lần đầu tiên trông thấy tuyết rơi nhiều đến thế.

Chu Tự Hằng kéo theo một đám đàn em đi chơi ném tuyết, còn Minh Nguyệt thì ngồi một bên nặn người tuyết, cô bé mặc áo bông trắng, đội mũ trắng, mặt cũng trắng, nhìn giống như em bé tuyết vậy.

Trước khi đi chơi, Chu Tự Hằng nắm hai tay Minh Nguyệt, cẩn thận dặn dò cô bé: “Em nhớ phải ở yên đây nặn người tuyết đấy nhé, em mà đi xa là anh sẽ không tìm được em đâu, đến lúc đó anh chỉ còn biết cười người tuyết về làm vợ thôi đó.”

Minh Nguyệt ngoan ngoãn đồng ý, sau đó nghiêng đầu nhìn Chu Tự Hằng, bĩu môi nói: “Em với người tuyết không giống nhau mà.” cô bé đứng chống nạnh, đáng vẻ rất uy vũ.

“Có gì không giống nhau?”

Minh Nguyệt học đi ngang như con cua, đáp: “Em có thể cử động này.”

Chu Tự Hằng: “...”

Dặn dò xong, Chu Tự Hằng lấy kính râm từ trong túi quần ra đeo vào, sau đó kêu gọi một đám đàn em đến, cực kỳ uy phong bày binh bố trận chơi ném tuyết.

Chu Tự Hằng làm mưa làm gió ở cái khu này, có tầm ảnh hưởng rất lớn, tuy nói là chơi ném tuyết, nhưng không có một đứa bé nào dám ném cậu, mà chỉ có cậu đi ném mấy đứa thôi.

Hôm nay Chu Tự Hằng tràn trề sức lực, một mình xử lý toi bời đám đàn em luôn.

Nhưng có qua thì phải có lại, chơi xong, cậu bảo cô giúp việc lấy một thùng đồ chơi với kẹo tới rồi phân phát cho mấy đứa nhóc.

Mấy thứ này là kho báu mà Chu Tự Hằng luôn nâng niu, đám đàn em hâm mộ lắm, nhưng anh Chu chỉ cho phép nhìn thôi chứ không được sờ vào.

Thế mà bây giờ Chu Tự Hằng lại đứng trên bậc cao, cho một tay vào túi quần, nói: “Mấy đứa thích thì cứ việc mượn, hôm nay tâm trạng của anh đây rất tốt.”

Đàn em số một mắt sáng rực, chảy nước miếng hỏi: “Hôm nay sao đại ca lại vui thế ạ?”

“Hỏi lắm!” Chu Tự Hằng hậm hừ, nhưng vẫn trả lời: “Hôm nay là sinh nhật của anh đây, mấy đứa hát chúc mừng sinh nhật anh đi!”

Mấy đứa nhóc đồng loạt đáp ứng, cùng nhau hát vang.

Tuy bị lệch tông lệch nhịp, đưa lên cao đưa xuống thấp, nhưng Chu Tự Hằng vẫn rất hài lòng.

Cậu đưa mắt nhìn ra cổng khu chung cư, có rất nhiều người đi đường vội vã, nhưng không một ai, không một ai là người mà cậu quen.

Càng không có một người nào, không một người nào, giống như Chu Xung.

Chu Tự Hằng đứng nghe mấy đứa nhóc hát bài chúc mừng sinh nhật, chân giẫm lên đống tuyết dày, làm bầm nói: “Chu Xung, bố đúng là đồ tồi, không về thì thôi, ông đây sẽ lấy hết đồ chơi ra chơi, không cần bố!”

Tuy trách móc nhưng hốc mắt cậu đã đỏ hoe rồi, dù vậy thì hình tượng lão đại cũng không thể bị đánh mất, thế là cậu liền ngửa mặt lên nhìn trời một lúc để bình tĩnh lại.

Đây là sinh nhật lần thứ sáu của Chu Tự Hằng.

Vậy mà Chu Xung không hề gọi điện thoại tới, cũng không đặt bánh sinh nhật về nhà, ngay cả anh trợ lý hay đưa sữa tươi đến cũng chẳng có một lời thông báo.

không về thì thôi, Chu Tự Hằng nghĩ, cậu có một đám đàn em rồi, sinh nhật cậu có cả đám chúc mừng là được.

Sau khi hát xong, mấy đứa nhóc liền cầm mỗi đứa một món đồ chơi rồi giải tán, trước mắt Chu Tự Hằng lập tức trở nên trống trải.

Cậu lại đưa mắt nhìn ra cổng khu chung cư một cái, khẽ mím môi rồi quay đi.

Dưới đất tuyết rơi rất dày, Chu Tự Hằng giẫm lên mà bị lún xuống bấp chân, cứ thế bước ngắn bước dài mà đi.

Đột nhiên cậu cảm thấy rất buồn, trong ngày quan trọng nhất của cuộc đời này, lại không có một ai ở bên cạnh mình cả, bố thì nói không giữ lời, mẹ thì sẽ chẳng bao giờ xuất hiện, cậu giống như là cô bé bán diêm, bị người ta vứt vào một xô.

Mà cô bé bán diêm thì còn có diêm để quẹt, mỗi một que diêm sáng lên là một giấc mơ đẹp, mà cậu thì ngay cả quyền được mơ cũng không có.

Chu Tụ Hằng cứ nghĩ mãi, cho đến khi giẫm vào một vũng nước, làm cho giày ướt hết.

Nhìn đi, đến cả vũng nước cũng bắt nạt mình!

Chu Tụ Hằng giận dữ, Minh Nguyệt từ xa trông thấy cậu, vội vàng chạy tới kéo vạt áo cậu lôi đi.

“Chu Chu ca ca, anh đi theo em!” Minh Nguyệt cười tươi như hoa, gương mặt đỏ bừng động lòng người.

“Được rồi được rồi, đừng kéo áo anh!” Chu Tụ Hằng đưa tay cho cô bé, “Em cầm tay anh mà thôi này.”

Minh Nguyệt thuận theo nắm lấy tay cậu.

Chu Tụ Hằng thấy lòng bàn tay lạnh như băng, cậu dừng bước, giận dữ quát cô bé: “Em làm gì mà để tay lạnh như vậy hả! Em đúng là không chịu nghe lời gì cả!”

Minh Nguyệt chỉ cười híp mắt mà không nói.

cô bé kéo cậu đến vườn hoa, hiện giờ là mùa đông nên chỉ còn lại cành khô trơ trọi, trên mặt đất có một chú người tuyết được nhào nặn một cách rất thô sơ.

Minh Nguyệt vui vẻ nhảy nhót, người tuyết này cao hơn cô bé rất nhiều.

“anh tháo kính mắt ra đưa cho em được không?” Minh Nguyệt ngẩng lên nhìn người tuyết một lúc, sau đó ngượng ngùng đỏ mặt nói.

Chu Tụ Hằng từ trước đến giờ vẫn rất thích dáng vẻ làm nũng đáng yêu của cô bé, cậu giả vờ nhăn nhó một chút rồi tháo kính ra đưa cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt đứng trên bậc thang đeo kính mắt lên cho người tuyết, sau đó cô bé lại đi xuống ngắm lại, cảm thấy cực kỳ hài lòng, phấn khích vỗ đến đỏ cả tay.

“Đây là người tuyết kiểu gì vậy?” Chu Tụ Hằng hỏi, cậu chưa bao giờ thấy người tuyết đeo kính râm cả.

Minh Nguyệt đỏ mặt, mắt nhìn xuống mũi chân, xấu hổ nói: “Đây là chú Chu ạ.”

một lúc sau, cô bé nói tiếp: “anh, hôm nay là sinh nhật anh, em không biết đi đâu để tìm chú Chu cả, cho nên em làm người tuyết chú Chu này để tặng anh đó.”

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Chu Tụ Hằng: “anh, để người tuyết chú Chu này dự sinh nhật với anh nha, có được không?”

Chu Tụ Hằng nhìn hàng lông mi dài của cô bé, trông còn xinh đẹp hơn những con búp bê mà cậu đã từng thấy.

Trong lòng ấm áp lắm, giày đã ướt nhẹp nhưng cậu không hề thấy lạnh, hai mắt lại đỏ hoe. Cậu quay đầu đi, một lúc lâu sau mới kiêu ngạo đáp: “Được.”

Minh Nguyệt vui vẻ cười tươi.

Chu Tụ Hằng đi tới ngắm nhìn người tuyết méo mó kia, sau đó lại tháo khăn quàng cổ ra đeo cho người tuyết.

Minh Nguyệt vỗ tay khen ngợi: “anh thật là giỏi!”

Chu Tụ Hằng đang định đáp lời thì bỗng nghe thấy một tiếng gọi từ đằng sau.

“Con trai!”

Chu Tụ Hằng xoay người lại, thấy Chu Xung từ trên xe bước xuống, lấy từ trong cốp ra một cái mô hình máy bay dài nửa mét, giang tay hô lên: “Bố về rồi đây!”

Chu Tụ Hằng lập tức lao về phía bố.

Chu Xung suýt nữa thì ngã khi con trai nhào vào lòng mình, hân hoan con rồi nói: “Chúc mừng sinh nhật con!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Năm 1994.

Tháng chín, nắng nóng vẫn chưa kéo đi, cho dù đang là sáng sớm thì ngoài trời cũng đã nóng như thiêu như đốt rồi.

Chu Tự Hằng đứng trong nắng buộc tóc cho Minh Nguyệt.

Dù có được cậu chắn nắng cho nhưng Minh Nguyệt vẫn thấy nóng ran, cô bé tay cầm quạt, ra sức quạt cho mát, lại nghĩ Chu Tự Hằng còn đang nóng hơn cả mình, cô bé lại giờ quạt ra quạt cho cậu.

“Em tự quạt cho mình là được rồi, anh không nóng.” Chu Tự Hằng từ chối thẳng thừng.

Minh Nguyệt nhìn vào cái gương ở bàn trang điểm, bĩu môi đáp: “anh mặc toàn đồ đen thế kia, không nóng mới là lạ.”

Chu Tự Hằng cau mày, cốc đầu cô bé một cái: “Đại ca nó phải như thế, đàn ông mặc đồ đen mới chuẩn, em thì biết cái gì!”

Minh Nguyệt rụt cổ lại như con rùa nhỏ, làm mặt quỷ với Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng nhìn qua gương thấy thế thì chỉ hậm hừ, thầm nghĩ người lớn không thêm so đo với trẻ nhỏ, cho nên dứt khoát bỏ qua cho cô bé.

Đầu tháng này Minh Nguyệt tròn năm tuổi, cô bé đi học lớp một sớm, Chu Tự Hằng và Chu Xung suốt ngày dụ dỗ cô bé, miêu tả đủ thứ tốt đẹp ở trường tiểu học cho cô bé nghe. Minh Nguyệt ở nhà trẻ cứ bị mấy thằng nhóc con treu ghẹo giật bím tóc, bực không chịu được.

Minh Nguyệt dùng cái đầu nhỏ suy nghĩ mấy đêm liền, hai mắt đỏ lên như thỏ, cuối cùng cô bé làm nũng với Minh Đại Xuyên, xin được đi học tiểu học luôn.

Giang Song Lý đang học tiến sĩ ở anh, Minh Đại Xuyên một mình nuôi con, công việc thì bận rộn, sau khi suy đi tính lại, cuối cùng hắn đã đồng ý.

Chu Tự Hằng sinh tháng mười hai, đi học muộn, vừa hay có thể cùng học lớp một với Minh Nguyệt, cậu cảm thấy việc này quả là không thể tốt hơn được nữa, nhìn Minh Nguyệt yếu ớt thế kia, nếu không có cậu ở bên thì không biết Minh Nguyệt sẽ còn bị bắt nạt như thế nào nữa!

Minh Nguyệt mặt mũi đáng yêu, thân hình tròn tròn, đôi mắt to, lông mi dài, lại còn có một cặp má lúm đồng tiền trên hai cái má mập nữa, lúc cười lên hay lúc xấu hổ đều khiến người ta nhìn mà yêu thương.

Mấy đứa bé trai rất thích bắt nạt cô bé, đến mức làm cho cô bé bật khóc, Chu Tự Hằng vì chuyện này mà phải triệu tập đám đàn em đến vây đánh bọn nhóc kia một trận.

Mỗi lần xử lý xong, Minh Nguyệt đều chạy tới thơm Chu Tự Hằng một cái, làm cho cậu không khỏi tự đắc.

Đồng thời những lúc như thế Chu Tự Hằng cũng cảm thấy rất phiền não, cậu thầm nghĩ Minh Nguyệt cách mình xa quá, phải chăng được học cùng một lớp thì tốt.

Thế là Chu Xung liền bày mưu tính kế cho con trai, để Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng được cùng nhau đi học lớp một.

“Nhưng Tiểu Nguyệt Lượng ngọc như vậy, liệu có theo kịp bài không bố?” Chu Tự Hằng tuy khá bằng lòng nhưng vẫn còn băn khoăn.

Chu Xung thất lại cà vạt, miệng hút thuốc, vất chân lên nói: “không phải còn có con đó sao? Con quan tâm đến em là được mà, em là vợ của con còn gì!”

hắn phun ra một vòng khói trắng, liếc nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng thấy bố nhìn mình thì hơi đỏ mặt, nhưng vẫn rất kiêu căng đáp: “Bố nói chuẩn đấy!”

Chu Xung ném điều thuốc vào gạt tàn, cầm lấy áo vest vất trên salon, xoa đầu Chu Tự Hằng nói: “Thế nhé con trai, bố đi làm đây, kiếm tiền cho con cưới vợ đấy!”

Chu Tự Hằng xua xua tay: “Bố đi nhanh đi!”

Thấy con trai vẫn đang nghiêm túc suy tư, Chu Xung không nhịn được cười, cũng không khỏi mềm lòng.

Đứa con trai vừa ngạo mạn vừa ảm áp của hắn! thật đúng là bảo bối của hắn mà!

Đầu những năm 90, bất động sản ở vùng Hải Nam nổi lên nhanh chóng. Chu Xung đã bỏ rất nhiều tiền để đầu tư nhà cửa ở đó, thu về được một khoản rất lớn, cho đến cuối năm ngoái thì bắt đầu có dấu hiệu lảng xuống, giá nhà cũng thấp đi.

Chu Xung phải từ Quảng Châu đến Hải Nam gấp chính là vì việc này.

Trước mắt hẳn có hai sự lựa chọn, một là dừng lại, thừa dịp giá nhà vẫn còn chưa quá thấp thì bán ra, như vậy sẽ giữ lại được vốn và có thêm được một khoản nho nhỏ, hai là tiếp tục chờ cho đến khi bất động sản dậy sóng trở lại.

Chu Xung lâm vào tiến thoái lưỡng nan, mấy đêm không ngủ được.

Và cuối cùng cuộc điện thoại của Chu Tự Hằng đã giúp hắn đưa ra quyết định, đó là dừng lại.

Tiền kiếm lúc nào chẳng được, quan trọng là đến ngày sinh nhật của con trai rồi, hẳn phải về nhà với con thôi.

hắn thu xếp để người quản lý ở lại Hải Nam, lần lượt thu lại từng khoản đầu tư, ngay vào lúc hắn đã xử lý xong thì nhận được tin tức, đó là chỉ trong một đêm, giá nhà đang từ ngàn vạn bỗng rơi xuống mức thấp kỉ lục, không có khả năng hồi sinh.

Lúc Chu Xung nhận được tin là buổi tối, Chu Tự Hằng uống sữa xong đã ngủ say, căn phòng vô cùng yên ắng. Chu Xung cúi xuống hôn lên trán con, trong lòng bộn bề suy nghĩ, nhưng cuối cùng đã bị hắn đẹp đi hết.

Từ đó Chu Xung đập tắt ý định mở rộng thị trường làm ăn, yên ổn tập trung vào bất động sản ở Nam Thành.

Chu Tự Hằng không biết gì về chuyện đó cả, cậu chỉ biết là bố của mình đã ở bên mình vào ngày sinh nhật, đưa mình đi xem xiếc thú, còn mua cho mình một mô hình máy bay thật to nữa.

Ngày nào cậu cũng vui vẻ hoạt bát như chú chim nhỏ, gần đây lại càng vui hơn, vì cậu sắp được học chung với Minh Nguyệt rồi.

Ngày khai giảng, Chu Tự Hằng dậy rất sớm, chạy ra gõ cửa nhà họ Minh để gọi Minh Nguyệt dậy, Minh Nguyệt mơ mơ màng màng dậy đánh răng rửa mặt, sau đó ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, ngoan ngoãn để cho Chu Tự Hằng chải đầu tết tóc cho mình.

cô bé dính lấy Chu Tự Hằng lắm, miệng nói năng cứ ngọt sớt, một tiếng “Chu ca ca” hai tiếng “Chu ca ca”, làm Chu Tự Hằng tự miễn nhếch môi cười.

Minh Đại Xuyên nhìn cái chòm tóc vênh lên đặc ý của Chu Tự Hằng thì chỉ muốn đá bay thẳng nhóc ra ngoài thôi, nhưng lại tự biết là mình không thể tết tóc đẹp cho con gái như Chu Tự Hằng nên đành ngậm ngùi cho qua.

Có thể là năng khiếu bẩm sinh, hoặc cũng có thể là do luyện tập lâu ngày mà thành. Sau mấy tháng học tập, Chu Tự Hằng đã có thêm kỹ năng buộc tóc siêu đẳng, chẳng thua kém gì Giang Song Lý cả, từ những kiểu đơn giản như buộc hai bên, tết đuôi sam, cho đến kiểu đầu công chúa phức tạp đều không thành vấn đề.

Minh Đại Xuyên tuy rất tài giỏi nhưng đối với chuyện buộc tóc thì vẫn không theo kịp được Chu Tự Hằng bảy tuổi, chỉ đành phải để cho Chu Tự Hằng tiến dần từng bước, đến mức vào tận phòng Minh Nguyệt để tết tóc cho cô bé.

Minh Nguyệt nhìn mái tóc được tết cầu kì trong gương, cái miệng nhỏ nhắn cười tươi hết cỡ, đợi đến khi hoàn thiện kiểu tóc, Minh Nguyệt mới sùng bái nhìn Chu Tự Hằng, nói: “Chu Chu ca ca, anh thật là giỏi!”

Chu Tự Hằng vênh mặt lên nói: “Đương nhiên rồi!”

Minh Đại Xuyên đứng ngoài cửa hậm hừ không nói được câu nào.

Ăn sáng xong, Minh Đại Xuyên đưa hai đứa đến trường.

trên đường đi Minh Nguyệt vui vẻ lắm, cô bé cười lên để lộ hai má lúm đồng tiền xinh xinh, chẳng nghe vào tai mấy lời mà bố cứ dặn đi dặn lại mãi.

Minh Đại Xuyên có phần khó chịu, hỏi con gái: “Con thích đi học tiểu học đến vậy cơ à?” Bình thường hắn đưa con gái đi đến lớp mẫu giáo thì đâu có thấy con vui như bây giờ.

Minh Nguyệt gật đầu như gà mổ thóc, nghiêm túc nói với bố: “Lên tiểu học có nghĩa là Tiểu Nguyệt Lượng đã lớn rồi.”

Nhìn dáng vẻ của con, Minh Đại Xuyên lại hỏi tiếp: “Vậy lớn lên Tiểu Nguyệt Lượng muốn làm gì?”

Lớn lên muốn làm gì ư?

Vấn đề này Minh Nguyệt chưa từng nghĩ tới, mỗi ngày cô bé chỉ mong mình có thể cao lên thật nhanh, chứ lớn lên rồi thì muốn làm gì, cô bé còn chưa có thời gian nghĩ tới!

Minh Nguyệt phồng má, không biết trả lời thế nào, cảm thấy hơi buồn một chút rồi.

Chu Tự Hằng đứng ra trả lời giúp: “Lớn lên thì đương nhiên là phải làm vợ con rồi!” nói xong cậu còn điệu võ dương oai vỗ ngực mình.

Minh Đại Xuyên tức giận lắm, nhưng hắn vốn là người nghiêm túc nên không thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, hít sâu một hơi, hắn nhẹ nhàng nói với con gái: “Tiểu Nguyệt Lượng, con đừng nghe anh nói linh tinh.”

Ai nói linh tinh chứ!

Chu thiếu gia cũng rất tức giận, đang định lên tiếng phản bác thì Minh Nguyệt đã nói trước: “Chu Chu ca ca nói đúng rồi, lớn lên con muốn làm vợ của anh, để anh tết tóc cho con cả đời.” Minh Nguyệt nghiêng đầu, cười híp mắt nói.

Chu thiếu gia cảm thấy Minh Nguyệt đúng là quá hiểu chuyện, lại tiếp tục hòa theo: “Đúng, anh sẽ tết tóc cho em suốt đời!”

Minh Đại Xuyên không nói nên lời, ai bảo hắn không biết tết tóc, nên không chiếm được tình cảm của con gái chứ!

*

Minh Nguyệt trải qua những ngày tháng rất thoải mái ở trường tiểu học.

cô bé là học sinh nhỏ nhất lớp, lại có Chu Tự Hằng lớn nhất lớp bảo kê, cho nên không có đứa bé trai nào dám bắt nạt cô bé cả.

Thế nhưng thời gian tươi đẹp đã tan vỡ khi bắt đầu xuất hiện bài tập về nhà, khuôn mặt tròn mũm mĩm của Minh Nguyệt hóp đi nhanh chóng, má lúm đồng tiền cũng không hiện rõ nữa.

cô bé không theo kịp, bài tập làm sai rất nhiều.

Minh Đại Xuyên an ủi con gái: “Con còn bé, chưa kịp làm quen với bài vở, dần dần rồi sẽ làm được hết bài tập thôi con, Tiểu Nguyệt Lượng đừng vội, bố tin Tiểu Nguyệt Lượng sẽ làm được.” hắn không phải là người biết nói ngọt, nhưng đối với con gái, hắn có thể thoải mái nói ra những lời quan tâm ấm áp từ tận đáy lòng.

Minh Nguyệt đang tập viết chữ, cô bé xoa xoa bàn tay nhỏ bé, cắn môi, sợ hãi hỏi bố: “Vậy tại sao Chu Chu ca ca lại làm được hết bài tập ạ?”

Chu Tự Hằng là học sinh giỏi nhất lớp, mặc dù mới vào trường đã đánh nhau một trận với mấy học sinh lớp ba, nhưng chuyện này hoàn toàn không ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu trong lòng các thầy cô giáo, ai cũng cho rằng cậu bé này thông minh nhưng có phần nghịch ngợm mà thôi.

Minh Đại Xuyên gần đây lại càng ghét Chu Tự Hằng hơn, hắn phiền não cảm lấy tay con, giúp con chải đầu.

Mặc dù nói xấu sau lưng người khác không phải chuyện tốt, nhưng Minh Đại Xuyên vẫn không nhịn được mà nói: “Bởi vì anh ý lớn tuổi rồi.”

Minh Nguyệt không hiểu lắm, cô bé đưa tay chống cằm, than thở: “Nếu con cũng lớn tuổi thì tốt quá, Chu Chu ca ca thật là sướng.”

Minh Đại Xuyên nghe xong càng buồn bực.

Cách an ủi của Chu Tự Hằng thì có phần trực tiếp hơn, cậu cầm vở bài tập mà mình đã làm xong từ sớm đưa cho Minh Nguyệt chép, còn khen cô bé: “Em thật thông minh, biết chép bài của người học giỏi nhất lớp cơ đấy!”

Cậu lại đưa một bông hoa hồng nhỏ là món quà của cô giáo cho Minh Nguyệt, nói: “Cái này anh có nhiều lắm, sau này sẽ cho em hết!” nói xong lại khom lưng để Minh Nguyệt thơm một cái.

Minh Nguyệt lo lắng nói: “Nếu cô phát hiện ra em chép bài của anh thì sao?” Giọng cô bé ngọt sớt, lại có phần tủi thân, lông mi khẽ rung lên.

Chu Tự Hằng rất khí thế vung tay lên nói: “không làm sao hết, em là vợ của anh mà, cái gì của anh cũng sẽ là của em, đừng nói chỉ là quyền vở bài tập này!”

Minh Nguyệt nghe xong lại vui vẻ thơm Chu Tự Hằng một cái nữa, sau đó nhận lấy cuốn vở bài tập.

Chu Tự Hằng sờ lên chỗ Minh Nguyệt vừa hôn mình...

Sao lại thấy ngọt như ăn kẹo hồ lô đường thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Nam Thành bước vào những ngày nắng nóng của mùa hè, cả thành phố bị bao phủ trong một bầu không khí oi bức, đi khắp các hang cùng ngõ hẻm, đâu đâu cũng nghe thấy những tiếng than vãn của mọi người.

Nhưng ở trong nhà họ Chu thì mát lạnh, vì điều hòa luôn được bật, ngay cả những chậu cây nhìn cũng xanh mướt hơn những cây ở bên ngoài.

anh trợ lý trẻ vừa suy nghĩ vừa ngồi nhìn tiểu thiếu gia.

Mấy năm nay việc làm ăn của Chu Xung rất tốt, có thể coi là một doanh nhân thành đạt. Mà càng thành đạt thì người ta lại càng có những thú vui mới đẳng cấp hơn, Chu Xung dần dần bỏ đi tác phong của một đại ca xã hội đen ngày trước, xây dựng một hình tượng tốt hơn, không đi la cà các quán bar mỗi tối nữa, mà bây giờ ngày nào cũng chỉ thích đi đánh golf thôi.

không chỉ ở bên ngoài, mà Chu Xung còn sửa sang lại nhà cửa, ở thư phòng để thêm mấy cây trúc nhỏ đất tiền, cảnh lá xanh như ngọc, đặt thành một hàng thẳng tắp.

Chu Tự Hằng vắt chân ngồi trên ghế, tay ôm ghita, điềm tĩnh đánh đàn. Cậu có một gương mặt rất đẹp, đôi mắt sáng như lưu ly, bóng những nhánh trúc chiếu vào phản giữa hai lông mày, nhìn như một bức tranh đen trắng tuyệt đẹp.

anh trợ lý nghĩ, Chu Xung không cần ngày ngày cố gắng làm mọi thứ để phô trương, chỉ cần dẫn tiểu thiếu gia đi cùng ra ngoài là cũng có thể tạo được danh tiếng rồi.

Mà quả thật Chu Xung cũng hay đưa Chu Tự Hằng ra ngoài với mình, hẳn chỉ có một đứa con trai này, yêu thương con như trân bảo, lúc nhìn thấy người bảo vệ mà hẳn chường mắt nhất ở công ty, hẳn cũng sẽ mỉm cười mà nói: “Đây là Chu Tự Hằng con trai tôi, nó học rất giỏi, năm nào cũng đứng nhất.” Lúc nói hẳn còn quên lấy điều thuốc đang ngậm trên môi ra, vẻ mặt rất vui và tự hào.

Chu Tự Hằng cũng không phụ sự kỳ vọng của bố, mới mười tuổi mà cậu đã cao lớn hơn rất nhiều so với những người cùng tuổi, thành tích học tập xuất sắc, Chu Xung còn cho con đi học cưỡi ngựa, học đánh golf, Taekwondo vân vân.

anh trợ lý không kìm được mà nhìn Chu Tự Hằng thêm một lúc, trong lòng thổn thức, cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Lần đầu tiên anh tới nhà họ Chu, Chu Tự Hằng vẫn chỉ là một cậu nhóc bé nhỏ kiêu căng mà cũng rất đáng thương, cái mặt bánh bao trắng trẻo, mặc đồ ngủ khủng long, bước đi nghênh ngang, thế mà dường như chỉ vừa mới chớp mắt thôi, tiểu thiếu gia đã lớn rồi.

anh trợ lý vuốt mặt, thanh xuân của mình cũng đã hết rồi.

“Này! Tôi đang gọi chú đấy! Ngồi đó than thở cái gì vậy?!” Chu Tự Hằng giơ chân đá vào ghế mà anh trợ lý đang ngồi, vẻ mặt có phần mất hứng, “Tiếp tục đi, chú tôi đây để dạy tôi đánh ghita chứ không phải để ngồi không đâu nhé!”

anh trợ lý mất tập trung, suýt nữa thì ngã lăn ra đất, lập tức lấy lại tinh thần dạy Chu Tự Hằng đánh đàn.

Chu tiểu thiếu gia lớn rồi, trở thành đại thiếu gia rồi.

Thư phòng được thiết kế rất kì công và nhiều nội thất đất tiền của Chu Xung lại trở thành nơi vui chơi của Chu Tự Hằng, dưới sàn vương vãi đầy máy chơi game và mô hình lắp ráp, bừa bộn vô cùng.

Mà lúc này, Chu Tự Hằng lại bảo anh trợ lý dạy ghita trong thư phòng, cũng bởi vì chỗ này là nơi cách âm tốt nhất.

Thời gian dạy học là đến chiều tối.

Chu Tự Hằng chỉnh đôn tư thế chuẩn, chân giậm xuống đánh nhịp, luyện tập lại bản nhạc mới học.

anh trợ lý hết giờ nhưng không dám ra về, đành ở lại lắng nghe.

một lúc sau, Chu Tự Hằng ngẩng lên, cười hỏi: “Này Tường Văn Kiệt, hỏi đại học anh học kinh tế đúng không? Xong cũng học luôn ghita à?”

Cậu chỉ thờ ơ hỏi một câu thế thôi, còn chưa đến giai đoạn vỡ giọng nên tiếng nói của cậu nghe vẫn rất trẻ con, nhưng cũng lên bổng xuống trầm rất ra dáng người lớn.

Nụ cười của Chu Tự Hằng có mà như không, rất nhạt, cậu có gương mặt trông như con gái vậy, môi hồng răng trắng, nhưng cặp lông mày thì rất đen và sắc, làm giảm bớt đi sự non nớt và ngây ngô.

Tường Văn Kiệt chính là tên của anh trợ lý, anh đã qua lại nhà họ Chu bao năm như vậy, thế mà đến tận ngày hôm trước đến dạy đàn cho Chu Tự Hằng, vị thiếu gia này mới tỏ vẻ chán ghét cầm lấy hồ sơ của hắn đặt trên bàn, bữu môi lờ lờ ra đọc: “Tường... Cùng họ với hiệu trưởng Tường Văn...” Đại thiếu gia liếc nhìn anh ta một cái rồi nói tiếp: “Cũng có chút nhỏ nhả đấy, Kiệt... Chẳng thấy có gì kiệt xuất cả.”

Tường Văn Kiệt lúc đó chỉ muốn bỏ đi thôi.

Chu Tự Hằng vừa cười vừa kiêu căng nói: “Văn Kiệt, không tệ! Bố mẹ chú đặt tên giỏi hơn Chu Xung nhiều.”

Tường Văn Kiệt dờ khóc dờ cười, nghĩ đến Chu tổng uy phong凛凛 như vậy mà lại bị con trai chê bai, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chu Tự Hằng dựa vào lưng ghế, chờ Tường Văn Kiệt trả lời.

Tường Văn Kiệt hơi ngại ngùng vì đã mãi suy nghĩ, tuy đã ra ngoài xã hội nhiều năm, nhưng lúc này vẫn thấy hơi bối rối: “Hồi đó giới trẻ thịnh hành chơi ghita mà, còn thích nghe nhạc Rock and roll, dân ca, nên chú cũng thử học theo người ta thôi.”

“Thử học theo?” Chu Tự Hằng nói, “Nhìn chú không có vẻ gì là như vậy cả.”

thật ra thì, mấy năm nay Tường Văn Kiệt làm trợ lý cho Chu Xung, từ người còn non kinh nghiệm cho đến nay đã trở nên chuyên nghiệp, lúc thì bê thùng sữa tươi đến nhà cho Chu Tự Hằng vào mùa đông, lúc lại mặc tây trang đến dự hội nghị, từ một cậu trai trẻ mặt vẫn có mụn cho đến bây giờ đã trở thành một nhân vật trẻ tuổi xuất sắc nhất của công ty, vậy mà Chu Tự Hằng lại không hề nhớ đến anh.

Cho đến buổi họp thường niên của công ty, Tường Văn Kiệt có lên đánh một bài ghita, lúc đấy Chu Tự Hằng mới chú ý đến anh, bảo anh đến dạy ghita cho cậu.

Tường Văn Kiệt đương nhiên không phải học theo trào lưu, vì anh dành khá nhiều thời gian cho việc học đàn, chứ không hời hợt như mấy nam sinh khác.

Nghe Chu Tự Hằng hỏi, anh có phần mất tự nhiên, đáp: “thật ra cũng học rất lâu...”

“Vậy con gái có thích không?” Chu Tự Hằng chưa nghe anh nói xong đã ngắt lời.

Câu hỏi quá trực tiếp khiến cho Tường Văn Kiệt rất ngạc nhiên.

Chu Tự Hằng đang trong thời kì phát triển chiều cao, khuôn mặt bụ bẫm trẻ con đã mất đi, trở nên góc cạnh hơn, cậu ngồi rung đùi, trên đầu có một nhúm tóc dựng thẳng lên, thỉnh thoảng lại lay động.

Cậu nhóc này rất kiêu căng tự đại, nói năng như người lớn, cộng thêm việc sống trong gia đình bố đơn thân nên suy nghĩ có phần già dặn hơn.

Tường Văn Kiệt suy nghĩ rồi đáp: “Có vẻ rất thích, con gái thường thích những người đẹp trai và lạnh lùng,” anh lấy góc độ của một sinh viên ra để trả lời, những cô gái trẻ thường theo đuổi sự lãng mạn, buổi tối ngồi đánh đàn ghita trên bãi cỏ trông cực kì ngẫu.

“Đẹp trai? Lạnh lùng?” Chu Tự Hằng đá một cái vào ghế Tường Văn Kiệt đang ngồi, “Chú nhìn tôi thấy thế nào?”

Cậu bé mới mười tuổi, không thể nào đạt đến mức độ đó được, nhưng vì không muốn làm cậu tức giận, nên Tường Văn Kiệt đánh đổi lòng giờ ngón cái lên.

Chu Tự Hằng được khen ngợi thì rất vui.

“Vậy chú nói xem tôi nên đánh bài gì?” Chu Tự Hằng lại hỏi.

Vấn đề này Tường Văn Kiệt không trả lời được, Chu Tự Hằng mới học được ba ngày, chỉ nhận biết được nốt nhạc và thang âm, sao có thể đánh một bản nhạc được?

Tường Văn Kiệt hỏi: “Còn phải xem là cháu muốn đánh cho ai nghe nữa.”

Chu Tự Hằng tự dung đó mặt, nhúm tóc trên đầu cũng lắc lư theo, hai mắt nhìn xuống đất.

Áp úng mãi cậu mới nói: “Cho bạn cùng bàn nghe.”

A, bạn cùng bàn, là cô gái nhỏ kia.

Tường Văn Kiệt hiểu ra rồi, trong đầu nghĩ ngay đến cô bé nhà bên, miệng khẽ mỉm cười.

cô bé đó vừa ngoan lại vừa lễ phép.

“Vậy đánh luôn bài ‘Bạn cùng bàn’ đi, mấy cô bé thích nghe lắm” Tường Văn Kiệt nói xong liền đánh thử một đoạn nhạc dạo, kèm theo hai câu hát.

Mặc dù Chu Tự Hằng trưởng thành sớm, nhưng không thể hiểu hết được hàm nghĩa trong những câu hát, chỉ cảm thấy tên bài hát rất phù hợp với yêu cầu của cậu, liền gật đầu nói: “Được, ngày mai chú bắt đầu dạy luôn nhé, tôi phải học xong trước khi khai giảng năm học mới.”

“Khai giảng á?” Tường Văn Kiệt bấm đốt ngón tay tính thời gian, không khỏi kinh ngạc.

“Tôi nói khai giảng là khai giảng, sao anh hỏi lảm thế!” Chu Tự Hằng không biết xấu hổ mà tức giận, hậm hực quát lên.

Tường Văn Kiệt lại hỏi thêm một câu mà anh đã muốn hỏi từ trước: “Sao cháu không đi học lớp cấp tốc đi?” Cứ thích tìm đến mình làm gì cơ chứ!

Còn không phải vì sợ Tiểu Nguyệt Lượng phát hiện ra cậu đi học ghita hay sao! Cậu phải vào thư phòng học là vì cái gì chứ? Để cách âm không cho nhà

bên nghe thấy chứ còn gì!

Lại một lần nữa bị đâm vào chỗ đau, Chu Tự Hằng tức tối nói: “anh trợ lý này, anh đang muốn quản tôi đấy à?!”

anh trợ lý không dám nói nữa.

Mấy ngày sau, Trương Văn Kiệt đều đặn đến ngồi điều hòa dạy đàn, còn được tổng giám đốc Chu Xung động viên khích lệ, cảm thấy nhiệt độ ở Nam Thành đã giảm xuống rồi.

Chu Tự Hằng rất thông minh, đầu óc linh hoạt, tay cũng nhanh, thật sự đã học xong được bài “Bạn cùng bàn” trước ngày khai giảng.

Chu Xung nhìn ngón tay đầy vết chai của con thì xót lắm, trên mu bàn tay còn có vết bị thương vì dây đàn, nói: “Chỉ là một bản nhạc thôi mà, sao phải khổ thế con! Ngày nào bố cũng nghe con đánh đàn mà muốn nổ tung hai lỗ tai luôn! Khó nghe chết đi được!”

Chu Tự Hằng nghe vậy cũng không giận, cậu ngồi xuống ghế salon ăn táo, nói: “Con đánh đàn trong thư phòng mà bố cũng nghe thấy, vậy thì cửa cách âm nhất định là hàng giả rồi!”

nói xong lại cười nhạo bố: “Chu tổng, không phải ngài bị người ta lừa đấy chứ?”

Chu Xung không dám nói là mình nghe lén Chu Tự Hằng luyện tập, chỉ giả bộ tức giận rút thuốc ra hút.

Chu Tự Hằng ăn táo xong thì lại lau tay rồi đi tập đánh đàn tiếp, còn mấy ngày nữa là đến sinh nhật của Minh Nguyệt rồi.

Cậu đã tính toán xong, vào hôm đó sẽ có rất nhiều người đến dự sinh nhật của Minh Nguyệt, cậu muốn ở trước mặt mọi người đánh một bản nhạc tặng Minh Nguyệt, chắc chắn Minh Nguyệt sẽ cực kì ngưỡng mộ cậu cho xem.

Chu Tự Hằng chỉ mới tưởng tượng đến ánh mắt sùng bái của cô bé thôi là đã thấy vui rồi, trong lòng rất ấm áp.

Năm nay Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt lên lớp bốn.

Thời kì này đã bắt đầu có sự phân biệt giới tính giữa nam và nữ, không biết người nào khởi xướng mà ở trên bàn học tự nhiên có một đường kẻ ngăn cách gọi là “Vĩ tuyến 38”, dần dần được mọi người rất ủng hộ.

Mấy bé trai thì không ưa mấy cô bé yếu ớt, mấy cô bé cũng chẳng thích mấy cậu con trai đáng ghét.

Ngay cả một cục tẩy thôi cũng không được vượt qua ranh giới vĩ tuyến 38.

Các cô bé vây quanh Minh Nguyệt, nghiêm túc nói: “Minh Nguyệt, cậu phải tách Chu Tự Hằng ra đi, kẻ vĩ tuyến 38 trên bàn ý, không thì bọn tớ sẽ không chơi với cậu nữa.”

Minh Nguyệt suy nghĩ một lát rồi nói: “Được thôi.” (Editor: Ý cô bé là “Được thôi, không chơi với tớ nữa cũng được.” đó)

Mấy cô bạn vui lắm, đang định cầm tay Minh Nguyệt thì lại nghe cô bé nói: “Mình sẽ không kẻ đâu, nếu kẻ thì Chu Chu sẽ không vui.”

Mấy cô bé nghe vậy thì ngạc nhiên lắm, còn nói thẳng Minh Nguyệt là đồ ngốc.

“Chu Tự Hằng rất tốt với tớ, tớ không thể làm vậy được.” Minh Nguyệt hơi buồn, nhưng cuối cùng cô bé vẫn chọn đứng về phía Chu Tự Hằng, bố cô bé luôn dạy cô bé là phải biết ơn những người đối tốt với mình.

Minh Đại Xuyên là người trọng tình cảm và ân nghĩa, năm hần học đại học, người nào đã từng cho hần dù chỉ một ít tiền để đỡ đàn học phí, hần cũng sẽ đáp trả lại gấp nhiều lần.

Sau này, hần lại dùng phương thức vừa nghiêm khắc vừa dịu dàng để giáo dục con, hi vọng con gái hần sẽ trở thành một người lạc quan và lương thiện.

Cùng lúc Minh Nguyệt đang bị vây quanh, Chu Tự Hằng cũng bị đám đàn em quần lấy.

“Đại ca, anh và Minh Nguyệt phải vạch rõ quan hệ đi, con trai chúng mình không thèm chơi với bọn con gái!”

“Đúng à!”

“Đúng à!”

“...”

Chu Tự Hằng cảm thấy cái vĩ tuyến 38 kia quá trẻ con, đang định phản bác thì đám đàn em lại ồn ào: “Đại ca, anh là đại ca của bọn em mà, phải làm gương tốt chứ!”

Chu Tự Hằng nhất thời rơi vào tiến thoái lưỡng nan.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cậu cầm lấy viên phấn.

Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn cậu, im lặng không nói.

Chu Tự Hằng rũ mắt xuống, sau đó kẻ một đường “Vĩ tuyến 38” thẳng tắp trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Bên trong phòng học vô cùng yên tĩnh, Chu Tự Hằng dáng vẻ lơ đãng ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn xuống nên Minh Nguyệt không thấy rõ cảm xúc của cậu, cô bé chỉ nhìn được hàng lông mi đen như mực của cậu mà thôi.

Đường vĩ tuyến 38 được Chu Tự Hằng kẻ rất thẳng, ngay chính giữa bàn học.

Mà vết phấn trắng, lại tựa như một lưỡi dao khắc trên bàn.

Tiếng của giáo viên ngữ văn trẻ tuổi đang vang lên rất truyền cảm, tông giọng nhẹ nhàng và biểu cảm.

Minh Nguyệt cho tới bây giờ vẫn luôn là một học sinh chăm ngoan cố gắng, thành tích luôn ở mức ổn định, chưa bao giờ không chú ý nghe giảng, thế nhưng vào lúc này, cô bé hoàn toàn không có tâm trạng để học.

Khi cô bé dần khôn lớn, cùng với việc Giang Song Lý về nước, vấn đề giáo dục Minh Nguyệt đã trở lại quỹ đạo, chuyện copy vở bài tập của Chu Tự Hằng không còn tiếp diễn nữa, cô bé cũng đã không cần đến sự chăm sóc của Chu Tự Hằng, nhưng vẫn ngồi cùng bàn với cậu.

Chu Tự Hằng cao lớn, nên Minh Nguyệt ngồi cùng cậu ở bàn cuối.

Minh Nguyệt quay sang nhìn Chu Tự Hằng, tư thế ngồi của cậu rất không nghiêm túc, không quàng khăn đỏ, cũng không mặc đồng phục mà mặc một bộ thể thao màu đen, nhưng không thấy cô nào trách phạt cậu, vì học sinh giỏi thì luôn luôn có đặc quyền.

cô bé rút một cái khăn tay kẻ caro đen trắng từ trong túi áo ra, lại nhìn cậu một cái, sau đó cẩn thận để cái khăn trùm lên đường kẻ trắng, nhẹ nhàng lau đi từng chút một.

“Đừng có lau.” Chu Tự Hằng nói mà không nhìn cô bé.

Minh Nguyệt mặc kệ, cứ tiếp tục lau.

“Nào! Cái cô ngốc này, sao nói mà không chịu nghe lời vậy!” Chu Tự Hằng nghiêm mặt gắt lên, cuối cùng quay sang nhìn chằm chằm cô bé, “Bảo em đừng lau rồi mà!”

Tay Minh Nguyệt rút nhanh về như bị kim châm, lặng lẽ nắm chặt cái khăn trong tay.

cô bé từ nhỏ luôn rất ngoan ngoãn lễ phép, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã rất hiểu chuyện. Khi Giang Song Lý đi nước ngoài hai năm, Minh Nguyệt không bao giờ kể khổ với mẹ trong điện thoại, chỉ luôn kể chuyện vui thôi, mà lúc Minh Đại Xuyên phải đi công tác, cô bé cũng không khóc.

Hầu như cô bé chỉ luôn tươi cười đáng yêu, thế nhưng bây giờ lại đang lặng lẽ cắn môi, lòng buồn bã.

Chu Tự Hằng nhìn mái tóc dài buông xuống của cô bé, che kín nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, thật sự rất muốn tết tóc cho cô bé, nhưng lại nghĩ đến việc mẹ của Minh Nguyệt đã về nước rồi, từ nay không cần cậu tết tóc cho cô bé nữa.

cô bé đã dần lớn lên, không còn là một em bé ngây ngô luôn phải ôm đùi cậu mới có thể ngủ nữa rồi.

cô bé có một gương mặt rất xinh đẹp, hai má lúm đồng tiền nhỏ xiu, lông mi dài, da trắng như tuyết.

[Đại ca, Minh Nguyệt hình như sẽ cùng cái thằng ngốc ở lớp bên cạnh đóng Bạch Tuyết và bảy chú lùn hay sao ý!]

[Thằng ngốc nào?]

[Cái thằng mà Minh Nguyệt tặng hoa ở tiệc tối năm ngoái ý, cái đũa biết đánh đàn dương cầm đó đại ca!]

Chu Tự Hằng nhớ ra thằng nhóc đó thì ngay lập tức giận tái mặt, mày nhủ lại.

Minh Nguyệt đích thị là một cô công chúa nhỏ xinh đẹp như trong truyện miêu tả, da trắng như tuyết, môi đỏ như máu, tóc đen như gỗ mun.

Nhưng người diễn vai hoàng tử lại không phải Chu Tự Hằng.

Cậu đột ngột giơ chân đá mạnh vào cái ghế bạn học đang ngồi, làm bạn học đó suýt nữa thì ngã, nhưng vì sợ Chu Tự Hằng nên không dám nói gì.

Chu Tự Hằng cũng không hiểu mình bị làm sao nữa, trong lòng như thể luôn có một ngón lửa đang bùng cháy, khiến cho cậu vô cùng phiền não.

Tâm trạng của cậu vốn đã không được tốt, cho nên nhìn thấy ai cũng khó chịu.

Chuyện diễn kịch ở tiệc tối quan trọng như vậy, thế mà cô nhóc kia lại không hề nói với cậu một tiếng, coi cậu là...

Là cái gì chứ?

Chu Tự Hằng giận dỗi thở hắt hắt.

Là anh trai cùng lớn lên từ nhỏ? Là bạn cùng bàn? Hay chỉ là hàng xóm?

Chu Tự Hằng không tìm được từ nào thích hợp hơn để hình dung về quan hệ của hai đứa, cậu chỉ biết là, đối với cậu mà nói thì Minh Nguyệt là một cô bé hoàn toàn không giống với những bạn học nữ khác.

Nhưng dù thế nào thì đó cũng chỉ là suy nghĩ của một mình cậu mà thôi.

Vì quá tức giận nên Chu Tự Hằng mới vẽ cái vẽ tuyến 38 kia, như thế thì sẽ khỏi phải quan tâm đến cô nhóc kia nữa, nhưng lửa nóng trong lòng thì lại càng thiêu đốt dữ dội hơn.

Minh Nguyệt nghe tiếng đá vào ghế của Chu Tự Hằng, vang rất to, làm giáo viên đang giảng bài cũng phải dừng lại.

Cô bé không khỏi ngước lên nhìn Chu Tự Hằng.

Cái nhìn này lập tức bị Chu Tự Hằng bắt được.

Cậu thấy cô bé đang rom róm như sắp khóc.

Chu Tự Hằng rất hiếm khi thấy Minh Nguyệt khóc, cô bé luôn tươi cười như một bông hoa hướng dương, cậu cực kỳ thích ngắm nhìn cặp má lúm đồng tiền trên hai gò má căng tròn của cô bé.

Hình như cô bé đang rất tủi thân.

Chu Tự Hằng thở dài, khóe môi giật nhẹ, hơi mất mặt một chút nhưng vẫn nói: “Em sắp diễn vai công chúa Bạch Tuyết à? Cùng cái thằng mặt trắng nhỏ ở lớp bên cạnh đúng không?” (*Editor: Mặt trắng nhỏ hay còn gọi là tiểu bạch, chỉ vẻ ngoài non nớt trắng trẻo trông có vẻ yếu ớt.*)

Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn cậu.

không nói gì ư? Chu Tự Hằng tức tối nghĩ, nể tình lắm thì cậu mới hỏi đấy nhé!

“Thằng nhóc đó biết đánh piano nhỉ, còn em thì biết múa, cũng hợp đôi đấy.” Cặp lông mày sắc bén của cậu dựng lên, giọng mỉa mai.

Cậu thì đi học ghita, còn thằng nhóc kia lại đánh piano, cổ tình muốn đổi đầu với cậu có phải không?

Minh Nguyệt nhìn Chu Tự Hằng đang trừng mắt nhìn mình, cô bé im lặng một lát rồi phì cười.

Còn gọi người ta là mặt trắng nhỏ nữa chứ, anh mới là mặt trắng nhỏ thì có ý, chẳng qua có quá đỗi mạnh mẽ nên không ai dám nói thôi.

“Em còn dám cười!” Chu Tự Hằng đứng thẳng lên quát.

Minh Nguyệt lắc đầu nói: “Em không đóng vai công chúa Bạch Tuyết đâu.”

Hả?

Chu Tự Hằng nghe xong thì từ từ hồi phục tinh thần, nét mặt thay đổi cực nhanh, lông mày giãn ra, khóe môi nhếch lên, cảm hứng cao, dúi tóc nhô trên đầu thoát ần thoát hiện.

Tựa như ngày xuân đến sau những đêm đông giá rét, ấm áp và tươi sáng.

“Vậy em đóng vai gì?” Chu Tự Hằng lại lười nhác ngồi xuống hỏi.

Minh Nguyệt ngập ngừng, xấu hổ đỏ mặt đáp: “Em đóng vai mẹ của công chúa Bạch Tuyết, vừa mới ra sân khấu thì đã chết rồi.”

Chu Tự Hằng nghe xong thì không nhịn được cười, Minh Nguyệt sợ bị giáo viên phát hiện nên rút đầu lại, giận dữ nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng không cười nữa, cậu an ủi cô bé: “không sao hết, mẹ của công chúa Bạch Tuyết cũng là một mỹ nhân đấy.” Chỉ có điều là mắt sẫm, đoản mệnh.

Minh Nguyệt biết Chu Tự Hằng đang trêu mình nhưng vẫn nhận lấy sự an ủi, nói: “Có cơ hội được tham gia là đã vui lắm rồi.”

Tâm trạng của Chu Tự Hằng trở nên rất tốt, Minh Nguyệt nhận cơ hội cầm khăn tay hỏi: “Bọn mình có thể...” Dừng một lát rồi nói tiếp: “Đừng kể vĩ tuyến 38 không?”

“Hử?” Chu Tự Hằng thờ ơ nói.

Giọng của cậu rất nhẹ nhàng, nên Minh Nguyệt cứ cho là cậu đã đồng ý rồi, cô bé mỉm cười lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ, lòng vui rạo rực cầm khăn tay lau vết phấn đi.

Chu Tự Hằng giữ tay cô bé, nhướn mày nói: “anh vẫn chưa nguôi giận đâu.”

Miệng thì nói vậy nhưng giọng điệu thì nghe không giống chút nào.

Minh Nguyệt bị cậu giữ tay nên không nhúc nhích được.

Cậu trời sinh đã có sức lực rất lớn, suốt ngày cạy mạnh làm càn, Minh Nguyệt chỉ đành thuận theo nói: “Vậy em phải làm gì thì anh mới hết giận?”

Tự nhiên lại đi kể vĩ tuyến 38, tự nhiên lại tức giận với mình, tự nhiên bắt mình phải dỗ cho nguôi giận, Minh Nguyệt có phần tủi thân ảm ức, giọng nghe cực kỳ đáng thương.

Chu Tự Hằng mềm lòng mà không biết làm sao, phải vội vàng quay đầu đi chỗ khác không nhìn cô bé nữa, như vậy mới bình tĩnh được.

Nhưng hành động theo bản năng này của cậu lại khiến Minh Nguyệt hiểu lầm.

Từ nhỏ cậu đã luôn hướng nửa bên mặt về phía Minh Nguyệt, kiểu căng nhận lấy một cái hôn từ cô bé.

Hôn một cái, cho ăn kẹo; hôn một cái, tết tóc cho; hôn một cái, cho copy bài tập; hôn một cái...

Minh Nguyệt liếc mắt nhanh như mèo nhìn giáo viên Ngữ Văn đang giảng bài, cô bé cầm sách giáo khoa lên che mặt, ngồi bàn cuối cũng là vì Chu Tự Hằng thôi chứ thật sự thì cô bé rất thấp, cho nên lúc này có làm hành động gì mờ ám thì giáo viên cũng không phát hiện ra được.

Minh Nguyệt tiến sát vào Chu Tự Hằng, nhẹ nhàng hôn một cái lên má cậu.

“Đừng giận nữa mà.” cô bé nhỏ giọng nói.

Chu Tự Hằng bỗng cảm thấy trên mặt tự nhiên có gì đó mềm mềm thơm thơm chạm vào, từng chút từng chút một xuyên qua da, thấm sâu vào máu.

Trong lòng cậu nhộn nhạo lắm, tựa như có một hạt giống đang âm thầm nảy mầm, cố gắng chui lên từ trong đất.

Tay của Minh Nguyệt vẫn còn đang bị cậu nắm chặt, bàn tay cô bé nhỏ nhỏ mềm mại chứ không như tay cậu.

Chu Tự Hằng theo bản năng vuốt ve tay cô bé, sau đó vội vàng hất ra như bị điện giật.

Trong lòng tuy đã hết giận rồi nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ vẻ kiêu căng như đại thiếu gia, ai nhìn vào cũng không thể nhìn ra được sự bối rối căng thẳng của cậu.

Minh Nguyệt lại hỏi: “Em lau đi được chưa?”

Chu Tự Hằng: “Ừ.”

Minh Nguyệt vui vẻ lau vết phấn đi, từ góc nhìn của Chu Tự Hằng, cậu có thể nhìn thấy sự vui vẻ trên gương mặt cô bé.

Minh Nguyệt lau xong liền cắt khăn vào trong cặp sách, đúng lúc tiếng chuông hết giờ vang lên.

cô bé hơi ảo não, vì đã không nghe giảng tiết này.

Chu Tự Hằng nhớ ra một chuyện, nói: “Hai ngày nữa anh sẽ đi Hồng Kông với bố, em có muốn anh mua gì không?”

Cậu có phần mất tự nhiên, tay cứ vuốt vuốt cây bút máy.

Minh Nguyệt không đáp, sự vui vẻ bỗng chốc bị giảm bớt.

“anh bảo đảm sẽ về trước sinh nhật em.” Chu Tự Hằng nói như đinh đóng cột, sinh nhật cô bé là cuối tháng chín, cậu sẽ về kịp.

Minh Nguyệt nói: “Vâng ạ.”

Chu Tự Hằng nhìn nụ cười của cô bé thì không biết làm sao, cậu có phần gượng gạo chuyển chủ đề khác để nói: “Em dạy anh mấy câu tiếng anh đi, nghe nói người dân Hồng Kông nói tiếng anh tương đối nhiều.”

Minh Nguyệt đồng ý: “Để em về hỏi mẹ.”

Trường tiểu học Nam Thành chưa phổ cập việc dạy tiếng anh, phải đến lớp năm mới bắt đầu học, cho nên cả Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng đều chưa biết tiếng anh.

Chu Tự Hằng thì không muốn học, còn cái đầu nhỏ của Minh Nguyệt thì chưa thể chứa quá nhiều kiến thức.

Xế chiều, Minh Đại Xuyên đưa hai đứa về nhà, Chu Xung quá bận rộn, vì công ty hần hiện nay đang là công ty đứng đầu ở Nam Thành.

Giang Song Lý đang nấu cơm, cô mặc một cái tạp dề màu lam, tóc buộc cao lên, nét mặt dịu dàng thanh tú, sau khi trở về từ anh quốc, cô đã trở thành giáo viên tiếng anh của trường đại học Nam Thành.

Lúc Minh Đại Xuyên về, hần lập tức tiếp nhận công việc xào nấu thức ăn.

Giang Song Lý vừa rửa rau vừa nói với Minh Nguyệt đang uống sữa: “cô giáo của con nói là con sẽ đóng công chúa Bạch Tuyết đúng không? Để mai mẹ dẫn con đi mua váy mới nhé.”

Minh Nguyệt có cả một tủ quần áo đẹp, nhưng Giang Song Lý vẫn luôn cảm thấy con gái bị thua thiệt, yêu thương con đến tận đáy lòng.

“không cần đâu ạ.” Minh Nguyệt đứng đưa mũi chân, “Con đã nói với cô là sẽ không đóng vai công chúa nữa rồi.” cô bé hơi xấu hổ, “Đóng vai công chúa thì sẽ phải hôn môi.”

Giang Song Lý nhìn con gái, cảm thấy hơi tiếc, chỉ có Minh Đại Xuyên là nghiêm túc nói: “Con làm thế là đúng.”

“Dù thế thì vẫn phải mua váy đẹp.” Giang Song Lý nói, “Con gái mẹ không cần diễn thì cũng vẫn là một công chúa nhỏ xinh đẹp.”

Minh Nguyệt đỏ mặt ôm eo mẹ.

cô bé suy nghĩ một chút rồi nói ngọt ngào: “Mẹ, mẹ dạy con mấy câu tiếng anh thường dùng được không ạ?”

Giang Song Lý cười, dịu dàng nói: “Con muốn học tiếng anh rồi à?” cô là giáo viên tiếng anh, nhưng lại chưa muốn dạy vỡ lòng cho con gái khi còn quá sớm, thành tích học tập của Minh Nguyệt luôn ở tầm trung, cho nên hai vợ chồng càng không thể nóng vội.

“Dạ.” Minh Nguyệt nheo mắt cười, “Mẹ nói một câu cho con nghe đi.”

Minh Đại Xuyên đang xào thức ăn, nghe thế thì liền bật ra một câu: “I love you.”

Lúc nói hần nhìn Giang Song Lý, ánh mắt rất dịu dàng, không hề phù hợp với tác phong thường ngày của hần. Thông thường cứ tan làm là hần về nhà ngay, không đi xã giao nhiều, lúc này hần đã cởi áo vest ngoài ra, xắn tay áo sơ mi lên, mặt mũi khôi ngô tuấn tú.

Giang Song Lý nhất thời sững sốt, sau đó mỉm cười, giống như cô bé sinh viên năm nào còn đang học đại học, nhẹ nhàng đáp lại: “I love you, too.”

I love you.

Minh Nguyệt nhắm lại mấy lần, lặng lẽ đi ra khỏi bếp.

Sáng sớm hôm sau, Chu Tự Hằng như thường lệ tới gõ cửa nhà Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cười khanh khách nói với cậu: “Em dạy cho anh một câu tiếng anh nè.”

“Câu gì?” Chu Tự Hằng tựa vào khung cửa hỏi.

Minh Nguyệt bước lại gần, ghé vào tai cậu, chậm rãi nói: “I love you.”

Chu Tự Hằng nghe xong cũng nhấc lại theo: “I love you.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Chu Tự Hằng nhắm đi nhắm lại câu tiếng anh Minh Nguyệt dạy mình, còn chưa kịp hỏi nghĩa thì đã bị Chu Xung giục lên xe ra sân bay rồi.

Hiện giờ Chu Xung đã không còn như xưa nữa, hắn đưa cả vệ sĩ, trợ lý và phiên dịch đi cùng, nhìn rất hoành tráng.

Tháng bảy năm nay Hồng Kông chính thức sát nhập về Trung Quốc, sân bay Nam Thành cũng đã mở đường bay, đoàn của Chu Xung coi như là đoàn đầu tiên đi chuyến này.

Trợ lý Trương Văn Kiệt cũng ở trong đoàn, anh có nghe loáng thoáng là mục đích lớn nhất của Chu Xung là đi thăm người thân.

Trương Văn Kiệt biết rõ về thân thế của Chu Xung, hắn là trẻ mồ côi, không cha không mẹ, lớn lên ở một thôn trang nhỏ ở núi Đại Hưng An.

Trong lòng anh hiện lên rất nhiều suy nghĩ, nhưng một lúc sau thì anh dứt khoát từ bỏ không nghĩ sâu xa nữa, đây là chuyện riêng của nhà ông chủ, anh chỉ là một trợ lý, không nên hỏi nhiều hay tò mò làm gì.

Máy bay đã lên cao, giữa những tầng mây trắng và ánh nắng sáng rực rỡ của tháng chín, màu sắc biến hóa đa dạng, uốn lượn tựa như một dải lụa.

Chu Tự Hằng lần đầu đi máy bay nên không khỏi cảm thấy mới mẻ, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ mãi.

Nếu Tiểu Nguyệt Lượng mà ở đây thì nhất định sẽ vui sướng kêu to lên cho mà xem, Chu Tự Hằng bỗng nghĩ tới cô bé.

Thế nhưng nhìn quanh bốn phía đều chỉ thấy vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng của người lớn thôi, thế là cậu lại quay đi chỗ khác.

Chu Xung nghiện thuốc lá nặng, tay cứ sờ vào túi áo mãi, nhưng lại không được hút, nhai kẹo cao su thì cũng không thể dứt con thèm, thế là hắn cầm bật lửa đứng lên định lên vào toilet hút, đúng lúc bị Chu Tự Hằng bắt gặp, Chu Xung đành gượng cười rồi cất cái bật lửa đi.

“Bố chỉ lấy bật lửa ra nghịch thôi mà.” Chu Xung nói cho có lệ, “Ừm, hay là để bố dạy cho con mấy câu tiếng anh nhé? Có khi lại cần dùng đến đấy.”

Chu Tự Hằng bĩu môi nói: “Bố mà cũng biết tiếng anh cơ à?” không phải cậu khinh bỉ ông già nhà cậu đâu, nhưng chuyện Chu Xung ít học là có thật.

Chu Xung cũng chỉ biết hai ba câu, vốn định khoe khoang trước mặt con trai một chút, ai ngờ lại bị con xem thường, liền hùng hổ nói: “Sao lại không biết? Bố mày biết hơi bị nhiều đấy nhé, này thì ‘Gut bai’ này, ‘Ha la’, ‘Thanh sò du’, còn cả ‘Hanny’ ‘Ai la vò du’ ‘sweet’ ‘hot’ ‘sexy’ ‘amazing’...” (*Editor: Vốn tiếng anh của một doanh nhân thành đạt đây sao*))

nói được một nửa thì hắn bỗng nhiên dừng lại, gượng gạo cười.

Đó là mấy từ hán và tình nhân bé nhỏ hay nói với nhau lúc ve vãn đưa tình, nhất thời không chú ý nên đã lỡ nói với con trai. Chu Xung lặng lẽ cúi đầu nhìn con, thấy con không phản ứng gì thì thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tự Hằng hỏi: “I love you nghĩa là gì bố?”

“Là tôi yêu bạn.” Chu Xung hơi chột dạ nên đáp rất nhanh.

nói xong hắn liền nhắm mắt giả vờ ngủ, dùng cả bịt mắt để che, ngay cả con nghiện thuốc lá cũng biến mất từ lúc nào không hay.

[Tôi yêu bạn.]

Chu Tự Hằng cứng đờ cả người.

Cậu chậm chạp quay mặt ra ngoài cửa sổ, bầu trời tràn ngập đủ các loại màu sắc, rõ ràng quang cảnh rất êm đềm, nhưng lại làm cho lòng Chu Tự Hằng dậy sóng, mỗi một đám mây đều giống như một Tiểu Nguyệt Lượng vậy.

Nhìn hình ảnh của mình phản chiếu qua tấm kính, nụ cười có phần ngốc nghếch, Chu Tự Hằng thoáng đỏ mặt.

Trương Văn Kiệt ngồi ngay sau cậu, thấy cậu tò mò về tiếng anh thì liền nghiêm túc nói: “I love you, viết như thế này.” anh phát âm rất chuẩn, còn viết câu đó ra giấy cho Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng không có hứng thú học với anh, chỉ liếc nhìn một cái, âm thầm ghi nhớ trong đầu.

“Thế những từ còn lại bố tôi nói nghĩa là gì?” Chu Tự Hằng nghĩ một chút rồi hỏi.

Tường Văn Kiệt nhạy cảm phát hiện ra là ông chủ chưa ngủ, lúc nghe tiếng thiếu gia hỏi xong, anh thấy toàn thân ông chủ cứng hết cả lại rồi.

Từ một anh trợ lý chỉ biết bưng trà rót nước đi đến tận ngày hôm nay, Tường Văn Kiệt đã thành thực lắm rồi, sao mà không biết chuyện ông chủ nuôi tận mấy cô bồ nhí chứ, hơn nữa mỗi tuần đều gặp một cô khác nhau chứ không bao giờ trùng.

Nhưng tất nhiên Tường Văn Kiệt không thể nói cho Chu Tự Hằng nghe được, mặc dù cậu bé này rất kiêu ngạo và tỏ ra như người lớn, nhưng rốt cuộc cũng vẫn là trẻ con thôi, không hiểu được chuyện nam nữ. anh chỉ đáp: “Chú không để ý Chu tổng nói gì, nếu cháu thấy hứng thú thì khi đến Hồng Kông chú sẽ dạy tiếng anh cho cháu, được không?”

anh thật sự rất thích cậu bé Chu Tự Hằng này.

anh thấy tuy Chu Tự Hằng luôn tỏ ra kiêu căng hống hách, nhưng lại có một tâm hồn yếu đuối nhạy cảm. anh mãi không thể quên được hình ảnh của mấy năm trước, hình ảnh cậu bé con ngồi trên bậc thang vừa nói thầm vừa rom róm nước mắt đỏ.

Chu Tự Hằng nghe thế thì cũng không hỏi thêm nữa.

Cơ thể cứng ngắc của Chu Xung thoáng thả lỏng, hần âm thầm thở hắt ra một cái.

Máy bay hạ cánh, qua cửa an ninh là thấy có người đứng đón, là một người đàn ông trung niên, lớn tuổi hơn Chu Xung, mặt mũi khá giống nhau, đều rất anh tuấn và lạnh lùng, thân hình cao lớn.

Chu Xung ôm lấy người đàn ông kia, dáng vẻ khá nhiệt tình, hần gọi người đàn ông đó là “anh họ”.

“Đây là con trai em, tên là Chu Tự Hằng, con trai, chào bác đi con.” Chu Xung giới thiệu với Chu Tự Hằng, vừa nói vừa xoa đầu con.

Chu Tự Hằng khá ngạc nhiên, người này cậu chưa gặp bao giờ, thì ra cậu vẫn còn có người thân khác, cậu gật đầu, nói: “Cháu chào bác.”

Cả đoàn có mấy người, Chu Xung bảo bọn họ đi tìm khách sạn ở, còn mình và Chu Tự Hằng thì đi theo người đàn ông kia.

Khi xuống xe thì đã đến lưng chừng núi, từ căn biệt thự nơi đây có thể nhìn thấy khung cảnh bên dưới của Hồng Kông, hoàng hôn buông xuống, ánh đèn rực rỡ được bật lên, những ngọn đèn vàng trên những chiếc thuyền chài hòa cùng ánh sáng của những cửa hiệu, nhưng căn biệt thự này thì vẫn là nổi bật nhất.

Chu Tự Hằng đi theo Chu Xung vào cửa, cậu giả bộ ngoan ngoãn giống như Minh Nguyệt, rất ít nói.

Chu Xung cũng không thấy thèm thuốc, dọc đường đi không thấy hần hút thuốc nào, đây là chuyện cực kì hiếm thấy.

Chủ nhà chuẩn bị cho hai người một bữa cơm thịnh soạn, phòng ăn rất đông người, ai cũng vui vẻ cười rất tươi.

Nhưng Chu Tự Hằng lại không có cảm xúc gì cả.

Mọi người nói tiếng Quảng Đông, nghe không hiểu lắm, còn lẫn vào cả tiếng anh nữa nên càng khó nghe hơn.

Chu Tự Hằng chỉ ngồi yên ăn cơm, khó khăn lắm mới nghe hiểu được mấy câu.

Người ngồi ở ghế chủ tọa nói tiếng phổ thông: “Chu Xung, bố cháu dạo này thế nào?”

“Cảm ơn chú đã quan tâm, bố cháu vẫn bình thường, sức khỏe tốt ạ.” Chu Xung chân thành đáp.

Trong lòng Chu Tự Hằng hiện lên muôn vàn suy nghĩ, nhưng cuối cùng cũng không nói một chữ nào.

*

Chu Tự Hằng ở lại ngôi biệt thự giữa lưng chừng núi, còn Chu Xung thì được mấy người trong nhà mời đi dự tiệc.

hần là người Đại Lục, nhưng vì Hồng Kông mới sát nhập về nên không ai dám tỏ ra khinh thường người Đại Lục cả.

Chu Tự Hằng được giao cho vợ của người bác đã đón hai bố con ở sân bay chăm sóc, cậu gọi người đó là “Bác gái”.

Bác gái có hai đứa con gái, đứa lớn tầm mười mấy tuổi, đứa bé thì bằng tuổi Chu Tự Hằng.

Chu Xung đến đêm mới về, thấy Chu Tự Hằng đang tựa vào cửa sổ nhìn trăng sáng.

Trăng hôm nay vừa to vừa tròn, trên núi gió mát lại không ô nhiễm khói bụi, tựa như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới bầu trời.

Chu Tự Hằng nhớ Minh Nguyệt vô cùng, mà nhớ quá thì chỉ biết ngẩng đầu ngắm trăng thôi, vì Chu Xung không cho cậu gọi điện thoại.

Nơi này ngôn ngữ xa lạ, người cũng xa lạ, ngay đến cả thức ăn cũng không hợp khẩu vị, Chu Tự Hằng chỉ muốn được về nhà ngay thôi.

Chu Xung nói lòng cả vạt, ra đứng trước cửa sổ cùng con trai, châm một điếu thuốc, hút một hơi thật dài rồi mới nói: “Mẹ nó chứ, làm bố mày nhin khổ muốn chết rồi.”

Chu Tự Hằng rũ mắt xuống, hỏi: “Bố, bố cũng có bố sao?”

Động tác trên tay Chu Xung bỗng dừng lại, một lúc lâu sau, hắn mới đáp: “Ừ.”

Hắn nghiêng đầu nhìn con trai mình, ngũ quan thì không quá giống hắn, nhưng góc nghiêng thì như từ một khuôn đúc ra vậy.

“Sao con chưa gặp bao giờ?” Chu Tự Hằng im lặng một lát rồi mới hỏi tiếp.

“Con không cần phải gặp.” Chu Xung xoa đầu con, “Có mà như không ấy mà.”

Chu Tự Hằng ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn bố.

Chu Xung nhìn vào đôi mắt con, đôi mắt đẹp vô cùng, trong đó như thể có đủ các loại màu sắc, sáng rực như những ánh sao, trong veo và thuần khiết. Mười năm trước, Chu Xung cũng vì nhìn vào đôi mắt này nên mới bế con trai về từ cục cảnh sát.

Hắn ôm con trai nói: “Bố sẽ chăm sóc con thật tốt, chỉ có hai chúng ta mới là người một nhà.”

Chu Tự Hằng ghi nhớ lời của bố, lặng lẽ nhắm mắt ngủ.

Hôm sau, Chu Tự Hằng được bác gái đưa đi tham quan phố xá.

Hồng Kông phồn hoa đô hội, bất cứ điều gì cũng khiến cho người dân nơi đây vô cùng tự hào.

Bác gái rất thích Chu Tự Hằng, nhiệt tình hỏi cậu bé muốn mua cái gì. Chu Tự Hằng chỉ cười rồi nói chuyện mấy câu với bác.

Bác gái mua cho cậu mấy món đồ chơi, tiếp theo lại đến cửa hàng thời trang mua một đồng quần áo, sau đó lại đi vào cửa hàng mỹ phẩm. Bà đứng ra trước gương đánh thử thỏi son mới mua, con gái bà cũng đã mua đồ ở đây rồi.

Chu Tự Hằng đưa tay sờ lên mặt, nhớ lại trước đó không lâu Minh Nguyệt đã hôn lên má mình một cái. Môi của cô bé rất mềm, tuy không để lại dấu vết trên mặt, nhưng lại khắc sâu vào trong tim Chu Tự Hằng.

Nếu Tiểu Nguyệt Lượng cũng đánh son hồng rồi hôn mình, thì có phải sẽ để lại dấu son trên má không?

Chu Tự Hằng nghĩ mãi, càng nghĩ thì mặt càng đỏ, sau khi xem xét giá cả, cậu quyết định mua mấy cây son.

“Bác gái, chị họ, tặng hai người này.” Chu Tự Hằng đưa hai thỏi son cho họ.

“Thế thôi còn lại cháu tặng ai vậy?” Bác gái vui vẻ nói.

Chu Tự Hằng xấu hổ cười đáp: “Tặng cô giáo ạ.”

Nghe vậy bác gái càng thêm có cảm tình với cậu bé vừa ngoan vừa học giỏi này.

Chu Tự Hằng cất thỏi son vào túi áo, lòng bàn tay đã cháy đầy mồ hôi.

Cậu nói dối đấy, thỏi son này cậu sẽ tặng cho Tiểu Nguyệt Lượng.

Trở lại căn biệt thự, vừa mới đến cửa đã nghe thấy tiếng cãi vã.

cô chị họ đi vào, dáng vẻ khinh bỉ nói với Chu Tự Hằng: “Ba bà vợ này suốt ngày chỉ cãi nhau thôi, chả khác gì mấy bà cô chanh chua ngoài chợ.” cô gái này có khẩu âm Hồng Kông, nhưng tiếng phổ thông khá tốt.

“Bác trai có tận ba vợ cơ à?” Chu Tự Hằng nghĩ một lát rồi hỏi.

cô chị họ bĩu môi nói: “Bón!” cô bé giơ bốn ngón tay ra, lại nói: “Thế mà bố chị vẫn không chịu yên, còn ở bên ngoài nuôi thêm vợ bé.”

Có thể là do được cậu em trai mua quà tặng nên cô bé liền coi cậu em này là người của mình, cô bé nói thầm: “Bố chị có một cô vợ bé nuôi ở bên ngoài, còn có con rồi cơ, nhưng không biết có phải là của bố chị không nữa!”

rõ ràng chỉ là một cô bé chưa đến 12 tuổi, nhưng đã biết thể hiện sự căm hận rồi.

Chu Tự Hằng cắn môi, lại nhìn ba người phụ nữ đang cãi nhau trong phòng, thỏi son môi bất giác bị cậu nắm chặt trong lòng bàn tay.

Chu Tự Hằng đi được khoảng mười ngày thì Minh Nguyệt bắt đầu cảm thấy nhớ.

cô bé cứ trầm tư mãi, Giang Song Lý đưa cô bé đi học múa, cô bé cũng không tập trung học được.

Giang Song Lý giận Chu Tự Hằng lắm, nói: “đi Hồng Kông làm gì không biết nữa, còn không gọi lấy một cuộc về cho Tiểu Nguyệt Lượng, làm con bé cứ rầu rĩ không vui.”

Minh Đại Xuyên cảm phiền thơ, muốn Minh Nguyệt đọc thuộc lòng, nghe vợ nói thì chỉ đáp: “anh Chu nói là đi thăm người thân.”

“Thăm người thân?” Giang Song Lý cao giọng, lại hỏi: “Tìm được mẹ của Chu Tự Hằng rồi sao?”

Tuy cô đã là một giảng viên, nhưng vẫn thích buôn chuyện giống mấy cô gái trẻ, sốt ruột bắt Minh Đại Xuyên nói rõ hơn.

“không phải, là họ hàng thôi.” Minh Đại Xuyên nói.

“Chu Xung có người nhà ư?” Điều này làm cho Giang Song Lý rất ngạc nhiên.

Minh Đại Xuyên lấy quyển sách đập nhẹ vào đầu vợ: “anh ta chỉ nói với người ngoài mình là trẻ mồ côi, chứ không phải là không có bố, ở cái đất Nam Thành này, nếu không có gia thế bối cảnh thì làm sao mà cái tạo xây dựng nhà cửa dễ dàng thế được.”

Giang Song Lý nghe thế mới ngộ ra.

*

đã đến ngày sinh nhật Minh Nguyệt mà Chu Tự Hằng vẫn chưa trở lại.

Minh Nguyệt ngồi nhìn cái bánh gato lớn không ăn hết, buồn bã không thôi.

Bao năm nay cô bé đã quen với việc chơi cùng Chu Tự Hằng rồi, đây là lần đầu tiên mà hai đứa không gặp nhau trong một thời gian dài. không có ai đến gõ cửa nhà cô bé mỗi buổi sáng, không có ai ở trên lớp cười nói cô bé là cô bé ngốc, cũng không có ai về nhà cùng cô bé vào mỗi buổi chiều...

Minh Nguyệt cảm thấy rất trống trải.

Vào giờ phút cuối cùng của ngày sinh nhật, khách đến nhà đã về hết, nhưng Minh Nguyệt vẫn đứng ở cổng khu nhà đợi.

Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý đành phải kệ cho cô bé đứng đợi, đợi mãi đợi mãi, đến khi sương mù làm ướt cả áo thì Minh Nguyệt mới thờ dãi, xoay người đi về nhà.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng người gọi cô bé...

“Tiểu Nguyệt Lượng ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Buổi tối Chu Tự Hằng mới xuống đến sân bay Nam Thành, cậu vội vã đi lên ô tô luôn, dọc đường đi cậu cứ giục tài xế lái nhanh nữa lên nhanh nữa lên, mà đường xá ở Nam Thành thì lại đang trong giai đoạn trùng tu, có nhiều đá vụn và chỗ trũng, nên khi lái nhanh xe sẽ bị rung lắc mạnh.

Chu Xung vì đường xóc nảy nên không hút nổi thuốc, chỉ còn biết nói với con trai: “Tiểu tử tông của tôi ơi, trời ạ, bố ngồi lắc lư muốn chết rồi đây này.” Tuy nói vậy nhưng hắn cũng không báo tài xế lái chậm lại, chiều theo ý con trai, chỉ nói với Trương Văn Kiệt: “Con tôi vì quá nhớ một người nên mới vậy, cậu thông cảm nhé.”

Trương Văn Kiệt là cậu thanh niên mà hắn rất coi trọng, có tri thức và sức khỏe, biết tiến lùi đúng lúc, lại trọng tình nghĩa. Chu Xung muốn bồi dưỡng anh ta để sau này trở thành trợ lý đắc lực cho con trai mình.

Có đôi khi Trương Văn Kiệt cũng tự cười bảo mình là bảo mẫu nam của Chu đại thiếu gia, nhưng anh cũng chỉ nói giỡn mà thôi, chứ trong lòng rất hiểu thâm ý của Chu Xung. Chu Xung chỉ có một đứa con trai, sau này mọi tài sản đều sẽ thuộc về Chu Tự Hằng.

Trương Văn Kiệt rất hiểu, anh nhìn Chu Xung rồi gật đầu.

Chu Tự Hằng cực kỳ mong về đến nhà, cậu mặc kệ chuyện xe tắc lư, thấy Chu Xung kêu khổ thì chỉ bừa môi nói: “Sắp qua ngày sinh nhật của Tiểu Nguyệt Lượng rồi, tại bố ý, thế mà nói sẽ về nhà sớm.”

Chu Xung ngượng ngùng cười, nét mặt dịu dàng không hề giống dáng vẻ của một ông chủ lớn, lại còn có chút vô lại: “Chỉ suốt ngày nhớ Tiểu Nguyệt Lượng thôi.” hần lăm bầm, “Còn ông bố này thì nó chả quan tâm.”

Con trai hần không nói gì.

Chu Xung lặng lẽ liếc mắt nhìn con, thấy tai của cậu nhóc đã đỏ rực lên rồi.

Ồ! Xấu hổ đấy mà!

Chu Xung còn muốn nói thêm vài câu trêu chọc Chu Tự Hằng, nhưng biết tính con trai hay cáu, sợ con trở mặt nên lại thôi, song vẫn không nhịn được mà liếc con thêm vài lần nữa.

Chu Tự Hằng đang dần trưởng thành rồi, biết mua quà cho con gái, nhớ sinh nhật người ta, còn dễ dàng xấu hổ đỏ mặt nữa.

May là đường không đông, nên lúc về đến khu nhà thì mới có 11 giờ.

Xuống xe, Chu Xung do dự một chút rồi nói: “Muộn rồi, không chừng Tiểu Nguyệt Lượng đã đi ngủ rồi cũng nên, hay sáng mai bố con mình đến chúc mừng sinh nhật muộn có được không?” hần sợ sự nhiệt tình của con trai sẽ bị một gáo nước lạnh dội tắt nên mới an ủi trước.

“không đâu.” Chu Tự Hằng tức giận nói: “Tiểu Nguyệt Lượng sẽ chờ con, bọn con đã hứa là sẽ cùng nhau ăn mừng rồi.” Tuy nói thế nhưng thật ra trong lòng cậu cũng không quá tin tưởng cho lắm.

Chu Tự Hằng sai bước đi vào khu nhà, Chu Xung thở dài rồi đi theo sau con trai, tài xế và Trương Văn Kiệt cũng cầm đồ đi theo.

Chu Tự Hằng đi rất nhanh, dáng vẻ rất bá đạo, Chu Xung cũng phải bước thật dài mới theo kịp.

Nam Thành đang dần vào thu, ban ngày vẫn nắng chói chang, nhưng ban đêm thì trời đầy sương mù, hơi lạnh ào tới từ bốn phương tám hướng.

Chu Tự Hằng gấp gấp chạy, từ xa đã ngẩng lên nhìn trên tầng cao, xem nhà Minh Nguyệt đã tắt đèn hay chưa, lúc thấy tối thui một mảng thì cậu chỉ biết nín thở, trong lòng có phần mất mát.

Về muộn thế này, không phải cậu cố ý mà, cậu thật sự rất muốn về nhà sớm để nói câu chúc mừng sinh nhật với Minh Nguyệt.

Năm nào hai đứa cũng cùng dự sinh nhật của nhau, năm nay lại bỏ lỡ thế này, cậu cảm thấy rất hụt hẫng, như thể vừa mất đi một thứ gì đó vậy.

Càng nghĩ cậu lại càng không dám đi tiếp nữa, bước chân dần trở nên nặng nề hơn.

Người bảo tài xế lái nhanh lên là cậu, mà người vừa mới về đến cửa đã muốn rời đi ngay cũng là cậu. Chu Tự Hằng không hiểu mình bị làm sao nữa, thứ cảm xúc vừa xa lạ vừa mãnh liệt nào đó cứ chiếm lấy tâm trí của cậu vào lúc này.

Chu Xung đứng cách con hai mét từ phía sau, nhìn bóng dáng tui thân và cô đơn của con thì không biết phải khuyên con thế nào, chỉ buồn bã hút một điếu thuốc.

“Tiểu Nguyệt Lượng theo mẹ về nhà nhé? anh Chu Chu của con chắc có chuyện gì đó nên không về kịp rồi.” Giang Song Lý là giáo viên tiếng anh, cô có chất giọng rất nhẹ nhàng êm tai, lúc này đang ngồi xổm xuống khuyên con gái, “Muộn lắm rồi, ngày mai con lại không dậy sớm được mất.”

Minh Đại Xuyên trước nay không giỏi ăn nói, nên chỉ đứng đằng trước chắn gió cho hai mẹ con, hần thuộc phái hành động, nói ít làm nhiều, nghiêm túc lễ độ.

Minh Nguyệt đã đứng chờ rất lâu rồi, cô bé còn cầm theo một hộp bánh ngọt nhỏ, lớp kem đã bắt đầu bị chảy.

“Nhưng anh nói là sẽ về dự sinh nhật con mà, nếu anh về mà không nhìn thấy con thì con chính là người không giữ lời.” Minh Nguyệt lắc đầu, lời cô bé nói rất đúng với tư tưởng mà Minh Đại Xuyên đã dạy bảo.

Giang Song Lý nhìn đôi mắt to tròn của con, cô oán giận liếc Minh Đại Xuyên một cái, Minh Đại Xuyên thấy thế thì chỉ biết cười khổ.

hần cũng gia nhập vào đội ngũ khuyên con, nói: “Đây là do Chu Tự Hằng không làm được đúng lời mà nó đã hứa với con, cho nên con không có lỗi gì hết. Cả nhà mình cũng đã đứng chờ rất lâu rồi, con không cần phải thấy thẹn với lương tâm. Bây giờ trời đã trở lạnh, bố không muốn thấy Tiểu Nguyệt Lượng bị ốm đâu, cả nhà mình về thôi, về mở cửa bật đèn, nếu nhà họ về thì con sẽ biết ngay mà, được không con?”

Minh Nguyệt suy nghĩ một chút, lại thấy bố mẹ hình như cũng mệt rồi, nên gật đầu đồng ý.

Lúc quay về nhà, cô bé nhìn cái bánh ngọt đang cầm trên tay, năm nào cô bé cũng chia cho Chu Tự Hằng một miếng, mỗi năm một khác, bạn bè cô bé đến dự sinh nhật đều thay đổi, chỉ có Chu Tự Hằng là chưa từng vắng mặt trong bất kì bữa tiệc sinh nhật nào của cô bé.

Tiếng bước chân đi lại làm Chu Tự Hằng phải ngẩng lên nhìn.

Cậu chỉ cần liếc qua một cái là thấy được Minh Nguyệt, liền lập tức hô lên: “Tiểu Nguyệt Lượng ơi!”

Cậu không phát hiện ra rằng mình đang vui sướng đến cỡ nào, giọng nói xúc động biết bao nhiêu, chỉ biết chạy thật nhanh đến trước mặt cô bé, cười nói: “Em...” Bỗng dừng lại không nói nên lời.

Minh Nguyệt vui mừng dừng bước, đáp lại: “anh Chu Chu.”

Vừa nãy thì hệt hẵng, bây giờ thì cô bé hạnh phúc quá rồi, hai mắt cười híp lại như vầng trăng khuyết, má lúm đồng tiền sâu thật sâu.

Chu Tự Hằng ở Hồng Kông rất nhớ cô bé, tối nào cậu cũng ngắm trăng, còn đưa tay ra như muốn chạm vào nữa, tối nào cậu cũng nhớ lại câu tiếng anh mà Minh Nguyệt dạy, viết đi viết lại chữ ‘I love you’, sáng sớm tinh dậy, cậu lại ngắm nhìn nhiều lần thỏi son hồng mà mình mua tặng cô bé với sự trân trọng.

Nhưng hiện giờ khi nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Minh Nguyệt, cậu lại có phần bối rối, chỉ muốn chạy biến đi thôi, ấp úng hồi lâu cũng không biết nói gì.

Chu Xung thấy con trai ngập ngừng, tai đỏ ửng cả lên thì liền tiến tới nắm lấy vai Minh Đại Xuyên, nói: “Con tôi xấu hổ ấy mà, trước mặt nhiều người nó không nói được câu xin lỗi, thôi thì anh em mình giữ chút thể diện cho nó, về nhà trước đi, cho hai đứa nói chuyện với nhau một lúc.” hắn ngậm điều thuốc vào vai Minh Đại Xuyên.

Minh Đại Xuyên không hút thuốc lá, cũng rất ghét mùi khói thuốc, hắn hơi mất tự nhiên gạt tay Chu Xung ra, nói: “Để hai đứa nó ở đây một mình tôi không yên tâm” Trước đây thì hắn không ưa tác phong của Chu Xung lắm, nhưng sau nhiều năm làm hàng xóm thì hai nhà đã có quan hệ khá tốt với nhau.

“Sao mà không yên tâm? Con tôi thì có gì làm cậu không yên tâm chứ?” Chu Xung hỏi.

Là con anh thì tôi mới không yên tâm đấy! Minh Đại Xuyên chỉ cần nhìn cái chòm tóc của Chu Tự Hằng thôi là muốn nổi điên lên rồi.

“Con muốn nói chuyện riêng với anh Chu Chu, bỏ đừng nghe lén nha.” Minh Nguyệt ngẩng đầu nắm vạt áo Minh Đại Xuyên, khua tay múa chân nói, “một lúc nữa bọn con sẽ về mà.”

cô bé phồng má, ánh mắt trông mong nhìn bố.

Minh Đại Xuyên không cự tuyệt nổi trước đôi mắt to long lanh ngập nước của con gái, đành nói: “Vậy hai đứa vào vườn hoa đi, đừng để bị cảm lạnh nhé.” hắn rất tôn trọng con, tuy con chỉ mới tám tuổi, nhưng hắn sẽ để cho cô bé có những bí mật nhỏ của riêng mình.

Vườn hoa nằm ở trung tâm của khu chung cư, ở đó có tường thủy tinh chắn gió giữ ẩm, bốn mùa hoa nở tươi thắm, lại có ghế ngồi nghỉ ngơi, rất được mọi người ủng hộ.

Minh Nguyệt gật đầu rồi kéo Chu Tự Hằng tới vườn hoa.

Minh Đại Xuyên vẫn đứng im tại chỗ, Giang Song Lý thì rất quý Chu Tự Hằng, cô cười nói: “Vậy bố mẹ sẽ ở nhà chờ các con nhé, tiểu Hằng để ý em gái giùm cô nha.”

Chu Tự Hằng được gọi tên thì rất kiêu hãnh đồng ý.

Hai đứa nhỏ đi được một lúc thì Chu Xung đưa chìa khóa cho trợ lý, để anh ta mang hành lý vào, dập điều thuốc ném vào thùng rác rồi nói: “Tôi đi theo giám sát hai đứa nó.”

hắn mỉm cười rồi bước đi nhanh như mèo, Minh Đại Xuyên cũng muốn theo, nhưng cuối cùng lại quyết định cùng vợ về nhà.

Đêm đã khuya, cách bờ truyền đến tiếng mái chèo trên sông Tàn Hoài, chợ trung tâm thì vẫn náo nhiệt như cũ.

Trong vườn hoa có bật đèn sưởi ấm, Minh Nguyệt vừa ngồi xuống đã mở hộp lấy bánh kem ra đưa cho Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng nhận lấy, không cẩn thận đụng nhẹ vào tay cô bé, toàn thân liền cứng cả lại.

Minh Nguyệt thấy cậu không ăn thì liền liếc nhìn cái bánh kem, thấy bông hoa bên trên đã bị chảy ra thì ngượng ngùng nói: “Chảy hết rồi, xin lỗi anh, anh không thích đúng không?”

Nào có chuyện không thích chứ? Chu Tự Hằng vội vàng múc một thìa to cho vào miệng, ăn hùng hục như hổ, còn nói: “Ngon lắm, cực kỳ ngon luôn, anh rất thích.”

Vì ăn nhanh quá nên hầu như cậu không cảm nhận được mùi vị, nhưng cậu không muốn thấy Minh Nguyệt thất vọng.

Ăn xong miếng bánh to, thần chí cậu mới quay trở lại, chẹp chẹp miệng nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cũng đang nhìn cậu, thấy vậy cậu liền ấp úng nói: “Xin lỗi vì đã để em phải chờ lâu.”

Minh Nguyệt dường như không ngờ là cậu sẽ nói lời xin lỗi, Chu đại thiếu gia là một tiểu bá vương, từ trước đến nay chỉ có người khác xin lỗi cậu thôi, còn cậu thì tuyệt đối không bao giờ làm sai cái gì hết.

Minh Nguyệt nghiêng đầu, cười nói: “không sao đâu, tại em nhớ anh quá mà.”

Chu Tự Hằng đỏ bừng mặt, vì quá căng thẳng nên bị nấc một cái rồi mới đáp lại: “anh...anh cũng nhớ em lắm”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Chu Tự Hằng hiếm khi thấy xấu hổ cúi thấp đầu như lúc này, chẳng giống với một đại thiếu gia suốt ngày diễu võ dương oai gì cả.

Chu Xung núp trong bụi cây liễu mạng rướn đầu ra xem, thấy con trai cuồng quá thì không kìm được nói nhỏ: “Tiến lên nào con trai...không phải con còn mua son tặng em à? Tặng đi còn gì nữa!”

Có thể nói rằng tán gái là khả năng trời phú không cần học của Chu Xung, mà hẳn cũng cho rằng con trai hẳn ít nhiều cũng phải di truyền khả năng này từ bố nó, thế mà không ngờ rằng, ngay tại nơi trên trắng dưới hoa này, chỉ có anh và em, Chu Tự Hằng lại nấc một cái mới đau!

Mệt với ông con này quá đi mất!

Chu Xung thờ dãi rồi dựa người ra sau, không ngờ đằng sau lại là một khóm hoa có gai, bị đâm vào đầu đến mức suýt nữa thì hẳn phải kêu ra tiếng, nhưng lại chỉ có thể nhe răng trợn mắt hít một hơi.

Ai mà không may mắn thì ngay cả lúc uống nước cũng bị giắt răng! Mẹ nó chứ, quá thảm!

Dù như vậy nhưng Chu Xung vẫn rất kiên nhẫn, cả người gần như nằm rạp ra đất, rướn đầu ra như con rùa nhìn vào vườn hoa. Hẳn không được quân tử giống Minh Đại Xuyên, hẳn chỉ muốn nhìn xem con trai hẳn lấy lòng con gái nhà người ta thế nào thôi, sau này còn có cái để trêu chọc nó chứ.

Hắn vừa mới lựa được một vị trí tốt để quan sát thì Chu Tự Hằng lại đứng dậy, mở cánh cửa thủy tinh rồi chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Tiểu Nguyệt Lượng, em đợi anh một tí nhé, một tí thôi!”

nói xong cậu chạy đi rất nhanh, thoát cái đã không thấy bóng dáng, đợi đến khi trở về thì trên tay đã cầm theo một cây đàn ghita.

Ha! Đàn ghita!

Hấp dẫn đây!

Chu Xung hí hóp mắt nhìn, ổn định vị trí chuẩn bị xem trò hay.

Bên cạnh bỗng có người lại gần gọi: “Sếp.” Tường Văn Kiệt mỉm cười rồi cũng chui vào trong bụi cây, ngó ra nhìn vào bên trong tường thủy tinh.

Chu Xung giờ ngón tay trở ra trước miệng tỏ ý im lặng, sau đó lại thăm thì với người trợ lý: “Cậu ở đây làm chứng cho tôi, sau này nếu tôi có trêu chọc nó mà nó chối thì cậu phải đứng ra xác nhận đấy.”

Hắn vui vẻ nói, không thèm để ý đến bộ tây trang đã dính đầy đất bụi, tuy là một người đàn ông an tuấn thành thực, nhưng lúc này khi nói về con trai thì hẳn lại có dáng vẻ của một đứa trẻ, hai mắt sáng rực lên, còn hưng phấn hơn cả lúc kí được một hợp đồng lớn.

Tường Văn Kiệt gật đầu, trong lòng thôn thức, Chu Tự Hằng tuy không có một gia đình trọn vẹn, nhưng cậu bé lại có một người bố yêu thương mình từ tận đáy lòng.

Chu Tự Hằng chạy nhanh quá nên gương mặt trắng trẻo đỏ bừng cả lên, mồ hôi nhễ nhại.

Minh Nguyệt cầm khăn tay lau mặt cho cậu, chỉ vào đàn ghita hỏi: “anh Chu Chu muốn đánh đàn ghita cho em nghe à?”

Đương nhiên rồi! Chu Tự Hằng cầm lấy cây đàn, ưỡn ngực lên, cố gắng cứu vãn hình tượng đẹp trai vừa bị giảm sút sau cái nấc vừa rồi, nhưng cậu vừa mới định mở miệng nói thì lại bị nấc một cái nữa.

Động tác lau mồ hôi của Minh Nguyệt bỗng khựng lại.

Ngoài kia Chu Xung và Tường Văn Kiệt thì đang cố gắng bịt miệng, sợ sẽ cười ra tiếng.

Bầu không khí trở nên ngưng ngập.

Chu Tự Hằng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, lúc cầm cây đàn chạy về đây có bị nấc đâu, thế mà Minh Nguyệt chỉ vừa mới chạm vào mặt cậu một cái thôi là cậu đã căng thẳng rồi.

Tay của cô bé rõ ràng rất lạnh, nhưng lại làm cho mặt cậu nóng bừng lên.

“anh muốn uống nước không? Nhưng mà em không mang theo rồi.” Minh Nguyệt nghĩ một lát rồi nói, “anh Chu Chu, anh vừa nấc vừa đánh đàn ghita cũng được.”

Sao có thể có chuyện đó chứ!

Chu Tự Hằng cố nén sự buồn bực, cuối cùng mới nói chuyện được bình thường: “anh ổn rồi!” Cậu bối rối gạt tay Minh Nguyệt ra, nhìn cái khăn kẻ caro quen thuộc mà cô bé đang cầm trên tay, mím môi nói: “Cái khăn này em từng dùng để lau đường kẻ phấn rồi mà! Bắn chết đi được!”

nói xong cậu lại cảm thấy hối hận, rõ ràng cậu rất thích được cô bé lau mồ hôi cho mà, nói như vậy sẽ làm cô bé tổn thương mất.

Minh Nguyệt lại không để ý, nói: “Em giặt sạch rồi, anh ngửi mà xem, thơm lắm đó.”

cô bé giờ cái khăn ra trước mũi cậu, mùi xà phòng giặt thơm ngát hòa cùng mùi hoa xung quanh lập tức phả vào mũi. Chu Tự Hằng rung động lắm nhưng vẫn giả bộ trấn tĩnh nói: “Được rồi, bây giờ em yên lặng chút cho anh, anh sẽ đánh cho em nghe một bài.”

Minh Nguyệt cười híp mắt, ngoan ngoãn đáp: “Vâng ạ.” Sau đó nhìn cậu chăm chú, cô bé mặc một cái váy công chúa màu trắng, bởi vì buổi tối trời lạnh nên lại khoác thêm một cái áo lông hồng, càng làm nổi bật gương mặt trắng nõn của cô bé.

Chu Tự Hằng cố gắng ổn định tinh thần, không nhìn vào mắt cô bé, trịnh trọng giới thiệu: “Sau đây anh sẽ đánh một bài hát mang tên ‘Bạn cùng bàn’.”

“Là em sao?” Tên bài hát khiến Minh Nguyệt phải chớp mắt mấy cái, cười rộ lên hỏi: “Là em đúng không?” Minh ngồi cùng bàn với anh Chu Chu bốn năm liền mà.

Chu Tự Hằng ho một cái rồi đáp: “Chính là em.”

Minh Nguyệt nghe xong lại ngoan ngoãn ngồi yên, đáng vẻ chăm chú lắng nghe.

Vì đi Hồng Kông gần nửa tháng nên Chu Tự Hằng hơi gượng tay, phải đánh thử mấy nốt rồi mới bắt đầu vào bài.

Trước đó ngày nào cậu cũng luyện tập nên ca từ đã ghi nhớ kỹ trong đầu, không cần nghĩ nhiều mà chỉ cần đánh theo bản năng.

Sau khi Giang Song Lý về nước, cô liền đưa con gái đi học múa, cho nên cô bé cũng đã quen với việc cảm nhạc, vừa tiến sát lại gần để nghe, vừa cười tươi nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng bị cô bé nhìn chăm chăm nhưng đã không còn thấy hồi hộp nữa, sau khi đàn xong đoạn nhạc dạo, cậu bắt đầu cất giọng hát.

Giọng Chu Tự Hằng rất trong trẻo, hòa cùng với giai điệu dễ nghe, tựa như một dòng suối mát đang chảy vậy.

“Ngày mai bạn sẽ không còn nhớ những dòng nhật kí hôm qua mình đã viết.

Ngày mai bạn cũng không còn nhớ bản thân mình đã từng là người rất hay khóc.

...”

Chu Tự Hằng hát rất nhỏ, nhưng rõ ràng từng câu từng chữ, Minh Nguyệt đang ngồi ở ngay trước khóm hoa mẫu đơn nở rộ tuyệt đẹp, Chu Tự Hằng chưa từng phát hiện ra một điều, rằng Tiểu Nguyệt Lượng trông còn tươi tắn xinh đẹp hơn cả những đóa hoa.

Nghĩ vậy, cậu lại không cẩn thận mà đánh chệch một nốt, lập tức cuồng quýt hoàn hồn, dúi tóc trên đầu cũng chột dạ đung đưa.

Ở ngoài kia, Chu Xung nghe con trai hát thì trầm trồ khen ngợi: “Tiểu Tường, cậu dạy nó được đấy.”

Tường Văn Kiệt khiêm tốn đáp: “Đâu có đâu có, là do tiểu thiếu gia có năng khiếu đấy ạ.” anh không hề nói dối, quả thật Chu Tự Hằng có năng khiếu đánh đàn ghita.

Chu Xung nghe thế thì cười rất tươi.

Hát xong, Chu Tự Hằng không có dáng vẻ kiêu ngạo như thường ngày, trái lại còn xấu hổ cúi đầu nói: “Em thấy anh đánh đàn và hát có hay không?” Giọng nhỏ xiu như muỗi kêu.

Minh Nguyệt cắn môi, chớp chớp mắt rồi đáp: “Hay...” Dường như đã hạ quyết tâm, cô bé lại nói tiếp: “Nhưng tại sao bạn cùng bàn cuối cùng lại gả cho người khác vậy ạ?” cô bé nhắm lại câu hát mình nghe được, “Người nào sẽ cưới một cô gái đa sầu đa cảm như em, người nào sẽ dỗ dành khi em khóc.”

Câu hỏi này Chu Tự Hằng cũng không ngờ đến, im lặng một lúc, cậu nghiêm mặt nói: “Em đừng quan tâm đến mấy chi tiết đó.”

Minh Nguyệt: “...”

Chu Tự Hằng để cây đàn xuống, ngồi sát lại gần Minh Nguyệt rồi nói thêm: “Bạn cùng bàn của anh sẽ không đi lấy người khác.”

Vì cậu nói quá bé nên Minh Nguyệt không nghe thấy, mà khi cô bé hỏi thì Chu Tự Hằng lại không chịu nói lại.

“Đây chính là quà sinh nhật anh tặng em đúng không?” Minh Nguyệt hỏi.

“Em thích chứ?” Chu Tự Hằng hỏi ngược lại.

“Thích ạ.” Minh Nguyệt trả lời ngay, còn gợn ngón cái ra với cậu, “anh thật là giỏi.”

Chu Tự Hằng được cô bé khen thì lòng lâng lâng, cuối cùng kiêu ngạo nói: “anh vẫn còn một món quà nữa cơ.”

nói xong cậu lấy thoi son nhét trong túi quần ra, màu hồng được ánh đèn chiếu vào trông càng thêm lung linh rực rỡ.

Cậu nín chặt môi, cố đè nén sự kích động trong lòng.

Mà ông già nhà cậu ở bên ngoài còn kích động hơn, cứ nhỏ giọng hô: “Tặng đi tặng đi, nhanh! Mẹ nó chứ!”

“Là son môi!” Minh Nguyệt nhận ra ngay, mẹ cô bé có đồ trang điểm, lúc nào cô bé biểu diễn múa cũng sẽ được mẹ trang điểm cho.

Nhưng thoi son này của Chu Tự Hằng, lại là thoi son đầu tiên mà cô bé được sở hữu cho riêng mình.

Minh Nguyệt cầm lấy thoi son, hai mắt sáng lên, nói: “Cảm ơn anh Chu Chu!”

cô bé đứng dậy muốn thom cậu một cái, nhưng Chu Tự Hằng lại tránh, ra vẻ kiêu căng để che đi sự xấu hổ, nói: “Em đánh son đi rồi thom anh.”

Minh Nguyệt gật đầu rồi lại lắc: “Nhưng em không mang gương.”

“Vậy anh...anh đánh cho em.” Chu Tự Hằng lắp bắp nói.

Minh Nguyệt thấy ý này không tệ, liền đưa son cho cậu.

cô bé đã đi biểu diễn với đoàn múa rất nhiều rồi, đã quen với việc trang điểm, cho nên lúc này rất thoải mái nhắm mắt lại để Chu Tự Hằng đánh son cho.

Chu Tự Hằng run cả tay, cẩn thận nhích lại gần cô bé.

Tuy cô bé đã thom cậu rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cậu nhìn kỹ môi của cô bé, giống như cánh hoa vậy, nhỏ nhỏ mềm mại, chỉ sợ chạm vào là sẽ tan ra mất.

Chu Tự Hằng cố gắng trấn tĩnh, nghiêm túc đánh son cho Minh Nguyệt.

Màu son hồng nhạt hơi bóng làm tôn lên nước da trắng như trứng gà bóc của cô bé, khiến cho Chu Tự Hằng muốn cắn một cái.

Cậu không hiểu lắm về đồ trang điểm, chỉ thấy cái son này kiểu dáng đẹp, màu lại đáng yêu, rất hợp với Minh Nguyệt. Cậu còn từng tưởng tượng rất nhiều lần, không biết son này khi đánh lên môi Minh Nguyệt thì trông sẽ thế nào, nhưng giờ đây khi được tận mắt nhìn thấy, cậu vẫn không khỏi rung động.

Môi Minh Nguyệt nhỏ xíu, mặc dù cậu đánh rất chậm, nhưng chỉ thoáng cái là xong rồi.

“Được rồi đó.” Cậu có phần không nỡ nói.

Minh Nguyệt mở mắt ra, xấu hổ hỏi: “Đẹp không ạ?” cô bé cảm thấy anh Chu Chu lớn lên từ nhỏ với mình đã có một chút thay đổi, nhưng cụ thể thế nào thì cô bé không nói được.

Chu Tự Hằng gật đầu, sau đó nghiêng mặt hướng về phía cô bé.

Cậu không nói, chỉ dùng hành động để bày tỏ.

Minh Nguyệt tiến sát vào, làm cậu căng thẳng đến mức nín thở.

cô bé vẫn thơm lên má cậu như bình thường, nhưng lần này lại cười hi hi nói: “Có in cả dấu son này!”

Chu Tự Hằng quay đầu lại, cậu không dám sờ lên má, sợ vết son sẽ mờ đi, thầm nghĩ nó chắc chắn có màu hồng nhạt giống như cánh hoa vậy.

“Hôn rồi hôn rồi!!! Cuối cùng cũng hôn rồi!!!” Chu Xung kích động muốn nhảy cẫng lên, nhưng lại sợ bị phát hiện nên đành phải gào thét trong im lặng, tuy ngồi đây lâu rồi mà hân lại không hề cảm thấy thèm thuốc.

Tường Văn Kiệt thì không đến mức như Chu Xung, anh chỉ khẽ lau khóe mắt, thờ dài nói: “Mối tình đầu.”

Minh Nguyệt lúc này vẫn cười tươi nhìn Chu Tự Hằng, trên trời không một gợn mây, trăng lên cao và rất sáng.

Đây là lần đầu tiên, Chu Tự Hằng nhìn thấy được mình một cách rõ ràng đến thế trong đôi mắt đen to tròn của Minh Nguyệt.

Chỉ một mình cậu trong đó.

Chu Tự Hằng cảm thấy, trong lòng mình, hình như cũng đã khắc sâu một vàng trắng sáng.

một vàng trắng sáng nhỏ bé xinh xinh.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tối hôm đó Minh Nguyệt hôn Chu Tự Hằng một cái, lưu lại một dấu son hồng trên má cậu bé.

Đêm đấy Chu Tự Hằng còn không rửa mặt, cũng không dám ngủ luôn, chỉ uống sữa ngắm trăng, sợ sẽ làm mờ đi vết son nho nhỏ. Hôm sau cậu còn muốn mang luôn cái mặt đấy đến lớp cơ, nhưng lại sợ Tiểu Nguyệt Lượng phát hiện ra nên lại không cam lòng mà lau đi.

Vì chuyện này mà cậu bị bố Chu Xung trêu chọc suốt một năm, đến tận khi Chu Tự Hằng 11 tuổi thì chủ đề này thỉnh thoảng vẫn bị lôi ra nói.

Ban đầu Chu Tự Hằng còn thấy xấu hổ, mặt đỏ tai hồng, chỉ hận không thể chôn mặt vào đầu đó thôi, nhưng sau có lẽ vì bị nói nhiều quá rồi nên chai mặt, không thấy ngượng nữa, thậm chí trong lòng còn cảm thấy ngọt ngào.

Có những đêm cậu còn nằm mơ thấy Minh Nguyệt hôn mình, vẫn là ở vườn hoa đó, trên chiếc ghế dài đó, nhưng chỗ Minh Nguyệt hôn thì lại thay đổi, từ gò má trái chuyển thành môi.

cô bé hôn rất chân thành, lưu lại một dấu son màu hồng nhạt nho nhỏ như cánh hoa. Sau đó cậu lại nhìn thấy hình bóng của mình trong đôi mắt đen to tròn của Minh Nguyệt, trên trời trăng lên cao và rất sáng.

Chu Tự Hằng mơ tới đó thì tỉnh giấc.

Đây là bí mật nhỏ của riêng cậu, không thể nói cho bất kì ai biết, có những lúc ở một mình rồi nghĩ lại, cậu còn không nhận được mà lăn lộn trên giường một trận, miệng không thể ngừng cười.

Lúc cười một mình cậu còn tự cảm thấy ngốc, mặt thì đỏ bừng cả lên, nhưng thật sự là không thể kìm chế được, chỉ cần nghĩ lại là môi đã nhếch lên rồi.

Chu Tự Hằng phát hiện hình như mình không được bình thường cho lắm.

Cậu cứ luôn chú ý tới váy của Minh Nguyệt, xem hôm nay cô bé mặc màu gì, màu gì thì hợp nhất, kiểu dáng thế nào thì mới tôn được vóc dáng thon thả của cô bé, thỉnh thoảng Minh Nguyệt mặc quần dài, cậu cũng sẽ âm thầm nhớ kĩ.

Rồi khi ở trên lớp cậu cũng hay nhìn lên Minh Nguyệt, hai người ngồi cùng bàn, lại là bàn cuối nên càng dễ dàng. Lúc làm bài tập cô bé hay mím môi, nếu nhìn nghiêng sẽ thấy một đường nét duyên dáng từ vành tai cho đến quai hàm, ánh nắng lại chiếu lên gương mặt trắng nõn mịn màng của cô bé, khiến cho cậu rất muốn chạm vào.

Cuối tuần cậu lại lên lút một mình chạy tới lớp học nhảy của Minh Nguyệt để xem cô bé nhảy, cô bé học khiêu vũ cổ điển, mặc một cái váy bó sát, đôi chân thẳng tắp, thân hình mảnh mai, mái tóc dài búi gọn để hở vùng cổ. Chu Tự Hằng cứ thế nhòm qua cửa sổ ngắm cô bé nhảy, đến trưa mới lại lên lút lút chạy về nhà.

Lúc tập ghita cậu cũng hay thất thần vì nhớ cô bé, nhưng vì muốn đánh đàn cho cô bé nghe nên lại tiếp tục cố gắng luyện tập.

Cậu cũng thường chủ động phụ đạo bài vở cho Minh Nguyệt, kiên nhẫn giảng giải các vấn đề cho cô bé hiểu.

Càng ngày cậu càng dịu dàng với Minh Nguyệt hơn, ngay cả bọn đàn em cũng nói là cậu nói chuyện rất nhẹ nhàng với Minh Nguyệt, chẳng có phong thái của đại ca gì cả, nghe vậy Chu Tự Hằng liền tức giận đánh cả đám một trận.

Đó chính là những điều không bình thường mà Chu Tự Hằng tự phát hiện ra, nhưng cậu không thể thay đổi được.

Tựa như trong lúc thế giới xung quanh đang dần thay đổi, thì thế giới của cậu lại đang từ từ biến thành một cô bé có tên là Minh Nguyệt. (Ngoài kia bao la thế giới, nhưng trong anh thế giới chỉ là em thôi))

Cậu bỗng dưng hay xấu hổ khi đối diện với Minh Nguyệt, bối rối đến mức chỉ muốn trốn đi, nhưng mỗi khi cô bé lại gần, dù trời có phủ kín mây đen thì cậu vẫn cảm thấy rất tươi đẹp.

Tháng sáu ở Nam Thành, trời đã vào hè, nhà họ Chu chuyển đến nơi ở mới, từ phòng chung cư sang một căn biệt thự ở một khu nhà mới được khai phá và xây dựng. Chu Tự Hằng cam tâm tình nguyện chuyển, vì nhà họ Minh lại cũng tiếp tục ở cạnh nhà cậu.

Đây là khu bất động sản được Chu Xung đầu tư mạnh tay nhất, một cái ao đầm đã được tu sửa thành một hồ nước nhân tạo, ruộng đất được khai phá làm thành khu biệt thự, không gian cây xanh được những người làm vườn có tiếng trong nghề đến làm, còn lại việc thiết kế là do bên công ty của Minh Đại Xuyên nhận.

Công ty của Minh Đại Xuyên làm việc rất tốt, sau khi nhận cải tạo công trình khu nhà ở Nam Thành, công ty tiếp tục trúng thầu dự án thiết kế kiến trúc cho tòa thị chính, nhận về rất nhiều giải thưởng lớn của quốc tế.

Đối với việc tiếp tục trở thành hàng xóm với nhà họ Chu, Minh Đại Xuyên không vui cho lắm, vấn đề không phải nằm ở Chu Xung, mà vấn đề là hán cực kỳ không muốn nhìn thấy Chu Tự Hằng, không muốn nhìn Minh Nguyệt cầm tay thẳng nhóc đó, ngọt ngào gọi nó là anh Chu Chu.

Nhưng bởi vì khu biệt thự này được chính hán thiết kế nội thất, cho nên hán biết phòng ốc ở đây cực kì tốt, thành phố lại đang có kế hoạch cải cách làm mới, sau này khu biệt thự sẽ cách chợ trung tâm rất gần. Minh Nguyệt thì học vũ đạo nên cũng cần có một phòng tập riêng ở nhà, trường đại học Nam Thành nơi Giang Song Lý làm việc cũng ngay gần đây, những lý do đó đã khiến Chu Xung quyết định chuyển đến đây ở.

Ngày nhà họ Minh dọn nhà, trừ những nhân viên của công ty chuyển nhà bận rộn ra thì Chu Tự Hằng cũng đi tới đi lui không ngừng.

Cậu giờ đã là một cậu con trai 11 tuổi rồi, vóc dáng rất cao, đôi mắt đẹp trong veo như bầu trời, diện mạo đẹp như tranh vẽ. Cậu thích mặc quần áo tối màu, nhưng lại ngoài ý muốn càng làm tôn lên dáng người cao và làn da trắng. Giang Song Lý đã nhìn từ khi cậu bé còn ngâm bình sữa đến giờ, thế mà vẫn không khỏi cảm thán.

Minh Nguyệt cũng thấy cậu rất đẹp trai, thường xuyên nói với cậu: “anh Chu Chu, anh càng ngày càng xinh đẹp đó.”

Chu Tự Hằng bắt đầu đi nói: “anh là con trai, không được nói là xinh đẹp, phải nói là đẹp trai.”

Minh Nguyệt cười khanh khách, mắt cong lại như vầng trăng khuyết, nói: “Nếu là những bạn con trai khác thì em sẽ nói là đẹp trai, nhưng anh thì khác, anh cực kỳ xinh đẹp.” Mấy chữ cuối cô bé còn cao giọng lên nói.

Nghe cô bé nói vậy, Chu Tự Hằng liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Đồ đạc trong nhà họ Minh rất nhiều, mà đồ của Minh Nguyệt là nhiều nhất, cô bé có rất nhiều quần áo và quà tặng.

Đồ Chu Tự Hằng cho đều được cô bé giữ lại rồi để trong một cái hộp, lúc giờ ra thì thấy toàn là bánh kẹo mà cậu bé tặng từ khi hai đứa còn bé, không ăn nên hỏng hết rồi.

Minh Nguyệt đang thay răng, cô bé ngượng ngùng giải thích với cậu: “Hồi bé em không ăn được kẹo cứng, đợi đến khi ăn được rồi thì nó đã hỏng...” Lúc nhìn vào cái hộp cô bé còn len lén khóc.

“Vậy sao em không vứt đi?” Chu Tự Hằng nhìn cái hộp thủy tinh rất đẹp kia, chắc hẳn lúc đó cô bé thích nó lắm, “Để ở đây chặt chỗ ra.”

“Tại vì nó là tấm lòng của anh mà.” Minh Nguyệt thành thật đáp, mặt đỏ lên, “Tại lúc trước em không biết đã để nó ở chỗ nào, bây giờ mới tìm thấy.” cô bé rất hay quên, tính lại hơi bừa bộn chút, nên nói ra điều này khiến cô bé rất xấu hổ.

Minh Nguyệt là một cô bé rất trọng tình cảm, Chu Tự Hằng biết, nhưng lúc này đây khi tận mắt trông thấy hộp kẹo đã phai màu cả giấy gói kia, cậu mới hiểu được là cô bé thật sự tôn trọng tấm lòng của người khác đến như thế nào.

Chu Tự Hằng gỡ nhẹ đầu cô bé, nói: “Em vẫn nên vứt đi thôi.”

“Em định sẽ rửa sạch giấy gói kẹo rồi giữ lại làm kỉ niệm.” Minh Nguyệt nói.

Chu Tự Hằng sau đó cùng cô bé rửa giấy gói kẹo, cuối cùng cầm một đồng đi về nhà.

Giấy gói kẹo là loại giấy bóng kính trong suốt, để dưới ánh mặt trời còn có thể phản chiếu lại năm sắc quang, Chu Tự Hằng tay cầm một đồng giấy gói

kẹo nho nhỏ, vui vẻ đi vòng quanh.

“Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của con kia!” Chu Xung đứng trước cửa nhà mới hút thuốc, thỉnh thoảng lại phả ra một hơi, hần nhìn con trai chơi đùa, trong lòng vừa hâm mộ vừa chua xót, nói: “thật không biết là đứa con trai ngốc nhà ai nuôi nữa.”

“Cha nào con nấy thôi.” Chu Tự Hằng dứt giấy gói kẹo vào túi quần, đáp lại bố.

Ha ha! Chu Xung vui vẻ cười, dập đầu thuốc mới chỉ hút một nửa vào gạt tàn, sau đó ngoắc tay với con trai, nói: “Con yêu thương Minh Nguyệt như vậy, sau này lớn lên, một là cưới Minh Nguyệt về nhà mình, hai là cứ trực tiếp đến tận cửa nhà người ta xin ở rể cũng được, con thấy ổn không?”

Những lời này thật sự đã in sâu vào trong tâm khảm của Chu Tự Hằng.

Hồi hai đứa còn bé, hàng xóm trong khu chung cư còn hay trêu nói Minh Nguyệt là vợ của cậu, nhưng khi lớn lên rồi, chẳng còn ai đem chuyện đó ra để nói nữa.

Mà Chu Tự Hằng thì vẫn luôn thích được nghe mấy lời như vậy, mỗi lần nghe xong, cậu cảm thấy như có một viên kẹo đường tan ra trong miệng, dư vị ngọt lành khiến cho cậu cảm thấy cảnh tượng xung quanh trở nên thật sinh động.

Chu Xung chà xát hai tay, nói tiếp: “Bố thấy ở cái đất Nam Thành này không có mấy ai xinh đẹp được như Tiểu Nguyệt Lượng đâu, sao vậy, con không thích à?” Những năm trước hẳn đã có ý muốn làm thông gia với nhà Minh Đại Xuyên, chỉ vì cảm thấy cô bé con ấy rất biết cách làm người khác cảm thấy ấm lòng, đến bây giờ khi Minh Nguyệt lớn hơn, hẳn lại cảm thấy, con trai có một người bạn thanh mai trúc mã như vậy, quả là chuyện không thể tốt hơn được nữa.

Ở cái tuổi này của hẳn, thật sự cảm thấy rất ngưỡng mộ tình cảm hồn nhiên trong sáng của đám trẻ con, chỉ hi vọng con trai mình cũng có một tuổi thơ vui tươi như vậy.

Cũng giống như đại đa số những ông bố trên thế giới này, hẳn muốn đem đến cho con trai những thứ tốt đẹp nhất.

Chu Tự Hằng không hiểu nổi lòng của Chu Xung lúc này, cậu thờ hờn hển rồi nói nhanh: “Tất nhiên là con thích rồi.” Sau đó chạy biến về phòng.

Chu Xung nhìn bộ dạng thiếu niên mới biết yêu của con trai, lại nhớ tới mình khi còn nhỏ, nhưng hẳn không giống Chu Tự Hằng là có một tuổi thơ đúng nghĩa. Tuổi thơ của hẳn là ở một núi tuyết rộng mênh mông và lạnh buốt, xung quanh vô cùng yên lặng và buồn tẻ.

Sau mấy trận mưa rào của mùa hè, thấm thoát đã lại tới tháng chín.

Hai bên bờ sông là những hàng liễu xanh biếc, nước sông dâng cao, những dãy nhà và công trình kiến trúc một nửa phản chiếu dưới mặt nước, một nửa lộ ra dưới ánh mặt trời, mỗi khi hoàng hôn buông xuống, mặt trời lặn chìm vào mặt nước, trên trời dưới đất chỉ còn lại một màu tối.

trên cầu lúc nào cũng có những cặp đôi dạo bước bên nhau, cặp nào bạo dạn thì nắm tay, nhất hơn một chút thì chỉ sánh vai đi cạnh nhau thôi, xấu hổ hơn nữa thì đi cách nhau khoảng nửa mét, nhưng tình cảm ẩn chứa trong ánh mắt thì không thể che giấu được.

Chu Tự Hằng cũng thỉnh thoảng đi qua cái cầu này, lúc đứng trên cầu nhìn thấy những cảnh đó, cậu lại nghĩ không biết đến lúc nào thì cậu cũng có thể nắm tay Minh Nguyệt cùng nhau dạo bước như vậy.

Sinh nhật Minh Nguyệt năm nay, Chu Tự Hằng tặng cho cô bé một con búp bê bằng đất được làm thủ công, con búp bê mặc một chiếc sườn xám màu đỏ tươi, tóc búi cao, đôi mắt to khá giống với đôi mắt của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt đưa bánh ngọt mình tự làm cho Chu Tự Hằng, lại cẩn thận nhìn ngắm con búp bê bằng đất, hiển nhiên là cô bé cực kỳ thích món quà này, thích đến mức cứ muốn cầm mãi thôi.

“Hình như em đã nhìn thấy nó ở đâu rồi, nhưng em nhớ là nó có một cặp mắt mà nhĩ.” Minh Nguyệt nhìn ngắm hồi lâu rồi nói.

Hai đứa đứng trên sân thượng, dưới phòng khách truyền đến tiếng cười nói vui vẻ, sinh nhật năm nay của Minh Nguyệt được tổ chức rất hoành tráng, vì coi như gộp chung lại với tiệc mừng tân gia luôn.

Minh Nguyệt đứng rất gần cậu, hôm nay cô bé mặc một chiếc váy xòe màu tím, không biết có phải xịt nước hoa hay không mà thỉnh thoảng lại có mùi thơm tỏa ra.

Chu Tự Hằng toát mồ hôi ướt cả lưng, cậu có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo của gió đêm, cũng may là vì lạnh nên mới khiến cho gương mặt cậu bình thường một chút chứ không đỏ bừng lên. Cậu cố gắng trấn tĩnh, ưỡn ngực nói: “Vậy à? Sao anh lại không biết nhĩ.” Tiếp đó cậu lại dùng giọng điệu kiêu ngạo nói: “Dù sao thì lúc anh mua nó chỉ có một thôi, anh thấy nó đẹp nên mới tặng em, em không được không thích đâu đấy.”

“Vâng, em rất thích mà.” Minh Nguyệt bước tới hôn cậu một cái, ngoan ngoãn nghe lời như một con mèo con.

Lưng Chu Tự Hằng lại toát mồ hôi hột, cậu tìm một lý do rồi mau chóng rời khỏi nhà họ Minh.

Ở đầu giường của cậu thật sự có bày một con búp bê nam làm bằng đất, mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn và đội mũ quân đội.

Minh Nguyệt nói không sai, con búp bê đi theo cặp, và cậu thì đang giữ con búp bê nam.

Người bán cặp búp bê này cho cậu là một người phụ nữ trung niên đến từ Thượng Hải, lúc đưa còn đọc một bài từ cho cậu nghe...

“Đem một khối bùn, đắp nên người chàng, tạc nên người thiếp,

Đập vỡ cả hai chúng ta,

Lấy nước tưới vào,

Lại nặn nên người chàng, lại tạc nên người thiếp,

Trong thiếp có chàng, trong chàng có thiếp,

Đề thiếp sống thì đắp cùng chàng một chôn, chết thì chôn cùng chàng một quách...”

Nghĩ lại bài từ này, cậu liền nằm trên giường lăn qua lộn lại, sau đó khẽ đưa tay sờ lên mặt, thầm nghĩ tối nay nhất định không được rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Nếu dùng một từ để miêu tả chính xác trạng thái của Chu Tự Hằng, thì đó chính là: Lần đầu biết yêu.

Cậu tự cho rằng mình che dấu cảm xúc rất tốt, nhưng Chu Xung và Tường Văn Kiệt vẫn có thể nhìn ra được từ trong ánh mắt của cậu.

Chỉ cần cô bé cười một cái thôi, cũng đủ khiến cậu vui vẻ cả mấy ngày.

Chỉ cần một câu nói của cô bé, cũng làm cậu phải nhắc đi nhắc lại mãi.

Sân thượng của hai nhà rất gần nhau, mỗi tối Chu Tự Hằng thường ôm đàn ghita đánh một bản, Minh Nguyệt nghe thấy tiếng đàn là sẽ chạy ra khỏi phòng, cầm một quyển sách, ngồi trên ban công yên lặng lắng nghe, còn vỗ tay khen ngợi nữa.

Mỗi lần như vậy Minh Đại Xuyên đều rất tức giận đến gõ cửa nhà họ Chu, Chu Tự Hằng thấy vậy thì không dám đánh đàn nữa, sợ lại chọc giận Minh Đại Xuyên.

Trong tiết Thanh Minh, Minh Đại Xuyên cùng vợ về quê thắp hương cho tổ tiên, hi vọng các vị hương thân phụ lão có thể nhìn thấy được thành công của hắn.

Lúc chia tay Chu Tự Hằng đề về quê, Minh Nguyệt nghiêm túc dặn dò anh trai: “anh Chu Chu, anh phải tự chăm sóc tốt cho bản thân đấy, buổi tối đừng ra ban công đánh đàn nữa, sẽ cảm lạnh đó biết không?”

Chu Tự Hằng gật đầu như bầm tỏi, chòm tóc cứ dòn đập đùng đưa trước sau.

Chu Xung thì không có ý định về quê, lúc Chu Tự Hằng hỏi hắn có về quê không, hắn chỉ ngồi phịch xuống ghế salon, híp mắt hút thuốc nói: “Cũng chết mẹ nó hết rồi, về làm quái gì! Cái vùng núi nghèo nàn quanh năm tuyết rơi đấy, ông đây không bao giờ muốn về đó nữa.”

Giọng của hắn có phần kích động, nói xong lại nhắm mắt nghỉ một lát, sau đó vắt áo khoác lên cổ tay rồi báo cáo với Chu Tự Hằng: “Bố đi kiểm tiền cho con đây, tôi bỏ về.”

Nếu hắn đã nói tối về thì nhất định sẽ về, từ sau lần đi Hải Nam năm đó, Chu Xung không bao giờ nói mà nuốt lời với con trai thêm lần nào nữa, dù có muộn đến mấy cũng sẽ về.

Chu Tự Hằng gật đầu tỏ vẻ đã biết, Chu Xung bận rộn, phải xã giao nhiều, Chu Tự Hằng cũng quen rồi.

Ngày lễ được nghỉ, đám đàn em của Chu Tự Hằng không thấy bóng dáng đâu cả, cậu liền một mình đi ra cầu sông Tân Hoài chơi.

Ngày xuân đến, nắng ấm nhưng vẫn còn một chút se lạnh, vừa mới có một trận mưa nên đường phố trở nên rất sạch. Tuy thời tiết lạnh nhưng vẫn không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của những cặp tình nhân, tư tưởng cổ hủ giờ đã không còn, bây giờ họ thể hiện tình cảm với nhau một cách rất tự nhiên.

Chu Tự Hằng đứng trên cầu nhìn, không hề cảm thấy nhàm chán tí nào, bên cạnh còn có một ca sĩ đường phố đang cầm ghita biểu diễn.

Xế chiều, ánh mặt trời dần trở nên trầm tối, dù đang là Thanh Minh, nhưng những mái chèo và tiếng hát trên sông Tân Hoài vẫn không hề ngưng nghỉ. Ở đằng xa, những chiếc thuyền hoa nối đuôi nhau mà đến, hoa đăng làm mặt nước trở nên lấp lánh, cảnh đẹp nên thơ.

Chu Tự Hằng theo thường lệ nhìn xuống sông.

Và lập tức, cậu đập tắt ý định đi về nhà trong đầu lúc này.

Đây là lần đầu tiên, trên những chiếc thuyền hoa tuyệt đẹp kia, cậu nhìn thấy Chu Xung.

Bên cạnh Chu Xung còn có một người phụ nữ, đáng người thương xót, dù trời lạnh nhưng cô ta vẫn mặc váy ngắn, lộ ra cặp chân trắng như tuyết.

Chu Xung hờ hững trên ghẹo cô ta, không biết nói với nhau cái gì mà còn cắn môi cắn cổ người ta nữa.

một Chu Xung như vậy, hoàn toàn khác biệt so với Chu Xung mà Chu Tự Hằng biết bấy lâu nay.

Khi ở nhà, hần hay thích đùa cợt, mở miệng ra là chửi bậy, nhưng vẫn luôn quan tâm và yêu thương con trai, nhưng bây giờ, hần mặc trên người bộ tây trang, ngũ quan anh tuấn, dáng vẻ kiêu ngạo của một doanh nhân thành đạt, kèm theo đó là sự chững chạc thành thục qua năm tháng.

Khi ở nhà, hần cười rất nhiều, còn luôn thích lấy lòng Chu Tự Hằng, hiện tại, hần cũng đang cười, nhưng là với một người phụ nữ.

Như thế đó là một con người hoàn toàn khác vậy.

Chu Xung và người phụ nữ kia đi xuống thuyền, Chu Tự Hằng cũng bị ma xui quỷ khiến mà bám theo sau họ.

Dọc đường đi, tâm trí của cậu không biết đang trôi dạt về nơi nào rồi, chỉ còn lại một mớ hỗn độn, hoàn toàn không hiểu nổi mình đang nghĩ gì, giống như người mất hồn vậy.

Nơi Chu Xung đến là một chung cư cao cấp ở Nam Thành.

Chu Tự Hằng đi theo vào, cậu mặc đồ đẹp, lại bước đi rất tự nhiên, cho nên bảo vệ cho rằng cậu là trẻ con trong khu này, không có một chút hoài nghi.

Bọn họ vào thang máy, Chu Tự Hằng đi thang bộ lên tận tầng 15.

Lúc cửa phòng đóng lại, Chu Tự Hằng gần như không còn chút khí lực nào nữa, cứ thế ngồi ở bậc cầu thang, cậu dựa vào tay vịn, nhìn đồng hồ đã bảy giờ tối rồi.

Căn phòng được cách âm rất tốt, Chu Tự Hằng không nghe thấy gì cả, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài mà thôi.

Khoảng tám giờ mười phút, cửa thang máy mở ra, có người đến gõ cửa, nói là đưa ô và quần áo cho Chu Xung. Chu Tự Hằng đứng ở chỗ tối lên nhìn vào, là người cậu quen, Trương Văn Kiệt.

Người phụ nữ nói cảm ơn, Trương Văn Kiệt lại nói: “Tôi ở dưới nhà chờ ông chủ.” Sau đó lại đi xuống lầu.

Chu Tự Hằng bỗng cảm thấy rất lạnh, toàn thân lạnh, mặt đất lạnh, không khí lạnh, một cơn gió nhèthổi qua cũng lạnh, từng chút từng chút ngấm vào xương tủy của cậu, đau đớn như đang bị lãng trì.

Chín giờ hơn, Chu Xung mở cửa ra về, người phụ nữ kia muốn giữ hần lại nhưng không được.

“anh bạn, em ngoan nào.” Chu Xung chỉ hơi hột nói một câu như vậy, nhưng cũng đủ khiến người phụ nữ kia không dám nói thêm gì nữa.

Chu Tự Hằng phát hiện, bố cậu đã thay một bộ vest khác.

Mọi kí ức đều trở nên rõ ràng sau lúc này, từng hình ảnh bỗng dưng ùa về trong đầu cậu. Đạo này khi Chu Xung về muộn cũng đều sẽ mặc một bộ vest khác, bắt đầu từ khi nào nhỉ? Chu Tự Hằng nghĩ, hình như là sau khi cậu nói với bố rằng: “Mùi nước hoa trên người bố nồng quá!”

Cửa phòng đóng lại, Chu Xung ra bấm thang máy để xuống lầu.

“Người đó có phải mẹ con không?” Chu Tự Hằng nhẹ giọng hỏi.

Chu Xung toàn thân cứng ngắc, chậm rãi quay đầu lại.

Chu Tự Hằng đang ngồi co rúc trên bậc thang, hai tay ôm đầu gối, có lẽ do nét mặt khá lạnh lùng, hoặc do ánh sáng mờ, nên Chu Xung không nhìn rõ sắc mặt của con trai.

hần không thể nói một câu nào cả.

Cho đến khi thang máy kêu một tiếng báo hiệu, hần mới giật mình thức tỉnh.

“không phải.” Chu Xung khó xử đáp, ngay cả chính hắn cũng không biết là mặt mình lúc này đã trở nên tái nhợt.

Chu Tự Hằng đã ngồi ở đây hai tiếng rồi, vừa ngồi cậu vừa nghĩ đủ những lý do để bênh vực cho bố mình.

Có thể là Chu Xung chỉ tới đây để bàn chuyện làm ăn thôi, bố cậu thường nói là đi kiếm thật nhiều thật nhiều tiền cho cậu mà, để cậu cưới được Tiểu Nguyệt Lượng, mua được một căn nhà thật to.

Có thể là trong phòng còn có nhiều người khác nữa, Chu Xung chẳng qua được người ta mời nên mới đến thôi.

Hoặc cũng có thể người phụ nữ kia sẽ là mẹ của cậu, như vậy là tốt nhất, cậu không có mẹ, nhưng cậu biết nếu có mẹ sẽ thích lắm, giống như mẹ của Tiểu Nguyệt Lượng vậy, lúc nào cũng dịu dàng ân cần với cô bé.

Cậu nghĩ, nếu người phụ nữ kia là mẹ mình, thì cậu nhất định sẽ thật ngoan, sẽ không đi đánh nhau gây phiền toái cho mẹ, ở nhà cũng sẽ không nghịch ngợm. Cậu cảm thấy việc học cách ngoan ngoãn không khó chút nào, mà việc cậu có thích người mẹ này hay không cũng không quan trọng, miễn bố thích là được.

Nhưng câu trả lời của Chu Xung, đã khiến cho mọi suy đoán của cậu bị vỡ tan thành trăm mảnh.

Chu Tự Hằng lại hỏi: “Vậy đó là vợ bé của bố à?”

[Bố chỉ có một cô vợ bé nuôi bên ngoài, còn có một đứa con nữa, không biết có phải của ông ấy hay không!] Cậu nhớ lại lời của cô chị họ ở Hồng Kông.

Chu Xung không ngờ là Chu Tự Hằng lại hiểu cả những chuyện này, hắn hoàn toàn bị đánh bại khi nghe con trai hỏi thẳng như vậy.

“Ừ.” Chu Xung khó khăn đáp, dừng lại một chút, hắn chậm rãi bước về phía con trai.

Thang máy mở ra rồi đóng lại, hắn cũng chẳng còn tâm trạng nào mà để ý.

Chu Xung vội vã muốn giải thích, nhưng tính hắn cục cằn, không biết phải nói thế nào cả.

“Vậy mẹ của con...” Chu Tự Hằng hơi khàn giọng, mím môi hỏi: “Mẹ của con, cũng là loại phụ nữ như vậy sao?”

Loại phụ nữ như vậy.

một từ đơn giản, lại rất dễ hiểu.

Cậu ngẩng đầu lên, không hề chớp mắt nhìn Chu Xung, đáng vẻ quật cường, không chịu rơi một giọt nước mắt.

Chu Xung thấy môi con trai đã trắng bệch, mặt cũng tái nhợt, hắn muốn đỡ con đứng dậy, nhưng Chu Tự Hằng lại hất tay hắn ra.

“Có đúng thế không?” Chu Tự Hằng lại hỏi.

Ánh mắt cậu rét lạnh như băng, Chu Xung cảm thấy xung quanh mình như có một lớp sương mù bao phủ, ngay cả máu cũng sắp đông lại.

Chu Xung không biết trả lời ra sao, khi đó hắn đưa con về từ đồn cảnh sát, không ai biết người sinh ra đứa nhỏ là ai, và ai là người đưa nó đến.

Ngay lúc này Chu Tự Hằng lên tiếng trả lời giúp hắn: “thật ra thì, bố cũng không biết mẹ của con là ai, con là một đứa con ngoài ý muốn, sự xuất hiện của con không phải là niềm vui của bố có phải không?” nói xong cậu lại nhếch môi cười.

Lời suy đoán này cậu nghe nhiều lắm rồi, từ khi còn học mẫu giáo đến khi lên tiểu học, cậu vẫn luôn nghe người ta nói thế mà.

Họ nói mẹ của cậu là ai không rõ, cậu bị vứt bỏ ở đồn cảnh sát, được Chu Xung nhặt về, họ nói Chu Xung là đồ phong lưu chơi bời, họ nói...

Chu Tự Hằng nghe xong toàn lơ đi, không hề nói hay hỏi han gì bố.

Nhưng giờ phút này đây, nó lại như một cái gai, không chút lưu tình đâm vào người cậu.

Chu Tự Hằng gần như không đứng vững nổi nữa.

Chu Xung vội vàng ôm lấy, cởi áo khoác ra choàng lên người con.

hắn nói: “đã hơn chín giờ rồi, bố đưa con về nhà, chúng ta cùng nhau về con nhé?” Chu Xung gần như đang cầu xin Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng hất tay hắn ra.

Cậu chợt nhớ đến những ngày trước đây, có phải những lúc này Chu Xung đều ở bên một người phụ nữ khác, đến chín giờ mới lại về nhà với cậu không?

Cậu cảm thấy hết thảy mọi chuyện đều thật nực cười.

Cậu đứng dậy, lui về sau, rồi bất chợt chạy xuống dưới lầu như một kẻ điên.

Chu Xung vội vàng đuổi theo.

Ở dưới nhà Tường Văn Kiệt đang đứng che ô đợi.

“Tiểu Tường, cậu chặn nó lại giúp tôi!” Chu Xung gào lên.

Ngay lúc Tường Văn Kiệt còn chưa kịp phản ứng thì Chu Tự Hằng đã đẩy anh ra, dáng vẻ giống như một con thú nuôi đang bị người ta hăm hại vậy.

Chiếc ô rơi xuống đất và nhanh chóng bị ngấm nước.

Tường Văn Kiệt nhìn thấy Chu Xung chạy xuống, chỉ mới kịp mặc áo sơ mi, dáng vẻ vô cùng chật vật.

Chu Xung đã là một người đàn ông 37 tuổi, thể lực không còn tốt như thời còn trẻ, người mệt nhưng tâm còn mệt hơn, song vẫn cố gắng đuổi theo Chu Tự Hằng.

Ngoài trời mưa rất lạnh, nước mưa ngấm vào da thịt, tê tái đến lạ thường, thêm vào đó là cảm giác nhói đau.

Chu Tự Hằng vẫn không chịu dừng lại, cứ một mực chạy như bay, cậu không biết mình có đang khóc hay không, chỉ biết là nước trên mặt cứ không ngừng chảy xuống.

Cuối cùng cậu dừng lại, đứng trên cầu đá sông Tân Hoài.

Mới đây thôi cậu còn ở đây mơ mộng, rằng tương lai sẽ được nắm tay Minh Nguyệt đi dạo, trở thành một cặp tình nhân thực thụ, đi chơi, nói chuyện với nhau, thậm chí là hôn nhau nữa. Đối với cậu, nơi này có mối tình đầu, có những ước mơ tốt đẹp nhất trong đời.

Vậy mà Chu Xung đã dập tắt hết tất cả.

Mọi thứ tan vỡ thành từng mảnh, ghim sâu vào tim cậu.

Chu Xung ôm cậu vào xe, lấy khăn lau người cho cậu.

Suốt quá trình, Chu Tự Hằng không nói một lời, tựa như một pho tượng đá vậy.

Tường Văn Kiệt cũng đã ướt hết người, anh nhìn hai bố con qua kính chiếu hậu.

Mới hôm nào, Chu Xung còn trộm nhìn Chu Tự Hằng tặng quà cho con gái, lo lắng vì con trai quá ngốc, thế mà bỗng chốc, tình cảm cha con ấy lại dễ dàng bị phá hủy.

Chu Tự Hằng yên lặng nhìn ra cửa kính xe, xe đi ngang qua chợ trung tâm, ánh đèn của những cửa hiệu bị mưa làm cho nhòe đi, cảnh vật cứ thế lướt qua rất nhanh.

Đột nhiên cậu nghĩ, mình đã sống mười hai năm vô ưu vô lo rồi, có lẽ sau này, sự hỗn loạn ấy sẽ rời xa cậu mãi mãi.

Và không bao giờ tìm lại được.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Sau ngày mưa của tiết Thanh Minh, Minh Nguyệt từ quê trở về Nam Thành, trận mưa này rất lớn, nước sông Tân Hoài dâng cao, nghe người qua đường nói thì thuyền hoa cũng đã nghỉ hoạt động mấy hôm nay rồi.

Chưa bao giờ Nam Thành có một trận mưa lớn như thế, trường học vì để đảm bảo an toàn nên cũng kéo dài ngày nghỉ, sự thay đổi này Minh Nguyệt chưa bao giờ nghĩ tới, đến khi trở lại biệt thự, cô bé mới phát hiện thêm rằng nhà họ Chu cũng đã có một sự thay đổi rất lớn.

cô bé để túi hành lý xuống, lấy bánh Thanh đoàn từ đem đến nhà họ Chu, bánh này là do cô bé tự mình gói, vì Chu Tự Hằng thích ăn thịt nên cô bé đã tăng gấp đôi lượng thịt lên, chiếc bánh tròn nức ních, gạo nếp mềm ngọt và ngát hương thơm.

(Vào tiết Thanh minh, người Giang Nam có tục ăn bánh Thanh đoàn tử. Để làm được loại bánh này, người ta ép lấy nước một loại cỏ mọc có tên là “Tương mạch thảo”, sau đó trộn với bột nếp đã xay nhuyễn thành một thứ bột ướt mịn. Nhân bánh là bột đậu xanh trộn đường. Đặt một viên nhân bánh và một miếng mỡ lợn nhỏ vào vỏ bột, vê tròn rồi xếp vào lồng hấp, hấp cách thủy đến chín. Thanh đoàn tử có màu xanh bóng như ngọc, vị mềm, thơm, ăn vào thấy ngọt mà bùi, béo mà không ngấy. Nguồn: tuhoctiengtrung.vn)

cô giúp việc nhà họ Chu rón ra rón rén ra mở cửa, bước đi khẽ khàng hơn mọi ngày rất nhiều, sắc mặt có phần khổ sở, nhưng lúc thấy Minh Nguyệt thì lại cười rất tươi.

Minh Nguyệt đưa mấy cái bánh ra cho cô giúp việc chọn một cái, cô giúp việc xua tay, nhìn xung quanh rồi tiến lại gần, ghé vào tai cô bé nói: “Ông chủ và cậu chủ đều đang không được vui, nếu có vấn đề gì thì mong cháu bỏ qua nhé.”

nói xong, cô lại tiếp tục dọn dẹp nhà cửa.

Chỉ lơ đãng liếc mắt một cái thôi, Minh Nguyệt đã nhìn thấy trong thùng rác có rất nhiều mảnh sứ bị vỡ tan, trên bậc thang còn có cả mảnh thủy tinh.

Chu Xung đang ngồi trên cầu thang hút thuốc lá.

hắn đến bây giờ vẫn không thể bỏ thuốc, từ khi Minh Nguyệt còn nhỏ, cô bé đã luôn thấy Chu Xung cầm điếu thuốc không rời tay, rượu không rời miệng, mà thói quen xấu này hắn cũng chẳng thêm kiêng kị gì cả. Hắn có dáng vẻ anh tuấn và thành thực, lúc hút thuốc trông rất có khí chất.

hiện giờ Chu Xung cũng đang hút thuốc lá, hắn mặc một cái áo sơ mi nhăn nhúm, ống tay áo trùm kín tay, như thể đã mấy ngày không giặt. Hắn ngồi ở bậc cuối của cầu thang, dáng vẻ bất lực ừ ừ.

Bên cạnh hắn có để một cái gạt tàn thủy tinh, bên trong đầy tàn thuốc, dính cả vào quần áo của hắn, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm.

Minh Nguyệt bước đến gần.

Càng đến gần thì mùi thuốc càng nồng hơn, mặc dù cô bé đã cố gắng chịu đựng, nhưng vẫn không nhịn được mà hắt hơi một cái.

Tiếng hắt hơi làm Chu Xung phát hiện ra là cô bé đến, hắn ngẩng đầu lên, dường như phải nghĩ một lúc mới nhận ra cô bé là ai, mỉm cười nói: “Tiểu Nguyệt Lượng đấy à.”

Giọng của hắn khàn đặc, gần như nói không thành lời, chính hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên, đành cười trừ với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt thấy mắt hắn đầy những tia máu, đỏ rực như ác quỷ, quàng thâm mắt rất đậm, lúc hút thuốc nhìn không có phong thái như mọi ngày nữa.

“Con chào chú Chu.” Minh Nguyệt nói năng rất nhẹ nhàng giống y như cô giúp việc, cô bé không nghĩ ra được vì sao Chu Xung lại trở nên như vậy, chỉ đưa bánh ra rồi hỏi: “Chú Chu có muốn ăn một cái không?”

“Con tặng cho anh Từ Hằng đấy à?” Chu Xung nói, không đợi Minh Nguyệt trả lời, hắn đã vội vàng dập thuốc, lau tay vào áo, cẩn thận cầm lấy hộp bánh, “Đề chú đưa cho anh.”

Hai tay Minh Nguyệt trống rỗng, thấy Chu Xung nhanh chóng chạy lên nhà, đứng ở tầng hai, động tác chậm lại, giống như một người đang bị lạc đường, do dự một lúc lâu mới dám gõ cửa phòng Chu Tự Hằng.

Chu Xung chỉ mới gõ một cái thôi, bên trong phòng đã truyền đến tiếng đồ vật rơi xuống đất, kèm theo đó là tiếng quát của Chu Tự Hằng: “đi đi!”

Tiếng động quá lớn khiến cho Minh Nguyệt run sợ, cô giúp việc thì trốn trong bếp không dám lộ đầu ra nhìn.

Chu Xung bị Chu Tự Hằng quát nhưng cũng không tức giận, hắn khẽ khom lưng nói: “Tiểu Nguyệt Lượng có chút quà mang đến tặng con, bố...bố để ở trước cửa phòng con nhé, được không?”

Trong phòng yên lặng vài giây, lúc Chu Xung còn đang cho là sẽ không đợi được đáp án thì Chu Tự Hằng đáp: “Được.”

Chỉ một từ ngắn ngủn như vậy nhưng cũng đủ làm Chu Xung vui vẻ nở nụ cười, hắn khom lưng, cẩn thận đặt hộp bánh trước cửa rồi rời đi, vì để Chu Tự Hằng biết hắn đã đi khỏi, hắn còn cố tình bước đi thật mạnh để phát ra tiếng động.

Căn biệt thự mới của nhà họ Chu tráng lệ hơn nhiều so với nhà cũ, nội thất sang trọng, màu sắc chủ đạo là trắng đen, trong phòng được thiết kế cửa sổ sát đất để đón ánh nắng vào, nhìn thêm phần ấm áp.

Nhưng Minh Nguyệt đứng ở đây chỉ cảm thấy rét lạnh, một bầu không khí căng thẳng đang bao trùm lên hai cha con họ Chu.

Minh Nguyệt không nán lại lâu hơn nữa, cô bé chào Chu Xung rồi về nhà.

Chu Xung hoàn toàn đang chìm trong thế giới riêng của mình, đến khi nghe thấy Minh Nguyệt chào, hắn mới giật mình, cười nói: “Ừ, có thời gian thì con lại tới chơi với anh Tự Hằng nhé.” Nghĩ một lát, hắn nói tiếp: “Tiểu Hằng nhớ con lắm đấy.”

“Con biết rồi ạ.” Minh Nguyệt cười híp mắt, “Con cũng rất nhớ anh.”

cô bé vẫn còn là một đứa trẻ không buồn không lo, về mặt trần ngập sự ngây thơ đáng yêu, chỉ mấy ngày trước thôi, lúc Chu Tự Hằng cười nhìn cũng giống như cô bé vậy.

Chu Xung gật đầu, sau lại tự giễu lắc đầu, cuối cùng phát tay với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt trở về nhà, kể lại chuyện vừa thấy với bố mẹ, bố mẹ cô bé đều rất kinh ngạc.

“Sao lại cãi nhau rồi?” Giang Song Lý nói, “Tiểu Hằng yêu bố như vậy, mà bố Tiểu Hằng cũng rất tốt với Tiểu Hằng mà nhĩ.”

Minh Đại Xuyên thì chỉ rừ mắt suy nghĩ, sau đó xoa đầu con gái nói: “Con hãy đi an ủi Chu Tự Hằng nhé.” Tiếp theo lại vỗ vai vợ, tỏ vẻ mình đã biết được nguyên nhân.

Buổi tối, Minh Nguyệt rửa mặt xong liền mặc áo khoác lông, đi lên ban công nhìn vào nhà họ Chu.

Mưa đã ngừng rơi, nhà họ Chu không bật đèn, hoàn toàn ngập trong đêm tối.

“anh Chu Chu ơi! anh Chu Chu ơi!” Minh Nguyệt nhỏ giọng gọi.

Mãi một lúc sau thì phòng Chu Tự Hằng mới sáng đèn, lại thêm một lúc nữa, Chu Tự Hằng mới cầm đàn ghita đi lên sân thượng.

Cậu mặc một bộ quần áo đen, chỉ mới nhìn thoáng qua thôi nhưng Minh Nguyệt cũng cảm thấy rõ ràng là cậu có thay đổi.

Lúc Minh Nguyệt nhìn cậu, cậu cũng nhìn lại cô bé.

Hai chân cô bé đang vắt vẻo ngoài ban công, gương mặt nở nụ cười rạng rỡ ngọt ngào với cậu, hai má lúm đồng tiền xinh như hoa hướng dương.

Chu Tự Hằng ôm đàn ghita ngồi xếp bằng xuống đất, cậu không nói gì, cũng không đánh đàn.

Cuối cùng Minh Nguyệt phải lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Bánh Thanh đoàn từ em đưa lúc chiều ăn ngon không?” nói xong cô bé lại thêm một câu: “Là em tự làm đó nha.”

Minh Nguyệt mới mười một tuổi nhưng đã biết làm rất nhiều món ngon, cô bé có một gia đình trọn vẹn hạnh phúc, nhưng tính tình không hề yếu đuối, vì bố mẹ thường xuyên bận rộn nên cô bé đã học được tính tự lập và kiên trì.

“Ngon lắm” Chu Tự Hằng cười nhìn cô bé, đây có lẽ là nụ cười đầu tiên trong mấy ngày qua của cậu, “Mấy hôm nay anh chưa ăn gì cả.”

Nguyên nhân rất đơn giản, vì cậu quá tức giận nên không chịu ra khỏi phòng.

“Vậy may là em tặng bánh cho anh đấy, không thì anh sẽ không có sức mà đánh đàn đâu.” Minh Nguyệt che miệng cười khanh khách, không hề hỏi thăm đến chuyện hai cha con họ Chu.

Chu Tự Hằng đưa tay sờ dím tóc trên đầu theo bản năng, khẽ mỉm cười.

“anh đàn và hát cho em nghe một bài nhé.” Chu Tự Hằng nói, “anh hát không hay, em đừng để ý nha.”

Minh Nguyệt trở thành khán giả duy nhất của cậu, cô bé vỗ tay nói: “Vâng ạ.”

Chu Tự Hằng bắt đầu đánh bài “Mẹ là người tốt nhất trên đời”.

“Mẹ là người tốt nhất trên đời,

Có mẹ con được nâng niu như báu vật,

Hạnh phúc biết bao khi được mẹ ôm vào lòng,

không có mẹ, con giống như ngọn cỏ mong manh,

Rời xa mẹ, con biết đi nơi nào tìm...”

Cậu vừa đàn vừa hát, nhịp điệu rất chậm, hát cũng chậm, giọng hát càng về sau càng bé dần.

Đây là bài mà hồi nhỏ Minh Nguyệt thường hát, là ca khúc đầu tiên Giang Song Lý dạy cho cô bé, cô bé hát rất hay, được rất nhiều người khen, nhưng sau này, khi cô bé biết Chu Tự Hằng không có mẹ, cô bé đã không hát nữa.

Chu Tự Hằng chưa bao giờ hát bài này, bây giờ Minh Nguyệt mới biết, thì ra Chu Tự Hằng lại có thể hát bài này hay đến thế.

cô bé rơi nước mắt, nhưng lại lặng lẽ lau đi, không để Chu Tự Hằng trông thấy.

Bỗng dung cô bé cảm thấy Chu Tự Hằng thật cô độc.

Minh Nguyệt cúi đầu lau nước mắt, lại vừa hay nhìn thấy Chu Xung ở dưới nhà, đang ngồi xổm dưới đất hút thuốc lá, dáng vẻ cũng cô độc y như Chu Tự Hằng.

Mỗi lần Chu Tự Hằng hát lại một lần, Chu Xung lại hút thêm một điếu.

một người ở tầng một, một người ở tầng hai, mà sao lại cảm thấy xa cách đến thế.

Chu Tự Hằng đánh đàn rất lâu, đầu ngón tay cũng sưng đỏ cả lên rồi, cậu từ từ dừng lại, chống cằm lên cây đàn, mắt nhìn xa xăm.

Thường ngày cậu luôn kiêu căng bướng bỉnh, nhưng lúc yên lặng lại trở thành một đứa bé già dặn, có phần trưởng thành hơn tuổi.

Minh Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “anh nhớ mẹ lắm à?”

Chu Tự Hằng sững sốt, ngơ ngác nhìn Minh Nguyệt.

Cậu phải trả lời thế nào đây?

Hỏi bé cậu thường hỏi Chu Xung: “Bố, mẹ của con ở đâu?”

Bố cậu trả lời: “Mẹ con bị cạp ăn rồi, bố sẽ một mình nuôi con, trao cho con tình yêu thương lớn gấp đôi.”

Chu Tự Hằng rất tin lời bố nói, trong thế giới nhỏ bé của cậu khi đó, bố là người mà cậu sùng bái nhất trong lòng, mà cậu cũng rất hưởng thụ tình yêu thương của bố, không hi vọng sẽ có bất cứ người nào xen vào, cậu rất muốn hát bài “Bố là người tốt nhất trên đời”, nhưng tiếc là không có bài này.

“anh không có mẹ.” Chu Tự Hằng nói với Minh Nguyệt.

“Vậy em chia mẹ của em cho anh nhé.” Minh Nguyệt cắn ngón tay, nói.

Chu Tự Hằng ngạc nhiên nhìn cô bé.

“Dù sao thì sau này em cũng sẽ là vợ của anh mà.” Minh Nguyệt xấu hổ nói, “À, em còn biết con búp bê anh tặng em là có một đôi đó nha.”

Nếu xung quanh không yên lặng, nếu tiếng gió không quá nhẹ, thì lời Minh Nguyệt nói Chu Tự Hằng sẽ không nghe thấy.

Mặt của cậu, chỉ vì một câu nói kia, mà từ từ ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sau mùa mưa, thời tiết trở nên ấm áp hơn, trời trong nắng ấm, từng đàn chim én từ phương nam bay tới.

Mà Chu Tự Hằng, dường như cũng đã phần nào nguôi ngoai, tựa như đêm mưa hôm ấy chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Nhưng đó cũng chỉ là Chu Xung tự cho là như thế mà thôi, vì mặc dù Chu Tự Hằng vẫn không nói chuyện nhiều với hắn, nhưng cuối cùng cũng đã chịu nói rồi, ít ra thì cũng có chuyện biến.

hắn không đi gặp tình nhân nữa, giao cho Tưởng Văn Kiệt nhiệm vụ an bài thỏa đáng cho mấy cô gái trẻ đó.

Vì trời mưa bão nên Nam Thành bị lụt, đất đá trôi nổi, khu vực thành thị cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, các công trình đang được xây dựng bị tổn hại nặng, thậm chí có nhiều công nhân bị ngã trong lúc làm việc, mặc dù không chết nhưng lại bị thương nặng, hiện Chu Xung đang phải ngày đêm sút đầu mề trán xử lý những sự cố này.

hắn không nói những chuyện này cho Chu Tự Hằng, đây là công việc của hắn, mà hắn chỉ muốn bao bọc chở che Chu Tự Hằng, không muốn con trai tuổi còn nhỏ đã phải lo nghĩ nhiều.

Chu Xung bận việc đến khuya mới về, việc đầu tiên khi về nhà là đi vào phòng của Chu Tự Hằng, lúc ấy Chu Tự Hằng đã ngủ say, Chu Xung cúi xuống

hôn lên trán con một cái, chỉ như vậy thì mọi sự phiền lo mới mới tan biến.

hắn và con trai sống nương tựa lẫn nhau, là chỗ dựa của nhau.

hắn nằm xuống bên cạnh con, nhắm mắt ngủ.

Đội bỏ nhắm mắt rồi, Chu Tự Hằng mới mở mắt ra, đôi mắt trong veo, chứng minh rằng cậu vẫn chưa ngủ.

Lại về muộn rồi.

Chu Tự Hằng nghĩ thầm trong lòng, cậu quay lưng lại với bố, mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh trăng sáng tỏ, khung cảnh trước mắt dần trở nên mờ ảo, cuối cùng cậu ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, Chu Xung gọi cậu dậy.

“Tôi qua bố đi đâu?” Chu Tự Hằng đánh răng cùng bố, ra về thờ ơ hỏi.

Tấm gương trước mặt phản chiếu lại hình ảnh hai bố con, có lẽ vì ở cùng nhau suốt nên tư thế đứng đánh răng cũng rất giống nhau.

“Đạo này công việc hơi bận, con đừng lo lắng.” Chu Xung đáp, con trai lâu rồi không hỏi han quan tâm hắn như vậy, dù chỉ là vô ý hỏi một câu thôi, nhưng hắn cũng vui lắm, “Bố sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền cho con, sau này sẽ giao lại hết cho con và Tiểu Nguyệt Lượng.”

Ồ, công việc hơi bận cơ đấy!

[Bố đi kiếm tiền cho con đây, tôi bố về!]

Chu Tự Hằng nhớ lại lời Chu Xung nói hôm Thanh Minh, cậu chậm chạp mở tròng hai mắt, ngẩng đầu nhìn bố trong gương một lúc, không nói năng gì, cuối cùng lại cúi xuống rửa mặt rồi đi xuống lầu như mọi ngày.

Chu Xung không được tinh tế như Minh Đại Xuyên, hắn không nhận ra được sự biến hóa trong ánh mắt của Chu Tự Hằng, chỉ cảm thấy vui vẻ vì con trai đã một lần nữa mở lòng với mình.

Việc xây dựng công trình đang được từng bước giải quyết, phía người nhà công nhân bị thương không chịu chấp nhận phán quyết bồi thường của tòa án, còn nói là sẽ mời nhà báo đến để làm to chuyện này. Giờ là năm 2000, dường như không ai nhờ đến dư luận để làm thế cả, chắc hẳn gia đình công nhân bị thương đó có người đứng đằng sau chống lưng.

Chu Xung tận dụng các mối quan hệ của mình để mời rất nhiều người, đích thân đi xã giao với người ta, tuy cũng bị những cô nàng xinh đẹp quyến rũ, nhưng hắn tuyệt nhiên không tiến thêm một bước.

Trợ lý và thư ký đều âm thầm nghị luận, cảm thấy hôm nay Chu tổng như biến thành một người khác vậy, không hiểu nguyên nhân là gì. Trương Văn Kiệt thì chỉ vui đầu làm việc, không dám nghĩ nhiều.

Chu Tự Hằng không hề biết gì cả, cậu chỉ biết duy nhất một việc là đến đêm khuya Chu Xung mới về, người sắc mùi khói thuốc và rượu, kèm theo mùi nước hoa gay mũi, khiến cậu tức giận đến chảy cả nước mắt.

Tháng năm, Trương Văn Kiệt được phân công đi theo chăm lo cho Chu Tự Hằng.

Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng học cùng khóa, tháng sáu sẽ cùng nhau thi lên cấp hai, cả Nam Thành sẽ sử dụng duy nhất một đề thi chung do bộ giáo dục cung cấp.

Cuộc thi này nếu lấy thành tích của Chu Tự Hằng ra xét thì Chu Xung không lo lắng chút nào, nhưng hắn vẫn sợ sẽ có chuyện ngoài ý muốn, cho nên để Trương Văn Kiệt đưa đón con trai mỗi ngày.

Chu Tự Hằng là một đứa trẻ cực kỳ thông minh, không chỉ đẹp về ngoại hình mà đầu óc cũng vô cùng xuất chúng, là cậu học trò giỏi mà các thầy cô luôn yêu mến và coi trọng. Mỗi lần đến kì thi là Minh Nguyệt đều rất ngưỡng mộ Chu Tự Hằng, bố mẹ cô bé đều rất giỏi, thế mà cô bé lại học không giỏi lắm, nhưng vì luôn cố gắng chăm chỉ nên thành tích học luôn được giữ vững ở tầm trung.

Giang Song Lý và Minh Đại Xuyên đã suy nghĩ kĩ rồi, cả hai đều không ép buộc con gái phải đạt kết quả cao, không ai hoàn hảo cả, Minh Nguyệt là một cô bé nhân hậu, lại có năng khiếu về vũ đạo, Minh Đại Xuyên muốn con được làm những điều mà con thích.

“Hồi bé bố không có cơ hội làm những điều mình thích, cũng không có cơ hội được sở hữu những món đồ mình ao ước, mà hiện giờ con lại được sống trong điều kiện tốt, cho nên bố hi vọng con sẽ suy nghĩ kĩ, xem sau này mình muốn đi theo con đường nào. Bố nhất định sẽ giúp con, nhưng cũng mong rằng con sẽ có trách nhiệm với cuộc sống mà con lựa chọn.” Minh Đại Xuyên nói với con gái trước kì thi.

Minh Nguyệt vì cuộc thi sắp tới mà lo lắng căng thẳng mãi, bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, dường như bầu trời cũng trở nên trong xanh hơn rồi.

cô bé gục đầu vào cửa xe, cánh tay trắng trẻo giờ ra vẫy chào Chu Tự Hằng. Minh Đại Xuyên ôm cô bé ngồi ổn định trên ghế, thắt dây an toàn lại cho cô bé, tháng năm đối với các bậc phụ huynh rất quan trọng, Minh Đại Xuyên tuy công việc bận rộn nhưng ngày nào hắn cũng đi đón Minh Nguyệt,

giúp cô bé giải tỏa căng thẳng.

Minh Nguyệt bị bố kéo về, liền xấu hổ mỉm cười xin lỗi Chu Tự Hằng.

Xe của Minh Đại Xuyên đã rời đi, Chu Tự Hằng cũng ra mở cửa xe đi về, cậu không hi vọng Tường Văn Kiệt tới đón, nếu có thể thì cậu thích được cùng về với Tiểu Nguyệt Lượng hơn, hoặc là đích thân Chu Xung tới đón. Trong lòng vẫn mong có một chút may mắn, Chu Tự Hằng hỏi: “Bố cháu đâu?”

Tường Văn Kiệt suy nghĩ một lát rồi nói: “Chu tổng gần đây rất bận, có nhiều văn kiện giấy tờ cần xử lý.”

Chu Tự Hằng thoáng nhìn ra cửa xe, thấy các đàn em đã được bố mẹ tươi cười đón đến về nhà, cậu gật đầu, dáng vẻ như thể không mấy để ý, đóng cửa xe lại nói: “Về thôi.”

Tường Văn Kiệt mở miệng định nói rồi lại thôi, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói với Chu Tự Hằng.

Qua kính chiếu hậu, anh nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh của Chu Tự Hằng, điều này rất ít khi xảy ra, phần lớn thời gian cậu bé này đều rất kiêu ngạo và sôi nổi, lúc nào cũng tràn đầy sức sống.

Tường Văn Kiệt cảm thấy Chu Tự Hằng có một sự thay đổi nhỏ, nhưng cụ thể thế nào thì anh không nói được, lại nghĩ đến sự thay đổi của Chu Xung bấy giờ, liền buồn rầu thở dài một cái.

Ngày cuối cùng của tháng năm, trường học tổ chức họp phụ huynh, chủ yếu là để dặn các bố mẹ không nên tạo áp lực quá lớn cho con cái. Mẹ của Minh Nguyệt đến tham dự, còn Chu Tự Hằng thì không nói chuyện này cho Chu Xung biết.

“Bố của con đâu?” Giang Song Lý hỏi Chu Tự Hằng, cô đi từ trường đại học Nam Thành tới đây, lúc đến còn buộc lại tóc cho con gái, hôn một cái lên trán con, nói: “Công chúa nhỏ của mẹ đáng yêu quá.”

Minh Nguyệt đỏ bừng mặt, ôm trán chạy ra khỏi lớp.

Chu Tự Hằng cười đáp: “Bố con bận à, không đến được.” Sau đó nói sang chuyện khác, “Di Giang ơi, Tiểu Nguyệt Lượng nói là có thể chia một nửa mẹ mình cho con đây, đi đi họp cho con luôn được không?” nói đến đây, cậu có phần kích động lạ thường.

Tất nhiên là Giang Song Lý đồng ý, cô nhìn Chu Tự Hằng, biết là cậu bé đang cố gắng tỏ ra tự nhiên thôi, không đợi cô suy nghĩ xong thì giáo viên đã bước lên bục giảng rồi.

Sau hai tiếng, buổi họp kết thúc, Giang Song Lý đưa Minh Nguyệt đến đại học Nam Thành với mình.

Còn lại một mình Chu Tự Hằng, đeo một cái cặp sách nặng trĩu ra khỏi trường.

Mùa hè đã tới, thời tiết bắt đầu trở nên nóng bức, Chu Tự Hằng hí hóp mặt lại vì nắng, cứ thế đứng im một chỗ mãi, chờ lúc hoàn hồn lại thì tay đã bị người khác nắm.

Là một người phụ nữ.

cô ta mặc một cái váy liền màu trắng, tóc buộc một nửa, để lộ vùng cổ và vành tai trắng ngần, dưới tà váy là một đôi chân trắng như tuyết.

Chu Tự Hằng rút tay ra theo bản năng, thế nhưng người phụ nữ kia lại không chịu buông, khí lực không hề nhỏ, nhưng giọng nói lại dịu dàng: “Tiểu Hằng là cháu phải không?” Vừa nói cô ta vừa chỉnh lại váy, Chu Tự Hằng để ý thấy trên mặt cô ta có trang điểm nhẹ, nhìn không thể thanh tú và dịu dàng như Giang Song Lý được.

Người phụ nữ cúi người xuống, muốn giúp cậu cầm cặp sách, nhưng vì chiếc cặp nặng quá nên cô ta khẽ cau mày, nhẹ nhàng thu tay về: “Tiểu Hằng à, ôi quên mất, cô quên không nói cho cháu biết cô là ai. Chúng ta đã gặp nhau một lần rồi đó, nhưng lúc ấy cô còn chưa kịp giới thiệu.”

Chu Tự Hằng nghe cái giọng ườn ẻo của cô ta, không chịu nổi phải lui về sau một bước.

Cậu nhớ ra người phụ nữ này rồi, chính là người đi cùng bố cậu vào hôm Thanh Minh.

cô ta lại tiếp tục nói gì đó, vừa nói vừa nhìn ra đằng sau Chu Tự Hằng, như thể đang muốn tìm cái gì.

“Chu Xung không đến đâu.” Chu Tự Hằng thờ ơ nói.

Người phụ nữ kia cứng đờ mặt, nụ cười trở nên miễn cưỡng.

Chu Tự Hằng bỗng dừng nở nụ cười, khuôn mặt đẹp rạng rỡ hẳn, đôi mắt sáng như ngọc, nói: “Tôi không có nói với Chu Xung về chuyện họp phụ huynh.”

Tuy cậu đang cười, nhưng người phụ nữ lại cảm thấy rét lạnh, rõ ràng trời đang rất nắng, hai chân cô ta đang bị ánh mặt trời thiêu đốt, song lại bị ánh mắt của cậu làm cho đóng băng.

“cô...không phải...” cô ta mở miệng muốn giải thích.

Tường Văn Kiệt từ trên xe bước xuống đón Chu Tự Hằng, lập tức nhìn thấy người phụ nữ kia.

anh còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy Chu Tự Hằng nói: “Chu Xung có người phụ nữ khác rồi, hơn nữa, ông ta cũng không có tư cách đến họp phụ huynh cho tôi.”

Chu Tự Hằng nói xong liền liếc nhìn Tường Văn Kiệt, sau đó đi lên xe, Tường Văn Kiệt bị cậu nhìn mà khẽ rùng mình một cái.

Mãi cho đến lúc về nhà, Chu Tự Hằng vẫn không nói gì với Tường Văn Kiệt, đáng vẻ như thể không ai được quấy rầy.

Tường Văn Kiệt cảm thấy, đây giống như là sự yên bình trước giông bão vậy.

Quả nhiên, Chu Tự Hằng đang đè nén cơn giận trong lòng, và hoàn toàn bộc phát ở kì thi.

Cậu nộp giấy trắng, thậm chí đến họ tên cũng không điền.

Ngày hôm ấy, Nam Thành đón một trận mưa lớn, toàn thành phố đều ngập trong tiếng mưa.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23-1

Đến chiều thì trời tạnh mưa, bầu trời trở nên trong xanh.

Bên ngoài trường có rất nhiều ô tô đỗ, trải dài hết hai bên đường, các bậc phụ huynh thì không ngừng sốt ruột nhìn xung quanh.

Chu Xung ngồi trong xe chờ con trai đi ra, hẩn ngâm điếu thuốc, mở cửa kính xe ra nói chuyện với Minh Đại Xuyên: “Chuyện thi cử của con trai tôi chưa bao giờ phải lo lắng, sau này nó nhất định sẽ là trạng nguyên, sao hả? Có muốn kết thông gia không? Con trai tôi phải nói là cực kỳ ưu tú đấy!”

hẩn tựa vào ghế xe, cả người thả lỏng, lười nhác cời cúc áo đầu ra.

Chuyện công việc đã được giải quyết xong, Chu Xung khó có lúc được thoải mái như vậy, đáng vẻ có phần hào sảng hơn mọi ngày.

Minh Đại Xuyên thấy Chu Xung đắc ý, không nhịn được nói: “Con gái tôi không cần thêm trạng nguyên, vì bố nó đã là một trạng nguyên rồi.” hẩn nhíu mày nhìn Chu Xung, lời này không sai, năm đó Minh Đại Xuyên thật sự là trạng nguyên.

Chu Xung tự nhận là thành đạt trong sự nghiệp, nhưng trình độ học vấn thì vẫn là một đòn đá kích trí mạng, hẩn tiếp nhận sự khinh bỉ của Minh Đại Xuyên, nói: “Tôi không học hành từ tế gì, nhưng khôngphải vẫn còn có con trai học giỏi đấy sao!” hẩn vừa ngóng con trai đi ra, vừa nói chuyện với Minh Đại Xuyên: “Đội nó thì xong tôi sẽ dẫn nó đi du lịch, chơi đùa thỏa thích một thời gian, đợt này bận quá, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi với nó.”

Chu Xung thò tay ra cửa xe, vẩy tàn thuốc ra ngoài, Tường Văn Kiệt đã đề cập đến trạng thái của Chu Tự Hằng gần đây cho hẩn nghe, cũng khuyên hẩn nên nói chuyện nghiêm túc với con một lần.

Tường Văn Kiệt khẩn thiết nói: “Có nhiều chuyện tôi đã thay ngài nói với Chu Tự Hằng, nhưng thật sựphải chính miệng ngài nói thì tiểu thiếu gia mới chịu tin tưởng.” Chu Tự Hằng tính khí bốc đồng, lúc quyết đoán thì có đến tám con ngựa cũng không cản lại được, cũng chẳng nghe ai khuyên giải, Chu Xung không muốn Chu Tự Hằng biết chuyện công ty gặp sự cố, cho nên Tường Văn Kiệt cũng khôngdám nói.

“Cậu nói xem, có phải tôi không biết cách làm bố hay không?” Chu Xung vứt điếu thuốc đã hút hết đi, lại châm một điếu khác.

Tường Văn Kiệt đã kể cho hẩn nghe về việc có một người phụ nữ đến tìm Chu Tự Hằng, cũng vì chuyện đó nên hẩn mới biết là trường Chu Tự Hằng có mở cuộc họp phụ huynh, lúc đó hẩn còn đang ở trong công ty, bận rộn xử lý một đồng văn kiện.

Minh Đại Xuyên yên lặng nhìn hẩn một lúc, gật đầu đáp: “Đúng vậy.” hẩn thờ dài, nói tiếp: “Chu Tự Hằng nhà anh là một đứa trẻ hiểu chuyện, gặp phải chuyện như vậy, cùng lắm thì nó sẽ giận anh mộtthời gian rồi thôi ày mà.”

Minh Đại Xuyên chỉ dùng ba từ đơn giản “Chuyện như vậy” để hình dung lại chuyện xảy ra hôm Thanh Minh.

hẩn và Chu Xung quen nhau đã lâu, nhiều khi Chu Xung cũng hay tâm sự với hẩn.

“Những lần anh đi làm, đi công tác, ở nhà chỉ có một mình Chu Tự Hằng, chuyện khiến nó vui nhất là mỗi sáng được đến trường học với Tiểu Nguyệt Lượng, vì lúc ấy sẽ có người chơi với nó, chuyện nó mong đợi nhất mỗi ngày là được bố đến đón lúc tan học, tôi nhìn mà thấy thương lắm.” Minh Đại

Xuyên cười nói, có đôi khi hắn cảm thấy Chu Tự Hằng rất phiền, nhưng trong lòng thì vẫn rất yêu quý cậu bé, “Con của anh ấy à, đừng thấy vẻ ngoài nó thường kiêu ngạo mà lầm, thực ra nó là một đứa trẻ cực kỳ nhạy cảm và yếu đuối.”

Chu Xung tính khí cực cần, lẫn lộn bốn ba nhiều nơi nhưng vẫn không học được cách hiểu tâm tư người khác, đầu óc hầu như chỉ dành cho việc cạnh tranh công việc chứ không hề biết cách quan tâm đến suy nghĩ của con trai.

Nghe Minh Đại Xuyên đánh giá, Chu Xung chỉ buồn rầu hút thuốc.

Cuộc thi kết thúc, học sinh chạy ào ra bên ngoài, Minh Nguyệt hiển nhiên rất vui vẻ, cô bé chạy nhanh tới như một con ong nhỏ, đến trước mặt Minh Đại Xuyên nói: “Con chào bố, con chào chú Chu.” Lại quay lại vẫy vẫy tay: “anh Chu Chu, bố của anh ở đây này.”

Minh Đại Xuyên thấy cô bé cười mà lòng âm ập, vuốt tóc con gái rồi mở cửa xe cho con.

Chu Tự Hằng đi tới, hình như có chút ngạc nhiên, sau khi nhìn thấy Chu Xung thì bỗng đứng im tại chỗ, một lúc sau mới tự mở cửa xe rồi ngồi vào.

Sắc mặt cậu không được tốt lắm, mái tóc rũ xuống, Chu Xung sốc lại tinh thần, vui vẻ nói: “Chào con trai!”

Chu Tự Hằng không đáp, chỉ ngẩng lên nhìn Chu Xung thật lâu, sau đó lại cúi đầu.

“Đầu tiên bố sẽ đưa con về nhà để cất cặp sách đã, rồi tối hai bố con mình sẽ đi ra ngoài ăn những món con thích, hai ngày nữa con thích đi đâu cứ việc chọn, bố sẽ đưa con đi chơi...” Chu Xung dường như không cảm nhận được sự lạnh nhạt của con trai, cứ hồ hồ nói, nhưng không khí nặng nề trong xe thì không thể áp chế nổi.

Xuống xe, Chu Tự Hằng nghe thấy tiếng cười nói truyền tới từ trong nhà họ Minh, tiếng Minh Nguyệt ngọt ngào kể chuyện, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý vui vẻ đáp lời.

Chu Xung cầm cặp sách cho con, lại xoa đầu con nói: “Nghe chừng Tiểu Nguyệt Lượng lần này thi tốt đây.” hắn lại đặc ý nói tiếp: “Nhưng mà con trai bố mới là nhất, tiểu tử tông, con nói...”

hắn còn chưa nói hết câu thì Chu Tự Hằng đã ngẩng lên nhìn hắn, vẻ mặt lạnh như băng nói: “Con nộp giấy trắng.”

Trong phòng khách rộng lớn, vào giờ khắc này, bỗng yên tĩnh một cách lạ thường, một giọt nước rơi xuống mái hiên cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cổ Chu Xung giống như đang bị người ta bóp nghẹn, hắn cố gắng trấn tĩnh, nói: “Con nói lại lần nữa bố nghe.”

“Con nộp giấy trắng.” Chu Tự Hằng vẫn lạnh lùng nhìn hắn như cũ, lặp lại một lần nữa.

“Phịch-!” Chiếc cặp sách rơi xuống đất, nền đá cẩm thạch trong suốt phản chiếu lại bóng người, Chu Xung dường như còn cảm thấy cơ thể mình đang đung đưa.

Chu Tự Hằng thì lại đứng nghiêm không nhúc nhích, giống như một cái cây tùy ý để cho mưa rơi gió thổi.

“Tại sao lại nộp giấy trắng?! Con có biết là con đang làm cái gì không hả?!” Chu Xung dùng sự nhẫn nại cuối cùng để hỏi.

“Con thích nộp thì nộp thôi.” Chu Tự Hằng thờ ơ đáp, “Dù sao thì bố cũng có thêm quan tâm đến chuyện con thi thể nào đâu, đúng chứ?”

một câu giải thích hơi hột của con trai đã khiến Chu Xung tức giận: “Sao bố lại không quan tâm chứ! Sao có thể không quan tâm được! Mẹ nó chứ, bố mày là người quan tâm nhất đến chuyện này đấy biết không?!” hắn hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Chu Tự Hằng, con mới mấy tuổi hả?! Con không cần tương lai nữa sao?! không muốn học tiếp nữa hả?! Bố ở bên ngoài lẫn lộn vất vả kiếm tiền là vì cái gì!!! Còn không phải vì muốn cho con đi học để có một tương lai tốt đẹp hay sao?!!! Vậy mà con lại dùng một tờ giấy trắng để báo đáp bố!”

Chu Tự Hằng không phản bác, cậu chỉ yên lặng nhìn Chu Xung, nhưng các ngón tay thì chậm rãi co lại rồi cuộn thành nắm đấm.

sự trầm mặc của con trai làm sự tức giận của Chu Xung lên tới đỉnh điểm, mấy tháng qua hắn đã quá mệt mỏi, con giận dường như bị bộc phát hết trong lần này, hắn nắm lấy bờ vai gầy gò của con trai, nói: “Con có biết không, bố mong con học thật giỏi, mong con thi đỗ đại học, mọi thứ bố đã chuẩn bị hết cho con rồi. Con phải được học trong một trường cấp hai tốt nhất, trường cấp ba tốt nhất, đến khi con lớn, bố cũng sẽ giúp con vào được trường đại học tốt nhất luôn, con đi học ở đâu, bố liền mở công ty ở chỗ ấy. Dù cho bố không có tiền đi chăng nữa, thì bố phải đập nồi bán sắt bố cũng sẽ tạo điều kiện cho con được ăn học tử tế!”

“Trước đây bố không được đi học, con có biết không, bố hăm mộ những đứa trẻ được đi học biết bao! Con có biết không, bố không có tri thức, cho nên lẫn lộn trong xã hội cũng khó khăn hơn nhiều. Lúc bố mới mở công ty, có rất nhiều kẻ đã lợi dụng chuyện bố không có học vấn để chơi xấu bố, bố đã phải bồi thường thiệt hại không biết bao nhiêu tiền, cũng gặp không biết bao nhiêu gian khổ thì mới có được ngày hôm nay!”

“Hi vọng duy nhất của bố chính là con trai bố phải học thật giỏi, vậy mà...” Chu Tự Hằng bị hắn lay mạnh người, dường như phải gào lên nói: “Vậy mà con lại nộp giấy trắng! Nộp giấy trắng! Con làm vậy thì hại đến ai, chỉ tự hại chính bản thân mình thôi! Học tiểu học xong là muốn bỏ học phải không? Được, vậy con cứ giống như bố năm ấy đi, vào trong núi đào đất tìm thức ăn, lội sông bắt từng con cá, đến công trường vác gạch tự nuôi sống bản thân đi! Con nói bố không thêm quan tâm đến con ư? Bố có chỗ nào không quan tâm đến con chứ? Bố nuôi con khôn lớn, dứt ruột dứt gan vì con, dành cho con những thứ tốt đẹp nhất trên đời, có cái gì tốt cũng đều giữ lại cho con hết!”

nói xong, hấn không chịu đựng nổi nữa, hai chân quỳ rạp xuống đất, nắm chặt bả vai Chu Tự Hằng, hai mắt đỏ hoe nhìn con, khàn giọng nói: “Chu Xung tôi vất vả nuôi con khôn lớn, vậy mà cuối cùng nó lại không hiểu chuyện như thế này đây!”

“Vậy cứ coi như ông không có đứa con trai này đi!” Chu Tự Hằng nhìn thẳng vào bố, mọi tâm tư chất chứa trong hai tháng nay đều bộc lộ ra hết, “Ông có tình nhân bên ngoài sẵn sàng ở bên ông mỗi tối đó, ông đi tìm người ta đi! Để người ta sinh cho ông một đứa con trai ngoan ngoãn khác, rồi ông có thể cho đứa con trai ấy học ở những trường tốt nhất, còn tôi chỉ là một đứa hư hỏng, ông nên vứt bỏ tôi đi, rồi một lần nữa nuôi dạy một đứa con trai khác!”

Chu Tự Hằng nói xong liền cắn chặt môi, gần như sắp bật ra máu, có đau đớn như vậy mới khiến cậu không thể chảy nước mắt, cứ thế mở to mắt nhìn Chu Xung.

Chu Xung tức giận giơ tay lên thật cao, nhưng thấy sự tức giận đang hiện rõ trên đôi mắt của con trai, hấn lại không nỡ xuống tay, cuối cùng bắt lực buông thõng tay xuống.

Điều này khiến cho Chu Tự Hằng không thể tin được, cậu mở to mắt ra nhìn, từ bé đến giờ Chu Xung chưa từng đánh cậu bao giờ, thế mà vừa rồi, bố lại có ý định muốn tát cậu một cái.

sự hi vọng mong manh của Chu Tự Hằng lập tức tan biến, người mà cậu luôn lệ thuộc và sùng bái, có lẽ cũng chẳng hề yêu thương gì cậu cả.

Chu Tự Hằng dùng sức đẩy Chu Xung ra, lại nhìn hấn một lúc nữa rồi mới quay người chạy lên lầu, khóa chặt cửa phòng lại, một mình liếm láp vết thương.

Phòng khách lại trở nên yên tĩnh, Chu Xung ngã ngồi xuống sàn, hai tay run rẩy, móc hộp thuốc lá trong túi áo ra, hấn cầm điều thuốc lên, lại thấy trên tay có nước, chính là giọt nước mắt của Chu Tự Hằng khi này lúc chạy đi đã rơi vào.

Chu Xung vứt điều thuốc đi,alet môi vò tóc, cuối cùng vui đầu thật sâu vào đầu gối.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-2

Đến chiều thì trời tạnh mưa, bầu trời trở nên trong xanh.

Bên ngoài trường có rất nhiều ô tô đỗ, trải dài hết hai bên đường, các bậc phụ huynh thì không ngừng sốt ruột nhìn xung quanh.

Chu Xung ngồi trong xe chờ con trai đi ra, hấn ngậm điều thuốc, mở cửa kính xe ra nói chuyện với Minh Đại Xuyên: “Chuyện thi cử của con trai tôi chưa bao giờ phải lo lắng, sau này nó nhất định sẽ là trạng nguyên, sao hả? Có muốn kết thông gia không? Con trai tôi phải nói là cực kỳ ưu tú đấy!”

hấn tựa vào ghế xe, cả người thả lỏng, lười nhác coi cúc áo đầu ra.

Chuyện công việc đã được giải quyết xong, Chu Xung khó có lúc được thoải mái như vậy, đáng vẻ có phần hào sảng hơn mọi ngày.

Minh Đại Xuyên thấy Chu Xung đắc ý, không nhịn được nói: “Con gái tôi không cần thêm trạng nguyên, vì bố nó đã là một trạng nguyên rồi.” hấn nhún mày nhìn Chu Xung, lời này không sai, năm đó Minh Đại Xuyên thật sự là trạng nguyên.

Chu Xung tự nhận là thành đạt trong sự nghiệp, nhưng trình độ học vấn thì vẫn là một đòndả kích trí mạng, hấn tiếp nhận sự khinh bỉ của Minh Đại Xuyên, nói: “Tôi không học hành từ tế gì, nhưng khôngphải vẫn còn có con trai học giỏi đấy sao!” hấn vừa ngóng con trai đi ra, vừa nói chuyện với Minh Đại Xuyên: “Đội nó thi xong tôi sẽ dẫn nó đi du lịch, chơi đùa thỏa thích một thời gian, đợt này bận quá, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi với nó.”

Chu Xung thò tay ra cửa xe, vẩy tàn thuốc ra ngoài, Tưởng Văn Kiệt đã đề cập đến trạng thái của Chu Tự Hằng gần đây cho hấn nghe, cũng khuyên hấn nên nói chuyện nghiêm túc với con một lần.

Tưởng Văn Kiệt khẩn thiết nói: “Có nhiều chuyện tôi đã thay ngài nói với Chu Tự Hằng, nhưng thật sựphải chính miệng ngài nói thì tiểu thiếu gia mới chịu tin tưởng.” Chu Tự Hằng tính khí bốc đồng, lúc quyết đoán thì có đến tám con ngựa cũng không cản lại được, cũng chẳng nghe ai khuyên giải, Chu Xung không muốn Chu Tự Hằng biết chuyện công ty gặp sự cố, cho nên Tưởng Văn Kiệt cũng khôngdám nói.

“Cậu nói xem, có phải tôi không biết cách làm bố hay không?” Chu Xung vứt điều thuốc đã hút hết đi, lại châm một điều khác.

Tưởng Văn Kiệt đã kể cho hấn nghe về việc có một người phụ nữ đến tìm Chu Tự Hằng, cũng vì chuyện đó nên hấn mới biết là trường Chu Tự Hằng có mở cuộc họp phụ huynh, lúc đó hấn còn đang ở trong công ty, bận rộn xử lý một đồngg vấn kiện.

Minh Đại Xuyên yên lặng nhìn hấn một lúc, gật đầu đáp: “Đúng vậy.” hấn thở dài, nói tiếp: “Chu Tự Hằng nhà anh là một đứa trẻ hiểu chuyện, gặp phải chuyện như vậy, cùng lắm thì nó sẽ giận anh một thời gian rồi thôi ày mà.”

Minh Đại Xuyên chỉ dùng ba từ đơn giản “Chuyện như vậy” để hình dung lại chuyện xảy ra hôm Thanh Minh.

hấn và Chu Xung quen nhau đã lâu, nhiều khi Chu Xung cũng hay tâm sự với hấn.

“Những lần anh đi làm, đi công tác, ở nhà chỉ có một mình Chu Tự Hằng, chuyện khiến nó vui nhất là mỗi sáng được đến trường học với Tiểu Nguyệt Lượng, vì lúc ấy sẽ có người chơi với nó, chuyện nó mong đợi nhất mỗi ngày là được bố đến đón lúc tan học, tôi nhìn mà thấy thương lắm.” Minh Đại Xuyên cười nói, có đôi khi hấn cảm thấy Chu Tự Hằng rất phiền, nhưng trong lòng thì vẫn rất yêu quý cậu bé, “Con của anh ấy à, đừng thấy vẻ ngoài nó thường kiêu ngạo mà lầm, thực ra nó là một đứa trẻ cực kỳ nhạy cảm và yếu đuối.”

Chu Xung tính khí cục cằn, lẩn lộn bốn ba nhiều nơi nhưng vẫn không học được cách hiểu tâm tư người khác, đầu óc hầu như chỉ dành cho việc cạnh tranh công việc chứ không hề biết cách quan tâm đến suy nghĩ của con trai.

Nghe Minh Đại Xuyên đánh giá, Chu Xung chỉ buồn rầu hút thuốc.

Cuộc thi kết thúc, học sinh chạy ào ra bên ngoài, Minh Nguyệt hiền nhiên rất vui vẻ, cô bé chạy nhanh tới như một con ong nhỏ, đến trước mặt Minh Đại Xuyên nói: “Con chào bố, con chào chú Chu.” Lại quay lại vẫy vẫy tay: “anh Chu Chu, bố của anh ở đây này.”

Minh Đại Xuyên thấy cô bé cười mà lòng ấm áp, vuốt tóc con gái rồi mở cửa xe cho con.

Chu Tự Hằng đi tới, hình như có chút ngạc nhiên, sau khi nhìn thấy Chu Xung thì bỗng đứng im tại chỗ, một lúc sau mới tự mở cửa xe rồi ngồi vào.

Sắc mặt cậu không được tốt lắm, mái tóc rũ xuống, Chu Xung sốc lại tinh thần, vui vẻ nói: “Chào con trai!”

Chu Tự Hằng không đáp, chỉ ngẩng lên nhìn Chu Xung thật lâu, sau đó lại cúi đầu.

“Đầu tiên bố sẽ đưa con về nhà để cất cặp sách đã, rồi tối hai bố con mình sẽ đi ra ngoài ăn những món con thích, hai ngày nữa con thích đi đâu cứ việc chọn, bố sẽ đưa con đi chơi...” Chu Xung dường như không cảm nhận được sự lạnh nhạt của con trai, cứ hồ hởi nói, nhưng không khí nặng nề trong xe thì không thể áp chế nổi.

Xuống xe, Chu Tự Hằng nghe thấy tiếng cười nói truyền tới từ trong nhà họ Minh, tiếng Minh Nguyệt ngọt ngào kể chuyện, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý vui vẻ đáp lời.

Chu Xung cầm cặp sách cho con, lại xoa đầu con nói: “Nghe chừng Tiểu Nguyệt Lượng lần này thi tốt đấy.” hấn lại đắc ý nói tiếp: “Nhưng mà con trai bố mới là nhất, tiêu tổ tông, con nói...”

hấn còn chưa nói hết câu thì Chu Tự Hằng đã ngẩng lên nhìn hấn, vẻ mặt lạnh như băng nói: “Con nộp giấy trắng.”

Trong phòng khách rộng lớn, vào giờ khắc này, bỗng yên tĩnh một cách lạ thường, một giọt nước rơi xuống mái hiên cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cổ Chu Xung giống như đang bị người ta bóp nghẹn, hấn cố gắng trấn tĩnh, nói: “Con nói lại lần nữa bố nghe.”

“Con nộp giấy trắng.” Chu Tự Hằng vẫn lạnh lùng nhìn hấn như cũ, lặp lại một lần nữa.

“Phịch -!” Chiếc cặp sách rơi xuống đất, nền đá cẩm thạch trong suốt phản chiếu lại bóng người, Chu Xung dường như còn cảm thấy cơ thể mình đang đung đưa.

Chu Tự Hằng thì lại đứng nghiêm không nhúc nhích, giống như một cái cây tùy ý để cho mưa rơi gió thổi.

“Tại sao lại nộp giấy trắng?! Con có biết là con đang làm cái gì không hả?!” Chu Xung dùng sự nhằn nại cuối cùng để hỏi.

“Con thích nộp thì nộp thôi.” Chu Tự Hằng thờ ơ đáp, “Dù sao thì bố cũng có thêm quan tâm đến chuyện con thi thế nào đâu, đúng chứ?”

một câu giải thích hời hợt của con trai đã khiến Chu Xung tức giận: “Sao bố lại không quan tâm chứ! Sao có thể không quan tâm được! Mẹ nó chứ, bố này là người quan tâm nhất đến chuyện này đấy biết không?!” hấn hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Chu Tự Hằng, con mới mấy tuổi hả?! Con không cần tương lai nữa sao?! không muốn học tiếp nữa hả?! Bố ở bên ngoài lẩn lộn vất vả kiếm tiền là vì cái gì!!! Còn không phải vì muốn cho con đi học để có một tương lai tốt đẹp hay sao?!!! Vậy mà con lại dùng một tờ giấy trắng để báo đáp bố!”

Chu Tự Hằng không phản bác, cậu chỉ yên lặng nhìn Chu Xung, nhưng các ngón tay thì chậm rãi co lại rồi cuộn thành nắm đấm.

sự trầm mặc của con trai làm sự tức giận của Chu Xung lên tới đỉnh điểm, mấy tháng qua hấn đã quá mệt mỏi, con giận dường như bị bộc phát hết trong lần này, hấn nắm lấy bờ vai gầy gò của con trai, nói: “Con có biết không, bố mong con học thật giỏi, mong con thi đỗ đại học, mọi thứ bố đã chuẩn bị hết cho con rồi. Con phải được học trong một trường cấp hai tốt nhất, trường cấp ba tốt nhất, đến khi con lớn, bố cũng sẽ giúp con vào được trường đại học tốt nhất luôn, con đi học ở đâu, bố liền mở công ty ở chỗ ấy. Dù cho bố không có tiền đi chăng nữa, thì có phải đập nôi bán sắt bố cũng sẽ tạo điều kiện cho con được ăn học tử tế!”

“Trước đây bố không được đi học, con có biết không, bố hâm mộ những đứa trẻ được đi học biết bao! Con có biết không, bố không có tri thức, cho nên lăn lộn trong xã hội cũng khó khăn hơn nhiều. Lúc bố mới mở công ty, có rất nhiều kẻ đã lợi dụng chuyện bố không có học vấn để chơi xấu bố, bố đã phải bồi thường thiệt hại không biết bao nhiêu tiền, cũng gặp không biết bao nhiêu gian khổ thì mới có được ngày hôm nay!”

“Hi vọng duy nhất của bố chính là con trai bố phải học thật giỏi, vậy mà...” Chu Tự Hằng bị hấn lay mạnh người, dường như phải gào lên nói: “Vậy mà con lại nộp giấy trắng! Nộp giấy trắng! Con làm vậy thì hại đến ai, chỉ tự hại chính bản thân mình thôi! Học tiểu học xong là muốn bỏ học phải không? Được, vậy con cứ giống như bố năm ấy đi, vào trong núi đào đất tìm thức ăn, lội sông bắt từng con cá, đến công trường vác gạch tự nuôi sống bản thân đi! Con nói bố không thèm quan tâm đến con ư? Bố có chỗ nào không quan tâm đến con chứ? Bố nuôi con khôn lớn, đứt ruột đứt gan vì con, dành cho con những thứ tốt đẹp nhất trên đời, có cái gì tốt cũng đều giữ lại cho con hết!”

nói xong, hấn không chịu đựng nổi nữa, hai chân quỳ rạp xuống đất, nắm chặt bả vai Chu Tự Hằng, hai mắt đỏ hoe nhìn con, khàn giọng nói: “Chu Xung tôi vất vả nuôi con khôn lớn, vậy mà cuối cùng nó lại không hiểu chuyện như thế này đây!”

“Vậy cứ coi như ông không có đứa con trai này đi!” Chu Tự Hằng nhìn thẳng vào bố, mọi tâm tư chất chứa trong hai tháng nay đều bộc lộ ra hết, “Ông có tình nhân bên ngoài sẵn sàng ở bên ông mỗi tối đó, ông đi tìm người ta đi! Để người ta sinh cho ông một đứa con trai ngoan ngoãn khác, rồi ông có thể cho đứa con trai ấy học ở những trường tốt nhất, còn tôi chỉ là một đứa hư hỏng, ông nên vứt bỏ tôi đi, rồi một lần nữa nuôi dạy một đứa con trai khác!”

Chu Tự Hằng nói xong liền cắn chặt môi, gần như sắp bật ra máu, có đau đớn như vậy mới khiến cậu không thể chảy nước mắt, cứ thế mở to mắt nhìn Chu Xung.

Chu Xung tức giận giơ tay lên thật cao, nhưng thấy sự tức giận đang hiện rõ trên đôi mắt của con trai, hấn lại không nỡ xuống tay, cuối cùng bắt lực buông thõng tay xuống.

Điều này khiến cho Chu Tự Hằng không thể tin được, cậu mở to mắt ra nhìn, từ bé đến giờ Chu Xung chưa từng đánh cậu bao giờ, thế mà vừa rồi, bố lại có ý định muốn tát cậu một cái.

sự hi vọng mong manh của Chu Tự Hằng lập tức tan biến, người mà cậu luôn lệ thuộc và sùng bái, có lẽ cũng chẳng hề yêu thương gì cậu cả.

Chu Tự Hằng dùng sức đẩy Chu Xung ra, lại nhìn hấn một lúc nữa rồi mới quay người chạy lên lầu, khóa chặt cửa phòng lại, một mình liếm láp vết thương.

Phòng khách lại trở nên yên tĩnh, Chu Xung ngã ngồi xuống sàn, hai tay run rẩy, móc hộp thuốc lá trong túi áo ra, hấn cầm điều thuốc lên, lại thấy trên tay có nước, chính là giọt nước mắt của Chu Tự Hằng khi nãy lúc chạy đi đã rơi vào.

Chu Xung vứt điều thuốc đi,alet môi vò tóc, cuối cùng vui đầu thật sâu vào đầu gối.

*

Buổi tối hôm sau, Chu Xung cầm một chai rượu sang nhà Minh Đại Xuyên.

Minh Nguyệt chạy ra mở cửa, cô bé cười tươi chào Chu Xung, sau đó lại ngó ra phía sau, hỏi: “anh Chu Chu không đến cùng chú ạ?”

Chu Xung khổ sở cười, xoa đầu cô bé, không nói gì.

Nhà họ Minh đã ăn xong cơm tối, Giang Song Lý đã ra khỏi nhà một tiếng trước, cô đến trường đại học để dạy môn tự chọn “Con người và phong cách nước anh”, một môn học rất được các sinh viên hoan nghênh.

Minh Đại Xuyên ra chào đón, thấy Chu Xung cầm theo chai rượu thì có hơi ngạc nhiên, một lúc sau hấn bảo Minh Nguyệt vào phòng tập nhảy để luyện tập.

Chu Xung ngồi vào quầy bar trong nhà họ Minh, hấn mở chai rượu ra, sau đó bật cười, nụ cười trông rất khó coi, Minh Đại Xuyên nói: “Đừng cười nữa, nói đi, có chuyện gì?”

Chu Xung uống cạn một ly, hơi cay lan tràn trong lồng ngực, một lúc sau, hấn lại rót thêm một ly, nói: “Con tôi, nó nộp giấy trắng.”

Minh Đại Xuyên nhấp một ngụm rượu, yên lặng nghe Chu Xung nói chuyện.

“Cậu nói xem, sao nó lại nộp giấy trắng chứ?” Chu Xung xoa mặt, hai mắt đỏ hoe, “Tôi...”

hấn nhắm chặt hai mắt nói: “Nếu hôm nay nó không nói với tôi là nó không cần làm con của tôi nữa, thì tôi sẽ không bao giờ biết thì ra nó lại hận tôi đến như vậy.”

Chu Xung thật sự không thể tiếp nhận được chuyện này.

Chu Tự Hằng trưa hôm nay vẫn không chịu ra ăn cơm, mà hấn cũng không ăn, bây giờ uống rượu mạnh vào lại càng cảm thấy xót ruột: “Tôi nói cái này cũng không sợ cậu chê cười, Minh Đại Xuyên, tôi thật sự hâm mộ những người có tri thức như vợ chồng cậu.” hấn cười nói, “Cậu cũng biết là tôi không học hết phổ thông, cả Nam Thành đều nói là tôi không thích học đúng không? Mẹ nó chứ, làm gì có chuyện tôi không muốn đi học! Tôi chỉ

có một mình, phải tự lên núi kiếm ăn, xuống sông làm thuê, thời gian đâu mà học nữa.”

“Nhưng tôi đã có Chu Tự Hằng, ngay từ đầu tôi đã nghĩ, rằng ông đây nhất định sẽ nuôi dạy đứa con trai này thật tốt. Tôi không muốn nó phải sống một cuộc sống khổ sở như mình ngày xưa nữa, mỗi ngày cứ nhảy lên nhảy xuống tàu, sợ bị người ta bắt được, có tí tiền thì đi làm ăn buôn bán. Tôi không muốn nó giống tôi, mở quán ăn đêm, mở quán bar, kiếm ra những đồng tiền phức tạp đó, cậu nói xem, tôi đã làm sai chỗ nào?” hấn lại châm một điếu thuốc, nói tiếp: “Hồi nhỏ thằng bé đáng yêu như vậy, lại ngoan nữa, sao lớn lên lại biến thành như vậy chứ?”

Minh Đại Xuyên nhìn Chu Xung che mặt khóc, thở dài nói: “Chuyện xảy ra hôm Thanh Minh, anh đã giải thích với thằng bé thế nào?”

Chu Xung im lặng không đáp.

“Có phải anh không hề nói gì với Chu Tự Hằng đúng không?” Minh Đại Xuyên lại nói.

“Tôi...” Chu Xung vò đầu, “Tôi biết phải nói với nó thế nào đây!”

Minh Đại Xuyên nghiêm mặt nói: “Sự thật thế nào thì nói thế ấy! Chu Xung, con của anh không còn nhòn nữa, nó rất thông minh và học giỏi như anh mong muốn, cho nên cũng rất hiểu chuyện.” hấn nhấp một ngụm rượu, bởi vì quá cay nên khẽ cau mày: “Có thể Chu Tự Hằng hiểu lầm rằng đạo này anh bận rộn cũng là vì đi cặp bồ ở bên ngoài đấy.”

“Đạo gần đây tôi có đi gặp mấy người phụ nữ nhưng đều chỉ là xã giao thôi! Cậu cũng biết hoàn cảnh khi ấy của tôi rồi đó!” Chu Xung thở dốc, hút một hơi thuốc thật sâu.

“Nhưng con trai anh không biết.” Minh Đại Xuyên nói, “anh có nói với nó không? nói trong khoảng thời gian này anh phải đi xã giao nhiều ấy?”

“Chuyện xã giao công việc tôi tự gánh là đủ rồi, nói cho nó nó lại lo lắng. Để con phải mệt tâm suy nghĩ cùng mình thì tôi còn xứng làm một thằng đàn ông nữa hay không?” Chu Xung nói năng rất khí thế, nhưng thấy Minh Đại Xuyên đang nhìn mình, hấn lại nhỏ giọng nói tiếp: “Chủ yếu cũng là vì nó sắp phải thi, tôi định chờ khi nào nó thi xong, chuyện công việc ổn định rồi thì mới nghiêm túc giải thích với nó về chuyện hôm Thanh Minh kia.”

Tường Văn Kiệt cũng đã khuyên hấn nên giải thích sớm, nhưng hấn lại tự có suy tính riêng, hấn chỉ không muốn con trai thấy hấn là một người bố vô dụng, hấn muốn con trai thấy rằng bố nó có thể giải quyết được mọi khó khăn, chứ không phải là một người bố bị dòn vào cảnh khốn khó bất lực.

Hình tượng của một người cha vĩ đại.

“Nếu anh chịu nói sớm hơn thì đã không có ngày hôm nay rồi.” Minh Đại Xuyên cảm khái, “Chu Tự Hằng giờ đã phản nghịch rồi, tôi cũng không thể giúp gì được cho anh cả, chỉ đành phải chờ chính con trai anh tự nghĩ thông thôi.”

Minh Đại Xuyên và Chu Xung lại cùng ly, ngồi rót rượu cho nhau.

Chu Xung không say, sau bao năm tửu lượng của hấn trở nên rất tốt, nhưng lúc này hấn lại rất muốn say, cứ nói mãi không thôi: “rõ ràng hồi nhỏ nó không như vậy mà, sao đột nhiên lại thay đổi rồi...Sao lại thay đổi chứ...”

hấn trầm nghĩ, thời tiết đang nóng dần, chim yến cũng bay về rồi, mà sao lòng của con trai vẫn chưa thể ấm lên?

Minh Đại Xuyên vỗ vai hấn, nhớ lại nhiều năm trước, Chu Xung bế con trai ngồi lên vai mình chơi trò cưỡi ngựa, một lớn một nhỏ đều cười rất tươi.

Minh Đại Xuyên quay đầu, phát hiện Minh Nguyệt đang đứng ở ngoài nghe lén hai người nói chuyện.

Minh Nguyệt bị bố phát hiện, chân tay luống cuống, cúi đầu nhìn mũi chân, đi tới nhận sai lầm: “Bố, không phải con có ý đâu, con chỉ muốn nhìn xem anh Chu Chu có đi cùng sang đây không thôi.”

Minh Đại Xuyên gật đầu, cười véo nhẹ mặt cô bé.

Nhận được sự tha thứ của bố, Minh Nguyệt quay sang nhìn Chu Xung có vẻ như đang say, lúc này nằm gục ở quầy bar, hỏi: “Bố ơi, có phải anh Chu Chu và chú Chu Xung đang cãi nhau to không ạ?” cô bé vừa nghe thấy việc Chu Tự Hằng nộp giấy trắng thì rất bàng hoàng.

“Đúng vậy.” Minh Đại Xuyên cất ly rượu đi, lại mở cửa sổ ra, không muốn con gái phải ngửi mùi khói thuốc và rượu, “Mâu thuẫn rất khó giải quyết đấy.”

“Nếu là con thì con nhất định sẽ không cãi nhau với bố đâu, con sẽ kể hết những điều không vui trong lòng mình cho bố nghe.” Minh Nguyệt hôn Minh Đại Xuyên một cái, “Bố ơi, sau này bố đừng vì con mà buồn nhé, nhìn chú Chu buồn đến gãy cả người đi kìa.”

Minh Đại Xuyên ôm Minh Nguyệt, dán sát mặt vào mặt cô bé, nhẹ nhàng đáp lại.

Chu Xung vẫn nằm gục ở quầy bar, nhưng lại âm thầm rơi nước mắt.

Lúc ở trên núi tuyết không có thức ăn, hấn không khóc. Lúc nhảy xuống xe lửa bị gãy xương, đau đớn vô cùng, hấn không khóc. Khi sự nghiệp bị người ta cản trở, hấn cũng không khóc.

Nhưng hôm nay, hần lại một mội đến phát khóc.

Bỗng nhiên, hần cảm thấy thấm thía một câu nói – “Nước mắt đàn ông không dễ rơi, chẳng qua là chưa động đến nỗi đau mà thôi.”

“Tại sao lại đột ngột thay đổi như vậy? Con trai tôi tại sao lại thay đổi như vậy chứ...”

*

Chu Xung đã say khướt, nằm im không nhúc nhích ở nhà họ Minh.

Minh Nguyệt không ngủ được, cô bé rón rén mở cửa đi sang nhà họ Chu, cô giúp việc ra mở cửa, thấy Minh Nguyệt thì lập tức chạy ngay vào bếp cầm một bát thức ăn nóng hổi đưa cho cô bé.

Minh Nguyệt cầm bát thức ăn đến gõ cửa phòng Chu Tự Hằng, không thấy Chu Tự Hằng trả lời, chỉ nghe thấy bên trong có tiếng bước chân.

“anh Chu Chu...”

“anh Chu Chu...”

không ai đáp lại.

Nhưng Minh Nguyệt biết Chu Tự Hằng ở bên trong, đang nghe cô bé nói.

Minh Nguyệt đứng yên thật lâu, đầu dựa vào cửa, nghĩ mãi mới nói: “Bố em nói, nếu bị ai đó làm tổn thương thì cũng có rất nhiều cách trả thù, mà cách ngu ngốc nhất chính là tự làm hại đến mình.”

“Kì thi này em đã rất cố gắng rất cố gắng, em nghĩ nhất định anh sẽ vào học ở một trường cấp hai tốt nhất ở Nam Thành, mà em thì không muốn xa anh.” Minh Nguyệt nghĩ lại lúc chiều thi xong mình đã vui vẻ thế nào, vậy mà bây giờ lại chỉ thấy mất mát.

“Em sợ sau này chúng mình sẽ không được ngồi cùng bàn với nhau nữa...” cô bé dựa vào cửa, nghẹn ngào nói.

Chu Tự Hằng đứng trong phòng, từ sau khi nộp giấy trắng, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy hối hận, cậu dựa lưng vào cửa, lặng lẽ rơi nước mắt.

Tháng chín, vào đợt nhập học của trường Nhất Trung, Chu Xung đã ủng hộ nhà trường một dàn máy tính mới, để Chu Tự Hằng có cơ hội được vào học ở trường này.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Từ khu biệt thự Lâm Hồ đến trường Nhất Trung phải đi ngang qua sông Tần Hoài.

Nếu thời tiết đẹp thì Nam Thành là một nơi rất thích hợp để ngắm mặt trời lặn, bức tường thành cổ kính kiểu cung đình được ánh hoàng hôn chiếu rọi, làm hiện rõ từng chiếc trụ cầu được mạ vàng, trên sông thấp thoáng những mái chèo.

Lúc này, Chu Tự Hằng dừng xe đạp lại, thỏa mãn tâm nguyện muốn ngắm mặt trời lặn của Minh Nguyệt, cô bé thì ngắm cảnh, còn cậu thì nhân cơ hội để ngắm cô bé, thỉnh thoảng có một cơn gió khẽ làm mép váy cô bé tung lên, cậu nhìn mà tim đập thình thịch.

Chu Tự Hằng rất thích trời mưa, những lúc trời mưa, cậu không mang ô, còn Minh Nguyệt thì mang một cái ô rất lớn, cô bé ngồi đằng sau xe đạp, duỗi dài cánh tay trắng trẻo nhỏ bé ra, cố gắng che mưa cho cậu. Lúc đi qua chỗ trũng hoặc hòn đá, Minh Nguyệt không cẩn thận bị nhào về đằng trước, va mạnh vào lưng cậu, nhờ thế mà cậu được ngửi thấy một mùi hương rất thơm, kèm theo đó là sự mềm mại của cơ thể con gái.

Bất luận thời tiết có ra sao, giây phút được đeo Minh Nguyệt đi học chính là thời điểm vui nhất trong ngày của Chu Tự Hằng.

Minh Nguyệt giống như một con chim nhỏ, cứ lú lo sau lưng cậu, hai cái chân đung đưa, hưng phấn kể những chuyện trong ngày. Những lúc như vậy Chu Tự Hằng đều thầm cảm ơn Minh Đại Xuyên, cậu cảm thấy ông chú hàng xóm có khuôn mặt nghiêm túc đó cũng có điểm đáng yêu đấy chứ, ít nhất thì Minh Đại Xuyên đã cho phép cậu được đưa đón Minh Nguyệt đi học mỗi ngày.

Tháng chín năm 2000, Chu Tự Hằng vào trường Nhất Trung với điểm thi là 0, lập nên lịch sử mới cho nhà trường. Vậy mà cậu không hề cảm thấy xấu hổ, đi học rất tùy ý, cậu không thích mặc đồng phục, suốt ngày diện cả cây đen, cũng không thích nghe giảng, lại còn đánh nhau một trận với đám đầu gấu của trường, thành công lên vị trí đại ca, cứ thế tung hoành ngang ngược.

Và thế là cậu cũng được mọi người đặt cho một biệt hiệu là “Tung hoành ca”.

Tất nhiên Chu Tự Hằng rất thích cái tên này, nếu không phải trong lòng vẫn còn một chút xú ngược ngùng thì cậu nhất định sẽ bảo bọn đàn em gọi Minh Nguyệt là “Tung hoành tẩu”.

Mong ước nhỏ nhoi này được cậu cẩn thận giấu trong lòng, cứ mỗi lần nghĩ đến là lại tủm tỉm cười.

Dường như mọi hào quang hồi nhỏ đã bị cậu vứt bỏ hết, giờ đây cậu không còn là cậu học trò thông minh nhưng có phần nghịch ngợm trong mắt các thầy cô nữa, mà trở thành một hỗn thế ma vương, tuy thông minh nhưng lại không dành cho việc học.

Nhưng cậu vẫn được lên lớp bình thường, chưa từng bị yêu cầu lưu ban. Chu Xung trở thành khách quen của nhà trường, lúc thì đến vì kết quả học tập của Chu Tự Hằng, lúc thì để xin lỗi và gửi tiền thuốc men cho phụ huynh của những học sinh bị Chu Tự Hằng đánh, có khi thì đến họp phụ huynh, hẳn an vị ngồi ở bàn cuối cùng, mặc tây trang chỉnh tề, nghe giáo viên nói về vấn đề đạo gần đây “có một vài học sinh” rất yếu kém, nét mặt tỉnh bơ không một chút tức giận.

Chu Xung như trở thành một người khác, hẳn để ý đến từng chuyện nhỏ nhặt nhất của Chu Tự Hằng, bất luận Chu Tự Hằng có quan tâm hay không, hẳn đều sẽ nói hết về chuyện công ty và chuyện thường ngày dạo gần đây phát sinh cho con trai nghe, có đi đâu cũng sẽ báo cáo hết với con, nhưng Chu Tự Hằng chỉ hời hợt nói “Biết rồi!”, chẳng thêm nhớ ở trong đầu.

Cuối tháng tư, Giang Nam dần bị chìm trong cái nóng oi bức.

Chu Tự Hằng ngồi trên xe đạp, dừng trên con đường nhỏ ở khu Lâm Hồ chờ Minh Nguyệt.

Cậu lười nhác bấm chuông thúc giục: “Em mau xuống đi, còn chậm chạp nữa thì anh không đợi nữa đâu đấy.”

Vì đang trong thời kì vỡ giọng nên giọng cậu có phần trầm hơn trước, nhưng vẫn trong trẻo và dễ nghe, rõ ràng là nói vậy, nhưng giọng điệu nghe vào thì chẳng cảm thấy là cậu đang mất kiên nhẫn gì cả, ngược lại còn như là đang muốn trêu chọc người ta vậy.

“Em ra ngay đây.” Minh Nguyệt mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài đáp lại, “Chu Chu, anh đợi em nha, chỉ một chút nữa thôi.” cô bé vội vội vàng vàng giơ ngón trỏ ra, giọng điệu khẩn thiết.

“Ừ.” Chu Tự Hằng nhíu mày, giả bộ tức giận đáp.

Trong phòng truyền đến tiếng Minh Đại Xuyên dặn dò, còn cả Giang Song Lý nữa, Minh Nguyệt vâng vâng dạ dạ rồi mở cửa chạy ra ngoài.

Có thể vì hôm nay hơi nóng nên cô bé mặc đồng phục mùa hè của trường Nhất Trung, váy dài màu xám, sơ mi trắng và một cái áo khoác, tất che đi cặp đùi trắng nõn, giày da màu đen, tóc buộc một nửa. cô bé có mái tóc rất dài, chạm đến tận thắt lưng, làm nền cho vòng eo mảnh mai của một cô gái.

Chu Tự Hằng vốn đang lười nhác ngồi trên xe đạp, thấy cô bé chạy tới thì không tự chủ mà đứng thẳng người lên, nhìn một lượt từ trên xuống dưới rồi huýt sáo khen ngợi: “Minh cô nương hôm nay nhìn lại xinh hơn rồi.”

Giờ cậu đã là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, sống mũi cao thẳng, lông mày rậm hơi xếch lên. Cậu mặc một cây đen, vóc dáng cao lớn, lúc khen Minh Nguyệt, đôi mắt cậu sáng lên như ngọc vậy.

Về ngoài thì có vẻ như đang trêu đùa một cách hồ hững, nhưng thật ra trong lòng cậu đang rất căng thẳng, tay cầm lái cũng đã rịn mồ hôi.

rõ ràng ngày nào cậu cũng được gặp cô bé, rõ ràng ngày nào cũng khen cô bé, nhưng không hiểu sao vẫn cứ kích động như vậy.

“Em chỉ mặc đồng phục thôi!” Minh Nguyệt vừa bực vừa buồn cười nhìn cậu, “Tất cả mọi người đều mặc giống nhau mà.” Trừ Chu Tự Hằng bá đạo ra.

“Ồ, thế à?” Chu Tự Hằng nghiêng người, lại ti mi nhìn cô bé một lượt, nghiêm túc nói: “Vậy thì em mặc trông đẹp nhất.”

Đó thật sự không phải là câu nói đùa.

Minh Nguyệt quả rất xứng đáng với lời khen ngợi của cậu, cô bé lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam, khuôn mặt tinh xảo, cái trán căng bóng, đôi mắt hoa đào, lông mi dày như một cái quạt nhỏ, cứ chớp chớp khiến cho lòng Chu Tự Hằng nhộn nhạo, lúc cười lên thì mắt cong lại như vầng trăng khuyết, in sâu vào tim cậu. cô bé có cái mũi cao giống Minh Đại Xuyên, cặp môi đầy đặn, cười lộ ra hai má lúm đồng tiền, vô cùng đáng yêu và ngây thơ.

Mặc kệ có phải “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” hay không, tóm lại ngày nào Chu Tự Hằng nhìn thấy cô bé, cũng thấy cô bé càng ngày càng xinh lên rất nhiều.

Minh Nguyệt không để ý đến mấy lời của Chu Tự Hằng, cô bé đi tới ngồi ra phía sau xe.

Mặc dù có tấm lưng cao rộng của Chu Tự Hằng ở ngay trước mặt, nhưng cô bé lại không ôm lấy eo cậu, cũng không nắm lấy áo cậu, chỉ bám chặt hai bên yên xe để đảm bảo an toàn.

Chu Tự Hằng hỏi: “Ngồi vững chưa? anh đạp đây.” Lại oán giận ca thán: “Ngày nào cũng lè mề, sắp muộn rồi đấy.”

Minh Nguyệt cười lấy lòng: “Làm phiền anh Chu Chu rồi.”

Chu Tự Hằng hừ nhẹ một cái rồi đạp xe.

Tất nhiên là cậu không sợ muộn học rồi, ở trường cậu vi phạm nội quy rất nhiều, chuyện đi học muộn có đáng gì, nói vậy cũng chỉ vì muốn nghe một câu cảm ơn của cô bé thôi.

Cậu đạp xe đi rất nhẹ nhàng, một mặt vì cô bé rất nhẹ, mặt khác là cậu cảm thấy rất phấn chấn khi được đèo cô bé.

đi đến đoạn dốc dễ ra ngoài khu biệt thự, chú bảo vệ đang cầm tờ báo, nói một câu quen thuộc: “Cậu Chu đi thông thả nhé.” Đáp lại chú chỉ là tiếng xe đạp vút qua như gió, làm lật cả trang báo trên tay.

“Này cô Minh, cô hát một bài cho tôi nghe đi nào.” Chu Tự Hằng vừa đạp xe vừa nói, “Cái bài ‘chiếc xe đạp của năm tháng’ mới học hôm qua ý, cho hợp với hoàn cảnh bây giờ.”

“không hát.” Minh Nguyệt co chân lại, vì buổi trưa nắng nóng nên cô bé mới mặc đồng phục mùa hè, nhưng sáng sớm trời vẫn hơi lạnh, Chu Tự Hằng lại đạp xe nhanh nên càng lạnh hơn.

Hành động co chân của Minh Nguyệt bị Chu Tự Hằng phát hiện, cậu khéo léo đi chậm lại, nghe cô bé thở phào nhẹ nhõm thì khẽ mỉm cười.

“không hát thì để anh hát.” Chu Tự Hằng vui vẻ hát, vì không quen thuộc với bài này lắm nên đoạn đầu cậu chỉ huyt sáo, sau mới bắt đầu hát:

“Rất thích những lúc có em bên cạnh, nhìn ra hướng gió thổi,

Tình yêu là lớp học của hai ta, nó như thế nào vậy...”

Cậu chỉ hát bình thường thôi, nhưng cũng khiến Minh Nguyệt đỏ mặt.

Chu Tự Hằng quay đầu nhìn, mỉm môi cười, lại hát lớn hơn: “Rất thích những lúc có em bên cạnh, nhìn ra hướng gió thổi. Tình yêu là lớp học của hai ta, nó như thế nào vậy...”

“anh không thể hát câu khác được à?” Minh Nguyệt cúi đầu lầm bầm.

“anh không biết câu khác.” Chu Tự Hằng càng ngày càng mặt dày, lại quay đầu dí sát vào tai cô bé, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Chê anh hát không hay thì em hát đi, anh sẽ không chê em đâu, vì anh thích nghe em hát mà.”

Suýt nữa thì môi cậu chạm vào tai cô bé rồi, cậu giật mình ngồi thẳng người dậy, vành tai ửng đỏ, cọng tóc trên đầu cũng dựng thẳng bất động.

Lời ca Chu Tự Hằng hát khiến cho Minh Nguyệt nảy sinh một chút rung động thiếu nữ, cho nên cô bé vẫn cương quyết không chịu hát.

Ồ! cô bé này cũng bùng nổ ra phét đây!

Nếu là người khác thì Chu Tự Hằng đã cho ăn đấm rồi, nhưng vì là Minh Nguyệt nên cậu rất kiên nhẫn.

Chu Tự Hằng vừa ngân nga hát hai câu, bỗng trông thấy một hòn đá không lớn không nhỏ ở phía xa, suy nghĩ một chút rồi đạp xe lao qua.

Lúc xe lăn qua hòn đá, Minh Nguyệt theo quán tính bỏ nhào về phía trước, vừa vịn đập vào lưng Chu Tự Hằng vốn đã bầy sẵn tư thế chỉ chờ cô bé lao vào.

Mẹ nó, mềm quá đi mất!

Chu Tự Hằng cảm thán.

Mẹ nó, sao mà thơm thế!

Chu Tự Hằng mỉm cười vì đạt được ý đồ, nhưng không dám thể hiện lộ liễu quá.

Gần như cả vùng ngực của Minh Nguyệt đã dán vào lưng Chu Tự Hằng, thời gian này cậu cao lên rất nhanh, lưng hơi gầy gò, bộ ngực đang trong thời kì phát triển của Minh Nguyệt bị đập vào cái lưng cứng ngắc đó nên bị đau, mà cô bé lại không dám ở giữa đường xoa ngực, chỉ có thể nhẫn nhịn, hít thở thật sâu.

cô bé nhỏ hơn các bạn nữ trong lớp một tuổi, chưa có kinh nguyệt, ngực chỉ mới nhú lên chút xíu, cho nên chưa thích ứng được với mấy chuyện này.

Đến khi con đầu dụ đi thì Chu Tự Hằng đã dừng xe trước cổng trường Nhất Trung, cậu cầm cái cặp sách rỗng để ở giỏ xe lên rồi chuẩn bị đi vào trường.

Minh Nguyệt thì đứng yên tại chỗ một lúc.

Chu Tự Hằng thấy cô bé không theo kịp thì lại quay lại, thấy khóc mắt cô bé có nước mắt, mặt đỏ hồng, nhìn như một đóa mẫu đơn bị thấm đẫm sương mai vậy.

Cậu không tự chủ được mà liếc xuống, xuống chút nữa...

Nhớ lại xúc cảm khi nãy, cậu nghĩ ngợi một lúc lâu, sau đó cúi xuống, ghé vào tai cô bé hỏi: “Em... có phải... khụ, ngực đau không?”

Cậu không phải là một đứa nhóc không hiểu chuyện, lúc đầu cậu chỉ chưa kịp phản ứng thôi, chỉ thấy bị đụng vào rất thoải mái, bây giờ mới nhận ra là chắc hẳn Minh Nguyệt đau lắm.

Chu Tự Hằng vô cùng áy náy, cậu đưa tay lên vò đầu, thử dò xét: “Khụ, hay là... để anh xoa cho em nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Chu Tự Hằng vô cùng áy náy, cậu đưa tay lên vò đầu, thử dò xét: “Khụ, hay là... để anh xoa cho em nhé?”

Tầm mắt cậu dừng lại ngay trước ngực cô bé, vì đứng gần nên có thể đánh giá đúng hơn, ngực của Minh Nguyệt cũng đã hơi nhô lên, dưới lớp áo sơ mi trắng đồng phục, cái áo lót nhỏ màu trắng thoát ẩn thoát hiện.

Chu Tự Hằng bắt đầu suy nghĩ về kiểu dáng của chiếc áo lót.

Độ dài bằng nửa thân trên, có hai dây mảnh, cùng đường hoa văn nhỏ xíu không nhìn thấy rõ.

Minh Nguyệt nghe cậu nói thẳng ra như vậy thì rất sững sờ, cô bé lui về sau một bước, hơi mắt tự nhiên kéo chặt cổ áo khoác lại để che. Vì không muốn khó xử, cô bé giả vờ hỏi: “anh nói gì cơ? Em không nghe rõ.”

nói xong, cô bé vội vàng chạy qua Chu Tự Hằng, muốn đi nhanh vào trường.

Chu Tự Hằng không cho cô bé có cơ hội trốn tránh, hôm nay trong đầu cậu chỉ chứa mỗi hình ảnh bộ ngực nhỏ phập phồng và hình dáng của chiếc áo lót thôi. Giống như vừa có một cánh cửa mở ra một thế giới mới, phát ra trăm ngàn thứ ánh sáng sắc sỡ vậy.

Cậu duỗi cái chân dài ra để cản Minh Nguyệt lại, tay chống hai bên người cô bé, khom người xuống, mặt dán sát vào cô bé.

không gian xung quanh Minh Nguyệt bỗng chốc trở nên nhỏ hẹp, trong đôi mắt của Chu Tự Hằng, cô bé nhìn thấy hình bóng mình trong đó, một cơn gió mát thổi qua, làm phảng phất mùi hương thơm mát của cậu con trai trước mặt.

“không nghe thấy?” Chu Tự Hằng ra vẻ như rất tin lời cô bé nói, lại nghiêm túc hỏi một lần nữa: “anh nói là, để anh xoa cho em nhé?”

Lần này cậu còn thêm vào động tác để cô bé hiểu rõ ra, cậu giơ năm ngón tay, sau đó làm động tác xoa bóp.

Minh Nguyệt nhìn cậu, lại rút người về sau, chớp mắt một cái.

Chu Tự Hằng bị cô bé mê hoặc, cũng chớp mắt một cái.

Minh Nguyệt vẫn đang nhìn vào tay cậu, Chu Tự Hằng như bị ma xui quỷ khiến, năm ngón tay cứ tự động miêu tả trong không khí, Minh Nguyệt xấu hổ không chịu nổi, ngực vốn đang đau nhức thì bây giờ lại như đang bị lửa thiêu đốt vậy.

Chu Tự Hằng cũng không hiểu nổi là tại sao mình lại làm vậy, có lẽ chỉ là thuận theo suy nghĩ mà hành động thôi.

Tay của cậu vẫn giơ ra trước mặt cô bé, không có ý định thu tay về, còn len lén dò xét về mặt của Minh Nguyệt nữa.

Cái nhìn này bị Minh Nguyệt bắt được, cậu lập tức ngưng ngưng cúi đầu, cậu rất cao, nhưng lúc khom lưng cúi đầu, Minh Nguyệt lại chỉ nhìn thấy một chòm tóc đen đưa trước mặt.

“Chu Tự Hằng!” Minh Nguyệt tức giận muốn mắng cậu, nhưng vì được bố dạy là không được nói ra những lời khó nghe, cho nên cô bé chỉ đơn giản hô to tên cậu lên thôi.

Cho đến bây giờ cô bé vẫn chưa bao giờ gọi hẳn họ tên cậu ra cả, hồi bé thì nũng nịu gọi “Chu Chu ca ca”, cứ đi theo sau cậu như một cái đuôi nhỏ, lớn lên rồi thì gọi hai tiếng “Chu Chu” thân mật, đôi lại là Chu Tự Hằng cứ quanh quẩn bám dính lấy cô bé.

một tiếng “Chu Tự Hăng” kia đã thành công kéo suy nghĩ của lão đại trưởng Nhất Trung trở về, hai tay cậu giờ lên hai bên tai làm bộ đầu hàng, tội nghiệp đáp: “Có!”

Như đang bị thầy chủ nhiệm gọi lên bảng vậy!

Minh Nguyệt được giải thoát, lập tức ôm chặt áo rồi chạy đi.

Sáng sớm, những học sinh lần lượt đạp xe vào bãi gửi xe của trường.

Bạch Dương mới vừa xuống xe thì đã nhìn thấy gương mặt đỏ hồng của Minh Nguyệt, đang vội vã bước đi, còn đại ca của cậu ta là Chu Tự Hăng thì lại giờ hai tay đầu hàng, ánh mắt trông ngóng nhìn theo.

Bạch Dương vội hô: “Minh Nguyệt!”, nhưng cô bé đã đi mất rồi.

đang cãi nhau đấy à?

Bạch Dương cười tủm tỉm, chạy tới lấy lòng Chu Tự Hăng: “Đại ca, chị dâu đang giận dữ gì anh à?”

Lúc chạy toàn thân cậu ta đều rung lên, cả người toàn thịt là thịt, có đứng thôi cũng đủ khiến sàn nhà lay chuyển, đến cả bố cậu ta cũng phải nói “Tiếc cho cái tên Bạch Dương quá đẹp mà bố mày đã đặt cho mày, nhìn mày mập đến nỗi không nhìn thấy cả mắt đâu kia!”

“Thằng ranh này!” Chu Tự Hăng đập một phát vào đầu Bạch Dương, “Mẹ nó, đây người ta gọi là tình thú biết chưa!” nói xong cậu hơi hốt khoác balo vào một bên vai, tay kia dứt vào túi quần, nhử mày nhìn về phía Minh Nguyệt.

Vẫn là bộ đồng phục học sinh quen thuộc ấy, nhưng không hiểu sao cậu lại thấy chỉ có Minh Nguyệt mặc là đẹp nhất, vòng eo cũng nhỏ nhắn hơn nhiều so với các nữ sinh khác.

Nghĩ tới đây, Chu Tự Hăng lại giờ tay lên trước mắt, ngón tay thon dài đóng đóng mở mở, cười nói: “Chị dâu mày không phải đang giận dữ, mà là xấu hổ, xấu hổ đấy, hiểu không?”

“Hiểu ạ!” Bạch Dương gật đầu như bằm tỏi, nhưng vì quá mập, cổ toàn thịt nên không nhìn thấy rõ.

Chuyện liên quan đến con gái, Bạch Dương cũng không để tâm lắm, cậu ta móc một cái bánh bao thịt bị ép bẹp trong túi quần ra, vừa ăn vừa hỏi: “Đại ca, chiều nay đi chơi bóng rổ hay ra quán net ạ?”

Chiếc bánh bao thơm ngào ngạt, không to lắm, Bạch Dương vừa cắn một miếng liền thỏa mãn híp hai mắt lại.

Cậu ta và Chu Tự Hăng cùng một dạng, không mặc đồng phục, dáng người thấp hơn một chút so với Chu Tự Hăng, nhưng cũng thuộc dạng cao hiếm thấy trong đám học sinh cấp hai.

“Bánh bao ở đâu ra đấy?” Chu Tự Hăng liếc cậu ta một cái rồi đi vào trường, “Hình như mẹ mày không cho mày ăn mà?” Bạch Dương phải nặng gập ba Chu Tự Hăng, trong trường đội bóng nào cũng muốn có Bạch Dương làm thủ môn.

Bạch Dương hạnh phúc nói: “Bố em lên đưa cho em đấy.” Bố cậu ta bình thường luôn tỏ ra ghét đáng về to béo của cậu ta, lúc giải thích về nguồn gốc cái tên, ông nói: “Năm xưa bố làm lính đóng quân ở sa mạc,

Và sau này Bạch Dương đã dùng hành động thực tế để cô phụ sự kỳ vọng của bố mình, trở nên to béo như một trái bóng.

Cậu ta ăn dè từng miếng nhỏ, nhưng cũng chỉ một tí là ăn xong, lúc này đang cầm cái túi nilon chep miệng.

Chu Tự Hăng nghĩ tới người bố làm đội trưởng ở cục cảnh sát của Bạch Dương, nói: “Bố mày chiều mày quá rồi!”

“Hê hê!” Bạch Dương cười, mắt vốn đã bị mờ chèn ép rồi, giờ cười lên trông chẳng khác gì một đường chỉ, “Đại ca, chiều nay đi đâu?” Cậu ta chep miệng, “thật ra thì em muốn đi bar.”

“Trông mày vui quá nhỉ!” Chu Tự Hăng đập vào chân cậu ta một cái, nói: “Cũng được.”

Bạch Dương người nhiều thịt, độ đàn hồi tốt nên không cảm thấy đau, thấy nguyện vọng được thông qua thì vui lắm, còn ôm bụng cười khoái chí.

Hai người một béo một gầy, tương phản rõ ràng, các học sinh trong trường đều thầm nghĩ trong lòng nhưng không dám nói ra. Bạch Dương có bố làm trưởng cục cảnh sát, nhưng ở trường luôn là người bị bắt nạt, tính tình nhút nhát. Lúc gặp Chu Tự Hăng, cậu ta đang bị đám đầu gấu khóa trên vây trong một ngõ nhỏ tồi tệ, sợ hãi co rúm người lại như trái bóng, rúc ở trong góc tường, gương mặt trắng tái bị bầm tím.

Đám người kia lúc nhìn thấy Chu Tự Hăng thì lập tức bỏ chạy như ong vỡ tổ, biết cậu ta tuy nhỏ nhưng ra tay rất tàn nhẫn, người nhà lại luôn bao che cho cậu ta, từ khi nhập học cậu ta suốt ngày đi đánh nhau, thế mà thầy chủ nhiệm lại chỉ khuyên bảo qua loa một hai câu, không dám có thái độ gay gắt.

Bạch Dương thấy đám đầu gấu bỏ chạy, nhìn lên thì thấy Chu Tự Hăng và một đám đàn em đứng đằng sau, lập tức ngoan ngoãn lẩn đến trước mặt Chu Tự Hăng, móc hết tiền trong cặp ra nói: “Đại ca, em... em đưa hết cho anh, anh... anh cầm đi ạ!”

Cậu ta lặn mấy vòng rất nuốt, chắc là vì người béo nên dễ lặn.

Chu Tự Hằng liếc nhìn cậu ta, khẽ cười, nói: “anh đây không thêm chút tiền nhỏ đó.”

Sau này khi Bạch Dương nhớ lại, cậu ta cảm thấy đại ca Chu Tự Hằng của mình rất có khí chất của một bá vương, cho nên cậu ta mới quyết định đi theo đại ca đến tận bây giờ, “Đại ca, anh đúng là một người anh hùng từ trên trời rơi xuống, kéo em thoát khỏi vực sâu tăm tối.” Chu Tự Hằng thì chỉ ước giá như mình chưa từng gặp tên béo này.

Sau khi quen biết với Bạch Dương, Chu Tự Hằng mới phát hiện ra cậu béo này đánh đấm rất khá, có được rèn luyện bài bản, chẳng qua là nhát gan thôi.

“Mấy tập võ rồi mà không biết đánh trả à?” Chu Tự Hằng hỏi, “Nhìn cái bộ dạng run sợ của mày mà tao thấy nhục thay!”

Bạch Dương nuốt nước bọt, đáp: “Bố em đã dạy em đấy, nhưng... nhưng em chỉ mới được luyện tập thôi, chứ chưa đánh thật bao giờ cả.”

Chu Tự Hằng nghe mà phật cười.

Bạch Dương bám dính như thuốc cao bôi trên da chó vậy, ngày nào cũng đi theo Chu Tự Hằng, được nửa học kỳ thì chuyển sang học cùng lớp với Chu Tự Hằng luôn. Chu Tự Hằng cảm thấy bố của Bạch Dương bị náo úng nước rồi, để cậu ta cùng cậu chơi bởi lêu lổng mà không ngăn cản gì cả.

Cậu đi đánh nhau, Bạch Dương cũng đi đánh nhau, thế mà lúc gọi điện về cho phụ huynh, Chu Xung không tức giận, bố Bạch Dương cũng không tức giận, chỉ hỏi cậu ta có bị thương không. Cậu bùng học đi ra quán net, Bạch Dương cũng đi theo, bố cậu ta biết mà cũng không trách mắng.

Có đôi lúc Chu Tự Hằng cảm thấy bố Bạch Dương là một người cha không có trách nhiệm, nhưng người ngoài thì ai cũng công nhận cục trưởng là người công chính nghiêm minh, có bản lĩnh và rất tài giỏi.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, tiết đầu là tiết anh văn, Chu Tự Hằng đi vào lớp học, Bạch Dương ngồi cạnh cậu, nguyên một hàng cuối cùng chỉ có hai người họ.

Chu Tự Hằng quét mắt một lượt, thấy Minh Nguyệt ngồi ở chính giữa lớp, đang cầm cuốn sách tiếng anh đọc chăm chú, từ góc độ của cậu có thể nhìn thấy bóng lưng của cô bé, cùng một chút góc mặt nghiêng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt lập tức quay đầu lại, nhú mày trừng mắt nhìn cậu.

Chu Tự Hằng chú ý đến một chuyện, đó là cô bé đã cài cúc áo khoác lại rồi.

Cậu cảm thấy lúc tức giận nhìn cô bé cũng rất đáng yêu, cái miệng nhỏ chu lên, hai mắt phát sáng.

Chu Tự Hằng cố tình muốn trêu chọc cô bé, cậu cầm quyển sách tiếng anh, thờ ơ xé một nửa trang cuối, viết mấy chữ lên giấy rồi bảo đưa ngồi đằng trước truyền cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt mở tờ giấy ra, trong đó viết ba chữ rất to rõ ràng – “Còn đau không?”

Chữ của cậu hoàn toàn không giống với tính cách và dáng vẻ của cậu, chỉ hơi hơi viết thôi nhưng lại cực kỳ đẹp.

Minh Nguyệt lại một lần nữa quay đầu nhìn, thấy Chu Tự Hằng đang vẩy tay với mình.

Cái tay kia...

Minh Nguyệt lại cảm thấy ngực nóng lên rồi, cái áo khoác cài cúc vào khiến cho cô bé không được thoải mái lắm.

cô bé xé nát tờ giấy như muốn tiêu hủy chứng cứ phạm tội vậy, sau đó lại cầm sách lên rồi vùi đầu vào đọc.

không thèm trả lời cơ đấy!

Chu Tự Hằng đập một cái vào chân bàn, tạo ra tiếng động cực lớn, Minh Nguyệt nghe thế cũng không buồn quay đầu lại nhìn.

“Đại ca, anh lại làm trò tình thú với chị dâu đấy à?” Bạch Dương nghiêm túc hỏi, cậu mở vờ tiếng anh ra, cuốn vở trắng tinh không có một chữ nào.

“Ừ.” Chu Tự Hằng thờ ơ đáp, cậu nhìn lưng Minh Nguyệt, nhỏ giọng hỏi: “Ê béo, mày thấy ngực to đẹp hay ngực nhỏ đẹp?”

Đến cái tuổi này thì kiến thức sinh lý coi như cũng hiểu đại khái rồi, tiết sinh học cũng có nói đến. Nhưng Bạch Dương lại không hiểu gì cả, cậu ta tự ôm lấy mình rồi nói: “Mẹ em nói ngực em to quá, bắt em phải ăn ít đi.”

Chu Tự Hằng hung hăng đá cậu ta một cái.

“Đau quá đại ca!” Bạch Dương tủi thân nói.

“Cho chết!” Chu Tự Hằng dựa vào tường, “Lăn đi chỗ khác!”

Hai người nói chuyện to quá, làm giáo viên tiếng anh muốn lơ đi mà không được, lập tức cầm lấy viên phấn, nhắm thẳng Bạch Dương mà ném, nhưng Chu Tự Hằng lại bắt được rồi ném luôn vào thùng rác.

Giáo viên tiếng anh tức giận quát: “Chu Tự Hằng!”

Cũng là ba chữ Chu Tự Hằng, nhưng nghe chả giống với Minh Nguyệt gì cả.

Tiểu thiếu gia Chu Tự Hằng thâm nghĩ, ngay cả khi Minh Nguyệt nói cả họ cả tên của cậu ra, cậu cũng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng rồi.

Cậu đáp: “Có!”

Minh Nguyệt nghe xong, đầu lại cúi thấp hơn một chút.

“Em giải cho tôi câu này!” Giáo viên tiếng anh tức giận vỗ bàn nói.

Chu Tự Hằng nói tiếng anh rất trôi chảy, chỉ có Bạch Dương và Minh Nguyệt biết là cậu phát âm tiếng anh cực chuẩn, nhưng lúc kiểm tra hay thi thì toàn bị điểm kém.

Có đôi lúc Chu Tự Hằng sẽ bị gọi lên, Minh Nguyệt biết cậu có thể trả lời được, nhưng vẫn quay đầu lại, lén lút khua tay múa chân nói đáp án cho cậu, tuy sai nhiều hơn đúng, nhưng Chu Tự Hằng luôn không chút do dự nói ra đáp án mà Minh Nguyệt đưa cho mình.

Nhưng lần này, cậu đứng đợi đã lâu mà vẫn không thấy Minh Nguyệt quay lại.

không phải giận thật rồi đấy chứ?

Cậu có phần sốt ruột nghĩ.

Thấy cậu làm mất nhiều thời gian, giáo viên tiếng anh càng tức giận hơn: “Chu Tự Hằng, em học bao lâu rồi mà đến cả một câu ngữ pháp đơn giản cũng không biết hả? Rốt cuộc thì em đã từng học tiếng anh chưa đấy!”

“Tất nhiên là rồi.” Chu Tự Hằng trả lời, “Em học từ nhỏ cơ.”

Cậu nhướn cao mày, cười nói: “Nhưng mà cô giáo của em lúc đó phát âm không được chuẩn lắm, lại chỉ dạy em đúng một câu thôi.”

“Câu gì thế đại ca?” Bạch Dương xen mồm hỏi.

“I love you.” Chu Tự Hằng cười tươi nói, gương mặt đẹp trai rạng rỡ như gió xuân.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Chu Tự Hằng rõ ràng có thể nói tiếng anh lưu loát, có thể nói câu “I love you” này bằng một chất giọng cực kỳ tình cảm và chân thành, thế mà không, cậu lại đi dùng âm tiếng Trung để nói câu này, còn giả vờ ngọng nghe rất buồn cười.

Học sinh trong lớp cười ầm cả lên, đến cả giáo viên tiếng anh đang nổi giận ùng ùng cũng phải bật cười.

Chu Tự Hằng lười biếng đứng nguyên tại chỗ, không hề tức giận vì bị cười, rất thản nhiên gõ ngón tay lên bàn, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt không cười, cô bé biết người giáo viên tiếng anh Chu Tự Hằng vừa nhắc tới chính là mình. cô bé nhớ mang máng là vào sáng sớm một hôm nào đó, trước khi Chu Tự Hằng đi Hồng Kông, cô bé đã dạy cậu một câu tiếng anh.

[I love you]

Khi đó cô bé đâu có hiểu được nghĩa của câu này, sau này học tiếng anh rồi, lúc biết được thì xấu hổ kinh khủng.

Minh Nguyệt giả bộ bình tĩnh, nhưng mặt đã đỏ bừng cả lên, tiếc là cô bé ngồi đằng trước nên Chu Tự Hằng không nhìn thấy mặt, không thì chắc chắn cậu sẽ vui vẻ huýt sáo trên choker: “Minh cô nương đỏ mặt rồi kìa!”

Mạnh Bồng Bồng ngồi cùng bàn Minh Nguyệt nói: “anh trai cậu bạo thật đấy.” cô bé ôm bụng cười, “Cậu ấy thật sự không hiểu nghĩa của câu đó là gì sao?”

Em yêu anh.

Minh Nguyệt cứ nghĩ mãi về câu đó, mặt đỏ bừng đáp: “Chắc là...biết.” cô bé nói rất nhỏ như thể không chắc chắn lắm.

không hiểu sao Minh Nguyệt bỗng cảm thấy tim đập nhanh, mặt nóng như thiêu đốt sau khi nghe cậu nói xong. Mặt trời còn chưa lên cao, nhiệt độ cũng thấp, vậy mà lưng Minh Nguyệt đã rịn mồ hôi.

Cho dù vậy thì cô bé cũng không cởi cúc áo khoác ra, phần ngực bị ép chặt cũng mặc kệ, lại nghĩ đến lúc sáng ở bãi gửi xe, Chu Tự Hằng đã càn rỡ nói lung tung với mình.

[Để anh xoa cho em nhé?]

Minh Nguyệt hít sâu một hơi, tay nắm chặt cây bút.

Chu Tự Hằng giơ tay lên, nói: “Thưa cô, em trả lời xong rồi, có thể ngồi xuống được chưa?”

Lời nói tuy mang ý xin phép, nhưng thái độ lại có phần xác xược. Giáo viên tiếng anh vỗ bàn, đặt sách xuống, chỉ ra bên ngoài nói: “Chu Tự Hằng, Bạch Dương, nếu không muốn học thì đi ra ngoài cho tôi!” sự nghiêm nghị của một giáo viên có kinh nghiệm dạy lâu năm đã khiến cho cả lớp học lập tức yên lặng.

Chu Tự Hằng vui vẻ huýt sáo, đá văng ghế rồi bước đi, rất phối hợp với lời giáo viên nói. Cậu yên vị đứng cạnh cửa, không thay đổi vị trí, tựa như chỗ này là địa bàn quen thuộc của cậu vậy.

Bạch Dương cũng chống tay lên bàn rồi đứng lên, vì đột ngột nên cái ghế bị lắc lư vì trọng lượng của cậu ta, lúc ghế sắp đổ, Bạch Dương đã kịp thời uốn bụng khom lưng giữ lại.

Cậu ta thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “May vẫn chưa đổ.”

Các học sinh lại được một trận cười thỏa thích.

Bạch Dương rất to béo, tuy gương mặt tròn vo toàn thịt nhưng lại không hề khó coi, ngược lại còn có phần đáng yêu, đáng vẻ ngây thơ thật thà.

Giáo viên tiếng anh lại ném một viên phấn tới, Bạch Dương béo nên rất dễ nhắm trúng.

Nhưng Chu Tự Hằng đã nhanh hơn một bước, sau lưng cậu như có mắt, chỉ xoay người duỗi tay ra là bắt được viên phấn, cứu được cậu béo đang biết rõ là có phấn bay tới đầu mình, thế mà không dám tránh đi, chỉ đứng yên giờ tay ôm đầu.

“Mày ngu à?” Chu Tự Hằng chỉ tiếc rên sất không thành thếp, “Bị ném nhiều lần như thế mà cũng không biết tránh đi.”

Bạch Dương vui vẻ cười, đứng ra sau lưng cậu muốn trốn, nhưng vì người to gấp ba lần Chu Tự Hằng nên không thể trốn được, lại ngó ra nhìn trộm cô giáo rồi rút đầu về.

Chu Tự Hằng ném viên phấn vào thùng rác, tạo thành một đường vòng cung rất hoàn mỹ như đang ném bóng rổ: “Học tập đi nhé.” Cậu dạy dỗ Bạch Dương, Bạch Dương cực kì nể phục, chỉ thiếu là chưa vỗ tay cho cậu thôi.

Cậu và Bạch Dương một trước một sau đi ra cửa.

Giáo viên tiếng anh ổn định lại tâm trạng rồi tiếp tục cầm sách dạy học, thăm than tại sao số mình lại đen thế, lại bốc thăm trúng vào lớp của Chu Tự Hằng.

Hành lang trống trải, xung quanh các phòng học truyền đến tiếng lật sách.

Ra khỏi lớp rồi, Chu Tự Hằng thích đứng ở đâu là việc của cậu, mà chỗ cậu chọn chính là ngay cạnh cửa sổ gần bàn của Minh Nguyệt.

“Đại ca, khi nào thì đi bar đấy?” Bạch Dương bị phạt đứng cùng, nhưng cậu ta lại rất thích thú, dựa theo lệ cũ thì bọn họ có thể danh chính ngôn thuận bùng học rồi.

Vì bị Bạch Dương chặn mất ánh sáng nên Chu Tự Hằng lập tức đẩy ra, ghét bỏ nói: “Cút đi chỗ khác, chờ anh mày nhìn xong đã.”

Cửa sổ thủy tinh sáng loáng, thị lực của Chu Tự Hằng cực kì tốt, cậu nhìn thấy góc mặt nghiêng trắng nõn căng bóng của Minh Nguyệt, còn hơi ửng hồng nữa.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy rất phấn khích, không nhịn được mà huýt sáo.

cô giáo tiếng anh liếc nhìn, sau đó trừng mắt với Chu Tự Hằng, lại lạnh lùng quét mắt một lượt nhìn cả lớp.

Mạnh Bồng Bồng lén chọc nhẹ vào tay Minh Nguyệt, nói: “anh trai cậu đang huyết sáo với cậu kia.” cô bé liếc nhìn Chu Tự Hằng đang hớn hờ, lại nhìn Minh Nguyệt vẫn giữ yên lặng, nói: “Hai anh em cậu chẳng giống nhau gì cả.”

Bước vào trung học cũng là thời điểm hormone phát triển mạnh, thiếu nữ thiếu nam bắt đầu có những rung động tình cảm, chỉ cần trong lớp có một cặp nam nữ nào hơi thân mật một chút là cả lớp sẽ xôn xao ngay.

Nhưng dù có vậy thì Chu Tự Hằng vẫn ngày ngày đưa đón Minh Nguyệt đi học, các học sinh cũng không quá để ý, vì Minh Nguyệt luôn gọi cậu là anh trai, địa chỉ hai bên gia đình cũng giống nhau, cho nên ai cũng cho rằng hai gia đình có quan hệ thân thiết.

“Phải công nhận là anh cậu đối xử tốt với cậu thật đấy.” Mạnh Bồng Bồng cười nói, “Trong trường mình thấy cậu ta chỉ tốt với hai người thôi.”

Mạnh Bồng Bồng khi cười nhìn vô cùng thanh tú, là cô bé xinh xắn và khéo léo, mà Minh Nguyệt còn cảm thấy cô bạn này cực kì giỏi, bởi vì Mạnh Bồng Bồng chưa từng để tuột hạng nhất khỏi tay mình.

Như thế trong thế giới của Mạnh Bồng Bồng, chỉ có mỗi hạng nhất mà thôi.

Mạnh Bồng Bồng rất thông tuệ, đồng thời cũng rất lý trí.

Minh Nguyệt hỏi: “Hai người?” Vừa nói dứt lời thì cô bé lại suy nghĩ một chút, một người không cần nói cũng biết là ai rồi, cho nên lại hỏi lại: “một người nữa là ai?”

“Bạch Dương đó.” Mạnh Bồng Bồng ôm đầu miêu tả đáng vẻ nhút nhát của cậu ta, “Đê béo tội nghiệp.”

Minh Nguyệt bỗng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời phát hiện lòng bàn tay đã rịn mồ hôi, lúc đặt câu hỏi cũng gần như nín thở rồi.

cô bé đang căng thẳng.

Cảm xúc này không hiểu vì đâu mà đến, chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của cô bé.

“Bạch Dương cũng thật đáng yêu.” Mạnh Bồng Bồng nói, nhưng ngay sau đó giáo viên tiếng anh lại bắt đầu giảng bài, cho nên cô bạn này lại lập tức tiến vào trạng thái “không để ý thế sự bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền”.

Nhưng Minh Nguyệt thì vẫn chưa bình tâm lại được.

cô bé có thể cảm giác được là Chu Tự Hằng đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt nóng rực xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu thẳng vào mặt cô bé.

cô bé chợt nhớ ra là thường ngày, Chu Tự Hằng cũng rất hay nhìn mình, lúc thì nhướn mày cười lưu manh, lúc lại gãi đầu cười để lộ hàm răng trắng, hoặc có khi thì đắc ý xen lẫn kiêu ngạo...

Thế còn bây giờ, cái nhìn của Chu Tự Hằng là có ý gì?

Minh Nguyệt bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn.

Ánh nắng chiếu vào mặt cậu, khiến cô bé không nhìn rõ nét mặt, chỉ có thể thấy gương mặt góc cạnh của cậu thiếu niên cao gầy, sắc nét như một bức tranh thủy mặc.

Chu Tự Hằng hơi ngạc nhiên, sau đó lại dựa cả người vào cửa sổ, mỉm cười nhìn cô bé.

Minh Nguyệt giống như một con mèo nhỏ bị dọa sợ, lập tức thu hồi tầm mắt, yên lặng ngồi đọc sách tiếng anh.

“Đại ca, anh nhìn xong chưa?” Bạch Dương vất vả lắm mới đợi được đến khi tâm trạng của Chu Tự Hằng trở nên tốt hơn, cậu ta tươi cười, cố gắng mở to mắt hỏi.

Chu Tự Hằng chống khuỷu tay vào cửa sổ, nói: “Mày thấy tao nhìn xong chưa hả?” Cậu nhìn bao lâu cũng không thấy đủ.

Cậu vỗ vai Bạch Dương nói: “Giống như lúc mày ăn một cái gì đó ý.” Vì tâm trạng tốt nên cậu rất kiên nhẫn giải thích với Bạch Dương.

Bạch Dương suy nghĩ một chút, nhăn mặt nói: “Sao mà giống được chứ, nếu em không ăn thì sẽ chết, còn anh không nhìn chị dâu thì cũng có chết được đâu.”

một câu nói làm hỏng hết cả tâm trạng, Chu Tự Hằng chỉ hận không thể một cước đạp bay cậu ta.

Tiếng chuông tan học đúng lúc này thì vang lên, giáo viên tiếng anh thu lại sách rồi đi ra ngoài, Bạch Dương vẫn sợ hãi trốn sau lưng Chu Tự Hằng, Chu Tự Hằng bĩu môi nói: “cô giáo đi cẩn thận nhé.” Sau đó kéo Bạch Dương đi vào lớp.

Giáo viên tiếng anh tức giận bước đi.

“Chào lớp trưởng” Bạch Dương bắt chuyện với Mạnh Bồng Bồng, thậm chí còn cúi chào, nhưng vì quá mập nên còn làm rung cả bên bàn của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt không tức giận, còn rất tự nhiên trò chuyện với Bạch Dương, cười tươi đứng dậy kê lại bàn học.

Nhưng cô bé còn chưa kịp làm gì thì Chu Tự Hằng đã dùng một tay kê cái bàn lại vị trí cũ rồi.

Minh Nguyệt vô tình đụng phải đầu ngón tay cậu.

[Đề anh xoa cho em nhé?]

Cậu nói kia giống như một bóng ma cứ lớn vồn trong đầu cô bé, làm cho cô bé bối rối cắn chặt môi.

Chu Tự Hằng không biết cô bé đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy mặt cô bé trắng trắng mềm mềm, rất muốn véo một cái.

“anh đi chơi đây, tan học đứng chờ anh nhé.” Việc bùng học chẳng làm Chu Tự Hằng xấu hổ, cậu cứ thoải mái nói thế ngay trong lớp, cả lớp cũng đã quá quen với điều này rồi.

Minh Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, lại theo thói quen dặn dò: “anh chú ý an toàn nhé.”

Chỉ có Bạch Dương là thương lượng với Mạnh Bồng Bồng: “Lớp trưởng, chuyện hai bọn mình bùng học có thể đừng nói với giáo viên được không?”

Mạnh Bồng Bồng rất nghiêm túc đáp: “không thể.”

Chuyện này không biết đã nói đến bao nhiêu lần, Bạch Dương rõ ràng rất nhát gan, sợ cô giáo cực kỳ, thế mà luôn thích trốn học đi chơi.

Chu Tự Hằng không ưa dáng vẻ này của Bạch Dương, cậu vừa đi vừa nói: “không đi thì tao mặc kệ mày!”

Bạch Dương vội vàng bám theo sau, trông chẳng khác gì một quả bóng lăn theo chân cả, “Đại ca, chờ em, chờ em với!”

Hai người rất nhanh đã biến mất ở cuối hành lang.

“Cậu vẫn còn nhìn Bạch Dương đấy à?” Mạnh Bồng Bồng trêu chọc nói, “Yên tâm đi, cậu ta sẽ không bị ngã cầu thang đâu.”

Minh Nguyệt giật mình, không biết phải trả lời như thế nào, hai tai nóng rực cả lên.

không phải cô bé nhìn Bạch Dương, mà là nhìn cái người đi trước Bạch Dương, lộ ra nửa cái đầu và một lọn tóc đen vểnh cao kia kia.

Chủ nhân của chúng nó, tên là Chu Tự Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Đúng như Mạnh Bồng Bồng nói, Bạch Dương là một cậu béo rất linh hoạt, nên là dù cho người có toàn mỡ thì vẫn cứ trèo rào nhảy ra ngoài một cách dễ dàng.

Cân nặng của cậu ta thật sự không hề nhẹ, lúc cậu ta đáp đất, Chu Tự Hằng đứng cách một hàng rào cũng có thể cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển.

Bạch Dương đứng bên kia tường lau mồ hôi, cảm ơn trời đất: “May mà tường không sập.”

Chu Tự Hằng nhếch môi, lui về sau mấy bước rồi chạy lấy đà, động tác của cậu cực kỳ lưu loát gọn gàng, tư thế đáp đất nhìn cũng ngẫu hơn Bạch Dương mấy trăm lần, đây là thành quả của việc thường xuyên trèo tường bùng học mà ra.

Bạch Dương vẫn còn đang chống hông lên nhìn xem mình có bị thương chỗ nào không, Chu Tự Hằng đi tới đập một phát vào hông cậu ta, nói: “Trèo bao nhiêu lần rồi còn gì, cái tường cũng chỉ cao có từng này, không chết được đâu mà sợ, đi thôi!”

Bạch Dương giật bắn mình như thỏ lúc bị đập một cái, đang còn tui thân thì đã thấy Chu Tự Hằng hai tay đút túi quần đi cách xa mình rồi, chẳng còn kịp đau nữa, Bạch Dương lập tức bò dậy chạy đuổi theo sau.

Ra khỏi con đường nhỏ ở trường Nhất Trung là đến thành cổ, đi qua nữa thì đến dòng sông Tân Hoài nước trong xanh.

Lúc này trên sông có rất nhiều thanh niên đang ngồi trên thuyền rồng, tất cả những chiếc thuyền rồng đẹp nhất ở Nam Thành đều được mang ra hết. Chiếc thuyền hẹp và dài, mép thuyền có vẽ hoa văn màu đỏ thẫm, trên thuyền đám thanh niên đang vui vẻ tụ tập ca hát.

Chu Tự Hằng đi dọc bờ sông, lúc thì đứng lại nhìn thuyền, lúc lại hô hào cổ vũ, đợi đến khi thuyền đỗ vào bến, vừa hay Chu Tự Hằng cũng mới đi đến đó, cậu nhanh chóng chạy vào tiệm tạp hóa mua pháo, mượn bật lửa để đốt, sau đó ném ra giữa sông.

Những mảnh giấy đỏ mỏng bắn ra giữa không trung, trên sông Tần Hoài giống như được bao phủ bởi một dải lụa màu đỏ thẫm.

Có người già nhấp thì càng vui, trên thuyền người thanh niên đứng gõ trống hô hào, hòa cùng tiếng pháo nổ, đội trưởng thì nói chuyện với Chu Tự Hằng, cậu chỉ nhếch môi cười, đuôi lông mày nhướn cao.

Vì tiếng pháo to quá nên Bạch Dương không nghe thấy bọn họ nói gì, Chu Tự Hằng đứng ở cạnh bên tàu, bị một đám người trẻ vây xung quanh, cậu nhỏ hơn bọn họ khoảng bảy tám tuổi, nhưng cứ chỉ không hề nhún nhường hay rụt rè, hoàn toàn có thể hòa nhập chung với nhóm.

Bạch Dương đứng bên cạnh, nhớ lại hồi nãy khi Chu Tự Hằng mua pháo, châm lửa, sau đó ném ra xa.

sự phóng khoáng và nổi bật của Chu Tự Hằng, chính là hình mẫu mà Bạch Dương luôn muốn hướng tới.

Cũng là người mà Bạch Dương hâm mộ nhất.

“Đê béo, sao tự nhiên lại dần ra thế!” Chu Tự Hằng ngoắc tay với cậu ta, “Cẩn thận lại rơi xuống sông thì tao không kéo lên được đâu.”

Miệng thì nói vậy, nhưng cậu lại đi đến kéo cổ áo Bạch Dương lôi đi, một lúc sau thì đến quán bar mà Bạch Dương vẫn luôn thầm ao ước muốn đến.

Hai bên bờ sông Tần Hoài có rất nhiều quán bar và quán ăn đêm. Buổi tối là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày, mọi người dường như trở thành một con người khác, thay đổi một khuôn mặt mới, vui vẻ uống rượu với nhau. Ban ngày thì không thể nhộn nhịp như buổi tối, nhưng Chu Tự Hằng lại thích đến quán bar vào ban ngày hơn.

Bạch Dương đến bar là để uống rượu, còn Chu Tự Hằng thì lại uống sữa tươi.

anh chàng pha chế đã quá quen thuộc với hai cậu con trai này, một người là con trai của ông chủ, một người là con trai của cục trưởng cục cảnh sát Nam Thành, một người từ trên xuống dưới không có một màu trắng, còn người kia thì đến cả tên cũng trắng, hai cậu nhóc luôn đi với nhau, trở thành đề tài hay được nhắc đến trong câu chuyện của mọi người.

anh ta rất muốn được thăng chức tăng lương, cho nên đã tự tay luyện tập cách pha chế sữa tươi ngon để chiêu lòng đại thiếu gia, chỉ lên luyện thôi chứ không dám nói với người khác, nếu bị người ta biết được thì mất mặt lắm.

Hôm nay anh ta pha chế món sữa tươi dâu, thêm một viên đá vào, nhận được một ngón tay cái từ Chu Tự Hằng. Từ nhỏ cậu đã hay uống sữa tươi, uống từ khi được Chu Xung bế về, vì con trai không được bú sữa mẹ, cho nên Chu Xung sợ con không đủ dinh dưỡng, ngày nào cũng cho con uống mấy bình sữa lớn. Chu Tự Hằng bị nghiện uống sữa từ đó, trong miệng không có vị sữa là thấy bứt rứt khó chịu ngay.

anh pha chế nhìn đại thiếu gia một tay sờ đầu, một tay cầm cốc thủy tinh uống, đáng vẻ dường như rất hài lòng.

Bạch Dương nhìn menu rượu, lướt đến đâu là đọc thành tiếng đến đâu, đọc xong lại nhắm mắt nghĩ, “Cái này uống rồi.” Cậu ta chỉ vào một loại cocktail, nói: “Hôm nay em uống cái này.”

Cậu ta chống hai tay mập vào cằm, cố gắng mở to mắt, cười lấy lòng với anh pha chế.

anh pha chế đáp lại rồi xoay người đi pha rượu, cái cậu họ Bạch này cũng lạ, có một người cha cao lớn uy nghiêm mà tính tình lại nhát như chuột vậy.

Bạch Dương tới bar không để ngắm gái đẹp, cũng không để nghe nhạc, mà cậu ta chỉ thêm uống rượu thôi, thêm cả nước miếng. Cậu ta có thể coi là ngàn chén không say, lúc uống rượu vô cùng hưởng thụ, coi rượu chẳng khác gì cái bánh bao thịt hay bát mì nóng mà cậu ta hay ăn cả.

anh pha chế thật sự không hiểu nổi đầu óc của cậu nhóc này.

Bạch Dương còn đang chăm chú đợi pha xong rượu, Chu Tự Hằng thì đã đi tới ngồi gần sân khấu, chọn một vị trí tốt nhất để xem.

Các ca sĩ và ban nhạc hát Rock and roll đang luyện tập cho buổi tối, Chu Tự Hằng rất thích nhìn họ luyện tập, cậu đã đánh đàn ghita được mấy năm rồi, Trương Văn Kiệt cũng không thể dạy cậu nhiều hơn, mà những ca sĩ kia thì lại có rất nhiều kinh nghiệm và kỹ năng.

Hành động của cậu cũng có thể coi là một kiểu học trộm, nhưng dù gì thì cậu cũng không thể cướp miếng ăn của người ta được, nên ban nhạc đối với cậu rất tốt, lúc nghỉ giải lao còn nói đôi ba câu với cậu.

“Cậu chủ thích nghe bài gì nào?” một người đàn ông tóc dài trong ban nhạc hỏi.

anh đánh ghita trả lời thay Chu Tự Hằng: “Đều tại vàng trắng gây họa.” Nghe xong mọi người trong ban nhạc đều cười ồ lên.

Chu Tụ Hằng gác chân lên bàn trà, huyết sáo thay cho lời đồng ý.

Từ trước đến giờ khi đến đây cậu chỉ thích nghe bài hát này, tất cả mọi người làm trong quán bar này đều biết rằng, trong tim của tiểu thiếu gia có in một vầng trăng nhỏ chói sáng.

“anh thừa nhận lỗi là ở ánh trăng,

Ánh trăng là em sao quá đẹp và dịu dàng,

Khiến cho anh trong nháy mắt muốn được đi cùng em đến bạc đầu...”

trên sàn có những vũ công nữ đang nhảy rất khiêu gợi, ban ngày người vào đây phóng túng cũng không ít. Nếu như bình thường thì Chu Tụ Hằng chắc chắn sẽ không liếc mắt nhìn, nhưng hôm nay, cậu lại chăm chú đánh giá những người phụ nữ kia một phen.

Chiếc áo hai dây để lộ cánh tay trắng nõn và bộ ngực mềm mại, lớp vải mỏng làm hiện rõ cả nội y bên trong. Áo lót của bọn họ màu hồng hoặc màu đen, rất diêm dúa và lẳng lơ.

Chu Tụ Hằng nhớ tới Minh Nguyệt, chiếc áo lót của cô bé được che giấu dưới lớp áo sơ mi, có màu trắng, hoa văn rất nhỏ, cậu vẫn chưa được nhìn thấy hẳn hoi, nhưng có thể đoán được là rất đáng yêu.

Vũ đạo của những người phụ nữ kia không hấp dẫn cậu lắm, lúc này cậu chỉ lơ đãng giờ nắm ngón tay ra trước mắt, chậm rãi co vào.

Chắc là...to bằng từng này nhỉ?

Lại co vào một chút.

Hay là từng này?

Lại co thêm chút nữa, Chu Tụ Hằng đổi góc độ mà nhìn.

Hắn là bằng quả dâu tây.

Ừm, đúng vậy.

Nghĩ xong, cậu lập tức bị sặc sữa dâu, cả người nóng ran lên.

Cốc sữa tươi có màu hồng phấn, lúc Minh Nguyệt đỏ mặt nhìn cũng giống như vậy.

Phòng nhảy đối diện có thêm không ít người tham gia, mà vũ đạo của mấy người phụ nữ kia cùng lắm chỉ là uốn éo đung đưa cơ thể mà thôi. Cậu cảm thấy Minh Nguyệt nhảy còn đẹp hơn vạn lần so với bọn họ, cô bé học khiêu vũ cổ điển, lúc vung tay áo lên nhìn cực kỳ đẹp mắt.

Nhớ đến Minh Nguyệt, cậu có phản luống cuống và phiền não.

cô bé sẽ không giận mình thật đấy chứ?

Cậu nhắc chân đi thẳng về phía quầy bar.

Bạch Dương cầm một ly rượu màu cầu vồng, chẹp miệng, nói: “Đại ca, ngon lắm, tận bảy vị cơ, anh có muốn thử không?”

anh pha chế lúc này đang đề cử mấy loại đồ uống cho các khách hàng nữ, giọng điệu hài hước chọc cho mấy cô gái phải che miệng cười.

Chu Tụ Hằng đẩy Bạch Dương ra, kéo anh pha chế lại hỏi thăm: “Trước đây bạn gái anh ngực nhỏ lắm đúng không, anh làm thế nào cho nó to ra được vậy?”

anh pha chế nghe xong, mặt lúc đỏ lúc trắng, anh ta hay thích khoe khoang, lúc nói chuyện với mấy khách nữ đã buông mấy lời thô tục, không biết sao mà Chu Tụ Hằng lại nhớ lâu thế. Nhìn vẻ nghiêm túc của Chu Tụ Hằng, anh ta ngượng ngùng nói: “thì...xoa bóp thôi, nó sẽ to lên.”

“Có làm người ta đau không?” Chu Tụ Hằng lại hỏi, sáng nay Minh Nguyệt bị đập một cái mà đau đến chảy cả nước mắt luôn rồi.

anh pha chế đáp bừa: “Rất đau.”

Chu Tụ Hằng nhăn mày, nếu mà đau thì...hay là thôi đi, ngực Minh Nguyệt có bé như quả dâu thì nhìn vẫn đẹp mà.

Cậu không muốn thấy Minh Nguyệt rơi nước mắt, chỉ một giọt thôi cũng đủ làm cậu đau lòng rồi.

Chu Tụ Hằng phát tay cho qua, anh pha chế gãi gãi mũi, tiếp tục quay ra tiếp chuyện các khách nữ.

Bạch Dương ngồi ở quầy bar uống tầm bốn ly rượu cầu vồng, sắc trời đã ngả về chiều.

“Bạch Dương, con lăn ra đây ngay!” Cục trưởng Bạch đứng bên ngoài rống vào, ông mặc đồng phục cảnh sát, trên vai là những ngôi sao màu bạc chói mắt, ông thường tới đây để tìm Bạch Dương, may nhờ có ông mà những quán bar ở vùng này làm ăn rất quy củ, không dám trái pháp luật.

Bạch Dương tuy không uống say nhưng vẫn hơi sợ, Chu Tự Hằng thì dứt khoát kéo cậu ta ra ngoài.

Bạch Dương nhìn thấy bố thì sợ sụp cả tai lại.

“Lại làm phiền Tiểu Chu rồi.” Cục trưởng Bạch cười nói.

“không có gì ạ.” Chu Tự Hằng khách sáo đáp.

Đều là người quen nên không nói nhiều, cục trưởng Bạch giờ bàn tay to lớn rồi kéo Bạch Dương đi, Bạch Dương lúc đầu không vui, nhưng về sau lại cực kỳ hưng phấn.

Chu Tự Hằng nghe thấy cục trưởng Bạch nói với con trai: “Hai bố con mình mau về nhà thôi, nhân lúc mẹ con còn chưa tan làm, bố sẽ nấu món thịt kho tàu cho con ăn.” Lúc ông nói, dáng vẻ cực kỳ dịu dàng, hoàn toàn không giận dữ như lúc vừa nãy đứng bên ngoài quán bar gọi Bạch Dương.

Bạch Dương lập tức vứt bỏ cái mùi vị của ly rượu ra sau đầu, ôm lấy bố cọ cọ.

“Con phải ăn nhanh lên một chút, không thì lại bị mẹ phát hiện như lần trước ấy, lúc đó thì hai bố con mình chết chắc.” Cục trưởng Bạch lại dặn dò.

Bạch Dương béo đến mức không thấy cở luôn, nhưng vẫn cố gắng gật đầu, miệng cười tươi.

Chu Tự Hằng nhìn theo bóng hai cha con họ, tay rút túi quần, quay ngược hướng trở về trường học.

Vừa mới nhảy rào vào trường thì đám đàn em đã chạy ra nói: “Minh Nguyệt trong giờ thể dục bị bóng đập vào, đang ở phòng y tế rồi đại ca.”

Chu Tự Hằng nghe xong, lập tức chạy nhanh đến phòng y tế.

Minh Nguyệt ngồi trên ghế, cổ áo sơ mi phanh ra, áo khoác đồng phục được Mạnh Bồng Bồng cầm hộ, hai mắt rung rung, mặt nhẵn nhụi, nhìn rất đáng thương.

Bị đập vào chỗ nào vậy?

Chu Tự Hằng nhìn cô bé, trong lòng thắc mắc.

Còn chưa kịp lên tiếng thì Minh Nguyệt đã co rúc người lại như con mèo nhỏ, dựa vào lưng ghế, túm chặt cổ áo, meo meo nói: “không cần anh xoa.”

Đôi môi đỏ như quả anh đào chu lên, nom như đang làm nũng chứ không phải tức giận.

Động tác túm cổ áo khiến tầm mắt Chu Tự Hằng dừng lại trước ngực cô bé, cậu đứng ở cửa, không nhìn được mà phì cười.

thì ra là bị bóng đập vào chỗ đó...

Chu Tự Hằng khụ một tiếng, nói: “anh có nói là muốn xoa cho em à?”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Từ lúc Chu Tự Hằng bùng học sau tiết anh, Minh Nguyệt vẫn chưa bình tâm lại được.

Cảm xúc này trước nay chưa từng có, giống như một cơn bão đột ngột kéo đến, làm đảo lộn tâm trí của cô bé.

Lúc ngón tay cô bé khẽ đụng phải tay của Chu Tự Hằng, như thể có một dòng điện xẹt qua, truyền đến tận trái tim.

[Đề anh xoa cho em nhé?]

Những lời này lại một lần nữa hiện lên trong đầu Minh Nguyệt, các ngón tay thon dài của Chu Tự Hằng cũng hiện ra theo.

Minh Nguyệt bấm mạnh vào đùi mình để tâm trạng khôi phục trở lại.

cô bé mới thay đổi loại áo lót cách đây không lâu, so với các bạn nữ trong lớp thì cô bé nhỏ hơn một chút, vì có học nhảy nên dáng khá cao, nhưng cơ thể lại phát triển hơi chậm.

Mẹ cô bé là Giang Song Lý rất coi trọng thời điểm dậy thì của con gái, rất cẩn thận dạy cho con đủ mọi điều cần thiết, đồng thời cũng nhắc nhở cô bé về vấn đề nam nữ khác biệt. Giang Song Lý là một giáo viên giỏi, cô cho rằng không nên ngại ngùng khi chia sẻ cho con cái vấn đề sinh lý, kinh nghiệm đi du học càng khiến cho tư tưởng của cô trở nên cởi mở hơn.

Giang Song Lý mượn Chu Tự Hằng làm ví dụ luôn: “Con nhìn anh Tiểu Hằng đi, có phải lúc anh lên cấp hai thì giọng nói bắt đầu hơi khàn đục không? Đó là thời kì vỡ giọng của con trai đấy, trên cổ anh sẽ có một cục nhô ra, gọi là yết hầu, cái đó con gái không có đâu.” Giang Song Lý còn nói: “Sau này Tiểu Hằng còn giống bố con ấy, bắt đầu mọc râu, còn con thì không.”

“Về chuyện ngực to ra con cũng không việc gì phải xấu hổ, đây là chuyện rất bình thường, nhưng Tiểu Nguyệt Lượng nhất định phải chú ý tự bảo vệ mình, không được cho người khác chạm vào ngực, đặc biệt là con trai.” Giang Song Lý vì một giờ dạy sinh lý cho con gái mà còn tự chuẩn bị mấy tờ giáo án từ một tuần trước.

Con trai, bao gồm cả Chu Tự Hằng, người cùng lớn lên với Minh Nguyệt.

Mạnh Bồng Bồng cầm bút gỗ một cái lên đầu Minh Nguyệt, khiến cô bé hoàn hồn trở lại.

đang trong tiết Toán, giáo viên đang giảng đến nội dung quan trọng, Minh Nguyệt muốn nói tiếng cảm ơn với Mạnh Bồng Bồng, nhưng quay ra thì đã thấy cô bạn này đang một lần nữa vùi đầu vào quyển sách rồi, trên tờ giấy nháp chỉ chút những chữ số và kí hiệu, như thể người vừa mới nhắc nhở Minh Nguyệt không phải là mình vậy.

Minh Nguyệt thầm nghĩ, Mạnh Bồng Bồng chắc chắn có một bộ não siêu phàm, cô bạn này có khả năng ghi nhớ cực kỳ tốt các vấn đề, ở trường Nhất Trung này, Mạnh Bồng Bồng lúc nào cũng đứng hạng nhất.

Được ngồi cùng bàn với cô bạn này, đúng là may mắn của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt chinh đốn lại tinh thần, nghiêm túc nghe giảng.

Mạnh Bồng Bồng đang làm bài tập Toán, có một bài khó làm cô bé đau đầu từ sáng đến trưa, cuối cùng cũng giải ra được, tâm trạng thoáng chốc buông lỏng, quay sang nhìn thì thấy Minh Nguyệt vẫn đang chăm chú ghi bài.

Minh Nguyệt được công nhận là tiểu mỹ nhân của lớp, gương mặt xinh xắn, đôi mắt hoa đào, cười lên còn có lúm đồng tiền, nhìn vừa ngọt ngào vừa đáng yêu. Mạnh Bồng Bồng rất thích ngắm cô bạn này, lại ngồi cùng bàn nữa nên càng thường xuyên ngắm.

Ví như lúc này, giáo viên toán vừa ra một bài hình học, Minh Nguyệt như bước vào trận chiến, đôi môi hồng mím lại, cau mày, hai tay nghiêm túc khoanh lại trên bàn, nhìn bên ngoài thì có vẻ như đã trang bị đầy đủ chuẩn bị sẵn sàng, nhưng thực chất trong lòng lại nơm nớp lo sợ như con mèo nhỏ.

Mạnh Bồng Bồng nói: “Nối một đường thẳng từ điểm A đến điểm D.”

Minh Nguyệt nghe lời bạn, cô bé cầm bút và thước lên, cực kỳ nắn nót vẽ đường thẳng, chân thành nói: “Cảm ơn cậu.”

Lông mi cô bé giống như một cái quạt nhỏ vậy, dáng vẻ dịu dàng khiến Mạnh Bồng Bồng muốn đưa tay sờ lên mái tóc dài của cô bạn này, nhưng cuối cùng lại kìm chế lại. Bố mẹ cô bé đều là luật sư, từ nhỏ đã dạy cô bé về hai từ “Lý trí” và “Khắc chế”.

sự lý trí từ nhỏ của cô bé cũng được cô bé áp dụng ở giờ thể dục luôn.

Nhảy dây, cô bé không thích, vì lực bật nhảy của cô bé không được tốt. Đá cầu, cô bé cũng không chơi, vì cô bé biết rõ là cơ thể mình chẳng hề nhanh nhẹn. Mấy môn liên quan đến bóng cô bé cũng không có hứng thú vì tay yếu. Môn thể thao duy nhất cô bé tham gia là chạy bộ, cứ chạy vòng đi vòng lại ở cái đường chạy 400m.

Minh Nguyệt thi hoạt bát năng động hơn Mạnh Bồng Bồng nhiều.

cô bé là học sinh có tính cách tốt nhất trong lớp, dịu dàng như nước, không bao giờ ganh ghét ai, cũng không bao giờ thấy tức giận, lúc nào cũng cười híp mắt. cô bé cũng có chút khuyết điểm, ví dụ như hơi yếu ớt, nhưng vì tuổi còn nhỏ nên khuyết điểm này có thể thông cảm được.

Vì được yêu mến nên giờ thể dục cô bé được rất nhiều bạn học kéo đi chơi các môn thể thao.

Có thể vì tập múa từ bé nên tố chất cơ thể của cô bé rất tốt, môn thể thao nào cũng nắm bắt bí quyết rất nhanh.

Buổi chiều cuối tháng tư, nhiệt độ gần 30 độ C.

Minh Nguyệt đang đánh cầu lông với các bạn nữ, cô bé chơi rất tốt, rất ít khi dễ thua, nhưng đánh được một lúc thì tự động xin thua cuộc.

Nếu là Chu Tự Hằng thì cậu tuyệt đối sẽ không như thế, cậu cũng chơi thể thao rất tốt, nhưng nếu không thua thì sẽ cố thủ đến cùng. Cậu cười trêu Minh Nguyệt: “Em có thua đâu mà lại đi nhường cho người khác hả?”

Minh Nguyệt cười đáp: “Chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi mà, mọi người đều vui vẻ là điều quan trọng nhất, với lại em cũng cần được nghỉ ngơi.”
Gương mặt cô bé đỏ ửng, chẳng có đáng về gì là cần nghỉ ngơi cả.

“cô bé ngốc.” Chu Tự Hằng vỗ nhẹ đầu cô bé.

Minh Nguyệt chơi hai hiệp rồi đưa vợt cho một cô bạn, sau đó đứng cạnh sân chờ.

trên sân không có mái che, trời nắng làm cho bầu không khí trở nên mờ ảo, Minh Nguyệt đã buộc tóc cao lên rồi, nhưng mồ hôi vẫn chảy xuống mặt.

Có một cô bạn nói: “Minh Nguyệt, cậu cởi áo khoác ra cho đỡ nóng đi.”

Các bạn học nữ đều mặc đồng phục mùa hè, áo khoác thì vắt trên ghế, chỉ có Minh Nguyệt là vẫn mặc nguyên áo khoác và cài cúc cẩn thận, chỉ để lộ ra cổ áo sơ mi bên trong.

[Đề anh xoa cho em nhé?]

Câu nói kia giống như thần chú vậy, làm Minh Nguyệt nghĩ đến mà đau đầu, cô bé cắn môi, ngượng ngùng xua tay nói không cần.

cô bé không dám cởi áo khoác, vì cảm thấy nó như một tấm bình phong che chắn bảo vệ mình vậy, giúp cô bé yên tâm hơn.

Mạnh Bồng Bồng đúng lúc này thì chạy đến, cô bé mặt mũi hồng hộc, nhưng vẫn bình tĩnh điều chỉnh tốt hơi thở, chậm rãi đi bộ về phía trước.

Minh Nguyệt vui vẻ muốn đi tới nói chuyện với bạn, nhưng bất ngờ lại trông thấy một quả bóng từ xa bay tới.

“Cẩn thận phía bên phải kia!” Minh Nguyệt la lớn với Mạnh Bồng Bồng, nhưng lý trí của Mạnh Bồng Bồng không thể chi phối được sự mặt mũi, thế nên Minh Nguyệt bèn chạy đến kéo cô bạn ra.

Quả bóng hướng thẳng đầu Mạnh Bồng Bồng mà bay tới, Minh Nguyệt sợ cái đầu thông minh của cô bạn này sẽ bị ảnh hưởng nếu bị đập trúng mắt.

Quả bóng vút qua, cái đầu quý báu của Mạnh Bồng Bồng may mắn thoát nạn, nhưng Minh Nguyệt lại là người xui xẻo bị đập trúng.

Bên ngực trái trong nháy mắt truyền đến một cơn đau như bị xé rách.

Minh Nguyệt không kịp được mà chảy nước mắt, gương mặt hồng hào cũng tái nhợt đi.

Mạnh Bồng Bồng đứng bên cạnh vô cùng sợ hãi, bản thân một lúc lâu sau mới đỡ Minh Nguyệt đến phòng y tế.

Bạn nam đá quả bóng chạy tới xin lỗi: “Minh. . .Mạnh Bồng Bồng. . .Xin lỗi nhé.” Cậu ta có biết Mạnh Bồng Bồng, vừa rồi quả bóng chỉ là muốn dọa Mạnh Bồng Bồng mà thôi.

Cậu ta lại tiếp tục nói xin lỗi không ngừng.

Minh Nguyệt cực kỳ đau, cô bé xua tay, gạt đầu tỏ ý đã biết, cô bé không tức giận, nhưng nước mắt cứ chảy mãi.

Đến phòng y tế, cô y tế chỉ cho Mạnh Bồng Bồng ở lại, còn những người khác đều bị đuổi ra ngoài.

“Con cởi áo khoác ra đi.” cô y tế nói, “Trời nóng thế mà học thể dục không cởi áo khoác à?” cô chỉ cười hỏi chứ cũng không có ý gì.

Nhưng Minh Nguyệt thì chỉ cần nhắc đến áo khoác thôi là sẽ nhớ ngay đến Chu Tự Hằng.

Ngón tay cởi áo khoác của cô bé run rẩy, Mạnh Bồng Bồng phải giúp cô bé cởi, sau đó lại trình bày sự việc vừa rồi với cô y tế.

Mạnh Bồng Bồng nói rất mạch lạc rõ ràng, cô y tế nghe xong thì hỏi Minh Nguyệt: “Con chỉ thấy đau thôi đúng không?” Minh Nguyệt gạt đầu, cô y tế lại kiểm tra một chút rồi nói: “không quá nghiêm trọng, chỉ cần chườm nóng hoặc bôi thuốc mỡ là được, hay cứ để nó tự khỏi cũng không sao.” nói xong liền đứng dậy lấy thuốc.

Ánh mặt trời buổi chiều tà chiếu vào phòng y tế, Minh Nguyệt ngồi trên ghế, nắng chiếu thẳng vào mắt nên thấy hơi đau nhức.

cô bé quay đầu đi chỗ khác, lại bất ngờ thấy có một người đã đứng ở cửa từ bao giờ.

Chu Tự Hằng yên lặng đứng đó, so với những cậu bạn cùng tuổi thì Chu Tự Hằng cao hơn rất nhiều, có lẽ vì vừa mới chạy nhanh nên hơi thở dồn dập, tay đặt lên khung cửa.

Nghỉ một lát, cậu liền chuẩn bị bước vào.

[Đề anh xoa cho em nhé?]

Giọng nói của cậu như đang vang lên bên tai, ngay cả ngữ điệu cũng thay đổi.

Cảm xúc bị đè nén cả ngày khiến Minh Nguyệt bất giác thốt lên: “không cần anh xoa!”

Vừa mới dứt lời thì cô bé cũng tự nhận ra là mình bị ảo giác rồi, mặt bắt đầu trở nên rầu rĩ.

Chu Tự Hằng ngăn người, thấy cô bé ngượng ngùng thì nói: “anh có nói là muốn xoa cho em à?”

Cậu đi tới, rất tự nhiên cầm lấy áo khoác của Minh Nguyệt trong tay Mạnh Bồng Bồng, sau đó ngồi cạnh cô bé, cánh tay đặt ở lưng ghế cô bé ngồi, nhẹ nhàng hỏi: “Bên trái à?” Cậu rất hiểu Minh Nguyệt, lúc cô bé ôm Chu Tự Hằng còn biết sớm hơn cả cô bé, lúc này cô bé bị đau chỗ nào, Chu Tự Hằng vừa nhìn là biết ngay.

Tư thế của cậu giống như là đang ôm Minh Nguyệt vậy, lại còn cúi đầu nói bên tai cô bé nữa, Minh Nguyệt mặt tự nhiên, cúi thấp đầu đáp: “Vâng.”

Nhiệt độ trên người Chu Tự Hằng còn nóng hơn cả ánh mặt trời, ở gần còn có thể ngửi thấy mùi rượu nhẹ nhẹ, tâm trạng xao động cả ngày của Minh Nguyệt dần an tĩnh lại khi ở bên cạnh cậu, sự đau đớn ở ngực cũng được giảm đi không ít.

Giống như một bến đỗ an toàn, khiến cho cô bé theo bản năng lệ thuộc vào Chu Tự Hằng.

cô y tá đưa thuốc cho Minh Nguyệt, dặn dò cô bé: “Con hơi dùng lực xoa bóp một chút thì thuốc sẽ phát huy hiệu quả tốt hơn.”

Minh Nguyệt nghe vậy thì chỉ hận không thể có một cái lỗ để chui vào, Chu Tự Hằng thì nghiêm túc hỏi: “Xoa bao lâu ạ? Và dùng lực ở mức độ nào?”

cô y tá nhú mày, Mạnh Bồng Bồng xen vào nói: “Đây là anh trai của bạn ý đấy ạ.”

“Khoảng ba đến năm phút, không cần xoa mạnh quá, tốt nhất là chườm nóng xong rồi xoa.” cô y tá giằng chân mày, nói.

Minh Nguyệt càng cúi thấp đầu, để lộ vùng cổ trắng nõn.

Cổ áo của cô bé đã được phanh ra, để cho tiện khám bệnh và làm mát, cô bé đã cởi hai cúc áo trên cùng, tóc buộc cao, có một vài lọn rơi xuống bên cổ, càng làm nổi bật làn da trắng muốt của cô bé.

Chu Tự Hằng hướng mắt nhìn xuống, thấy rõ chiếc áo lót đã khiến cậu chú ý từ sáng.

Màu trắng, dây nhỏ, in hình bông hoa năm cánh.

không giống với những cô gái xinh đẹp khiêu vũ trong bar, cơ thể của cô bé vẫn còn rất non nớt, nhìn nghiêng thì chỉ thấy hiện lên một đường cong rất nhỏ, nhưng Chu Tự Hằng lại cảm thấy cực kỳ đẹp, đẹp đến mức không thể hình dung, khiến cho cậu thần hồn điên đảo.

Tựa như vừa nãy thứ cậu uống ở bar không phải sữa tươi, mà là ly rượu cầu vồng của Bạch Dương, khiến cho cậu có phản choáng váng vì say.

Trước khi đứng dậy ra ngoài, Minh Nguyệt cứ định nói gì đó rồi lại thôi.

Chu Tự Hằng nói hộ luôn: “Việc này có ảnh hưởng đến cuộc thi nhảy của em ấy vào tuần sau không ạ?”

“không vấn đề gì đâu, ngày mai là đỡ ngay.” cô y tá cười nói.

Minh Nguyệt nhìn Chu Tự Hằng, ánh mắt mở to vì ngạc nhiên, chuyện thi nhảy cô bé còn chưa nói với bất kì ai mà.

Chu Tự Hằng vuốt nhẹ chóp mũi cô bé, đầu ngẩng cao, dáng vẻ kiêu ngạo và đắc ý nói: “Chỉ cần là chuyện có liên quan đến em thì anh đều biết hết.”

Đối với cậu mà nói thì trên đời chỉ có ba việc, một là việc liên quan đến Minh Nguyệt, hai là việc liên quan đến cậu, và ba là việc không liên quan gì đến ai cả.

Trong tim Minh Nguyệt như đang có một đóa hồng, từ từ nhú lên một nụ hoa.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Bố của Minh Nguyệt là một người đàn ông nghiêm túc đứng đắn, hần thích nhất là đọc sách, các bộ sách nổi tiếng đều đã từng đọc qua, đặc biệt là thích tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, đã gần 40 tuổi nhưng vẫn có máu “Kiếm khí tung hoành tam vạn lý, nhất kiếm hàn thập cừu châu”, tiếp đó hần cũng

rất thích đọc tiểu thuyết của Trương Ái Linh, trong sách có một câu mà hần đã nói với Giang Song Lý:

“Vừa nghe được một chuyện, rõ ràng không có liên quan gì, nhưng trong lòng vẫn tự nhiên nhớ đến em.”

Lúc đọc câu này, ánh mắt hần rất nồng nàn tình cảm, năm tháng càng khiến cho hần trở nên lãng mạn hơn, có câu gì hay trong sách cũng đem đọc cho Giang Song Lý nghe.

Mà giờ đây, Chu Tự Hằng lại nói với Minh Nguyệt rằng: “Chỉ cần là chuyện có liên quan đến em thì anh đều biết hết.”

Cậu không có tài khí như Trương Ái Linh, nhưng cũng đủ khiến cho tim Minh Nguyệt đập thình thịch như trống khi nghe thấy câu này.

cô bé đỏ ửng cả hai tai vì xấu hổ, đây là lần đầu tiên Mạnh Bồng Bồng thấy Minh Nguyệt như vậy, giống như một đóa hoa nở rộ giữa mùa xuân, quay ra liếc nhìn Chu Tự Hằng, dù không hiểu rõ tình hình lắm, nhưng lý trí mách bảo Mạnh Bồng Bồng nên rời đi.

Chu Tự Hằng cầm lấy tuýp thuốc mỡ trên tay Minh Nguyệt rồi cho vào túi quần của mình, lại để cô bé ngồi tại chỗ một lúc, một tay xách hai cái balo. Balo của Minh Nguyệt rất đẹp, cậu cầm một cách rất tự nhiên, thậm chí còn có vẻ huênh hoang tự mãn.

Đứng cạnh cô bé, Chu Tự Hằng quan sát một chút, thấy mi tâm cô bé đã giãn ra thì mới hỏi: “đã thấy khá hơn chưa?” Cậu lại lấy giấy ăn lau mặt cho cô bé: “Nhìn cái mặt khóc nhè như mèo này, xấu chết đi được.”

Tuy giọng điệu như thể đang ghét bỏ, động tác lau mặt cũng hơi cứng nhắc, nhưng cậu lại rất cẩn thận và nhẹ nhàng, sợ lau mạnh quá sẽ làm mặt Minh Nguyệt đỏ lên, nhưng mà...

Minh Nguyệt nhìn Chu Tự Hằng đang toát mồ hôi hột, mái tóc đen ngắn cũng đã ướt nhẹp.

Chu Tự Hằng lau mặt cho Minh Nguyệt, cô bé cũng rất ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn cậu.

Có một giọt mồ hôi dính trên xương quai xanh của cô bé, mà xương quai xanh của cô bé rất đẹp, tinh xảo giống như được điêu khắc mà thành, mà giọt mồ hôi kia thì lại như một viên ngọc trên châu vậy.

Có nên lau không?

Tốt nhất là thôi đi...Nhờ lại không kim được mà xoa nhẹ thì biết làm sao?

Chu Tự Hằng không có một chút lòng tin nào vào năng lực tự chủ của mình, cậu phiền não thờ dài, định vứt đồng khăn giấy đang cầm trong tay đi.

Minh Nguyệt thấy cậu không có ý định tự lau mồ hôi cho bản thân, cô bé liền cầm lấy tay cậu, dè dặt rút tờ giấy trong tay cậu ra, nói: “anh cúi đầu xuống.”

Chu Tự Hằng ngây ngốc nhìn cô bé, ngoan ngoãn cúi đầu khom lưng.

Ngoan quá...

Minh Nguyệt giúp cậu lau mồ hôi trên mặt, cậu mở to mắt, gần như không chớp luôn, cho đến tận khi cô bé lau đến tai mình, lại dòi xuống, đụng phải chỗ nhô ra ở cổ cậu.

Chu Tự Hằng nhảy cảm bắt lấy tay cô bé, ánh mắt trở nên thâm thúy, nhìn vào mà có cảm giác như bị cuốn sâu vào đó.

Cậu chỉ giữ một lúc rồi lại buông ra, lui về sau một bước, một bên tay không biết để đâu, đầu tiên sờ vào vạt áo một chút, lại sờ ra phía sau, cuối cùng cho tay vào túi quần.

“Chúng ta về thôi.” Cậu bối rối nói, sau đó xoay người đi.

Lúc đi đằng trước Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng lại không kim được mà sờ vào yết hầu của mình, lúc tự sờ thì chẳng cảm thấy có gì khác thường cả, nhưng Minh Nguyệt mới chỉ đụng nhẹ ngón tay vào thôi là cậu đã cảm thấy ngứa ngáy trong lòng rồi.

Khó chịu chết mẹ đi được...

Nhưng mà, cũng rất thoải mái...

Minh Nguyệt đi đằng sau, khẽ xoa cổ tay mình, lúc Chu Tự Hằng cầm cổ tay cô bé, cô bé mới thật sự nhận ra được sự chênh lệch về sức lực giữa nam và nữ.

Cầm trong tay cái khăn giấy có dính mồ hôi của Chu Tự Hằng, bỗng nhiên cô bé nhớ ra được những điều mà mình vốn đã quên.

Sườn mặt của Chu Tự Hằng rất góc cạnh, nhất là phần cằm.

Bên trên môi có một chút lông tơ thưa thớt nhạt màu, còn phần lông mày thì rậm.

Chu Tụ Hằng còn có phần yết hầu nhô ra ở cổ, nhưng cũng chỉ nhô một chút xíu thôi.

Cánh tay cậu rất có lực, bàn tay to hơn tay cô bé rất nhiều, chân cũng thế, lưng và ngực tuy gầy gò bằng phẳng nhưng rất mạnh mẽ, cậu thường chơi bóng rổ nên làn da bị đen đi một chút so với bình thường.

Những dấu hiệu này chính là những điều mà Giang Song Lý đã nói cho cô bé về giai đoạn trưởng thành của nam và nữ. Minh Nguyệt bắt đầu thật sự nhận thức được, rằng cái người tên Chu Tụ Hằng kia, cái người đã cùng lớn lên với cô bé trong suốt gần 13 năm ấy, đã dần dần trở thành một cậu con trai cao lớn mạnh mẽ rồi.

một cậu con trai kiên cường, kiêu ngạo, nghịch ngợm.

một cậu con trai luôn quan tâm và đối xử dịu dàng với mình.

một cậu con trai luôn ngoan ngoãn nghe lời khi ở trước mặt mình.

Minh Nguyệt bị suy nghĩ cuối cùng làm cho sợ hết hồn, cô bé vội vã trốn tĩnh lại, chậm rãi đi sau lưng Chu Tụ Hằng, ánh chiều tà kéo dài cái bóng của cậu, Minh Nguyệt không dám đi nhanh, sợ giẫm lên cái bóng đó.

Đến giờ tan học, trong bãi bắt đầu có người vào lấy xe, xe của Bạch Dương lại không có ai đến lấy, xe của cậu ta to nhất ở đây, lớp xe hay bị nổ, một học kỳ không biết phải thay lớp bao nhiêu lần.

Minh Nguyệt cố gắng nghĩ sang chuyện khác, hỏi Chu Tụ Hằng: “Hôm nay Bạch Dương lại uống rượu gì vậy?” cô bé rất quý người bạn này của Chu Tụ Hằng.

“Rượu cầu vồng, nó nói là có bảy mùi vị.” Chu Tụ Hằng một tay cầm cặp sách, một tay dắt xe đạp, “Bố của nó đến đón, nói là về nhà sẽ làm cho nó món thịt kho tàu.”

Có lẽ ngay cả chính cậu cũng không ý thức được là giọng điệu của mình đang thể hiện sự ghen tỵ.

“VẬY CÒN ANH? ANH UỐNG GÌ?” Minh Nguyệt hỏi theo bản năng, nói xong cô bé rất hối hận, rõ ràng là muốn chuyển đề tài để khỏi nghĩ lung tung nữa, vậy mà bây giờ lại quan tâm Chu Tụ Hằng nữa rồi.

“Đâu tây... Khụ khụ.” Chu Tụ Hằng dừng lại, đổi cách nói: “Sữa tươi chứ còn gì nữa.”

Ánh mắt của cậu thành thực hơn cái miệng nhiều, đã nhanh chóng liếc nhìn ngực Minh Nguyệt rồi, mới chỉ lớn bằng quả dâu tây thôi...

Cậu không kim được mà chep miệng, cảm thấy ly sữa hôm nay uống cực kỳ ngon, phải thưởng cho anh pha chế mới được.

Ngoài trời bỗng nổi gió, Chu Tụ Hằng đi tới choàng áo khoác của Minh Nguyệt lên vai cô bé, nói: “Mặc thêm vào, đừng để bị cảm, cuối tuần còn có cuộc thi múa đấy.”

“VẬY ANH CŨNG PHẢI ĐI CHẬM MỘT CHÚT NHÉ, ĐỪNG ĐÂM VÀO ĐÁ NỮA, EM VẪN CÒN ĐAU.” Minh Nguyệt nín chặt lấy áo, rụt rè nói, cơn đau lúc bị bóng đập vào vẫn chưa hết, sáng sớm còn bị đập mạnh vào lưng Chu Tụ Hằng nữa, nghĩ đến vẫn thấy sợ.

Nào có phải cậu không cẩn thận để bị đâm vào đá đâu, là do cậu có tình đấy chứ!

Chu Tụ Hằng lúc này thật sự rất muốn cho mình một cái tát, lại không dám thừa nhận sai lầm, bèn liếc trộm Minh Nguyệt một cái rồi nói: “ĐƯỢC RỒI ĐƯỢC RỒI, MẠU LÊN XE ĐI.” Cậu cố tình dùng giọng điệu không kiên nhẫn để che giấu sự bối rối.

Đoạn đường từ trường về nhà lần này, Chu Tụ Hằng đạp rất chậm, Minh Nguyệt thì ngồi đằng sau dùng đưa chân.

Ở con đường nhỏ bên hồ, Chu Xung mở cửa kính xe ra, châm một điếu thuốc, trờu mếu nhìn hai đứa trẻ.

“VỀ NHÀ EM NÓI VỚI DÌ GIANG LÀ CHƯỜN NÓNG RỒI BÔI THUỐC NHÉ, SAU ĐÓ XOA NHẹ KHOẢNG BA ĐẾN NĂM PHÚT.” Chu Tụ Hằng lấy tuýp thuốc mỡ trong túi quần ra, “Nếu vẫn đau thì...” Vẫn đau thì cậu phải làm sao đây? Chu Tụ Hằng mím môi, nhỏ giọng nói: “Vẫn đau thì nói cho anh biết, để anh nghĩ cách.”

“Chu Tụ Hằng, anh rất chu đáo, nhưng nói nhiều quá đi.” Minh Nguyệt trêu chọc.

Chu Tụ Hằng bối rối, lại mạnh mẽ nói: “không nghe lời anh, cẩn thận đau chết em!”

Cậu nghĩ một lát rồi lại hỏi: “Sao em không nói chuyện thi múa cho cô chú biết?” Minh Nguyệt lén lút đi đăng kí, nếu cậu mà không nhìn thấy tờ giấy giới thiệu và danh sách thí sinh dự thi thì e là cũng sẽ bị cô bé này giấu diếm luôn.

Minh Nguyệt hơi xấu hổ, cô bé xoắn xoắn vạt áo, nói: “Em... em định để đến khi nhận được giải thì mới nói. anh cũng biết là thành tích học tập trên lớp của em không được tốt lắm mà, bố mẹ thì lại luôn quan tâm đến em, nếu lần này thi múa mà được giải thì em sẽ chứng tỏ được rằng mình có năng khiếu về múa, nhưng vì chưa từng tham gia cuộc thi nào lớn như vậy nên em cũng không tự tin lắm.”

cô bé nhìn Chu Tự Hằng, trước mặt cậu con trai này, cô bé có thể thoải mái giải bày những tâm sự trong lòng: “Nếu không được giải thì em sẽ coi như không có chuyện này, được giải thì tốt rồi, sẽ làm cho bố mẹ vui mừng và bất ngờ.”

Chu Tự Hằng nhếch môi cười.

Ngón tay trắng trẻo của Minh Nguyệt lôi kéo mép váy: “Bố mẹ em đều rất bận rộn, ngày nào cũng phải lo toan nhiều chuyện, nếu em nói với bố mẹ thì sẽ làm bố mẹ bận rộn hơn. Thay vì để bố mẹ cùng mình lo nghĩ về cuộc thi, thì em muốn được tự mình gánh vác hơn.”

“Bây giờ em có anh rồi.” Chu Tự Hằng nói.

“Đúng vậy, em có anh rồi.” Minh Nguyệt gật đầu, làm nũng: “Nên anh đừng nói cho bố mẹ em biết nhé, được không?”

Chu Tự Hằng từ trước đến nay luôn đáp ứng hết mọi yêu cầu của Minh Nguyệt, huống hồ chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, cậu không cần nghĩ mà gật đầu luôn.

Minh Nguyệt cười híp mắt: “Cảm ơn Chu Chu.” cô bé nhận lấy cặp sách từ trong tay cậu, giống như con chim nhỏ mà chạy vào nhà.

Chu Tự Hằng nhìn theo bóng dáng cô bé, sau đó huyýt sáo một cái rồi dắt xe vào nhà.

Minh Nguyệt có thể thi đỗ vào một trường cấp hai tốt nhất ở Nam Thành, đó đã là một chuyện ngoài dự kiến, có thể là do Minh Đại Xuyên không tạo áp lực cho cô bé, và bản thân cô bé cũng rất may mắn. Bình thường Giang Song Lý luôn nghĩ là con gái còn nhỏ nên không theo kịp việc học, lớn hơn một chút chắc sẽ khá hơn, nhưng thật sự thì Minh Nguyệt không hề được di truyền sự thông minh giỏi giang như Minh Đại Xuyên, bất luận thế nào thì thành tích học vẫn chỉ ở mức trung bình. Sau khi hỏi ý kiến của Minh Nguyệt, hai vợ chồng quyết định sẽ cho cô bé theo học múa, dù sau này nó có trở thành tài lẻ hay nghề nghiệp chính thì cũng là một phương án tốt cho tương lai của Minh Nguyệt.

Căn phòng rộng nhất của nhà họ Minh chính là phòng tập của Minh Nguyệt, tối nào Giang Song Lý cũng ở đó nhìn con gái luyện tập, Minh Đại Xuyên thì cuối tuần luôn là người đưa con đến lớp học, dù nắng mưa thế nào cũng không quản ngại. Minh Nguyệt trở nên tốt đẹp như vậy, cũng chính là nhờ công dạy dỗ và quan tâm của bố mẹ mà thành.

Minh Nguyệt chưa bao giờ nói, nhưng Chu Tự Hằng biết là cô bé rất yêu bố mẹ của mình.

cô bé chưa bao giờ giấu bố mẹ bất cứ chuyện gì, đây là lần đầu tiên.

Chắc là cô bé mong nhận được giải thưởng lắm, vì như thế bố mẹ cô bé sẽ rất vui.

Bỗng dưng Chu Tự Hằng nghĩ đến Chu Xung.

Vừa nghĩ cậu vừa vô thức quay người lại, lập tức nhìn thấy bố của mình ở đằng kia.

Chu Xung bị con bắt gặp thì sững sốt một lúc, còn bị sắc khói thuốc, nhanh chóng mở cửa xe ra, đứng thẳng người, chỉnh trang lại trang phục, có lẽ vì quá bối rối nên vẫn bị ho khan không ngừng: “Bố, không phải bố có ý xem các con nói chuyện đâu.” hắn chỉ muốn ngắm con trai mình một chút mà thôi.

Dáng vẻ của hắn lúc nói nhìn rất rụt rè cẩn thận.

Nếu là bình thường thì Chu Tự Hằng nhất định sẽ làm âm ỉ một trận, nhưng bây giờ thì không, cậu chỉ bình tĩnh đứng nhìn Chu Xung.

Chu Xung rất muốn biểu hiện tốt trước mặt con trai, hắn cố gắng quýt chỉnh đốn lại tác phong, người co rúm lại như một đứa trẻ mới làm sai chuyện, tay cầm điều thuốc cũng giấu ra sau lưng.

Mùi thuốc lá không mất đi được, nồng lên trong gara.

Chu Tự Hằng bỗng giật mình ý thức được, rằng trong hai năm qua, Chu Xung luôn như thế này, dáng vẻ bối rối khản trương, ánh mắt dò xét, giọng nói cũng rất nhỏ.

Cậu đánh nhau với bạn học, Chu Xung chỉ quan tâm xem cậu có bị thương hay không, sau khi đưa tiền chữa trị cho gia đình bên kia, Chu Xung lại không hề mắng cậu, rất nhiều lời muốn nói rồi lại thôi.

Thi học kì cậu nộp giấy trắng, Chu Xung tiếp nhận mọi sự phê bình của giáo viên, dáng vẻ luôn mỉm cười chấp nhận, không ngừng nói: “Chẳng qua nó vẫn chưa hiểu chuyện thôi, sau này rồi sẽ tốt lên.”

Cậu bùng học đi chơi, Chu Xung chỉ nói: “Tôi tin con tôi chỉ là quá buồn bực trong người nên mới làm vậy thôi, nó nhất định sẽ không làm chuyện xấu.”

Ở ngoài Chu Xung là một doanh nhân bất động sản hồ mưa gọi gió, nhưng ở trước mặt con trai, lại khúm núm như một đứa trẻ.

[Bố mẹ em đều rất bận rộn, ngày nào cũng phải lo toan nhiều chuyện.]

Lời của Minh Nguyệt bỗng vang lên trong đầu.

Vậy Chu Xung có bận rộn không?

Bận chứ, bận hơn Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý nhiều.

Hai vợ chồng họ Minh có một cô con gái ngoan ngoãn đáng yêu, còn Chu Xung thì lại có một cậu con trai vừa nghịch vừa không hiểu chuyện.

Trong phút chốc, Chu Tự Hằng cứ suy nghĩ mãi, cậu cảm thấy chuyện thì mùa của Minh Nguyệt là một dịp khiến cho cậu ngộ ra được rất nhiều điều.

Chu Xung còn đang ho khan, nhưng không có ý định rời đi, trái lại vẫn đứng đó nhìn cậu cười.

Chu Tự Hằng khoác balo lên vai, mắt tự nhiên quay người đi.

Chu Xung không kim được mà thở dài, điều thuốc đang giấu sau lưng lại được đưa lên miệng.

“Hút thuốc ít thôi, không tốt cho sức khỏe.” Giọng nói của Chu Tự Hằng đột nhiên truyền tới.

Chu Xung giương mắt nhìn, con trai đi rất nhanh, vóc dáng cao lớn lắm rồi, hai mắt hấn cay cay, đè nén cảm xúc trong lòng, lớn tiếng đáp: “Ừ!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Vì sắp đến kì nghỉ dài của tháng năm nên các học sinh ai nấy đều rất hưng phấn, cứ ngồi bàn nhau xem đi chơi đâu. Chu Tự Hằng thì hoàn toàn không có tâm tư để ý chuyện này, cậu chỉ một lòng suy nghĩ về Minh Nguyệt mà thôi.

Càng nghĩ thì càng thấy có gì đó không đúng, Chu Tự Hằng phát hiện, hình như Minh Nguyệt thay đổi rồi.

Ngay cả Bạch Dương ngọc ngách cũng phát giác được điều này, cậu ta gặm chiếc bánh bao thịt, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: “Đại ca, dạo này hình như chị dâu cứ tránh anh thì phải, hai người cãi nhau sao?”

Chu Tự Hằng phiền não, đưa tay vỗ mạnh vào gáy Bạch Dương, mạnh miệng nói: “Cút ra chỗ khác, toàn là mùi bánh bao thôi! anh đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, đây người ta gọi là tình thù, không biết gì thì đừng có nói, lo mà ăn đi!”

Cái bánh bao thịt rất nhỏ, chả đủ dính răng Bạch Dương, cậu ta vì bị vỗ mạnh nên nghẹn, một lúc sau mới nấc một cái, xoa bụng nói: “Em ăn hết rồi.”

Chu Tự Hằng đâm vào bụng cậu ta: “Ăn lắm vào rồi căng cứng cái bụng ra!”

Miệng nói vậy nhưng tâm tư thì đã bay đi xa rồi, lời Bạch Dương nói là thật, Minh Nguyệt đang bắt đầu tránh né cậu.

cô bé hàng xóm suốt ngày nũng nịu, thích bám dính lấy cậu, làm một cái đuôi nhỏ ngoan ngoãn, không biết là vô tình hay cố ý mà tự dưng lại trốn tránh cậu.

Điều này khiến trong lòng đại thiếu gia Chu Tự Hằng như bị kim châm, đau đớn vô cùng, hai ngày hôm nay cậu không biết đã uống bao nhiêu lít sữa tươi để giải sầu rồi, dúi tóc trên đầu cũng bị cậu giật mạnh hai ba lần, một bụng toàn sữa tươi, cơm cũng nuốt không trôi.

Mỗi ngày Minh Nguyệt đều cùng cậu đi học rồi về nhà, nhưng buổi sáng mấy hôm nay lúc cậu bấm chuông xe đạp liên hồi thì Minh Nguyệt lại không mở cửa sổ rồi ló đầu ra nữa, không làm nũng nói: “Chu Chu đợi em một lát, một lát nữa thôi.”, cô bé chỉ đeo balo rồi chạy nhanh ra ngoài, đầu cúi thấp, không mỉm cười để lộ hai má lúm đồng tiền với cậu nữa.

cô bé cũng không như lúc trước, ngồi đằng sau xe líu ríu nói chuyện với cậu, hai cái chân trắng nõn cũng không đung đưa nữa, chỉ yên lặng ngồi thôi.

Cậu tìm được đề tài để nói, một lòng một dạ muốn cậy cái miệng nhỏ xinh kia ra, thế nhưng cô bé vẫn không để ý, mím môi không nói, chỉ thỉnh thoảng đáp lại: “Ừ.”, cậu quay lại thì chỉ trông thấy cái cổ nhỏ trắng nõn, mái tóc dài đen che kín khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

Mỗi ngày cô bé đều cài cúc áo khoác rất kín, Chu Tự Hằng đã đổi bao nhiêu góc độ mà vẫn không thể nhìn thấy chiếc áo lót mà cô bé mặc bên trong.

Chỉ ngần ngừ mấy ngày, gương mặt của Minh Nguyệt vẫn thế, vóc dáng vẫn thế, mùi thơm trên tóc cũng vẫn thế, chỉ có một điều thay đổi, đó là cô bé đã không để ý đến cậu nữa rồi, nhìn thấy cậu từ xa thì sẽ đi đường vòng để tránh, để lại cho cậu một bóng lưng thẳng tắp. Chu Tự Hằng nhìn mái tóc dài đến thắt lưng của cô bé, trong lòng ê ẩm, lúc đi đánh nhau cũng không có nhiều sức như mọi khi nữa.

Nhưng thay đổi cũng có chỗ tốt.

Chu Tự Hằng phát hiện Minh Nguyệt hay nhìn lén cậu, lúc thì lơ đãng nhìn liếc qua một cái lúc ở trên lớp, khi lại đứng ở đầu cầu thang, cách hành lang xa xa ngắm cậu một lúc, hoặc khi được cậu đeo đi học, cô bé thường nhìn cậu từ phía sau đến gần cả người.

Khả năng nhìn trộm của Minh Nguyệt không được giỏi cho lắm, toàn bị cậu bắt được thôi, lúc đó gương mặt của cô bé đỏ bừng lên, mắt long lanh nước rồi chạy biến đi. Trong lòng Chu Tự Hằng như có một con hươu đang chạy loạn, dúi tóc trên đầu cũng dựng lên, đáng vẻ hùng dũng hiên ngang, chỉ muốn uống ngay hai cốc sữa để hạ nhiệt.

Lúc ngồi học, cậu có thể nhìn được bóng lưng mảnh mai và gương mặt nghiêng của Minh Nguyệt, chỉ cần cậu nhìn chăm chú một lúc thôi là hai má cô bé sẽ từ từ đỏ lên, đôi môi cũng đỏ thắm như cánh hoa. cô bé tuy vẫn quay lưng về phía cậu, nhưng Chu Tự Hằng biết, Tiểu Nguyệt Lượng của cậu đang xấu hổ.

Thái độ vừa nóng vừa lạnh này khiến cho Chu thiếu gia khổ sở trăm bề, cảm thấy vừa khó chịu lại vừa vui vẻ.

Có một giọng nói nhỏ nhỏ dưới đáy lòng âm thầm nói cho cậu biết, rằng mọi chuyện đang tiến triển theo chiều hướng tốt.

Tiết học cuối cùng trước kì nghỉ dài có phần náo nhiệt hơn bình thường, giáo viên chủ nhiệm đang đứng trên bục giảng giao bài tập về nhà và nhắc nhở những vấn đề cần lưu ý.

Mạnh Bồng Bồng gõ nhẹ lên bàn Minh Nguyệt, tuy tiếng động không lớn nhưng lại khiến Minh Nguyệt giật mình, hồi phục lại tinh thần.

cô bé tỏ ra bình tĩnh, nghiêng đầu cười nói với Mạnh Bồng Bồng: “Gì vậy?”

“Mặt của cậu đỏ lắm.” Tóc độ chép đề của Mạnh Bồng Bồng vẫn không thay đổi, vừa nghe giáo viên dặn dò, vừa hí hoáy ghi bài, lại có cả tâm trạng để nói chuyện với Minh Nguyệt, đầu cô bé tuy phải suy nghĩ nhiều chuyện, nhưng vẫn phản ứng lại rất nhanh, “Nóng quá à?”

Trong lòng Minh Nguyệt trống rỗng, cô bé cuống quýt ôm lấy hai má, cảm giác nóng ảm khiến cho cô bé không cần soi gương cũng biết là mặt mình đỏ đến thế nào, đành trả lời cho có lệ: “Chắc vậy đó.” cô bé giấu đầu hở đuôi, “Chắc do phơi nắng thôi, đợi một lát sẽ hết.”

Mạnh Bồng Bồng lại liếc nhìn Minh Nguyệt, thấy cô bạn này vẫn không có ý định cởi áo khoác ra, nhưng vẫn gật đầu đáp lại.

Thấy cô bạn cùng bàn không gắng hỏi nữa, Minh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc hồng trên mặt vẫn chưa biến mất được.

Bởi vì Chu Tự Hằng đang nhìn cô bé.

Trong phòng học có bật quạt, khí nóng phần nào được giảm bớt, nhưng ánh mặt trời thì vẫn chiếu thẳng vào cửa sổ.

Song ánh nắng mùa hè vẫn không thể sáng bằng ánh mắt của Chu Tự Hằng, cách khoảng vài mét, cậu cứ chăm chú nhìn Minh Nguyệt từ phía sau, dường như có một luồng nhiệt nóng đang dần thấm vào bộ đồng phục, thiêu đốt cháy lưng, hun đỏ cả mặt cô bé.

Minh Nguyệt không quay lại nhìn thì cũng có thể đoán được là Chu Tự Hằng đang chống một tay lên cằm, một tay đặt trên bàn, đôi mắt sáng rực nhìn mình chăm chú.

Giống như khi cô bé nhìn trộm cậu vậy.

Trước đây Chu Tự Hằng cũng hay nhìn Minh Nguyệt như thế, nhưng cô bé không hề có cảm xúc lạ thế này, từ khi nào mà bắt đầu vậy?

Minh Nguyệt nghĩ, chắc là từ khi cô bé ý thức được rằng anh Chu Chu của mình đã trở thành một cậu con trai cao lớn rồi.

Chu Tự Hằng vẫn nhìn Minh Nguyệt, như thể không bao giờ thấy chán hay mệt, Minh Nguyệt không nhìn được mà quay đầu lại, chỉ trong một khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau cũng đủ khiến cho tâm trạng của Chu Tự Hằng trở nên vô cùng tốt, cậu nhếch môi cười, vẫy tay với cô bé.

Dường như cậu rất vui mừng, gương mặt đẹp trai trở nên dịu dàng đến khó tin.

Minh Nguyệt thu hồi ánh mắt cực kỳ nhanh, cô bé gơ tay che mặt, lòng bàn tay mát lạnh rịn mồ hôi, hoàn toàn tương phản với nhiệt độ nóng bừng trên mặt.

“Cậu lo lắng vì cuộc thi mùa sắp tới à?” Mạnh Bồng Bồng nhìn đôi môi hồng của Minh Nguyệt đang mím lại, má kúm đồng tiền cũng không thấy đâu, bèn lên tiếng hỏi. Điều này Mạnh Bồng Bồng đã phải nghĩ tới nghĩ lui, suy đoán hết thấy những nguyên nhân khiến cho Minh Nguyệt như người mất hồn từ này đến giờ, hôm ở phòng y tế cô bé có nghe được Chu Tự Hằng nói, cho nên cũng biết là Minh Nguyệt sắp tham gia thi mùa.

Minh Nguyệt khẽ giật mình, sau đó chần chừ gật đầu đáp: “Đúng vậy, vì sắp thi nên mình thấy hơi căng thẳng.”

Mạnh Bồng Bồng dường như rất tin lời cô bạn cùng bàn nói: “Cậu đừng nên căng thẳng.” Vì chưa từng an ủi người khác bao giờ nên cô bé không biết phải nói thế nào.

một câu đơn giản đó cũng đủ khiến Minh Nguyệt nhẹ lòng, cô bé nói cảm ơn với Mạnh Bồng Bồng.

Mạnh Bồng Bồng tiếp tục yên lặng ngồi ghi bài, gương mặt thanh tú, khí chất thư hương, tóc ngắn ngang vai, nhìn như một cô thiếu nữ bước ra từ thời

dân quốc. Minh Nguyệt bị lấy sự trầm tĩnh của cô bạn này, rất muốn giải bày tâm sự trong lòng cho Mạnh Bồng Bồng nghe, nhưng Minh Nguyệt biết là cô bạn này không thể cho cô bé một đáp án hợp lý.

Tất cả tâm tư của Mạnh Bồng Bồng đều đặt vào bài vở, chuyện tình cảm này nọ không hề quan tâm.

Tiết học cuối cùng kết thúc, các học sinh vui vẻ ra về.

Chu Tự Hằng đi vào bãi lấy xe, Minh Nguyệt đứng ở cổng trường chờ.

“Minh Nguyệt!” Bạch Dương gọi, thân hình mập mạp chạy qua đám đông để đứng cạnh Minh Nguyệt, cậu ta thở hổn hển, Minh Nguyệt đưa cho cậu ta một viên socola, đôi mắt nhỏ của cậu ta lập tức phát sáng, tinh thần phấn chấn.

“Gi vậy?” Minh Nguyệt nói.

Bạch Dương cầm viên kẹo socola, cực kỳ nhẹ nhàng cẩn thận bóc vỏ, lại đưa lên mũi ngửi rồi mới cho cả viên vào mồm, nói: “Minh Nguyệt, cậu đừng bơ đại ca nữa, hai hôm nay đại ca toàn mắng mình thôi, buổi chiều vì muốn ngắm cậu mà đại ca không chịu đưa mình đến bar uống rượu, làm mình buồn muốn chết đây!”

một người to béo như quả bóng khổng lồ, vậy mà bây giờ lại đang nắm chặt vạt áo, nhỏ giọng oán trách Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt, có phải gần đây đại ca làm sai chuyện gì nên mới chộc giận cậu đúng không? Cậu nói cho mình biết đi, để mình nói với đại ca, đại ca nói rồi, nếu làm sai thì nhất định sẽ sửa.”

Minh Nguyệt nhìn cậu ta, cười nói: “Có phải Chu Chu bảo cậu tới hỏi mình không?”

Bạch Dương che miệng, khó xử cười trừ, không dám gật đầu nhưng cũng không phủ nhận, cậu ta vò đầu bứt tai, đáng vẻ cực kỳ bối rối.

Minh Nguyệt trầm nghĩ, mình nên nói thế nào đây? Chu Tự Hằng đối xử với mình rất tốt, chỉ là vấn đề của riêng bản thân mình mà thôi.

Bạch Dương tự biết là nhiệm vụ đã thất bại, cậu ta ủ rũ quay trở lại bãi xe, gương mặt khổ sở, Minh Nguyệt cách xa ba mét cũng có thể nghe thấy tiếng thở dài của cậu ta.

“Chẳng được cái việc gì!” Chu Tự Hằng tròn mắt nhìn Bạch Dương, nói: “Thôi về đi về đi, để tao tự hỏi cũng được.”

Minh Nguyệt đối với cậu lúc lạnh lúc nóng, cũng là người duy nhất khiến cậu phải nhẫn nhịn chịu đựng, nếu đổi lại là người khác thì cậu đã chẳng thêm liếc mắt nhìn một cái, nhưng nhịn đến ngày thứ ba thì cậu thật sự không thể chịu được nữa rồi.

Chu Tự Hằng từ trên xuống dưới đều mặc màu đen, thân hình cao ráo, cậu đi tới đứng trước mặt Minh Nguyệt, xung quanh người đã thừa thốt, cậu nhìn Minh Nguyệt một lúc lâu, lời muốn nói ra lại bị kim xuống.

Minh Nguyệt là người chủ động lên tiếng giải thích: “không phải em không để ý đến anh đâu, em chỉ đang lo lắng cho cuộc thi thôi.” cô bé nhanh miệng nói trước như vậy, thật giống như đang giấu đầu hở đuôi.

Tuy là Chu Tự Hằng hiểu biết sâu rộng, nhưng bây giờ cậu cũng không thể hiểu được tâm tư thay đổi đến chóng mặt của cô nhóc này, huống hồ từ trước đến nay cậu không bao giờ nghi ngờ lời Minh Nguyệt nói, cho nên nghe thế thì tin ngay.

Tâm trạng thấp thỏm lo âu mấy hôm nay, nhờ vào một câu nói mà tan biến hết, bầu trời dường như cũng trở nên trong xanh hơn nhiều.

Chu Tự Hằng nở nụ cười, cậu đứng cạnh xe đạp, vừa chân thành vừa lo lắng hỏi: “thật sự chỉ là đang lo lắng cho cuộc thi thôi à?”

Có lẽ vì là lần đầu tiên nói dối trước mặt Chu Tự Hằng, nên trong lòng Minh Nguyệt bồn chồn lắm, cô bé liếm đôi môi khô khốc, nói: “Đúng vậy.”

cô bé nhìn Chu Tự Hằng, thấy cậu cười tươi rạn rở, còn xán lại gần nói: “Có anh đây rồi mà em vẫn còn lo lắng sao?”

Giọng nói của cậu trở nên rất dịu dàng, giống như những làn nước chảy xuôi vào sông Tần Hoài, khiến Minh Nguyệt có phần hoảng hốt.

“anh đi cổ vũ em được không?” Chu Tự Hằng hơi ngượng ngùng nói, lại mang theo ý xin xỏ, “anh muốn xem em thi đấu, muốn được ở bên cạnh em.”

Ánh mắt cậu tựa như bầu trời bao la, phản chiếu rõ ràng hình bóng của Minh Nguyệt.

Tim Minh Nguyệt như bị lỡ một nhịp, không kim được mà gật đầu.

Nhận được sự đồng ý, Chu Tự Hằng liền kiêu ngạo ngẩng cao đầu, hưng phấn huyết sáo nói: “Ha ha, cô gái à, đừng lo lắng, em xinh đẹp như vậy, tùy ý nhảy vài điệu thôi cũng có thể đứng top rồi!”

Cậu nói rất ung dung bình thản, xung quanh trở nên yên tĩnh, trong phút chốc, Minh Nguyệt cảm thấy lòng mình như đang nở hoa

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Thời gian để Minh Nguyệt chuẩn bị cho cuộc thi múa không còn nhiều nữa.

cô bé vô cùng nghiêm túc và cố gắng tập luyện, đứng trước gương, từng động tác, từng biểu cảm đều cực kỳ chín chu.

Chu Tự Hằng lặng yên ngồi trên sàn ở phòng tập, một chân co lên, tay trái gác lên đầu gối, tay phải cầm một chai sữa tươi, dựa nửa người vào khung cửa, chăm chú ngắm nhìn.

Hai năm qua cậu chẳng học hành gì ở trường Nhất Trung cả, chỉ luyện ra được kỹ năng trèo tường thuần thục thôi, nhảy qua ban công cũng rất dễ dàng. Hai nhà vốn ở cạnh nhau nên sân thượng cũng ngay sát, cậu chỉ cần nhảy một cái là có thể sang được nhà của cô bé hàng xóm mà cậu ngày ngày nhớ nhung rồi.

Chuyện lên lút vụng trộm rất vô lại này của thiếu gia nhà họ Chu cũng không phải lần một lần hai, mà cậu lại rất giỏi dụ dỗ Minh Nguyệt không được mạch người lớn, thêm nữa phòng tập lại có cách âm, nên dù Minh Đại Xuyên có cẩn thận thế nào thì cũng chưa từng phát hiện ra.

Chu Tự Hằng ngồi yên nhìn Minh Nguyệt khiêu vũ, cậu không biết gì về bộ môn này cả, càng không thể hiểu được ý nghĩa của các động tác cử chỉ khi khiêu vũ cổ điển, cậu chỉ biết là Minh Nguyệt nhảy rất đẹp, nhìn giống như các mỹ nhân trong tranh mà Chu Xung đã mua với giá cao vậy, đáng vẻ thướt tha duyên dáng.

Lấy tính cách của Chu tiểu thiếu gia ra mà nói thì rất ít khi cậu an tĩnh như thế này, cậu rất giống Chu Xung, tính tình phóng khoáng lại có phần quái đản, không bao giờ chịu ngồi yên. Mà lúc này đây Minh Nguyệt đang nhảy múa vô cùng uyển chuyển như mây bay, ngay cả điệu nhạc cũng êm đềm như nước hồ gợn sóng. Chu Tự Hằng vốn không mấy quan tâm đến những môn nghệ thuật tao nhã này, nhưng vì cái người đang múa kia là Minh Nguyệt, nên cảm xúc của cậu cũng trở nên khác biệt hẳn.

Đôi khi Chu Tự Hằng nghĩ, cái cô nhóc Minh Nguyệt kia hình như từ nhỏ đã hạ độc cậu thì phải, không thì tại sao cậu cứ luôn một mực khẳng định cảm thấy Minh Nguyệt là người tốt đẹp nhất chứ?

Phòng tập được cung cấp đầy đủ ánh sáng, từng mặt gương đều phản chiếu hình bóng của Minh Nguyệt, cô bé đang tập múa bài “Xuân giang hoa nguyệt dạ”, là bài múa đơn ở đêm chung kết, trang phục là một chiếc váy lụa mỏng màu xanh ngọc bích, chất vải rất mỏng nhẹ, làm tôn lên vòng eo mảnh mai của cô bé.

Minh Nguyệt làm động tác cúi người rất đẹp, có thể là do năng khiếu và luyện tập nhiều năm, nên hông của cô bé mềm như không có xương vậy.

Lòng bàn tay của Chu Tự Hằng hơi ngửa ngửa, tay cầm chai sữa thật chặt, không tự chủ được mà nghĩ đến hoàng hậu Triệu Phi Yến, một người múa rất đẹp, bà là phi tử của Hán Thành Đế, vô cùng xinh đẹp, chỉ một cái nhăn mày hay một nụ cười cũng đủ làm rung động lòng người.

Triệu Phi Yến thực sự thế nào thì Chu Tự Hằng không biết, cậu chỉ biết rằng, nếu lúc này Minh Nguyệt quay ra cười với cậu một cái thôi là có thể cậu sẽ không kìm chế được mà chạy nhào tới trước mặt cô bé.

Minh Nguyệt đang nhảy đến đoạn cuối, làm động tác tay chống cằm yếu điệu.

cô bé coi Chu Tự Hằng là khán giả, cứ thế nhìn cậu cười, mắt chớp chớp, tay nhẹ nhàng giơ lên.

Mơ ước đã trở thành hiện thực rồi.

Chu Tự Hằng có hơi kích động, hạnh phúc tới quá đột ngột khiến cho cậu nhất thời quên mất là cô bé đang khiêu vũ, lập tức đứng lên, bước ba bước đi đến trước mặt cô bé, sau đó quỳ gối xuống nhìn lên.

Đợi đến khi định mở miệng nói thì cậu mới phản ứng kịp, cực kỳ ngại ngùng đưa tay lên sờ dùm tóc trên đầu.

“anh đang làm gì vậy?” Minh Nguyệt phì cười hỏi.

Chu Tự Hằng da mặt dày, cậu uống một ngụm sữa tươi, mạnh miệng cáo trạng trước: “không phải em vừa ra hiệu gọi anh tới sao? Em làm thế này này...” Cậu bắt chước ánh mắt của Minh Nguyệt, chớp hai cái, sau đó lại đưa tay ra, ngón trỏ khê cong lại rồi ngoắc ngoắc như đang gọi chó, “Nên anh mới tới đây chứ.”

“Động tác của em nào có khoa trương như vậy!” Minh Nguyệt bực mình nói: “Em múa cực kỳ có hàm súc đó!”

Hàm súc sao? Chu Tự Hằng thật sự không nhìn ra, nhưng thấy cô bé cau mày không vui, cậu đành phải thỏa hiệp: “Được rồi được rồi, Minh cô nương rất có hàm súc.”

Cậu làm động tác gơ tay đầu hàng, Minh Nguyệt không có biện pháp với Chu Tự Hằng mặt dày, chỉ sửa sang lại váy rồi nói: “Bị anh cắt ngang nên em lại phải bắt đầu lại từ đầu đây này!”

“Gi mà bắt đầu lại từ đầu chứ, đừng tập nữa đừng tập nữa!” Chu Tự Hằng nắm lấy vai cô bé, ấn cô bé ngồi xuống, sau đó chạy đi lấy khăn mặt, lại vận nhỏ nhac nói: “Nếu lỡ rồi thì em ngồi nghỉ ngơi một lúc đi.”

Minh Nguyệt ngồi xuống, tâm trạng căng thẳng thoáng chốc được buông lỏng, nhẹ nhàng hít thở, cầm lấy khăn Chu Tự Hằng đưa rồi lau mồ hôi.

Ngực cô bé hơi có độ cong, lúc thở mạnh nhìn thấy nó lên xuống rất rõ.

Chu Tự Hằng dời mắt, lại đi ra cầm một chai nước đưa cho Minh Nguyệt: “Mệt như cún con rồi.” Cậu bịu môi, xán lại gần nói: “Chúng ta nói chuyện chút được không? anh thấy em nhảy như thế là rất đẹp rồi, còn tập nữa thì sẽ không chữa lại một con đường sống cho những thí sinh khác mất, nên dừng lại nghỉ ngơi thôi.”

“anh nói nhảy đẹp thì là đẹp thật sao?! anh đâu phải là ban giám khảo.” Minh Nguyệt khó có khi chê cậu, dứt khoát đẩy cái mặt đang dí sát vào mình ra.

“Tất nhiên anh nói đẹp là đẹp, ban giám khảo mà thấy không đẹp thì chúng tỏ mất bọn họ mù rồi.” Chu Tự Hằng đắc ý nói, còn véo nhẹ cằm Minh Nguyệt: “Nghe lời anh, nhé?”

Giọng của cậu rất nhẹ nhàng trầm thấp, dịu dàng dễ dàng, giống như một vò rượu dụ người ta uống say.Minh Nguyệt đỏ cả mạng tai, trong nháy mắt cảm thấy hơi hoảng hốt, tim như đang bị một ngọn lửa thiêu đốt, khiến cho cổ họng cô bé khô rát, chỉ thoáng chốc đã uống hết cả chai nước.

“Khát đến vậy sao?” Chu Tự Hằng nhướn mày, “Ra nhiều mồ hôi như vậy, không khát mới là lạ.” nói xong cậu lại nhìn xung quanh để tìm nước.

Minh Nguyệt mấy hôm nay tập rất hăng say, bình nước trong phòng tập cũng đã cạn rồi, Chu Tự Hằng nhìn ra cửa phòng, cau mày hồi lâu, cuối cùng vẫn không dám xuống nhà lấy nước.

không biết vì sao mà cậu cực kỳ sợ Minh Đại Xuyên, trước mặt vị trưởng bối này cậu hoàn toàn không có một chút uy phong nào, bước đi cũng không dám qua loa, nói chuyện càng không dám lớn tiếng, một mực cung kính, chỉ còn thiếu nước là không cúi gập người xuống mà chào thôi.

“Em không khát.” Minh Nguyệt nhỏ nhẹ nói, Chu Tự Hằng nghe mà không cảm thấy có sức thuyết phục gì cả.

Cậu cầm lấy chai sữa của mình, lắc lắc, còn khoảng hơn nửa, lập tức đưa tới: “Em uống tạm đi, Chu Xung đặt mua từ nước ngoài đấy, ngon lắm”

Dáng vẻ của cậu hết như đang dâng tặng một vật gì quý hiếm vậy, hai mắt còn tỏa sáng lấp lánh.

Chai sữa có cắm ống hút trong suốt, bên trên có dính chút sữa tươi, kèm theo cả dấu răng.

Ánh đèn trong phòng tập rất sáng, nên dấu răng càng hiện rõ hơn.

Là dấu răng của Chu Tự Hằng cắn mà thành.

Minh Nguyệt khẽ giật mình, thân thể co lại, mắt tự nhiên lại nhìn vào môi Chu Tự Hằng.

Môi của Chu Tự Hằng rất mỏng, nhờ ánh đèn chiếu vào mà trông đỏ rực lên, Minh Nguyệt tưởng tượng ra cảnh Chu Tự Hằng híp mắt, tay gãi đầu uống sữa tươi một cách thỏa mãn, liền nhút nhát xua tay: “Em thật sự không khát mà.”

Chỉ một chai sữa nho nhỏ mà giống như độc dược vậy, khiến cho cô bé không thể né tránh.

Dấu răng trên ống hút kia không ngừng nhắc nhở cô bé một điều, đó là chai sữa mà Chu Tự Hằng đã uống qua.

Chu Tự Hằng xưa nay bá đạo, không đợi Minh Nguyệt xua tay, cậu đã dứt khoát nhét chai sữa vào lòng Minh Nguyệt, tay giữ cái ống hút rồi cho thẳng vào miệng cô bé, nói: “Tự dung lại phát ngốc cái gì vậy? Uống nhanh đi!”

Cái ống hút có dính sữa nên Minh Nguyệt lập tức nếm được mùi vị thơm ngọt, trong nháy mắt, cô bé ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Chu Tự Hằng để chai sữa vào trong tay Minh Nguyệt rồi buông tay ra, Minh Nguyệt sợ làm đổ nên không còn cách nào khác là phải nhận lấy.

“không ngon à?” Chu Tự Hằng thấy cô bé vẫn không nhúc nhích thì liền hỏi.

Đôi môi của Minh Nguyệt giống như một đoá anh đào, lúc kinh ngạc liền hơi mở ra một chút, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Chai này anh uống qua rồi mà...” Minh Nguyệt để chai sữa xuống, nhưng vị ngọt trên môi thì vẫn chưa tan đi.

“anh uống qua rồi thì làm sao?” Chu Tự Hằng duỗi thẳng hai chân ra sàn, hai tay chống sau lưng, “Trước kia chúng ta còn uống chung một ly nước, ăn chung một chén cơm đấy.” Cậu bắt mắt cau mày, “Có uống qua rồi thì cũng không kinh đến vậy đâu, cô nương à, đừng có phiền phức nữa.”

Bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng của Giang Song Lý, cô gọi Minh Nguyệt xuống nhà ăn trái cây.

Về mặt vui vẻ của Chu Tự Hằng bỗng chốc trở nên căng thẳng, cậu cảnh giác ngồi dậy, hai tay theo thói quen ôm chặt hai má Minh Nguyệt, nói: “anhđi đây, đừng tập luyện nữa, nghỉ ngơi cho khỏe đi, sáng mai anh đưa em đi thi, ở đó cố vũ em.”

nói xong cậu liền mở cửa sổ ra rồi chạy trốn rất nhanh, Minh Nguyệt nhìn ra cửa sổ, thấy cậu rất quen cửa quen nẻo mà vượt tường nhảy vào nhà mình. cô bé đã trông thấy Chu Tự Hằng trèo qua sân thượng nhiều lần, lần nào nhìn cũng thấy sợ hãi.

Trong lòng bàn tay vẫn còn cảm nguyên chai sữa, Minh Nguyệt không tự chủ được mà thở dài, há miệng ngậm cái ống hút, uống một ngụm sữa tươi.

Lúc nuốt xuống một ngụm sữa ngon ngọt, cô bé mới giật mình tỉnh ngộ, chai sữa đang cảm bỗng trở nên nóng hổi.

Cái này có được coi là...

Hôn gián tiếp hay không?

Minh Nguyệt không còn tâm trạng mà luyện tập nữa, cô bé tắt nhạc đi, cuối cùng cũng không vứt chai sữa mà lại cẩn thận giấu trong phòng thay đồ, sau đó tắt đèn đi xuống nhà.

Thấy phòng tập đã tắt đèn, Chu Tự Hằng biết là Minh Nguyệt không luyện tập nữa, cậu vô cùng vui vẻ mà huyết sáo.

Chu Xung mở cửa phòng con trai ra, cầm đĩa hoa quả đã cất gọt cẩn thận lên bàn học của con. trên bàn học của Chu Tự Hằng không có quyển sách nào, chỉ có một cái máy tính và rải rác mấy thứ đồ điện tử.

Chu Xung cầm lấy cái đĩa game “Truyện Kỳ” lên xem, môi mím chặt, chân mày cau lại, cuối cùng thở dài rồi đặt xuống.

“Làm gì vậy?” Chu Tự Hằng từ trên sân thượng trở lại thì trông thấy cảnh này, chỉ lạnh nhạt hỏi một câu.

Chu Xung theo bản năng cho tay ra sau lưng, im lặng một lát.

Chu Tự Hằng không tức giận, cậu chỉ bình tĩnh hỏi thôi, ý thức được sự thay đổi này, trong lòng Chu Xung có phần vui sướng, hắn chỉ vào đĩa hoa quả, nói: “Bố thấy trời nóng quá nên gọt hoa quả lạnh cho con ăn.”

“Ừ.” Chu Tự Hằng đáp, sau đó cậu ngồi xuống ghế, hai mắt nhìn xuống đất.

Cậu không đi đến cạnh bàn học, cũng không có hứng thú với đĩa hoa quả kia.

Thái độ lạnh nhạt này khiến cho tim Chu Xung bỗng chốc nguội lạnh, hắn vuốt mi tâm, nói: “Con nếm thử xem, nếu ngon thì bố lại mua.” hắn cầm tay nắm cửa, chuẩn bị đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng Chu Tự Hằng chính là sân thượng, hướng ra mặt hồ, cậu nhìn ra cửa sổ, sau đó lại nhìn đĩa hoa quả trên bàn.

Chắc bây giờ Minh Nguyệt đang cùng bố mẹ ăn hoa quả, người một nhà ngồi trong phòng khách, nhất định Minh Nguyệt là người tham ăn nhất, giống như một chú chuột nhỏ vậy.

Cửa còn chưa đóng, Chu Tự Hằng đã nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói: “Đừng đi, cùng nhau ăn.”

Động tác đóng cửa của Chu Xung lập tức dừng lại, hắn mạnh mẽ đẩy cửa ra, hai mắt sáng rực lên.

“Con ăn một mình không hết, đừng để lãng phí.” Chu Tự Hằng phiền não gãi đầu, cực kỳ mất tự nhiên giải thích.

“Được.” Chu Xung thoải mái cười, dường như tâm nguyện lớn lao đã được hoàn thành.

một câu nói hời hợt “Hút thuốc ít thôi, không tốt cho sức khỏe.” đã khiến cho Chu Xung vô cùng kích động, lúc này lại được cùng con trai ngồi trong phòng ăn hoa quả, Chu Xung hạnh phúc đến nỗi hai mắt rung rung.

hắn nhạy cảm nhận ra được là con trai có sự thay đổi, chương ngại ngăn cách giữa hai người bỗng chốc có một khe hở, được ánh nắng rực rỡ chiếu rọi vào.

Đĩa hoa quả này, Chu Xung cảm thấy cực kỳ ngọt.

hắn nhìn phòng con trai một chút, trông thấy cái thùng sữa tươi đã được mở, liền gọi chủ đề để nói chuyện: “Sữa kia uống ngon không?”

hắn biết con trai thích nhất là uống sữa tươi, cho nên đi đâu cũng không quên mua một thùng về.

“Ngon.” Chu Tự Hằng trong lòng bối rối, hử một cái, cảm thấy nói vậy không được ổn lắm nên lại bổ sung: “Nhưng hơi ngọt, hôm nay mới vừa

uống một chai nhưng chưa uống hết.”

Chưa uống hết...

Chu Xung gượng gạo cười: “Con không thích lắm à? Vậy để bỏ đổi lại...”

“không phải.” Chu Tự Hằng cắt ngang, “Tiểu Nguyệt Lượng khát nên uống rồi.” Vừa nhắc đến Minh Nguyệt là miệng cậu lại như cái máy hát, “Em ý còn dám chê, nói là con đã uống qua rồi, trước đây không phải vẫn thường uống chung sao? Bây giờ lại bắt đầu ghét bỏ.”

Khó có khi cậu nói nhiều với Chu Xung như vậy, làm tay của Chu Xung khẽ run lên.

“Con gái lớn mà, uống chung một chai sữa sẽ cảm thấy mất tự nhiên.” Chu Xung nói, “Làm vậy cũng có thể coi là hôn gián tiếp đấy nhé.”

một câu cuối kia đã thành công khiến Chu Tự Hằng tỉnh ngộ.

Tim của cậu đột nhiên đập loạn không ngừng, mặt hơi đỏ lên, trong đôi mắt ánh lên đủ loại màu sắc.

Nhân tiện lần này, Chu Tự Hằng hỏi luôn Chu Xung: “Vậy dạo gần đây Tiểu Nguyệt Lượng bắt đầu không để ý tới con là có ý gì? Em ý cứ trốn con, nhưng lúc ngồi học lại toàn nhìn trộm...”

Cậu vội vàng miêu tả lại trạng thái của Minh Nguyệt, ánh mắt ham học hỏi nhìn Chu Xung.

Hai mắt Chu Xung hơi cay cay, nhưng hắn cố gắng mở to mắt, kiên nhẫn giải thích: “Chắc là Tiểu Nguyệt Lượng xấu hổ rồi.” Lại sờ dúi tóc trên đầu con trai, nói: “Con trai ngốc, Tiểu Nguyệt Lượng cũng thích con đấy.”

Chu Tự Hằng há to miệng, không thể thốt lên một câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

hắn sử dụng từ “Cũng”, lấy kinh nghiệm của người trưởng thành để nói lên tâm tư của một cô bé mới lớn.

Chu Tự Hằng đỏ bừng mặt, bối rối ngơ cả người, chân tay luống cuống, sự kinh ngạc đọng lại trên mặt rất lâu, cuối cùng không kìm chế được mà nở nụ cười.

Dúi tóc trên đầu con trai dựng thẳng lên, sờ vào mà làm lòng bàn tay Chu Xung hơi ngứa ngáy, giống như có kiến bò qua vậy.

hắn thật sự không nỡ bỏ tay ra.

Trong phòng có mở cửa sổ, nhìn ra ngoài có thể thấy một bầu trời đầy sao trên mặt hồ, gió nhẹ thổi làm suy nghĩ của Chu Xung trở lại nhiều năm về trước, vào một hôm tuyết rơi, hắn bế con trai về từ cục cảnh sát. Khi ấy con trai vẫn chưa có tên, người nhỏ xíu, hai mắt mở to, khiến cho hắn nhìn mà hạnh phúc lắm, khẽ đưa tay lên xoa đầu con.

trên đầu con trai có một nhúm tóc rất bướng bỉnh, không bao giờ chịu nghe lời, hắn vuốt tóc con, lập tức cảm thấy toàn thân ấm áp, dường như có thể cảm nhận được sự liên kết máu thịt đang chảy trong cơ thể.

hắn đặt tên cho con, nuôi con khôn lớn, chứng kiến đủ từ giai đoạn con mới tập đi, học nói, tóc cũng dài ra rõ rệt. Chu Tự Hằng rất ít khi để người ta sờ tóc mình, nếu bị sờ sẽ rất tức giận, nhưng Chu Xung sờ thì con trai lại có vẻ kiêu ngạo pha lẫn xấu hổ mà ngẩng đầu lên cười, cái đầu lắc lắc cọt cọt lui trong tay hắn.

hắn vô cùng hoài niệm quãng thời gian ấy, nó như một bức tranh rực rỡ tràn ngập màu sắc mà tháng năm để lại cho hắn, sưởi ấm con đường nhân sinh cô độc mà hắn đã đi qua.

Chu Xung lại xoa đầu con mấy cái rồi thu tay về.

Hai bố con đã lâu rồi không thân thiết như vậy, mối quan hệ lạnh nhạt kéo dài bấy lâu, thật vất vả mới ló ra chút ánh sáng.

“Bố nói là... Tiểu Nguyệt Lượng... thích con?” Chu Tự Hằng vặn vẹo cơ thể, ấp úng hỏi. Cậu rõ ràng đã nghe thấy rõ, nhưng vì vẫn chưa thể tin nên lại nôn nóng muốn được nghe lại một lần nữa.

Chu Xung rất hiểu tâm tư của con trai, thân là một người bố, giờ phút này trong lòng hắn có đủ mọi cung bậc cảm xúc chua cay ngọt đắng, vừa vui vì con

trai đã biết rung động, lại vừa buồn ngủ khi thấy con trưởng thành, còn hơi có chút ghen tỵ với cô bé con đang được con trai hân nhưng nhớ kia.

“Đừng, bố nói là Tiểu Nguyệt Lượng cũng thích con.” Chu Xung đáp trong sự mong đợi của con, “cô bé trốn tránh con là vì không biết phải đối diện với con như thế nào, cô bé nhìn trộm con, là vì cô bé cũng giống con, lúc nào trong lòng cũng nghĩ đến con, không có lúc nào là không thấy nhớ.”

Lời nói thẳng thắn này đã phá vỡ mọi nghi ngờ của Chu Tự Hằng mấy ngày nay.

Chu Tự Hằng càng nghe thì mắt lại càng tỏa sáng, cậu cúi đầu, đưa tay chống cằm, khẽ nở nụ cười, muốn mỉm cười nhìn xuống nhưng khóe miệng vẫn lộ ra một đường cong thật rộng.

Dáng vẻ này khiến Chu Xung nhớ lại mấy năm trước, lúc Chu Tự Hằng tặng son cho Minh Nguyệt, được Minh Nguyệt thơm một cái, khiến cậu nhóc cả đêm mất ngủ.

Khi đó con trai mới chỉ cao đến ngực hân, thế mà giờ đã cao đến tai hân rồi.

Chu Xung hít sâu một hơi, đưa tay sờ vào túi áo muốn lấy thuốc, nhưng ngay lúc vừa rút ra thì hân đã dừng lại ngay, cuối cùng lại cất lại vào túi.

Bên trong phòng bỗng trở nên yên lặng, Chu Tự Hằng lúc này vô cùng mất tự nhiên.

Hôm nay cậu lại để lộ tâm tình của mình trước mặt Chu Xung, cậu cắn môi, vẫn không thể ngừng mỉm cười, lấy một chai sữa tươi trong ngăn kéo bàn học, cầm ống hút vào hút, nhưng vì nghĩ đến chai sữa vừa đưa cho Minh Nguyệt, cậu lại không khỏi bật cười, hậu quả là bị sặc sữa.

Chu Xung đưa khăn giấy cho con, vừa dọn dẹp đồng hồ trên bàn vừa nói: “Con trai ngốc của bố.”

Chu Tự Hằng đỏ mặt vì lời trêu chọc của Chu Xung, tức giận nhìn bố chằm chằm.

Chu Xung cười lớn, tiếng cười sang sảng truyền ra ngoài cửa sổ.

Chu Tự Hằng vốn thường tỏ ra người lớn, thái độ và giọng nói đều cực kỳ già dặn, nhưng giờ phút này khi ở trước mặt Chu Xung, cậu lại thể hiện ra tính tình của một cậu bé 14 tuổi bình thường.

Cậu vẫn còn rất ngây ngô, vẫn chỉ là một đứa trẻ, không biết gì về chuyện tình cảm nam nữ, cũng không dám nói một câu anh thích em với cô bé hàng xóm mà mình đã yêu mến suốt bao năm qua.

“Đừng cười nữa!” Chu Tự Hằng thẹn quá hóa giận.

“Được được, bố không cười nữa.” Chu Xung nói được làm được, nhưng nét mặt vẫn hiện rõ ý cười.

Chu Tự Hằng không rõ là mình đang xấu hổ hay tức giận nữa, cậu đá văng cái ghế rồi đứng dậy nói: “Con muốn đi ngủ, bố đi ra ngoài đi.” Cậu chỉ tay ra hướng cửa.

“Rời rời, bố đi ngay đây.” Chu Xung đáp, “Vây đĩa hoa quả này...”

“không ăn nữa.” Chu Tự Hằng nói, sau đó nhào lên giường đắp chăn kín người.

Thấy con trai nằm im trên giường không động đậy, Chu Xung liền nhẹ nhàng cầm đĩa hoa quả đi ra ngoài.

Chu Tự Hằng nghe tiếng bước chân của bố, trong lòng không thể diễn tả được cảm xúc, cậu nắm chặt chăn, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói: “Ngủ ngon.”

Bàn tay đang cầm đĩa hoa quả của Chu Xung bỗng cứng ngắc lại, hân vui mừng đáp: “Con cũng ngủ ngon nhé, con trai.”

Sống lưng căng cứng thoáng thả lỏng, băng tuyết bao phủ hân suốt hai năm qua dường như đang dần tan đi, hân đứng trước cửa phòng Chu Tự Hằng, ngây người hồi lâu, trên mặt có một vệt nước, đưa tay sờ lên khóe mắt thì mới phát hiện là mình đã khóc từ bao giờ.

hân khẽ cười, chuẩn bị rời đi, bên trong lại truyền đến tiếng của Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng hô to: “YES!”, nằm lăn lộn quay cuồng trên giường, lực mạnh đến nỗi khiến cánh cửa cũng phải rung lên, dường như cậu đang rất hưng phấn, cật lực muốn giải tỏa niềm vui sướng vô hạn trong lòng.

Chu Xung cầm đĩa hoa quả đứng ở góc tường, nước mắt còn chưa kịp lau thì đã lại bật cười.

“Con trai ngốc.”

*

Sáng sớm hôm sau.

Minh Đại Xuyên cầm sách ngồi đọc trong phòng khách, vừa đọc vừa ghi chú lại, như thể đang nghiên cứu một cuốn sách chuyên ngành khó hiểu vậy.

Giang Song Lý chê cười nói với con gái: “Ba con đó, lớn tuổi rồi mà còn thích đọc tiểu thuyết võ hiệp.” cô lườm Minh Đại Xuyên một cái rồi bụng đồ ăn sáng đặt lên bàn, Minh Đại Xuyên để sách xuống, nghiêm túc đứng lên nói: “Tôi đã biết, thừa phụ nhân.”

Giang Song Lý bị chồng trêu liên bật cười, lại nói với con gái: “Ba con bị tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Minh Nguyệt bày biện bát đĩa, nháy mắt hỏi: “Lúc bố còn trẻ cũng đọc tiểu thuyết võ hiệp, vậy khi đó bố gọi mẹ là gì ạ?”

Giang Song Lý liếc nhìn Minh Đại Xuyên, nhẹ giọng nói: “Khi đó bố con cũng không đứng đắn chút nào, cứ gọi mẹ là cô nương.” Lúc nói mặt cô hơi hồng lên, búi tóc lỏng lẻo rơi xuống vai lộn, gương mặt nhìn có phần khả ái hơn cả lúc trẻ.

cô nương...

[Này, Minh cô nương.]

Minh Nguyệt như đang nghe thấy tiếng Chu Tự Hằng gọi mình, theo bản năng nhìn ra cửa sổ, sau khi ý thức được là bên ngoài không có ai, cô bé lại cúi thấp đầu, lông mi cũng rũ xuống, tay cầm thìa hồi lâu mà vẫn không nhúc nhích.

Giang Song Lý rót một ly sữa tươi cho con gái, dịu dàng thúc giục: “Sao lại dờ người ra thế kia, hôm nay không phải con nói sẽ đi chơi với Tiểu Hằng sao? Mau ăn đi, đừng để anh phải chờ lâu.”

“Hừ!” Minh Đại Xuyên nhúu chặt mày, “Có phải đợi thi đây cũng là phúc khí của nó.”

Minh Nguyệt không lên tiếng, cái đầu nhỏ gần như muốn vùi vào trong bát, cô bé cố gắng che dấu đi gương mặt đỏ bừng của mình, không dám đụng đến ly sữa bên cạnh.

Chỉ cần có dính dáng đến sữa là cô bé sẽ nhớ lại sự việc đã làm mình trần trọc mất ngủ cả đêm kia, chai sữa mà Chu Tự Hằng đã uống qua vẫn được giấu trong phòng thay đồ, dư vị thơm ngọt dường như vẫn đang đọng lại trên bờ môi.

cô bé liếm liếm môi, hai mắt chớp chớp.

“Minh cô nương, em nhanh lên nào!” Bên ngoài truyền đến tiếng gọi, còn kèm theo cả tiếng chuông kêu, giọng của Chu Tự Hằng hơi khàn hơn bình thường một chút, nhưng tinh thần thì lại hưng phấn hơn hẳn.

“Àm ĩ quá đi mất!” Minh Đại Xuyên chỉ muốn dùng một cước để đá bay Chu Tự Hằng ra khỏi Nam Thành thôi.

Chu Tự Hằng vẫn kiên trì ấn chuông xe đạp, Minh Đại Xuyên cúi đầu mắng: “Thằng nhóc thói này!” Giang Song Lý nghe vậy thì lườm chồng một cái.

Minh Nguyệt vội vàng đặt thìa xuống, ôm balo rồi vội vã đi ra cửa, nhưng lại bất ngờ quay vào nhà, hôn Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý mỗi người một cái rồi mới thay giày đi ra ngoài.

“Đẻ con gái vẫn là thích nhất!” Minh Đại Xuyên vui vẻ lắm, nét mặt cũng giãn ra.

Giang Song Lý cũng vui, nhưng lại kéo tay chồng nói: “anh Chu có nỗi khổ riêng của mình, anh đừng suốt ngày nói mấy lời như thế nữa.”

Minh Đại Xuyên không phản ứng gì, chẳng biết là đã nghe lọt tai hay chưa.

Bên ngoài trời nắng đẹp, từng đám cỏ lau ven hồ đung đưa theo gió, cây cỏ um tùm, từng đàn chim nô nức bay tới.

Minh Nguyệt đầu tiên là chạy ra ngoài, sau đó lại đi chậm lại, cô bé vẫn chưa hiểu rõ tâm tư của bản thân, vừa muốn tránh xa Chu Tự Hằng, lại vừa không kìm được mà chạy vội tới khi nghe thấy tiếng cậu gọi.

Chu Tự Hằng mất ngủ cả đêm hôm qua, sáng sớm cậu đứng trên sân thượng thật lâu, nhìn chăm chăm vào khung cửa sổ có che rèm màu vàng nhạt ở phòng Minh Nguyệt, thiếu chút nữa là nhìn xuyên thấu được luôn rồi, nhưng cuối cùng cậu cũng chỉ đứng yên ở sân thượng nhà mình, không lén lút vượt tường vào phòng của Minh Nguyệt.

Vì còn trẻ nên dù có mất ngủ một đêm thì tinh thần vẫn phần chấn, ánh mắt vẫn sáng rực như cũ, Chu Tự Hằng liếc nhìn môi Minh Nguyệt, dúi tóc trên đầu chọt vênh cao lên.

Cái động từ hôn gián tiếp này cực kỳ hấp dẫn đối với Chu Tự Hằng, cổ họng cậu bỗng trở nên khô khốc, khe liếm môi trên một cái, rõ ràng hôm qua đã áp ủ cả đêm mà bây giờ lại không thể nói ra thành lời, liền căn răng nói: “Ừm...Chúng ta đi thôi.”

Minh Nguyệt gạt đầu, chậm rãi bước đến đằng sau cậu, ngồi ra yên sau xe đạp, cùng Chu Tự Hằng đến địa điểm thi đấu.

Trong lòng cả hai đều đang có những tâm tư riêng, sợ đối phương phát hiện ra manh mối nên đọc đường chẳng ai nói câu nào.

Minh Nguyệt rất xấu hổ, sau khi bước vào giai đoạn trưởng thành, đây là lần đầu tiên cô bé cảm nhận được tư vị của tình đầu, tiến một bước thì sợ vượt

quá ranh giới, lùi một bước thì lại sợ sẽ trở thành người đứng, chẳng biết làm thế nào cho phải.

Chu Tự Hằng rất kích động, cậu một lòng một dạ yêu mến cô bé kia nhiều năm, giờ đây tiến một bước thì e là hơi vội vã quá, nhưng lùi một bước thì lại sợ chậm trễ, chẳng biết làm thế nào cho phải.

Người đến tham gia thi đấu rất nhiều, phân nhóm dựa theo số tuổi, Minh Nguyệt ở nhóm thanh thiếu niên, các thí sinh nộp đĩa CD nhạc để đấu vòng loại, Minh Nguyệt nắm rất chắc các kỹ thuật cơ bản, nhưng khi được chọn bước vào trận chung kết cũng không tránh khỏi lo lắng và hồi hộp, hai giờ chiều hôm nay sẽ đấu vòng cuối cùng.

Cuộc thi nhảy ở thành phố Nam Thành đã tổ chức được mấy năm, đây là lần đầu tiên Minh Nguyệt tham gia, cô bé thật sự có phần căng thẳng.

Nhưng Chu Tự Hằng thì còn căng thẳng hơn cả cô bé nữa.

Minh Nguyệt trang điểm và thay đồ mất hai tiếng, Chu Tự Hằng ở bên ngoài đợi, uống tận sáu cốc sữa tươi, làm cho chủ cửa hàng tròn mắt há mồm.

Chuyên viên trang điểm cho Minh Nguyệt theo hơi hướng cổ điển, ở mi tâm vẽ một đóa mẫu đơn, Minh Nguyệt có gương mặt xinh đẹp, trang điểm vào nhìn có phần quyến rũ không hợp với số tuổi, khiến Chu Tự Hằng nhìn thấy mà ngại người.

Chuyên viên trang điểm là do Chu Tự Hằng mời tới, trang điểm cho Minh Nguyệt nhìn đẹp hơn rất nhiều so với những người khác.

Minh Nguyệt mỉm cười nhìn Chu Tự Hằng, đôi mắt híp lại, má lúm đồng tiền hơi lộ ra.

Chu Tự Hằng ho khan hai tiếng, tay rút túi quần, nét mặt làm ra vẻ như không có chuyện gì.

“Đẹp không?” Minh Nguyệt hỏi.

Đẹp lắm! Chu Tự Hằng tự trả lời trong lòng, thêm phớt lờ vào nữa là “Con mẹ nó quá đẹp luôn ý!”

Nhưng cậu không nói ra thành lời, thậm chí còn mất tự nhiên đáp: “Nhìn cũng được.”

Minh Nguyệt không cười nữa, đầu cúi thấp để lộ cái cổ trắng nhỏ yếu ớt.

Chu Tự Hằng âm thầm cho mình một cái tát, sao mà ngu thế không biết, lại dễ dàng cô bé: “anh chỉ nói đùa thôi mà, em là người xinh đẹp nhất.”

Minh Nguyệt thoáng chốc đỏ bừng mặt, ngập ngừng nói: “Cảm ơn anh.”

Xinh quá đi mất! Chu Tự Hằng cứ nghĩ thầm trong lòng mãi, lại vội lấy cốc sữa uống một ngụm.

Minh Nguyệt đã trang điểm xong, cứ ngồi nhìn cậu hồi lâu, Chu Tự Hằng đứng ngồi không yên, bèn nói: “Em nhìn đủ chưa vậy? Cũng muốn uống sữa tươi à?” Giọng cậu bỗng nhỏ đi, “Cốc này anh... anh uống qua rồi.”

Con mẹ nó! Chu Tự Hằng lại muốn cho mình một cái tát, uống rồi thì thôi, giải thích làm cái rắm gì, không phải đã suy nghĩ cả đêm rồi sao?

Minh Nguyệt chẳng qua là đang nhìn trộm Chu Tự Hằng, lại bị cậu bắt được, cô bé cũng rất bối rối, liên tục xua tay, cái miệng nhỏ uống một ngụm nước rồi nói: “Em... em lên sân khấu đây.” nói xong liền xách váy rồi đi.

Cuộc thi lại tiếp tục, dưới sân khấu có rất nhiều khán giả đứng cổ vũ, nhóm thanh thiếu niên có 15 thí sinh, Minh Nguyệt bốc thăm vào vị trí thi thứ tám, từ trước đến giờ cô bé luôn rất may mắn, lần này cũng không ngoại lệ.

cô bé vốn cũng không quá căng thẳng, nhưng sau khi nhìn từng tám màn trên sân khấu được kéo ra, bên ngoài truyền đến tiếng vỗ tay và hô hào oanh tạc mừng nhĩ, khiến cho tâm trạng cô bé lại trở nên hồi hộp.

Minh Nguyệt nắm chặt tám rèm, lặng lẽ lo đầu nhìn bên ngoài một chút, thấy có đông nghịt khán giả thì tay bắt đầu rịn mồ hôi.

“Căng thẳng lắm sao?” Chu Tự Hằng không biết nhảy vào từ lúc nào, cậu cúi xuống vỗ lưng cho Minh Nguyệt.

“Vâng ạ.” Minh Nguyệt kéo ống tay áo của Chu Tự Hằng, ngửa đầu nhìn cậu.

Lúc này chỉ an ủi bằng miệng thì không mấy tác dụng, Chu Tự Hằng liền cúi thấp người xuống, để cho cô bé dựa vào vai mình.

“Thí sinh số tám Minh Nguyệt, xin mời lên sân khấu.” Nhân viên lên tiếng gọi cô bé.

cô bé đáp lại, nhưng vẫn không rời khỏi Chu Tự Hằng, Chu Tự Hằng nắm lấy vai cô bé, nói: “anh sẽ ở dưới cổ vũ em.”

“Nhưng em không nhìn thấy anh.” Minh Nguyệt rơm rớm nước mắt.

“anh bảo đảm là em sẽ nhìn thấy anh.” Chu Tự Hằng hứa, còn giơ ba ngón tay ra, sau đó đi xuống dưới sân khấu.

Lúc Minh Nguyệt ra sân khấu, cô bé hơi hoảng sợ, đứng ở chính giữa nơi tập trung ánh đèn, lại là lần đầu tiên dự thi một cuộc thi lớn thế này, thật sự không thể tránh khỏi lo lắng.

cô bé nhìn xuống dưới đất, bước chân có phần hơi yếu ớt.

Bên dưới sân khấu tối om, chỉ có thể nghe thấy một chút tiếng động xột xoạt.

Bỗng nhiên ở bên ngoài cửa truyền đến một tiếng huýt sáo, sau đó có một ánh đèn nổi lên, từ đằng xa, Minh Nguyệt có thể mờ mờ nhìn thấy mặt Chu Tự Hằng, cố gắng nhìn kỹ, thật sự đúng là Chu Tự Hằng rồi.

Cậu cầm trên tay một cái que phát sáng, nhiệt tình đứng vậy.

Chu Tự Hằng lại huýt sáo một lần nữa, còn chụm tay vào thành cái loa, lớn tiếng hô: “Minh cô nương cố lên!”

Minh Nguyệt nhìn cậu, tâm trạng căng thẳng và hồi hộp bỗng chốc biến mất hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Có hay không một người như thế, một người mà chỉ cần được nhìn thấy một chút hình bóng nương theo ánh đèn là bạn sẽ lập tức cảm thấy an tâm?

Đối với Minh Nguyệt mà nói thì Chu Tự Hằng chính là người như vậy.

cô bé mới chỉ bước được chưa tới một phần năm quãng đường đời, nhưng đã có rất nhiều người đi lướt qua cô bé, bọn họ giống như những đóm lửa lập lòe lúc sáng lúc tối, cuối cùng tan thành tro bụi. Nhưng Chu Tự Hằng lại khác, cậu tựa như bầu trời quang đãng ở Nam Thành, sáng tỏ và trong lành, khắc sâu vào trong trái tim của Minh Nguyệt.

Giờ phút này dưới sân khấu trở nên xôn xao, khán giả rối rít quay đầu lại nhìn ra phía cửa, ngạc nhiên nhìn cậu con trai đang huýt sáo reo hò cổ vũ cho cô bé đang đứng trên sân khấu kia.

Chu Tự Hằng bị nhìn nhưng chẳng cảm thấy ngại, cậu mua một cái que phát sáng ở bên ngoài, sợ bỏ lỡ phần thi của Minh Nguyệt nên chạy như điên đến, thở hổn hển, người toát mồ hôi mà không hề thấy mệt mỏi.

Minh Nguyệt bắt đầu vào tư thế, trong lúc cô bé đang điều chỉnh lại thời gian, thì ở dưới sân khấu, Chu Tự Hằng đã bắt đầu phân phát que phát sáng cho các khán giả.

Cậu nói với mọi người: “Các anh chị có thể giúp em vẫy que phát sáng trong lúc cô bé trên kia biểu diễn được không ạ? không thích vẫy thì cầm không thôi cũng được.”

Các khán giả mỗi người cầm lấy một cái, cậu liên tục cảm ơn từng người, rất kiên nhẫn và lễ phép, thành ra không có ai từ chối cả. Cậu cực kỳ nhanh chóng đi khắp một lượt, tay cầm cái giỏ, mặc dù miệng đã khô khốc nhưng vẫn không quên truyền đạt lại yêu cầu của mình với mọi người.

Thậm chí cả anh bảo vệ đứng trong góc cũng được nhận một cái que phát sáng.

“Cháu thích cô bé đó à?” anh bảo vệ nhỏ giọng hỏi.

Chu Tự Hằng hơi khựng lại, chậm chạp ngẩng lên, khẽ gật đầu đáp: “Vâng, đó là cô bé mà cháu đã thích từ lâu rồi.”

Mà bây giờ hình như cô bé đó cũng đã thích cậu rồi thì phải.

Ý thức được điều này, cậu khẽ nhếch môi cười.

“Mua nhiều que phát sáng như vậy là để cổ vũ con bé à?” anh bảo vệ chỉ Minh Nguyệt đang đứng chuẩn bị trên sân khấu, “Cháu có lòng thật đấy.”

Chu Tự Hằng chỉ cười nói: “Em ấy rất sợ bóng tối ạ.”

Minh Nguyệt từ bé đến giờ vẫn luôn sợ tối, cô bé được chiều chuộng nên tính tình có phần yếu đuối, hồi nhỏ phải nghe Giang Song Lý kể chuyện cổ tích thì mới ngủ được.

Dưới sân khấu chỉ thấy một màu đen sì, cậu biết như thế sẽ làm Minh Nguyệt căng thẳng.

một câu “Em ấy rất sợ bóng tối” đã khiến người bảo vệ chấn động trong giây lát, anh ta nhìn cậu thiếu niên ngây ngô kia một lúc, bỗng dưng nhớ lại thời thanh xuân của mình.

Bất kì người con trai nào, khi ở trước mặt người mình yêu thương cũng đều trở nên như vậy.

anh ta cầm cái que phát sáng vẫy vài cái, lại từ trong giỏ lấy thêm một que, nói: “Chú cầm hai tay hai cái luôn, lúc giờ lên sẽ sáng hơn một chút.”

Chu Tự Hằng vui lắm, luôn miệng nói cảm ơn.

trên sân khấu vang lên tiếng nhạc, Minh Nguyệt nhẹ xoay người lại, cô bé vốn đang ở tư thế đưa lưng về phía khán giả, lúc này quay đầu thì bỗng thấy dưới khán phòng vốn đen thui đã biến thành một biển trời sao rực rỡ.

Từng cái que phát sáng tỏa ra màu xanh lam, hội tụ chung một chỗ nhìn giống như dải ngân hà xa xôi vậy.

Chu Tự Hằng là ngôi sao tỏa sáng nhất, cậu vẫn còn thừa tận nửa giỏ que phát sáng, thành ra cái thì cầm trên tay, cái thì nhét vào túi áo, ngồi ngay vị trí chính giữa, tươi cười nhìn Minh Nguyệt.

một chút lo lắng trong lòng Minh Nguyệt lập tức tiêu tan hết, hóa thành tro bụi.

Bài nhảy “Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ” cô bé đã luyện tập rất nhiều lần, từng địa điểm, từng động tác đều ghi nhớ rất kĩ. Giáo viên của cô bé họ Ninh, là giáo viên múa rất có tiếng ở Nam Thành, hiện đang dạy ở khoa múa trường đại học Nam Thành, vì có quen biết với Giang Song Lý nên mới đặc cách nhận dạy cô học trò tuổi vẫn còn hơi nhỏ này.

Điệu múa này cô bé đã múa mấy lần trước mặt cô giáo, cô giáo nhận xét là Minh Nguyệt vẫn còn hơi căng thẳng, chưa thể hiện rõ được sự bay bổng tự do của điệu múa.

Nhưng lúc này đây, cô bé đã hoàn toàn thả lỏng được cơ thể khi nhìn vào Chu Tự Hằng.

Dường như đây không phải là một cuộc thi, mà là một buổi tối bình thường, cô bé tập múa trong phòng tập nhà mình, còn Chu Tự Hằng thì vượt tường lên xông vào, quỳ gối ngồi trên sân nhìn cô bé luyện tập.

Cậu chỉ luôn mỉm cười, không hề cảm thấy chán khi thấy cô bé múa đi múa lại một điệu.

Dưới khán đài lấp lánh ánh đèn, giống như cảnh tượng ánh trăng chiếu rọi xuống mặt nước sông Trường Giang trong bài “Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ”.

Minh Nguyệt không nhìn những người xung quanh, cô bé dường như chỉ nhảy cho một mình Chu Tự Hằng xem mà thôi.

Minh Nguyệt mặc một chiếc váy mỏng màu xanh lam, từng động tác đều uyển chuyển nhẹ nhàng như bướm bướm.

Chu Tự Hằng rất muốn huýt sáo, nhưng cuối cùng lại cố gắng nhịn, sau lại muốn giờ tay sờ tóc, nhưng tay đang cầm cả đống que phát sáng nên cũng không sờ được.

Đây chính là cô bé mà mình thích, Chu Tự Hằng thầm nghĩ, không biết từ khi nào mà lại trở nên xinh đẹp như vậy rồi.

Tiếng nhạc nhỏ dần, Minh Nguyệt làm một động tác đẹp mắt để làm nổi bật tâm tư của nhân vật, ánh đèn sân khấu cũng tắt đi ngay trong khoảnh khắc này.

Chu Tự Hằng nhìn mà sững sốt hồi lâu, cho đến khi tiếng vỗ tay vang lên, cậu mới thật sự nhận không nổi nữa, lập tức huýt sáo một cái, để que phát sáng xuống rồi vỗ tay.

Có người lên tiếng khen: “Múa đẹp thật đấy.” Thành thạo lại thêm vào vài lời khen nữa, Chu Tự Hằng nghe xong liền kiêu ngạo hất cằm, ngẩng cao đầu.

Đợi đến khi Minh Nguyệt cúi chào cảm ơn rồi đi xuống, Chu Tự Hằng mới nhảy ra khỏi chỗ ngồi rồi chạy ra sau cánh gà, ở đó có rất nhiều cô bé, nhưng thoáng cái cậu đã tìm được Minh Nguyệt, gấp đến độ chỉ muốn bay ngay tới trước mặt cô bé thôi. Cậu giờ ngón cái lên nói: “Em múa đẹp lắm!” Cậu nghĩ một lát rồi lại cúi đầu, nói: “Đẹp nhất luôn, cực kỳ đẹp!”

Cậu cười tươi để lộ hàm răng trắng tinh, dúi tóc trên đầu phe phẩy, hiếm khi thấy nét mặt cậu ngốc nghếch đáng yêu như vậy.

Minh Nguyệt không kim được mà đưa tay muốn sờ dúi tóc trên đầu Chu Tự Hằng, nhưng chợt thấy hơi thất lễ nên lại rút tay về cực nhanh.

Chu Tự Hằng không phát giác được điều này, cậu ngửi thấy mùi thơm tỏa ra từ cổ Minh Nguyệt, khiến cậu có phần say mê.

“Sao khán giả lại chịu giờ que phát sáng cùng anh vậy?” Minh Nguyệt thấy Chu Tự Hằng đang như một chú cún cứ ngửi ngửi người mình, lập tức xấu hổ đỏ bừng từ đầu đến chân, lập tức đẩy mạnh cậu ra, tìm chủ đề để nói chuyện.

Chu Tự Hằng không hài lòng, vẫn không biết xấu hổ mà xán tới, nói: “Em thích không?” Cậu tự hỏi tự trả lời, “anh biết nhất định em sẽ thích, cho nên đã nhờ khán giả giúp.”

Cậu hỏi hột trà lời, như thể việc đó không mấy khó khăn, nhưng Minh Nguyệt biết cậu chưa bao giờ xin xỏ ai làm gì cả, chuyện gì cũng muốn tự mình giải quyết.

Cậu là một người kiêu ngạo, nhưng vì để cho Minh Nguyệt có một phần trình diễn thành công, đã không ngại cúi đầu với những người xa lạ.

Minh Nguyệt không thể nói lên cảm xúc của mình lúc này, chỉ biết cúi đầu nói: “Cảm ơn anh.”

Chu Tự Hằng mỉm cười, nhìn Minh Nguyệt một lượt rồi đánh bạo cầm tay cô bé.

Tay của Minh Nguyệt vừa nhỏ vừa trắng, Chu Tự Hằng vốn cũng rất trắng rồi, nhưng Minh Nguyệt còn trắng hơn, đẹp như một bông hoa thủy tiên vậy. Chu Tự Hằng cẩn thận nắm lấy, còn tìm một cái cớ đường hoàng cho mình: “anh biết là em rất căng thẳng, đúng không? Nếu căng thẳng thì hãy nắm tay anh này.”

Người ta còn lâu mới căng thẳng!

Minh Nguyệt không phủ nhận, đành gật đầu khẽ đáp: “Vâng ạ.”

Minh Nguyệt đồng ý rồi!

Chu Tự Hằng kéo cô bé ra ghế khán giả ngồi, trong bóng tối cậu vẫn luôn nắm chặt tay Minh Nguyệt, không quan tâm đến những màn biểu diễn khác trên sân khấu.

Thời gian trôi thật nhanh, mới đó mà đã thi xong, giờ là thời khắc công bố kết quả và trao giải.

Minh Nguyệt cuối cùng cũng nghe thấy tên mình, người MC cầm danh sách nói: “Giải nhất của nhóm thanh thiếu niên, thí sinh số 8, Minh Nguyệt.”

Chu Tự Hằng vốn đang nắm nhẹ tay Minh Nguyệt, thế nhưng lúc này lại bắt ngờ siết thật mạnh.

Minh Nguyệt tim đập nhanh như trống, không biết là bởi kết quả thi hay là bởi nhiệt độ nóng hổi từ lòng bàn tay Chu Tự Hằng.

Cũng may xung quanh tối đen nên không ai phát hiện ra sự xấu hổ trên gương mặt cô bé.

“anh sao thế?” Minh Nguyệt hỏi cậu, khẽ giật giật ngón tay đang bị cậu cầm chặt.

“anh hồi hộp.” Chu Tự Hằng nhỏ giọng nói, dí sát vào tai cô bé, “Minh cô nương, em nhận được giải rồi!” Cậu còn kích động hơn cả Minh Nguyệt nữa.

Minh Nguyệt thấy rất buồn cười, khẽ vén tóc ra sau tai, nhẹ nhàng lấy ngón tay ngoắc nhẹ lòng bàn tay Chu Tự Hằng, nói: “Cảm ơn anh, Chu Chu.”

một tiếng Chu Chu kia khiến cho Chu Tự Hằng nghe mà cảm thấy rất ngọt ngào, cậu buông tay Minh Nguyệt ra, nói: “đi lên nhận giải thôi, cuối cùng thì em cũng có thể kể chuyện mình đi thi cho chú Minh nghe rồi.”

Minh Nguyệt đứng dậy đi lên sân khấu nhận giải.

Tiếp theo, Minh Nguyệt ra phía sau sân khấu tháo trang sức và thay quần áo để ra về, Chu Tự Hằng giúp cô bé cầm balo và cốc.

Chiếc cốc được làm bằng thủy tinh, sáng long lanh, Chu Tự Hằng lật qua lật lại ngắm nghía, nói: “Thành công lần này em đóng góp một nửa, anh cũng góp công một nửa.”

Minh Nguyệt nghe mà thấy lòng ấm áp.

Tầm màn sân khấu đã được kéo xuống, trời đã về chiều, dưới sân khấu khán giả đang dần ra về, còn lại mấy người bảo vệ và một số nhân viên vệ sinh đang dọn dẹp, trên ghế ngồi còn sót lại rất nhiều que phát sáng, anh bảo vệ vừa thu lại vừa nói: “Còn bé thế mà đã lãng mạn ghê, lại chuẩn bị một bất ngờ lớn như vậy cho con gái nhà người ta.”

Minh Nguyệt xấu hổ cúi thấp đầu, Chu Tự Hằng thì rất thoải mái vui vẻ.

“Em ý sẽ còn vui mừng hơn nữa cơ.” Chu Tự Hằng cười nói.

Cậu dẫn Minh Nguyệt đi tới trước xe đạp, trong giỏ xe có một bó hoa hồng tươi rất đẹp.

Minh Nguyệt che miệng, đưa tay sờ lên cánh hoa rồi lại thu tay về, không thể tin nói: “Tặng cho em sao?”

cô bé vừa mới tẩy trang xong, tóc buộc nửa đầu, hơi rối nhẹ như rong biển, nước trên mặt vẫn còn chưa khô, lông mi ướt nhẹp như cánh ve sầu, đôi mắt ngập nước như chứa đựng sương mù.

Tầm mắt của Chu Tự Hằng dừng lại trên môi cô bé, nhìn rất giống cánh hoa.

Tay của cậu co lại thành nắm đấm rồi đưa lên miệng, nhẹ ho một cái nói: “Vốn... vốn định đợi em biểu diễn xong sẽ chạy lên tặng, nhưng mà... người ta nói không được lên sân khấu tặng hoa.” Cậu áp ứng giải thích.

Đáng vẻ vừa do dự vừa vui mừng của Minh Nguyệt khiến cậu bối rối, nói: “Tặng hoa hồng là bởi vì...”

“Em rất thích.” Minh Nguyệt cắt lời cậu, lấy hoa từ trong giỏ xe ra, cúi đầu ngửi, “Thích lắm”

cô bé cười để lộ má lúm đồng tiền, ánh mắt híp lại như vàng trắng.

Minh Nguyệt đứng ôm bó hoa, nhưng nhìn cô bé còn đẹp hơn cả hoa nữa.

Chu Tự Hằng thì luống cuống tay chân đứng yên một chỗ, chỉ biết đáp lại: “Em... em thích là tốt rồi.”

Mặt trời chậm rãi lặn về phía chân trời, Chu Tự Hằng theo lối cũ đèo Minh Nguyệt về, cảm thấy ánh hoàng hôn hôm nay rực rỡ hơn mọi ngày rất nhiều.

Minh Nguyệt một tay cầm hoa, một tay cầm cúp, đứng ở con đường nhỏ ven hồ.

“Em sẽ tặng cho chú Minh và dì Giang sao?” Chu Tự Hằng chỉ vào chiếc cúp thủy tinh, giọng nói có phần ghen tỵ: “Nếu vậy thì nhất định bố mẹ em sẽ vui lắm.”

Minh Nguyệt cực kỳ thích bó hoa hồng này, không muốn rời khỏi nó chút nào, cô bé suy nghĩ một lát, sau đó hạ quyết tâm bước tới hôn Chu Tự Hằng một cái: “Em không thể tặng cúp cho anh, vậy lấy cái này để đền nhé.”

nói xong, không đợi Chu Tự Hằng phản ứng, Minh Nguyệt đã chạy biến đi như một chú thỏ.

Chu Tự Hằng đưa tay ôm má, không nói nên lời.

Đây là nụ hôn đầu tiên mà Minh Nguyệt dành cho cậu sau khi cô bé lớn lên, thật khiến cậu vui đến chết mất.

Cậu dùng sức bấm mạnh chuông xe đạp, huyết sáo hô to: “Minh Nguyệt! Minh Nguyệt!”

“Sao vậy?” Minh Nguyệt mở cửa sổ ra hỏi.

“không có, không có sao.” Cậu có phần ngốc nghếch, gãi đầu nói: “Chỉ là... anh rất vui!”

“Em cũng thế.” Minh Nguyệt vẫn cầm bó hoa, cúi đầu hôn lên cánh hoa một cái.

Như thế lại một lần nữa hôn lên mặt Chu Tự Hằng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

trên con đường từ biệt thự Lâm Hồ tới trường Nhất Trung ở Nam Thành, Chu Tự Hằng cùng với chiếc xe đạp màu đen đã chờ Minh Nguyệt đi suốt ba năm, lần này, có lẽ sẽ là lần cuối cùng của thời cấp hai.

Thời gian hơn một ngàn ngày đêm đối với thành cổ Giang Nam thật sự không tính là gì cả, sông Tần Hoài vẫn ngày ngày chảy xuôi, bến tàu vẫn giữ nguyên vẹn màu sắc vốn có của nó, những chiếc cầu đá cũng đứng vững một cách an tĩnh và khoan thai.

Nhưng đối với Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng thì hơn một ngàn ngày đêm này có quá nhiều cảnh sắc mỹ lệ, hình ảnh hai bên bờ sông và mùi hương thơm ngát của hoa cỏ đã khắc sâu vào trí nhớ của hai người.

Chu Tự Hằng dắt xe lên cầu đá, hưng phấn nhìn cuộc thi thuyền rồng đang diễn ra dưới sông, nói với Minh Nguyệt: “Hôm trước anh đến xem bọn họ luyện tập, vì hai bên bờ sông toàn người là người, chen chúc đến mức anh đây không đặt chân xuống được, phải đạp tên dê béo kia một cước để nó lăn một vòng mở đường cho anh đi.”

Nhìn đáng vẻ của Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt thật sự rất muốn đưa tay sờ dùm tóc trên đầu cậu một tí.

Minh Nguyệt còn chưa sờ thì Chu Tự Hằng đã quay sang chọc chọc mặt cô bé, rồi lại quay đi như không có việc gì, nói tiếp: “Em không biết đâu, chẳng hiểu người từ đâu đến khua chiêng gõ trống âm ỉ hết cả lên, nói chuyện cũng không nghe thấy, dê béo kia lúc ấy đứng ở đó...”

Chu Tự Hằng bấu môi chỉ ra chỗ bến tàu, “Lúc thuyền của người ta về đích, nó kích động quá nhảy cẫng lên, bị hất chân ngã xuống sông, hay rồi,

người thì nặng hơn trăm cân, rơi xuống mà tí làm cho thuyền của người ta bị lật.”

“Cuối cùng ông đây phải lôi nó lên, mẹ kiếp, ăn gì mà lăm thế, kéo được nó lên bờ mà anh cũng mệt muốn chết rồi.” Chu Tự Hằng hỏi hột nói, Minh Nguyệt biết cứu một người bị rơi xuống nước không hề dễ dàng, huống hồ Bạch Dương lại quá nặng, hôm đó khi về nhà Chu Tự Hằng chẳng còn chút sức lực nào, Chu Xung nhìn thấy mà sợ đến mức mặt trắng bệch.

Chuyện Bạch Dương bị rơi xuống sông Chu Tự Hằng đã kể với Minh Nguyệt hơn chục lần rồi, nhưng lần nào Minh Nguyệt cũng nghe rất chăm chú, hai mắt mở to nhìn Chu Tự Hằng.

Mạnh Bồng Bồng cũng phải trêu ghẹo cô bạn: “Chỉ có cậu là luôn không cảm thấy phiền chán thôi.”

Minh Nguyệt lè lưỡi làm mặt quỷ với Mạnh Bồng Bồng, cười hi hi ứng phó. Minh Nguyệt không hề thấy mất đi sự thú vị với những câu chuyện của Chu Tự Hằng, đó là một phần cuộc sống của cậu, mỗi một khi kể chuyện, ánh mắt và cử chỉ của cậu sẽ có một chút biến hóa. Minh Nguyệt thích nghe Chu Tự Hằng nói lắm, chỉ sợ có nghe đến trăm ngàn lần cũng không thấy chán.

Chu Tự Hằng ghét bỏ trách móc, nói: “Đúng là phụ lòng bố nó đã đặt cho nó cái tên Bạch Dương hay như vậy, nói thật thì cục trưởng Bạch cũng không biết cách đặt tên, y như Chu Xung.”

“Sao anh lại nói chú Xung không biết đặt tên chứ? cô Ngừ Vần còn từng nói là tên của anh rất thú vị mà.” Minh Nguyệt vui vẻ nói, “Đã độ vô nhân chu tỳ hoành.” (*Chiếc đồ quanh văng tỳ quay ngang*), rất có ý thơ.”

Chu Tự Hằng lái xe xuống cầu, dừng lại ở chỗ đất bằng rồi quay ra cù Minh Nguyệt, làm cô bé cười chảy cả nước mắt thì mới chịu bỏ qua: “Em theo phe anh hay theo phe Chu Xung đây hả? Đúng là cái đồ không có lương tâm, uống công Chu Chu ca ca ngày ngày đưa đón em đi học.”

Qua một năm, cậu lại cao lên một chút, giọng cũng trầm đi, Minh Nguyệt đỏ bừng mặt, nhỏ giọng đáp: “Đương nhiên là em theo phe anh rồi.”

Chu Tự Hằng cười, ôm chặt hai má cô bé: “Coi như em thức thời.”

Cậu không hề dùng sức, nhưng Minh Nguyệt vẫn theo thói quen ôm lấy hai má mình, quan hệ của hai người dường như có chút biến hóa, trở nên vô cùng thân thiết, thoát ra khỏi phạm vi bạn hàng xóm, nhưng vẫn không vượt quá mức, tựa như vẫn bị ngăn cách bởi một tấm lụa mỏng vậy.

đã ngấm hiểu lòng nhau, nhưng lại không vạch trần.

đi đến cổng trường Nhất Trung, từ xa đã nhìn thấy Bạch Dương đứng ở cạnh nhà để xe, người to béo như trái bóng, tay cầm quạt giấy vừa quạt vừa nhai đá lạnh, dưới đất có một vũng nước.

Đối với Bạch Dương thì mùa hè là đáng sợ nhất, chỉ khi đứng dưới cái điều hòa thì mới có thể giảm nhiệt cơ thể.

Chu Tự Hằng mới dừng xe lại thì Bạch Dương đột nhiên mở to mắt, vội nhai nuốt cục đá trong miệng, lau tay vào áo rồi chạy tới hô: “Đại ca!” Gọi mấy tiếng mới chịu thôi, sau đó lại cười ngây ngô chào Minh Nguyệt.

Toàn thân cậu ta ướt đầm mồ hôi, gương mặt to béo trắng trẻo vì đứng dưới nắng lâu nên đỏ bừng cả lên.

Minh Nguyệt cảm ô che nắng cho Bạch Dương để cậu ta mát mẻ một chút, Bạch Dương cười lấy lòng, sau đó chui cả người vào đứng dưới ô.

Chu Tự Hằng nhe răng trợn mắt nhìn Bạch Dương, nhưng lại thấy Minh Nguyệt đang cười ngọt ngào thì mới không đá văng Bạch Dương đang đứng bên cạnh Minh Nguyệt ra.

Hôm nay bọn họ đến trường là để nhận giấy thông báo trúng tuyển, một tờ giấy thôi mà tựa như một con dao, cắt đứt những năm tháng của thời cấp hai.

Cổng trường treo băng rôn màu đỏ rực, trên băng tin dán đầy những tờ thông báo.

Bạch Dương chậm rãi nói từng chữ: “Chúc mừng Mạnh Bồng Bồng của trường chúng ta đã trở thành thí sinh có điểm thi cao nhất ở Nam Thành.” Giọng nói nhẹ nhàng của Bạch Dương hoàn toàn không tương xứng với vóc người của cậu ta, nghe vào cảm giác rất lịch sự, nhưng cậu ta lại học thói xấu của Chu Tự Hằng, đọc xong liền bình luận: “Lớp trưởng trâu bò thật đấy.”

Cậu ta hưng phấn bất chấp nắng nóng, chạy ra khỏi ô, chấp tay trước ngực cúi đầu với bức ảnh của Mạnh Bồng Bồng được dán trên băng.

Minh Nguyệt cũng vui thay cho Mạnh Bồng Bồng, cô bạn có vóc dáng nhỏ bé này thật sự rất giỏi, trong ba năm học đã giúp đỡ Minh Nguyệt rất nhiều.

Cầm trên tay tờ giấy thông báo từ cô chủ nhiệm, Minh Nguyệt không khỏi cảm thán: “Nếu cấp ba mà cũng được học chung lớp, ngồi cùng bàn với Mạnh Bồng Bồng thì tốt quá.” Từ trước đến nay Minh Nguyệt luôn gặp thuận lợi trong những kì thi, lúc nào cũng cố gắng phát huy gấp mấy lần người khác, đặc biệt lại có thêm sở trường là vũ đạo nên được cộng điểm, cho nên đã trúng tuyển vào trường cấp ba Nhất Trung.

Chu Tự Hằng không thích Minh Nguyệt sùng bái người khác, cậu cầm tờ thông báo đập nhẹ vào đầu cô bé: “Chỉ quan tâm đến cậu ta thôi, không quan tâm anh gì hết!”

Minh Nguyệt chỉ đành biết làm nũng dỗ dành cậu.

Bạch Dương một mình đứng cười, nhìn thoáng qua tờ giấy thông báo đã bị mình gấp lại làm quạt. Thành tích học của cậu ta có thể nào thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả trúng tuyển, cục trưởng Bạch công tác ở Nam Thành đã nhiều năm, cho nên việc chọn trường trước cho con là điều tất yếu phải chuẩn bị.

Chu Tự Hằng cũng giống cậu ta, sẽ không vì chuyện thi cử mà phiền lòng, dù thế nào thì cậu cũng sẽ học cùng trường, chung một lớp với Minh Nguyệt, chỗ ngồi cũng phải vừa vặn ngắm được góc mặt nghiêng của cô bé.

Điểm thi của cậu không tốt lắm, mấy môn lịch sử chính trị này nọ toàn 0 điểm, nhưng Chu Xung thì lại vui đến chảy cả nước mắt. Ba năm trước Chu Tự Hằng nộp giấy trắng, điều này vẫn luôn làm Chu Xung sợ hãi, bây giờ chỉ cần có điểm thôi là tốt rồi, huống hồ môn tiếng anh và Toán của Chu Tự Hằng hầu như luôn được điểm tối đa.

Hơn nữa dạo này Chu Tự Hằng có phần hiểu chuyện hơn nên Chu Xung càng vui mừng, nếu Minh Đại Xuyên mà không ngăn lại thì e là Chu Xung sẽ mở tiệc chiêu đãi ăn mừng ba ngày ba đêm luôn mất.

Bạch Dương hỏi Chu Tự Hằng: “Đại ca, anh vào lớp nào thì phải nói với em một tiếng nhé, đừng bỏ rơi em.” Cậu ta tội nghiệp cầu xin.

Chu Tự Hằng không để ý đến cậu ta, ngược lại quay sang nói với Minh Nguyệt: “Minh Nguyệt, em vào lớp nào cũng đừng quên nói cho anh biết nhé.”

“Tao nói này...” Chu Tự Hằng nhướn mày đá văng một cục đá trên đường, thờ ơ nói với Bạch Dương: “Bố mày cứ để mày đi theo tao như vậy, không sợ sau này không có cơm ăn sao?”

Bạch Dương ngại ngùng, giọng nói trầm xuống, đáp: “Chỉ cần có thể thi bỏ em luôn chiều theo mong muốn của em.”

“Được rồi được rồi.” Minh Nguyệt cắt tờ thông báo đi, nói với Bạch Dương: “Đừng lo lắng, đại ca cậu học ở đâu thì tôi nhất định sẽ báo cho cậu trước tiên để cậu chuẩn bị.”

cô bé an ủi Bạch Dương, lại nháy mắt với Chu Tự Hằng: “Chu Chu, có được không?”

Động tác nháy mắt của cô bé thật sự rất đáng yêu.

“Được được được.” Chu Tự Hằng véo tai Bạch Dương, đáp cậu ta một cái: “Đúng là lắm chuyện.”

Bạch Dương cười híp mắt, chạy vào lấy xe đạp rồi lái ra cổng trường, vẫy tay với Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt: “Đại ca, Minh Nguyệt, em về nhà ăn thịt kho tàu đây!”

Minh Nguyệt cười nói: “Cậu béo này nghịch thật đấy.”

Chu Tự Hằng cào nhẹ mũi Minh Nguyệt, nói: “Đừng quan tâm đến nó, sớm muộn gì cũng ăn no đến chết thôi.” Cậu cũng đi lấy xe chờ Minh Nguyệt về, nhưng Minh Nguyệt vừa mới xoay người thì Chu Tự Hằng lập tức phát hiện ra một vấn đề, đó là chiếc váy trắng của Minh Nguyệt có dính máu.

Chu Tự Hằng bỗng ngơ cả người, dúi tóc trên đầu cũng dựng thẳng lên, mặt đỏ bừng đến tận mang tai, cứng ngắc quay đầu đi chỗ khác.

Minh Nguyệt nhìn theo tầm mắt Chu Tự Hằng, thấy đằng sau váy có dính máu thì đầu óc trở nên trống rỗng, vài giây sau mới phục hồi lại tinh thần, cô bé lùi lại một chút, để Chu Tự Hằng không nhìn thấy vết máu.

cô bé đi học sớm, cho nên tuổi cũng nhỏ hơn các bạn nữ trong lớp, tuy bây giờ mới có kinh nguyệt lần đầu nhưng cũng không hề hoảng loạn, nhanh chóng đưa mắt nhìn xung quanh xem có cửa hàng tạp hóa nào không.

Chu Tự Hằng phản ứng nhanh hơn Minh Nguyệt một chút, hôm nay cậu mặc sơ mi đen, lúc này liền vội vàng cởi ra, chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng lót bên trong, buộc áo sơ mi ngang hông Minh Nguyệt rồi vội vàng chạy đến cửa hàng mua băng vệ sinh, sau đó lại dắt cô bé đến tận cửa toilet, một loạt hành động vô cùng tự nhiên liền mạch, như thể đã từng luyện tập qua rồi.

Cậu chỉ vào nhà vệ sinh, cầm lấy balo trên vai Minh Nguyệt, khàn giọng nói: “anh...anh đứng ngoài chờ em.” Cậu nhìn cô bé, muốn nói lại thôi, cuối cùng dứt khoát nói: “Em biết dùng cái này không?” Cậu chỉ vào gói băng vệ sinh.

Minh Nguyệt chỉ hận không thể chui xuống lỗ mà trốn thôi, cô bé nhắm mắt gật đầu, đôi môi hồng bị cắn chặt.

Mặt mặt quá đi mất!

Nghĩ xong liền lập tức chạy vào nhà vệ sinh.

Dáng vẻ che mặt chạy đi của Minh Nguyệt thật sự rất đáng yêu, khiến Chu Tự Hằng phải bật cười, chờ lúc Minh Nguyệt đi ra, cậu đã chẳng còn thấy ngượng ngùng chút nào nữa, còn vô cùng hưng phấn mà khom lưng véo nhẹ má Minh Nguyệt, lại dán sát vào tai cô bé, nói: “Minh cô nương lớn rồi!”

Cậu không thể ngăn được nụ cười, đứng ở hành lang cũng có thể nghe thấy.

“anh đừng cười.” Minh Nguyệt lườm cậu, tay siết chặt áo.

Chu Tự Hằng mỉm cười, lại giúp cô bé buộc chặt lại cái áo sơ mi thắt ngang hông, nói: “Được, anh không cười nữa.” Cậu thỏa hiệp đồ dành cô bé, sau lại nghĩ một chút rồi hưng phấn lấy một tờ giấy và cái bút từ trong balo của Minh Nguyệt ra rồi ghi lại ngày tháng.

“anh làm gì vậy?” Minh Nguyệt cau mày hỏi. Cậu gấp tờ giấy lại rồi bỏ vào túi áo, còn nâng niu hơn cả tờ giấy thông báo điểm nữa.

Chu Tự Hằng huyết sáo, sau đó làm ra vẻ như đang chia sẻ bí mật của mình cho Minh Nguyệt biết: “Ghi nhớ lại thời gian lần đầu có kinh nguyệt của em.” Trong lòng cậu không thể ngăn được sự ngọt ngào đang tỏa ra.

“cô bé của anh hôm nay đã trưởng thành rồi.” Trán cậu chống vào trán Minh Nguyệt, nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Giọng của Chu Tự Hằng trong sự réo rắt có thêm chút trầm thấp, cậu rất vui sướng, niềm vui khó nói được thành lời, thậm chí dúi tóc trên đầu cũng hiếm khi thấy lay động trước sau như lúc này.

Cậu chống trán vào trán Minh Nguyệt, vì khoảng cách gần nên hơi thở khẽ phả lên mặt và môi cô bé. Minh Nguyệt không biết là do thời tiết nóng nực của mùa hè, hay là do hơi thở của Chu Tự Hằng đang khiến cho tâm trạng của cô bé hơi dao động.

Hành lang rất yên tĩnh, tiếng ve kêu từ trong bụi cỏ truyền đến, làm não động bầu không khí vắng lặng. Từng hơi thở của Chu Tự Hằng khiến cho màng nhĩ của Minh Nguyệt chấn động, cho đến khi có một cơn gió thổi tới, khẽ làm tóc lùa vấy bên trong cái áo sơ mi của Chu Tự Hằng thì cô bé mới bình tĩnh.

Mọi cô bé đều mong muốn đến ngày trưởng thành, mơ mộng khi lớn lên rồi thì sẽ có thể mặc những bộ váy mềm thướt tha và đi giày cao gót, nhưng lúc này Minh Nguyệt lại nghĩ một đấng nói một nẻo, phản bác: “Em vẫn chưa lớn mà... Em vẫn còn bé.”

nói xong liền lui về sau một bước.

cô bé không hề biết rằng dáng vẻ này của mình cực kỳ đáng yêu, khiến cho Chu Tự Hằng cảm thấy không thôi.

Da của cô bé rất trắng, da mặt lại mỏng mịn, lúc này hơi thoáng đỏ lên, răng cắn nhẹ vào môi, ánh mắt vừa vô tội vừa đáng thương, tựa như muốn khóc, hai cái tay thì bối rối cầm lấy hai ống tay áo sơ mi của Chu Tự Hằng rồi xoắn lại, nhìn lên trên một chút...

Là hai quả đào nhỏ bé xinh...

Đúng như lời cô bé vừa nói, “Vẫn chưa lớn”, “Còn bé”.

Chu Tự Hằng hay ra vào quán bar, lại toàn chơi cùng đám dân chơi ở Nam Thành, cũng hiểu mấy chuyện này kia, nhưng không bao giờ có hứng thú tìm hiểu kỹ. Song lúc này nhìn Minh Nguyệt đang quấn áo của mình ở ngang hông, ánh mắt tội nghiệp nhìn cậu, trong lòng cậu bỗng trở nên dậy sóng.

Cậu rất muốn đi tới đưa tay tìm kiếm hai quả đào của Minh Nguyệt, nhưng lại sợ đùa hơi quá thế sẽ làm cô bé khóc.

Chu Tự Hằng không dám, liền dút hai tay vào túi quần, ngón tay khẽ cựa quậy.

Cậu không nói gì, nhưng Minh Nguyệt có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của cậu, đang hướng thẳng vào trước ngực cô bé.

đã chơi với nhau nhiều năm, Minh Nguyệt sao có thể không biết là cậu đang nghĩ cái gì chứ, cô bé vội vã xoay người đi về phía cầu thang, không quên ngoái lại cho cậu một câu: “Đồ lưu manh!”

Chu Tự Hằng cũng thuộc dạng mặt dày, nghe thế mà vẫn vui vẻ cười đáp: “Ồi ~”

Minh Nguyệt từ bé đã được Minh Đại Xuyên giáo dục rất cẩn thận, mắng cậu một câu “Đồ lưu manh” đã là giới hạn của cô bé rồi, ai mà ngờ cậu lại còn đáp lại thế chứ, Minh Nguyệt túm chặt áo trong rồi chạy nhanh đi.

Chu Tự Hằng nhắm mắt theo đuôi, nhìn bóng lưng và mái tóc dài của cô bé từ phía sau, vốc người cậu cao lớn, một bước bằng hai ba bước của Minh Nguyệt rồi, nhưng cậu lại không vội vã đuổi theo, chỉ chậm chạp đi theo sau.

Phía chân trời bỗng có mây đen kéo tới, che lấp ánh mặt trời, nhiệt độ nóng bức thoáng chốc dịu lại, Minh Nguyệt ý thức được là trời sắp mưa rồi.

cô bé quay đầu muốn nhắc nhở Chu Tự Hằng một tiếng, nhưng vừa mới quay lại thì đã lập tức hoảng hốt không nói nên lời.

Chu Tụ Hằng lấy tờ giấy ghi nhớ thời gian trong túi quần ra, hướng về phía ánh nắng để xem, nhìn một lúc rồi mỉm cười, sau đó đưa tờ giấy lên môi rồi hôn “Chụt chụt” mấy cái liền, lại hôn hờ gấp cẩn thận, vừa huyýt sáo vừa dứt lại vào túi quần.

Cái người này...

thật đúng là không biết xấu hổ mà!

Minh Nguyệt bị hành động của cậu làm cho xấu hổ không chịu nổi!

cô bé chạy nhanh đến bãi đỗ xe, cầm chìa khóa mở khóa xe đạp Chu Tụ Hằng

Giang Nam đang vào mùa mưa, thời tiết thay đổi rất nhanh, vừa mới đó đã mưa to tầm tã, tiếng sấm ầm ầm không dứt, gió thổi rất mạnh.

“không đi xe đạp nữa.” Chu Tụ Hằng dè tay cô bé lại, “Em sẽ bị ướt đấy.”

Minh Nguyệt chỉ mang có một cái ô che nắng, kích thước không nhỏ, cũng có thể che mưa, nhưng ngồi xe đạp thì không tiện, nước mưa từ bốn phía chảy xuống sẽ làm ướt hết quần áo, với lại cơ thể của cô bé lại đang khó chịu.

“Thế bây giờ về kiểu gì?” Minh Nguyệt nói, “Hay chúng mình đợi mưa tạnh rồi về?” Trường Nhất Trung cách khu biệt thự Lâm Hồ không xa lắm, nhưng giao thông cũng không được nhanh và tiện, ngồi phương tiện công cộng rất mất thời gian.

Minh Nguyệt đứng ở nhà gửi xe do dự, đưa tay ra thử kiểm tra xem mưa có to lắm không.

cô bé còn chưa kịp chạm vào nước mưa thì đã bị Chu Tụ Hằng giật tay lại, quát lớn: “Trong kì kinh nguyệt không được chạm vào nước lạnh, em không biết à? Sau này bị đau thì phải làm sao hả?” Cậu phản ứng rất gay gắt, ánh mắt tràn ngập sự tức giận.

Minh Nguyệt căng thẳng như đang đứng trước mặt giáo viên chủ nhiệm vậy, cô bé khẽ rút tay lại rồi đưa ra sau lưng, ngoan ngoãn gật đầu.

Bộ dạng co đầu rụt cổ của cô bé thật sự rất buồn cười, con tức của Chu Tụ Hằng cũng vì thế mà biến mất: “Mưa kiểu này e là không thể tạnh nhanh được.” Cậu ngồi xồm xuống trước mặt Minh Nguyệt, sau đó đưa tay vỗ vỗ lưng mình, nói: “Lên đi.”

Chu Tụ Hằng làm thế này là muốn... công minh về ư?

Minh Nguyệt liên tục xua tay: “Em nặng lắm, em... em tự chạy về cũng được.” cô bé rất ngốc nên không thể nghĩ ra được lý do gì khác cả.

Chuyện mà Chu Tụ Hằng đã quyết thì không bao giờ thay đổi được, cậu dứt khoát giữ chặt eo Minh Nguyệt, vác cô bé lên như vác một cái bao tải, sau đó xoay người để cô bé nằm trên lưng mình, giữ chặt hai chân cô bé.

Lúc Chu Tụ Hằng đứng lên, tầm mắt của Minh Nguyệt bỗng chốc trở nên cách rất xa mặt đất, đây là thế giới của cậu con trai cao 1m78, mà một cô bé chỉ cao 1m56 như Minh Nguyệt tất nhiên chưa bao giờ được cảm nhận.

Cao thật đó...

Lúc cô bé còn đang thẩn cảm thán trong đầu thì Chu Tụ Hằng đã lên tiếng nhắc nhở: “Mở ô ra.”

“Ừ nhì.” Minh Nguyệt vừa nói vừa làm, lúc mở ô liền muốn quay người, nhưng hai chân thì lại đang bị Chu Tụ Hằng giữ chặt.

“Em muốn xuống.” cô bé nhỏ giọng xin Chu Tụ Hằng

“Em đừng có mà lảm chuyện nữa.” Chu Tụ Hằng rất vui sướng khi được cõng Minh Nguyệt, nhưng ngoài miệng vẫn làm bộ ghét bỏ: “Xuống cái gì mà xuống, mưa to như thế này, nhỡ chân bị lạnh thì phải làm sao? Chẳng biết mặc váy có gì hay mà lại cứ thích mặc váy thế chứ.”

Từ nhỏ Chu Tụ Hằng đã rất khỏe, lớn lên rồi lại càng làm cho người ta giấy dựa không thoát được, Minh Nguyệt không dám lộn xộn, chỉ làm bằm: “Hai ngày trước anh còn khen em mặc váy là xinh nhất mà.”

Câu này có phần lấy lòng Chu Tụ Hằng, cậu không nhịn được mà bật cười, bảo Minh Nguyệt giữ chặt ô rồi nói: “Đồ lưu manh sẽ cõng em về nhà bây giờ đây, cô bé con thích mặc váy à.” Cậu bỏ một tay ra để lấy tờ giấy nhớ trong túi quần, đưa cho Minh Nguyệt rồi dặn dò: “Cất kĩ cho anh, tuyệt đối không được để ngấm nước, anh còn phải nâng niu gìn giữ nó đấy!”

Dáng vẻ yêu thương tựa như bảo bối của cậu khiến gò má Minh Nguyệt đỏ ửng, khẽ đập vào lưng cậu một cái, cuối cùng vẫn nghe lời cất tờ giấy vào trong túi.

Bên ngoài trời mưa rất to, nhiệt độ nóng bỏng trên mặt đất được dập tắt, bọt nước bắn tung tóe, mặt đường bị ngập tựa như một dòng suối nhỏ.

Cái ô của Minh Nguyệt khó khăn lắm mới đủ che hết cho hai người, cảm giác bên dưới ô giống như một thế giới nhỏ bình yên vậy.

Minh Nguyệt một tay ôm cổ Chu Tụ Hằng, một tay cầm ô, cô bé có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Chu Tụ Hằng, cũng có thể ngửi thấy mùi

hương thơm ngát tỏa ra từ người cậu.

Bỗng nhiên lại không nhìn được mà thử đo độ rộng của vai cậu một chút.

Bờ vai của cậu rất rộng, tuy vóc người gầy nhưng nhìn bên ngoài lại không thấy vậy, chút cơ bắp ẩn dấu dưới lớp da, giờ đây bờ vai này đã có thể che gió che mưa cho Minh Nguyệt mỗi mùa mưa về rồi.

Chu Tự Hằng còn có một dúm tóc rất đặc trưng trên đầu, lúc nào cũng hếch lên cao, vì dáng người nhỏ bé nên Minh Nguyệt rất ít có cơ hội được chạm vào nó, nhưng bây giờ dúm tóc đen ấy đang ở ngay trước mắt cô bé rồi, làm cho cô bé không tự chủ được mà đưa tay ra sờ...

Hơi khô...

“Đừng sờ loạn nữa.” Chu Tự Hằng trầm giọng nói, âm điệu có phần bất đắc dĩ.

Hai tay cậu khế siết chặt, Minh Nguyệt lập tức cảm nhận được nhiệt độ từ đôi tay cậu đang áp lên chân mình.

Minh Nguyệt gật đầu: “Vâng.” cô bé giống như một con ốc sên vậy, bị chạm vào râu một cái là sẽ rút đầu vào trong vỏ ngay.

trên sông Tần Hoài có rất nhiều bè gỗ đã cập bờ, đi qua đầu cầu có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện, tiếng mái chèo vỗ lên mặt nước và tiếng những con thuyền đang lướt trên sông.

Nhưng ở bên dưới chiếc ô lại cực kỳ yên tĩnh, thậm chí còn nghe được tiếng tim đập.

Minh Nguyệt nín lấy vạt áo Chu Tự Hằng, tìm một chủ đề để phá vỡ bầu không khí trầm mặc: “Em thấy anh chảy mồ hôi rồi kìa.”

“Vậy em lau cho anh đi.” Chu Tự Hằng đáp.

Minh Nguyệt nhẹ nhàng xoa trán cho Chu Tự Hằng, ngượng ngùng hỏi: “Có phải tại em rất nặng không?”

Nặng sao? Chu Tự Hằng lại siết chặt tay, để cả người cô bé áp lên lưng mình, nửa đứng nửa dựa vào cột nhà nói: “Đúng là rất nặng, nặng muốn chết luôn.”

Minh Nguyệt có chút ưu sầu, lại giúp Chu Tự Hằng lau mồ hôi.

Váy cô bé vẫn còn dính máu, vì được gió thổi nên khô lại, hơi bốc lên khiến Chu Tự Hằng ngửi thấy mùi hơi tanh tanh. Thắt lưng Minh Nguyệt vẫn còn buộc áo sơ mi của cậu, chân váy thỉnh thoảng lại cọ vào tay cậu, vừa thấy ngứa lại vừa thấy thơm, khiến cho toàn thân cậu nóng bừng cả lên.

không biết Minh Nguyệt dùng xà phòng giặt gì mà thơm thế, mỗi lần gió thổi là mùi thơm lại phả vào mặt cậu, đáng yêu giống như Minh Nguyệt vậy.

“Em thật sự rất nặng sao?” đi thêm một đoạn, Minh Nguyệt lại không nhìn nổi mà hỏi lại, cho dù tuổi vẫn còn nhỏ đi nữa thì cô bé cũng vẫn rất quan tâm đến cân nặng của mình.

Chu Tự Hằng bị cô bé chọc cười, liền phì một cái, cười rung cả người.

“Có đúng hay không?” Minh Nguyệt quyết phải nghe được đáp án.

“Đúng vậy, rất nặng.” Chu Tự Hằng quay đầu liếc nhìn Minh Nguyệt một cái, lại xoay đi chỗ khác, cười nói: “Cả thế giới đều đang đặt trên lưng anh, em nói xem liệu có nặng hay không?”

Giọng của cậu hòa cùng với tiếng mưa rơi, nhưng lại truyền vào tai Minh Nguyệt một cách rất rõ ràng.

cô bé không lên tiếng, chỉ áp mặt vào lưng cậu, yên lặng cảm ô che.

Bụng của cô bé hơi ảm ách khó chịu, nhưng không hề cảm thấy đau, vì lưng của Chu Tự Hằng ảm áp như một chiếc lò sưởi vậy.

Minh Nguyệt ngoan ngoãn nằm sát trên lưng cậu, Chu Tự Hằng mềm nhũn cả tim gan ra rồi, Minh Nguyệt thật sự rất yếu ớt, lại mảnh mai, giống như một con mèo trắng nhỏ.

Tay của Chu Tự Hằng quàng vào bắp chân cô bé, cảm nhận được làn da trơn mịn khiến cho cậu vô cùng rung động.

Nhưng mà hai quả đào nhỏ của Minh Nguyệt mới là thứ tạo cho cậu áp lực nhiều nhất.

cô bé dường như không để ý là ngực mình đang áp vào lưng cậu, kích thước đã lớn hơn hai quả đào ở năm ngoái rồi, lại còn xóc nảy theo nhịp bước của cậu, bật lên rồi bật xuống.

Con mẹ nó, sắp phát điên rồi!

Chu Tự Hằng toát mồ hôi hột, nước chảy ướt áo không rõ là nước mưa hay mồ hôi, Minh Nguyệt lau trán cho cậu, mà lau mãi cũng không hết.

cô bé đã lớn, cũng có kinh nguyệt lần đầu rồi, cho nên hai quả đào cũng sẽ lớn mau thôi.

Chu Tự Hằng cứ nghĩ mãi vấn đề đó trong đầu, càng nghĩ lại càng động tâm.

Mưa còn chưa tạnh, Chu Tự Hằng đã công cô bé về đến khu biệt thự.

Chú bảo vệ đang ngồi trong phòng trực đọc tạp chí, thấy người đến liền đi ra mở cổng, không quên hỏi thăm Minh Nguyệt: “Bé Minh bị ốm à? Sao mặt lại hồng thế?”

Minh Nguyệt mở to mắt không biết trả lời thế nào.

“Bệnh nhẹ thôi ạ.” Chu Tự Hằng vừa đi vừa nói, “Là dấu hiệu tốt.” Dấu hiệu đánh dấu thời kì trưởng thành.

Cậu ranh mãnh kéo kéo cái áo sơ mi đang buộc bên hông Minh Nguyệt, làm Minh Nguyệt phải vội vàng vỗ mạnh vào tay cậu.

Chú bảo vệ không hiểu gì cả, lại tiếp tục ngồi xuống đọc tạp chí.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn, con đường cạnh nhà này cô bé đã đi qua đi lại suốt ba năm trời, nhưng đây là lần đầu tiên cô bé được Chu Tự Hằng công về.

Minh Nguyệt bám vào lưng cậu, rướn mặt ra đằng trước rồi hôn lên má cậu một cái.

Chu Tự Hằng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, lại quay nửa bên mặt kia ra: “Bên này nữa.”

Đúng là được voi đòi tiên!

“không!” Minh Nguyệt không thèm để ý Chu Tự Hằng nữa, dứt khoát nhảy xuống từ trên lưng cậu, lấy tờ giấy nhơ trong balo ra rồi vứt lại cho chủ nhân của nó, sau đó chạy biến đi, nhưng cái áo sơ mi buộc ngang hông thì vẫn chưa trả lại.

Chu Tự Hằng lại mở tờ giấy ra xem, vui vẻ huýt sáo một cái rồi “Chậc” một tiếng.

Dưới tán ô của Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng vẫn bị ướt ở chỗ ống quần, cậu quay trở về nhà, vừa mới mở cửa nhà ra thì đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc, khiến cậu hắt hơi một cái.

Chu Xung đang ngồi hút thuốc trên ghế salon, hết điếu này đến điếu khác, gạt tàn đã chất đầy tàn thuốc.

“không phải con đã bảo bố hút ít thuốc thôi sao?” Chu Tự Hằng tức giận, đi tới lấy cái bật lửa đi, “không muốn sống nữa à!”

Chu Xung dường như đang có chuyện phiền lòng, nhưng nhìn thấy con trai thì tâm trạng đã thoáng buông lỏng, thành khẩn nhận sai lầm: “Lần này là ngoài ý muốn, bố đảm bảo về sau...”

“Được rồi được rồi.” Chu Tự Hằng xua tay nói, “Con đi tắm, cả người ẩm ướt khó chịu quá.”

Thấy con trai bị ướt, Chu Xung sợ con ngã bệnh nên lập tức bảo con lên nhà tắm rửa, lại nhìn theo bóng lưng con trai rồi thở dài, hai tay chà xát lên mặt, rất nhiều lời còn chưa kịp nói ra.

Mưa vẫn chưa ngớt, cả thành phố chìm trong bầu không khí âm ỉ.

Đêm nay Chu Tự Hằng ngủ rất sớm, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Đêm nay Chu Tự Hằng ngủ rất sớm, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Những giấc mơ đều có màu sắc riêng của nó, có khi thì trắng như tuyết, những bông tuyết bay lả tả trong đêm rồi tan đi trong thời khắc mặt trời mọc, không lưu lại chút kí ức nào trong đầu; cũng có lúc lại đỏ rực như lửa, hiện lên từng đọt trong cơn mơ; lại có khi đen như mực, là vực sâu yên lặng tăm tối, cảnh tượng sợ hãi khiến người ta điên cuồng muốn thoát ra.

Còn giấc mơ này của Chu Tự Hằng thì hoàn toàn chìm trong màu hồng, dịu dàng êm ái như hoa mùa xuân, khiến cho cậu thần hồn điên đảo.

Đây là lần đầu tiên cậu mơ như vậy.

một giấc mơ đẹp.

Đẹp đến mức dù đang ngủ cậu cũng đỏ bừng mặt, hơn nữa còn bật cười.

Minh Nguyệt mặc một cái áo sơ mi đen đi vào trong giấc mơ của Chu Tự Hằng, mà cái áo đó chính là áo của cậu, chiều hôm nay đã được buộc quanh hông Minh Nguyệt.

Cái áo này quá rộng so với người Minh Nguyệt, dài đến bắp đùi, nhìn như một chiếc váy ngắn vậy.

Trong mơ Minh Nguyệt hơi không ngoan, cô bé mặc cái áo một cách lỏng lẻo, cổ áo trễ xuống để lộ một bên vai, cô bé có một cặp xương quai xanh rất đẹp, vòng eo và cánh tay cũng mảnh khảnh cân đối.

Chu Tự Hằng có rất nhiều áo đen, xếp đầy một cái tủ, mà cậu thường xuyên mặc nhưng cũng không cảm thấy đẹp lắm, nhưng Minh Nguyệt mặc vào thì lại như thể muốn cướp mất hồn phách của cậu đi vậy.

Chu Tự Hằng toàn thân nóng ran, Minh Nguyệt lại còn nhìn cậu cười nữa, lộ ra hai má lúm đồng tiền, đôi môi đỏ mọng cong lên, từng bước đi về phía cậu. Lúc này cậu mới chú ý là Minh Nguyệt không đi tất, chân hơi nhón lên, uyển chuyển như đang múa.

Cậu muốn lên tiếng bảo Minh Nguyệt đừng tiến lên nữa, nhưng há miệng mãi mà không thể nói được câu nào, ngược lại còn tiến đến gần Minh Nguyệt hơn.

Minh Nguyệt dừng bước đứng trước mặt cậu, hai mắt chớp chớp, cắn ngón tay, đáng thương gọi: “anh Chu Chu.”

Đúng là muốn chết mà!

Sợi dây cung trong đầu cậu hoàn toàn bị cắt đứt, đứt khoát muốn phóng tung bản thân, tay sờ lên cúc áo sơ mi của Minh Nguyệt, bắt đầu cởi từng cúc từng cúc một. . .

Lúc mặc cái áo này Chu Tự Hằng đâu có thấy khó cởi vậy đâu, nhưng Tiểu Nguyệt Lượng mặc thì lại khiến cậu run hết cả tay mới cởi được, sự hưng phấn kích thích toàn bộ tâm trí.

Mái tóc dài của cô bé xõa ra, phần đuôi hơi xoắn, nhìn rất hợp với gương mặt xinh đẹp.

“anh Chu Chu.” cô bé lại gọi lần nữa, lúc này Chu Tự Hằng đã cởi được hai cái cúc áo, thân thể của người thiếu nữ cũng dần được lộ ra.

cô bé không mặc áo lót, hình như mới vừa tắm rửa, trên người còn tỏa ra mùi thơm ngát, tràn ngập trong không gian nhỏ bé này.

Đúng như Chu Tự Hằng nghĩ, trước ngực cô bé là hai quả đào nhỏ trắng như tuyết, bên trên còn dính hai trái anh đào màu hồng nữa.

Chu Tự Hằng ngây cả người.

Minh Nguyệt kiễng chân ôm lấy cậu, trước tiên là hôn lên má trái cậu một cái, sau đó lại chuyển sang bên phải, cuối cùng là hôn lên môi.

Khi môi chạm môi, Chu Tự Hằng có thể cảm nhận được vị hơi ngọt, là vị sữa tươi mà cậu thích uống nhất.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, trong giấc mơ của cậu cũng vậy, tình triều bắt đầu nổi lên một cách mãnh liệt tựa như giông bão.

Chiếc sơ mi đen của cậu tuột xuống tận hông Minh Nguyệt, cô bé dán sát vào, hai quả đào nhỏ mềm nhũn dính chặt lên ngực cậu.

cô bé rất nhẹ, nhẹ tựa lông hồng, nhưng cũng rất nặng, tựa như cả thế giới của Chu Tự Hằng vậy.

Lúc tỉnh lại, Chu Tự Hằng phát hiện đệm đã ướt sũng.

Cậu vừa mới mộng xuân!

Nghĩ xong Chu Tự Hằng liền co quắp nằm vật ra giường, đá văng chăn ra, hai tay bụm mặt chà xát.

Đây là chuyện mà cậu con trai mới lớn nào cũng gặp phải, nhưng Chu Tự Hằng vẫn rất xấu hổ, cậu lục ngăn kéo đầu giường lấy chai sữa tươi rồi đi ra ngoài.

Vị sữa tươi giống hệt như trong mơ, Chu Tự Hằng không khỏi nắm lấy tóc mình, tùm tùm cười.

“Tiểu Nguyệt Lượng.” Cậu không kim lòng được mà gọi, đáp lại cậu là cơn mưa phùn vào sáng sớm.

Rốt cuộc thì Chu Tự Hằng vẫn là một thanh niên mặt dày, một lúc sau đã vui vẻ huýt sáo trong phòng, nhảy nhót hết chỗ này sang chỗ khác, thậm chí còn mở tờ giấy nhớ ra xem lại, trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh cái váy trắng dính máu của Minh Nguyệt và cái áo sơ mi đen của mình.

Lớn lên bên nhau từ bé, cuối cùng cả hai đều đã trưởng thành rồi.

Ý thức được điều này, Chu Tự Hằng rất vui vẻ mà hát đôi ba câu.

“anh thừa nhận lỗi là ở ánh trăng,

Ánh trăng là em sao quá đẹp và dịu dàng,

Khiến cho anh trong nháy mắt muốn được đi cùng em đến bạc đầu...”

Trời đã sáng, mây mù che lấp ánh mặt trời, Chu Tự Hằng rời giường, ôm chăn đệm và đồ ngủ ra ngoài rồi ném vào máy giặt.

Cậu không chờ cô giúp việc đến mà tự mình đổ bột giặt vào, bật nút khởi động, đứng bên cạnh máy giặt chờ, thỉnh thoảng lại mỉm cười.

Chu Xung cũng dậy sớm, sự nghiệp của hắn đang phát triển rất thuận lợi, trở thành một nhân vật có tiếng trong giới, hơn nữa còn đang có dự định lấn sang những lĩnh vực khác. Cho nên hắn không có nổi một phút thanh thoi, ngày nào văn kiện cũng chất đống như núi, bao nhiêu giấy tờ cần xin chữ kí của hắn, bao nhiêu đề án chiến lược cần hắn gật đầu đồng ý.

Chu Xung cầm một tách cà phê, men theo tiếng con trai mà tìm tới: “Con trai, bố muốn...” Đoạn sau còn chưa nói được vì quá kinh ngạc, hắn hỏi: “Con đang giặt quần áo đấy à?”

Con trai hắn hẳn hiểu rõ nhất, ở nhà giống như ông tướng vậy, chuyện giặt quần áo không bao giờ Chu Tự Hằng dính tay vào, thế mà hôm nay lại rành rang đứng cạnh cái máy giặt đang hoạt động, khiến Chu Xung nhìn thấy mà suýt làm đổ ly cà phê trong tay.

“Giặt ga giường.” Chu Tự Hằng không có ý giấu diếm, cậu vò đầu bứt tai, mặt hơi hồng.

Ga giường...

Chu Xung nhắm lại hai chữ này, sau đó lại nhìn con trai đang nhăn nhó, lập tức hiểu ra ngay: “Ồ, ga giường à...”

hắn nói rất to, cảm xúc có phần kích động, giọng Đông Bắc đã lâu năm không nói tự nhiên lại bật ra, tiếp theo đó là một trận cười vang, lồng ngực run lên, cà phê trong ly cũng sánh hết ra ngoài.

Ở thương trường chém giết đã nhiều năm, Chu Xung đã luyện ra được công phu không biểu lộ hết hi nộ ái ố ra bên ngoài, nhưng ở trước mặt con trai, hắn lại không thể kìm chế được mà cười to.

Chu Tự Hằng lườm bố một cái, hồ hững dứt tay vào túi quần, đứng dựa lưng vào tường.

Chu Xung nhìn con trai chăm chú, Chu Tự Hằng có khuôn mặt rất giống hắn, nhưng có phần đẹp hơn, trong một đêm dường như lại nảy nở thêm một chút, lộ ra nét cương nghị của đàn ông, đám lông tơ trên mép cũng nhìn rõ hơn rồi.

hắn vừa mới trải qua giai đoạn trưởng thành của con trai, thật sự rất vui sướng, trong lòng có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng hắn không muốn quấy rầy giây phút hân hoan này của con trai, cho nên lại âm thầm chôn dấu dưới đáy lòng.

“Này, hôm qua bố nhìn thấy áo sơ mi của con phơi trên ban công nhà họ Minh đấy.” Chu Xung nháy mắt với con trai, “Có phải Tiểu Nguyệt Lượng đã...”

“đã cái gì mà đã!” Động đến Tiểu Nguyệt Lượng là Chu Tự Hằng sẽ không dễ dàng bỏ qua, cậu dậm chân nói: “Em ý là con gái mà, cũng phải trưởng thành thôi. Còn nữa, bố đừng có cười Tiểu Nguyệt Lượng giống như vừa nãy bố cười con, em ý sẽ xấu hổ.”

“Biết rồi, thừa thừa trưởng.” Chu Xung nhú mày, ghen tỵ nói: “Tiểu tô tông của tôi, có vợ quên cha...”

Câu này Chu Xung đã nói rất nhiều lần rồi, Chu Tự Hằng đã sớm chẳng bận tâm, cậu chuyển chủ đề: “Vừa nãy bố định nói gì với con vậy?”

Chu Xung thu lại nụ cười, làm như không có chuyện gì mà uống một ngụm cà phê, xua tay đáp: “không có gì.” nói xong, hắn lại quay đi chỗ khác như đang muốn trốn tránh điều gì.

Chu Tự Hằng nhìn theo bóng lưng bố, nhú mày một lúc lâu mới thôi.

*

Khác với sự thân nhiên đối mặt với một đêm kiều diễm của Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt lại vẫn mãi xấu hổ vì lần đầu có kinh đã bị Chu Tự Hằng nhìn thấy.

Con gái hay xấu hổ, cái áo sơ mi của Chu Tự Hằng đã được Minh Nguyệt tự tay giặt rồi phơi khô, nhưng cô bé không dám đem trả cho Chu Tự Hằng, còn cứ lo lắng không biết lúc Chu Tự Hằng công minh về, tay và lưng có bị dính máu hay không.

cô bé không dám nghĩ nhiều, quả thật rất xấu hổ.

Giang Song Lý rất vui khi con gái đã lớn, cô dạy cho con rất nhiều điều phải chú ý trong những ngày này, Minh Đại Xuyên thì lại nghiêm khắc hơn, dặn cô bé phải biết bảo vệ mình.

Minh Nguyệt không dám nói cho bố mẹ biết là hôm đó Chu Tụ Hằng cố tình vờ, lúc nhìn thấy cô bé quần cái áo sơ mi quanh hông là Minh Đại Xuyên đã rất giận rồi, hai ba hôm sau cứ hậm hực cau có với Chu Tụ Hằng.

Minh Đại Xuyên gian khổ luyện một chiêu võ thuật, nói là dùng để dạy dỗ Chu Tụ Hằng, lại nói cái gì mà dùng chiêu Lục Mạch Thần Kiếm để một đao đâm Chu Tụ Hằng, còn phải gieo Chu Tụ Hằng xuống hồ sinh tử, để cậu sống không bằng chết. (Bố vợ quá ác))

Nhưng mà nói qua nói lại thì hẳn cũng là trưởng bối, tính tình lại nghiêm túc quy củ, cho nên không có làm gì Chu Tụ Hằng cả, nhưng Chu Tụ Hằng thì lại ngày càng thể hiện sự cung kính với Minh Đại Xuyên, đến cả Chu Xung cũng phải nói: “Thằng nhóc này nó hiếu kính với cậu còn hơn cả bố nó nữa.”

Bởi vì cậu nói này mà Minh Đại Xuyên không thể nào mà cười nổi.

Minh Nguyệt sợ bố giận nên không dám mang cái áo đi trả Chu Tụ Hằng, đành gấp gọn lại rồi cất trong tủ quần áo.

Gói băng vệ sinh Chu Tụ Hằng mua, Minh Nguyệt chỉ dùng một miếng, chỗ còn lại đã bị cắt kỹ trong ngăn kéo, gói băng này không giống với những gói khác, nó làm cho cô bé vừa nhìn thấy đã đỏ mặt, nghĩ đến cảnh tượng hai người che ô đi về nhà trong cơn mưa.

Mỗi bước chân của Chu Tụ Hằng hôm ấy, tựa như đang đi qua tim của Minh Nguyệt vậy.

cô bé vô cùng xinh đẹp, thường xuyên nhận được rất nhiều thư tình của các bạn học nam, nhưng lần nào cô bé cũng trả lại hết.

Còn Chu Tụ Hằng thì khác, mỗi một câu nói của cậu đều đã in sâu vào trong tâm trí của Minh Nguyệt, cô bé cảm thấy nó còn lãng mạn hơn tất cả những bức thư tình kia nữa.

Trước khi tháng tám đến, cô bé cuối cùng cũng đã trả cái áo lại cho Chu Tụ Hằng, vì để trong tủ quần áo lâu rồi nên còn ám mùi thơm.

Chu Tụ Hằng rất vô lại đứng hít hà cái áo, huýt sáo với cô bé rồi nói: “Thơm quá.”

Minh Nguyệt vô cùng kiên định mà nghĩ, mình đã thích cậu con trai này mất rồi.

*

Thời tiết nóng nực vào mùa hè năm nay ở Nam Thành quả thật là quá sức chịu đựng của Chu Tụ Hằng.

Cậu suốt ngày mặc áo sơ mi đen, đi qua đi lại trước mặt Minh Nguyệt, áo đen thì lại càng hút nhiệt, chẳng khác nào đang tự làm khổ mình, nhưng cậu mặc kệ, vì áo sơ mi đen có một ý nghĩa rất đặc biệt với cậu, nó là sự liên kết với những giấc mơ đẹp.

Minh Nguyệt sẽ lau mồ hôi cho cậu mỗi khi cậu quá nóng, còn hay lên hôn một cái lên mặt cậu nữa.

“Sao lại hôn anh?” Chu Tụ Hằng trong lòng sượng lăm nhưng vẫn giả bộ hờn dỗi nói.

Minh Nguyệt chỉ cười không đáp, lộ ra hai má lúm đồng tiền, đôi mắt hoa đào chớp chớp.

Trường cấp ba Nhất Trung khai giảng vào tháng chín, Minh Nguyệt rất may mắn khi lại được học cùng lớp với Mạnh Bồng Bồng, Chu Tụ Hằng và Bạch Dương thì rất tự giác đi xuống ngôi vào bàn cuối cùng.

Minh Nguyệt vì rất xinh đẹp nên vừa vào học đã nhận được vô số những bức thư tình.

Chu Tụ Hằng lôi tên đội trưởng đội bóng rổ vào lùm cây đánh cho một trận, cảm thấy chưa đủ, lại tìm đến quán bar luyện tập bài “Đều tại vàng trắng gây họa”, chuẩn bị lên kế hoạch tỏ tình Minh Nguyệt.

“Trực tiếp nói với cô bé một câu là được rồi, còn chuyện chú Minh thì cứ để bố giải quyết.” Lúc thấy con trai luyện tập ở nhà, Chu Xung vì không chịu được tiếng ồn nên đã hào sảng vỗ ngực nói.

Chu Tụ Hằng ôm đàn ghi ta lùm bô một cái, đẩy Chu Xung ra: “Bố thì biết cái gì!”

Dù gì thì cậu cũng là một tay chơi ở cái đất Nam Thành này, chuyện tỏ tình sao có thể tùy tiện qua loa được?

Cậu luyện tập suốt mấy tháng trời, chai hết cả tay, Nam Thành cũng đã vào đông.

Dòng nước lạnh bao phủ hai bên bờ sông Tần Hoài, mặt hồ kết thành một tầng băng, những chiếc thuyền hoa cũng vì thế mà mất đi chỗ để hoạt động.

Vì thời tiết quá lạnh nên Chu Tụ Hằng không được đưa đón Minh Nguyệt nữa, đành phải giao lại việc này cho Minh Đại Xuyên.

Cậu quyết định chiều nay sẽ không đi học mà ở nhà luyện ghi ta, vì tâm trí hoàn toàn đặt trên dây đàn mà thoáng chốc trời đã tối.

Chu Xung toàn thân lạnh cóng trở về nhà, dường như hần rất mệt mỏi, ngón tay kẹp một miếng thuốc, làn khói lượn lờ che mắt tầm mắt hần.

Chu Tự Hằng bấu môi, rót cho bố một tách trà nóng: “Bố uống đi này.”

nói xong cậu lại tiếp tục luyện tập, Chu Xung vừa cầm tách trà vừa nhìn con trai, hồi lâu không nói câu gì.

“Sao bố không uống?” Chu Tự Hằng nhú mày hỏi, “Đúng là khó chiều, không uống thì con uống.”

Cậu đưa tay giành lấy tách trà, Chu Xung vuốt mi tâm, rít sâu một hơi thuốc, sau đó dập tắt thuốc rồi nói: “Con trai này...”

Chu Tự Hằng ngược mắt nhìn: “Hà?”

“Bố muốn bàn với con một chuyện.” Chu Xung nói, “Bố muốn kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

“Bố muốn bàn với con một chuyện.” Chu Xung nói, “Bố muốn kết hôn.”

Chu Xung dùng hai chữ “Muốn” liên tiếp, giọng nói kiên định, gần như chuyện bàn bạc chẳng qua chỉ nói cho có lệ thôi.

hần nói muốn kết hôn, nghĩa là sẽ kết hôn, nhất định sẽ kết hôn, không có ý định thay đổi.

Vừa nói ra câu đó, dường như toàn bộ thế giới xung quanh đều trở nên tĩnh lặng.

Bàn tay Chu Tự Hằng chạm vào tách trà Long Tỉnh trên bàn, mặt ngoài tách thì không nóng, nhưng vì tay của cậu hơi run lên, cho nên đã làm nước trà bên trong sánh ra ngoài, chảy vào tay cậu, tạo thành mấy vết hồng trên mu bàn tay.

Nhưng cậu không thu tay lại, như thể không hề cảm thấy đau đớn, hoặc có lẽ vết thương trong lòng còn đau hơn, cho nên đã khiến cậu bỏ qua vết thương nhỏ trên tay kia.

Chu Tự Hằng từ từ ngồi thẳng dậy, đặt cây đàn ghita sang một bên, yên lặng ngẩng đầu nhìn Chu Xung.

hần đã hơn bốn mươi rồi, nhưng phần tóc ở hai bên thái dương vẫn đen nhánh, hồi trẻ hần là một lãng tử phong lưu, thường xuyên liếc mắt đưa tình với mấy cô em xinh đẹp trong bar, miệng ngâm điệu thuốc rồi cười nhếch mép, khoe mắt hiện lên nếp nhăn khi cười. Nhưng những điều đó qua năm tháng lại trở thành một kiểu quyền rũ khó tả, dáng vẻ của hần khi mặc tây trang rất đẹp, ánh mắt thu hút, phong thái thành thực anh tuấn.

Mặc dù đã có con trai, nhưng Chu Xung vẫn mãi là người đàn ông độc thân có quyền có thế ở Nam Thành, hần xuất hiện trên rất nhiều trang bìa tạp chí và các tin tức trong ngày, mọi người ca ngợi phong thái của Chu Xung, ca ngợi sự điềm tĩnh ung dung của Chu Xung, cũng có nhiều người quan tâm đến cuộc sống cá nhân của hần, nhất là phụ nữ, ai cũng rất muốn được trở thành vợ của người đàn ông này.

Chu Tự Hằng cúi đầu nhú mày.

Chu Xung nhìn dáng vẻ này của con trai, theo bản năng lại muốn hút thuốc, nhưng mở hộp thuốc ra thì chẳng còn miếng nào.

Lúc này hần mới nhớ là dọc đường về nhà hần đã hút tận hai bao thuốc, khói nồng nặc làm tài xế phải hắt hơi một cái.

Chu Xung lòng nặng nề, tay xoa bóp mi tâm: “Bố sẽ kết hôn với Tô Tri Song, vào tháng một sang năm. Bố không muốn giấu con, cũng không muốn gạt con, hôm nay bố ở đây nói rõ ràng với con một lần.” nói đến đây, hần khẽ cười, dáng vẻ vô cùng khổ sở, “Bố luôn muốn là một siêu nhân, nhưng đáng tiếc là không thể, có rất nhiều chuyện mà mình không thể làm chủ được.”

Chỉ có dựa vào hợp đồng hôn nhân thì mới bảo đảm được sự liên kết vững chắc, sau bao năm bôn ba và tiếp nhận nhiều sự ủng hộ từ các nơi, giờ đây, hần bị buộc phải trở thành vật hi sinh của hôn nhân chính trị.

Chu Xung áy náy thở dài, nếu là hai mươi năm về trước, khi hần mới bước vào đời, một thân một mình, không gì vướng bận, không gì cản trở thì đã khác. Bây giờ hần có con trai rồi, hần phải dốc lòng bảo vệ gia đình nhỏ bé này, dưới mái nhà chỉ có hai cha con, hần muốn dành cho con trai mình gấp đôi tình thương yêu, cũng muốn con được sống trong cảnh khá giả. hần ngày càng có nhiều suy tính, không còn là một Chu Xung không sợ trời không sợ đất nữa rồi.

Chu Tự Hằng vẫn cúi đầu, sườn mặt bị ánh sáng chia cắt, một lúc sau, cậu ngược mắt lên, sống lưng thẳng tắp, nhìn thẳng vào mắt Chu Xung, giọng nói có phần bướng bỉnh và trẻ con: “Chúng ta có thể sống mà không cần quá nhiều tiền, không cần quyền thế mà.”

Chu Tự Hằng có đôi con ngươi rất đen và sáng, lúc này lại mở to nên nhìn rất ngây thơ. Chu Xung vươn tay xoa đầu con trai, nói: “không, chúng ta không thể.”

Giọng của hắn rất dịu dàng: “Bố không muốn con phải chịu khổ.”

Mười lăm năm trước, trong đêm tuyết rơi ấy, khi hắn ôm con trai về nhà, hắn đã thề là sẽ cho con trai có một cuộc sống tốt nhất.

Chu Xung rất ít khi có trạng thái ôn hòa như vậy, nụ cười của hắn dường như có thể làm tan cả những bông tuyết đang rơi đầy trời kia, nhưng thái độ của hắn càng dịu dàng thì chứng tỏ suy nghĩ của hắn càng kiên định, hắn sẽ kết hôn, chuyện này sẽ không thay đổi.

nói đúng hơn là không có cách nào để thay đổi.

Chu Tự Hằng gạt tay bố đang đặt trên đầu mình ra rồi đứng dậy, hai tay rút túi áo, nhìn Chu Xung một lúc lâu.

Lòng ngực của cậu phập phồng mãnh liệt, tiếng hít thở cũng rất nặng nề, trong ánh mắt như đang sáng rực lên một ngọn lửa. Chu Xung cho rằng con trai sẽ tức giận, nhưng không, Chu Tự Hằng chỉ gạt đầu, nhẹ nhàng đáp: “Con biết rồi.”

nói xong cậu bình tĩnh xoay người đi, bình tĩnh cầm lấy áo khoác và mũ trên kệ, bình tĩnh ra mở cửa, lại bình tĩnh bước ra màn đêm lạnh lẽo tuyết rơi.

Đóng cửa lại, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Trong nháy mắt Chu Xung gần như kiệt sức, hắn ngửa đầu nằm vật ra ghế salon, nhắm chặt hai mắt, gọi điện cho trợ lý Tưởng Văn Kiệt, nói: “Tiểu Tưởng, cậu để ý từ xa giúp tôi, cảm ơn nhiều.”

một tiếng cảm ơn này khiến cho lòng Tưởng Văn Kiệt chua xót, anh thở dài một cái, sau đó xuống xe đi theo sau Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng cầm trên tay một cái áo lông đen, nhưng cậu lại không mặc, tuyết rơi vào khiến cho chiếc áo ướt đầm và lạnh như băng. Bầu trời mây phủ kín, che lấp đi những ngôi sao, trên đường người đi lại cũng ít, ánh đèn kéo chiếc bóng của cậu thành một đường rất dài.

Lúc này cậu chợt nhớ đến Minh Nguyệt, nhưng lại không muốn tâm sự chuyện này với cô bé, tay cậu run run cầm đi động gọi cho Bạch Dương: “Dê béo, chúng ta đến quán rượu đi, anh mời mày.”

Bạch Dương sững sốt hồi lâu rồi mới đáp lại: “Em muốn ăn một bát mì Dương Xuân nữa.” Bổ sung thêm: “một cái bánh bao cũng ok.”

Chu Tự Hằng mỉm môi, giọng nói nghe không rõ vui buồn: “Sao cũng được.”

Nếu là ngày thường thì Chu Tự Hằng sẽ không bao giờ dễ tính như vậy, có đồng ý thì cũng phải nói một câu khó nghe trước đã, nhưng hôm nay cậu lại rất bình tĩnh và mau chóng đáp ứng, điều này khiến cho Bạch Dương không kịp thích ứng, cũng nhận ra có chuyện gì đó không ổn. Cậu ta đang định nói thêm gì thì Chu Tự Hằng đã tắt máy rồi, chỉ còn lại tiếng tút tút vọng lại không dứt.

Mặc dù đêm nay tuyết rơi nhiều, nhưng các quán rượu ở hai bên bờ sông Tần Hoài vẫn náo nhiệt như cũ. Chu Tự Hằng đẩy cửa bước vào, ngồi ở quầy bar nói với người pha chế: “Cho một ly rượu và một bát mì Dương Xuân, với cả... đi mua cho em cái bánh bao thịt.”

Lông mi của cậu có dính tuyết, đỉnh đầu cũng thế, hơi thở phả ra cũng rất lạnh.

anh pha chế giật mình khi thấy bộ dạng này của Chu Tự Hằng, dè dặt hỏi: “Vậy em có muốn uống một ly sữa nóng không?”

“không cần.” Chu Tự Hằng cầm áo khoác ném sang một bên.

anh pha chế len lén nhìn vài lần, không dám nhiều lời nữa, mau chóng quay đi pha một ly rượu, liếc mắt liềm trông thấy trợ lý Tưởng cũng đã đi theo vào.

Trong quán vô cùng ấm ỉ, chỉ có Chu Tự Hằng là yên lặng, hai mắt rũ xuống, môi mím chặt thành một đường thẳng, mặt mũi tái nhợt.

Cậu gần như không ngờ rằng Chu Xung sẽ kết hôn, có lẽ cũng đã từng nghĩ đến chuyện này rồi, nhưng theo bản năng, cậu thường chọn cách trốn tránh nó.

Từ nhỏ cậu đã biết mình không có mẹ, cũng được thôi, cậu không cần, cậu đã có một người bố chi thuộc về một mình cậu rồi.

Nhưng khi biết Chu Xung còn có những người phụ nữ khác, cũng được thôi, dù sao bọn họ cũng không được Chu Xung đưa về nhà, trong nhà vẫn chỉ có hai bố con cậu sống nương tựa vào nhau.

Cậu vẫn luôn cẩn thận quan tâm đến ngôi nhà của mình như thế, cẩn thận gom góp lại một chút ấm áp, nhưng bây giờ bố lại nói với cậu là bố sẽ kết hôn.

Chu Tự Hằng cho đến giờ vẫn nhớ như in câu nói của Chu Xung khi ở Hồng Kông – [Bố sẽ chăm sóc con thật tốt, chỉ có hai chúng ta mới là người một nhà.], đêm đó trăng rất sáng, cậu vẫn còn nhỏ, nhưng câu nói đó đã được ghi nhớ đến tận bây giờ.

Chung quy lại thì con trẻ chỉ có quyền bị buộc lựa chọn, chứ không bao giờ có quyền được chủ động lựa chọn.

Chu Xung chính là người đã phản bội lại lời hứa, mà cậu cũng chẳng thể làm gì được.

Người trong ban nhạc đến chào hỏi cậu: “Chu thiếu gia có muốn lên hát không? Hay là lên đánh ghita cũng được, Chu tổng nói là dạo này cậu luyện bài ‘Đầu tạt vàng trắng gây họa’ rất tốt.”

một tiếng “Chu tổng” kia tựa như một mũi lửa châm vào thùng thuốc nổ vậy.

Chu Tự Hằng ý thức được, rằng quán bar này và cả những khu đất xung quanh đây đều thuộc về Chu Xung, những thứ mà hắn có thể đem hôn nhân và gia đình của bọn họ ra để đánh đổi.

Chu Tự Hằng giờ chân đạp mạnh vào ghế, làm đổ cả cái bàn bên cạnh.

Sau đó gần như cứ thấy cốc chén là cậu đập, thấy cái bàn nào là lật đổ cái bàn đó, đèn thủy tinh và đèn màu trên cao bị cậu dùng ghế đập rớt, tử rượu đằng sau bartender cũng chịu chung số phận, rượu trong các bình cứ thế ào ào chảy ra.

Dưới đất nồng nặc mùi rượu, các mảnh thủy tinh vỡ và bàn ghế hỏng nằm la liệt trên sàn.

một đồng hồ độn.

Khách trong quán sợ hãi hét ầm lên rồi chạy ra ngoài, anh pha chế lui vào trong góc, trên tay còn cầm bát mì Dương Xuân và bánh bao thịt mới mua về, nhân viên phục vụ ai nấy đều tránh đi chỗ khác, ban nhạc thì đứng im trên sân khấu không dám nhúc nhích.

Có mấy thanh niên đã uống say đi tới, hùng hổ giờ nắm đầm ra.

Chu Tự Hằng hai mắt đỏ ngầu, cậu cầm lấy chai rượu, cứ thế nhắm thẳng vào đầu bọn họ mà đập, mấy cái ghế chân cao cũng bị cậu cầm lên, điên cuồng phang vào đầu bọn họ.

Bạch Dương mặc một cái áo lông màu lam cực dày, vừa đẩy cửa vào thì nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, lập tức sợ hãi co rúm người lại.

Trong quán không còn nghe thấy tiếng nhạc, chỉ còn lại tiếng hét chói tai và tiếng chửi bậy, Chu Tự Hằng thì đang đứng cạnh sân nhảy, nắm đầm của cậu không ngừng rơi xuống người những thanh niên say rượu kia.

Cậu mặc nguyên một cây đen, nhưng sắc mặt lại tái nhợt như tờ giấy trắng, trên tóc vẫn còn bám tuyết, chỉ có vết máu ở khóe môi và mu bàn tay là nổi bật nhất.

Chu Tự Hằng thường xuyên mắc lỗi, chuyện đánh nhau với đám học sinh thì như cơm bữa, nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Dương thấy cậu ra tay tàn nhẫn như vậy.

Bạch Dương rất nhát gan, lần nào đánh nhau cũng chỉ biết núp sau lưng Chu Tự Hằng, ngay đến một viên phấn của cô giáo thôi cũng đủ làm cho cậu sợ rồi, nhưng lúc này cậu lại can đảm hít sâu một hơi, đi tới kéo Chu Tự Hằng ra.

Vì cậu mập quá nên Chu Tự Hằng đẩy không được, bèn đập cho Bạch Dương một cước, đưa ngón tay lên lau vết máu trên khóe miệng, nói: “Cút!”

Bạch Dương nhút nhát co rúm người lại, hộc mắt đỏ lên, nhưng vẫn rụt rè lắc đầu.

“Đại ca, anh mà còn đánh nữa thì bố em sẽ bắt anh về đồn mất.” Bạch Dương nhỏ giọng nói, sợ hãi nuốt nước bọt, “Em nhất định phải can anh lại, vì em sợ bố em lắm.”

Chu Tự Hằng tức cười: “không cần mày giúp!” Cậu hất tay Bạch Dương ra, lạnh lùng cười một cái, nhưng rốt cuộc cũng không đánh nữa mà lại đi tới ngồi xuống quầy bar.

Mấy thanh niên say rượu bị đánh xong đã hơi tỉnh, sợ hãi bỏ ra cửa chạy trốn, anh pha chế thì run rẩy tiến lên đưa mì Dương Xuân và bánh bao thịt cho bọn họ, lại dùng chút rượu còn sót lại để pha một ly.

Bạch Dương cũng ngồi lên ghế, vui vẻ nói: “Của em.” Cậu ôm lấy bát mì Dương Xuân, vẫn còn nóng hổi, nếm thử một miếng, lại uống một ngụm rượu.

Chu Tự Hằng cầm giấy ăn lau qua loa vết thương trên mu bàn tay, là do bị thủy tinh cứa vào, không sâu lắm nhưng máu chảy rất nhiều.

Máu có ngừng chảy hay không Chu Tự Hằng chẳng thèm quan tâm, cậu nhìn thoáng qua ly rượu rồi hỏi Bạch Dương: “Có ngon không?”

“Ngon lắm anh.” Bạch Dương đưa ly rượu cho cậu, “Vị hơi ngọt ngọt.”

Trong ly là đủ các loại màu sắc khác nhau, Chu Tự Hằng không nói gì, lập tức uống một ngụm lớn, cậu chưa từng uống rượu, chỉ uống sữa tươi thôi, nhưng lúc này cậu hi vọng rượu sẽ giúp giải sầu giống như lời người ta hay nói.

Cổ họng khô rát như bị thiêu đốt, cậu hồ hững nói với Bạch Dương: “Bố anh sắp kết hôn rồi.”

Bạch Dương đang ăn bỗng khựng lại, chậm chạp nhai vài cái rồi nuốt xuống, ngậy ngốc nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng đưa mắt nhìn xa xăm, ánh mắt không có tiêu cự, không biết là đang nhìn về nơi nào.

Cậu rất khổ sở, cũng rất cô đơn.

“anh đừng buồn.” Môi Bạch Dương vẫn còn bóng loáng nước, chân tay luống cuống vỗ vai Chu Tự Hằng, cậu ta không biết an ủi người khác, chỉ biết đẩy ly rượu tới nói: “anh có muốn uống thêm một chút không?”

Lại nói tiếp: “Dù có kết hôn thì chú ấy vẫn là bố của anh mà.”

“Nhưng sẽ không giống như trước nữa.” Chu Tự Hằng đáp.

“Tại sao lại không giống?”

Chu Tự Hằng không nói gì, lại quay đầu nhìn quán bar đã bị cậu đập phá tan tành, không phải cậu tức giận, chỉ là trong lòng đang quá buồn mà thôi, nỗi niềm bị ghen lại trong ngực, chỉ muốn trút hết ra bên ngoài.

Bạch Dương nghĩ một chút rồi nói: “anh vẫn còn có chị dâu Minh Nguyệt mà.”

Chu Tự Hằng bật cười, lòng càng phiền muộn hơn, hiện giờ cậu đang chuẩn bị tỏ tình với Minh Nguyệt, nhưng nghĩ lại thì thấy hơi buồn cười, “Em ấy ngoan như vậy, cả ngày chỉ nghĩ đến việc học hỏi người bạn cùng bàn của mình là Mạnh Bồng Bồng, sao em ấy có thể đồng ý yêu một tên học sinh hư hỏng như anh được chứ?”

Lại thêm chuyện của Chu Xung nên cậu càng trở nên bi quan hơn.

“anh không thử làm sao mà biết?” Bạch Dương đập mạnh cậu một cái, “Đại ca, anh luôn rất tự tin mà đúng không? Bố anh sẽ kết hôn, nhưng Minh Nguyệt thì vẫn chưa kết hôn mà.” nói xong cậu ta lại học Chu Tự Hằng mà huýt sáo một cái.

Chu Tự Hằng lại uống thêm một ngụm rượu, cười nói: “Mày nói cũng đúng.”

Tiếp theo cậu vỗ tay mấy cái, nói với ban nhạc: “Hát đi!”

“Cậu muốn nghe bài gì?”

“Đều tại vàng trắng gây họa.” Bạch Dương trả lời thay.

Men rượu có thể làm tăng sự dũng cảm của con người.

Chu Tự Hằng rất hiểu, lúc này đầu cậu đã hơi choáng váng, đưa tay lấy điện thoại từ trong túi quần ra rồi gọi cho Minh Nguyệt.

Sau khi nghe được giọng nói nhỏ nhẹ đáng yêu của Minh Nguyệt, cậu liền nhớ đến đôi mắt xinh xinh và cái má lúm đồng tiền nhỏ của cô bé.

không có bất kì màn dạo đầu nào, đầu óc cậu trống rỗng, trực tiếp nói với Minh Nguyệt: “Minh cô nương à, chúng mình yêu sớm đi.” Dừng một lát, cậu bỗng xấu hổ nói thêm một câu đã giấu trong tim bấy lâu nay: “anh thích em.”

Đầu bên kia đột nhiên im lặng, hồi lâu vẫn không có tiếng đáp lại.

Nam Thành tuyết rơi dày, ban nhạc trong quán bar đang hát: “anh thừa nhận lỗi là ở ánh trắng, ánh trắng là em sao quá đẹp và dịu dàng, khiến cho anh trong nháy mắt muốn được đi cùng em đến bạc đầu...”

Nhưng tối nay trời không có trăng, mà Minh Nguyệt cũng không trả lời cậu.

Chu Tự Hằng cứng đờ cả người, trong lòng trống vắng vô cùng.

Cậu vò đầu bứt tai, cũng không thèm để ý máu đã dính lên tóc, lúc này cậu thật sự muốn khóc, nhưng vẫn kìm nén lại, dùng sự tức giận để che giấu đi sự bối rối, quát lên: “Sao em không nói lời nào? không đồng ý thì thôi! Con mẹ nó, rốt cuộc em đang làm cái gì thế hả!!!”

Minh Nguyệt rụt rè đáp: “Em đang gật đầu.”

Chu Tự Hằng ngo ngẩn.

Cậu nhìn ra bên ngoài cửa, chỉ thấy mây mù đã tan biến, nhường lối cho ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Chu Tự Hằng đã từng vô số lần tưởng tượng đến cảnh cậu tỏ tình với Minh Nguyệt.

sẽ có một bó hoa hồng thật đẹp, có những cây nến xếp thành hình trái tim, có đông người đứng xung quanh, có tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Minh Nguyệt mặc một chiếc váy xinh xắn, đeo trang sức lấp lánh, và cậu thì sẽ ở trong ánh nến với một tư thế cực đẹp trai, cầm đàn ghita đàn cho Minh Nguyệt nghe.

Sau khi đàn và hát xong ca khúc “Đều tại vàng trắng gây họa”, cậu sẽ chờ Minh Nguyệt xấu hổ bước lại gần, nói với cô bé một câu “anh thích em”

Cậu cũng tưởng tượng ra cảnh Minh Nguyệt đáp lại, có lẽ cô bé sẽ nhẹ nhàng gật đầu, hoặc nũng nịu trả lời, hoặc sẽ hôn cậu một cái chẳng hạn.

Ngày hôm ấy, trên bầu trời nhất định phải có trăng, mà Minh Nguyệt cũng sẽ cười híp mắt lại như vàng trắng vậy, lộ ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ.

Đây là viễn cảnh trong đầu cậu, một màn tỏ tình vô cùng lãng mạn.

Hoàn toàn không giống như lúc này.

Rất đơn giản và qua loa.

Cậu nắm chặt điện thoại, vì quá phiền não nên cậu chỉ nói một câu quá đơn giản như thế, không có khúc dạo đầu ngọt ngào, cũng không có những câu nói động lòng người, thậm chí lại còn tức giận mắng cô bé ngốc của cậu nữa chứ.

Nhưng Minh Nguyệt lại không hề ghét bỏ, chỉ ngốc nghếch nói cho cậu biết là “Em đang gật đầu.”

không có hoa tươi, không có nến, cũng không có những tiếng vỗ tay chúc mừng, vậy mà cô bé vẫn chấp nhận một màn tỏ tình gấp gáp như thế.

Giờ phút này, cậu bỗng chợt ngộ ra rằng, thế giới này không hề đối tốt với cậu, thượng đế phía Tây và phật tổ phía Đông cũng chẳng phù hộ cho cậu có một cuộc sống tốt, nhưng Minh Nguyệt thì có.

Cái cô nhóc lớn lên cùng cậu kia, chỉ có cô bé ấy là quan tâm đến hi vọng ảm đạm của cậu thôi, hay làm nũng với cậu, dịu dàng gọi cậu là “Chu Chu”, có khi thì nhẹ nhàng hôn lên má cậu, rồi bây giờ vừa mới nghe cậu nói “anh thích em” xong là đã ngốc nghếch gật đầu luôn.

Chu Tự Hằng nở nụ cười.

Cậu thật sự cảm thấy Minh Nguyệt rất ngốc, lại quên mất là hai người đang nói chuyện điện thoại, cô bé có gật đầu thì cậu cũng đâu có nhìn thấy được.

Đúng là...ngốc nghếch một cách đáng yêu...

Nội tâm trống vắng của Chu Tự Hằng nhanh chóng được lấp đầy bởi sự ngọt ngào, cậu cố gắng kìm nén hơi thở ghen ngào của mình, tỏ ra tự nhiên trên choker cô bé: “Sao em lại ngốc như vậy chứ ~”

“Em không ngốc.” Minh Nguyệt hình như đang rất căng thẳng, một lúc sau, cô bé lại lắp bắp hỏi: “Vậy...Lời anh vừa mới nói, anh có còn giữ lời không?”

cô bé vội vàng như vậy là vì sợ Chu Tự Hằng đổi ý.

“anh vừa mới nói cái gì cơ?” Chu Tự Hằng cố tình hỏi lại.

Đầu bên kia Minh Nguyệt lại yên lặng, nhưng cậu không cần nghĩ cũng biết là cô bé đang xấu hổ.

Tuyệt bắt đầu thưa dần, gió cũng bớt thổi mạnh, ban nhạc trong quán vẫn tiếp tục hát: “anh thừa nhận lỗi là ở ánh trăng, ánh trăng là em sao quá đẹp và dịu dàng, khiến cho anh trong nháy mắt muốn được đi cùng em đến bạc đầu...”

Tiếng hát trầm buồn đầy tình cảm truyền vào trong điện thoại, Minh Nguyệt có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Chu Tự Hằng cũng ngâm nga hát theo cho cô bé nghe, tiếng hát khiến cho người ta rung động hơn bất cứ lời ngon tiếng ngọt nào.

Cậu hát một lúc rồi mới dừng lại, nói: “Tất nhiên là giữ lời rồi, chỉ cần em đồng ý thì chúng mình sẽ là một đôi.” Ngừng một lúc, cậu lại nhẹ nhàng hỏi: “Được không?”

“Được ạ.” Minh Nguyệt cho cậu một câu khẳng định chắc chắn, đầu bên kia lập tức truyền đến tiếng cười dịu dàng.

cô bé cứ cười, Chu Tự Hằng cũng cứ nghe, rất có kiên nhẫn, mãi đến khi đầu bên kia truyền đến tiếng nhắc nhở của Giang Song Lý thì Minh Nguyệt mới lưu luyến không rời mà cúp máy.

Dù chỉ còn lại tiếng tút tút, Chu Tự Hằng cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Dư âm của ly rượu đã xộc lên đỉnh đầu, cậu gờ tay vò tóc, nằm gục xuống quầy bar, miệng huýt sáo rồi lại cười, tâm trạng vô cùng tốt.

“đi con mẹ nó luôn đi Chu Xung, đi mà kết hôn mẹ luôn đi, tôi chẳng quan tâm!” Chu Tự Hằng quay sang nắm lấy vai Bạch Dương, “Đê béo, từ bây giờ á, mày có thể quang minh chính đại gọi Minh Nguyệt là chị dâu rồi!”

Vì không biết uống rượu nên Chu Tự Hằng đã say, hoặc có thể cậu say vì Minh Nguyệt, hai mắt cậu sáng lên như ánh sao, bàn tay đưa lên miệng để che giấu đi nụ cười, trên mu bàn tay vẫn còn hai vết máu đã ứ lại, nhìn qua rất đáng sợ, nhưng cậu vẫn cười rất dịu dàng, gương mặt đẹp trai giãn ra, chẳng để ý đến vết thương nữa.

Bạch Dương sững sốt một lúc lâu rồi mới nhớ ra bát mì, cậu ta gấp một miếng lớn cho vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa đáp: “Ừm, vâng ạ.” Cậu ta lại hi vọng Chu Tự Hằng thoải mái hơn một chút, nên lại áp ứng hỏi: “Vây...chú Xung có thể không kết hôn không?”

Nhân sinh luôn có đại hi đại bi, Chu Tự Hằng nghĩ, cậu đã được nếm trải cả hai điều chỉ trong một ngày hôm nay rồi.

Cậu nhắm mắt lại, lắc đầu đáp: “không thể.”

“Tại sao ạ?” Bạch Dương há to mồm, “Chú Xung rất giỏi mà.”

Chu Tự Hằng trầm giọng nói: “Ông ấy nói là có những chuyện mà mình không thể làm chủ được.”

không phải cậu không hiểu ý của câu đó, nhưng thật sự cậu cho rằng đó chỉ là viện cớ, hoặc có thể coi đây là sự khuất phục hèn kém.

Bạch Dương rũ mắt xuống, đầu cúi gằm, hai tay mập xoắn xoắn cái áo lông, trên quầy bar vẫn còn bát mì Dương Xuân và cái bánh bao thịt nóng hổi, nhưng cậu ta chẳng có hứng ăn nữa.

“Sao thế? Sao không nói câu nào?” Chu Tự Hằng tỏ vẻ không kiên nhẫn vỗ đầu Bạch Dương, “Chê anh uống chung ly rượu với mày à? không vấn đề gì, anh mời mày ly khác, bảy vị luôn!” Cậu nhếch môi cười, vỗ tay gọi anh pha chế đang bận dọn dẹp từ rượu hỗn độn.

anh pha chế lại pha thêm một ly khác, trên thành ly có gắn một miếng chanh mỏng.

Ánh đèn mờ ở quầy bar làm nổi bật màu sắc rực rỡ của ly rượu, Bạch Dương không uống, cậu ta nhìn ly rượu hồi lâu rồi nói: “Bố em trước khi chuyển công tác, đã từng là một cảnh sát truy bắt tội phạm ma túy.”

Khóe miệng đang nhếch lên của Chu Tự Hằng từ từ co lại, cậu lười nhác hơi ưỡn thẳng lưng lên, ngón tay gõ lên quầy bar được lát đá cẩm thạch.

Bạch Dương tiếp tục kể chuyện: “Bố em đã từng phá được rất nhiều vụ án lớn, cũng bắt được rất nhiều kẻ xấu, trong lòng em ông ấy luôn là một đại anh hùng, cũng là niềm tự hào của cả gia đình em.Hồi xưa ông ấy hay phải đi nước ngoài công tác, công việc rất bận rộn, mẹ em cũng đi làm, ở nhà em được ông bà nội chăm sóc, đến giờ tan làm thì cả nhà mới được đoàn tụ.Khi ấy, em cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ.”

Đối với Chu Tự Hằng thì Bạch Dương là một tên nhóc rất vui vẻ, nhát gan và tham ăn, rất dễ thỏa mãn, có khi chỉ cần một viên kẹo đường là cũng đủ để cậu ta sung sướng thật lâu rồi.

Nhưng bây giờ nhìn Bạch Dương rất yếu đuối, đầu cúi gằm nên không nhìn thấy mặt, chiếc áo khoác lông ôm chặt lấy người cậu ta.

“Cho đến khi em năm tuổi, bố em lập được công lớn, ngày ông được nhận bằng khen...” Bạch Dương cố gắng giữ bình tĩnh, “Ông ấy ở đơn vị để nhận thưởng, mẹ em cũng đi cùng, em và ông bà nội ở nhà chuẩn bị cho ông ấy một bàn thức ăn ngon, nhưng chờ mãi chờ mãi, đến khi trời tối mà bố em vẫn chưa về, lúc nghe thấy chuông cửa, mở cửa ra thì không phải bố em, mà là đám người xấu đến trả thù.”

“Ông bà nội em vì lớn tuổi nên không quen ngủ giường có phản cứng, cho nên đã đặt lên trên phản một tấm đệm, dưới ván giường có một khe hở, nên ông bà đã giấu em ở đó.” Bạch Dương ngẩng đầu lên, vung tay miêu tả: “thật ra hồi nhỏ em gầy lắm, cực kỳ gầy, cho nên mới chui được vào cái gầm giường hẹp như thế.Ở trong đó rất tối, em cứ trốn mãi ở đấy, chờ thật lâu thật lâu mà cũng không thấy ông bà nội gọi tìm, mà em thì cũng không dám ngủ, cũng không dám gọi người, về sau bố em phải dùng chó nghiệp vụ thì mới tìm ra em.”

“Khi em tỉnh lại, người nhà nói là em đã ở đó bốn ngày rồi.” Cậu ta mở mắt ra, đôi mắt màu nâu nhạt rất sáng, “Từ đó về sau, em rất sợ bóng tối, cũng sợ sẽ bị người khác bỏ lại một mình.”

Chu Tự Hằng không biết phải nói gì, cậu vẫn cho rằng Bạch Dương là một người luôn vô ưu vô lo, là một cậu bạn may mắn vì có một gia đình hạnh phúc.

Bạch Dương rất béo, cậu ta phải to hơn gấp đôi Chu Tự Hằng, cậu ta chưa từng mua quần áo ở cửa hàng, đồng phục học sinh cũng không có size cho cậu ta, cho nên lúc nào cậu ta cũng mặc đồ thể thao rộng thùng thình được đặt may riêng, đi đến đâu thì cũng bị người ta chú ý đến đó.

Nhưng cậu ta dường như không nghĩ là mình béo, con thèm ăn không bao giờ khắc chế được, không lúc nào là không thấy cậu ta kêu đói.

“Vậy mày có giận bố mày không?” Chu Tự Hằng ẩn vai Bạch Dương hỏi.

“không giận.” Bạch Dương lắc đầu, “Vì em biết là bố còn khổ sở hơn em nhiều.”

Cậu ta uống một ngụm rượu, nói tiếp: “Sau hôm ấy, ông mất đi ba, mất đi mẹ, mất cả người em trai ruột, so với em thì ông ấy còn đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần. Nhưng ông không hề chia sẻ với bất kì ai, chỉ khác là từ đó trở đi ông đối xử với em càng ngày càng tốt hơn trước.”

“Cho nên em biết, thật ra thì thế giới của người trưởng thành rất khắc nghiệt, mỗi người họ đều có nỗi khổ riêng của mình, nhưng vẫn phải gắng gượng mỉm cười.” Bạch Dương nhìn Chu Tự Hằng, “Đại ca, nếu như em là anh thì em sẽ tha thứ cho chú Chu Xung, vì em nghĩ chú ấy thật sự thân bất do kỷ.”

Chu Tự Hằng yên lặng.

Bạch Dương không đợi cậu trả lời mà đã vỗ vai cậu nói: “Tuyệt ngừng rơi rồi, em phải về đây.” Vừa bước được hai bước thì cậu ta lại quay lại, cầm cái bánh bao thịt trên quầy bar nhét vào túi áo, cười híp mắt rồi rời đi.

Chu Tự Hằng nhìn cánh cửa thủy tinh đã vỡ tan, một lúc sau mới uống nốt ly rượu của Bạch Dương rồi mặc áo khoác đi về.

Mọi người trong quán thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng dọn dẹp, cả đồng hồ loạn như vậy, không biết dọn đến khi nào mới xong đây.

Chu Tự Hằng tay dứt túi quần, đội mũ che kín hai tai.

Thân hình mập mạp của Bạch Dương và dáng vẻ nhũn nhũn hút thuốc của Chu Xung cứ quanh đi quẩn lại trong đầu Chu Tự Hằng, cậu đang cố gắng suy nghĩ thật kĩ một lần cuối cùng.

đi đến con đường nhỏ ven hồ, nhìn vào không thấy nhà cậu sáng đèn, nhưng cậu biết Chu Xung không ra ngoài, có lẽ đang ở trong nhà hút thuốc.

Cậu lại ngẩng lên nhìn vào phòng Minh Nguyệt, cũng không bật đèn, chắc là đi ngủ rồi.

hiện tại cậu đang có đầy bụng tâm sự muốn nói với Minh Nguyệt, nhưng nhìn đồng hồ thì đã gần mười một giờ rồi.

Chu Tự Hằng liếc mắt nhìn lên sân thượng nhà Minh Nguyệt, tâm trạng bỗng thay đổi hẳn, sự ngọt ngào che lấp đi nỗi khổ sở.

“Chu Chu.” Lúc cậu còn đang do dự có nên vào nhà hay không thì bỗng nghe thấy có người gọi mình.

Là Minh Nguyệt.

cô bé từ trong nhà gửi xe chạy ra, đầu đội mũ len trắng, mặc áo lông chùm kín mặt cá chân, giọng nói nghe rất vui vẻ.

Chu Tự Hằng đứng im tại chỗ, dường như không dám tin vào mắt mình.

Đợi đến khi Minh Nguyệt đứng trước mặt cậu, cậu mới phục hồi lại tinh thần.

Mấy tiếng trước cậu mới vừa tỏ tình qua điện thoại với Minh Nguyệt, cho nên bây giờ cảm thấy hơi ngại ngùng: “Sao em còn chưa ngủ?”

Hành động của cậu nhanh hơn lời nói, đưa tay bẹo má cô bé một cái, ngoài dự tính của cậu, má cô bé lạnh như băng, lại sờ tai và áo khoác của cô bé, cũng lạnh ngắt như vậy, chiếc áo khoác thậm chí còn ngấm nước vì bị tuyết rơi vào.

“Lạnh thế này mà lại ra ngoài trời đứng, em không sợ bị bệnh à?” Chu Tự Hằng vội vàng nói, giúp cô bé kéo chặt áo lông.

Hai mắt Minh Nguyệt lấp lánh như ánh sao, cô bé xấu hổ cười lắc đầu, lại nhích đến gần Chu Tự Hằng một chút, lấy can đảm nói: “Em không lạnh.”

cô bé nói tiếp: “Chu Chu, tuy em không rõ là tại sao hôm nay anh lại thổ lộ với em, cũng không biết là anh đã thích em từ khi nào, nhưng em muốn nói cho anh biết là...”

“Em cũng thích anh, thích từ rất lâu rồi.”

“Em đến nhà tìm anh, chú Chu bảo anh không có nhà, nên em đứng ở đây chờ anh về.”

“Em ở đây chờ anh lâu lắm rồi, cũng chỉ để nói cho anh vậy thôi, em sợ nếu em không nói ra thì tối nay sẽ mất ngủ mất.” Minh Nguyệt nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình, những lời mà ban nãy không thể thốt ra được trong điện thoại. cô bé kiễng chân lên hôn hai má Chu Tự Hằng, sau đó xấu hổ chạy biến đi.

Chu Tự Hằng cười rộ lên, lúc này Minh Nguyệt đã chạy mất dạng rồi.

“Em chỉ cần nói ra là đêm nay ngủ ngon rồi, còn anh thì làm sao mà ngủ được đây?” Chu Tự Hằng bắt đầu đi nói.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Có lẽ vì đêm đã khuya, có lẽ vì hai ly rượu của Bạch Dương có nồng độ cồn mạnh, hoặc cũng có lẽ là trong lòng có nhiều tâm sự, cho nên vừa mới vào được đến phòng mình, Chu Tụ Hằng đã lăn ra ngủ.

Cậu ngủ rất say, quần áo còn không thay ra, co quắp nằm trên giường, miệng còn lẩm bẩm nói mớ.

Chu Xung rón rén đi vào phòng con trai, ngồi xuống mép giường, hẩn chỉ dám ghé vào ngồi, chứ không để cho đệm lún xuống, mọi động tác đều vô cùng cẩn thận.

Tuyệt mới ngừng roi, nhưng ngoài trời gió vẫn lạnh thấu xương, Chu Xung chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao hơn một chút, sau đó lại đi ra đóng cửa sổ lại.

Trong lúc hẩn đang làm, Chu Tụ Hằng có hơi nhăn mũi lại, chỉ một cử chỉ nhỏ vậy thôi nhưng cũng khiến Chu Xung giật mình, hẩn giơ tay lên ngửi xem trên người mình có mùi thuốc lá hay không, tất nhiên là không có, vì trước đó hẩn đã thay một bộ quần áo khác rồi.

Tuổi đã cao, chuyện phải lo nghĩ cũng nhiều hơn, rất nhiều vấn đề trở nên khó giải quyết, một mặt hẩn hi vọng con trai có thể hiểu cho mình, hi vọng con trai sẽ trưởng thành và biết suy nghĩ hơn một chút, nhưng mặt khác hẩn lại không muốn con trai nhận thức được thế giới tàn khốc của người lớn khi còn quá nhỏ, hẩn muốn con trai có một tuổi thơ tươi đẹp dưới sự che chở của hẩn.

Trong phòng chỉ có ánh trăng mờ mờ từ khe hở của rèm cửa chiếu vào, trong bóng tối, Chu Xung thấp thoáng có thể trông thấy gương mặt của con trai.

Chu Tụ Hằng ngủ rất say, nghiêng người nằm co rúc, cặp lông mi dài hình như hơi ướt, nhìn có vẻ yếu đuối và bất an. Tư thế ngủ này về mặt tâm lý học mà nói thì đó là biểu hiện của sự thiếu hụt cảm giác an toàn.

Chu Xung muốn đưa tay lau mắt cho con, nhưng cánh tay vừa mới đưa ra thì bỗng khựng lại, hồi lâu sau, hẩn thu tay về, các ngón tay rũ xuống.

“Tiểu Nguyệt Lượng.” Chu Tụ Hằng ngủ mơ, trở mình, ôm chặt lấy cái chăn vẫn được gấp gọn rồi khẽ cọ cọ, không biết đang mơ gì mà khiến cho cậu bật cười vui vẻ.

Nụ cười của cậu có cảm giác hơi xấu hổ nhưng vẫn ngọt ngào, miệng hơi giật giật, sau đó lại yên lặng ngủ.

Chu Xung cực kỳ ghen tỵ với Minh Nguyệt, lại thầm trách bản thân lại đi ăn giấm với cô bạn gái nhỏ của con trai, “Đúng là có vợ quên cha.” hẩn nhõng nhẽo nói xong, tâm trạng thoáng cái đã trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, đưa tay nhẹ nhàng cời áo khoác và áo lông đã ướt nhẹp vì dính tuyết của Chu Tụ Hằng ra, thay cho con bộ đồ ngủ rồi đắp chăn cho con.

một loạt hành động làm cho Chu Xung toát mồ hôi hột, hẩn nhìn chân tay con, không khỏi nghĩ con hẩn lớn nhanh quá, hẩn đã không thể ôm được nữa rồi.

Chu Xung cảm quần áo của con đi ra ngoài, sau đó lại vào nhà vệ sinh lấy một chậu nước nóng, lau mặt cho Chu Tụ Hằng, hơi nước nóng làm dậy lên mùi rượu trên người cậu, truyền vào mũi Chu Xung.

Trong lòng hẩn cảm thấy hơi chua xót, động tác chậm lại, tiếp tục lau tay cho con trai.

Vết máu đọng lại trên mu bàn tay trắng trẻo của Chu Tụ Hằng tạo thành một sự đối lập, làm cho Chu Xung vừa lau mà vừa suýt chảy nước mắt.

Con hẩn hẩn hiểu, khả năng đánh đấm là do được huấn luyện viên chuyên nghiệp đào tạo mà thành, nên trình độ cực kỳ tốt, mấy năm nay Chu Tụ Hằng phản nghịch, gần như ngày nào cũng đi đánh nhau hết trận lớn trận nhỏ, nhưng hẩn chưa từng thấy con trai bị thương, ngay cả một vết máu nhỏ cũng không có.

Nhưng tối nay, Chu Tụ Hằng lại bị thương, theo như lời Trương Văn Kiệt nói thì còn chảy không ít máu, cả quán bar cũng đã trở thành một mớ hỗn độn.

Người gây sự là hai thanh niên say rượu, Chu Xung tin chắc rằng con trai mình không thể có chuyện đánh không lại bọn họ, vết thương này là do Chu Tụ Hằng có tình làm ra.

Suy nghĩ này khiến cho lòng Chu Xung nhói đau, hẩn nhẹ lau tay cho con, không cẩn thận đụng phải vết thương.

“Đau...”

Chu Tự Hằng đột nhiên mở tròng mắt ra, nhìn thấy Chu Xung ngồi bên giường, hai mắt cậu đỏ lên, nét mặt buồn bã.

“Bố.” Chu Tự Hằng gọi một tiếng, chắc vì vẫn nghĩ mình đang nằm mơ nên lại nhắm mắt lại, cầm khẽ chà vào chân, tiếp tục ngủ.

Chữ “Bố” được gọi một cách rất nhẹ nhàng và yếu ớt, là phản ứng theo bản năng, nghe không được rõ lắm, nhưng cũng đủ khiến Chu Xung ảm lòng, hắt lau nước mắt, móc tuýp thuốc mỡ trong túi áo ra rồi thoa cho con.

Xong việc, hắt cúi đầu hôn lên trán con một cái rồi bung chậu nước nóng đi ra cửa.

Có lẽ vì phòng hơi tối, nên Chu Xung vô ý đụng phải bàn học của Chu Tự Hằng.

trên bàn vẫn chỉ bày đầy các loại mô hình và đĩa CD game, máy tính và điện thoại của Chu Tự Hằng luôn là loại mới nhất, ở dưới ngăn bàn có vài cuốn sách và vở ghi.

Chu Xung sờ lên mấy cuốn sách, lại quay đầu nhìn con trai một chút rồi đi ra ngoài.

*

Chu Tự Hằng tỉnh dậy sau một đêm, ngoài cửa sổ tuyết đã không còn rơi, trời quang mây tạnh.

Cậu khẽ vuốt mi tâm, nằm trên giường một lúc nữa, ngẫm nghĩ hình như mình đã mơ tận hai giấc mơ, vừa mơ thấy Tiểu Nguyệt Lượng, lại vừa mơ thấy Chu Xung.

Cậu không nhớ lắm là mình đã mơ thấy gì về Tiểu Nguyệt Lượng, chỉ nhớ là nó tràn đầy sự ngọt ngào, nhưng đôi mắt đỏ rực đầy tơ máu của Chu Xung thì hoàn toàn không thể biến mất khỏi đầu của cậu được.

“Mẹ nó!” Chu Tự Hằng chửi một tiếng, tâm trạng vui sướng bị dập tắt, cậu gơ tay lên che mắt, một lúc sau liền phát giác có gì đó không đúng nên lại lập tức gơ tay phải lên, thấy vết thương của mình đã được xử lý tốt, còn bôi cả thuốc mỡ nữa.

Chu Tự Hằng giật bắn người ngồi dậy, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, thấy quần áo của mình cũng được thay ra rồi.

không phải là mơ.

Chu Xung chắc chắn đã vào phòng cậu, thay đồ cho cậu rồi bôi thuốc.

Ý thức được chuyện này, Chu Tự Hằng bỗng ngây người một lúc lâu, gãi đầu, cúi xuống nhìn mu bàn tay, chà xát mặt rồi thở dài.

Trong đầu rất loạn, Chu Tự Hằng không muốn nghĩ nữa, cậu mở cửa ra sân thượng đứng, nhìn rèm cửa sổ phòng Minh Nguyệt vẫn chưa được kéo ra.

“Con sâu lười.” Chu Tự Hằng chỉ cần nghĩ đến Minh Nguyệt là lại không nhịn được cười, cậu lại quay về phòng, đứng trước tủ quần áo lục lại mãi.

cô giúp việc mới xếp lại tủ quần áo của cậu nên vị trí đảo lộn hết cả, ngay đến cả quần áo mùa hè cũng bị cậu bới ra ném xuống sàn, “không phải cái này, cũng không phải cái này, biến đâu mất rồi không biết!”

Mãi đến khi quần áo bị cậu ném chất đầy thành núi trên sàn, cậu mới tìm được cái áo khoác mình cần, lần này cậu ở trong nhà vệ sinh sửa soạn một lúc lâu mới ra ngoài, để ý hình tượng hơn ngày thường rất nhiều. Đứng ở trước cái gương to, Chu Tự Hằng xoay qua xoay lại ngắm nghía, tay cầm chai sữa tươi, huyết sáo với mình trong gương: “Bạn trai của Minh cô nương, chào buổi sáng ~”

Lời này vừa vắn bị Chu Xung nghe thấy, hắt lắc đầu, cảm thấy buồn cười không chịu được.

Trong ngày trời đông, Chu Tự Hằng đạp tuyết mà đi, cậu vào gara lấy xe đạp ra, thông thả đứng trước cửa nhà họ Minh rồi bấm chuông.

Chắc vì xấu hổ nên Minh Nguyệt không mở cửa sổ ra gọi cậu như thường ngày, một lúc sau mới thấy cô bé đỏ mặt đi ra.

Cách không xa, Chu Tự Hằng đã nhìn thấy cô bé hàng xóm của mình đứng ở cửa do dự hồi lâu rồi mới lẻ mề đi tới, động tác còn chậm hơn cả rùa.

Minh Nguyệt là một học sinh rất ngoan, mỗi ngày đều chăm chỉ cố gắng học hành, dù có không hiểu lời giảng của cô giáo thì cô bé vẫn nghiêm túc ghi chép đầy đủ. Trước tới qua Chu Tự Hằng thật sự không quá kì vọng rằng mình sẽ tỏ tình thành công, dù gì thì chuyện yêu sớm cũng là vấn đề cấm kỵ đối với các học sinh giỏi.

Minh Nguyệt mặc đồng phục mùa đông đi tới, dáng vẻ yếu điệu cùng vóc người mảnh mai, cô bé đội một cái mũ trắng, mái tóc đen dài tết thành hai bím tóc lỏng, đôi mắt hoa đào rũ xuống, cặp lông mi khẽ run.

Minh Nguyệt thoạt nhìn thì thấy rất yếu đuối, là điển hình của những cô gái vùng Giang Nam, nhưng so với tưởng tượng của Chu Tự Hằng thì Minh Nguyệt dũng cảm và kiên định hơn nhiều.

Dũng cảm đến mức nhận lời yêu một học sinh hư nổi tiếng trường Nhất Trung và cả cái đất Nam Thành này.

Càng dừng cảm hơn là cô bé còn đứng trong trời tuyết chờ cậu, thẳng thắn nói với cậu những suy nghĩ trong lòng mình.

Chu Tự Hằng cong môi cười, không kịp đợi cô bé chậm rì rì đi tới mà chủ động đạp xe đến trước mặt cô bé luôn, “Chậm muốn chết! Còn lè mề thế thì sẽ muộn học đấy!”

Minh Nguyệt ngược mắt lên, cái đầu khề giật giật, hai mắt chớp chớp nhìn như nai con.

Lúc này cô bé mới nhìn thấy rõ bộ đồ Chu Tự Hằng đang mặc, giống như mình, cậu cũng mặc đồng phục mùa đông màu xanh đậm của trường, áo khoác không kéo hết khóa, lộ ra cái áo lông đen cổ tròn bên trong.

Chu Tự Hằng chưa bao giờ mặc đồng phục học sinh, từ trước đến giờ luôn rất ghét, lúc nhận đồng phục rồi mang về nhà, cậu chẳng nhớ là đã vứt nó ở xó nào rồi, lúc nào cũng chỉ mặc đồ đen thôi.

Nhưng hôm nay cậu lại đặc cách mặc cái bộ đồng phục màu xanh ngu ngốc này.

Chu Tự Hằng vốn đã rất đẹp trai, gương mặt tựa như được điêu khắc mà thành, dù có mặc đồng phục học sinh thì vẫn làm nổi bật lên khí chất của mình.

“Sao anh lại...” Minh Nguyệt xoắn tay vào nhau hỏi, “Lại mặc đồng phục vậy?”

“Nhìn xấu lắm đúng không?” Chu Tự Hằng không quen mặc đồng phục, cậu lớn nhanh quá nên giờ ống tay với ống quần đã hơi chật, không phải quá ngắn nhưng cũng không thoải mái lắm. Cậu có phần mất tự nhiên kéo vạt áo, nở nụ cười, cúi đầu nói vào tai Minh Nguyệt: “Nhưng anh muốn mặc đồ đôi với em.” Cũng muốn cho tất cả mọi người biết rằng hai người họ là một cặp.

Hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên yêu đương thôi, vậy mà cậu đã trắng trợn biểu lộ tâm tư của mình ra rồi.

Nào có ai coi đồng phục học sinh là đồ đôi chứ?

Cái người này... Sao lại ngốc như vậy?

Minh Nguyệt dở khóc dở cười, Chu Tự Hằng lại xán lại đòi cô bé trả lời: “Có đẹp không?” Cậu kiêu ngạo hất cằm lên, cố gắng kìm chế sự vui sướng trong lòng.

“Đẹp.” Minh Nguyệt chân thành khen ngợi.

Chỉ một câu đó thôi cũng đủ khiến Chu Tự Hằng muốn bay lên rồi, đám mây đen trong lòng đã trôi đi, trở thành một bầu trời xanh nắng đẹp.

Minh Nguyệt cũng bị vui lây, cô bé mỉm cười, hai má lúm đồng tiền hiện rõ trên gò má.

Chu Tự Hằng cúi đầu hôn một cái lên đỉnh chỗ má lúm của Minh Nguyệt, lại giữ mặt cô bé rồi ngắm nhìn: “Em cũng đẹp lắm.”

Trong lòng Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt vẫn luôn là người xinh đẹp nhất, lúc giận cũng xinh, lúc làm nũng cũng xinh, lúc lạnh lùng cũng xinh, lúc cười thì càng xinh hơn nữa.

[Em cũng đẹp lắm.]

Giọng của cậu nghe rất dịu dàng, đôi môi mỏng vừa áp lên má Minh Nguyệt đã liền cảm thấy lưu luyến vô cùng.

Cậu là đại biểu cho đám học sinh hư, nhưng ở trước mặt Minh Nguyệt thì luôn rất quy củ, cùng lắm thì chỉ hay bóp má cô bé, cạo cạo cái mũi nhỏ một chút thôi, còn nếu nói thật sự thân mật thì đây là lần đầu tiên.

Minh Nguyệt có phần khôngỡ khi đôi môi của Chu Tự Hằng dời đi, theo bản năng liền đưa tay kéo vạt áo của cậu.

Tay mới vừa chạm vào áo Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt liền lập tức sững sờ vì sự can đảm của mình, dường như mỗi khi đối diện với cậu, cô bé hoàn toàn rũ bỏ được hết sự rụt rè và ngoan ngoãn của mình, chỉ muốn bày tỏ hết tình cảm trong lòng mình với cậu thôi.

Chu Tự Hằng thấy hành động mờ ám của Minh Nguyệt thì lòng rung động lắm, lập tức huyết sáo một cái.

Cậu một tay giữ xe đạp, một tay ôm ngang lưng Minh Nguyệt, sờ lên cái mũi lông trắng mềm của cô bé, cúi đầu nói: “cô nương à, mắt nhìn người của cô được lắm!”

Cậu nở nụ cười, sau đó vô cùng thành kính và nâng niu hôn một cái lên vầng trán tuyệt đẹp của Minh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

một cái hôn rất kêu giữa bầu không khí vắng vẻ tĩnh lặng, xung quanh chẳng có ai, chỉ có mỗi Chu Tự Hằng dịu dàng cảm và liễu lĩnh hôn Minh Nguyệt, trong phút chốc, Minh Nguyệt cảm thấy tiết trời lạnh lẽo hôm nay đã trở nên ấm áp hẳn, lúc Chu Tự Hằng dứt ra, cô bé còn đưa tay che trán cười khúc khích.

“Thích anh đến thế cơ à?” Chu Tự Hằng vui lắm, hai tay ôm lấy gương mặt bầu bĩnh của Minh Nguyệt, nhẹ nhàng kéo kéo, nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của Minh Nguyệt khiến cho cậu rất thỏa mãn, hận không thể nhét cô bé vào trong ngực mình.

Thân phận giờ đã thay đổi rồi, nên Chu Tự Hằng có phần không kiềm chế được, cứ động tay động chân với Minh Nguyệt.

“Bây giờ em cực kỳ thích anh.” Minh Nguyệt không hề e ngại mà đáp, chẳng qua lúc nói xong cô bé liền liếc mắt nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chỉ mỗi bây giờ thôi á?” Chu Tự Hằng không hài lòng lắm, lại tiến sát vào hỏi.

Minh Nguyệt không trả lời, cô bé kéo tay phải của cậu ra nhìn, thấy có vết thương thì xụ mặt xuống, mày nhíu lại, chẳng nói câu nào mà chỉ nhìn mãi thôi.

cô bé tuy nhìn chăm chú vết thương, nhưng cũng không quên chu cái miệng ra thôi.

“Có đau không?” Minh Nguyệt thôi một cái rồi đưa tay sờ vào phần da xung quanh vết thương.

“Đau!” Chu Tự Hằng nghe thấy giọng gào lên, “Đau lắm á!” Cậu giả bộ đáng thương rồi giơ tay ra gần miệng Minh Nguyệt, “Em thôi cho anh thêm chút nữa đi.” Cậu không hề thấy đau, nhưng vẫn tỏ ra yếu ớt để được Minh Nguyệt thương.

Chu Tự Hằng thầm khinh bỉ chính mình, nhưng vốn mặt dày nên cũng kệ.

Diễn xuất lố như vậy mà Minh Nguyệt vẫn ngốc nghếch cho là thật, cô bé cẩn thận nâng tay Chu Tự Hằng lên, nhẹ nhàng thổi.

cô bé có làn da trắng ngần, lúc này đang phồng má lên, nghiêm túc thổi lên vết thương của cậu, bím tóc lỏng lẻo lúc ăn lúc hiện, ánh mắt của cô bé long lanh ngập nước, hiện rõ sự đau lòng, khiến cho lòng cậu cũng đau theo.

Cái miệng chết tiệt này!

Chu Tự Hằng thật sự muốn vả cho mình một phát, cậu mím môi, vỗ nhẹ mặt Minh Nguyệt, áy náy nói: “Được rồi được rồi, anh không đau đâu, gạt em thôi.” Lại đưa ngón cái ra lau khóe mắt cô bé, “Nước mắt sắp chảy ra rồi đây này, bánh bao yếu ớt ả.”

Minh Nguyệt không tin lắm, cô bé tức giận nói: “Vết thương này từ đâu mà có hả?”

Hơ! cô nhóc này, bắt đầu muốn quản cậu rồi đây à?

Nếu là người khác thì Chu Tự Hằng một là sẽ mặc kệ, hai là đập cho một cước luôn rồi, nhưng vì đây là Minh Nguyệt nên cậu mới không làm vậy, chẳng qua cậu thật sự không muốn nói ra, nhưng cũng không thể lẩn tránh, đành nói: “anh đi đánh nhau.”

nói xong cậu ngại ngùng cúi đầu, ánh mắt lén lén lút lút nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt biết nhất định là Chu Tự Hằng không nói thật, nhưng nhìn đáng vẻ đáng thương của cậu thì cũng không nỡ tra hỏi thêm, chỉ một lần nữa kéo tay cậu đưa đến gần miệng, nhẹ nhàng hôn lên vết thương một cái, nói: “Sau này anh đừng bắt cần như vậy nữa.”

cô bé vừa trách móc vừa cảm thấy rất đau lòng.

Minh Nguyệt hôn không mạnh, thuốc bôi của Chu Xung có vẻ cũng rất tốt, hoặc có thể vì cậu còn trẻ nên vết thương mau lành, trên mu bàn tay đã bắt đầu lên da non, nhưng lúc được Minh Nguyệt hôn, cậu lại cảm thấy tê dại, dường như có một dòng điện xông vào trái tim, khiến cho cậu như muốn tan ra.

Chu Tự Hằng nhìn đôi môi hồng của Minh Nguyệt, không biết nghĩ gì mà lại nhẹ liếm đôi môi khô khốc của mình, “Ừ” một tiếng, sau lại thấy chưa đủ chân thành nên bổ sung thêm: “anh biết rồi.”

đã không còn sớm, Chu Tự Hằng ngồi lên xe đạp, vỗ vào chỗ ngồi đằng sau, nói: “Em lên đi, sắp muộn học rồi.”

Chỉ nói không thôi thì chưa đủ, cậu còn kéo tay Minh Nguyệt, ấn cô bé ngồi xuống, sau còn bắt cô bé vòng tay ôm eo mình nữa.

Minh Nguyệt xấu hổ giẫy dụa: “Chu Chu anh buông tay em ra.”

“không buông!” sự chống cự của Minh Nguyệt đối với Chu Tự Hằng mà nói thì hoàn toàn không nhằm nhò gì, cậu thậm chí còn vui vẻ náo loạn cùng Minh Nguyệt một chút, cuối cùng mới nghiêm túc dặn dò: “Bắt đầu từ hôm nay, em phải ôm eo anh lúc ngồi xe đạp.”

Cậu đã muốn Minh Nguyệt ôm eo mình lâu rồi, từ ngày đầu tiên đạp xe chở cô bé đi học đã nghĩ đến rồi cơ, bây giờ vất vả lắm mới được danh chính ngôn thuận, sao cậu có thể thỏa hiệp được cơ chứ?

“Đây là mệnh lệnh của bạn trai đấy nhé.” Chu Tự Hằng giữ chặt tay cô bé không chịu buông.

Thấy cậu bá đạo như vậy, Minh Nguyệt đành ậm ừ cho qua, ngoan ngoãn vòng tay ôm eo cậu.

cô bé nghe lời rồi, Chu Tự Hằng lại bắt đầu được voi đòi tiên: “Hôm nay gió lớn lắm, em áp mặt vào lưng anh đi, đừng để bị cảm lạnh.” Cậu quay lưng về phía Minh Nguyệt mà nói nên Minh Nguyệt không nhìn thấy nét mặt của cậu, nhưng ngược lên thì trông thấy dúi tóc trên đầu cậu đang dựng lên rồi đang đưa trước sau.

Nhìn xem cậu ta đắc ý chưa kìa!

Minh Nguyệt nào có chuyện không biết là Chu Tự Hằng đang kiêu cợ chứ, cô bé đạp một phát vào lưng cậu, áp mặt vào nói: “Rồi rồi, em nghe lời anh! anh mau đi đi, sắp muộn học rồi.”

Mặt của cô bé dán chặt vào lưng cậu, giọng nói nhỏ nhẹ đáng yêu, Chu Tự Hằng cầm tay Minh Nguyệt nhét vào túi áo đồng phục của mình: “Em phải làm như vậy nè.” Túi áo đồng phục khá rộng nên thừa sức để cô bé dúi tay vào.

Đội Minh Nguyệt ổn định rồi, Chu Tự Hằng mới để chân lên bàn đạp, huýt sáo rồi nói: “đi thôi ~”

Chú bảo vệ nhìn thấy hai người, quen miệng nói: “Cậu Chu đi thông thả nhé.”

Ngoài dự đoán của chú bảo vệ, hôm nay Chu Tự Hằng lại vui vẻ quay đầu vẫy tay đáp: “Chào chú nhé!” Cậu hét rất to, làm chú bảo vệ sững sờ nhìn, Minh Nguyệt thì càng áp chặt mặt vào lưng cậu hơn, còn véo eo cậu nữa.

Xấu hổ chết đi được!

Chu Tự Hằng cầm tay lái bằng một tay, tay còn lại dúi túi áo, bao lấy tay Minh Nguyệt, hỏi: “Thế mà đã ngưng rồi, sao tối qua lại còn đứng ở bãi gửi xe chờ anh?”

Tay của Minh Nguyệt rất nhỏ, lại mềm nữa, khiến cậu cứ muốn nắm mãi.

Chu Tự Hằng giống như một cái lò sưởi vậy, được cậu chắn phía trước nên Minh Nguyệt không bị gió lùa, tay cũng không lạnh, trong lòng cô bé xấu hổ lắm nhưng vẫn để mặc cho Chu Tự Hằng nắm tay, nghĩ một lát rồi nhỏ giọng đáp: “Bởi vì em nghe anh nói...” Minh Nguyệt dừng lại, bót đi mấy chữ, “Cho nên em mới muốn nhanh được gặp anh.” Tay cô bé khẽ ngoắc ngoắc lòng bàn tay Chu Tự Hằng.

Sáng sớm ở Nam Thành rất rét, gió thổi mang theo hơi lạnh của tuyết, nhưng trong lòng Chu Tự Hằng thì vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp dễ chịu.

Dường như những chuyện không vui đều đã tan biến hết, qua một đêm ngủ say thì đã ổn cả rồi.

Đến cổng trường, đang chuẩn bị dừng xe thì Bạch Dương cũng vội vàng đạp xe đến, cậu ta mặc một cái áo bông đỏ rực, đội mũ quả dưa, nom rất có không khí đón năm mới.

“Đại ca!!!” Bạch Dương há to mồm gọi, bánh xe trượt qua vũng nước đọng, làm bắn tung tóe lên ống quần của Mạnh Bồng Bồng đang vừa đi vừa đọc sách gần đó.

Từ trước đến nay Mạnh Bồng Bồng luôn không bỏ qua một chút thời gian nào để học, sau khi trở thành thủ khoa trong các trường cấp hai ở Nam Thành, cô bạn này càng chăm chỉ học hơn, bài tập mà Minh Nguyệt phải mất ba ngày mới làm xong, Mạnh Bồng Bồng thì chỉ mất một lúc thôi.

không cẩn thận làm bắn nước bắn lên quần lớp trưởng, Bạch Dương sợ hãi nhảy vào xuống xe, cả người lão đảo, tay giữ lấy cái mũ quả dưa, nhút nhát đứng trước mặt Mạnh Bồng Bồng.

Mấy năm qua kiểu tóc của Mạnh Bồng Bồng vẫn không hề thay đổi, vẫn là mái tóc dài ngang vai, cô bé có một làn da trắng nõn, tóc đen dài, chân tay thẳng tắp.

cô bé không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn, Bạch Dương thì sợ hãi mềm nhũn cả chân, cắn môi, bàn tay mập mập xoắn xoắn áo, nói: “Lớp trưởng...”

“Minh không phải lớp trưởng, mà là cán sự học tập.” Mạnh Bồng Bồng bình thản đáp, sau khi lên cấp ba, cô bé dứt khoát từ chối vị trí lớp trưởng và tự mình nhận làm cán sự học tập, một chức vụ vừa dễ dàng mà lại thích hợp hơn với cô bé.

Bạch Dương nghe xong thì không dám mở miệng nói gì nữa.

Chu Tự Hằng dừng xe rồi nhưng vẫn không chịu buông tay Minh Nguyệt ra, cứ thế dắt cô bé đến gần hai người kia, Bạch Dương thấy vậy liền nhút nhát đứng trốn sau lưng Chu Tự Hằng, sau lại suy nghĩ lại, đi đến trốn sau lưng Minh Nguyệt.

Bạch Dương to béo nên nhìn cậu ta đứng trốn đằng sau Minh Nguyệt mà buồn cười cực kỳ.

Minh Nguyệt không nhìn được mà bật cười, Bạch Dương nghe vậy thì hơi ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống.

“Sợ mà không biết chạy đi!” Chu Tự Hằng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cậu không thích Mạnh Bồng Bồng, vì ngày nào cô bạn này cũng ngồi giảng bài cho Minh Nguyệt, làm Minh Nguyệt không còn thời gian mà để ý tới cậu!

Minh Nguyệt giắt tay Chu Tự Hằng ra rồi nắm tay Mạnh Bồng Bồng, chào hỏi nhau mấy câu rồi cùng nhau đi vào trường.

Chu Tự Hằng tròn mắt há mồm, Bạch Dương thì âm thầm cảm tạ trời đất.

“Mẹ nó!” Tự dung bị người khác chen ngang, Chu Tự Hằng tức giận dậm chân, bê xe đạp vút vào trong bãi để xe, không quên trừng mắt nhìn Bạch Dương.

Bạch Dương rút rề lấy cái bánh bao thịt trong túi ra, nhỏ giọng lầm bầm: “Chị dâu thật tốt!”

“Lo mà ăn bánh bao của mày đi!” Chu Tự Hằng tức giận véo tai Bạch Dương quát.

Cậu đút hai tay vào túi quần, suy nghĩ một chút lại rút tay ra rồi đút vào túi áo, để một lúc rồi lại đưa tay lên mũi ngửi.

Hình như vẫn còn vương lại một chút mùi của Minh Nguyệt.

Chu Tự Hằng thoáng mềm lòng, khoác vai Bạch Dương đi vào trường.

Bạch Dương lén liếc nhìn Chu Tự Hằng, thấy thần sắc cậu vẫn giống như thường ngày thì mới yên lòng, tiếp tục ăn bánh bao.

Trời bắt đầu vào đông nên càng ngày càng lạnh, trong lớp học mở máy sưởi, hơi nước bốc lên làm mờ cửa sổ, mặc dù hôm qua tuyết rơi, nhưng hôm nay không có một học sinh nào đến muộn, ai nấy đều ổn định chỗ ngồi từ rất sớm, giáo viên chưa vào mà tất cả đã giờ sách ra đọc rồi.

Minh Nguyệt ngồi học thuộc lòng một bài thơ cổ, giọng cô bé tựa như chim sơn ca, vô cùng dễ nghe.

Mạnh Bồng Bồng thích nhất là nghe giọng Minh Nguyệt, cảm giác rất sướng cái lỗ tai, Mạnh Bồng Bồng ngủ ít, giấc ngủ cũng không được chất lượng lắm, lúc bị mất ngủ, cô bé lại nghĩ không biết có thể mang Minh Nguyệt về nhà để cô bạn này hát ru mình ngủ không nghĩ.

Minh Nguyệt hôm nay không được tập trung lắm, thỉnh thoảng cô bé lại nhìn xung quanh, miệng luôn mỉm cười, hai mắt cong lại như vầng trăng.

Khi Minh Nguyệt cười nhìn rất cuốn hút, khiến các bạn học nam trong lớp đều phải ngoái đầu nhìn, sau đó lại làm bộ không để ý, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Minh Nguyệt tựa như một đóa hoa đang nở rộ, tỏa ngát hương thơm, mà hôm nay, cô bé còn tươi cười ngọt ngào hơn ngày thường rất nhiều.

Mạnh Bồng Bồng cảm thấy có gì đó không đúng, cô bé liếc nhìn Chu Tự Hằng một cái, khẽ mím môi.

Theo thời gian, Mạnh Bồng Bồng đã sớm phát hiện Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng không phải chỉ là anh em hàng xóm bình thường, thật ra hai người họ gần bó và thân thiết hơn thế rất nhiều.

Minh Nguyệt rất nhạy cảm, thoáng chốc đã nhận ra cái nhìn khác lạ của Mạnh Bồng Bồng dành cho mình.

“Cậu tức giận vì chuyện hồi sáng sao?” Minh Nguyệt hỏi, cô bé đang nhắc đến chuyện Bạch Dương làm bẩn nước lên quần Mạnh Bồng Bồng.

Mạnh Bồng Bồng lắc đầu, cô bé không bao giờ để bụng mấy chuyện nhỏ nhặt đó, thời gian ấy thà tranh thủ ngồi học bài còn hơn, với lại... đáng vẽ đáng thương của Bạch Dương làm cho cô bé không nổi giận.

“Cậu với Chu Tự Hằng, hai người...” Mạnh Bồng Bồng nói thầm, giọng nhỏ đến mức Minh Nguyệt phải cố gắng lắng mới nghe thấy.

Minh Nguyệt hiểu ý của cô bạn, cô bé cũng không muốn trốn tránh vấn đề này, rất thẳng thắn mà gạt đầu, mím môi cười đáp: “Bọn mình đang quen nhau.”

Nghe được đáp án từ Minh Nguyệt, Mạnh Bồng Bồng vô cùng ngạc nhiên với sự can đảm của cô bạn này, ở ngôi trường Nhất Trung có thể nói là đứng nhất nhì thành phố, chuyện yêu sớm thật sự là một cú sốc lớn.

Tuy là thế nhưng hàng ngày Minh Nguyệt vẫn nhận được rất nhiều thư tình, Mạnh Bồng Bồng lại không cảm thấy Chu Tự Hằng là lựa chọn tốt nhất, thành tích học của cậu ta quá kém, cái này ai cũng biết, kể cả chuyện cậu ta dựa vào quan hệ để vào được trường này cũng vậy.

Thậm chí có thầy cô còn khẳng định là Chu Tự Hằng sẽ trượt đại học.

Mạnh Bồng Bồng nghi ngờ hỏi: “Sao cậu lại thích cậu ta?”

Sao lại thích à? Minh Nguyệt không đáp, chỉ le lưỡi cười, đã ở bên nhau mười mấy năm rồi, lý do để thích cậu thật sự rất nhiều, nhưng đây là bí mật của

hai người họ, cô bé không muốn nói ra.

Minh Nguyệt lại liếc nhìn ra đằng sau, thấy Chu Tự Hằng đang nhưn mày, dịu dàng cười nhìn mình.

Mạnh Bồng Bồng chưa từng nhìn thấy ai đẹp trai như Chu Tự Hằng, liền nhủ mày nói: “Cậu...có phải là bị vẻ đẹp của cậu ta mê hoặc không?”

Minh Nguyệt buồn cười lắm, nhưng không thể nói ra được lý do nào khác, đành gật đầu: “Đúng vậy, mình bị mê vẻ đẹp trai của cậu ấy đấy.”

Mê đến mức thần hồn điên đảo, đầu choáng mắt hoa, thế nên mới bằng lòng đi theo người ta.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Mạnh Bồng Bồng chẳng qua chỉ nói đùa thôi, ấy thế mà không ngờ Minh Nguyệt lại thẳng thắn gật đầu như vậy.

Ánh đèn trong phòng học chiếu vào làm nổi bật lên làn da trắng nõn của Minh Nguyệt, vào lớp là Minh Nguyệt cời mũi lên ra ngay, hai bím tóc lỏng buông xuống hai bên tai, lúc cô bé gật đầu mỉm cười, những lọn tóc nhẹ nhàng vung trước ngực, mi mắt nhẹ chớp tựa cánh hoa đào, đáng vẻ dịu dàng xinh đẹp đến ngỡ ngàng.

Mạnh Bồng Bồng không tài nào hiểu được, bố mẹ cô bé đều là luật sư, đảm nhiệm chức vụ ở hai công ty luật là đối thủ của nhau, ở nhà hai người có riêng hai phòng làm việc cho mình, có cuốn “Hiến pháp Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa” cũng không chia sẻ, ai dùng của người nấy, sách được trưng bày riêng trên giá sách của mình. Bọn họ rất ít khi trò chuyện với nhau, mấy việc nhỏ nhặt trong cuộc sống gần như không bao giờ để tâm đến, người này đưa ra quan điểm thì người kia chắc chắn sẽ bác bỏ, chuyện ở công ty thì lại càng không phải chủ đề để họ bàn luận, tài liệu về các vụ án tuyệt đối không để lộ cho đối phương biết. Đã rất nhiều lần hai người họ cùng đứng chung một tòa án, biện hộ cho thân chủ của mình, tất nhiên sẽ có người thắng người thua.

Bố mẹ cô bé tựa như hai người xa lạ vậy, nếu bọn họ không chung phòng chung giường thì Mạnh Bồng Bồng thậm chí còn cho rằng bố mẹ mình sắp ly hôn rồi. Mỗi tối từ bảy giờ đến bảy rưỡi là giờ thời sự, một nhà ba người mới cùng nhau ngồi trên ghế salon, quan điểm của hai vợ chồng mà tương đồng là Mạnh Bồng Bồng sẽ lại được bố mẹ dạy cho rất nhiều vấn đề cao sang.

Lớn lên trong một gia đình như vậy, cho nên hai chữ “Tình yêu” gần như chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô bé.

Mạnh Bồng Bồng lớn hơn Minh Nguyệt khoảng một tuổi rưỡi, chỉ nhỏ hơn Chu Tự Hằng vài tháng thôi, mỗi ngày chuyện mà cô bé nghĩ đến nhiều nhất chính là không biết sau khi về nhà có thấy bố mẹ mình đang soạn đơn ly hôn hay không, cuộc thi thành phố tháng sau phải chuẩn bị thế nào, mình có thể giữ vững thành tích không, rồi thì học thuộc từ mới tiếng anh, làm bài tập toán...

Bên cạnh Minh Nguyệt lại đang bắt đầu đọc thuộc thơ cổ, bài thơ tên là “Quan Su” – Quan quan sư cưu, tại hà chi châu. Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu...”

Cứ đọc xong một câu là Minh Nguyệt lại cười một cái, nhưng sợ bị nhìn thấy nên cầm sách che kín mặt, lông mi không ngừng run lên.

Mạnh Bồng Bồng nghe mà ngây người, không cẩn thận làm rung tay cầm bút, gạch một đường kẻ dài trên trang giấy.

“Trời à...” Mạnh Bồng Bồng rất yêu quý sách vở, không bao giờ phạm sai lầm như vậy. Minh Nguyệt quay sang hỏi thăm: “Làm sao thế?”

Mạnh Bồng Bồng thu quyển sách lại, là sách lớp 12, bên trên có một nét chữ cứng cáp viết tên một học sinh nam. Cô bé giữ bình tĩnh lắc đầu: “không có gì.”

Toán lớp 11 đã đủ làm cho Minh Nguyệt nhức đầu, cố gắng lắm mới giữ vững được thành tích trung bình, thế mà Mạnh Bồng Bồng đã học trước chương trình lớp 12 rồi, đúng là sự khác nhau rõ rệt giữa học sinh giỏi và người thường.

“Có phải là cái anh đá bóng cho cậu không?” Minh Nguyệt tò mò hỏi, cô bé nhớ cái tên này, người đó chính là người đã từng đá bóng trúng ngực mình, hôm ấy đau đến vô cùng, Chu Tự Hằng còn tức giận đến mức suýt nữa thì gọi người vây đánh anh ta rồi.

Nhưng cậu ta là hàng xóm của nhà Mạnh Bồng Bồng, đá quả bóng đi cũng chỉ vì muốn chào hỏi cậu ấy một tiếng thôi, Minh Nguyệt phải năn nỉ Chu Tự Hằng mãi thì cậu mới chịu từ bỏ ý định trả thù. Người kia học trên bọn họ hai khóa, lúc này đang bước vào thời kì học hành áp lực của năm cuối cấp, Minh Nguyệt thường nhìn thấy tên anh ta ở vị trí đứng đầu trên bảng vàng danh dự.

Mạnh Bồng Bồng giấu mặt vào trong cổ áo học sinh rộng rãi, “Ừ” một tiếng rồi nói thêm: “anh ấy học cũng nhiều rồi, có mấy quyển sách không cần dùng nữa nên cho mình.”

nói xong, cô bé tự biết mình hơi nhiều lời, lại cảm sách học từ mới. Mạnh Bồng Bồng lúc học thuộc lòng không hề phát ra tiếng, vì cô bé dùng cái đầu để ghi nhớ.

Minh Nguyệt liếc nhìn Mạnh Bồng Bồng thêm một chút rồi lại tiếp tục đọc sách.

không biết có phải do ảo giác hay không mà Minh Nguyệt thấy gương mặt thanh tú của Mạnh Bồng Bồng hơi hồng lên, phá vỡ sự nghiêm túc thường thấy của cô nàng.

Trong lớp toàn là tiếng lật sách xoẹt xoẹt, nhưng ở dãy bàn cuối thì lại không có một tí tinh thần học tập nào cả.

Bạch Dương vẫn đang lo lắng vì chuyện hồi sáng, cái mặt béo núc ních nhăn nhó như mướp đắng, trên mặt có cặp lông mày là nhìn rõ nét nhất. Cậu ta sợ nhất Mạnh Bồng Bồng, cảm giác như có thể đặt cô bạn này lên bàn thờ mà cúng luôn được.

Cậu ta không thể làm gì khác hơn là vừa ăn vặt vừa tự an ủi mình: “Mạnh Bồng Bồng tựa như thần tiên, chắc không thêm so đo với em mấy chuyện vặt vãnh đâu nhì.”

Chu Tự Hằng chế cười, nói đùa: “Ê bé, mày sợ Mạnh Bồng Bồng như vậy, ví dụ mà sau này cậu ta có trở thành vợ mày thì chắc là ngày nào mày cũng phải quỳ ván giặt đồ nhì?” Cậu càng nghĩ càng thấy buồn cười.

Quỳ ván giặt đồ...

Bạch Dương giật bắn người, từng thớ thịt trên người cũng rung theo, nghĩ cũng không dám nghĩ: “không được... không được!” Cậu ta lắc đầu điên cuồng.

Thấy cậu ta bị dọa sợ như vậy, Chu Tự Hằng cũng không trêu nữa, cậu lấy một chai sữa trong túi ra, mắt vẫn nhìn Minh Nguyệt chăm chú, ngấm mồi cũng không thấy chán.

Bạch Dương theo tầm mắt của Chu Tự Hằng nhìn Minh Nguyệt, cả lớp đều mặc đồng phục, nhưng Bạch Dương thấy chỉ có Minh Nguyệt và Mạnh Bồng Bồng là nhìn có vẻ dịu dàng thướt tha nhất.

Cậu ta lại liếc nhìn đại ca, không khỏi cảm thấy đại ca nhà mình và Minh Nguyệt cực kỳ xứng đôi, trong phòng học như có một dải ánh sáng màu xanh đậm, nhẹ nhàng kết nối hai người lại với nhau.

Trời sinh một cặp.

Tự nhiên Bạch Dương nghĩ đến câu này, cực kỳ phấn khích chia sẻ với Chu Tự Hằng: “Đại ca, em cảm thấy anh và chị dâu đúng là trời sinh một cặp.” nói xong cậu ta còn rất chân thành nháy mắt một cái.

Chu Tự Hằng nghe Bạch Dương lấy lòng, cậu uống cạn chai sữa, vỗ tay ra tiếng: “Mày tỉnh mắt đấy!” Cậu kiêu căng cực kỳ, quay đầu sang nói với Bạch Dương: “anh cũng thấy thế.”

Tâm trạng vui vẻ được giữ nguyên đến tận chiều, cả một ngày Chu Tự Hằng không hề gây chuyện, thậm chí trong giờ còn nghiêm túc giơ tay trả lời câu hỏi của giáo viên tiếng anh, điều này khiến cho giáo viên lo sợ bất an, thầm nghĩ không biết hôm nay lên lớp mình có làm gì đắc tội tiểu ma vương kia hay không.

Ánh mặt trời bên ngoài kia cũng âm ập tựa như lòng của Chu Tự Hằng lúc này vậy, đến giờ tan học, sắc trời đã hơi tối, tuyết đọng trên đường đã tan hết.

Chu Tự Hằng đã cố đạp xe rất chậm rồi, nhưng đường đi có hạn, không bao lâu đã về đến nhà.

Cậu không nhớ xa Minh Nguyệt, liền kéo cô bé lại nói chuyện, tay còn giữ không cho cô bé đi.

Minh Nguyệt cũng không nhớ xa cậu, con gái mới biết yêu nên lúc ở cạnh nhau, ngay cả không khí cũng trở nên ngọt ngào chứ đừng nói là được nghe người mình thương nói chuyện, thật sự là ngọt đến tận tâm can.

“Ê bé nói chúng mình là trời sinh một cặp đấy.” Chu Tự Hằng cầm hai tay Minh Nguyệt nhét vào túi áo mình, cúi đầu dịu dàng nói.

Trời lạnh nên lúc nói chuyện có hơi phả ra ngoài, dù bay đi rất nhanh, nhưng nhiệt độ thì vẫn còn ở lại trên trán Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cũng đồng ý, cô bé ngửa đầu nói: “Bạch Dương nói đúng lắm, ngày mai em sẽ đưa cho cậu ấy mấy cái bánh bao thịt.”

“Cậu ta nói cũng không hẳn là đúng.” Chu Tự Hằng mắt híp, ôm Minh Nguyệt cọ cọ.

“Vậy thế nào mới đúng?” Minh Nguyệt cù thất lưng Chu Tự Hằng, khiến cậu không nhịn được cười.

Cười xong, cậu đưa hai tay ôm mặt Minh Nguyệt, nói: “Chúng mình là thanh mai trúc mã, trời sinh một cặp.”

không thể có một đôi nào thích hợp hơn cậu và Minh Nguyệt nữa, Chu Tự Hằng nghĩ, hai người họ cùng nhau lớn lên, cùng nhau đi học, từng giai đoạn của cuộc sống đều có bóng dáng của nhau, từ từ thâm thấu, không thể chia lìa.

Sau khi chân thành nói xong, ánh mắt cậu bỗng trở nên rất thâm tình.

Minh Nguyệt nhân lúc cậu cúi đầu, liền vòng hai tay ôm cổ cậu, hôn lên mi mắt cậu một cái.

“Nơi này cũng muốn được hôn.” Chu Tự Hằng sững sốt một lát rồi nói, tay ôm chặt hông Minh Nguyệt không buông, môi chu ra, đáng vẻ lưu manh tiến sát vào.

Cậu chỉ đùa vậy thôi, không có ý muốn hôn thật, nhưng trong lòng thì vẫn thầm chờ mong.

Minh Nguyệt đẩy cậu ra nói: “không!” Sau đó sửa sang lại quần áo và mũ rồi chạy vào nhà.

cô bé còn che miệng chạy đi nữa chứ, như thể giấu đầu lòi đuôi vậy, Chu Tự Hằng dựa vào xe đạp cười, tay sờ lên môi mình.

Môi của Minh Nguyệt có phần đầy đặn hơn môi cậu, nếu mà hôn thì...

Chắc là mềm lắm đây...

Chỉ mới nghĩ đến thôi mà Chu Tự Hằng đã không bình tĩnh nổi, cậu ngẩng đầu nhìn vào nhà Minh Nguyệt, chợt thấy rèm cửa trong chốc lát đã bị kéo kín lại.

“Minh đại hiệp, bảo anh ra ngoài xem Tiểu Nguyệt Lượng đã về chưa, thế nào mà anh lại chạy vào phòng con vậy?” Giang Song Lý hơi giận nói.

Minh Đại Xuyên nắm chặt rèm cửa phòng con gái, yên lặng hồi lâu, không nói lời nào mà đi xuống lầu.

“Bố.” Minh Nguyệt vào nhà, còn chưa để cặp sách xuống đã gọi bố, nũng nịu chạy đến ôm tay Minh Đại Xuyên.

Trong lòng Minh Đại Xuyên đang cuộn trào sóng dữ, nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra dịu dàng: “Hôm nay có lạnh không con? Sau này vẫn nên để bố đưa con đi học đi, đừng làm phiền Tiểu Hằng nhà người ta nữa.”

Minh Nguyệt nhìn Minh Đại Xuyên, đang không biết trả lời thế nào thì Giang Song Lý đã gọi hai bố con ra ăn cơm.

cô làm một bàn thức ăn ngon, như bình thường thì Minh Đại Xuyên chắc chắn sẽ khen ngợi một phen, nhưng hôm nay hần lại mang cả sách lên bàn cơm, có ý để cái bìa lộ ra – “Kiếm thuật tam thiếu gia”.

“Nhìn bố con đi, ăn một bữa cơm cũng phải mang tiểu thuyết võ hiệp theo, đúng là tẩu hỏa nhập ma.” Giang Song Lý nói với con gái.

“Hừ!” Minh Đại Xuyên lật một trang, thần nhiên nói: “Em không hiểu đâu, trong sách là cả một kho kiến thức đấy.” hần nhìn con gái, “Trong truyện này ấy à, có hai nhân vật là Tam thiếu gia và Mộ Dung Thu Dịch, họ là thanh mai trúc mã nhiều năm rồi, thế mà sau này Tam thiếu gia bội tình bạc nghĩa, nói bỏ là bỏ, để lại Mộ Dung Thu Dịch khi ấy còn đang mang thai.”

Minh Đại Xuyên thờ ơ nói tiếp: “Thanh mai trúc mã cũng không đáng tin cho lắm, ở với nhau lâu quá sẽ dễ chán.”

một cuốn tiểu thuyết cổ rất hay lại bị hần xuyên tạc thành như vậy, Minh Nguyệt rụt cổ lại, có tật giật mình, một câu nói của Minh Đại Xuyên khiến cô bé cảm thấy như bố đang ngầm ngầm hại người vậy.

Minh Nguyệt để đĩa xuống, cổ tỏ ra bình thản, nhỏ giọng rụt rè nói: “Cũng không phải đâu bố, Dương Quá với Tiểu Long Nữ cũng ở bên nhau rất nhiều năm và sau này cũng không chia tay mà.” cô bé lại quay sang nhìn Giang Song Lý, “Mẹ, mẹ nói xem có đúng không?”

Giang Song Lý tất nhiên là đồng ý với con gái, cô gấp rau cho Minh Đại Xuyên, nói: “Ăn cơm cũng không ngăn được cái miệng của anh nữa.”

Minh Đại Xuyên ghét nhất là ăn rau, hần hơi mất hứng làm bầm: “Mấy thằng đào hoa vô tình như thế tốt nhất nên bị đẩy xuống hố sinh tử, cho nó ném thù tur vị khi bị vong ân bội nghĩa.”

Minh Nguyệt thầm cắn môi, do dự hồi lâu, cuối cùng không nói thêm câu nào nữa.

Chu Tự Hằng nằm trên ghế salon, bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, ngược mắt nhìn thì không thấy Chu Xung về, liền gãi mũi chửi: “Con mẹ nó đưa nào đang nhắc đến ông đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Cuối tháng mười hai, thời tiết càng trở nên lạnh hơn, là thời điểm tuyết rơi nhiều nhất ở Nam Thành, tuyết rơi dày ép cong cả những khóm trúc, mặt sông Tần Hoài bị kết thành một tảng băng, làm người chèo thuyền phải đục mở, hai bên bờ sông đều là một màu trắng xóa, nước sông sáng lấp lánh như ngọc.

Thời tiết rét căm căm, mọi người rất khó có tâm tư để làm việc, việc trao đổi chất đường như cũng trở nên chậm lại, nhân nhả ngồi uống một tách trà nóng là đã hết ngày.

Tin tức Chu Xung kết hôn tựa như một ngọn lửa đỏ rực bắn lên không trung giữa tiết trời lạnh giá, khiến cho sự yên bình bị xáo động, khắp các trang báo ở đầu đường cuối ngõ ở Nam Thành đều đưa tin về việc này.

đã bảy tám ngày rồi mà tin tức vẫn chưa có dấu hiệu giảm nhiệt, có người suy đoán về thân thế của cô dâu, có người thì quan tâm đến ngày kết hôn của Chu Xung, đến cả những người chẳng có liên quan gì cũng nhảy vào bàn tán.

Chu Xung là nhân vật khá có tiếng ở Nam Thành, nhất cử nhất động của hắn đều sẽ bị truyền thông dòm ngó, thậm chí còn lan tới cả trường học.

Minh Nguyệt đi vào lớp trước Chu Tự Hằng, còn chưa ngồi xuống thì cô bé đã phát giác có chuyện gì đó không ổn.

Lớp này là lớp giỏi nhất ở trường Nhất Trung, các học sinh đều rất chăm chỉ học hành, chưa đến giờ vào lớp cũng đã giờ sách ra học rồi, nhưng hôm nay cả lớp ai cũng chăm chăm đọc một tờ báo, chụm đầu bàn tán thầm thì với nhau.

Mạnh Bồng Bồng vẫn như thường lệ, không quan tâm đến chuyện bên ngoài, nghiêm túc ngồi chiến đấu với đồng bài tập, nhưng nhìn thấy Minh Nguyệt đang tò mò, Mạnh Bồng Bồng liền mượn một tờ báo của một bạn ngồi gần đó, chưa cần nói lời nào, bởi vì dòng chữ trên tiêu đề đã nói lên tất cả -

Chuyện gia đình của Chu Xung vốn không thể che giấu được, Chu Tự Hằng tung hoành bá đạo như thế, bị đào bới ra chỉ là chuyện sớm muộn, huống hồ 16 năm trước, ai cũng biết là Chu Xung đã mang đứa trẻ này về từ đồn cảnh sát.

Minh Nguyệt mở tờ báo ra đọc qua một lượt, tiếng bàn luận xôn xao khắp lớp, ai cũng lén lút nhìn Minh Nguyệt, xem xem có phát hiện được điều gì từ nét mặt của cô bé không.

Trừ Bạch Dương ra thì Minh Nguyệt là người thân thiết với Chu Tự Hằng nhất, thậm chí còn thân gấp mấy lần Bạch Dương, hai nhà có quan hệ rất tốt, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cho nên có thể từ Minh Nguyệt mà biết thêm được những thông tin chính xác.

Có một bạn học nữ cầm tờ báo đến bắt chuyện với Minh Nguyệt, muốn moi từ trong miệng Minh Nguyệt ra vài vấn đề để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình. Minh Nguyệt là cô bạn hiền lành nhất lớp, cho nên chắc sẽ không tức giận đâu.

“Minh Nguyệt, tung hoành ca...” Bạn học nữ đang nói thì bỗng nghĩ đến điều gì đó nên lại sửa lại, “Có thật là Chu Tự Hằng không có quyền thừa kế không? Cậu ta không nhận được một chút tiền nào từ công ty Thịnh Quang của bố sao?” Ngay chính bản thân cô bạn này cũng không nhận ra là giọng điệu của mình nghe có vẻ rất hả hê.

Minh Nguyệt không nói gì, lặng lẽ gấp tờ báo lại.

“Có phải không Minh Nguyệt? Cậu chỉ cần nói đúng hoặc không thôi!” Bạn học nữ quần lý không tha, cứ kéo tay Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt yên lặng nhìn cô bạn, khẽ rút tay ra rồi lấy luôn cả tờ báo trong tay cậu ta, mặt cô bé phủ một lớp băng, ngay cả ánh mắt cũng vô cùng lạnh lẽo.

Từ trước đến giờ Minh Nguyệt luôn đối xử rất ôn hòa với mọi người, được mọi người khen là một cô bé ngoan ngoãn, đáng yêu lạnh lùng như vậy chưa bao giờ được thể hiện ra.

Trong phòng học tuy có bật máy sưởi, nhưng bạn học nữ kia vẫn phải lùi lại một bước, sống lưng lạnh toát.

Minh Nguyệt không nói một lời, cô bé bắt đầu đi từ bàn trên cùng xuống, mạnh mẽ giật lấy tờ báo trong tay từng người một, toàn bộ quá trình cô bé không hề tỏ ra tức giận, gương mặt chỉ duy trì một nụ cười lạnh, sống lưng thẳng tắp.

Tiêu đề trên những tờ báo này đại khái đều là , , ngay cả báo tài chính và kinh tế còn cố ý mời hẳn chuyên gia đến thay Chu Xung bàn về kế hoạch phân phối tài sản của Thịnh Quang.

Nhưng mấy vấn đề trên chỉ là chuyện nhỏ thôi, phần lớn các học sinh đều đang cầm trên tay thời báo của Nam Thành, dòng chữ to đùng đỏ rực gần như chiếm gần cả trang báo.

Con riêng.

Chỉ mấy chữ cái, mấy câu văn nhẹ bẫng, tờ báo này đã tự cho mình cái quyền được quyết định về thân phận của Chu Tự Hằng.

Minh Nguyệt chồng mấy tờ báo lên nhau, mượn một cái bật lửa của một học sinh nam trong lớp, đứng trên bục giảng nhẹ nhàng bấm nút, ngay trước mắt mọi người, một mối lửa đã tiêu hủy toàn bộ đồng báo kia.

Khi ngọn lửa bùng lên, trong lớp không một ai dám lên tiếng, Mạnh Bồng Bồng nhìn lên, thấy gương mặt Minh Nguyệt đang hòa vào sắc cam của ngọn

lửa, lập lòe lúc sáng lúc tối.

Máy tờ báo rất nhanh đã biến thành tro bụi, mùi mực in thì vẫn còn ở lại chưa bay đi được.

Minh Nguyệt một câu cũng không nói, nhưng từ lúc này trong lớp không ai dám nói đến tiêu đề tờ báo hôm nay nữa, tất cả tâm tư đều đã bị thiêu đốt sạch sẽ rồi. Máy thiếu nam thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi vẫn còn rất đơn thuần, sợ hãi rồi thì sẽ không dám đắc tội nữa.

Minh Nguyệt đi ra góc lớp cầm chổi quét sạch đám tro bụi, trả lại bát lửa cho cậu bạn, sau khi lạnh lùng đứng đót xong đồng báo, cô bé lại khiêm tốn như không có việc gì xảy ra, nói với bạn nam kia một câu “Cảm ơn.”

Đến khi tiếng chuông báo vào tiết một vang lên, Minh Nguyệt mới ngồi trở về chỗ, Chu Tự Hằng cũng cùng lúc véo tai Bạch Dương đi vào lớp.

Cậu rút tay vào túi quần huyýt sáo một cái, Minh Nguyệt liền ngẩng lên nhìn cậu cười.

Như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mạnh Bồng Bồng liếc mắt nhìn, đôi mắt Minh Nguyệt sáng như ánh sao, mái tóc dài buông sau lưng, ở phần đuôi hơi xoắn nhẹ, đung đưa nơi thắt lưng, làm nổi bật lên sự mảnh mai yếu đuối của Minh Nguyệt.

Nhưng sự dũng cảm ngày hôm nay của cô bạn này đã làm cho Mạnh Bồng Bồng phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hành động này của Minh Nguyệt không được coi là thông minh, thậm chí còn có phần lỗ mãng, đôi lại là Mạnh Bồng Bồng thì cô bé sẽ có phương pháp xử lý thỏa đáng hơn.

Nhưng điều mà Mạnh Bồng Bồng không có, chính là sự dũng cảm của Minh Nguyệt.

Vì quá lý trí, cho nên không dám dũng cảm, cũng không học được cách dũng cảm.

“Cậu làm đúng lắm” Mạnh Bồng Bồng nói, sau đó lại khéo léo khuyên giải một chút, “Nhưng sẽ khiến cho rất nhiều người không vừa ý.” Ví dụ như cô bạn gái cầm tờ báo đến hỏi chuyện Minh Nguyệt kia, bây giờ đang gục mặt xuống bàn khóc, đó cũng là một cô gái xinh xắn, đa tài đa nghệ, thành tích học ưu tú, được rất nhiều nam sinh yêu mến.

Minh Nguyệt đồng ý với lời Mạnh Bồng Bồng nói, nhưng cô bé không hối hận, chỉ cười đáp: “Hôm nay là sinh nhật của Chu Tự Hằng.”

cô bé và Chu Tự Hằng mới chính thức là một đôi được nửa tháng, hôm nay là lần sinh nhật đầu tiên của Chu Tự Hằng kể từ ngày hai đứa thích nhau, cô bé không muốn xảy ra những chuyện dù là nhỏ nhất phá hỏng ngày vui này của cậu.

Mạnh Bồng Bồng yên lặng một lúc mới nói: “Chuyển lời chúc mừng sinh nhật của mình đến cậu ấy nhé.”

Minh Nguyệt đáp: “Cảm ơn cậu, mình nhất định sẽ nói lại với anh ấy.”

Trong lớp ai nấy đều tỏ ra bình thản, Chu Tự Hằng cũng không quan tâm đến ai cả, vẫn như thường ngày lười biếng ngồi cười đùa với Bạch Dương, nhưng phần lớn thời gian của cậu là dành để ngồi nhìn Minh Nguyệt.

Cái mác con riêng gắn lên người Chu Tự Hằng gây ra tiếng vang rất lớn, nhưng cậu không có bất cứ thay đổi nào, cũng không hề tỏ ra tức giận.

Cậu đứng trên đầu sóng ngọn gió, trở thành nạn nhân của những lời đồn nhảm vô căn cứ, nhưng dường như tất cả đều không liên quan gì tới cậu, hoặc có thể mọi tâm tư của cậu đều đã bị chôn vùi quá sâu trong lòng rồi.

Chôn vùi quá sâu...

Minh Nguyệt quay đầu lại, không hề chớp mắt nhìn Chu Tự Hằng, Chu Tự Hằng cũng đang nhìn cô bé chăm chú, ngay lúc cô bé quay đầu, tầm mắt hai người giao nhau, cậu nở nụ cười rạng rỡ như nắng mai, không có chút gì gọi là buồn phiền cả.

một Chu Tự Hằng như vậy, khiến cho lòng Minh Nguyệt nhói đau.

Nỗi đau này kéo dài đến xế chiều thì càng trở nên trầm trọng hơn, bởi vì Chu Xung không về, trong ngày quan trọng nhất trong năm của Chu Tự Hằng, đây là lần đầu tiên Chu Xung không có ở nhà.

Biệt thự của nhà họ Chu là căn biệt thự đắt tiền nhất trong khu biệt thự Lâm Hồ, vị trí đẹp nhất, khoảng sân lớn nhất, nhưng trong buổi tối tuyết rơi, căn nhà không hề có ánh đèn, nhìn lên cửa sổ các tầng chỉ thấy một màu đen, trống trải tịch mịch vô cùng.

“Buổi tối em đến nhà anh ăn bánh ngọt nhé, được không?” Minh Nguyệt không nhắc tới Chu Xung, chỉ kéo tay áo Chu Tự Hằng làm nũng, “Em muốn ăn miếng lớn nhất.”

Chu Tự Hằng gật mạnh đầu đáp: “Được.”

Cậu dừng một chút, sau đó không biết xấu hổ mà nói: “Nếu em hôn anh một cái thì anh sẽ đưa hết bánh ngọt cho em.”

Minh Nguyệt không thèm để ý đến cậu, cậu chỉ cười, mặt dày không biết ngượng, che ô đưa Minh Nguyệt về nhà.

cô bé vào phòng được một lúc lâu rồi, Chu Tự Hằng lúc này mới rời đi, nhìn từ xa cũng có thể thấy được dáng vẻ lru luyến không rời của cậu, chậm rãi in từng dấu chân lên mặt tuyết.

Trong phòng khách, Minh Đại Xuyên đang ngồi đọc báo, vẫn là tờ thời báo Nam Thành đang được truyền khắp đầu đường cuối ngõ, tiêu đề nổi bật là Minh Đại Xuyên có vẻ không bận tâm lắm, chỉ thỉnh thoảng khẽ nhú mày.

Cái nhú mày của bố tựa như ngòi nổ khiến Minh Nguyệt khó chịu toàn thân, cô bé nhìn ra bên ngoài cửa, hàng dấu chân kia đã sớm bị tuyết phủ lên rồi.

Minh Nguyệt xui mặt đi tới bên cạnh Minh Đại Xuyên, Giang Song Lý cũng đang ngồi một bên xem thời sự, cũng là tin tức về Chu Xung.

Minh Nguyệt nói: “Bố mẹ, hôm nay là sinh nhật của anh Chu Chu, con muốn... chúng con...” Ở cùng với nhau.

cô bé không có ý muốn giấu diếm bố mẹ, chỉ là chưa tìm được lời nào thích hợp để nói thôi, tuy là việc yêu đương khi mới học cấp ba là không đúng, nhưng cô bé không muốn nói dối.

Còn chưa kịp nói câu “Ở cùng với nhau” thì Minh Đại Xuyên đã đột ngột để tờ báo xuống, thờ dài một hơi, đứng lên cầm một phong bì thư đưa cho con gái rồi đi lên gác.

Giang Song Lý vỗ nhẹ lưng con, vuốt mái tóc dài của con, dịu dàng nói: “Con mở ra đọc đi.”

Đây là một bức thư vừa mới viết, mực in còn chưa khô, là nét chữ của Minh Đại Xuyên, hồi nhỏ khi Minh Nguyệt tập viết, cũng là được đích thân bố Minh cầm tay dạy cho.

trên phong bì thư có viết “Gửi con gái Minh Nguyệt”, cô bé nhẹ nhàng bóc lớp phong bì màu nâu bên ngoài, rút tờ giấy bên trong ra.

Tay Minh Nguyệt hơi run, cô bé biết bố mình không phải là người giỏi ăn nói, rất hiếm khi thấy bố nói những lời ngọt ngào, nhưng không nói không có nghĩa là không biết, cũng không có nghĩa là không hiểu.

Minh Nguyệt mở bức thư ra, tờ giấy bên trong đã hơi ố vàng, không giống với phong bì thư mới viết kia.

Giang Song Lý ôm vai con gái, miệng nở nụ cười.

“Gửi con gái yêu của bố,

Bức thư này bố viết từ khi con mới sinh ra, khi con đọc được nó, thì ngày đó con đã biết yêu, trở thành một thiếu nữ, lúc ấy đã có một người con trai trộm đi trái tim con, cướp con gái của bố đi rồi giữ chặt trong lòng nó mất rồi.

Bố đặt tên con là Minh Nguyệt, vì ngày con ra đời, trên bầu trời Nam Thành có một vầng trăng sáng rất đẹp, ba mong con cũng sẽ tốt đẹp và dịu dàng như ánh trăng ấy, cũng hi vọng rằng tất cả mọi người đều sẽ mang thứ ánh sáng ấm áp đó đến cho con.

Khi con lớn lên, sẽ trở thành một cô gái như thế nào nhỉ? Bố nghĩ nhất định con sẽ là một cô gái ưu tú nhất ở Nam Thành, nhưng một cô gái như thế chắc chắn sẽ có rất nhiều thằng nhóc con theo đuổi. Lúc đó, bố cũng biết là con sẽ bắt đầu có một mối tình rồi.

Bố cũng đã từng trải qua thời thanh xuân, mặc dù bố trưởng thành hơi muộn, đến tận khi gặp được mẹ con cơ, nhưng bố biết tình yêu là thứ không thể ngăn cản được, cho nên bố cũng sẽ không cấm đoán con.

Nhưng là một người từng trải, bố có mấy lời muốn nói với con...

trên đời có rất nhiều loại người, có người đầu óc nông cạn, có người chỉ biết tô vàng nạm ngọc bên ngoài, còn bên trong lại thối nát. Có một ngày, con sẽ gặp được một người mà con cảm thấy rằng người đó tựa như cầu vồng rực rỡ vậy, sau khi con gặp được rồi, con sẽ cảm thấy những người khác chỉ như mây trôi mà thôi.

Bố hi vọng là, khi con đưa ra quyết định, sẽ không vì gặp được cầu vồng, mà sau này hối hận vì đã bỏ lỡ đám mây trôi xung quanh mình.

Cuối cùng, bố vẫn sẽ ủng hộ quyết định của con, bởi vì con là hòn ngọc quý mà bố luôn nâng niu trên tay mình.

Tái bút, người bố đang ngồi khóc của con.

Ngày 30 tháng 9 năm 1989.”

Nước mắt của Minh Nguyệt tựa như những hạt châu rơi xuống đất, cô bé sợ nước mắt sẽ thấm vào tờ giấy cũ mỏng manh, liền tựa vào vai Giang Song Lý, khóc thút thít.

Giang Song Lý ôm lấy con gái, giúp con gái lau nước mắt, giọng nói dịu dàng tựa như mưa phùn: “trên đời có rất nhiều loại người, có người đầu óc nông

cạn, có người chỉ biết tô vàng nạm ngọc bên ngoài, còn bên trong lại thối nát. Có một ngày, con sẽ gặp được một người mà con cảm thấy rằng người đó tựa như cầu vồng rực rỡ vậy, sau khi con gặp được rồi, con sẽ cảm thấy những người khác chỉ như mây trời mà thôi.”

cô nhìn vào mắt Minh Nguyệt, nhìn cô con gái nay đã trở thành một cô bé lớn xinh đẹp, nhún từng câu từng chữ nói với con: “VẬY... Chu Tự Hằng có phải là cầu vồng của con không?”

Minh Nguyệt muốn nói nhưng không thể, chỉ có thể gật đầu.

Hồi lâu sau, cô bé mới bình tĩnh lại, nức nở đáp: “Phải, anh ấy là cầu vồng của con.”

Là cầu vồng bảy màu duy nhất, mãi mãi hiện hữu trên bầu trời, hiện hữu trong sinh mệnh của Minh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Ánh hoàng hôn đã tắt, mặt hồ được thấp sáng bởi những ngọn đèn dầu, trời tháng mười hai lạnh lẽo tuyết rơi, người ta hiếm khi tăng ca, ít đi xã giao tụ tập, tối đến cả gia đình quây quần cùng nhau, xua tan đi cái lạnh tê tái.

Nhưng biệt thự nhà họ Chu thì vẫn tối om, những bông cỏ lau khô héo đập vào vách tường, nhìn thấy mà thoáng giật mình, trông như những vong hồn u uất hiện về vậy.

Gió núi cũng rít gào tựa quỷ dữ.

Giang Song Lý vuốt nhẹ mái tóc của con gái, áo Minh Nguyệt bị nước mắt thấm ướt nên hơi lạnh.

Chất tóc của Minh Nguyệt rất tốt, đen nhánh trơn mượt, Giang Song Lý chợt nhớ, hình như đã lâu rồi mình không buộc tóc cho con.

Bắt đầu từ khi nào nhỉ? Đại khái là tầm lúc Minh Nguyệt cao đến ngực cô, mỗi ngày đều vui vẻ ngồi sau xe đạp của Chu Tự Hằng để đi đến trường.

Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý đều đã từng đi du học, nhưng chuyện con gái yêu sớm, bọn họ thật sự không suy nghĩ tiến bộ được như đã từng nghĩ, nếu không thì Minh Đại Xuyên cũng sẽ không tránh lên lầu.

Dù sao con gái cũng là hòn ngọc quý trên tay hai vợ chồng họ mà, Giang Song Lý thở dài một cái, cô cũng đã từng trải qua thời thanh xuân, hiểu được cảm giác yêu say đắm một người, một mặt cô muốn tiếp thêm dũng khí cho con, mặt khác lại lo rằng tương lai mọi chuyện sẽ không được như ý.

Giang Song Lý không dám chắc là Chu Tự Hằng có phải sự lựa chọn tốt nhất cho con gái hay không, là một người hàng xóm, cô có thể bỏ qua bất kì sự phản nghịch nào của Chu Tự Hằng, coi cậu bé ấy là một cậu bé hơi nghịch ngợm một chút thôi, nhưng là mẹ của Minh Nguyệt, cô thật sự phải có thái độ nghiêm khắc với mọi hành vi của Chu Tự Hằng.

Mấy cậu trai hư thường hay đùa giỡn với tình yêu, sau này lôi ra khoe khoang rằng mình có kinh nghiệm yêu đương, tựa như việc vênh vào kiêu ngạo của thanh niên khi học đòi hút thuốc vậy.

Chu Tự Hằng thì không hút thuốc, nhưng cũng không có nghĩa là cậu bé ấy chung thủy trong tình yêu.

Giang Song Lý trong lòng bèn suy nghĩ, nhưng chung quy cũng không nói ra.

cô tết tóc cho con gái xong, cười nói: “Con sang dự sinh nhật với Chu Tự Hằng đi, nó chỉ có một mình, chắc đã đợi con lâu rồi đấy.”

Minh Nguyệt chớp hai mắt, nhìn Giang Song Lý một lúc lâu, sau đó mới gấp cẩn thận bức thư lại rồi cất vào phong bì, đầu choáng váng đứng dậy bước ra cửa.

“Đợi đã.” Giang Song Lý gọi con lại.

Minh Nguyệt dừng bước.

“đi thay quần áo đẹp đi.” Giang Song Lý nói, “Mẹ biết con muốn ăn bánh ngọt nên không chuẩn bị đồ ăn, nếu về nhà mà vẫn đói thì mẹ sẽ hâm nóng lại thức ăn cho con ăn.”

Minh Nguyệt khó khăn lắm mới nín được, lúc này lại cảm thấy muốn khóc rồi, cô bé buồn bã nói “Vâng ạ”, kèm theo một cái gật đầu, giọt nước mắt trong suốt rơi xuống sàn nhà, vừa khóc vừa cười đi lên nhà thay quần áo.

Trong nhà và ngoài trời là hai thế giới khác nhau, những bông tuyết vẫn không ngừng rơi, không vì bóng đêm phủ xuống mà ngớt đi một chút.

Minh Nguyệt chậm rãi đi vào trong đồng tuyết, dấu chân của Chu Tự Hằng đã hoàn toàn bị bao phủ, không nhìn ra một tí dấu vết nào.

Thùng thư trước cửa nhà Chu Tự Hằng chất đầy báo chí, có mấy tờ còn rơi cả ra ngoài.

Tờ thời báo Nam Thành tận dụng triệt để mọi góc ngách, thậm chí còn để hẳn tờ báo có tiêu đề ở ngay trước cửa nhà họ Chu.

Minh Nguyệt để ô xuống, cầm hết đồng báo trong thùng thư ném vào thùng rác, mấy tờ rơi xuống đất cũng dọn dẹp sạch sẽ.

Trong suốt quá trình, cô bé đã tháo găng tay, ngón tay chạm vào nước tuyết tan, cái lạnh thấm sâu vào tận xương tủy, chỉ một lát sau, hai tay cô bé đã lạnh cóng đến mức đỏ bừng cả lên.

Lạnh quá...

Minh Nguyệt hà hơi rồi chà xát hai tay vào nhau, sau khi tay ấm lại rồi thì mới bấm chuông cửa.

Người ra mở cửa là cô giúp việc, dưới đất đã để sẵn một đôi dép nam đi trong nhà, thấy Minh Nguyệt thì cô giúp việc hơi ngẩn người, ngượng ngùng nói: “cô tưởng là ông Chu về...” cô giúp việc là một người phụ nữ tầm bốn năm mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, cô lau tay vào tạp dề, quay lại lấy cho Minh Nguyệt một đôi dép khác, “Cậu chủ đang ở trong sân.”

Căn phòng không bật đèn nhìn cực kỳ tịch mịch, cô giúp việc thờ dài rồi đi vào trong bếp.

Minh Nguyệt nghĩ tiếng thờ dài đó là dành cho Chu Tự Hằng, cô giúp việc cũng biết hôm nay là sinh nhật của cậu, nhưng người bố Chu Xung thì vẫn chưa thấy về nhà.

Minh Nguyệt nhìn đôi dép nam trên sàn nhà, trong lòng nhói lên như bị kim châm.

Trong sân có bật đèn vàng, chiếu xuống chỗ tuyết đọng tạo cảm giác rất ấm áp.

Tuyết đọng rất dày, cả một khoảng rộng là một màu trắng xóa, Chu Tự Hằng thì mặc quần áo đen, ở trong đồng tuyết nện người tuyết. Cậu chất đồng tuyết lên rồi lăn thành một viên cầu, từng bông tuyết rơi vào cổ áo cậu, tiếng bước chân không ngừng vang lên xạt xạt.

Vốn cậu đang cúi đầu, lúc nhìn thấy Minh Nguyệt thì hai mắt sáng lên, đứng cách vài mét có thể thấy được ánh mắt của cậu còn sáng hơn cả ngọn đèn vàng ấm ấm kia nữa, Minh Nguyệt mỉm cười rồi bước nhanh đến.

Chu Tự Hằng còn nhanh hơn cô bé, chân dài chỉ cần bước vài bước là tới, cậu giang tay muốn ôm lấy cô bé, nhưng giữa chừng bỗng dừng lại...

Tay của cậu quá lạnh, lúc đắp người tuyết không đi găng tay, tuyết cứ thế chạm trực tiếp vào tay cậu, lạnh cóng hết cả rồi.

Chu Tự Hằng không dám ôm Minh Nguyệt, sợ truyền cái lạnh sang cho cô bé, cho nên cậu thu tay về, nhưng sự vui mừng thì vẫn không thể che giấu được. Ánh mắt cậu tùy ý liếc nhìn Minh Nguyệt một lượt, cuối cùng dừng lại trên mặt cô bé, phấn khích huyết sáo một cái.

Minh Nguyệt đã thay bộ đồ học sinh ra, cô bé mặc một cái áo khoác lông màu đỏ bên ngoài, bên trong là áo len trắng, đội mũ nỉ, gương mặt xinh xắn đáng yêu.

“Em vì anh mà thay một bộ đồ khác sao?” Chu Tự Hằng như thể vừa mới nhận được một món quà mà mình vô cùng yêu thích vậy, “Có phải hay không?” Cậu lắc cái đầu qua trái, lại lắc cái đầu qua phải, không kiên nhẫn đợi Minh Nguyệt trả lời mà kiêu căng hất cằm nói luôn: “Em thật xinh đẹp.”

Minh Nguyệt kéo tay cậu đang giấu sau lưng ra, áp vào hai má mình.

“Lạnh đấy.” Chu Tự Hằng rút tay về, tay cậu đang như củ cà rốt đông lạnh vậy, mặt của Minh Nguyệt thì lại trắng trẻo xinh đẹp như thế, cậu mắt tự nhiên liếc cô bé một cái, nói: “Nhờ mà mặt bị lạnh thì sẽ đỏ lên, không đẹp nữa đâu.”

Chu Tự Hằng mặt mày rất nghiêm nghị, nhưng Minh Nguyệt chẳng thấy sợ chút nào, cô bé giữ hai tay cậu, áp chặt vào má mình.

“Làm thế này thì sẽ không thấy lạnh nữa.” cô bé mặc áo lông cao cổ, nhìn càng nổi bật lên sự nữ tính đáng yêu, cô bé dùng sức cũng nhẹ, nhưng không để cho Chu Tự Hằng có cơ hội trốn tránh.

Chu Tự Hằng có ý xấu ép chặt hai tay vào mặt Minh Nguyệt, trán chống vào trán cô bé, chịu thua nói: “Em đó ~”

Minh Nguyệt thuận thế vòng tay quanh hông Chu Tự Hằng, tay cậu lạnh như băng vậy, cô bé cọ mặt mình vào lòng bàn tay cậu, hi vọng có thể truyền cho cậu chút hơi ấm.

Minh Nguyệt nheo mắt cười nói: “Dù có bị lạnh đỏ mặt thì em cũng vẫn đẹp.” Lại trừng mắt nhìn Chu Tự Hằng một cái rồi nhấn mạnh: “Vẫn rất đẹp.”

cô bé giống như con mèo nhỏ, đáng yêu làm nũng với cậu, khiến cho lòng Chu Tự Hằng vô cùng ấm áp.

Da của Minh Nguyệt trắng nõn, đôi môi thì đỏ mọng, lúc này cứ khép khép mở mở, làm ánh mắt của Chu Tự Hằng cứ dừng lại ở đó không dứt ra được.

Cậu muốn hôn Minh Nguyệt từ lâu lắm rồi, không kìm được mà ôm mặt cô bé, cúi đầu xuống.

Minh Nguyệt không hề tránh né, cô bé nhắm mắt lại, môi khẽ cong lên.

Bàn tay lạnh như băng của Chu Tự Hằng đã ấm lại, toàn thân đông cứng cũng trở nên bình thường rồi, nhưng động tác của cậu thì vẫn rất chậm chạp, từ từ tiến lại gần môi Minh Nguyệt.

Gió vẫn thổi mạnh kéo theo những bông tuyết, Chu Tự Hằng còn chưa hôn được thì bất ngờ có một mảng bông tuyết rơi xuống chóp mũi cậu, sau đó nhanh chóng tan thành nước.

Chu Tự Hằng giật mình tỉnh ngộ, cậu lui nhanh về sau, bỏ tay mình ra khỏi mặt Minh Nguyệt, túm chặt lấy tóc, mạnh mẽ nhảy xuống rào chắn rồi đứng ngoài sân, hi vọng cái rét có thể khiến cậu hạ nhiệt.

Vẫn chưa hôn...

Minh Nguyệt mở mắt ra thì nhìn thấy hình ảnh Chu Tự Hằng đang chạy trốn, tuy đã cố gắng giữ vững hình tượng, nhưng lúc nhảy ra khỏi rào chắn thì vẫn hơi lảo đảo.

Minh Nguyệt nhìn mà buồn cười, cô bé không kiêng dè gì mà cười thật to.

Sắc mặt Chu Tự Hằng trở nên thối hoắc, cậu tức giận đạp bay đám tuyết đọng dưới chân mình.

Mẹ nó chứ! Chu Tự Hằng nghĩ, vừa rồi đáng ra phải liều mạng mà hôn mới đúng, cơ hội tốt như thế mà bỏ lỡ... Mẹ, phí quá đi mất!

“Tại sao không hôn em? Há?” Minh Nguyệt chống tay lên rào chắn, từ trên xuống dưới nhìn Chu Tự Hằng, “Chu Chu, tại sao không hôn em?”

Cậu đứng trong đồng tuyết, khung cảnh một màu trắng xóa làm nổi lên gương mặt đẹp như tranh của cậu, mỗi một chỗ đều như được thượng đế tỉ mỉ tô vẽ lên vậy.

Giờ phút này, cậu không khỏi cảm thấy xấu hổ, sắc mặt hơi đỏ ửng nhìn càng thêm quyến rũ.

Tại sao không hôn em ấy ư?

Câu hỏi này Chu Tự Hằng không cần nghĩ nhiều, nguyên nhân đến từ suy nghĩ của chính cậu.

Là vì quá mức quý trọng, càng khao khát thì càng cảm thấy trân quý, cho nên dù ở ngay trước mắt cũng không nỡ đụng vào.

Nhưng đối với Minh Nguyệt thì hành động này của cậu có vẻ như hơi không tôn trọng cô bé.

Song Chu Tự Hằng cũng không muốn nói ra miệng, bất kể nguyên nhân là do xấu hổ hay gì thì cậu cũng sẽ không nói.

Chu Tự Hằng giả bộ tức giận, quát lớn lên: “Con gái mà không biết xấu hổ, suốt ngày chỉ nghĩ hôn với hôn thôi!”

Minh Nguyệt nghe cậu nói thế thì hơi ngượng, đôi mắt to ngập nước chớp chớp nhìn cậu.

Chu Tự Hằng để cô bé đứng đó, xoay người đi tới chỗ người tuyết mới đắp được một nửa, nói: “Em đừng xuống đây, ở đó đợi anh, anh trai sẽ đáp người tuyết cho em xem.”

“Vâng ạ.” Minh Nguyệt tháo găng tay xuống, “Vây anh đeo găng tay của em vào đi, đừng để tay bị lạnh.”

Găng tay của cô bé màu trắng, lại thêm hình đáng yêu, Chu Tự Hằng bĩu môi nói: “Ông đây mà phải sợ bị lạnh à?” Nhưng cậu vẫn nhận lấy cái găng tay rồi đi vào, rất mềm, nhưng không hợp với bộ đồ đen cho lắm.

Minh Nguyệt nhòai người ra hôn lên mặt cậu một cái: “Biết rồi biết rồi, anh không sợ lạnh, là em sợ anh bị lạnh được chưa?”

Những lời này cực kỳ lấy lòng Chu Tự Hằng, cái găng tay con gái bỗng trở nên dễ nhìn hơn rất nhiều, khiến cậu cam tâm tình nguyện mang nó để đáp người tuyết.

Cả Nam Thành bị màn đêm bao phủ, bầu trời mây phủ kín, tuyết không ngừng rơi.

Vì tuyết rơi dày nên chẳng bao lâu sau Chu Tự Hằng đã đắp xong mô hình cơ bản của người tuyết, cao hơn cậu một chút, tiếp đó lại bắt đầu tỉ mỉ tạo hình cho đẹp.

Minh Nguyệt tay chống cằm nhìn cậu, chẳng hề cảm thấy nhàm chán chút nào.

Chu Tự Hằng thì càng không thấy chán, bởi vì chỉ cần cậu ngẩng lên là có thể nhìn thấy Minh Nguyệt đang đứng đằng xa mỉm cười rồi.

Như thể cô bé sẽ mãi mãi đứng ở đó vậy.

Chu Tự Hằng cũng cười theo.

thật ra hôm nay cậu cũng sợ là Minh Nguyệt sẽ không đến, tuyết rơi lớn như vậy, trời thì lạnh, tin tức lại đang đồn ầm lên bên ngoài, cậu sợ bố mẹ cô bé sẽ không cho cô bé sang đây, cho nên cậu mới đi đắp người tuyết, coi như tự tạo cho mình một “Người” để đón sinh nhật cùng.

Nhưng giờ đây Minh Nguyệt đã ăn mặc xinh đẹp đứng ở đó rồi, ở nơi bao quanh là một màu trắng xóa của tuyết này, bộ đồ màu đỏ của Minh Nguyệt thật sự vô cùng nổi bật.

cô bé đến dự sinh nhật của cậu, sinh nhật lần thứ 16, trong sân rộng chỉ có hai người bọn họ với nhau...

không có Chu Xung.

Chu Tự Hằng hơi dừng động tác, yên lặng một lúc lâu.

Trong nháy mắt tâm trạng cậu trùng xuống, dường như muốn tan ra trong gió tuyết. Minh Nguyệt nhẹ nhàng gọi: “Chu Chu.”

“anh đắp xong rồi.” Chu Tự Hằng ngây ngốc, cười nói, “Đắp xong người tuyết rồi.” Cậu đứng bên cạnh người tuyết, để cây củi đang cầm trên tay cho vào miệng người tuyết, giả bộ như đó là điều thuốc lá.

Người tuyết cao hơn cậu một chút, đường nét hơi thô, có đặc trưng là cặp lông mày rậm và điều thuốc trên khóe miệng.

Minh Nguyệt nhìn mà ngây ngẩn cả người.

Chu Tự Hằng thấy biểu hiện của cô bé thì cũng tự nhìn lại người tuyết một lần, sống lưng từ từ cứng lại.

Người tuyết này, cậu tạo nên dựa theo dáng vẻ của Chu Xung.

Chẳng qua cậu chỉ làm theo bản năng, theo sự thỉnh cầu từ con tim.

Chu Xung vẫn chưa về, giờ phút này, Chu Tự Hằng không thể che giấu được nội tâm yếu ớt của mình.

Minh Nguyệt đi xuống sân, đứng phía sau Chu Tự Hằng, nhẹ nhàng ôm lấy lưng cậu.

Gió tuyết như một lưỡi dao cắt tim Minh Nguyệt ra thành từng mảnh nhỏ, cô bé thật sự rất muốn khóc, nhưng lại sợ Chu Tự Hằng nhìn thấy thì sẽ càng buồn hơn.

Trong sân chỉ bật duy nhất một chiếc đèn vàng, cảm giác rất ấm áp. Minh Nguyệt rất đau lòng khi thấy Chu Tự Hằng như vậy, như thể vẻ kiêu ngạo được ngụy trang bên ngoài đã bị lột bỏ, lộ ra nội tâm nhạy cảm tinh tế.

Tất cả các tin tức trên báo không làm cậu gục ngã, những lời đồn đại trong trường cậu cũng chẳng quan tâm, nhưng khi đối mặt với sân nhà trống trải, đối mặt với một người tuyết Chu Xung, cậu không còn chút tinh thần nào nữa, chỉ cố miễn cưỡng cười vui, cố tỏ ra là mình ổn.

Nếu như mình mà không đến thì Chu Tự Hằng sẽ thế nào đây?

Minh Nguyệt nghĩ thầm, liệu cậu có ở đây một mình suốt đêm hay không?

Những ngôi nhà ở Nam Thành đều đã sáng đèn, chỉ còn một mình cậu, đứng trong sân đầy tuyết, tự tạo cho mình một “Ông bố” để làm bạn, sau đó đứng nhìn tuyết rơi đến khi trời sáng.

Minh Nguyệt từ đằng sau đi tới trước mặt Chu Tự Hằng, cô bé kiễng chân ôm lấy cổ cậu, in đôi môi đỏ mọng của mình lên môi cậu, nói: “Mặc dù em không biết vì sao lúc này anh lại không hôn em, nhưng em biết là, em muốn hôn anh.”

Minh Nguyệt dán môi mình lên đôi môi lạnh như băng của Chu Tự Hằng, môi cậu rất khô, Minh Nguyệt liền nhẹ nhàng dùng lưỡi để làm ướt.

Chu Tự Hằng yên lặng nhìn hai mắt nhắm chặt của Minh Nguyệt, nhìn cặp lông mi đang khẽ run lên như cánh bướm.

Cậu dịu dàng đáp lại, Minh Nguyệt hôn không thạo, cậu cũng vậy, nhưng vẫn tiếp tục theo bản năng, một tay ôm hông, một tay ôm mặt Minh Nguyệt, đầu lưỡi chỉ dám nhẹ quét qua, sợ làm cô bé đau.

Cậu tham lam muốn hấp thu sự ấm áp từ Minh Nguyệt, dường như muốn cắn nuốt hơi thở của cô bé vậy.

một lúc lâu sau, Chu Tự Hằng mới buông Minh Nguyệt ra.

Minh Nguyệt hơi xấu hổ nói: “Chu Chu, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn em.” Chu Tự Hằng tựa vào trán cô bé đáp.

“Còn rất nhiều người cũng chúc mừng sinh nhật anh đấy.” Minh Nguyệt giơ ngón tay ra đếm, “Bố em và mẹ em này, Bạch Dương nữa, cả Mạnh Bồng Bồng...” cô bé cứ nói liên miên mãi không dứt.

Chu Tự Hằng nghe xong những cái tên kia thì lòng cũng thoải mái hơn một chút, cậu dứt khoát bế Minh Nguyệt lên, nói trong tiếng kêu hét của cô bé: “đi ăn bánh ngọt nào.”

Chu Tự Hằng đưa cả cái bánh cho Minh Nguyệt ăn, thỏa mãn nhìn cô bé, nói: “Hôm nay anh đã nói rồi đúng không? Nếu em hôn anh thì anh sẽ cho em hết bánh ngọt.”

Minh Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, một lúc lâu mới ăn xong một miếng bánh, mắt hứng bôi kem lên mặt Chu Tự Hằng.

“Cảm ơn em.” Chu Tự Hằng không nhận được mà nói.

“Vậy anh có muốn hôn em một cái không?” Minh Nguyệt cười trêu.

Chu Tự Hằng xấu hổ, quệt bơ lên chóp mũi cô bé rồi cúi đầu hôn.

đã chín giờ tối, Chu Tự Hằng không nỡ rời xa, nhưng vẫn đành phải đưa Minh Nguyệt về nhà.

Rời khỏi cửa nhà họ Minh, cậu lại chậm rãi bước từng bước về, đi vào trong sân nhà.

Người tuyết vẫn đứng đó, chưa bị tuyết bao trùm, Chu Tự Hằng ngồi ở bậc thang, lặng yên ngắm nhìn người tuyết.

Người tuyết có cặp lông mày rậm giống Chu Xung, miệng cũng ngậm thuốc, nhưng chung quy thì vẫn không phải là Chu Xung.

Cậu ngồi một lúc lâu, căn phòng phía sau bỗng nhiên sáng rực lên.

Cả biệt thự đã sáng đèn, Chu Tự Hằng quay lại nhìn.

Chu Xung từ từ đi tới, hần không mặc tây trang, chỉ khoác áo lông, không hút thuốc, mặt mày có phần tang thương.

Trước tiên Chu Xung nhìn con trai, tiếp theo thì trông thấy người tuyết có dáng vẻ rất giống hần.

Trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, lại không thể nói ra.

Hai tay Chu Xung đều đang cầm hộp, một hộp bánh ngọt và một hộp quà, Chu Tự Hằng biết cái bánh được mua từ tiệm bánh mà cậu thích nhất, cậu cũng thường xuyên đến đó mua bánh ngọt cho Minh Nguyệt.

Bố cậu mệt mỏi trở về nhà gấp giữa cái lạnh thấu xương, Chu Tự Hằng thấy vậy thì trong lòng đã tha thứ cho bố ngay rồi.

Chỉ cần bố về là được, dù cho có quá mười hai giờ đi nữa thì Chu Tự Hằng cũng sẽ không để tâm.

Chu Tự Hằng đứng lên, phủi tuyết trên quần áo, nhìn Chu Xung hồi lâu, mở miệng hỏi: “cô ta có đối tốt với bố không?” Cậu dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Con đang nói tới cái cô Tô Tri Song sẽ kết hôn với bố ấy, sau này liệu cô ta sẽ đối tốt với bố chứ?”

Chu Xung không nói gì.

Chu Tự Hằng đứng thẳng tại chỗ, tiếp tục nói: “Nếu cô ta không tốt, mà bố lại không thể ly hôn, thì vẫn còn có con, sẽ chăm sóc bố thật tốt.” Cậu nói rất nhỏ nhẹ, còn nhẹ hơn cả tiếng tuyết rơi vào mái hiên nữa, lằm bằm như đang tự nói chuyện với mình vậy.

Nhưng Chu Xung vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

[Con sẽ chăm sóc bố thật tốt.]

hần yên lặng một lúc, sau đó đặt bánh ngọt và quà xuống đất, đi đến gần con trai.

Ở khoảng cách gần như vậy, nhưng Chu Tự Hằng không ngửi thấy mùi khói thuốc trên người bố.

“Hôm nay bố đã đi buộc ga rô rồi.” Chu Xung nói, “Cho nên khi bố già đi, con đã trưởng thành, bố cũng chỉ biết dựa vào con thôi.”

hần cười, chà xát hai tay, có phần áy náy và ngưng ngừng nói: “Bố hút thuốc nhiều quá, nên cổ họng sau này có khi sẽ không được tốt lắm, nói không chừng sẽ nằm trong bệnh viện suốt, hành hạ con đến nghiêng trời lệch đất, lúc đó con có còn quan tâm đến bố nữa không?”

Chu Tự Hằng rơi nước mắt, cậu ôm lấy bố, lực mạnh đến mức muốn vật ngã Chu Xung, miệng không nói nên lời, chỉ biết gật đầu không ngừng.

Chu Xung sững sốt, sau đó hấn vỗ nhẹ đầu con, vuốt tóc con, nghẹn ngào nói: “Xin lỗi con, bố về muộn.”

“không sao.” Chu Tự Hằng lắc đầu nói.

Đây là lần đầu tiên hai bố con thân thiết như vậy sau suốt mấy năm trời, tất cả mọi chướng ngại ngăn cách vào thời khắc này đều đã tan thành mây khói.

Trong ngày đông lạnh giá của tháng mười hai, ngày xuân dường như sắp tới, cỏ mọc chim bay, cây cối um tùm, không khí hòa thuận ấm áp.

“Con ăn bánh kem chưa?” Chu Xung lau nước mắt cho con trai, “Bố mua một cái đây, có muốn ăn thử không?”

“Con chưa ăn.” Chu Tự Hằng hai mắt đỏ hoe, không nhịn được cười, “Con...con đưa hết cho Tiểu Nguyệt Lượng rồi.”

Chu Xung cầm bánh kem vào phòng khách, cắm 16 cây nến, tắt đèn, hát chúc mừng sinh nhật con.

Tiếng chuông đồng hồ điểm 12 giờ, Chu Tự Hằng chân thành ước nguyện, sau đó thổi tắt nến.

Bên ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi, bộ dạng người tuyết có hơi chật vật, nhưng đã có người thật Chu Xung ở cùng cậu trong căn phòng ấm áp rồi.

Tựa như một giấc mơ đẹp mà ta không bao giờ muốn tỉnh giấc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Tháng mười hai đi qua, tuyết đã không còn rơi, mây đen bao phủ trên sông Tần Hoài suốt mười mấy ngày cũng đã tan đi, bầu trời trở nên sáng sủa quang đãng mặc dù thời tiết vẫn còn lạnh.

Đống tuyết đọng đã tan ra và bốc hơi hoàn toàn, không để lại bất kì dấu vết gì, như thể chưa từng có trận tuyết nào vừa mới rơi vậy.

Tin tức Chu Xung kết hôn cũng tan theo những bông tuyết kia, không còn những lời bàn tán đồn đại xôn xao ầm ĩ nữa, thời báo Nam Thành giờ cũng đã đăng những tin tức nóng hổi khác rồi.

Nhưng như vậy chưa có nghĩa là kết thúc.

Những lời nghị luận ở trường Nhất Trung đã chuyển từ Chu Tự Hằng sang Minh Nguyệt, nguyên nhân là do vụ việc Minh Nguyệt đốt đồng báo kia.

Ba người hợp lại thành một con hồ, câu này thật sự không chỉ tồn tại trong từ điển thành ngữ nữa rồi, tầm ảnh hưởng tạo ra từ các học sinh vô cùng lớn, khả năng lan truyền cũng rất rộng, chỉ mới hai ba ngày thôi, Minh Nguyệt đã bị nói là một cô bé kiêu căng ngạo mạn, ra vào cổng trường đều bị người ta chỉ chỗ.

Minh Nguyệt gần như không thêm quan tâm, cũng không muốn giải thích hay cãi nhau với bọn họ, ngày ngày cô bé chỉ cùng Mạnh Bồng Bồng kể mấy chuyện vui con gái, than vãn về đồng bài tập khó mà thôi.

Tiết một là tiết tiếng anh của thầy Thành chủ nhiệm, thầy đứng trên bục giảng, một tay cầm phấn một tay cầm giẻ lau, đang mùa đông nhưng tay áo vẫn được xắn cao. Thầy mặc một bộ com lê màu xám, đôi giày da hơi dính bụi, năm nay thầy đã hơn 40 tuổi, đứng trên bục giảng nhiều năm rồi, mái tóc cũng bị vương màu của bụi phấn.

Thầy Thành tuy vóc người không cao lắm, nhưng phong thái thì rất uy nghiêm, mỗi tiết học của thầy, cả lớp đều ngồi im, chân tay luống cuống ghi chép bài theo tốc độ nhanh như tên bắn của thầy.

Thầy tốt nghiệp trường đại học Nam Thành, cùng trường với Giang Song Lý, có kiến thức vô cùng uyên bác, thường xuyên dạy mở rộng thêm cho học sinh mấy câu danh ngôn tiếng anh. Trong tiết ngày hôm nay, thầy điểm danh rồi gọi một học sinh đứng lên nói một câu mà mình yêu thích nhất.

Có một bạn nữ giơ tay phát biểu: “No and no day, no family and no industry, no matter the King, days without pity. Trích trong tác phẩm, có nghĩa là ‘Vô pháp vô thiên, không gia đình cũng không nghề nghiệp, vua không quản, trời chẳng thương’.”

Câu nói hơi mang tính trào phúng, làm các học sinh lên lút quay xuống liếc Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng dửng dờ vẻ lười biếng khoanh tay dựa vào tường, gương mặt ần ần dấu nơi góc tối, chỉ nhìn thấy khóe miệng hơi nhếch lên một cách nhạt nhẽo.

cô bạn nữ kia hơi nghiêng đầu, khiêu khích nhìn Minh Nguyệt.

không thể tưởng tượng nổi, mới tuần trước thôi, cô bạn này còn vì chuyện bị Minh Nguyệt lấy đi tờ báo mà ôm mặt khóc lớn, đầm đìa đáng yêu khiến người ta đau lòng. Vậy mà hôm nay, sự đắc ý và khinh miệt đã hiện rõ trên gương mặt, đằng sau vẻ xinh đẹp kia lại chính là một tâm hồn độc ác.

Mạnh Bồng Bồng quay sang nhìn Minh Nguyệt.

Hôm nay Minh Nguyệt đến ngày nên bụng hơi đau, chân mày khẽ cau lại, thỉnh thoảng lại cắn môi, không nói tiếng nào. Đã tập múa nhiều năm nên dưới tình huống như vậy, cô bé vẫn có thể ngồi thẳng lưng đàng hoàng, cái cổ thon dài cùng mái tóc buộc đuôi ngựa làm nổi bật lên làn da trắng sáng.

“Cậu ta nói bậy bạ thế mà cậu không quan tâm sao?” Mạnh Bồng Bồng hỏi, dù có là một học sinh giỏi không hay chú ý chuyện bên ngoài đi nữa thì cũng không tránh được việc nghe thấy mấy tin đồn, cô bé thật sự cảm thấy bất bình thay cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, lặng lẽ liếc nhìn thầy giáo rồi ghé vào nói với Mạnh Bồng Bồng: “Cậu có tin điều đó không?”

“không!” Mạnh Bồng Bồng dứt khoát đáp.

“Vậy thì mình chẳng thêm quan tâm đâu.” Minh Nguyệt cười nói.

Minh Nguyệt còn định cười với Mạnh Bồng Bồng, nhưng lại sợ bị thầy chủ nhiệm nhìn thấy, mà cô bé lại không biết nguy trang, đành phải cúi thấp đầu thật nhanh, thỉnh thoảng nhìn Mạnh Bồng Bồng một cái, lại nhìn thầy Thành một cái.

Dáng vẻ này nhìn đáng yêu ngoan ngoãn vô cùng, Mạnh Bồng Bồng nhìn đôi mắt cười cong lại như vầng trăng của Minh Nguyệt rồi bật cười.

Dur luận có sức mạnh quá ghê gớm, mỗi người mỗi ý, tốt xấu lẫn lộn, Mạnh Bồng Bồng giờ đã thấm thía điều này, rõ ràng Minh Nguyệt là một cô bé rất ngoan, nhưng vì có ngoại hình quá xinh đẹp quyến rũ, làm cho hơn một nửa số nam sinh trong trường Nhất Trung này viết thư tình cho Minh Nguyệt, thành tích học tập của cô bé lại chỉ ở tầm trung, cho nên mới bị người ta nói xấu như vậy.

Mạnh Bồng Bồng vất óc muốn an ủi Minh Nguyệt, nhưng vì chưa từng làm điều này nên mãi mà không nghĩ ra được câu gì, song vì Minh Nguyệt cúi đầu thấp xuống nên bị thầy Thành gọi tên.

Minh Nguyệt thoải mái đứng dậy.

cô bé suy nghĩ một chút rồi đứng thẳng lưng, nhìn thầy nói: “Em thích nhất câu ‘Manners maketh man’, nghĩa là ‘Phong thái tạo nên con người’. Không Từ cũng đã từng nói rằng ‘không biết lễ thì không thể tự lập thân’.”

Phát âm của Minh Nguyệt chuẩn giọng London, nghe rất nhẹ nhàng.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đang từ trên người Chu Tự Hằng chuyển ngay sang cô bạn giờ tay phát biểu nói đầu tiên kia, sự đắc ý ban nãy trong nháy mắt bị phá vỡ, tay cầm sách che kín mặt, không quên trợn mắt nhìn Minh Nguyệt một cái.

“Đại ca, chị dâu trả thù cho anh kia.” Bạch Dương mắt sáng rực như sao, hai cánh tay mập ú khoanh trước ngực, vui mừng khôn xiết, “Chị dâu quá tuyệt!”

Chu Tự Hằng lườm cậu ta một cái, Bạch Dương không nói nữa, hai chân run lẩy bẩy, miệng khẽ nhếch lên cười gượng.

Thầy Thành cười rồi bảo Minh Nguyệt ngồi xuống.

Nhân lúc này, Minh Nguyệt quay về sau nhìn Chu Tự Hằng, vừa hay cũng trông thấy Chu Tự Hằng đang cười nhìn mình.

Thấy Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng lập tức ngồi ngay ngắn lại, nói không phát ra tiếng, để Minh Nguyệt nhìn khẩu hình của mình mà đoán.

“Em được lắm, Minh cô nương.”

Cậu không lên tiếng, nhưng cũng đủ khiến cho hai tai Minh Nguyệt ửng đỏ, lan cả ra mặt và cổ, ẩn vào trong cổ áo lông.

Minh Nguyệt xấu hổ ngồi xuống, xoay người ra đằng trước.

Có gì đâu mà xấu hổ chứ?

Đúng là cái đồ dễ đỏ mặt.

Làm cho cậu... Muốn hôn quá...

Chu Tự Hằng nghĩ xong, tiếng cười vui sướng không thể che giấu được, cứ thế cười ồm lên làm cả lớp nghe thấy.

“Chu Tự Hằng.” Thầy Thành gọi rất nhẹ, nghe không thấy như đang tức giận, “Đến lượt em.”

Bạch Dương thấy mắt thầy nhìn xuống chỗ mình thì sợ hãi rút cổ lại, ngồi nghiêm chỉnh như đang chuẩn bị lâm vào đại địch vậy.

Chu Tự Hằng không có tí áp lực nào, cậu lười biếng chống tay lên bàn rồi đứng dậy hỏi: “Em cũng phải nói một câu tiếng anh mà mình thích sao?”

Lúc đứng lên nhìn cậu rất cao, còn cao hơn cả thầy giáo đang đứng trên bục giảng, tuy chỉ đứng thẳng đút tay vào túi quần, nhưng cũng đủ làm cho phòng học trống trải bỗng có cảm giác hơi chật hẹp.

Trong chín môn học thì ai cũng biết tiếng anh là thế mạnh của Chu Tự Hằng, điểm số môn anh của cậu luôn đạt tối đa.

Cả lớp đều vô cùng mong đợi nhìn Chu Tự Hằng đáp trả, hoặc có thể cậu ta sẽ nói mấy lời khó nghe để sỉ nhục cô bạn vừa mới phát biểu câu nói trong truyện ‘Thằng gù ở nhà thờ Đức Bà’ kia.

Trò hay dường như sắp bắt đầu, nhân vật đã đủ, quần chúng cũng có mặt, ngay đến một người nhát như chuột là Bạch Dương cũng đang rất phấn khích theo dõi.

Nhưng Chu Tự Hằng không làm gì cô bạn kia cả.

Cậu chỉ tỉnh bơ nói: “Lúc này em rất thích một câu...”

“I want to kiss you.”

Lời nói rõ ràng và trắng trợn khiến cho đám học sinh đang trong tuổi trưởng thành cười ầm lên, không khí trầm lắng trong lớp bị phá vỡ, thầy Thành chỉ phát tay cho Chu Tự Hằng ngồi xuống, không gật đầu, không cười, nhưng cũng không phê bình chỉ trích gì.

[anh muốn hôn em]

Câu này trước đây không lâu Minh Nguyệt đã từng nói với cậu rồi, cô bé chậm rãi quay đầu lờ mờ Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng nhướn cao mày, nụ cười hiện rõ trong ánh mắt, cậu không hề có ý muốn lẩn tránh, ngược lại còn yên lặng nhìn chăm chú vào môi Minh Nguyệt.

Nhiệt độ tỏa ra từ đôi mắt cậu dường như có thể làm không khí bốc hơi, Minh Nguyệt cắn môi, trong lòng vừa xấu hổ lại vừa thấy ngọt ngào.

Cậu không nói gì thêm, cũng không dùng khẩu hình miệng để truyền đạt, chỉ bằng một ánh mắt là đã đủ để thể hiện rõ dã tâm của mình rồi.

[anh muốn hôn em]

Minh Nguyệt lại xoay người đi, hướng mái tóc buộc đuôi ngựa về phía cậu.

Chỉ là một kiểu tóc đơn giản, nhưng đối với Chu Tự Hằng thì đó là mái tóc đẹp nhất trong tất cả đám con gái, huống hồ cái cổ của Minh Nguyệt vừa mịn vừa trắng, vòng eo lại mảnh mai, Chu Tự Hằng nhìn lên trên một chút thì có thể trông thấy đường cong pháp phồng kia.

Lớn hơn rồi...

Mẹ mày!

Chu Tự Hằng miệng đắng lưỡi khô thu hồi tầm mắt, trong lòng thầm mắng mình một trận.

Cầm thú!

một tiết học trôi qua rất nhanh, thầy chủ nhiệm đặt viên phấn và giẻ lau xuống, thông báo với cả lớp về buổi sinh hoạt toàn trường vào chiều nay: “Còn một tuần nữa là đến kì thi học kì, ở buổi sinh hoạt các học sinh khá giỏi sẽ phát biểu, hi vọng các bạn sẽ chăm chú lắng nghe để học hỏi kinh nghiệm, đạt được kết quả cao trong kì thi chung toàn thành phố!”

Thầy chủ nhiệm nói xong liền cầm giáo án và tài liệu đi ra ngoài.

Mạnh Bồng Bồng là một trong những người lên nói, cô bé vừa ngồi viết lời phát biểu vừa nói với Minh Nguyệt: “Nếu như cậu muốn thì chúng ta có thể nhờ đến pháp luật can thiệp, kiện bọn họ tội phi báng.” Mạnh Bồng Bồng rất không vui với các tin đồn nhảm kia, nhà cô bé ai cũng là luật sư, cho nên cô bé nghĩ đến phương án này một cách rất tự nhiên.

Minh Nguyệt liên tục xua tay, có phần dờ khóc dờ cười, nhưng cũng thấy lòng ấm áp hơn một chút.

cô bé còn chưa kịp mở miệng thì Chu Tự Hằng đã đi đến nói: “Mấy chuyện thế này không cần phải làm quá lên như vậy.” Cậu xoa đầu Minh Nguyệt, “anh sẽ bảo vệ em.”

nói xong cậu lại hồ hững liếc nhìn bạn học nữ kia, âm lượng lúc nói không lớn lắm nhưng nghe rất có khí phách.

trên người cậu toát ra sự nặng nề, ánh mắt sắc như lưỡi dao, có lẽ vì mấy ngày nay cậu cười nhiều quá nên mọi người đã quên mất hình ảnh bá đạo ngang ngược của cậu rồi.

“đi thôi dê béo.” Chu Tự Hằng nói với Bạch Dương.

Bạch Dương lập tức ngoan ngoãn đi theo.

Nghe Chu Tự Hằng nói vậy, Minh Nguyệt càng cảm thấy không ổn, nhìn nét mặt bình thản của Chu Tự Hằng là biết cậu sắp tìm người đi đánh nhau rồi.

Chu Tự Hằng luôn rất bướng, biết là không thể khuyên ngăn được, nên Minh Nguyệt chỉ kéo ống tay áo của cậu rồi nói: “Cẩn thận cái tay anh đấy, bị thương vẫn chưa lành hẳn đâu.”

trên mu bàn tay vẫn còn vết thương hôm ở quán bar, mùa đông trời lạnh, đã hơn nửa tháng mà vẫn đóng vảy, lộ ra chút thịt nhìn rất ghê.

cô bé nhìn cậu bằng ánh mắt có chút van nài, cái miệng nhỏ chu lên, khiến cho lòng Chu Tự Hằng rung động.

Trước mắt bao người nên Chu Tự Hằng không hôn Minh Nguyệt, cậu chỉ cầm tay cô bé, vừa vuốt ve vừa đáp: “anh biết rồi.”

sự thân mật này làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Nguyệt đỏ bừng lên, rút tay về thật nhanh.

Mạnh Bồng Bồng nhìn bóng lưng Chu Tự Hằng rời đi, có điều muốn nói rồi lại thôi.

*

Chu Tự Hằng đến điểm hẹn là góc phía tây nam của trường, nơi cậu thường vượt rào trốn học.

Đối phương khoảng chừng mười người, tóc vàng tóc đỏ, miệng ngậm điếu thuốc, hơi thở hỗn tạp.

Thấy hai người Chu Tự Hằng và Bạch Dương, tên cầm đầu sững sốt một chút rồi lập tức cười nghiêng ngả, ngay sau đó bọn đàn em cũng cười theo: “Tao nói này Chu Tự Hằng, mày đừng cảm thật đấy! Chỉ hai người, con mẹ mày đừng có mà kiêu ngạo!” hắn đưa một điếu thuốc ra, bên cạnh có người sẵn sàng châm lửa cho hắn ngay.

Bộ phim Young and Dangerous nổi tiếng đã lâu, tác phong giang hồ của nhân vật được nhiều người học theo, trong đó có cả những tên côn đồ trong trường học.

Chu Tự Hằng trừng mắt dựa vào vách tường, không nói chuyện, Bạch Dương thì cố gắng giữ bình tĩnh, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng thẳng một bên.

Tên thủ lĩnh đi tới muốn đẩy vai Chu Tự Hằng một cái, tiếc là không cao bằng Chu Tự Hằng nên đành hậm hực lùi về sau một bước, hậm hừ nói: “Hôm nay tao ở đây nói thẳng với mày, danh tiếng của Minh Nguyệt chính là bị tao bôi đen đấy, mày làm gì được tao? Dám bắt nạt em gái tao thì phải lãnh hậu quả!”

“Này đại ca, em gái nào chứ? Là em gái mà đại ca thích sao?” một tên đàn em vừa nói vừa cười xấu xa.

Tiếp theo là một tràng cười to, tên cầm đầu vẩy tàn thuốc, hung dữ nhìn Chu Tự Hằng.

“Mày nói xong chưa?” Chu Tự Hằng cuối cùng cũng nhìn tên kia, thờ ơ lắc lắc cổ tay.

Nhìn dáng vẻ khinh người của Chu Tự Hằng, một tên trong nhóm không chịu nổi nữa mà xông lên đánh.

Chu Tự Hằng kéo Bạch Dương ra sau, bắt đầu lao vào đánh.

Chỉ mấy phút sau, hơn mười tên đã nằm trên mặt đất, tên cầm đầu gãy dựa hai cái, mặt đỏ lên.

Chu Tự Hằng nắm lấy tóc tên cầm đầu, bắt hắn nhìn thẳng vào mắt mình, nhếch môi cười, từ từ cầm lấy điếu thuốc vẫn còn đang cháy rơi dưới đất, cúi người xuống, dập tắt điếu thuốc trên mu bàn tay hắn, mùi da thịt bị đốt lập tức tỏa ra.

một tiếng kêu như heo bị giết vang lên, tên cầm đầu mờ trừng mắt vì đau đớn, Chu Tự Hằng thì vẫn bình thản nói: “Mày còn gì muốn nói không?”

“không...”

“Còn dám động vào Minh Nguyệt không?”

“không dám...”

Chu Tự Hằng vứt điếu thuốc xuống đất, phui tay đứng dậy.

Tầm mắt bỗng liếc qua một đôi giày cao gót màu đen, Chu Tự Hằng nhìn lên thì thấy một người phụ nữ rất có khí chất, mày rậm mắt to, dường như đã nhìn cậu từ lâu rồi. Thấy Chu Tự Hằng nhìn mình, cô ta liền nhú mày nói: “không được vút rác bừa bãi.”

“Vậy cô đi mà nhặt.” Chu Tự Hằng tức giận đáp.

Người phụ nữ mặc đồ rất lịch sự, nghe xong thì không nhiều lời, lập tức cúi xuống nhặt tàn thuốc rồi vứt vào thùng rác.

Đồ điên!

Chu Tự Hằng lại đập cho tên kia một phát nữa.

Đào mắt đã đến buổi sinh hoạt dưới sân trường.

Hiệu trưởng mặc tây trang đứng trên bục cò, đồng dạng động viên các học sinh khi sắp bước vào kì thi chung toàn thành phố, thỉnh thoảng lại giờ nắm đấm, hô to khẩu hiệu, mái tóc bị gió thổi rối tung cả lên.

“Sau đây tôi xin mời cục trưởng của sở giáo dục thành phố Tô Tri Song lên phát biểu!”

Chu Tự Hằng liếc mắt nhìn người phụ nữ đang đi lên kia.

Là bộ trang phục ấy, đôi giày cao gót ấy, và khuôn mặt tuy không tính là quen thuộc nhưng cũng không còn xa lạ nữa.

Mẹ kiếp!

Tô Tri Song!

thì ra là cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Chu Tự Hằng chà xát hai tay vào nhau rồi đưa lên mũi ngửi, hơi có mùi khói thuốc.

Mẹ kiếp!

Tô Tri Song đứng trên bục nói chuyện, gió quá to, hiệu trưởng đứng bên cạnh bị mái tóc rối tung che kín mắt, răng run lên bần bật vì lạnh.

Vị phó cục trưởng mà hiệu trưởng giới thiệu lên thì còn mặc đồ ít hơn cả ông, áo vest đen và quần âu dài, đôi giày cao gót để lộ hơn nửa bàn chân.

Cho cô ta lạnh chết đi!

Nếu nhìn kĩ thì Tô Tri Song có một cặp mày rậm và đôi mắt to, tác phong đĩnh đạc, khoảng ba bốn mươi tuổi, tuy gió thổi lạnh thấu xương nhưng giọng nói của cô vẫn không hề có một chút run rẩy, mái tóc được buộc gọn gàng ở đằng sau, là kiểu phụ nữ rất có khí chất.

cô cầm một tờ giấy lên đọc, các ngón tay trắng hồng và sạch sẽ.

Chu Tự Hằng nhìn thấy cái tay kia thì tức giận cực kỳ, quay đầu định nói chuyện phiếm với Bạch Dương, vậy mà lại thấy Bạch Dương hiem khi đứng nghiêm trang như bây giờ, thái độ rất kính trọng.

Trông như một cái cọc gỗ vậy.

“Cái người đang đứng trên kia...” Chu Tự Hằng kéo dài giọng, bĩu môi, “Đê béo, mày biết cô ta à?”

Bạch Dương không dám dời mắt, vẫn nhìn thẳng về phía trước, nói: “cô ấy từng là chiến hữu của bố em.”

Cậu ta sợ run người, nói thêm: “một người phụ nữ rất mạnh mẽ!”

Ồ!

Còn có cả chuyện này nữa à!

Chiến hữu của cục trưởng Bạch!

Tô Tri Song, cô được đẩy!

Chu Tự Hằng biết rõ rằng nếu muốn đánh bại quân địch thì phải tìm hiểu kỹ lai lịch của họ, nhưng thật sự cậu không nhìn nổi cái dáng vẻ sợ hãi này của Bạch Dương, bắt chợt đập cho cậu ta một phát.

rõ ràng tâm trạng của cậu không tốt, một vòng người đứng xung quanh cậu không ai dám nói chuyện lớn tiếng, sợ chọc giận vị đại ca này.

Bạch Dương bị đá đau, xoa xoa chỗ bắp chân qua lớp quần, đáng thương nhìn Chu Tự Hằng.

Cách hai phút, Chu Tự Hằng lại liếc mắt lên nhìn.

Ánh mắt sắc lẹm như dao găm.

“Thế sao cô ta lại chuyển sang làm ở cục giáo dục?” Cậu hỏi.

“Chuyển công tác giống bố em đó.” Bạch Dương đáp, “Nghe nói là vì cô ấy bị thương nặng, không thể ở lại đơn vị.”

Chu Tự Hằng rất có hứng thú, lông mày nhướn cao như ngọn núi, hai mắt sáng lên hỏi: “Bị người ta đánh trọng thương à?”

Bạch Dương suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu đáp: “Em...em không biết, đại ca.”

Chu Tự Hằng bực mình lườm cậu ta một cái.

Bản thảo của Tô Tri Song không dài lắm, đúng lúc này cô đã đọc xong, nhìn dưới sân một chút rồi gật đầu đi xuống.

Chu Tự Hằng neho mắt nhìn, mỗi bước chân của cô ta đều rất ổn định cân đối, cả người toát lên khí chất mạnh mẽ.

Bạch Dương đánh bạo hỏi Chu Tự Hằng: “Đại ca, anh gặp cô ấy rồi à?”

Chu Tự Hằng không có ý muốn giấu diếm, đáp: “Ừ, gặp rồi, ở ngay chỗ rừng cây nhỏ.”

không phải là...cái chỗ bọn họ đánh nhau đấy chứ?

Bạch Dương sợ hãi hỏi tiếp: “Vậy...cô ấy có nhìn thấy em không?”

thật đáng sợ!

Chu Tự Hằng tức giận nói: “không gặp, lúc đó mày đi rồi.”

Lại nói tiếp: “Mẹ nó, già rồi mà bước đi như quý vậy, chẳng nghe thấy một tiếng động nào!”

Tô Tri Song vừa bước xuống bậc là Chu Tự Hằng đã bắt đầu đánh giá, đám học sinh xung quanh nghe mà kính nể, thầm nghĩ đúng là đại ca của trường có khác, ngay cả phó cục trưởng cũng không sợ.

Bạch Dương trong lòng rất thoải mái, nhẹ vỗ ngực nói: “May quá may quá.”

Cậu ta hình như rất hạnh phúc, còn chấp tay trước ngực cảm tạ trời đất nữa.

“Yên tâm, có thấy thì mày cũng không chết được đâu, có anh ở đây rồi!” Chu Tự Hằng khó chịu đưa tay nói lỏng cổ áo lên.

Mẹ kiếp! Nóng muốn chết!

Sớm biết vậy thì đã không nghe lời Chu Xung mặc nhiều áo như thế rồi!

“Vâng ạ.” Bạch Dương gật đầu, vì béo quá nên nhìn như không có cổ vậy.

Cậu ta suy nghĩ một chút rồi dè dặt ghé vào hỏi: “Đây đại ca, anh quen cô ấy à?”

“Mới quen.” Chu Tự Hằng đáp, “Hiệu trưởng cũng giới thiệu rồi còn gì.”

“Phó cục trưởng cục giáo dục thành phố Nam Thành, Tô Tri Song.” Cậu nhẹ nhàng nói, điệu bộ có vẻ giễu cợt.

Bạch Dương lại thấy hơi căng thẳng, cảm thấy sao hôm nay nhiều chuyện đáng sợ ập tới như vậy nhỉ.

“Vậy đại ca, cô ấy là...” Là gì của anh vậy?

Nửa câu sau còn chưa kịp nói thì Chu Tự Hằng đã ngẩng lên nhìn cậu ta, hỏi hột đáp: “cô ta, sau này sẽ là mẹ của tao.”

Bạch Dương kinh hãi đưa tay che miệng mình, bịt kín cả lỗ mũi luôn, quên mất cả việc hít thở, mười mấy giây sau mới cảm thấy ngọt ngào.

Khuôn mặt bánh bao trắng trẻo của cậu ta đỏ bừng lên, không dám nói thêm một câu nào.

Chu Tự Hằng không quan tâm, cậu dứt nửa bàn tay vào túi quần, để lộ vết sẹo trên mu bàn tay, lại cúi đầu nhìn xuống chân mình rồi đá văng một hòn đá.

Hòn đá văng đi, lăn một đường đến đứng chân Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cúi đầu nhìn, sau đó quay về sau nháy mắt với Chu Tự Hằng.

Buổi sinh hoạt đang đến phần các học sinh giơ lên phát biểu, Mạnh Bồng Bồng bị thầy chủ nhiệm gọi điròi, cho nên bên cạnh Minh Nguyệt không có ai cả, gió lùa thẳng vào người cô bé.

“Hất xì!” Minh Nguyệt bỗng nhiên hất hơi một cái.

cô bé cảm thấy hơi xấu hổ vì có Chu Tự Hằng ở đây, liền le lưỡi nói xin lỗi.

Lửa giận trong lòng Chu Tự Hằng lập tức bị dập tắt, đổi lại là một ngọn lửa tà dâng lên.

Mẹ kiếp!

Ý vào cái miệng hồng rồi đi treu chọc cậu, treu xong lại không cho hôn, đúng là đùa bốn lưu manh!

Sinh nhật cậu cũng đã qua được mười ngày rồi, Minh Nguyệt cũng chỉ hôn cậu đúng một hôm đấy thôi.

Ít xiu như vậy, còn chưa cảm nhận đủ mà!

Sau khi Minh Nguyệt hất hơi, Chu Tự Hằng thấy sắc mặt của cô bé trắng bệch thì rất đau lòng.

Cậu biết bố mẹ Minh Nguyệt rất yêu thương con gái, không nỡ để cô bé chịu lạnh, giờ mà bị cảm thì phải làm sao bây giờ?

Các học sinh được xếp chỗ đứng giống như lễ chào cờ bình thường, đội ngũ theo thứ tự từ thấp đến cao, Chu Tự Hằng cao nên đứng cuối hàng.

Cậu rút tay đang dứt trong túi quần ra, vỗ vào người mấy học sinh đứng trước: “Các anh em, nhường đường tí nào.”

Cậu vừa nói một tiếng là cả đồng người phía trước vội vã tránh ra, đồng loạt đứng sang một bên để tạo thành một con đường cho cậu đi.

Chu Tự Hằng khó có khi nở nụ cười, tay phải cởi áo, lên tiếng khen ngợi: “Mấy cậu được đấy.”

Lúc nói cặp lông mày của cậu nhướn cao, nhìn chẳng giống như đang khen người ta gì cả, cộng thêm vết thương đáng sợ trên mu bàn tay nữa, làm cho mấy cậu nam sinh được cậu khen chẳng dám ho he tiếng nào.

Vì được mở đường cho đi nên chỉ hai ba bước là Chu Tự Hằng đã đứng bên cạnh Minh Nguyệt, thế chỗ cho Mạnh Bồng Bồng, cũng làm luôn vai trò cản gió cho cô bé.

Minh Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm.

Cậu không nói chuyện, trên người tỏa ra hơi ấm và mùi sữa tươi thơm ngọt.

thật ấm áp...

cô bé không tự chủ được mà mỉm cười.

Chu Tự Hằng hơi liếc mắt nhìn, thấy một phần cổ trắng nõn của Minh Nguyệt lộ ra, chiếc mũ len trắng thêu một quả bóng bị gió thổi mà khẽ lắc lư.

Cố gắng kìm chế suy nghĩ muốn treu chọc Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng đứng ngấm dáng vẻ thỏa mãn của cô bé, vui vẻ mỉm cười theo.

“Chu Tự Hằng, sao em lại đứng ở đây?!” Thầy Thành nhíu mày quát.

Chu Tự Hằng vóc dáng cao to, đứng cuối hàng cũng đã nổi bật lắm rồi, hôm nay còn lên trên đứng, lại càng giống như hạc giữa bầy gà, rêu rao cản trở với bộ đồ đen.

“Báo cáo...” Cậu giơ tay lên, cổ tình kéo dài giọng.

Minh Nguyệt lo lắng thay cậu, âm thầm dùng mũi chân đá nhẹ vào giày cậu một cái.

Chu Tự Hằng mỉm cười, cũng nhẹ nhàng đá giày cô bé, nghiêm trang nói láo: “Em muốn đứng gần hơn để lắng nghe thật kĩ những kinh nghiệm mà các bạn truyền lại, cố gắng đạt được thành tích cao trong kì thi cuối kỳ ạ.”

Thầy Thành nửa tin nửa ngờ, trong hàng ngũ thì vang lên những tiếng cười chế giễu.

một học sinh hư chẳng bao giờ quan tâm đến việc học mà lại muốn nghe người ta truyền đạt kinh nghiệm ư?

Minh Nguyệt phụng phịu hờn dỗi, gờ chân đá văng hòn đá nhỏ ra xa.

Chu Tự Hằng mắt còn không thèm chớp, nói tiếp: “Điểm thi cuối kì ảnh hưởng trực tiếp đến số tiền trong bao lì xì của em năm nay đấy thầy.”

Giọng điệu của cậu rất thành khẩn, hai mắt lại sáng rực, thầy Thành nghe xong liền đề cho cậu đứng dậy.

thật ra thì thầy Thành rất thích cậu học sinh Chu Tự Hằng này, rất thông minh, từ khi vào học đến nay cậu bé này không hề hư hỏng như lời các học sinh đồn đại, dạo gần đây còn không ngủ trong lớp nữa, mặc dù tâm hồn hay treo ngược cành cây nhưng cũng chẳng làm chuyện gì ảnh hưởng đến tiết giảng.

Theo kinh nghiệm đã tích lũy được qua nhiều năm giảng dạy, thầy Thành biết là Chu Tự Hằng có vấn đề riêng gì đó, nhưng cụ thể thì không nói ra được.

Ngay lúc thầy chủ nhiệm xoay người đi, Chu Tự Hằng cúi đầu cực nhanh, nhỏ giọng nói với Minh Nguyệt: “Em ngoan nào, tan học anh sẽ mua trà sữa nóng cho em.”

Hơi thở của cậu phả vào tai Minh Nguyệt, trong lòng cô bé chợt cảm thấy rất ngọt ngào.

Minh Nguyệt không lên tiếng, chỉ cúi đầu.

cô bé rất sợ lạnh, mùa đông phải mặc hai lớp quần và áo bông thật dày, nhưng bên trong bộ đồng phục học sinh thì lại mặc hơi ít.

Chu Tự Hằng khẽ cử động cơ thể, toàn thân bao trùm che chắn cho cô bé.

một giây sau, bàn tay trắng nõn bé nhỏ ẩn sau ống tay áo đồng phục khẽ kéo vạt áo cậu, chỉ một cử chỉ nhỏ như vậy thôi cũng đủ làm tim cậu đập thình thịch như trống rồi.

“Em rất ngoan mà.” cô bé nói.

Cho nên anh phải mua trà sữa nóng cho em!

Giọng nói nhỏ như ruồi kêu, phụng phịu làm nũng với Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng không thể nhịn được, đưa tay gạt nhẹ quả bóng tròn trên mũi Minh Nguyệt.

Thứ ở trên người em ấy sao cũng mềm như vậy chứ!

*

Buổi sinh hoạt kết thúc, thầy Thành cũng tuyên bố tan học, cả đám học sinh lập tức vui sướng chạy về nhà như ong vỡ tổ.

“Mấy cái đứa này!” Thầy Thành lắc đầu cười, sau đó cũng ra về cùng các đồng nghiệp.

Minh Nguyệt còn để sách vở ở trên lớp, cô bé nói với Chu Tự Hằng một tiếng rồi cùng Mạnh Bồng Bồng đi lên lớp thu dọn đồ đạc.

Còn lại một mình Chu Tự Hằng đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Tô Tri Song đang ngồi trên xe, hai người nhìn nhau, Chu Tự Hằng hơi hột nhếch môi cười châm biếm, dùng khẩu hình miệng nói: “Con chào mẹ.”

Tô Tri Song không hề bận tâm, tài xế mau chóng lái xe rời khỏi trường Nhất Trung.

Được lắm!

Tô Tri Song!

Bạch Dương như đang được xem kịch hay, cậu ta nuốt nước miếng, thần phục nói: “Đại ca, anh làm vậy...không sợ...không sợ sau này sẽ bị cô ấy chinh à?”

“Sợ cái quái gì?!!!” Chu Tự Hằng nói.

nói xong lại vỗ vai Bạch Dương, cười nói: “không phải còn có mày đây sao?”

“Có em thì sao ạ?” Bạch Dương ngập ngừng đáp.

“Tao vẫn chưa đủ tuổi vị thành niên, nếu sau này bà mẹ kia dám ngược đãi tao thì mày chỉ cần nói với bố mày một tiếng là được, để ông ấy áp giải chiến hữu của mình về đồn luôn!” Chu Tự Hằng nghiêng răng, vẻ mặt có phần tàn ác, “Đến lúc đó để xem cô ta còn dám làm gì không!”

Bạch Dương nghe mà tròn tròn mắt.

Chu Tự Hằng đưa mu bàn tay chống lên môi, dựa vào lan can chờ Minh Nguyệt, hậm hừ nói: “Hôm nay quá đen, đi đánh nhau lại bị cô ta bắt gặp, tốt nhất là cô ta đừng có mà nói năng linh tinh gì với người ngoài, không thì... Hừ!”

không hổ danh là đại ca!

Bạch Dương xun xoe lại gần, nói: “sẽ không đâu sẽ không đâu! Đại ca, anh em mình đi đánh bi-a đi!”

Chuyển chủ đề nhanh thật, cũng may là Chu Tự Hằng chỉ hơi sững sờ một chút.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên lớp ở tầng trên, thấy Minh Nguyệt đang ở hành lang vẫy tay với mình, miệng cười vui vẻ, hai má lúm đồng tiền tròn căng.

Đúng là tâm ý tương thông mà.

Chu Tự Hằng vừa nghĩ đến câu này thì liền mỉm cười vui vẻ.

Cậu đẩy mặt Bạch Dương ra, tiện đà lấy hai cái vé xem phim trong túi quần, nói: “Hôm nay anh có hẹn với chị dâu mày rồi!” Cậu kiêu ngạo giương cằm lên, “Là lần hẹn hò đầu tiên đấy biết chưa? Nào có thời gian rảnh mà đi với mày!”

Bạch Dương giờ tay muốn lấy hai cái vé xem phim.

Chu Tự Hằng cầm chặt như bảo bối, không cho cậu ta đụng vào, chỉ quơ quơ trước mặt cậu ta.

Ghế đôi, phim nước ngoài.

Tên phim là “Hai đứa trẻ vô tư”.

Bạch Dương chep miệng, cảm thấy đại ca nhà mình cũng am hiểu chuyện tình cảm ra phết!

Nhưng suy nghĩ một lát, cậu ta lại hỏi: “Này đại ca, không phải còn thiếu một đóa hoa hồng sao?”

Ghế đôi, phim nước ngoài, cùng một đóa hoa hồng đỏ, còn nội dung phim thì quan tâm làm cái quái gì!

Chu Tự Hằng nghe xong thì chỉ cười nói: “Hoa đang tới rồi kìa.”

Mặt trời đã ngả về tây, Minh Nguyệt mỉm cười đi về phía cậu.

“Còn cần hoa hồng làm gì nữa chứ!” Chu Tự Hằng huyýt sáo một cái, nói.

Vì trong lòng cậu, Minh Nguyệt chính là một đóa hoa hồng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Chu Tự Hằng huyýt sáo một cái, để cho Minh Nguyệt đứng lúc vừa đi xuống lầu nghe thấy.

cô bé nghiêng đầu nhìn Chu Tự Hằng, gương mặt xinh xắn với hai má lúm đồng tiền nhỏ, cùng với cục len tròn đáng yêu trên đầu, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, bàn tay giờ lên vẫy vẫy với cậu.

Mẹ kiếp!

Đúng là...

Chu Tự Hằng không nghĩ ra từ gì để hình dung, cậu đẩy Bạch Dương đứng ra xa một chút, từ trên lan can nhảy xuống, đứng thẳng người gọi: “Hoa hồng nhỏ mau tới đây nào.”

Cậu vẫn còn chưa hoàn hồn được, nên liền thuận miệng gọi Minh Nguyệt là “Hoa hồng nhỏ”.

Minh Nguyệt đứng im tại chỗ, sững sờ hồi lâu.

cô bé cần môi suy nghĩ, tay lại đưa lên đầu sờ sờ, sờ một lúc lại nhìn xung quanh một lượt, sau đó chớp mắt với Chu Tự Hằng.

“Đề anh tự tới vậy!” Chu Tự Hằng dờ khóc dờ cười, bước nhanh đến giúp cô bé chỉnh lại cái mũ bị lệch.

“Đừng có nói với anh là em thật sự tưởng trên đầu mình mọc hoa hồng đấy nhé?” Cậu cúi đầu nói, thuận tay cầm cặp sách cho cô bé.

Minh Nguyệt không trả lời.

Chu Tự Hằng trêu chọc kéo cái mũ lên của cô bé, bao kín hai tai cô bé lại, Minh Nguyệt lập tức giải cứu cho hai cái tai, đỏ mặt đáp: “Vâng ạ.”

Lại còn “Vâng ạ” nữa?

“Sao em lại đáng yêu như vậy chứ!” Chu Tự Hằng buồn cười nói.

Lúc này trường học đã vắng tanh rồi, các học sinh gần như đã ra về hết.

Chu Tự Hằng rất muốn bóp chặt hai cái má của Minh Nguyệt, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ ngất nhẹ cục lên tròn trên mũi cô bé.

“Cẩn thận không bị người ta nhìn thấy đấy.” Minh Nguyệt tránh né, đưa mắt nhìn xung quanh.

“Làm gì có ai.” Chu Tự Hằng giơ mấy ngón tay ra, “anh bảo đảm, đến cả dê béo nó cũng đi rồi.”

Cậu hất hất cằm ra hiệu, Bạch Dương bị bỏ rơi, ủ rũ đi ra cổng trường, trên người tràn ngập oán khí.

Chu Tự Hằng không hề có một chút áy náy khi đã trọng sắc khinh bạn, cậu lấy hai cái vé xem phim trong túi ra, nâng niu như châu báu đưa đến trước mặt Minh Nguyệt.

“Bọn mình đi xem phim đi! Nhân lúc hôm nay không có giờ tự học buổi tối.” Cậu cực kỳ mong đợi nói.

Chu Tự Hằng mặc áo lông đen, trên bả vai treo lỏng lẻo cái cặp sách màu trắng của Minh Nguyệt, dường như nó đang dụ dỗ cô bé tối nay hãy trở về nhà đi.

Chu Tự Hằng hai mắt sáng rực nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nắm chặt tay, không dám nhận lấy tấm vé.

cô bé chưa từng nói dối, nghĩ đến việc lúc về nhà phải nói dối bố mẹ, cô bé thật sự không muốn chút nào.

“Đây là lần hẹn hò đầu tiên của bọn mình đấy!” Chu Tự Hằng đã lên kế hoạch từ lâu, cố tình chọn phim tình cảm, tên phim còn là “Hai đứa trẻ vô tư” nữa.

Chu Tự Hằng chống cằm lên vai Minh Nguyệt cọ cọ, hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai trắng nõn của cô bé: “Xin em đấy ~”

Minh Nguyệt mềm nhũn cả người, không có sức đề đẩy cậu ra.

Hơi liếc mắt một cái là cô bé đã nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của Chu Tự Hằng, cái mặt đẹp trai lúc này nhìn ngây thơ như trẻ con vậy.

Chu Tự Hằng đã bao giờ cầu xin ai chưa?

Ngay cả với Chu Xung cậu cũng chưa bao giờ chịu cúi đầu nữa là...

Trong lòng Minh Nguyệt bây giờ hơi có chiều hướng nghiêng về phía Chu Tự Hằng rồi.

Chu Tự Hằng đảo mắt nhìn thì nhận thấy sự do dự của Minh Nguyệt, liền nhếch môi cười gian.

“Hử? Có được không? Hoa hồng nhỏ, Tiểu Nguyệt Lượng, tiểu tổ tông của anh...” Lần này cậu được đà làm tới, môi còn khẽ chạm vào tai cô bé.

Mẹ kiếp!

Chỗ này cũng mềm!

Sao chỗ nào cũng mềm thế chứ!

Hai người đang đứng dưới gốc cây đại thụ, thấp thoáng có thể che chắn được.

Minh Nguyệt cảm thấy vành tai nóng rát cả lên, nói: “anh đứng thẳng người dậy trước đã.” Rồi đẩy ngực Chu Tự Hằng ra, giọng nói yếu ớt không có chút khí thế gì cả.

Nhưng Chu Tự Hằng nghe xong cũng thấy hơi sợ, sợ Minh Nguyệt sẽ giận vì cậu hôn tai cô bé, cho nên không dám dựa vào cô bé nữa, lập tức đứng thẳng người dậy, mắt nhìn xuống mũi chân.

Từ từ cất hai tấm vé xem phim vào trong túi.

một giây sau, Minh Nguyệt cũng cho tay mình vào túi áo Chu Tự Hằng, nắm chặt lấy tay cậu.

Chu Tự Hằng cũng nắm lại, cảm thấy tay Minh Nguyệt hơi lạnh, cho nên lại nắm chặt hơn chút nữa, như muốn truyền hơi ấm từ mình đến cho cô bé.

“Em muốn... một cốc trà sữa nóng.” cô bé ngoan ngoãn nói.

“Được!” Chu Tự Hằng vui muốn điên lên luôn, “Em muốn uống một trăm một ngàn cốc anh cũng mua cho em!”

*

Nam Thành phố xá phồn hoa, quảng trường trung tâm đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, đây là khu phố mới mở rộng ở Nam Thành, được thiết kế theo kiểu hiện đại chứ không cổ kính như bên bờ sông Tần Hoài.

Nơi này cũng thuộc sở hữu của Thịnh Quang, công ty bất động sản số một ở Nam Thành.

Chu Tự Hằng đã quen cửa quen nẻo ở đây rồi, cậu đến chỗ cạnh rạp chiếu phim, bảo Minh Nguyệt đứng chờ, còn mình thì đi mua trà sữa nóng cho cô bé.

“Em ở đây chờ nhé, đừng có mà chạy lung tung.” Chu Tự Hằng coi Minh Nguyệt như châu báu của mình, có chút chuyện nhỏ cũng phải dặn đi dặn lại.

Minh Nguyệt gật đầu vâng lời, nhưng lúc Chu Tự Hằng đi mua trà sữa về thì lại không thấy cô bé đâu cả.

Chu Tự Hằng đứng đợi một lúc, trong lòng hoảng loạn, lấy di động ra gọi cho cô bé.

Còn chưa kịp bấm số thì Minh Nguyệt đã chạy ra từ chỗ khúc quanh.

Chiếc mũ len hơi nghiêng lệch, hai tay cô bé ôm lấy đầu, chậm chạp chạy tới.

“Em chạy đi đâu vậy hả?” Chu Tự Hằng nhướn mày, chỉnh lại mũ giúp cô bé.

Cậu hơi tức giận, đôi môi mỏng mím chặt lại.

Minh Nguyệt lấy lòng nói: “Chu Chu, anh đừng giận mà...”

Đừng giận?! Sao có thể không giận được cơ chứ!!

Chu Tự Hằng bộc phát tính cách nóng nảy của mình, trừng mắt nói: “Đã dặn em là không được chạy lung tung rồi, sao em không chịu nghe hả! một mình em, lại còn là con gái nữa, có rất nhiều người muốn bắt nạt đấy biết không, em không xem tin tức dạo trước nói có rất nhiều nữ sinh bị lừa bán sao?!”

“Em sẽ không bị như thế đâu.” Minh Nguyệt buồn bã đáp.

Chu Tự Hằng nhìn cô bé cắn môi, đôi môi đẹp như hoa hải đường, trong lòng thoáng chốc dịu lại: “Em xinh đẹp như thế, người ta không lừa em thì lừa ai?”

Minh Nguyệt dù là trong lúc căng thẳng như vậy nhưng vẫn không nhịn được mà mỉm cười, lại sợ bị Chu Tự Hằng nhìn thấy nên phải cúi đầu giấu diếm.

Ánh nắng ấm áp màu cam chiếu vào cái cổ thon dài nhắn nhụ của Minh Nguyệt, có lẽ là do ảo giác của Chu Tự Hằng, cậu cảm thấy nơi đó bỗng phát ra một vầng sáng, những sợi lông tơ khẽ bay bay, làm cậu nghĩ thấy một mùi hương rất thơm.

“Nếu em mà bị bắt cóc rồi thì con mẹ anh biết phải tìm ai làm vợ đây?”

Cậu không thể nào nguôi giận được.

Minh Nguyệt không kim nổi nữa mà cười ra tiếng, đưa bàn tay đang để sau đầu ra phía trước.

Là một bông hoa hồng nở rộ, sắc đỏ rực rỡ và mỹ lệ.

Chu Tự Hằng thoáng kinh ngạc.

“anh đừng giận nữa.” Minh Nguyệt chớp chớp mắt nhìn cậu, lông mi giống như hai cái quạt nhỏ, “Vợ của anh không đi mất được đâu.”

cô bé kéo một tay Chu Tự Hằng, đặt đóa hồng vào trong tay cậu.

“Em tặng chính mình cho anh này.” cô bé nói.

Chu Tự Hằng ngơ ngác nhìn Minh Nguyệt, mọi suy nghĩ dường như bị rút sạch hết, hồi lâu sau mới nhớ ra là hôm nay cậu có gọi Minh Nguyệt là...

“Hoa hồng nhỏ.”

*

Hai đứa trẻ vô tư là một bộ phim điện ảnh của Pháp, các rạp chiếu phim lớn thì không quảng bá, nhưng các rạp quy mô nhỏ thì lại lên làm trái quy định để chiếu.

Trong phòng chiếu ánh đèn mờ mờ, không ít các cặp đôi trẻ nắm tay dựa sát vào nhau, nhưng tuổi nhỏ như Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng thì không có, gần như là rất hiếm thấy.

Nhất là Minh Nguyệt lúc này còn đang mặc đồng phục học sinh, mặt non choẹt như có thể bám ra nước vậy.

Từ lúc kiểm vé cho đến lúc ngồi vào ghế, Minh Nguyệt đã bị vô số ánh mắt dõi theo, cô bé da mặt mỏng, chỉ biết cúi đầu đi theo sau Chu Tự Hằng, cái miệng nhỏ thì hút trà sữa.

Trà sữa lan tỏa trong miệng với hương táo đỏ ngọt lịm, khiến cho toàn thân cô bé trở nên ấm áp.

Minh Nguyệt thỏa mãn hít mát, tựa như một con mèo nhỏ vậy.

“Ngon đến vậy cơ à ~” Chu Tự Hằng nghiêng đầu ghé sát lại nói.

Ghế couple không bị ngăn cách nên cánh tay Chu Tự Hằng duỗi dài ra vắt ngang lưng ghế, nhìn như đang ôm Minh Nguyệt vậy.

Đuôi tóc mềm mại đen nhánh của Minh Nguyệt rơi vào mu bàn tay cậu.

Hơi ngứa ngứa.

Vết thương trên mu bàn tay Chu Tự Hằng vẫn chưa lành hẳn, chỗ da non bị tóc cọ vào làm cậu bỗng thấy hơi kích động.

Thế là cậu lại dòi tay xuống dưới một chút.

nhẹ nhàng, chậm rãi ôm lấy vai Minh Nguyệt.

Dù cách mấy lớp áo trong đó có cả áo bông, thế nhưng Chu Tự Hằng vẫn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Minh Nguyệt, cùng nhiệt độ cực nóng toát ra, nhanh chóng truyền khắp toàn thân cậu.

Tay của Chu Tự Hằng cứng đờ lại, không dám làm thêm bất kì một hành động nhỏ nào nữa.

Cậu liếc trộm Minh Nguyệt một cái, hình như cô bé không phát hiện ra, ánh đèn lúc sáng lúc tối tinh tế miêu tả ngũ quan xinh xắn của cô bé.

Minh Nguyệt nào có chuyện không phát hiện ra chứ!

cô bé hoàn toàn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng từ tay Chu Tự Hằng. Hoa hồng được cậu để cạnh thành ghế, mùi hương hoa trầm kín hòa cùng mùi trà sữa thơm ngọt, khiến cho Minh Nguyệt không còn tâm trí đâu mà xem phim nữa.

cô bé hút mạnh mấy ngụm trà sữa, muốn mượn nó để làm giảm đi cảm giác khô đắng ở miệng, nhưng trà sữa ấm chẳng những không dập được lửa mà còn có xu hướng làm cảm xúc trong người mạnh mẽ thêm.

Trà sữa đã bị cô bé hút sạch, phát ra tiếng kêu rột rột.

Minh Nguyệt không kịp phản ứng, vừa hút hai cái thì nghe thấy cái tiếng kia, thậm chí nó còn át cả tiếng phim nữa.

cô bé miệng vẫn cắn ống hút, không dám động đậy, con ngươi vài giây sau mới dám chuyển động.

Mắt mặt quá đi...

Tiếng cười của Chu Tự Hằng bỗng vang lên bên tai cô bé, nghe rất là đáng ghét.

Cậu cầm lấy cái cốc không từ tay Minh Nguyệt, cánh tay dài duỗi ra ôm gọn cô bé vào lòng.

“Nếu em ngoan thì anh sẽ lại mua cho em nữa.” Cậu nhẹ nhàng giữ đầu cô bé, từ từ ấn xuống để cô bé tựa đầu vào vai mình.

Hồn phách Minh Nguyệt như bay đi đâu mất rồi, một lúc lâu sau mới bị tiếng tim đập như trống của cậu gọi trở về.

“Vâng ạ.” Minh Nguyệt đáng yêu đáp.

cô bé không hề phản kháng, một chút cũng không, cứ như vậy dịu ngoan vâng lời tựa vào vai cậu. Minh Nguyệt rất gầy, Chu Tự Hằng ôm mà cánh tay dài vẫn còn thừa rất nhiều chỗ trống.

Nhưng trong lòng cậu thì lại tràn đầy sự ấm áp.

Chu Tự Hằng cúi đầu, nhìn đôi môi hồng của Minh Nguyệt, xuống thêm chút nữa là phần xương quai xanh.

Trong rạp chiếu phim bật điều hòa nên hơi nóng, Minh Nguyệt kéo khóa áo đồng phục, cổ áo vì động tác của cô bé mà từ từ trượt xuống.

Trắng quá...

Chu Tự Hằng nuốt nước miếng, không dám nhìn xương quai xanh của Minh Nguyệt, cũng không dám nhìn môi của cô bé luôn.

Cậu nhanh chóng dời tầm mắt, chăm chú xem phim.

Nhưng mà xem không vào.

Tâm tư trống rỗng rồi, không biết đã bay về phương nào.

Đến lúc cậu bình tĩnh xem thì bộ phim đã dần đi đến hồi kết, nam nữ chính lúc này đang hôn nhau.

Chu Tự Hằng lại không nhìn được mà cúi đầu nhìn môi Minh Nguyệt, đôi môi căng mọng như đang gọi mời cậu.

Ánh sáng từ màn hình chiếu lên gương mặt cô bé, đôi mắt cô bé buông xuống như đang suy nghĩ điều gì, cặp lông mi như cánh bướm khẽ lay động.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Chu Tự Hằng gấp gáp tìm chủ đề nói chuyện để không chế bản thân không được nghĩ đến môi Minh Nguyệt nữa.

Minh Nguyệt giương mắt nhìn cậu, không đáp.

Lại cúi đầu, lấy di động ra.

một lúc sau, di động của Chu Tự Hằng rung lên.

Mở ra, là tin nhắn của Minh Nguyệt.

“Em đang nghĩ, lúc nào thì anh mới hôn em.”

Chu Tự Hằng đặt ngay di động xuống, ôm mặt Minh Nguyệt nói: “Lúc này.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Chu Tự Hằng nhẹ nắm lấy cằm Minh Nguyệt, để cô bé ngẩng đầu lên.

Di động của cậu và cốc trà sữa đã hết cùng bị rơi xuống đất, phát ra tiếng động mạnh.

Nhưng lúc này, không có người nào quan tâm.

Trong phạm vi tầm nhìn của cậu chỉ có duy nhất đôi môi đỏ mọng của Minh Nguyệt, trong ánh sáng mờ tối, đôi môi ấy vô cùng đẹp và quyến rũ.

Mẹ kiếp!

Thèm chết đi được!

Hơi thở của Chu Tự Hằng trở nên nặng nề, mạnh mẽ cúi đầu hôn lên môi Minh Nguyệt.

Vẫn còn một chút hương vị trà sữa đọng lại trên môi cô bé, ngọt ngào và mềm mại.

Cậu dùng lực mút mấy cái, răng cắn nhẹ vào môi dưới Minh Nguyệt.

Lúc này đây cậu bộc lộ hết bản năng sẵn có của mình, một tay lướt từ trên mặt Minh Nguyệt xuống, ôm chặt lấy eo cô bé.

Lớp da cừu được nguy trang bên ngoài đã bị lột ra, hiện giờ Chu Tự Hằng chẳng khác nào một con dã thú đang cực kì đói bụng.

Dường như muốn cắn nuốt môi Minh Nguyệt vào bụng luôn vậy.

“không ăn được đâu...” Minh Nguyệt yếu ớt giẫy dụa, đáng thương cầu xin.

một tay cô bé nắm chặt áo khoác Chu Tự Hằng, một tay cầm di động, các đầu ngón tay trắng nõn, móng tay hồng hào.

Minh Nguyệt nhắm chặt hai mắt, cô bé vừa thấy sợ lại vừa thấy kích động, cảm xúc kì diệu bao phủ toàn thân.

Tê tê dại dại.

không ăn được đâu?

Chu Tự Hằng đang nhẹ cắn hai cái vào môi cô bé thì lại bị câu nói kia chọc cười.

“anh làm sao mà bỏ được em đây...” Giọng nói trầm khàn, tiếng thờ đốc nặng nề, “cô bé ngốc.”

Chu Tự Hằng vẫn dán chặt môi Minh Nguyệt, cầm hai tay cô bé vòng qua eo mình.

Đầu lưỡi Chu Tự Hằng khẽ quét qua môi Minh Nguyệt như một sợi lông vũ, cực kì kiên nhẫn và dịu dàng, sợ không cẩn thận sẽ làm cô bé đau.

Cậu mở nhẹ một cái rồi tách ra, nhìn vào đôi môi đang mím chặt của Minh Nguyệt.

“Cho anh nếm thử vị trà sữa đi, Tiểu Nguyệt Lượng, mở miệng ra nào.” Giọng của cậu đã trở nên khàn đục, nhưng vẫn rất dễ nghe.

Minh Nguyệt giống như bị đầu độc, hoàn toàn mất đi tâm trí, mơ mơ màng màng làm theo.

Đối với chuyện tình cảm, Chu Tự Hằng không thông thạo lắm, thậm chí có thể coi là một trải nghiệm mới lạ, tất cả đều là bản năng.

Cậu đã thấy điều này trong giấc mơ rất nhiều lần rồi, cuối cùng cũng đã thành hiện thực.

Nụ hôn này vô cùng triền miên, khiến cho đầu óc Minh Nguyệt trở nên hỗn độn, trong lòng vừa vui vừa ngọt ngào.

cô bé hoàn toàn bị chìm đắm rồi.

Giống như bị nghiện vậy.

Chu Tự Hằng không sợ làm phiền đến người khác, cùng Minh Nguyệt môi kề môi, lưỡi cuốn lấy, cọ sát lẫn nhau.

Minh Nguyệt vòng tay ôm lấy cái eo gầy của Chu Tự Hằng, hơi siết chặt một chút.

“Đừng sợ loạn.” Cậu mơ hồ nói, nhưng cũng không ngăn cản Minh Nguyệt, chỉ chăm chăm ngậm mút môi cô bé không ngừng.

Bộ phim đã kết thúc, ca khúc cuối phim vang lên cùng với ánh đèn trong rạp được bật sáng, một bài hát nhạc Pháp lãng mạn, cho dù nghe không hiểu nhưng Minh Nguyệt cũng xấu hổ đỏ cả mặt.

cô bé đẩy Chu Tự Hằng ra: “Người ta nhìn thấy đấy.”

“Nhìn thì cũng không cấm được bọn mình.” Cậu vẫn chưa chịu thôi, da mặt còn dày hơn cả tường thành.

Cũng có ba đôi đang hôn nhau, nhưng khác biệt là bọn họ đều đã đủ tuổi vị thành niên rồi.

Minh Nguyệt cảm thấy may mắn vì hai đứa đang ngồi ghế couple nên khá kín đáo.

Trong lòng cô bé hơi xấu hổ, thầm nghĩ thật có lỗi với bộ đồng phục học sinh trường Nhất Trung Nam Thành đang mặc trên người, nhưng lực hấp dẫn của Chu Tự Hằng quá đối mạnh mẽ, khiến cho cô bé không giữ vững được phòng tuyến.

Sau khi bài nhạc cuối phim kết thúc, Chu Tự Hằng mới buông Minh Nguyệt ra.

Minh Nguyệt mơ màng mở mắt, đôi mắt ngập nước mờ sương, nhìn vô cùng quyến rũ.

một tay Chu Tự Hằng vẫn đang ôm Minh Nguyệt, tay kia thì không tìm được mà monoton đôi môi hơi sưng đỏ của cô bé.

“Ngọt quá.” Cậu ghé vào tai Minh Nguyệt nói, “Lại còn mềm nữa.”

Nơi nào cũng mềm, mũi mềm, tay mềm, miệng cũng mềm.

Chu Tự Hằng vô cùng thỏa mãn cười ra tiếng.

Cậu thẳng thắn nói ra cảm nhận của mình như vậy, Minh Nguyệt nghĩ mình cũng nên đáp lại một câu.

Cho nên cô bé gật đầu, nghiêm túc nói: “anh cũng rất mềm.”

Ánh mắt Chu Tự Hằng lóe lên một cái, nhìn chăm chăm Minh Nguyệt.

Tay cô bé vẫn đang vòng quanh hông cậu, lúc hôn cái tay rất không ngoan, cứ nhích tới nhích lui, đúng là giày vò người ta mà!

Chu Tự Hằng nheo mắt, nói: “anh cứng rồi đấy nhé ~” Cậu lại cúi xuống cắn lên môi rồi véo má cô bé, “Tiểu Nguyệt Lượng, em đừng có mà hư nghe chưa.”

*

Màn hình đã tắt, Chu Tự Hằng nhặt cái di động bị rơi dưới đất lên, cầm lấy bông hoa hồng ở cạnh thành ghế.

Màu của đóa hoa cũng hồng hồng giống như mặt Minh Nguyệt lúc này vậy.

cô bé đứng một bên, đầu cúi thấp, quả cầu len trên mũi lắc tới lắc lui, tay chậm chậm kéo khóa áo khoác đồng phục lên.

Còn biết xấu hổ cơ à?!

Xấu hổ sao còn gửi tin nhắn trêu chọc cậu làm gì?

Chu Tự Hằng tặc lưỡi một cái, nhếch môi, cúi đầu hít hà mùi hoa.

Minh Nguyệt thì đứng bất động như người gỗ, Chu Tự Hằng nghiêm mặt tiến lại gần, đưa tay ra trước mặt cô bé: “đi thôi, nắm lấy tay anh không lại lạc mất.”

Minh Nguyệt giật bắn lên như một chú thỏ con đang sợ hãi, hai tay xoắn lại với nhau.

một lát sau, cô bé chậm chạp đi ra sau lưng Chu Tự Hằng, nắm lấy vạt áo cậu.

“đi thôi...” cô bé lí nhí nói, suốt quá trình còn chẳng ngẩng lên nhìn Chu Tự Hằng một cái.

Cậu có phần bối rối, tay đưa lên vò đầu.

Cậu...Lỡ nói mấy câu người lớn rồi, không biết là...Minh Nguyệt nghe có hiểu không nhỉ...

Chu Tự Hằng suy nghĩ một lát rồi quay đầu liếc nhìn cô bé.

Mấy chuyện như “Cứng lên rồi” hay “Làm chuyện hư” cậu thường nghe thấy người ta nói trong bar, không hiểu sao vừa rồi lại lỡ mồm thốt ra như thế nữa.

Minh Nguyệt kéo áo cậu thúc giục: “đi thôi.”

Chu Tự Hằng thu hồi tầm mắt.

Nghe không hiểu là tốt rồi.

Cậu sợ Minh Nguyệt sẽ nghĩ là cậu không nghiêm túc, nghĩ cậu quá tùy tiện, quá táo bạo, rồi...rồi không muốn...làm vợ của cậu nữa.

Bởi vì quá dễ ý đến người đó, nên tình yêu cũng phải được khắc chế, đó là đóa hoa hồng mà cậu đã tỉ mỉ che chở nuôi lớn, là vàng trắng sáng in đậm trong lòng cậu, cho nên tuyệt đối không thể tùy tiện qua loa.

Lối đi ra rạp có hơi hẹp, mà người lại đông Chu Tự Hằng đi đằng trước, sau lưng Tiểu Nguyệt Lượng nắm chặt áo cậu đi theo.

cô bé còn không nhìn đường, chỉ nhìn chăm chăm cái áo lông của Chu Tự Hằng, cứ thế theo sát đằng sau.

Đó là sự tín nhiệm tuyệt đối, như thể có cậu cũng như có cả thế giới, không còn điều gì phải lo lắng cả.

Chu Tự Hằng lắc đầu.

Sao em ấy lại có thể...

Có thể dễ dàng lay động trái tim cậu đến thế?

*

Nam Thành đã chìm trong màn đêm, trên trời trăng rất sáng, phố xá lên đèn khiến cho không khí bớt ảm đạm.

Trời lạnh nên các quán trà sữa nóng rất đông khách.

Chu Tự Hằng và cái đuôi nhỏ theo sau đang đứng xếp hàng mua.

Cái đuôi nhỏ của cậu ngửi thấy mùi trà sữa thơm, cái mũi nhỏ héch lên, hai mắt cũng sáng rực, vui lắm nhưng vẫn còn giả bộ hỏi: “Lại mua trà sữa nữa à?”

rõ ràng thích muốn chết mà còn cố tỏ ra bình tĩnh, Chu Tự Hằng cúi đầu cười, nắm lấy quả cầu len trên mũ cô bé.

“Ừ, vì em ngoan nên anh thưởng thêm cho em một cốc.” Giọng điệu như đang dỗ trẻ con vậy.

Minh Nguyệt vui lắm.

một giây sau, Chu Tự Hằng lại giữ chặt bả vai cô bé, cúi xuống mở một cái lên đôi môi vẫn còn hơi sưng đỏ, nói: “Nhất là lúc này lại càng phải ngoan một chút.”

Tròng mắt đen của cậu sáng rực, tuy bộ đồ trên người mang sắc thái đơn giản, nhưng nụ cười ranh ma đáng ghét kia lại khiến cho toàn thân cậu trở nên tươi đẹp nhiều màu sắc, tựa như một bức tranh được tô đậm mực vậy.

Chu Tự Hằng rất đẹp trai, ánh mắt của mọi người xung quanh không hện mà cùng nhìn về phía cậu.

Minh Nguyệt chợt nhớ lại bộ phim mới xem, hai nhân vật chính cũng là thanh mai trúc mã, nhưng vì không có can đảm tiến tới nên đã bỏ lỡ nhau.

Minh Nguyệt không muốn phạm phải sai lầm như thế.

Thấy cô bé thất thần, Chu Tự Hằng càng tự đắc hơn, nháy mắt huýt sáo với cô bé một cái.

Minh Nguyệt bị trêu chọc mà bật cười, cắn một cái lên môi cậu nói: “Vâng ạ.”

Miệng cô bé nhỏ xiu, hàm răng cũng nhỏ, cắn không có tí sức nào.

Nhưng Chu Tự Hằng vẫn làm bộ như đau lắm, che mũi đáng thương nói: “Ai ui ai ui! Đau quá, mau thôi cho anh đi.”

“anh bớt diễn đi.” Minh Nguyệt tóm lấy tóc Chu Tự Hằng, “Tiến lên đi kia, đến lượt mình rồi đó.”

Chu Tự Hằng đang có tâm trạng tốt, nên lúc xoay người lại phía cửa hàng, trên mặt cậu vẫn hiện rõ sự vui vẻ.

Nhân viên bán hàng nhìn thấy cậu thì đỏ bừng mặt, nhiệt tình giới thiệu: “Xin chào, cửa hàng chúng tôi có trà sữa vị lúa mạch, ô mai, xoài...Bạn xem...”

Chu Tự Hằng không đợi cô gái giới thiệu xong thì đã đưa tiền ra nói: “một cốc trà sữa táo đỏ nóng.”

“Vâng, vị táo đỏ cũng là vị rất được yêu thích của cửa hàng! Bạn đã từng thử qua rồi đúng không ạ?” Nhân viên nói.

đã từng thử qua rồi đúng không?

Chu Tự Hằng thích thú cười, nhướn mày liếc Minh Nguyệt một cái.

Minh Nguyệt trợn mắt lườm cậu, môi mím lại, cặp má lúm hơi chìm xuống.

“Đúng vậy, đã thử qua rồi, mới đây thôi.” Cậu rử mắt xuống, không biết là đang nói với ai, “Rất ngọt.”

Minh Nguyệt xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống lòng đất cho xong.

*

Về đến nhà đã là chín rưỡi tối, cũng là thời gian bình thường khi kết thúc giờ tự học buổi tối.

Giang Song Lý nấu trà gừng đường đỏ cho con gái, vừa hay đúng lúc có thể uống được.

“Hôm nay con có bị đau bụng không?” cô hỏi.

Minh Nguyệt không thể từ chối lòng tốt của mẹ, cô bé cầm cái chén sứ đưa lên miệng uống.

Trong lòng hơi chột dạ, Minh Nguyệt cứ uống một ngụm thì lại liếc trộm mẹ một cái.

Giang Song Lý đang đọc tài liệu, nhân thể nói với con gái: “cô Ninh nói với mẹ là đến kì nghỉ đông sẽ dẫn một vũ đoàn đi châu Âu diễn, cô muốn đưa con đi cùng đây, cô nói dạo này biểu hiện của con cực kỳ tốt.”

cô khoanh tay trước ngực, nghiêm túc phân tích: “Mẹ nghĩ thế này, con đã muốn theo ngành múa, nếu tích lũy được kinh nghiệm của lần này thì sẽ rất có lợi cho con về sau, với lại cô Ninh khó khăn lắm mới xin cho con được một suất trong đoàn, mẹ hi vọng là con sẽ đồng ý.”

Giang Song Lý dịu dàng nhìn con: “Tiểu Nguyệt Lượng, có được không?”

Minh Nguyệt đã uống được nửa chén trà, đôi môi tron bóng nhìn cực kỳ hồng, ánh đèn chiếu vào trông rất giống trái cây đông lạnh.

Giang Song Lý không khỏi liếc nhìn mấy lần.

Minh Nguyệt cúi đầu cực nhanh, tóc buông xuống che kín mặt, nói: “Nhưng sẽ bỏ lỡ đêm giao thừa, con...con không muốn xa bố mẹ.”

Và xa cả Chu Chu của mình.

Minh Nguyệt thầm nói trong lòng.

Giang Song Lý hiển nhiên rất hiểu con gái, nghe vậy thì chỉ cười, ngồi xuống bên cạnh Minh Nguyệt, vuốt tóc cô bé nói: “Chuyện này con không cần lo, năm nay bố mẹ quyết định sẽ xin nghỉ phép cùng nhau, cả nhà chúng ta sẽ đón năm mới ở anh.”

Coi như đã được lên kế hoạch từ trước rồi.

Minh Nguyệt vô thức uống cạn chén trà, bỗng nhiên nấc một cái.

Quả cầu len trên mũi cô bé lay động trước sau, chọc cho Giang Song Lý buồn cười.

“Có phải tại mẹ pha hơi nhiều nước đường đỏ không?” Giang Song Lý hỏi.

“không, không phải đâu ạ.” Minh Nguyệt vội vàng xua tay, lại nấc một cái, “Chỉ là...”

Uống trà sữa.

Mới được nửa cốc.

Còn lại một nửa kia...

thì bị...

Minh Nguyệt rớt rít cắn môi, đặt cái chén sứ xuống bàn, chúc mẹ ngủ ngon rồi chạy biến lên lầu.

*

Chu Tự Hằng cầm cốc trà sữa không và bông hoa hồng về nhà, rung đùi đắc ý ngâm nga hát.

“Ồ ~” Chu Xung ngâm điệu thuốc, mặc áo ngủ ngồi trên salon, “Cậu Chu hôm nay đi hẹn hò, nhìn có vẻ rất thuận lợi nhì.”

Cắm bông hoa hồng vào bình, Chu Tự Hằng chống một tay lên, nhảy một phát từ lưng ghế salon ra đằng sau, trừng mắt nói: “Bố đập thuốc đi.”

Chu Xung bắt đắc dĩ đập tắt điều thuốc mới vừa châm lửa, lăm bầm “Cũng không thèm nghĩ xem ai là người đặt vé xem phim cho.”

hắn rõ ràng là người góp công sức cho sự phát triển tình cảm của con trai đấy nhé!

Thế mà có điều thuốc cũng không cho hút!!

Chu Tự Hằng không hơi đâu mà quan tâm đến cảm nghĩ của bố, lúc này cái cốc trà sữa không đã chiếm hết tâm tư của cậu rồi, cứ lắc lắc ngắm nghía mãi thôi.

“không phải con không thích uống trà sữa, chỉ thích uống sữa tươi thôi sao?” Chu Xung híp mắt nói, ngữ điệu có phần hài hước.

Chu Tự Hằng lại ngồi lại trên ghế, ngả lưng ra sau, hai chân gác lên bàn trà, nhướn mày nói với Chu Xung: “Còn phải xem là uống cùng ai nữa.” Cậu ngâm lấy ống hút, tuy chỉ hút được không khí nhưng vẫn thấy thỏa mãn.

Híp mắt cảm thụ một lúc, Chu Tự Hằng lại nghĩ đến một chuyện, quay sang nói: “Hôm nay ở trường con đã gặp Tô Tri Song rồi, ái chà, khi

chất không tồi, dung mạo đẹp, nhà họ Tô lại làm to, kết đôi với bố quả thật là đáng tiếc.”

Chu Xung vốn đang muốn giơ tay với lấy bao thuốc cách đó không xa, nghe con trai nói thế thì lập tức rút tay về, ngồi nghiêm chỉnh như một học sinh ngoan.

hắn híp núp mắt nhìn trộm sắc mặt của con trai, không có gì bất thường cả.

“Bố con đâu có tệ đến thế chứ?” Chu Xung lúc này mới dám trừng mắt nói với Chu Tự Hằng: “Bố đẹp trai như vậy mà! Nếu không thì con làm sao mà đẹp trai được như thế này! Con đáng ghét, đáng ghét!” Chu Xung bất chợt dí sát mặt vào nói, đáng vẻ rất không khoan nhượng.

“Bố già rồi.” Chu Tự Hằng bấu môi, ghét bỏ đẩy mặt bố ra.

Già rồi...

Khóe miệng Chu Xung hơi giật giật, sừng sốt không nói nên lời.

Di động của Chu Tự Hằng bỗng rung lên, hai mắt cậu sáng ngời, lập tức mở ra, mặc kệ Chu Xung đang ở bên cạnh nhòm.

Tin nhắn đến từ Minh Nguyệt.

“Chúc anh ngủ ngon, nhớ phải chăm sóc bông hoa hồng nhỏ của anh thật tốt nha.”

một câu nhưng lại mang hai ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

một tuần học trôi qua rất nhanh, các học sinh bắt đầu bước vào kì thi cuối kì.

Sáng sớm trước khi thi, trời mờ tối, cả thành phố chỉ vừa mới thức giấc.

Tối qua Minh Nguyệt thức khuya học bài nên lúc dậy hơi lè mề, cô bé ngồi sau xe đạp của Chu Tự Hằng, ngáp liên tục không dứt.

Minh Nguyệt lúc này rất đáng yêu với bộ dạng mơ màng ngái ngủ, đôi mắt ngáp nước, cái mũi nhỏ chun lại, miệng nhếch cao lên.

cô bé ôm eo Chu Tự Hằng, tay đút vào túi áo cậu, đầu cứ lắc lư như câu cá.

đang ngủ đấy hả?

Chu Tự Hằng chỉ sợ Minh Nguyệt sẽ không cẩn thận mà ngã khỏi xe, liền đưa tay ra sau bóp nhẹ mũi cô bé.

Minh Nguyệt không thờ được nên giật mình tỉnh lại, miệng lầm bầm: “Học đến đoạn nào rồi ta?”

Giọng cô bé mềm nhũn đáng yêu, còn hơi có giọng mũi, khuôn mặt chà chà lên lưng áo Chu Tự Hằng, cậu không cần quay lại nhìn cũng có thể hình dung ra đáng vẻ dễ thương của Minh Nguyệt lúc này.

Bây giờ mà vẫn còn lo học thuộc lòng nữa à?

“Đọc đến yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu rồi.” Chu Tự Hằng trêu chọc cô bé, tùy ý nói một câu thơ.

Tay cậu vẫn còn chưa chịu thu về, từ trên mũi chuyển sang má Minh Nguyệt.

Làn da cô bé nhẵn nhụi, trắng trẻo hồng hào như quả đào vậy, Chu Tự Hằng cứ càu càu xoa xoa mãi không chịu buông ra.

Minh Nguyệt vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cứ mơ màng nói theo bản năng: “Yếu điệu thực nữ là bài của cấp hai, em đã học rồi. Bây giờ em đang học đến bài... đến bài...”

cô bé không nghĩ ra được.

Chu Tự Hằng lại thích quấy rầy Minh Nguyệt, chỉ sờ thôi chưa đủ, nhân lúc đang đi đến đoạn đường phẳng, cậu liền xoay người cắn một ngụm lên mặt cô bé.

Mà đã cắn một lần rồi là lại muốn cắn thêm lần nữa.

Cậu nói: “Hôn môi anh một cái thì anh sẽ nói cho em biết là em học đến đâu rồi.”

“Hôn một cái thôi, một cái thôi.” Cậu dừng xe lại thúc giục: “Cực kỳ có lời, mau hôn anh đi.”

“Đừng ầm ĩ nữa.” Minh Nguyệt tức giận nói, nhưng cái giọng thì nũng nịu yếu ớt, chẳng có tí lực uy hiếp nào, “anh ngay cả sách ngữ văn còn không bao giờ mở ra đọc nữa là.”

cô bé lại ngáp một cái, duyên dáng che miệng lại.

Chu Tự Hằng hôn lên mu bàn tay Minh Nguyệt, cả người cúi sát vào cô bé đang ngồi sau.

“Ai bảo là anh không mở sách hả?” Cậu bĩu môi nói, “anh có viết họ tên ở trang thứ hai mà.”

Minh Nguyệt: “...”

“Dám chê bai bạn trai em như thế, em xấu lắm.” Thấy Minh Nguyệt không nói lời nào, Chu Tự Hằng lại hất cằm lăm bằm: “Thi xong cũng không cùng anh đón năm mới, lại đi cái gì mà anh quốc, có biết là anh sẽ rất nhớ em không.”

Đáng vẻ cậu lúc nói nhìn rất tui thân, hai mắt rữ xuống.

Cậu kéo khóa áo lên mức cao nhất, cả cái cằm vùi vào trong, chỉ lộ ra một góc xương hàm tuyệt đẹp.

Từ góc nhìn của Minh Nguyệt, có thể thấy được quãng thâm mắt của Chu Tự Hằng, chắc là do ngủ không ngon giấc.

Minh Nguyệt ngủ không ngon là vì cuộc thi, còn Chu Tự Hằng ngủ không ngon...

Chỉ có thể là vì Minh Nguyệt thôi.

Minh Nguyệt có chút áy náy, cô bé kéo tay áo Chu Tự Hằng: “Em biết, em cũng sẽ rất nhớ anh, Chu Chu.”

Còn nhiều điều nữa nhưng cô bé không nói ra.

cô bé chớp mắt nhìn cậu như một con thú nhỏ, đáng vẻ không muốn rời xa, làm cho tâm trạng khó chịu của Chu Tự Hằng bỗng chốc tiêu tan.

“Vậy thì hôn anh một cái đi.” Cậu xấu xa ghé sát vào, miệng chu lên, mắt nhắm lại.

Minh Nguyệt mở một cái thật nhanh lên môi cậu rồi cúi thấp đầu.

Trí nhớ đã được khôi phục, Minh Nguyệt không dám nhìn Chu Tự Hằng, buồn bực nhắm lại bài: “Manh chi xi xi, bảo bố mậu ti. Phi lai mậu ti, lai tức ngã mưu. Tổng tử thiệp kỳ, chí vu đồn khâu. Phi ngã khiên kỳ, tử vô lương môi. Tương tử vô nộ, thu dĩ vi kỳ...”

(Bài Manh 1 của Không Tử, dịch nghĩa: một gã ngơ ngáo không biết gì, ôm tiền đi mua tơ. Chẳng phải đến mà mua tơ, đến là để mua tính với em việc vợ chồng. Chẳng đến đưa em đi ngang qua sông Kỳ, đến nơi Đồn Khâu. Chẳng phải vì em lỗi hẹn, chỉ vì chàng không có mối mai giới. Em xin chàng chớ giận dữ, và xin hẹn chàng mùa thu. – Nguồn: thivien.net)

Hôm nay đi thi nên không cần mặc đồng phục, Minh Nguyệt chỉ mặc một cái áo khoác màu vàng nhạt, vui vẻ ngồi sau xe đạp của Chu Tự Hằng, bấp chân trên đôi giày da thoát ải thoát hiện.

Ven sông gió rất mát, khẽ lùa vào mái tóc dài của cô bé, lưu luyến cuốn cả lên cánh tay Chu Tự Hằng.

nói thật thì bài thơ này Chu Tự Hằng nghe không hiểu lấy một câu, nhưng nghe giọng đọc truyền cảm của Minh Nguyệt, cậu lại có thể ghi nhớ rất nhanh không bỏ sót một chữ.

Cậu đột ngột dừng xe lại, ôm lấy cổ Minh Nguyệt từ phía sau.

Chợ sáng vẫn chưa mở, bờ sông thấp thoáng truyền đến tiếng mái chèo, trên đường chỉ có vài ba người đi bộ, ít mà như không.

Minh Nguyệt không giẫy dụa, cứ để cậu ôm một lúc, dựa vào lồng ngực cậu.

“Sắp đến giờ thi rồi.” một lúc sau, Minh Nguyệt lên tiếng nhắc nhở.

“không muốn đi.” Chu Tự Hằng gây sự vô cớ, “Thi xong là em cũng sẽ bay đi anh rồi.”

nói xong, cậu lại thở dài than: “Mà có không thi thì em cũng bay đi thôi, có một cô vợ hư như vậy, về sau không hiểu cuộc sống sẽ như thế nào nữa.”

Minh Nguyệt vốn đang định an ủi cậu, nghe thế thì liền tức giận giờ quả đắm nện cho cậu hai cái.

Chu Tụ Hằng cầm lấy nắm đấm nhỏ của cô bé.

Tay Minh Nguyệt nhỏ nên nằm gọn trong lòng bàn tay cậu, Chu Tụ Hằng đưa lên môi hôn một cái rồi lại nắm chặt, sợ cô bé bị lạnh.

Mùa đông nhưng trên sông vẫn có người xuống bơi, từng động tác ngụp lặn rất mạnh mẽ.

Minh Nguyệt giật mình vì nghe tiếng quạt nước, vội vàng rút tay ra.

Chu Tụ Hằng nhìn dòng sông đang nổi lên từng đợt sóng, thờ dãi, đẩy xe đi: “anh cũng muốn học bơi.”

Cậu chợt nhớ ra là mình lớn lên ở vùng sông nước, vậy mà lại không biết kỹ năng bơi cơ bản.

Cậu nói không đầu không đuôi khiến Minh Nguyệt phải ngơ ngác hỏi: “Vì sao?”

Vì sao ư?

Chu Tụ Hằng cào nhẹ chóp mũi cô bé, nhếch môi cười: “Vì muốn vượt đại dương vì em đấy, Tiểu Nguyệt Lượng à.”

*

Xe vừa dừng lại ở nhà gửi xe thì Bạch Dương đã cầm bánh bao thịt chạy từ xa tới, nhìn như quả bóng tròn vậy, hưng phấn hô: “Đại ca đại ca, anh em mình chung phòng thi đây, lại còn ngồi bàn trước bàn sau luôn cơ!”

Cậu vừa gặm bánh bao vừa vui vẻ híp mắt lại, nói: “Tốt quá tốt quá.”

“Được đấy Cầu Cầu.” Chu Tụ Hằng thờ ơ nhú mày, “Vậy là mày giúp anh hay anh giúp mày đây?”

“Toán và tiếng anh...” Bạch Dương nói được nửa câu thì dừng.

Cậu liếc mắt nhìn gương mặt đỏ bừng của Minh Nguyệt, cười nịnh nọt nói: “Chị dâu, chị cho đại ca giúp em nha, xin chị đấy!”

Chu Tụ Hằng không nói gì, chỉ hứng thú đứng khoanh tay, huyết sáo với Minh Nguyệt.

“Tất cả nghe theo em đấy.” Chu Tụ Hằng tỏ thái độ hợp tác, cười nói.

Minh Nguyệt bị cậu nhìn chăm chú thì ngượng ngùng tìm cớ chuồn đi: “Em không biết, hai người tự bàn bạc với nhau đi, em tranh thủ đi đọc lại bài đây.”

trên gương mặt Minh Nguyệt không thể che giấu đi cảnh xuân tươi đẹp, lại còn mặc cái áo màu vàng nên càng nổi bật hơn.

Chu Tụ Hằng khoác balo lên vai, nhìn bóng lưng cô bé, tâm trạng cực kỳ tốt: “Đúng là không biết đùa mà.”

Có nói một câu thôi mà cũng đỏ mặt rồi.

Bạch Dương cắn hai ba miếng là hết cái bánh bao, chạy theo sau Chu Tụ Hằng nói: “Đại ca, Toán và tiếng anh, Toán và tiếng anh...”

nói mãi không được một câu.

Chu Tụ Hằng đẩy Bạch Dương ra, ghét bỏ nói: “Người toàn mùi bánh bao thôi, lăn ra xa một chút đi.”

Bạch Dương nghe lời làm theo, chấp tay trước ngực cầu xin: “Đại ca, cuộc thi này rất quan trọng, bỏ em nói nếu em thi không tốt thì sẽ bắt em giảm cân, mà mấy cái phương pháp kinh khủng kia...”

“Thôi đi!” Chu Tụ Hằng bắt đắc dĩ nói, “Lần này không phải đại ca không muốn giúp mày, mà nói thật với mày, đợt này anh tính chỉ thi được khoảng năm sáu mươi điểm thôi, mày thật sự không nên trông cậy vào anh.”

“Tại sao lại thế ạ?” Bạch Dương nóng nảy, “Đại ca anh đừng nghĩ vậy chứ.”

Cậu ta xoay vòng tại chỗ, cái mặt mập đỏ lên.

“Mày biết mẹ kế anh chưa?” Chu Tụ Hằng kéo quai cặp nói.

“Biết ạ.” Bạch Dương đáp, tâm trạng trùng xuống.

Chu Tụ Hằng nói tiếp: “Hai ngày nữa cô ta sẽ vào nhà anh, cho nên anh muốn tỏ thái độ cho cô ta xem.”

Bạch Dương nuốt nước miếng nói: “không phải chứ đại ca! anh muốn cho cô ấy một cước xuống ngựa à?”

“không phải cô ta làm trong ngành giáo dục sao?” Chu Tự Hằng nói, “Mà anh thì không thích dính dáng tới giáo dục.”

Bạch Dương giờ ngón cái với cậu, lại buồn bã kêu than: “Xong rồi xong rồi, sau cuộc thi này em sẽ phải trải qua cuộc sống gian khổ, một ngày ba bữa biến thành ba ngày một bữa, ba mặn một chay biến thành ba chay một mặn rồi!”

Dáng vẻ cậu ta rất đáng thương, đang đứng giữa đường mà chỉ muốn khóc.

Đúng lúc Mạnh Bồng Bồng đi qua, thấy thế thì khẽ cười một tiếng.

Nụ cười của cô bé thoáng qua rồi biến mất, Bạch Dương không thấy rõ, lôi kéo Chu Tự Hằng nói: “Đại ca, lớp trưởng vừa mới cười em à? Cậu ấy đang chê cười em sao?” Cậu ta vô cùng tuyệt vọng, “Em cảm nhận được sự khinh bỉ của học bá.”

Chu Tự Hằng không cảm thấy là Mạnh Bồng Bồng đang chê cười Bạch Dương, nhưng cũng không nói ra, chỉ “Ừ” một tiếng.

Rất nhanh đã đến tám giờ rưỡi, môn thi đầu tiên bắt đầu.

Là môn Toán học.

Bạch Dương vốn còn đang ôm hi vọng nơi Chu Tự Hằng, nghĩ thầm chắc đại ca chỉ nói chơi vậy thôi, nhưng khi thấy Chu Tự Hằng làm xong hai bài thi đã gục xuống bàn ngủ, Bạch Dương liền chết tâm rồi.

Lần này đi thi gặp phải vận cứt chó, Bạch Dương ngồi ngay bên cạnh Mạnh Bồng Bồng, nhưng cũng có ích gì đâu.

Cậu sợ Mạnh Bồng Bồng chết đi được.

Ánh mặt trời từ cửa sổ thủy tinh rọi vào, trong phòng chỉ vang lên tiếng viết lách, có thể vì ánh nắng quá ấm áp, nên giám thị hơi buồn ngủ, híp mắt cúi thấp đầu.

Nghĩ đến cục trưởng Bạch và người mẹ dữ như sư tử Hà Đông, Bạch Dương liều chết hạ quyết tâm, đá ghế Chu Tự Hằng: “Đại ca, đại ca.”

“Gi đấy, phiền quá!” Chu Tự Hằng mắng, “Trong mơ anh sắp được hôn chị dâu mày rồi, gọi cái gì mà gọi.”

Cậu vò đầu một chút rồi lại ngủ tiếp.

Bạch Dương dán cả cằm lên bàn học, nhìn y chang cái bánh mì cỡ lớn.

Khó quá đi...

Cậu quay đầu, thấy Mạnh Bồng Bồng ngồi thẳng trên ghế, bài thi đã làm xong.

Cậu chỉ mới liếc mắt nhìn, nhưng Mạnh Bồng Bồng cũng bất ngờ quay sang nhìn lại cậu.

cô bé giờ tay đẩy bài thi của mình đến gần Bạch Dương.

“Cậu có nhìn rõ không?” Mạnh Bồng Bồng dùng khẩu hình miệng hỏi.

Bạch Dương cứng đờ bất động, hồi lâu sau mới gạt đầu, cái cổ toàn thịt là thịt, chân tay luống cuống như một con gấu trắng lớn.

Bài làm của Mạnh Bồng Bồng được trình bày rất đẹp và sạch sẽ, không có một vết tẩy xóa nào, giống như một tờ đáp án được in ra vậy, nét bút lại rất tinh tế.

Ánh mặt trời chiếu vào lớp học, toàn thân Mạnh Bồng Bồng nổi lên một tầng sáng, Bạch Dương không thể phân định được đây là ánh sáng của mặt trời hay là ánh hào quang của một học bá nữa.

Đây là lần đầu tiên mà cậu nhìn thẳng cô bạn này.

Vóc dáng Mạnh Bồng Bồng nhỏ nhắn, gương mặt thanh tú, mái tóc đen làm nổi bật lên sự hoàn mỹ của cô bạn này.

Tim Bạch Dương bỗng như bị chậm một nhịp, nhân lúc nhìn bài thi lại lén liếc gương mặt trắng nõn của cô bạn một cái.

Da cô bé thuộc dạng trắng thuần, nhìn hơi lạnh lùng, nhưng giờ phút này, Bạch Dương lại cảm thấy mặt cô bạn này nhìn như lớp vỏ bánh bao nóng hổi mới ra lò vậy.

Là món mà cậu thích ăn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Ba ngày với chín môn thi, hơn mười mấy giờ đồng hồ, đối 18 giám thị coi thi, còn Chu Tự Hằng thì lúc nào cũng chỉ ngủ thôi.

Trong mơ cậu biến thành một mỹ nam ngư, vượt đại dương bơi đến anh quốc.

Bắt đầu từ Nam Hải, xuyên qua eo biển Malacca tới Ấn Độ Dương, lại từ kênh đào Suez tiến vào Địa Trung Hải, sau khi bơi ngang qua eo biển Gibraltar thì lần vào Đại Tây Dương, cuối cùng cập bến tới một thành phố nhiều mưa và sương mù, nhìn thấy cô vợ không có lương tâm đã vứt bỏ mình kia.

Cậu thì bơi trong nước, còn cô nhóc kia thì bay trên trời.

Cậu phải xuyên qua Nam Hải, Địa Trung Hải, rất nhiều rất nhiều vùng biển lớn, vậy mà cô nhóc kia chỉ cần thành thạo ngồi trên máy bay, xuyên qua những đám mây là tới.

Bơi một mạch khiến cho cái đuôi cậu đau đớn, những cái vây màu vàng cũng bị tróc ra, còn cô nhóc kia thì lại thoải mái uống sữa, gương mặt căng bóng như có thể nặn ra sữa luôn vậy.

sự đối lập vô cùng rõ ràng.

Đại ca mỹ nam ngư Chu Chu không vui chút nào.

Trong mơ London lất phất mưa, tựa như làn khói, Minh Nguyệt sợ bị ướt, tay cầm chắc chiếc ô, từ từ tiến lại gần cậu.

cô bé từng bước từng bước đi đến, chân hơi nhón lên như đang múa.

Chu thiếu gia ôm lấy cái đuôi cá đã không còn tỏa ra ánh sáng rực rỡ của mình, ngấm người trong dòng sông Thames lạnh như băng, nét mặt u oán nhìn Minh Nguyệt.

Tính tình cậu bá đạo, thích được voi đòi tiên, thấy cô bé lộ ra chút áy náy này thì liền quay lưng đi không để ý đến cô bé nữa, muốn cô bé phải ra sức đồ dành mình.

“Em xoa bóp cái đuôi cho anh đi.” Cậu nghe thấy mình nói trong giấc mơ, “anh đang rất tức giận đó!”

Cái đuôi cá màu vàng đập mạnh làm nổi lên bọt nước, nhưng cậu lại không nhớ để nó bắn vào người Minh Nguyệt, nên toàn bộ số nước đều rơi xuống chiếc ô mà cô bé đang cầm.

Minh Nguyệt cực kỳ vâng lời: “Nếu em xoa cho anh thì anh không được tức giận nữa nhé?”

“Việc này thì không thể.”

“Vậy phải làm sao thì mới có thể?”

Chu thiếu gia xấu hổ, cái đuôi cá giấu dưới mặt nước, chỉ thò đầu ra nói: “Em phải hôn anh một chút thì mới được.”

Giọng của cậu cực kỳ cao ngạo, cảm hất lên, ra cái vẻ “Thiếu gia anh đây làm vậy cũng coi như rất thương em rồi đó”, nhưng hai cái tai ửng đỏ đã bán đứng sự giả dối bên ngoài của cậu mất rồi.

Minh Nguyệt để cái ô xuống, khom lưng dâng đôi môi nhỏ đỏ hồng của mình cho Chu Tự Hằng.

Cậu hưng phấn nhào tới.

Khoảng cách chỉ còn một milimet nữa thôi.

Nhưng cậu lại không thể tiến thêm, cũng không hôn được.

Cậu bị một tên hải quan mập giăng lưới bắt, hần nói cậu nhập cư trái phép, cương quyết trục xuất cậu về nước.

Tên hải quan mập kia phải nặng hơn ba trăm cân (*khoảng 150kg*), nhìn như trái bóng tròn, toàn thân nặng nề mùi bánh bao Trung Hoa.

Trong nháy mắt, Chu Tự Hằng tỉnh lại từ trong mộng.

Môn thi cuối cùng đã kết thúc, Bạch Dương lấy khăn trong cặp sách ra quàng lên cổ, cùng một cái bánh bao thịt vẫn còn nóng hổi.

Lớp vỏ trắng mịn, nhân bánh đầy đặn, khói trắng bốc lên tỏa ra hương thơm.

Bảo sao lại cứ ngửi thấy mùi bánh bao!

Chu Tự Hằng chửi “Mẹ nó!”, cái bàn bị cậu đá rầm một tiếng, xoay người đi ra cửa, không nghe thấy Bạch Dương vừa mới quay sang nói cảm ơn với Mạnh Bồng Bồng.

Giám thị đang kiểm tra lại giấy thi, nhìn Chu Tự Hằng rồi lắc đầu, bó tay không làm được gì.

Bạch Dương nhút nhát cắn bánh bao, giọng nhỏ như ruồi kêu.

Mạnh Bồng Bồng chỉ gật đầu, không đáp lại.

cô bé đánh rơi bút chì xuống đất, Bạch Dương xoa xoa tay rồi nhặt lên, một mực cung kính cầm bằng hai tay đặt cây bút lên bàn cho Mạnh Bồng Bồng.

“Lớp trưởng...” Bạch Dương không dám nhìn thẳng, tầm mắt chỉ trông thấy mỗi cái cằm của cô bạn thôi.

Người Mạnh Bồng Bồng thoát nhìn có vẻ rất mềm mại, ẩn một cái là có thể tạo thành vết lõm, không giống với dáng vẻ lạnh lùng bên ngoài chút nào.

“Minh không phải lớp trưởng, mà là cán sự học tập.” Mạnh Bồng Bồng nhấn mạnh lại một lần, cô bé để bút vào túi, nghĩ một lát rồi nói: “không phải lúc nào cũng sẽ có người ngồi bên cạnh giúp cậu đâu, Bạch Dương, cậu phải nghiêm túc học đi.”

Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Chắc cậu không muốn một ngày ba bữa biến thành ba ngày một bữa, ba mặn một chay đổi thành ba chay một mặn đâu nhỉ.”

Ba ngày thi đã trôi qua, các học sinh cực kỳ hân hoan phấn khởi, như thể được thưởng lớn sau một trận chiến dai dẳng vậy, trong phòng học đã không còn một bóng người, tất cả đều đã ủa ra cổng trường hết rồi.

Mạnh Bồng Bồng cũng hòa vào biển người đó.

Vóc người cô bé rất nhỏ nhắn, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu cả.

Nhưng trong phòng học, giọng nói của cô bé dường như vẫn còn quanh quẩn chưa tiêu tan đi.

[Cậu phải nghiêm túc học đi.]

Câu này cậu đã nghe rất nhiều người nói rồi, cục trưởng Bạch hung thần ác sát này, phu nhân cục trưởng Bạch cũng là bà mẹ dữ dằn của cậu này, còn cả thầy chủ nhiệm người bầm đầy bụi phấn nữa, nhưng không có ai nói với cậu bằng giọng điệu nhẹ nhàng bay bổng như Mạnh Bồng Bồng, chậm chậm chạm đến trái tim cậu.

Cậu đang ngăn người thi cửa lớp bị người ta đá mở, rầm một cái như tiếng nổ.

Chu Tự Hằng quay trở lại, không thể chịu nổi nói: “Ăn lăm bánh bao vào cho lú đầu ra, người đi hết cả rồi, còn không mau về, cục trưởng Bạch nhà mày đang chờ dưới lầu đấy!”

Chu thiếu gia hùng hổ quát: “Mẹ, bố mày lại phải đi làm cái loa cho mày nữa!”

Bạch Dương đứng dậy đi ra ngoài, dáng vẻ vâng lời như cô vợ nhỏ, không quên ăn nốt cái bánh bao.

Cái mùi này giống hệt cái mùi trong mơ cậu ngửi thấy, Chu thiếu gia lại không vui rồi.

Cậu nghĩ thầm mấy hôm nay Bạch Dương bị trúng tà hay sao ấy, cả ngày chỉ ăn bánh bao, sáng ăn trưa ăn tối cũng ăn, ba bữa cơm đều đổi thành bánh bao, ngay cả thịt kho tàu cũng không còn đủ sức hấp dẫn với Bạch Dương nữa.

Chu Tự Hằng trách: “Bố mày tí nữa là hôn được chị dâu mày rồi, thế mà lại bị mày phá hỏng chuyện tốt.”

Bạch Dương âm ức muốn khóc: “Em phá hỏng chuyện tốt của anh khi nào chứ? Đại ca, em oan quá.”

“Trong mơ.” Chu Tự Hằng tức giận đáp.

Chú dê nhỏ Bạch Dương: “...”

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, lúc này mặt trời đã bắt đầu xuống núi, nhìn như một quả trứng muối treo trên bầu trời Nam Thành vậy.

Bạch Dương được cục trưởng Bạch đón về rồi, Minh Nguyệt cũng đã sớm được Minh Đại Xuyên đưa về nhà thu dọn hành lý để sáng mai cả nhà lên đường. Chu Tự Hằng không dám đi tiễn, sợ bố chồng trong cơn giận dữ sẽ giật đứt dím tóc trên đầu mắt.

Chu Tự Hằng mới chỉ nghĩ đến thôi đã sợ run cả người.

Cậu thở dài, chấp nhận số phận đi vào bãi lấy xe đạp.

đang chuẩn bị lái đi thì đằng sau có một chiếc xe đi tới, bấm hai tiếng còi, cậu bức mình quay đầu quát: “Con mẹ mày bị bệnh à! Đường rộng thế này cơ mà! Muốn đi thì đi nhanh lên, không đi thì lượn xuống sông cho bố mày nhờ!”

Chu Tự Hằng cũng dùng sức nhấn chuông xe đạp: “Mày nghĩ chỉ mỗi mày có còi thôi chắc?” (*Editor: Cho cười phát*))

Cửa kính xe hạ xuống, Tưởng Văn Kiệt dờ khóc dờ cười nói: “Cậu chủ, ai dám động đến cậu chứ?”

anh đi xuống xe, nhấc cái xe đạp của Chu Tự Hằng lên rồi bỏ vào trong cốp sau.

Chu Tự Hằng mở một chai sữa tươi, cắm ống hút uống, không nói chuyện.

Cậu mở cửa sau ra, vốn tưởng không có ai, nhưng lại trông thấy Tô Tri Song đang ngồi thẳng trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi hít thở.

“Ồi trời, tôi còn tưởng là ban ngày gặp phải quỷ chứ!” Chu Tự Hằng nói, “Hóa ra là cô, mẹ kế.”

Hôm nay khi ra khỏi nhà, Chu Xung có nói với cậu là sẽ đi đăng kí kết hôn với Tô Tri Song.

Hừ, đăng kí thì đăng kí, cậu không tin là người phụ nữ này sẽ đấu thắng cậu!

Tiếng mẹ kế của cậu nghe rất chói tai, Tô Tri Song cũng không nghĩ nhiều, chỉ vuốt nhẹ huyệt thái dương, đáp lại một tiếng “Ừ”.

Chu Tự Hằng ngồi vào ghế, cách Tô Tri Song thật xa, nhìn Tưởng Văn Kiệt đang ngồi trên ghế lái, hỏi: “Bố tôi đâu?”

Tưởng Văn Kiệt nhìn hai người qua gương chiếu hậu, Tô Tri Song vẫn rất bình thản, còn Chu Tự Hằng thì có vẻ không được kiên nhẫn lắm.

anh nghĩ một chút rồi đáp: “Chu tổng nói giấy tờ công chứng tài sản còn có chút thủ tục chưa xử lý xong, buổi tối sẽ trở lại.”

Chu Tự Hằng nhủ mày kiếp Tô Tri Song, trong lòng muốn cười lắm nhưng vẫn tỏ ra hờ hững: “Bố làm vậy thì có vẻ không hay lắm nhi...”

“Chuyện này...” Tưởng Văn Kiệt có phần bất đắc dĩ nói, “Việc công chứng tài sản là ý của phó cục Tô.”

Hay lắm!

Như một quả bom đánh vào cục bông vậy!

Chu thiếu gia tung hoành khắp cái đất Nam Thành đã nhiều năm, vậy mà chưa từng bức bối như lúc này, quả thực là ghen muốn học máu.

Cậu hút ròn rột hết chai sữa tươi, vò đầu nói: “Bố tôi không làm gì trái pháp luật, không vi phạm kỉ cương, không ăn trộm trốn thuế, tương lai nếu có xảy ra chuyện gì thì xin mẹ kế hãy yên tâm, ngài sẽ không bị liên lụy và ảnh hưởng đến tiền đồ về sau đâu!”

Tô Tri Song vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy liền mở mắt ra.

Bên trong xe bật điều hòa ấm, nhưng Tưởng Văn Kiệt lại thấy hơi lạnh.

anh cảm thấy mình như một con cá đang bơi trong chậu vậy, lúc ông chủ với cậu chủ bắt hòa, anh là người chịu thiệt, bây giờ đến lượt cậu chủ gây sự với mẹ kế, anh lại càng khổ hơn.

Bầu không khí như ngưng đọng lại, xe đi rất nhanh, cảnh sông Tần Hoài cứ thế vụt qua trước mắt.

“Cậu hi vọng công ty của bố cậu xảy ra vấn đề đến vậy sao?” Tô Tri Song lạnh nhạt nói.

Đây là lần đầu tiên Chu Tự Hằng mặt đối mặt trao đổi với Tô Tri Song, không giống khi nghe qua micro, giọng Tô Tri Song hơi khàn, lời ít mà ý nhiều, nghe rất có khí phách.

Chu Tự Hằng hậm hừ, không đáp lại.

Trở về khu biệt thự, Chu Tự Hằng đi trước, theo sau là Tô Tri Song và Tưởng Văn Kiệt.

cô vẫn đi đôi giày cao gót màu đen ấy, lộ ra lưng bàn chân, bước đi vững vàng.

Chu Tự Hằng lười nhác mở cửa, nói luôn: “cô Trương, hôm nay mẹ kế của cháu đến nhà, cô làm một bàn thức ăn ngon tiếp đãi người ta nhé, không người ta lại nghĩ là nhà mình tiếp đón không được chu đáo.”

Giọng nói tràn ngập sự chế giễu.

“không cần đâu.” Tô Tri Song đứng ngoài cửa xua tay, động tác này chắc cũng từng qua dạy dỗ nên nhìn rất tiêu chuẩn.

“Tôi chỉ đến cho biết nhà thôi.” cô nói, “một tháng này tôi khá bận, chỉ được nghỉ hai ngày tết, các ngày còn lại sẽ không về.”

Dừng một chút rồi bổ sung: “Cậu ở nhà ăn cơm ngon miệng nhé.”

nói xong cô liền nhìn Chu Tự Hằng với ý chào hỏi, sau đó xoay người rời đi.

Chu Tự Hằng vốn định ra oai phủ đầu, nhưng cuối cùng lại tự làm mình bị nội thương.

Tức chết đi được!

Tường Văn Kiệt không dám xen vào, yên lặng làm công việc của một tài xế, đưa Tô Tri Song đi.

Rất nhanh trời đã tối, hôm nay là ngày rằm, trăng tròn và sáng như một viên ngọc, chiếu ánh sáng dịu nhẹ xuống mặt đất.

Chu Xung trở về nhà, cùng con trai tận hưởng thế giới hai người.

Lúc về hắn còn cầm theo quà, là một cái máy bay điều khiển từ xa màu trắng rất tinh xảo.

“Cái này dùng làm gì?” Chu Tự Hằng cầm cái điều khiển, bấm nút điều chỉnh cho máy bay bay lượn trên không trung.

Chu Xung cười, cầm lấy cái điều khiển, thao tác cho máy bay lượn đến trước mặt Chu Tự Hằng.

Vững vàng dừng lại ba giây, cửa máy bay mở ra, một tờ băng rôn rơi xuống, phát pho trước mắt cậu.

trên tấm băng rôn là chữ viết tay của Chu Xung, nét chữ cực kỳ khó coi, thô kệch không giống người thường chút nào.

“Dùng để làm cho con gái vui.” Chu Xung nhìn con trai nói, giọng điệu dạy đời, “Muốn con gái vui về thì phải thay đổi thật nhiều thủ đoạn vào, nếu không sẽ bị thị trường đào thải đó.”

Chu Tự Hằng nhặt tờ băng rôn vừa rơi xuống từ máy bay lên, bên trên có ghi dòng chữ: “Bố mãi mãi yêu con.”

“Con có phải con gái đâu.” Cậu nói.

Chu Xung ăn một miếng cơm, gạt đầu nói: “Tất nhiên không phải rồi, con là con của bố mà, nhưng việc làm cho con vui về là điều mà bố nên làm.”

hắn nhếch miệng cười ngây ngô, mép còn dính một hạt cơm.

Con tức giận bị nghẹn trong lòng từ chiều đến giờ vì Tô Tri Song bỗng tiêu tan sạch sẽ, giờ phút này cậu thiếu niên mười sáu tuổi lại đỏ bừng cả mặt.

Tuổi càng lớn thì gương mặt non nớt giống con gái hồi nhỏ của Chu Tự Hằng gần như không còn, nhưng vẫn trắng trẻo đẹp trai như trước, lúc này, sự kiêu ngạo của cậu đã được rũ bỏ, đáng vẻ có phần bối rối ngồi trên bàn ăn.

Con trai rất trọng sĩ diện, Chu Tự Hằng cực kỳ xấu hổ giật lấy bộ điều khiển từ xa trong tay bố, ôm cái máy bay đi lên nhà.

Vừa mới đi được một bậc, cậu lại cảm thấy không hay lắm, hắn là nên giải thích một hai câu.

Cho nên cậu quay lại nói: “Con đi tìm Minh Nguyệt để làm cho em ấy vui đây.”

Trong suy nghĩ của Chu Tự Hằng thì cái danh từ con gái chỉ để dành cho Minh Nguyệt mà thôi.

“Chắc chắc!” Chu Xung ăn cơm xong liền hút một điếu thuốc, “Con trai lớn không giữ được, con gái lớn cũng không thể trông cậy được mà.”

hắn hút một hơi thuốc, phun ra một vòng khói lớn, sung sướng như thần tiên trên trời.

Chu Tự Hằng đã học được từ bố một chút thủ đoạn để gia tăng tình cảm rồi.

Cậu nhanh chóng học xong cách điều khiển thuần thục cái máy bay, viết một tờ giấy rồi ném vào, đứng trên ban công điều khiển cho cái máy bay chui vào phòng Minh Nguyệt.

Vì đang mùa đông nên cửa sổ được đóng kín, máy bay không bay vào được, cho nên cậu cứ thế để cho cái máy bay đâm thẳng vào cửa kính.

Minh Nguyệt đang xếp đồ vào vali thì nghe thấy tiếng động ở cửa, đi ra kéo rèm thì trông thấy một cái máy bay màu trắng.

một tờ giấy nhỏ từ cửa khoang rơi xuống, nhẹ bay như sợi bông.

Minh Nguyệt mở tờ giấy ra, là một câu hỏi rõ ràng...

“Bố em có trong phòng không?”

Chữ của Chu Tự Hằng rất đẹp, nhưng Minh Nguyệt vẫn có thể cảm nhận được sự nóng vội khi viết của cậu.

Chiếc máy bay trở lại sau một lúc lâu, nhưng lại không mang theo câu trả lời.

Chu Tự Hằng có phần tức giận, đưa mắt nhìn vàng trắng rồi than thở.

đang than thì cửa sổ phòng Minh Nguyệt bỗng nhiên được mở ra.

cô bé đứng trong phòng, đưa tay lên môi làm động tác hôn gió với cậu, ánh mắt quyến rũ như đang mời gọi.

Mẹ kiếp!

Đúng là tiểu yêu tinh dụ dỗ người ta mà!

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

trên trời có một đám mây, một ngôi sao, và một vầng trăng sáng.

Ánh trăng rực rỡ chiếu rọi xuống như thác nước, tỏa sáng tựa như đôi má lúm đồng tiền của Minh Nguyệt lúc này.

cô bé không khác gì một nữ yêu quái ở miếu Lan Nhược Tự (*), tựa đầu bên khung cửa sổ, tay chống má, chờ chàng thư sinh hiền lành lạc đường tìm đến.

*(Miếu Lan Nhược Tự: một ngôi miếu nổi tiếng vì đã từng có nhiều người bỏ mạng tại nơi đây, cũng là nơi bắt đầu cho mối tình giữa một chàng thư sinh chất phác và một nữ yêu quái xinh đẹp thánh thiện. Mối tình này sau đã được làm thành phim “Thiện nữ u hồn”).

Vừa có nét thuần khiết, lại vừa có phần ma mị, vừa có chút dịu dàng, cũng vừa có nét đáng yêu.

Mà Chu Tự Hằng hiển nhiên không phải là một tên thư sinh điềm đạm nho nhã, cậu là một kẻ đào hoa háo sắc bị nữ tiểu yêu xinh đẹp đánh cắp trái tim. một cái hôn gió kia của Minh Nguyệt làm lòng cậu ngứa ngáy, giống như bị mèo cào vậy, bụng nóng như lửa đốt, cảm giác khô rất xông thẳng lên cả cổ họng.

Chu Tự Hằng hơi hoảng hốt, tựa như giờ khắc này, cậu lại biến thành chàng tiên cá đang ngậm mình trong làn nước lạnh như băng của sông Thames.

Rất cần nước.

Rất cần một nụ hôn.

Cái đuôi cá hình như lại bắt đầu đau rồi.

Chu Tự Hằng hít mắt xuyết xoa.

Ánh mắt của cậu nóng rực, cách xa vài mét mà vẫn có thể cảm nhận được sự khao khát điên cuồng chưa từng có từ trước đến nay, Minh Nguyệt hơi sợ, bắt đầu hối hận với hành động hôn gió liều lĩnh của mình lúc nãy.

Có phải là mình hơi bạo dạn rồi không?

Minh Nguyệt cắn môi đóng cửa sổ thủy tinh rồi kéo rèm lại, tựa vào tường, cúi đầu xoắn xoắn ngón tay. Hành lý của cô bé vẫn còn chưa xếp xong, trên giường đầy quần áo và mũ, nhưng bây giờ cô bé không còn tâm tư đâu mà làm tiếp nữa.

Lại trốn mất rồi.

Chu Tự Hằng chỉ còn trông thấy một hình bóng dịu dàng thướt tha mờ mờ sau tấm rèm cửa.

Cậu cảm thấy cô gái nhỏ của mình mặt nào cũng tốt hết, gương mặt xinh xắn như hoa đào, giọng nói dễ nghe như chim sơn ca, phong thái yêu kiều như

cảnh liều, tính cách ngọt ngào như kẹo đường, nhưng vẫn có một điểm không tốt chút nào.

Đó là hình như cô nhóc này rất thích việc trêu chọc người ta xong rồi bỏ chạy thì phải.

Nếu em ấy chạy thì cậu đuổi theo là được, em chạy anh đuổi, đây là cũng là một loại tình thú đấy chứ.

Vừa nghĩ xong là cậu hành động ngay, lui người về sau mấy bước, lẩy đà nhảy qua lan can, ôm lấy đường ống đi sang nhà Minh Nguyệt.

Nhìn bộ dạng của cậu chẳng khác nào một tên biến thái háo sắc cả, thực sự không tử tế chút nào, nhưng Chu Tự Hằng lại không hề cảm thấy chột dạ.

Sân thượng nhà Minh Nguyệt rất rộng, nối liền với hai căn phòng, một là phòng Minh Nguyệt và hai là phòng tập múa của cô bé, nơi đây cũng là nơi lấy được ánh sáng và gió mát tốt nhất, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý làm cái gì cũng luôn nghĩ cho con gái trước tiên.

Chu Tự Hằng tiến vào phòng tập múa.

hiện tại, cậu rất muốn vào trong phòng Minh Nguyệt.

Mẹ kiếp! Mới nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi!

Chu Tự Hằng không nhịn được mà vò đầu dậm chân, gây ra tiếng động lớn.

Cậu nhảy vào sân thượng nhà Minh Nguyệt thành thạo đến mức không để phát ra âm thanh luôn rồi, nói theo cách của Minh Đại Xuyên thì đó là “Khinh công được tu luyện mà thành”. Minh Nguyệt vốn không biết là cậu vào nhà, mãi đến khi nghe thấy tiếng động thì mới ngó đầu ra hỏi nhỏ: “Chu Chu à?”

“Ừ.” Chu Tự Hằng cố đè nén cảm xúc đang dâng trào trong lòng, cố gắng tỏ ra tự nhiên hết mức, “Tiểu Nguyệt Lượng mở cửa cho anh.”

Mở cửa?

Mở cửa nào cơ? Cửa phòng mình á?

Minh Nguyệt đứng trong phòng lắc đầu thật mạnh.

Sao có thể làm vậy chứ? Đây là phòng ngủ của mình mà, trừ bố ra thì chưa có một người con trai nào được bước vào đâu!

Xấu... xấu hổ chết đi được.

Minh Nguyệt áp ứng nói: “Chu Chu, hôm nay em không tập múa đâu, anh về đi thôi.” cô bé cố tình xuyên tạc ý của Chu Tự Hằng, hoặc là đang tự lừa mình dối người, rõ ràng là cậu đang đứng trước cửa phòng cô bé, vậy mà cô bé lại nói là mình sẽ không đến phòng tập múa đâu.

Minh Nguyệt đứng sau cửa, Chu Tự Hằng thì đứng ngoài cửa, hai người chỉ bị ngăn cách bởi một tấm ván gỗ.

Chu Tự Hằng héch mui ngửi ngửi, hình như trong phòng tỏa ra mùi hương hoa đào.

Buổi tối trời lạnh, cậu chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà màu đen rất mỏng, nhưng trong lòng thì nóng như lửa đốt, giống như đang có một cái lò thiêu ở bên trong vậy.

trên bề cửa sổ là cái máy bay điều khiển từ xa cùng một mảnh giấy, trên đó là nét chữ rồng bay phượng múa của cậu – Bố em có trong phòng không?

Bố Minh Nguyệt đương nhiên là không ở trong phòng cô bé rồi.

Chu Tự Hằng bỗng nở nụ cười, không nói câu gì, yên lặng điều khiển cho chiếc máy bay bay về nhà mình.

Tiếng động bên ngoài thoáng chốc đã không còn nghe thấy nữa, không lâu sau, ngay cả chiếc máy bay kia cũng từ trên bề cửa sổ phòng Minh Nguyệt bay đi mất rồi.

Minh Nguyệt tựa đầu vào cửa nghe ngóng, không rõ là bản thân đang cảm thấy vui hay là mất mát.

cô bé vén rèm ra, lại mở hé cửa sổ để nhìn ra bên ngoài.

Khi cánh cửa chỉ mới hé ra một khe hở nhỏ thì bàn tay của Chu Tự Hằng đã đưa ra chặn lấy.

Minh Nguyệt tròn tròn mắt, nhìn Chu Tự Hằng đang nghiêng đầu cười nhìn mình, lộ ra dáng vẻ kiêu gian kẻ đã thành công.

Dùng thêm chút sức, cả cái cửa sổ đã bị mở ra hoàn toàn, tay Chu Tự Hằng chống lên bề, xoay người nhảy vào phòng, động tác rất dứt khoát và lưu loát.

Vừa mới vào được phòng, cậu đã không tính đến chuyện sẽ rời khỏi ngay, thậm chí còn tự tay đóng cửa sổ lại.

“anh đi về đi!” Minh Nguyệt hơi giận rồi.

“không về.” Cậu khoanh tay trước ngực, dán mặt vào nói, “anh không về đây không về đây, em làm gì được anh nào? Dù sao thì bố em cũng không có ở đây.”

Minh Đại Xuyên không có ở đây là lá gan của Chu Tự Hằng cũng nặng thêm mấy cân, tựa như cầm được kim bài miễn tử vậy, cả gan làm loạn. Tầm mắt cậu nhìn khắp phòng Minh Nguyệt một lần, mũi còn nhăn lại ngửi ngửi, cuối cùng lại hít hà mùi trên người Minh Nguyệt.

Chu Tự Hằng than thở: “Sao lại thom như vậy chứ!”

Đầu cậu đặt trên vai Minh Nguyệt, mái tóc ngắn màu đen mềm mại mon trón gương mặt của cô bé.

Minh Nguyệt bị nhột nên đẩy cậu ra: “Chu Tự Hằng, anh hư lắm!”

Còn chưa nói dứt lời thì Chu thiếu gia đã lại đẩy một bụng oán khí.

Cậu vừa tức vừa cuống, kéo tay cô bé đưa lên mặt mình: “anh hư á?! anh hư chỗ nào?! rõ ràng em mới hư ấy! Trời lạnh như thế mà nỡ bỏ mặc anh ở bên ngoài, lạnh chết mẹ đi được! Em sờ mà xem, sờ đi sờ đi, đều đông lạnh hết cả rồi!”

Đúng là đông lạnh thật.

Sắc mặt cậu trắng bệch, thần sắc có phần ảm đạm, trên tóc còn dính sương nên hơi ướt.

Minh Nguyệt cứng miệng không nói ra được lý do, chỉ biết cúi đầu hà hơi lên tay Chu Tự Hằng, xoa tay cho cậu, nhỏ giọng nói: “Làm sao em biết được là anh lại mặc ít như vậy chứ?! Nếu mà anh... mà anh...”

“Nếu anh để cho em biết thì em có mở cửa cho anh không?!” Cậu trừng mắt hỏi.

không chờ cô bé đáp thì cậu đã trả lời luôn: “Chắc chắn là vẫn không mở rồi, chỉ biết bảo anh quay về thôi!”

Cậu nhìn thẳng vào cô bé nói.

Minh Nguyệt yếu ớt phản bác: “không phải như vậy mà...”

Ngay cả chính cô bé cũng không xác định nổi.

Chu Tự Hằng dừng một chút rồi đột nhiên thở dài nói: “Em hư lắm đó, Minh cô nương à.”

Cậu ôm gọn cô bé vào ngực, siết chặt lại: “không biết là anh rất nhớ em sao.”

...

Minh Nguyệt bị Chu Tự Hằng trách nên rất ngoan ngoãn vâng lời, không dám nói gì, kéo cậu ngồi xuống salon, chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao một chút.

Thấy cô bé yếu đuối như vậy, Chu thiếu gia lại bắt đầu được voi đòi tiên.

Cầm lấy bàn tay thon dài của Minh Nguyệt, cậu hùng hồn nói: “Em đúng là không có lương tâm, không chỉ mới vừa hư với anh, mà ngay cả trong mơ cũng đối xử với anh không tốt nữa!”

“Hư...hư thế nào?” Minh Nguyệt có phần thấp thòm.

Chu Tự Hằng chắc cũng không ý thức được là đáng vẽ của cậu lúc này nhìn như khuê nữ đang giận dỗi vậy, Minh Nguyệt thậm nghĩ, giấc mộng kia nhất định là không bình thường.

Chu Tự Hằng suy sụp tinh thần ôm lấy cô bé từ phía sau, cầm dán vào cổ cô bé cọ cọ.

“anh mơ thấy em đi anh quốc, sau đó anh biến thành chàng tiên cá, vì muốn tìm em nên đã bơi rất lâu, vậy mà đến nơi rồi em lại chẳng hôn anh lấy một cái.”

Căn bản là trước khi cô bé đi, cậu đã suốt ngày nghĩ ngợi rồi, cho nên mới mơ như vậy.

Ngày nghĩ đêm mơ, cổ nhân đúng là không lừa chúng ta.

“Xin lỗi anh nhé.” Minh Nguyệt nghiêng đầu qua, hôn một cái lên mặt và một cái lên môi cậu.

Chu Tự Hằng khẽ nheo mắt, nhìn như một chú báo con vừa mới được ăn uống no đủ.

“Còn cái đuôi của anh nữa.” Cậu lại cắn nhả tiếp, “anh đã bơi rất lâu rất lâu, lâu đến mức cái đuôi cũng trở nên đau nhức hết cả.”

Minh Nguyệt có cảm giác như mình đang dỗ trẻ con vậy: “anh còn có đuôi nữa à?”

“Tất nhiên rồi, tiên cá sao có thể không có đuôi chứ!” Chu Tự Hằng giọng nói sục sôi, một giây sau lại buồn bã nói: “Đuôi của anh màu vàng, rất đẹp, nhưng vì bơi đi tìm em nên đã bị tróc rất nhiều vảy, không còn phát sáng được nữa.”

Trong đầu Minh Nguyệt bỗng hiện ra hình ảnh một cậu bé con đang ôm cái đuôi khóc lớn.

cô bé nghe xong giấc mộng này, cảm thấy hơi áy náy.

“Vậy để em xoa bóp cái đuôi cho anh nha?” Minh Nguyệt thăm dò hỏi.

Đợi mãi mới nghe được câu này!!

Chu thiếu gia “Ừ” một tiếng, hai chân gác lên, tỏ ra miễn cưỡng nói: “Em xoa đi.”

Cậu mặc một cây đen, nhìn không hợp với cái ghế màu xanh nhạt cho lắm, chân thì dài, cái sofa nhỏ phòng Minh Nguyệt hoàn toàn không thể dung nạp được.

Minh Nguyệt chiều theo ý Chu Tự Hằng, nắm bóp chân cho cậu.

Chu thiếu gia khoái chí lắm, cái đuôi cá như muốn quẫy tung bọt nước lên rồi.

Trong lòng cậu quả thật đang sướng chết người, hận không thể đâm hai cái lên mặt đất, nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra buồn bực mắt hững. Song thực sự rất khó mà nhịn được, nhất là khi bàn tay Minh Nguyệt vừa xoa vừa đâm cho cậu, cậu đã rất muốn cười.

Vì để che dấu biểu tình trên gương mặt, Chu Tự Hằng liền cầm lấy cái gối ôm sau lưng, che kín mặt mình lại.

Chiếc gối ôm màu vàng nhạt, bên trên thêu hoa đào màu đỏ, Chu Tự Hằng ngửi thấy rất nhiều mùi hương, cực kỳ thỏa mãn.

Đây là phòng của Minh Nguyệt, nơi chứa đựng hơi thở của cô bé, đa phần đồ đạc là màu hồng của hoa đào, chính giữa là chiếc giường công chúa, nơi mà mỗi sáng cô bé chui từ trong chăn ra, đến tối cái kéo chăn đi ngủ.

không biết lúc ngủ Minh Nguyệt trông như thế nào nhỉ?

Rất ngoan ngoãn nằm im, hay là nghịch ngợm đá chân? Nằm ngửa hay là nằm nghiêng giống cậu?

Hầu kết Chu Tự Hằng khẽ giật, không dám nghĩ tiếp nữa.

hiện giờ cậu giống như một thiếu gia đang nằm hưởng thụ, bên cạnh là một tiểu tỷ nữ xinh đẹp quyến rũ bị cậu cưỡng bức bắt xoa bóp chân.

Lúc này tiểu tỷ nữ dịu dàng hỏi: “Cái đuôi này dài bao nhiêu vậy?”

Cậu thiếu gia không chịu nổi sự quyến rũ của tiểu tỷ nữ, liền kéo tay nàng đặt lên hông mình: “Bắt đầu từ chỗ này.”

Tay Minh Nguyệt rất mềm, lúc này đang để trên hông cậu, lớp vải áo mỏng không thể ngăn được hơi ấm từ đôi bàn tay ấy.

cô bé không muốn bị cậu nắm như vậy, hoặc do quá thẹn thùng nên mau chóng rút tay ra.

Nhưng đối với Chu Tự Hằng mà nói thì đây quả thực là một nỗi đau ngọt ngào.

Minh Nguyệt có mái tóc đen và đôi môi đỏ mọng, đẹp biết bao nhiêu.

Chu Tự Hằng khẽ liếm môi.

Hình như cậu... có một chút... không... Là rất nhiều... cảm xúc đang dâng trào...

Cổ họng như bị lửa thiêu đốt, yết hầu gât gât, cậu bối rối thả tay cô bé ra, tiện tay cầm lấy bình trà trên bàn rồi rót ra chén.

Khẽ liếc trộm phản ứng của Minh Nguyệt, dường như trong nháy mắt cô bé đã bị đóng băng rồi.

không hề nhúc nhích.

một lúc lâu sau, Minh Nguyệt mới đột ngột chạy ra chỗ thảm trước bàn trà, nói: “Em xếp hành lý đây.” Rồi ngồi bệt xuống gấp quần áo.

Gấp quần áo...

Sáng sớm mai sẽ rời đi...

Chu thiếu gia lại không vui rồi, cậu ôm gối co chân, cũng ngồi bệt xuống đất: “Ngày mai anh có thể đi tiễn em không?”

Minh Nguyệt không nỡ phá hỏng sự mong đợi của Chu Tự Hằng, nhưng vẫn phải nói thật: “Bố em sẽ giật đứt tóc của anh mất.” Minh Đại Xuyên tuy nói là chấp nhận chuyện con gái có bạn trai, nhưng không có nghĩa là hẳn chấp nhận cậu bạn trai kia của con.

Nhất là khi cậu bạn trai đó lại là Chu thiếu gia, người mà Minh Đại Xuyên luôn không quá chào đón.

Chu Tự Hằng chưa xót vô cùng, lưng cong lại, cầm chống lên đầu gối.

Minh Nguyệt gấp gọn quần áo, phân loại rồi xếp ngay ngắn vào vali.

Chu Tự Hằng nổi lên ý xấu, Minh Nguyệt cứ xếp được cái áo nào vào vali là cậu lại ngay lập tức cầm ra rồi ném đi.

Biết là cậu lại bắt đầu giờ cái tính bá đạo ra rồi, cho nên Minh Nguyệt cũng không trách móc.

Tốc độ gấp quần áo của cô bé không thể nhanh bằng tốc độ ném quần áo của cậu, mà cứ mỗi lần cậu cầm cái áo nào lên là lại phải cảm thán một câu.

Bắt được cái áo lông, cậu mở ra nhìn, nói: “Mềm quá.”

Bắt được cái áo khoác, cậu lại xoay trước sau ngắm nghía, nói: “Đẹp đấy.”

Bắt được cái quần, cậu lại ướm lên chân mình đo, chê bai: “Ngắn thế.”

Bắt được cái áo sơ mi, cậu cũng phải bình phẩm: “Đẹp.”

Đến cuối cùng, cậu cầm phải cái hộp đựng áo lót của Minh Nguyệt, tò mò mở ra, lập tức đập vào mắt mấy cái áo lót trắng có thêu hoa văn không giống nhau.

Mấy ngón tay của Chu Tự Hằng hơi run lên, nhưng vẫn cầm lấy dây áo, giờ lên nhìn một chút, tiếp tục đánh giá phê bình.

Cậu nói: “Quá nhỏ.”

...

...

Rất nhỏ...

cô gái đang trong tuổi trưởng thành xấu hổ đến mức muốn độn thổ luôn rồi.

Minh Nguyệt giật lấy cái áo lót trong tay Chu Tự Hằng, kéo cái hộp bị mở toang dưới chân cậu về, quay đầu buồn bực tiếp tục gấp quần áo.

Chỉ là hơi nhỏ thôi mà.

Chu Tự Hằng trầm nghĩ, giống như một quả đào vậy.

Hai tay cậu trông trơn, nhưng vẫn theo bản năng co duỗi các ngón tay làm động tác xoa bóp, sau đó nhét hai tay vào túi áo.

Cứ như làm thế là có thể lưu giữ được chút xúc cảm và mùi hương dịu nhẹ vậy.

Tuy Minh Nguyệt không nói nhưng Chu Tự Hằng cũng biết là cô bé giận rồi, tính tình cô bé thế nào cậu là người hiểu rõ nhất mà.

Cậu lê cái mông đến, mề neho cọ cọ bên cạnh Minh Nguyệt.

“Tiểu Nguyệt Lượng.” Cậu gọi.

không có phản ứng

“Hoa hồng nhỏ.”

“...”

“Tiểu tổ tông.”

“...”

Chu Tự Hằng thật sự hết cách, cuối cùng gọi một tiếng: “Vợ bé bỏng ơi.”

“Em không phải vợ bé bóng của anh.” Minh Nguyệt đẩy cậu ra, “Dù sao thì cũng vẫn là bé, anh đi chỗ khác mà tìm người nào đó lớn đi!”

“Vậy thì là Đại Nguyệt Lượng nhé? Hay là hoa hồng lớn? Đại tở tông?” Chu Tự Hằng lại mon men dựa vào, “Đừng giận mà.”

Minh Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng đành giữ mặt lạnh, tiếp tục gấp quần áo.

“Đừng giận nữa mà, Minh cô nương.” Cậu ghé vào tai cô bé nói, “anh biết sau này nhất định em sẽ lớn lên.”

nói xong, cậu lại không nhìn được mà cúi đầu nhìn quả đào sữa của cô bé.

cô bé đang mặc một cái áo lông màu xám tro, phần ngực hơi phồng lên chút xíu, vòng eo thon thả nhìn vô cùng duyên dáng.

“anh đúng là...” Minh Nguyệt đỏ hết cả hai tai, “không biết xấu hổ.”

“He he.” Chu Tự Hằng cười gật đầu.

Lần này không bị Chu Tự Hằng quấy rối nữa nên cô bé mau chóng sửa soạn xong hành lý, kéo khóa vali lại, cài mật mã cho ổ khóa.

Chu Tự Hằng giúp cô bé nhấc vali lên, dựng thẳng ở góc tường.

“anh thật sự không thể đi tiễn em sao?” Cậu vẫn chưa hết hi vọng, lại hỏi lần nữa.

“anh đừng đi, em sợ em sẽ khóc mất.” Minh Nguyệt cúi đầu nói, mái tóc dài từ đằng sau lưng xòa xuống trước ngực.

Nghe cô bé nói sẽ khóc, Chu Tự Hằng lập tức không ép buộc nữa.

Cánh tay dài duỗi ra, ôm gọn cô bé vào lòng.

Rèm cửa màu vàng nhạt vẫn chưa khép hẳn lại, xuyên thấu qua khe hở, có thể trông thấy một đám mây phía chân trời, một ngôi sao và một vầng trăng sáng.

Nhưng tất cả đều không đẹp bằng vầng trăng nhỏ đang ở trong ngực cậu lúc này.

Chu Tự Hằng có rất nhiều lời muốn nói với cô bé, nhưng cuối cùng lại nhin xuống.

Cuối cùng cậu thờ nhẹ vào tai cô bé, nói: “Ở bên đó nếu không ngủ được thì cứ gọi cho anh, anh sẽ luôn mở máy chờ em.”

Dù có chênh lệch múi giờ đi chăng nữa.

Minh Nguyệt lòng nặng trĩu đáp: “Vâng ạ.”

*

Mùa xuân năm nay, đối với Chu Tự Hằng mà nói thì hoàn toàn khác biệt.

một là bởi vì Tiểu Nguyệt Lượng của cậu đi nước ngoài rồi, lúc nhớ cô bé cậu cũng chỉ còn cách ngẩng đầu ngắm trăng thôi.

Hai là gia đình nhỏ của cậu và Chu Xung đã có thêm một người, Tô Tri Song.

Dường như công việc của Tô Tri Song rất bận rộn, cho nên cô luôn phải bận ba bên ngoài, còn bận hơn cả cục trưởng Bạch bố của Bạch Dương nữa, mãi đến tận đêm 30 mới được nghỉ, lần đầu tiên cô cởi đôi giày cao gót màu đen lịch sự của mình ra, bước vào cửa nhà họ Chu.

cô rất biết cách cư xử, không làm ra vẻ thân quen mà bắt chuyện với Chu Tự Hằng, cũng không bao giờ lấy lòng Chu Xung.

Chỉ yên lặng bụng bát, cùng ăn một bữa cơm với hai bố con họ Chu mà thôi.

cô tựa như không khí, có cảm giác như không tồn tại vậy.

cô chăm chú xem TV, xem hết chương trình chào năm mới, cực kỳ tập trung, không hề rời mắt. Chu Tự Hằng thì không thích xem mấy chương trình cuối năm, cậu và Minh Nguyệt nói chuyện qua điện thoại, cùng chúc nhau năm mới vui vẻ.

Ngày hôm sau, Chu Tự Hằng nhận được hai bao lì xì.

một cái của Chu Xung, một cái của Tô Tri Song.

“Chúc cậu năm mới học tập tốt.” Tô Tri Song nói lời chúc rồi đưa bao lì xì đựng 888 đồng trong đó.

Chu Xung trừng mắt rít một hơi thuốc, cho Chu Tự Hằng 8888 đồng.

Chuyện học tập đối với Chu Tự Hằng chả khác gì cái rắm, năm nay điểm thi của cậu cực kém, xếp hạng từ dưới lên. Lúc giấy thông báo đưa đến tay Chu Xung, hấn sững sốt đến mức cắn đứt cả điều thuốc, nhưng Tô Tri Song thì chỉ yên lặng không nói, cũng không có vẻ gì là tức giận.

Chu Tự Hằng đánh giá Tô Tri Song: “Lòng dạ thâm sâu thật đấy.”

Chu Xung cũng đồng ý: “Đúng là hơi có tâm cơ.”

Năm nay, người vui nhất chính là Bạch Dương.

Điểm thi của cậu phải nói là tốt nhất từ trước đến nay, một phát tăng hai trăm hạng, cục trưởng Bạch không còn lý do gì để bắt cậu giảm cân, chỉ đành buồn bực mỗi ngày nấu thịt kho tàu cho con trai ăn. Vợ của cục trưởng Bạch thì vui vẻ ra mặt, gặp ai cũng khoe là con tôi đợt này thi rất tốt.

Dê béo vui đến mức muốn bay lên.

Cậu lấy tấm hình Mạnh Bồng Bồng được dán trên bảng vàng xuống, đặt lên bàn thờ thần, sau đó lại chuyển đến để ở đầu giường, trước khi đi ngủ đều không quên lấy một cái, thậm chí còn muốn kính mộnén nhang.

Lúc Chu Tự Hằng biết được chuyện này thì cười đau hết cả thất lưng.

“Mạnh Bồng Bồng còn chưa chết mà mày lại làm thế, có khác nào rửa người ta không?”

Bạch Dương nghe vậy mới biết là không tốt, lập tức dập tắt nến và hương đi.

Chu Tự Hằng rất nhớ cô bé thanh mai Minh Nguyệt của mình.

Mới chỉ gần nửa tháng thôi, ấy vậy mà Chu Tự Hằng đã rất nhớ rất nhớ, ngày nghỉ đêm nghỉ, ngay cả trong mơ cũng nghĩ luôn.

Minh Nguyệt đi theo giáo viên múa cùng vũ đoàn tham gia biểu diễn ở châu Âu, ngày nào cô bé cũng bận rộn, bận tập múa, bận tập diễn xuất, nhưng bận hơn cả là mỗi đêm đều phải gọi một cuộc điện thoại cho Chu Tự Hằng.

Trong vũ đoàn thì Minh Nguyệt là người nhỏ tuổi nhất, cũng là người xinh đẹp nhất, Chu Tự Hằng không lo nghĩ điều gì khác, chỉ lo Minh Nguyệt sẽ bị mấy thằng quý tây để mắt đến thôi.

Mà chuyện cậu ngày đêm lo lắng ấy, trước một tuần khi kết thúc kì nghỉ đông đã thật sự trở thành hiện thực.

Minh Nguyệt gọi điện cho cậu, ấp úng nói: “Chu Chu, nếu như... có một người con trai theo đuổi em thì phải làm sao?”

Chu Tự Hằng vô cùng phiền não, cậu đưa tay bứt tóc, hung dữ nói: “anh sẽ ngáng chân nó cho nó ngã chết luôn!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Tháng cuối cùng của mùa đông đã kết thúc.

Chu Tự Hằng khổ sở chịu đựng vượt qua 30 ngày nghỉ đông, chào đón ngày đi học trở lại vào mùa xuân.

Cậu chưa từng cảm thấy chán ghét một kì nghỉ đến vậy, ngày trôi qua rất buồn chán, lúc nào cũng chỉ cầm cái điện thoại ngồi trên salon, chờ Minh Nguyệt gọi đến.

Chu Xung cảm thấy con trai mình bị mắc bệnh tương tư nặng quá rồi, cũng thấy rất buồn cười, hấn ở trong phòng ngâm điều thuốc, rút ra rút vào hồi lâu, cuối cùng quyết định sẽ không đi an ủi con trai, mà lên lút cầm máy quay phim quay lại dáng vẻ thần thờ u sầu của con.

Chu Tự Hằng ngồi trên salon, chân dài gác lên bàn trà, mũ áo bị cậu đội lên che kín mắt, chỉ lộ ra cái mũi và môi, cứ một tí lại động chân, thờ dài nói: “Sao bên anh trời vẫn chưa tối.”

trên bàn trà rải đầy hộp sữa tươi đã uống hết, bị đôi chân dài của cậu quét một cái, toàn bộ đều rơi cả xuống đất.

Chu Xung đứng trên cầu thang ngo xuống, lên lút quay phim, không dám hút thuốc, cũng không dám cười, sợ gây ra tiếng động sẽ bị Chu Tự Hằng phát hiện.

hắn liên tục quay phim gần nửa tháng, tuy hầu như cảnh quay ngày nào cũng giống nhau, nhưng nhìn lại vẫn rất buồn cười.

Hài nhất là hình ảnh Chu Tự Hằng ôm lấy hai chân, cầm chống vào đầu gối, mặt mày nhăn nhó, vừa uống sữa vừa lảm bảm: “Minh đúng là một chàng tiên cá khôn khổ vì tình mà, haizz...” Tới qua câu mơ thấy mình gặp phải sóng lớn, cái đuôi như bị ai đó chặt đứt ra.

Còn “Haizz...” nữa?

Cả cái gì mà “Chàng tiên cá”?

Chu Xung thật sự muốn cười đến phát điên, thậm chí ngay cả trong lúc đang hút thuốc bất chợt nghĩ đến cũng sẽ bật cười, hơi thuốc xộc vào trong cổ họng, vừa cười vừa ho sặc sụa.

Chu Xung là một người cởi mở, đứng lên cùng một ly rượu cũng có thể lôi kéo cả một bàn người, gặp chuyện gì vui cũng muốn chia sẻ cho người khác biết, nhưng chuyện có liên quan đến con trai thì hẳn thật sự không thể nói cho ai nghe, cho nên cứ một mình chịu đựng, ở trong phòng làm việc ngồi xem đi xem lại mấy đoạn phim, tiếng cười to đến mức có thể bay đến bên kia bức tường.

không uống công hắn ngày ngày mặc đồ ngủ nằm úp sấp trên sàn nhà quay phim, ôi con trai của hắn...

Sao mà đáng yêu thế không biết!

Chờ khi nào Minh Đại Xuyên về, hắn nhất định phải đưa cho ông thông gia xem mới được.

Chu Tự Hằng không hề biết gì, cậu là chàng tiên cá, vào ngày tựu trường đã được sóng đánh dạt trôi vào bờ, hóa phép biến ra đôi chân, chờ đợi để được gặp Tiểu Nguyệt Lọng.

Ngày đầu tiên đi học trở lại, tiết đầu tiên sinh hoạt là của thầy Thành, cơ bản chỉ là tổng kết lại những thành tích của lớp trong một học kỳ, tiếp theo là hi vọng cả lớp cố gắng trong học kì sau.

Thầy Thành đứng thẳng trên bục giảng, cầm trên tay mấy tờ phiếu điểm, chỉ là một cái liếc mắt nhẹ thôi cũng khiến cho cả lớp ngồi yên lặng như tờ, đến một giọt nước rơi xuống hành lang hay cửa sổ cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Bạch Dương sợ sệt cúi thấp đầu, chỉ thiếu nước không co lại thành một trái bóng rồi lăn vào ngăn bàn thôi.

Thế mà lúc này Chu Tự Hằng vẫn còn có tâm trạng nói đùa: “Ê béo, mày nói xem có phải chủ nhiệm không có quần áo mới mặc không? Ngày nào người cũng bám đầy bụi, nhìn như con sói xám vậy.”

Sói xám rất thích ăn thịt dê béo, Bạch Dương lại run lên hai cái, sau khi nghĩ đồng cậu lại mập lên một chút, người toàn mỡ núc ních, trông chả khác gì cái phao bơi.

Thầy Thành đúng lúc này lại đọc đến tên Bạch Dương, Bạch Dương vội vàng hấp tấp đứng dậy, cái bàn suýt nữa thì bị cậu ta va đổ, may là có Chu Tự Hằng đỡ, nhưng tiếng động này quả thực là rất lớn, nhất là giữa lúc lớp học đang yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy như lúc này, cho nên rất nhiều ánh mắt đã lập tức đổ dồn vào Bạch Dương.

Chu Tự Hằng nhân cơ hội này mà quay đầu lại nháy mắt với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt xấu hổ cười, gương mặt nhuộm sắc thắm hoa đào, cúi đầu không nhìn cậu.

“Thầy không bảo em đứng lên.” Thầy Thành giật cổ tay ý bảo Bạch Dương ngồi xuống, mắt lại liếc nhìn cả lớp một lượt, bầu không khí xôn xao lập tức bị ngăn chặn, lúc này thầy Thành mới nói: “Bạn học Bạch Dương đợt này tiến bộ rất nhanh, từ thứ hạng một ngàn hai trăm đã vọt lên đứng trong top hai trăm.”

Thầy nói đến đây thì dừng lại một lúc, làm các học sinh lại một lần nữa hướng mắt về phía Bạch Dương, những tiếng bình luận cảm thán xôn xao trong lớp.

Trong những ánh mắt đó không có Mạnh Bồng Bồng.

Bạch Dương nhìn ra phía trước, thấy Mạnh Bồng Bồng đang ngồi yên trên ghế, tay cầm bút vẽ vờ không ngại tay, chắc là đang làm bài vật lý. Bạch Dương thầm nghĩ nghe nói Mạnh Bồng Bồng sắp đi thi học sinh giỏi môn Lý, các thầy cô đều đang đặt rất nhiều kỳ vọng vào cô bạn này.

Siêu thật đấy!

Bạch Dương ngưỡng mộ nhìn Mạnh Bồng Bồng bằng ánh mắt như nhìn thần tiên, hình như cô bạn này gầy hơn năm ngoái một chút, cái cằm nhọn hơn, tóc cũng dài ra, nhưng gương mặt thì vẫn trắng trẻo như lớp vỏ bánh bao.

“...Học kỳ tới này là học kỳ rất quan trọng với các em, nhà trường sẽ tiến hành phân ban, các em phải lựa chọn giữa chuyên Văn và chuyên Lý.”

Thầy Thành cầm phấn viết lên bảng hai chữ “Phân ban”, “Thầy mong rằng những bạn nào vừa mới đạt kết quả tốt trong kì thi cũng đừng nên lấy đó làm

kiêu ngạo, phải dùng chính khả năng của mình để cố gắng, đồng thời cũng mong các bạn còn lại không nên nhụt chí, cũng đừng bao giờ lấy kì thi và tương lai của mình ra làm trò đùa, ứng phó cho qua chuyện!”

Dùng chính khả năng của mình... Làm trò đùa...

Thầy Thành tuy nói mấy câu nghe rất bình thường, nhưng lại chứa nhiều ẩn ý.

Bạch Dương đỏ mặt cúi đầu, không dám nhìn Mạnh Bồng Bồng nữa.

[Cậu phải nghiêm túc học đi.]

Câu nói đó bỗng vang lên trong đầu cậu, đã một tháng rồi mà cậu vẫn không thể quên được câu nói hơi hợt ấy của Mạnh Bồng Bồng.

Lời dặn của thầy Thành vô cùng thấm thía và ân cần, nhưng Chu Tự Hằng lại chẳng nghe lọt tai câu nào, cậu lười biếng ngồi dựa vào tường, duỗi tay ra vẽ một vầng trăng trên tấm kính cửa sổ bị bao phủ bởi một làn sương mờ.

Ngón tay của cậu trắng như tượng thạch cao, lúc này đang cẩn thận tỉ mỉ vẽ lên cửa kính, nhìn thoáng qua còn trông thấy cả gân xanh nổi lên.

“Chu Tự Hằng, em đang làm gì vậy?” Thầy Thành vỗ bàn, giọng nói trầm thấp biểu lộ sự tức giận.

Chu Tự Hằng vẫn giữ cái dáng vẻ lười biếng đó, Bạch Dương cuống quýt kéo ống tay áo cậu, lúc này cậu mới nhìn cửa kính một cái rồi đứng dậy, đá văng cái ghế đang ngồi, đáp: “Em đang vẽ Nguyệt Lường (trăng sáng).” Cậu nhũn mảy, dường như rất hài lòng với tác phẩm của mình.

Giọng điệu bất cần của cậu làm cho người ta phải thất phục, đúng là đại ca mà, dám cư xử như vậy trước mặt giáo viên chủ nhiệm.

Minh Nguyệt lúc bị cậu liếc nhìn thì toàn thân đỏ ửng cả lên, đôi mắt long lanh ngập nước.

Vẽ Nguyệt Lường...

Là vẽ mình đấy ư...

cô bé không nhìn được mà nhìn Chu Tự Hằng, hai chân cậu đứng dẹt ra, tay để sau lưng, mặt ngửa lên cao. Tối qua cô bé mới trở về, sáng nay thì được bố đưa đến trường, nên lúc này mới có thời gian nhìn Chu thiếu gia đã một tháng không gặp.

Hình như cậu lại cao thêm một chút nữa rồi, quảng thâm mắt hiện lên khá rõ, lại nhìn xuống thì thấy đôi chân dài của cậu, rất dài, thấp thoáng có cả cái bóng phản chiếu xuống mặt đất.

Chả trách mà nói sẽ ngáng chân người nào dám theo đuổi Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt bật cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Chu Tự Hằng nhìn thấy liền ngăn người, thăm nghĩ Minh Nguyệt hư lắm, ngồi trong lớp mà cũng cướp mất hồn của cậu.

Mẹ kiếp!

Cậu chỉ nghĩ trong lòng vậy thôi, còn ngoài mặt thì cũng cười theo cô bé.

Nụ cười của cậu tựa như nắng mai, khiến cho con mưa bên ngoài cửa sổ kia dường như đã dần ngớt rồi.

Nhưng thầy Thành không cảm nhận được, thầy thực sự đang rất giận Chu Tự Hằng, học kì này điểm thi tiếng anh của cậu chỉ được 55 điểm, mà điểm tối đa là 150, 55 điểm chỉ bằng một phần ba tổng điểm, với khả năng tiếng anh của cậu thì hoàn toàn có thể đạt điểm tối đa.

Cho nên thầy Thành liền đi thẳng tới trước mặt Chu Tự Hằng hỏi: “Em có nghe thấy những lời tôi vừa nói không?”

Chu Tự Hằng thu lại nụ cười, đáp: “Em có, thầy nói là sắp phải phân ban, phải cố gắng học tập, không nên lấy tương lai và cuộc thi ra làm trò đùa.”

“Thế đối với em thì sao? Em có làm được không?” Thầy Thành và Chu Tự Hằng nhìn nhau, tuy thầy chỉ cao đến cằm Chu Tự Hằng, nhưng khí thế thì lại áp đảo.

không đợi Chu Tự Hằng nói, thầy đã nói tiếp: “Cả khối có 1386 học sinh, em thi đứng thứ 1385! Mà vấn đề là bạn đứng thứ 1386 chỉ thi có ba môn, bị cảm nặng nên phải nằm viện! Cho nên em mới thật sự là người xếp hạng thấp nhất!”

Chu Tự Hằng trừng mắt nhìn.

“Em định lấy thành tích này để thi đại học sao? Hay chỉ học xong lớp 11 rồi bỏ học?” Thầy Thành chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói một câu là vỗ bàn một cái, sức lực quá lớn làm bụi bám trên ống tay áo rơi xuống.

sự gay gắt của thầy làm cho bầu không khí trong lớp học trở nên căng thẳng, Bạch Dương cố gắng thu nhỏ cơ thể mình lại, còn cầm quyển sách che mặt

mình nữa.

Chu Tự Hằng tay nắm chặt thành quyền, vẫn không nói lời nào.

Cái đầu của cậu không hề cúi thấp chút nào, cứ ngẩng cao như thế, vừa quật cường vừa bướng bỉnh.

Minh Nguyệt rũ mắt xuống, cố gắng gượng cười với Chu Tự Hằng

Cuối cùng thầy Thành thở dài, nói: “Em ngồi xuống đi, tôi sẽ nói chuyện với phụ huynh của em.”

một cậu học sinh thông minh như vậy mà lại luôn phản nghịch, nhất định là do ảnh hưởng từ yếu tố gia đình.

Chu Tự Hằng mím môi ngồi xuống.

Những hạt mưa hắt xuống khung cửa kính chỗ cậu ngồi, làm cho vàng trắng mà cậu vẽ bị nhòa đi hết.

Minh Nguyệt nhìn cửa sổ rồi lại nhìn Chu Tự Hằng, dúi tóc trên đầu cậu hình như cũng bị ướt nên rũ xuống, ép lên những phần tóc mềm mại khác.

Chu Tự Hằng nhất định là không vui rồi.

Thầy Thành bắt đầu nói về những vấn đề khi chia lớp, về sự khác nhau giữa chuyên Văn và chuyên Lý, thầy cảm phân viết hết những điểm quan trọng lên bảng, tám bảng đen sạch sẽ chỉ một lúc đã chi chít những nét phấn.

Mạnh Bồng Bồng dừng bút nói với Minh Nguyệt: “Cậu định học Văn hay Lý?” Vừa hỏi xong cô bé lại bổ sung tiếp: “Học Lý đi, rồi hai bọn mình lại ngồi cùng bàn, mình sẽ giảng bài cho cậu.” cô bé cực kỳ thích Minh Nguyệt, trong lòng tràn ngập mong đợi.

Minh Nguyệt hơi trầm xuống, không trả lời mà hỏi ngược lại bạn: “Cậu cảm thấy Chu Tự Hằng là một học sinh như thế nào?”

Mạnh Bồng Bồng quay bút, nhìn thấy sự chân thành trong mắt Minh Nguyệt, thật thà đáp: “Cậu ấy đối với cậu rất tốt, nhưng cậu ấy không phải là một học sinh giỏi.” cô bé nói một cách rất thông minh, không hạ thấp mà cũng không đề cao.

“Ừm.” Minh Nguyệt rũ mắt xuống.

Cậu là một học sinh hư.

Rất nhiều người đã nói như vậy về Chu Tự Hằng.

Cậu hay đi gây sự đánh nhau, không chịu học hành, chỉ thiếu mỗi là không hút thuốc và uống rượu thôi, nhưng trong trí nhớ đã khắc sâu từ ngày xưa của Minh Nguyệt thì cậu không phải là một người như vậy.

Cậu cũng đã từng tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, đã từng vững vàng chiếm cứ ngôi vị cao nhất trên bảng vàng, đã từng được bao người ngợi khen. Khi ấy cậu là niềm kiêu ngạo của Chu Xung, là người mà Minh Nguyệt rất sùng bái, là đứa trẻ giỏi giang trong mắt Giang Song Lý.

Dường như thời gian đã làm cậu thay đổi.

Làm cậu dần rơi xuống vực sâu tăm tối.

“Để xem Chu Tự Hằng chọn Văn hay Lý đã, mình sẽ theo anh ấy.” cô bé nói với Mạnh Bồng Bồng, đồng thời cũng gửi một lời nhắn ý như vậy vào di động của Chu Tự Hằng.

Mạnh Bồng Bồng rất muốn khuyên bạn, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn, hình như tâm trạng của Chu Tự Hằng đã tốt lên rồi, cậu lại một lần nữa vẽ trắng lên cửa kính, vừa vẽ vừa quay sang cười với cô bé.

Di động của cô bé rung lên, là tin nhắn hồi âm của cậu.

“Vợ thật tốt, không ủng hộ anh cố gắng bơi đến đứt cả đuôi để đến tìm em.”

Minh Nguyệt: “...”

...

...

Chu Tự Hằng cả ngày làm bộ đáng thương, lấy đuôi cá ra làm cái cớ, kéo cô bé ra chỗ thư viện đang xây, hỏi Minh Nguyệt có phải đã vượt tường rồi không, có phải cảm thấy mấy thằng tây tóc vàng rất đẹp trai không, lại còn tra khảo xem cái thằng quỷ tây theo đuôi cô bé tên là gì nữa.

Tiếp đó lại lên giọng dạy dỗ, nói cái gì mà “Mấy thằng quý tây lằng mạn nhưng không đáng tin cậy”, với cả “anh Chu Chu của em mới là đẹp trai nhất”, cuối cùng lại bắt cô bé hứa “không được phép cười với thằng nhóc nào khác ngoài anh, cũng không được cho thằng nào ngắm nhìn mình nghe chưa”.

Đúng là một thùng dấm chua mà.

Nhưng Minh Nguyệt lại yêu cái thùng dấm này lắm, cô bé híp mắt cười, cậu không nhắc đến vấn đề thứ hạng trong kì này, Minh Nguyệt cũng không hỏi.

Chu thiếu gia bụng toàn dấm chua, nói liên hồi một lúc lâu, cuối cùng lại ép cô bé vào trong góc tường mà hôn.

Mới chỉ một tháng trôi qua thôi mà kĩ thuật của cậu đã đột ngột tăng mạnh, hoàn toàn trái ngược với thành tích học tập trong học kì này.

Minh Nguyệt bị Chu Tự Hằng hôn đến mơ màng.

Chu Tự Hằng ôm lấy hông cô bé, cắn lên vành tai cô bé một cái rồi nói: “...Hình như em gầy đi rồi...”

Minh Nguyệt vừa mới định mở miệng nói thì môi lưỡi của cậu đã lại được thể đưa vào.

Như thể muốn hôn bù cho một tháng vậy.

Nhưng rốt cục thì Chu Tự Hằng vẫn có mức độ, cuối cùng cậu kéo tay cô bé hôn một cái, đặc ý hỏi: “đi lâu như vậy rồi, em không có lời nào muốn nói với anh sao?”

“Em nhớ anh.” cô bé ngẩng đầu nhìn cậu, đôi môi đỏ mọng sáng bóng.

“thật biết lấy lòng anh.” Chu Tự Hằng rất hài lòng, lại hỏi: “Còn gì nữa không, còn gì nữa không?”

Còn gì nữa nhi...

Minh Nguyệt cúi đầu nhìn mũi chân, dùng đưa về vài vòng trên mặt đất.

nói cái gì bây giờ đây?

nói anh quốc mưa nhiều, trời lúc nào cũng u ám? nói đồ ăn rất khó ăn, không hợp khẩu vị? Hay nói mình tập múa rất mệt mỏi? Hay là...

Minh Nguyệt suy nghĩ hồi lâu rồi mới mở miệng, giọng nói nghe hơi nhỏ, chỉ như thì thầm vào tai Chu Tự Hằng: “Ngực của em, có thật là hơi nhỏ không?”

Ở châu Âu cô bé đã gặp rất nhiều cô gái bằng tuổi mình, mà thân hình của họ thì lại hoàn toàn khác so với cô bé.

Mỗi lần nhìn họ là cô bé lại nhớ đến buổi tối trước hôm chia tay, Chu Tự Hằng đã cầm áo lót của cô bé rồi nhận xét: “Quá nhỏ.”

Minh Nguyệt thật sự rất để ý đến chuyện này.

Hai mắt cô bé ngập nước, đáng vẻ đáng thương nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng đỏ ửng hai tai, yết hầu khẽ chuyển động.

Thấy cậu không nói, Minh Nguyệt càng tủi thân hơn: “Chính anh cũng chê ngực em nhỏ...”

“Làm gì có chuyện đó!” Chu Tự Hằng tức giận nói, đáng vẻ cực kỳ bá đạo, dúi tóc trên đầu vênh lên rất cao.

Cậu nói: “Em xinh đẹp như vậy rồi, còn cần ngực to làm gì nữa?!!!”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Chu Tự Hằng nói một câu nghe rất xuôi tai, từng chữ từng chữ đều giống như những giọt mật ong tươi mới, mang theo màu sắc sáng bóng, ngậm một miếng thôi là ngọt lịm đến tận tim.

Nhưng hành động của cậu lại đi ngược lại với lời nói.

Từ hôm đó trở đi, mỗi sáng Minh Nguyệt đều nhận được một ly sữa đậu nành do Chu Tự Hằng tự tay xay nấu, dòng sữa trắng ngát hương thơm, còn được bọc trong túi giữ nhiệt nữa.

Đến trưa thì cô bé lại nhận được mấy loại canh không biết là từ đâu mang đến của cậu, canh cá trích nấu đậu và canh móng giò đậu tương thay đổi luân phiên, những lúc mang đến cậu đều rất hung dữ, nghiêm túc nhìn cô bé ăn hết bát canh, cho đến khi trong bát không còn giọt canh nào nữa thì mới chịu thôi.

Rồi đến khi cả lớp bắt đầu giờ tự học buổi tối, Chu thiếu gia lại thành thoi đá vắng cửa ra, sai người mua một cốc trà sữa đu đủ nóng cho Minh Nguyệt uống.

Trước đó vài ngày cậu còn nói là thích nhất vị trà sữa táo đỏ, khen vị của nó rất ngọt ngào, nhưng chỉ sau mấy chục ngày thôi, cậu lại quay sang nói vị của trà sữa đu đủ ngon hơn hẳn vị táo, nhưng vấn đề là cậu không uống, mà là lúc hôn môi Minh Nguyệt thì tranh thủ mút một chút thôi.

Cái cặp sách của cậu nặng hơn so với trước, bên trong đựng toàn nhơ với đồ đã rửa sạch, cậu không ăn mà chỉ một lòng muốn nhét vào miệng Minh Nguyệt thôi, miệng cô bé nhỏ, bụng cũng nhỏ, ăn mà còn thừa lại thì mới đến lượt cậu.

Cậu thiếu niên lần đầu biết yêu, chỉ muốn thể hiện tình cảm của mình ra bên ngoài, rầm rộ chiêu cáo thiên hạ, khiến cho không một người nào là không biết, nhưng cậu vẫn còn là học sinh trung học, Minh Nguyệt thì ngoan ngoãn vâng lời, cho nên chuyện yêu sớm đành phải giấu giếm, có vui sướng gì thì cũng phải giữ trong lòng.

Chu thiếu gia rất không hài lòng với chuyện đó, nên mỗi lần hôn Minh Nguyệt cậu đều cắn mút cho môi Minh Nguyệt sưng đỏ lên, thương thức cho đã mùi vị trong miệng cô bé, cuối cùng lúc buong ra còn phát ra tiếng chụt rất kêu.

Minh Nguyệt chịu thua, mà thật sự thì cô bé cũng không cảm thấy khó chịu với tính khí đó của Chu Tự Hằng.

Gánh nặng ngọt ngào này khiến cho cô bé rất hạnh phúc.

Giáo viên múa của cô bé nhận xét là dạo này những điệu múa của cô bé trông rất có cảm xúc, như thể thả hồn vào trong đó vậy, Giang Song Lý nói đùa với con gái là “Muốn lấy chồng rồi đây”, Minh Đại Xuyên thì bảo con gái “Bị cái thằng hồ ly tinh nhà họ Chu mê hoặc rồi!”

Bây giờ Minh Đại Xuyên rất không ưa Chu Tự Hằng, lúc Chu Tự Hằng còn bé, hắn không thích; Chu Tự Hằng là học sinh tiểu học, hắn không thích; giờ Chu Tự Hằng trưởng thành cao lớn rồi, hắn lại càng không thích.

“Cái thằng nhóc Chu Tự Hằng này càng ngày càng biết dụ dỗ người, hồi bé thì dụ dỗ Tiểu Nguyệt Lượng của chúng ta, em xem đi, giờ thì hay chưa, nó dụ được Tiểu Nguyệt Lượng về tay nó luôn rồi!” Minh Đại Xuyên tối nào cũng cầu nhàu như vậy mới vợ, hắn cảm thấy rất khổ tâm, nhưng lại không biết phải làm sao, chỉ đành thở dài than vãn, “Giá mà anh biết Đả Cầu Bổng Pháp*, anh sẽ ngay lập tức đánh gãy cái chân chó của thằng nhóc Chu Tự Hằng!”

(*Đả Cầu Bổng Pháp: Tuyệt chiêu trấn phái của Cái Bang, song hành cùng đó là “Hàng Long Thập Bát Chương”, Đả cầu bổng pháp là bộ bổng, pháp (côn, gậy), chỉ có bang chủ đời trước đích thân truyền lại cho bang chủ đời sau, là một loại côn pháp chỉ cao, tổng cộng có 36 chiêu với nhiều chiêu thức biến hóa khác nhau. “Đả Cầu” ý không phải đánh chó, mà là đánh kẻ có mùi chó. – Nguồn: wikia)

hắn có nói thế nói nữa cũng vô dụng, ngược lại Giang Song Lý càng ngày càng thích Chu Tự Hằng, đã đi du học nước ngoài nên tư tưởng cô rất tiến bộ, cô khuyên chồng: “Sao anh lại nói thế, tiểu Hằng lúc gặp anh đều một mực cung kính lễ phép còn gì? Bây giờ hai đứa đang trong tuổi lớn, hoàn toàn có thể yêu đương, anh cho rằng ai cũng như anh à, đến năm 22 tuổi mà vẫn chưa yêu ai.”

Minh Đại Xuyên không phản bác lại được một câu nào.

Chu Tự Hằng ngày nào cũng đến quán trà sữa mua một cốc trà sữa đu đủ cho Minh Nguyệt, chủ quán vì thế mà còn lấy giá ưu đãi cho riêng Chu Tự Hằng.

Giờ tự học buổi tối, cốc trà sữa được đặt trên góc bên phải bàn của Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng nằm gục xuống bàn, nhìn cái miệng nhỏ xinh của cô bé hút trà sữa.

Mẹ kiếp! Làm cậu cũng thêm quá!

Cứ thế đã hai tháng trôi qua, chớp mắt đã đến cuối tháng tư.

Thời tiết ở Nam Thành đã ấm lên, từng đàn chim bay tới làm tổ, hót líu lo báo hiệu mùa xuân về.

Chu Xung ngồi trên salon, chiếc quần tây xắn lên, chân gác lên bàn trà, miệng ngậm điếu thuốc, nhìn con trai đang vội vàng xay đậu tương.

Chu Tự Hằng vừa về nhà sau giờ tự học buổi tối, lúc này đang rất bận rộn, ông tay áo màu đen xắn lên cao, ngồi nhặt từng hạt đậu, lại ngâm rửa qua nước ấm một lượt. Cậu không đeo tạp dề, vạt áo và ống quần đã ướt nhẹp mà cậu cũng chẳng thêm bận tâm.

Chu Xung nhìn mà buồn cười, một ngum khói bị xộc lên mũi, khiến hắn sặc đỏ cả mắt. Con trai bảo bối của hắn, ngoài mặt thì như hồn thể ma vương,

nhưng cũng có lúc hiền lành tự tay đun sữa nấu nành cho con gái uống thế này đây.

Chu Xung nhìn mà thèm, hỏi: “Tiểu tử tông, con lại nấu sữa đậu đấy à?”

Chu Tự Hằng liếc bỏ một cái, lười biếng đáp: “Vâng.”

“Thế đun thêm cho bố một ít được không?” Chu Xung nói, “Bố nghe Tiểu Nguyệt Lượng nói là sữa con nấu uống rất ngon.”

Chu Tự Hằng không đáp, nhưng nụ cười thì sắp không che giấu được, kiêu ngạo quay đầu đi.

Thấy con trai không để ý đến hần, Chu Xung lại vội vàng chứng minh thân phận: “Bố là bố của con đấy nhé, là bố đấy!” hần vèo một cái đứng dậy khỏi salon, tay kẹp điều thuốc, dạng chân đứng rất khí thế.

“Cũng được thôi...” Chu Tự Hằng nhũn mày nói, “Vây bố cai thuốc trước đi đã.”

Thuốc lá thật sự chính là một phần sinh mạng của Chu Xung!

Nghiện thuốc lá lâu năm rồi, đầu thế nói bỏ là bỏ ngay được? Huống hồ hần phải đi xã giao nhiều, không thể tránh khỏi việc hút thuốc. Chu Xung bị con chạm đúng nỗi đau, không nói được lời nào, khí thế lập tức bị suy sụp, lại tiếp tục co quắp ngồi xuống ghế.

Gần đây hai quả đào của Minh Nguyệt hình như đã có chút khởi sắc, nên độ nhiệt tình khi nấu sữa đậu của Chu Tự Hằng càng được tăng cao hơn, lúc làm miệng còn ngâm nga hát, vừa hát vừa hút sữa tươi, đáng vẻ rất thỏa mãn.

Cậu đi ra khỏi phòng bếp, ngồi xuống salon, Chu Xung thấy thế liền ưỡn người ra, dí mặt vào gần con trai.

Chu Tự Hằng ghét mùi thuốc lá trên người bố nên ngồi rất xa, cặp chân dài mặc quần jean cũng gác lên bàn trà, tư thế giống y đúc Chu Xung.

Cậu chẳng thèm để ý việc trên người đang ướt nhẹp, cứ thế dựa lưng ra sau, một tay vòng sau đầu, một tay cầm máy chơi game, bật volume lên mức cao nhất rồi ngồi chơi.

âm thanh lớn cũng không khiến Chu Xung tức giận, ngược lại hần cũng cầm lấy một bộ điều khiển game, nói: “Đầu không?”

“Kỹ thuật của bố quá kém, không đầu.” Chu Tự Hằng bừa bãi, bỗng lại nhớ ra chuyện gì đó nên đứng dậy đi ra cửa, vừa về đến nhà là cậu đã quăng luôn cái cặp sách ở đó, lúc này mới nhớ phải cầm cái phiếu điểm đưa cho Chu Xung.

Cậu tìm đồ rất nhanh, vì trong cặp không có quyển sách nào, càng đừng nói là vở bài tập ở nhà.

“Này Chu tông, kí một chữ đi.” Chu Tự Hằng đưa phiếu điểm ra.

“Phiếu điểm của lần thi tháng thứ ba?” Chu Xung nhận lấy, đọc nhầm dòng chữ trên đó, “đã là lần thi tháng thứ ba rồi cơ à?” hần nhìn qua một lượt, cảm thấy có gì đó không đúng, “Sao lại biến thành năm môn? không phải có chín môn sao?”

Điều thuốc trong miệng còn không buồn rút ra, hần lại vội hỏi: “Mấy môn kia con nộp giấy trắng à?”

Chu Tự Hằng lại cầm máy chơi game, đầu cũng không ngẩng lên, nói: “Bố nhìn cho kĩ đi, Văn và Lý, điểm tối đa là 300.”

“Lý 102 điểm... Văn 79 điểm...”

Chu Xung không nhìn thấy điểm 0 nào, lúc này mới yên tâm, cầm lấy cái áo khoác cạnh ghế lên, móc bút ra kí, chữ kí giống như trên văn kiện, nhìn có phần bay bổng nhưng lại mạnh mẽ quyền lực.

Chu Xung kí xong, tự miễn cưỡng lại một lần rồi mới đưa lại phiếu điểm cho con trai.

Trời tháng tư, buổi tối khá mát mẻ, Chu Tự Hằng khó chịu với cảm giác ẩm ướt của quần áo dính vào người, liền nhét máy chơi game vào ngực Chu Xung rồi chuẩn bị lên nhà tắm rửa.

“Này này, đợi tí đã.” Chu Xung bỗng gọi con trai lại, bắt cậu đứng yên tại chỗ, sau đó chạy vụt lên nhà, cầm lấy đồng hồ trong phòng mình rồi phi vội xuống.

Thứ hần cầm trên tay là một thùng đĩa CD, phải đến mấy chục cái chồng cao lên, bên ngoài vỏ màu đen, dưới ánh đèn thủy tinh chiếu vào, trông nó như một chiếc hộp Pandora kì bí vậy.

Chu Xung mở cái hộp Pandora đó cho con trai xem, nửa điều thuốc vẫn còn ngâm trên khóe miệng, cười gian nói: “Tối mang vào phòng mà xem, con trai mà, cũng đến lúc phải trưởng thành rồi...” hần mở nắp hộp ra, bên trong là những chiếc đĩa mới tinh, bên trên in hình những cô gái xinh đẹp hờ hơ.

Là phim đen.

Chu Tự Hằng giật mình, theo bản năng lui về sau một bước.

Gương mặt cậu thoáng ửng hồng, đôi mắt đen lóe lên, tay siết chặt tờ phiếu điểm.

“Bố hâm à, đưa cái này làm, làm, làm cái gì!!” Cậu có phần căng thẳng, nói áp a áp ứng.

Chu Xung hiếm khi thấy con trai xấu hổ thế này, dúi tóc trên đầu cũng mềm oặt ra rồi, hấn cắn điều thuốc nhìn con, chẹp miệng trêu chọc: “Úi dòi, tiểu tử tông, ông ngày nào cũng nấu sữa đậu nành với mua sữa đu đủ cho Tiểu Nguyệt Lượng nhà người ta uống mà còn ngại, đưa cho ông cái này cũng là vì muốn tốt cho ông thôi.”

Da mặt hấn cũng đủ dày, nói tiếp: “Có những chuyện nếu biết trước thì sẽ không phải tò mò nữa, chẳng nào thì con và Tiểu Nguyệt Lượng...”

“Chu Xung! Bố nói linh tinh cái gì đấy!” Chu Tự Hằng vội vàng cắt lời hấn, chỉ thiếu nước không cầm cái phiếu điểm lên che mặt thôi.

Cậu đẩy bố ra, quát: “Con không cần cái này!”

“không cần thật à?”

“không cần.”

“Chắc chán chưa?” Chu Xung hỏi lại lần nữa.

Chu Tự Hằng dao động rồi.

Rất nhiều suy nghĩ trong đầu bỗng ào ạt tuôn ra, lại bị cậu đè nén xuống, nội tâm còn cao dậy sóng.

Bên ngoài có một cơn gió thổi tới, Chu Tự Hằng người vẫn ướt nhẹp nhưng không hề cảm thấy lạnh, thậm chí còn hơi nóng, như có một ngọn lửa đang từ từ bốc cháy, lan từ tim ra toàn thân, từ trong ra ngoài.

Cả người cậu nóng bừng.

Chu Xung vẫy tàn thuốc, đứng chờ một bên không nói lời nào, hấn nói lỏng cổ áo, tay mở ra đóng vào cái hộp.

một lúc sau, Chu Xung giả vờ muốn cầm cái hộp lên nhà: “Thế thì bố...”

“Này...” Chu Tự Hằng lên tiếng gọi bố lại.

Cậu cực kì xấu hổ, cúi đầu vò đầu bứt tóc, lộ ra hai cái tai đỏ rực.

Chu Xung tiếp tục chờ, hồi lâu sau mới nghe thấy con trai hấn cúi thấp đầu nói: “Vậy...Đưa cho con một cái đi...”

“một cái thôi à?” Chu Xung nhướn mày, “Bố có nhiều lắm, toàn phim quý đấy!”

Chu Tự Hằng đáp ghé salon, nói to giọng để che giấu đi sự bối rối: “một cái là một cái, bố nói lắm thế!”

Chu Xung đưa cho con trai cái đĩa để trên cùng, hình ảnh cô gái xinh đẹp bên trên đập vào mắt Chu Tự Hằng, màu nền vàng ấm áp dụ dỗ người ta.

Gió đêm không ngừng thổi vào từ bên ngoài cửa sổ.

Hai bàn tay và tờ phiếu điểm của Chu Tự Hằng ướt sũng, hai quả đào ngày càng khời sắc của Minh Nguyệt hiện lên trong đầu cậu, tay cầm đĩa phim run lên, làm nó rơi xuống đất.

đang chuẩn bị cúi xuống nhặt thì tầm mắt bỗng xuất hiện một đôi giày cao gót màu đen.

Tô Tri Song lạnh lùng đứng ở cửa, không biết là đã đứng đó bao lâu rồi.

Tờ phiếu điểm bị cậu nắm chặt đến mức nhấn lại thành quả bóng rơi xuống, lăn một vòng đến chân Tô Tri Song.

cô cúi đầu khom người, vẫn giữ lưng thẳng nhặt tờ phiếu điểm lên, mở ra nhìn, hai ngón tay nhẹ nhàng lướt lướt, sau đó đi tới trước mặt Chu Tự Hằng.

Cửa đã được đóng lại, nhưng tiếng gió thì vẫn như thoang thoang bên tai.

một tờ phiếu điểm và một đĩa phim đen ở ngay trước mắt Tô Tri Song, cô thoáng biểu lộ cảm xúc, cười mà như không.

Hơi nóng trên người Chu Tự Hằng lúc này đã tàn đi, người thấm nước nên bị lạnh, gió mát thảng thốt làm cho người cậu cứng lại, sống lưng lạnh toát.

Cậu không hiểu rõ lắm đây là cảm giác gì, như thể vừa thẹn vừa giận, lời bị nghẹn lại cổ họng, không thể nói bất kì một câu giễu cợt nào với Tô Tri Song.

Chu Xung cũng yên lặng đứng thẳng một bên.

“cô là ma à! Bước đi không có tiếng động nào cả!” Chu Tự Hằng cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói, thuận thế đá văng cái đĩa CD đi.

“Tôi không phải ma, hôm nay chủ nhiệm lớp cậu đã hẹn gặp tôi để nói chuyện.” cô không hề tức giận, chỉ bình tĩnh trả lời, lại nhìn lướt qua tờ phiếu điểm và cái đĩa một cái rồi nói tiếp: “Chu Tự Hằng, chúng ta nói chuyện một lúc đi.”

...

[Tôi sẽ nói chuyện với phụ huynh của em.] Ngày đầu tiên đi học sau kì nghỉ, thầy chủ nhiệm đã nói với cậu như vậy.

Cậu cứ nghĩ là Chu Xung, ai ngờ lại là Tô Tri Song.

...

“không có cái gì để nói hết!” Chu Tự Hằng giật lấy cái phiếu điểm trong tay Tô Tri Song, sai bước đi lên nhà, “Mẹ kể ă!”

*

Ngày hôm sau, tâm trạng Chu Tự Hằng không tốt lắm, lại hơi bị cảm, nhưng dù vậy thì cậu vẫn không quên mang sữa đậu nành đến cho Minh Nguyệt.

Cái miệng nhỏ của Minh Nguyệt ngoan ngoãn uống hết, uống xong còn ôm cổ Chu Tự Hằng, muốn hôn cậu một cái.

“không được.” Chu Tự Hằng quay đầu đi, “anh đang bị cảm.”

Giọng cậu nghe toàn là giọng mũi, lời như bị nghẹn lại trong cổ.

Xưa nay sức khỏe Chu Tự Hằng rất tốt, không mấy khi bị bệnh, Minh Nguyệt vội vàng hỏi: “Có phải buổi tối anh không đắp chăn kín không? không nên mở cửa sổ mà đi ngủ đâu.” Lại hỏi: “anh uống thuốc chưa? Uống thuốc chưa?”

Chưa uống.

Nhưng Chu Tự Hằng vẫn đáp: “anh uống rồi, thưa bà quản gia.” Cậu véo nhẹ má cô bé.

cô bé có vẻ nảy nờ ra một chút, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp trong bộ đồng phục học sinh, giống như hoa đào tháng ba, gương mặt trắng trẻo cùng gò má hồng như ẩn giấu cánh hoa trong đó vậy.

không chỉ có Chu Tự Hằng nhìn thấy vẻ đẹp của cô bé, mà cả những loại ong bướm khác cũng ngửi được mùi hương mà bay đến.

một ngày nọ, Minh Nguyệt nhận được một bức thư tình từ một người rất đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Trong trường học nào cũng sẽ có một đại ca, và đương nhiên là không thể thiếu một nam thần.

Nếu nói Chu Tự Hằng là một bad boy quấy phá ngang ngược, vô pháp vô thiên, thì Trần Tu Tề hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu hot boy của trường Nhất Trung.

Dường như thanh xuân của mỗi cô gái đều có hình bóng của một người con trai như Trần Tu Tề, cậu ta là hội trưởng hội học sinh, gương mặt đẹp trai tuấn tú, mặc đồng phục học sinh nhìn cực kỳ đẹp, là thành viên trong đội bóng rổ của trường, đạt được nhiều thành tích tốt trong thi đấu, có thể đánh piano, hiền lành dễ gần, luôn giúp đỡ mọi người, là một cậu học sinh được các thầy cô và bạn bè yêu mến.

Tựa như một ngôi sao trên bầu trời, luôn tỏa sáng rực rỡ.

Mà bức thư tình Minh Nguyệt nhận được, chính là của Trần Tu Tề.

Cuối tháng tư, xuân qua hạ đến, thời tiết rất đẹp và dễ chịu, trên bàn học của Minh Nguyệt có một bức thư tình được đặt ngay ngắn, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi lên nét chữ màu đen trên bức thư.

Nét bút cứng cáp viết lên phong thư màu hồng, không ngờ lại hòa hợp đến vậy, dường như sợ bị người ta bỏ quên, nên phong bì không chỉ viết tên người nhận là Minh Nguyệt, mà còn kèm luôn cả tên người gửi.

[Trần Tu Tề]

Minh Nguyệt nhắm trong đầu cái tên này một lần.

cô bé đứng yên tại chỗ hồi lâu, làn váy cũng không động đậy, cuốn sách mà Mạnh Bồng Bồng đang đọc bị phản chiếu bóng của cô bé, khiến cho Mạnh Bồng Bồng đang ngập trong đồng đề thi thử cao như núi ngẩng đầu lên, mái tóc ngắn khẽ quét qua gương mặt có phần gầy gò, hỏi: “Cậu sao vậy?”

Vừa hỏi dứt lời thì cô bé nhìn thấy ngay cái phong bì thư màu hồng kia.

“Trần Tu Tề.” Mạnh Bồng Bồng khẽ đọc, không cảm thấy có gì đáng ngạc nhiên, bình thần đánh giá: “anh ấy rất giỏi.” Trong đầu cô bé trừ kiến thức sách vở ra thì không thể chứa nổi thêm cái gì nữa, nhưng tiếng tăm của Trần Tu Tề trong trường quá vang dội, ngay cả một học sinh giỏi không mấy khi quan tâm đến chuyện bên ngoài cũng biết được chút ít.

Minh Nguyệt theo bản năng phân bác: “Cậu cũng rất giỏi mà.”

“Minh với anh ấy không giống nhau.” Mạnh Bồng Bồng chọc chọc đầu bút lên chồng sách trước mặt, khó có khi nở nụ cười, “Minh phải học ngày học đêm, chỉ biết học bằng cách đọc thuộc lòng như một đũa một sách, còn Trần Tu Tề lại là một nhân tài phát triển toàn diện tất cả các mặt đức trí thể mỹ, nếu tớ và anh ấy học cùng khối thì đảm bảo là tớ không thể bằng nổi một cái đầu ngón tay của anh ấy đâu.”

Lúc mỉm cười, gương mặt lạnh lùng băng giá của cô bé có phần dễ gần hơn, đáng yêu giống như những cô bé học sinh cùng tuổi khác.

[Học ngày học đêm, như một đũa một sách.]

Rất nhiều người nhận xét về Mạnh Bồng Bồng như thế, nhưng cô bé không hề tức giận, thậm chí còn bình thản tự thừa nhận rằng mình đúng là người như vậy.

“Cậu không phải thế mà.” Minh Nguyệt làm mặt quỷ với cô bạn, nháy mắt mấy cái rồi ngồi xuống, “Đối với mình thì cậu là người giỏi nhất.” cô bé không mở thư ra mà kẹp nó vào trong sách, cau mày gục xuống bàn, trầm nghĩ cái bức thư tình này thật khó giải quyết.

một tay cô bé mở sách ra, một tay chống má, cho dù đôi môi có đang mím chặt thì nhìn nó vẫn giống như cánh hoa, căng mọng đỏ tươi.

Mạnh Bồng Bồng được Minh Nguyệt khen thì vui vẻ ngẩng đầu lên, lơ đãng ngắm nhìn cô bạn này một lát.

Minh Nguyệt có một đôi mắt cực kì đẹp, lúc nào cũng long lanh ngập nước, dịu dàng đáng yêu không nói nên lời, cô bé mới 15 tuổi, vừa có sự trong sáng ngọt ngào của một cô bé, cũng vừa mang theo chút ít nét quyền rũ trưởng thành.

Mạnh Bồng Bồng nghĩ nếu mình là Trần Tu Tề thì cô bé cũng sẽ thích một người như Minh Nguyệt, cũng sẽ không bận tâm đến sự giáo dục của gia đình và nhà trường mà đi viết thư tình cho người ta.

Nhưng Trần Tu Tề đã đến muộn, người ta là hoa đã có chủ rồi...

Mạnh Bồng Bồng quay ra sau nhìn, vẫn chưa đến tiết nên Chu Tự Hằng chưa vào lớp, chỗ cậu ta ngồi ngổn ngang toàn sách vở, cái này không phải do Chu Tự Hằng chăm học quá, mà là cậu ta chẳng bao giờ chịu thu dọn cả.

Mạnh Bồng Bồng âm thầm thở dài trong lòng.

Đúng là một bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu mà.

Mạnh Bồng Bồng mất hồn một lúc rồi quay sang nhắc nhở Minh Nguyệt: “Trần Tu Tề học lớp 11 – 1 ban khoa học tự nhiên, tầng 3 khu 1 phía bên phải ấy.” không biết nghĩ đến điều gì mà cô bé lại nói thêm: “Nếu cậu cần thì để mình mang trả lại hộ cho, mình... chiều nay mình có việc qua khu 1...”

Mạnh Bồng Bồng đến đó làm gì chứ? Bên ấy chỉ có lớp 11 và 12 thôi mà?

Trong lòng cô bé hơi chột dạ, nhưng vẫn giả bộ trấn tĩnh, nói tiếp: “Mình qua đó tìm thầy phụ đạo cho cuộc thi Vật Lý.”

Đúng, cô bé đi gặp thầy giáo, chứ không phải đi gặp...

Gương mặt trắng trẻo của cô bé bỗng hơi ửng hồng, nhìn rất dịu dàng nữ tính.

Điều này chính bản thân Mạnh Bồng Bồng không phát hiện ra, nhưng Minh Nguyệt thì rất tinh ý, lập tức biết ngay ý đồ chân chính của cô bạn này.

Mạnh Bồng Bồng thích anh hàng xóm Thích Gia Bình, một học sinh trong đội bóng đá, cũng là người thường tặng lại Mạnh Bồng Bồng sách vở tài liệu của lớp 12, chỉ chưa đầy hai tháng nữa thôi, cậu ta sẽ phải đương đầu với một cuộc chiến khốc liệt với hàng vạn người – Cuộc chiến thi đại học.

Mạnh Bồng Bồng không nói, Minh Nguyệt cũng không vạch trần, cô bé nhìn xung quanh, thấy các bạn học đang lục đục vào lớp, mở sách ra ôn bài.

cô bé phần nào yên tâm, lấy cái phong thư kẹp trong sách ra đưa cho Mạnh Bồng Bồng.

Còn chưa kịp đưa thì bức thư tình bỗng bị người ta giật mất.

Người đó là một cô bạn rất thích buôn chuyện và hơi vô duyên tên Triệu Man Nhụy, cô bạn đó vừa giật lấy bức thư vừa nói: “Minh Nguyệt lại nhận được thư tình à.” Vì rất xinh đẹp nên thư tình gửi đến Minh Nguyệt phải nói là nhiều không đếm xuể.

Minh Nguyệt không trả lời, đứng lên muốn lấy lại bức thư.

Triệu Man Nhụy lui nhanh về sau, cười cợt giờ cao cái phong bì màu hồng lên, lúc nhìn thấy cái tên ghi trên đó thì kinh ngạc hô: “Trần Tu Tề viết thư tình cho cậu sao?!!”

Tiếng chuông vào lớp vang lên đúng lúc này, Chu Tự Hằng đeo balo đi vào thì nghe được câu nói kia.

Cậu lập tức dừng bước, gương mặt bị cái bóng che mắt nên Minh Nguyệt không nhìn thấy rõ sắc mặt của cậu.

Cả lớp bắt đầu xôn xao.

“Trần Tu Tề... Là Trần Tu Tề học lớp 11 á?”

“Cả cái trường này chỉ có một người tên Trần Tu Tề thôi!”

“Trần Tu Tề mà cũng viết thư tình sao?”

“Tại Minh Nguyệt xinh quá, hoa khôi của trường mà, lại còn múa đẹp nữa chứ.”

“...”

Triệu Man Nhụy nhanh tay bóc phong bì thư ra, không cho Minh Nguyệt một chút cơ hội nào.

Bên trong rơi ra một tấm hình và một lá thư, các học sinh rối rít nhặt tấm hình lên, là hình Minh Nguyệt múa, cô bé mặc một chiếc váy màu lam, trang điểm xinh đẹp như tiên nữ trong tranh, mặt sau còn có một dòng chữ “Lần thứ hai nhìn thấy em múa, tại anh quốc.”

Người chụp hình phải nói là rất có tâm, trong vũ đoàn có rất nhiều cô gái, vậy mà cậu ta có thể chụp được một mình Minh Nguyệt, lại đúng vào thời khắc đẹp và nhập tâm nhất của cô bé, tỷ lệ khung hình và ánh sáng rất vừa vặn.

Minh Nguyệt không để ý đến những lời nghị luận, chỉ chăm chăm nhìn Chu Tự Hằng.

Cậu đang đứng thẳng thì lại đổi tư thế, lười nhác dựa vào cửa, thấy Minh Nguyệt nhìn mình thì khóe miệng khẽ nhếch lên, gương mặt biểu lộ ý tứ “anh không vui.”

Bạch Dương đi đằng sau, không dám chen lên trước cậu để vào lớp, cái đầu nghiêng qua ngó ngó, tay chống lên vách tường.

Minh Nguyệt dùng ánh mắt trông mong nhìn Chu Tự Hằng, nhìn một lúc lại cảm thấy vừa tủi thân vừa chột dạ, lại cúi đầu xuống.

“Đưa bức thư ra đây...” Chu Tự Hằng vỗ lên cánh cửa, vì đang bị cảm nên hơi có giọng mũi, tác phong lười biếng, “Để tôi đọc xem nào.”

Triệu Man Nhụy không dám nói tiếng nào, dè dặt đưa bức thư tình cho cậu, những người còn lại cũng vội vàng nhét bức ảnh vào tay Triệu Man Nhụy, sợ chọc giận đến Chu Tự Hằng.

Lá thư cũng có màu hồng, còn thơm nữa, nội dung thì vẫn chỉ là mấy câu cũ rích từ cổ chí kim.

Chu Tự Hằng nhìn lướt qua rồi ung dung xé nát cả thư lẫn phong bì, ném vào tay Bạch Dương, nói: “Trình độ viết thư tình quá thấp.”

Còn bức ảnh thì cậu giữ lại, cất vào trong ví.

Tiếp đó cậu bước vào lớp học, lúc này tiếng nghị luận đã không còn, chỉ nghe thấy tiếng lật trang sách, như thể chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra vậy.

Chu Tự Hằng đi qua chỗ Minh Nguyệt, lỗ mũi hừ một cái, chân dậm thật mạnh mà đi.

“Em chỉ thích anh thôi.” cô bé nhân lúc cậu đi qua, liền kéo tay cậu nói, “Chu Chu.”

Giọng của cô bé rất yếu ớt, còn nhỏ hơn cả tiếng giờ trang sách, Chu Tự Hằng phải cố gắng lắng mới nghe rõ.

cô bé vẫn cúi đầu, mái tóc dài xòa xuống che kín mặt, nên cậu chỉ có thể nhìn thấy một phần cổ trắng nõn của cô bé.

[Em chỉ thích anh thôi.]

Mẹ kiếp!

Chu Tụ Hằng chắc lưỡi một cái.

Con mẹ nó, biết nịnh thế không biết!

Chu Tụ Hằng không nhin được mà nhếch môi cười, cậu đáp: “Ừ!”, sau đó vẽ một trái tim lên lòng bàn tay cô bé rồi mới trở về chỗ của mình.

Mạnh Bồng Bồng nhìn thấy cảnh mờ ám của hai người thì mặt cứng đờ lại, một lát sau mới tiếp tục cầm bút viết công thức đại số.

Bạch Dương đi theo sau Chu Tụ Hằng, trong tay cậu ta là đồng giấy viết thư đã bị xé nát, lúc đi qua chỗ Mạnh Bồng Bồng, cậu ta khẽ liếc mắt nhìn trộm cô bạn một cái, sau đó lại chột dạ cúi đầu, vuốt vuốt cái bánh bao thịt trong túi áo.

Ngày tháng tư, nắng lên rực rỡ, sáng sớm chỉ mới học được nửa số tiết là mặt trời đã lên cao đến đỉnh rồi.

Chu Tụ Hằng ngồi dưới ánh nắng, lưỡi biếng dựa vào tường, lấy bức ảnh chụp Minh Nguyệt từ trong ví ra ngắm.

Cậu không đi anh nên không được nhìn cô bé biểu diễn cùng vũ đoàn, bây giờ mới được ngắm thỏa thích đây.

Bạch Dương ngồi ăn bánh bao, thấy đại ca huyết sáo thì ghé vào nói: “Đại ca, anh không tức à?” Chính bản thân cậu ta còn cảm phần nữa là, “Trần Tu Tề muốn theo đuổi chị dâu đó!”

Bạch Dương ghét Trần Tu Tề, cũng ghét cả Thích Gia Bình, nói chung là cậu ghét tất cả những người luôn có tên trên bảng vàng danh dự, bọn họ được gộp lại thành dạng con nhà người ta, Bạch Dương suốt ngày phải nghe cục trưởng Bạch lấy bọn họ ra làm tấm gương bắt cậu học theo, nhưng chỉ duy nhất có một người là Bạch Dương không ghét, đó là Mạnh Bồng Bồng.

“Gi cơ?” Chu Tụ Hằng hậm hừ, “Tức chứ! Sao lại không tức được?”

Cậu ra sức lau sạch chữ viết đằng sau tấm ảnh đi, lại nhớ tới cuộc điện thoại từ anh quốc hôm đó của Minh Nguyệt.

[Chu Chu, nếu như... có một người con trai theo đuổi em thì phải làm sao?]

thì ra cái thằng không có mắt đó là Trần Tu Tề chứ không phải mấy tên quý tây.

...

“Nhưng mà đại ca... Nhìn anh chả có vẻ gì là tức giận cả.” Bạch Dương nói, “Trần Tu Tề còn đuổi theo đến tận anh quốc nữa.”

“Lo lắng cái lông gì! Chị dâu mày nói là chỉ thích tao thôi.” Chu Tụ Hằng nhướn mày ôm vai Bạch Dương, “Mày chờ xem, chiều nay anh mày sẽ đánh gãy chân nó!”

Lớp trưởng bắt đầu hô hào cả lớp nộp lại phiếu điểm có chữ kí phụ huynh.

Bạch Dương lấy phiếu điểm trong cặp sách ra, tờ giấy sạch sẽ phẳng phiu, nhưng thành tích thì thật đáng xấu hổ, cục trưởng Bạch phải lén kí cho cậu ta, nếu mẹ cậu ta mà biết được thì chắc sẽ băm chặt cậu ta ra làm thành thịt kho tàu mất!

Cậu nhìn tờ phiếu điểm, nhìn Mạnh Bồng Bồng, nhìn cả lá thư tình bị xé nát, cảm thán: “Đến bao giờ thiêm mới có thể đưa phiếu điểm cho mẹ xem đây.”

“Bây giờ mày đưa cũng được mà.” Chu Tụ Hằng trêu, “Chỉ cần mày có gan.”

Bạch Dương kinh sợ: “Mẹ em thật sự sẽ chặt em ra đó.”

nói xong lại tỏ vẻ ngưỡng mộ: “Đại ca sướng thật đấy, không có...” Mẹ.

Chữ cuối cùng bị Bạch Dương nuốt vào trong bụng, cúi đầu không dám nói gì thêm.

Nhưng dù không nói thì Chu Tụ Hằng cũng hiểu ý của Bạch Dương, cậu lập tức giận tái mặt, lấy tờ phiếu điểm trong cặp ra, tờ giấy nhăn nhúm có chữ kí của Chu Xung.

Chu Tụ Hằng không giận Bạch Dương, cậu chỉ nhớ lại lúc Tô Tri Song nhìn tờ phiếu điểm của cậu, cùng cái đĩa phim rơi xuống sàn nhà, về mặt cô ta cười mà như không.

Như kiểu đang giấu cọt vạy.

Lúc tổ trưởng cầm lấy tờ phiếu điểm, Chu Tụ Hằng bỗng nhiên trở tay ném nó vào thùng rác, nói: “không có chữ kí, không nộp.”

Chẳng có ai làm gì được cậu.

Cậu là một học sinh khiến ai cũng phải đau đầu, không dám động vào, vậy mà lại rơi vào lớp của thầy Thành, thầy là một giáo viên giỏi có nhiều năm kinh

nghiệm, quần áo và giày lúc nào cũng bám đầy bụi phấn, nhưng đôi mắt thì luôn ngời sáng.

Thầy gọi Chu Tự Hằng đến phòng làm việc nói chuyện.

đang là giờ nghỉ trưa, sân trường chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang, thỉnh thoảng có cả tiếng chim hót.

Chu Tự Hằng đã rất quen thuộc với phòng làm việc này, có thể coi là khách quen, ba ngày thì hai ngày bị gọi lên khiển trách, nhưng cậu đã luyện được công phu bỏ ngoài tai mọi lời nói của giáo viên rồi.

Song hôm nay lúc cậu bước vào phòng, ngoài thầy chủ nhiệm ra thì còn có cả Tô Tri Song nữa.

cô ta hình như không mặc cái gì khác ngoài quần áo công sở, vẫn là đôi giày cao gót màu đen đỏ, tóc búi cao, nhìn như một nữ tu sĩ luôn tuân thủ nghiêm ngặt giáo điều vậy.

“Hôm nay người đến tìm em là...” Thầy Thành đang định nói thì đổi lại, “Phó cục Tô muốn nói chuyện với em một lúc.”

“âm hồn bất tán.” Chu Tự Hằng nói.

Lại quay ra hướng về phía thầy Thành: “Em và cô ta không có gì để nói với nhau cả, thầy còn việc gì nữa không ạ? Em bị cảm, đầu hơi choáng, muốn về ngủ.”

“Choáng đầu thì uống thuốc đi.” Tô Tri Song lấy mấy hộp thuốc từ trong túi ra.

“Tôi sợ bị cô hạ độc.” Chu Tự Hằng cười nói.

Tô Tri Song không nói gì nữa, mấy hộp thuốc vẫn để bên ngoài không cất đi.

Bầu không khí như ngưng đọng lại, thầy Thành ho nhẹ một cái, nói: “Là thế này, còn hai tháng nữa là phân ban rồi, mà thành tích dạo gần đây của em không được ổn lắm. Chu Tự Hằng, nếu em mà còn tiếp tục như vậy thì sẽ không thể vào được lớp tốt đâu, đừng nói đến chuyện thi đại học...”

Thầy Thành có kinh nghiệm đứng lớp lâu năm nên lúc khuyên bảo nghe rất ân cần.

“...Mấy cuốn sách này em cầm về đọc đi, Toán và anh em học được mà, cố gắng thêm một chút là vẫn còn cơ hội chạy nước rút.” Thầy Thành nhìn thoáng qua Tô Tri Song, lại nhìn lướt qua Chu Tự Hằng.

Mấy cuốn sách rất dày chồng lên nhau, Chu Tự Hằng vừa liếc mắt liền trông thấy chữ viết ngoài trang bìa – Trần Tu Tề.

“Trần Tu Tề là gì của cô?” Cậu hỏi thẳng Tô Tri Song.

“Cháu trai.” Tô Tri Song đáp.

Chu Tự Hằng cười.

Cậu tiến lên một bước, kính cẩn đẩy đồng thuốc và chồng sách về lại cho Tô Tri Song, “Xem ra cô và cháu trai của mình rất giống nhau, đều là loại chuyên xen vào phá hoại chuyện của người khác.”

Chu Tự Hằng xoay người, đập mạnh cửa đi ra, thầy Thành nổi giận quát: “Chu Tự Hằng!”

Thầy Thành đau hết cả đầu, đến chiều lại nghe được một tin tức.

Chu Tự Hằng ở sân thể dục gây sự đánh nhau với học sinh giỏi nhất khối 11 ban khoa học tự nhiên, Trần Tu Tề.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Tin tức Chu Tự Hằng đánh Trần Tu Tề giống như một con chim nhỏ đã mọc cánh, chỉ trong một buổi chiều là đã lan rộng cho cả cái trường Nhất Trung biết rồi.

sự yên bình của mùa xuân bỗng bị một hòn đá khổng lồ rơi xuống phá vỡ, biển cồn cào dậy sóng, mạnh mẽ đến mức như có thể cuốn trôi hết thảy, những lời nghị luận sôi nổi áp đảo cả khí trời nóng bức.

Chỉ duy nhất có phòng giám thị là yên tĩnh.

Nhưng không phải yên tĩnh vì không có ai, mà là do bầu không khí quá căng thẳng, tiếng hít thở dường như cũng bị đè nén xuống, chỉ còn nghe thấy tiếng côn trùng kêu từ trong bụi rậm bên ngoài cửa sổ truyền tới.

Chu Tự Hằng và Trần Tu Tề đứng trước mặt thầy hiệu trưởng, cách xa nhau tầm ba mét, mắt nhìn thẳng, tuy cả hai đã đứng đây nửa tiếng rồi, nhưng không ai liếc ai lấy một cái, cũng chẳng nói lời nào, nhìn như hai pho tượng vậy.

“LÝ DO!” Thầy hiệu trưởng đã hỏi năm lần rồi, sự kiên nhẫn hầu như không còn nữa, tay dùng sức vỗ bàn, thần sắc nghiêm nghị.

Chu Tự Hằng mắt điếc tai ngơ, ngẩng cao đầu ngạo nghễ, tay rút túi áo, gương mặt trắng trẻo cả lợ phát phờ, không nói tiếng nào.

Trần Tu Tề cũng không nói, trán và khoe miệng cậu ta sưng đỏ, mặt cũng có vết thương, phải dùng băng gạc để băng lại. Đáng lẽ ra cậu ta phải tỏ ra chật vật, nhưng không, sống lưng cậu ta vẫn thẳng băng như cũ, áo đồng phục còi bỏ cúc trên cùng, hai tay để thẳng ở hai bên quần.

Chiếc gương trong phòng giám thị phản chiếu lại hình ảnh của hai cậu con trai, một đen một trắng, đứng cách nhau một khoảng rộng, tựa như nước và lửa không thể dung nhập vậy.

Nếu như không có bức thư tình của Trần Tu Tề, không có mấy cuốn vở của Tô Tri Song, không có trận ẩu đả này, thì Chu Tự Hằng và Trần Tu Tề sẽ chỉ như hai đường thẳng song song cách xa nhau, một ở trên đỉnh cao, một ở dưới mặt đất. Chu Tự Hằng thì xếp hạng cuối trong khối lớp 10, còn Trần Tu Tề thì đứng đầu trên bảng vàng khối 11, Chu Tự Hằng thì luôn bị phê bình qua loa phát thanh của nhà trường, còn Trần Tu Tề lại luôn được tuyên dương trước toàn trường mỗi lần chào cờ buổi sáng.

Nhưng giờ đây, bọn họ lại không hẹn mà gặp, điều này khiến cho thầy hiệu trưởng rất tức giận, chân mày nhăn đến độ có thể ép chết một con ruồi.

“không nói phải không! Giỏi lắm!” Thầy hiệu trưởng xắn tay áo lên, “Chu Tự Hằng, em muốn có chấp đến cùng chứ gì! một mình chấp tận năm người, lại không máy may có một vết thương, cảm thấy đắc ý lắm nhỉ!”

Ông không thích cậu học sinh Chu Tự Hằng này chút nào, nếu Chu Xung bỏ cậu ta mà không bỏ một số tiền lớn để xây dựng trường thì cái loại côn đồ như Chu Tự Hằng chắc chắn không có cửa để vào được trường này. Chu Tự Hằng trước đó cũng hay đi đánh nhau, nhưng hầu như là toàn đi đánh những học sinh hay gây chuyện, cho nên ông mới mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng hôm nay, người mà Chu Tự Hằng đánh lại là Trần Tu Tề, niềm tự hào của khối 11 trường Nhất Trung, ông thật sự tức đến độ muốn nổ tung cả phổi ra rồi.

Chu Tự Hằng vẫn không nói gì, thậm chí còn nở một nụ cười khinh miệt, như thể đang đồng ý với câu nói kia của thầy hiệu trưởng.

“Em Trần, em nói đi, tại sao các em lại đánh nhau?” Thầy chủ nhiệm đôi người hỏi, nhìn thẳng Trần Tu Tề, giọng nói rõ ràng đã dụ đi rất nhiều.

“không có lý do gì ạ.” Trần Tu Tề bình thản đáp.

Làm trò!

Chu Tự Hằng cười lạnh.

Cậu ghét nhất là mấy thể loại như vậy, rõ ràng trong lòng có rất nhiều suy nghĩ mà lại không biểu lộ, ra cái vẻ như mình là chính nhân quân tử.

Trần Tu Tề này và bà mẹ kế Tô Tri Song của cậu giống hệt nhau, đều chả phải loại tốt đẹp gì!

Thấy cậu cười, thầy hiệu trưởng lại quay sang trợn mắt nhìn.

Chu Tự Hằng khinh khỉnh nói: “Đánh người mà còn cần lý do sao? Thấy ngứa mắt thì đánh thôi.”

Giọng điệu của cậu nghe rất côn đồ, thầy hiệu trưởng quyền uy nào đã bao giờ bị người ta khiêu khích như vậy, ông run run chỉ tay vào cậu, giận dữ nói: “Em nói lại lần nữa tôi nghe?”

Ông chỉ nói vậy thôi, nào ngờ Chu Tự Hằng lại háng giọng một cái, lặp lại một lần câu vừa rồi, sau còn nói thêm: “Có cần nói lại lần thứ ba không? Em thấy hơi khát nước.”

“Em đúng là...” Thầy hiệu trưởng với cái đầu hỏi đã quản lý trường học lâu năm, nhưng lúc này lại không thể tìm được lời nào để diễn tả về cậu học sinh cao lớn đang đứng trước mặt mình này, đầu ngón tay run rẩy, vô cùng tức giận mà vỗ bàn một lần nữa.

Trần Tu Tề liếc nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng đứng bên cạnh cửa sổ, ánh hoàng hôn từ cuối chân trời phát ra tia sáng màu đỏ cam chiếu lên đỉnh đầu cậu, gương mặt cậu rất đẹp, lông mi dài, đường cong từ thái dương đến quai hàm như được điêu khắc mà thành, nhưng ánh mắt cậu rất lạnh, nhìn có vẻ tàn độc.

Đây là lần đầu tiên Trần Tu Tề nhìn kỹ Chu Tự Hằng như vậy, bề ngoài trông thì hiền lành yếu đuối như con gái, nhưng ra tay lại cực kỳ tàn nhẫn.

thì ra đây chính là người con trai mà Minh Nguyệt thích.

Trần Tu Tề mím môi, khoe miệng bị kéo căng nên rất đau, nhưng cậu không hề lên tiếng, hô hấp có phần nặng nề hơn.

Thầy hiệu trưởng không làm gì được Chu Tự Hằng, đành quay sang nói với Trần Tu Tề: “Em Trần, thầy biết em là một học sinh ngoan, em có oan ức gì thì cứ nói với thầy, thầy nhất định sẽ giúp em giải quyết.”

Oan ức? Học sinh ngoan?

Chu Tự Hằng thật sự muốn cười to.

Trần Tu Tề không để ý đến cái nhìn của Chu Tự Hằng, lắc đầu nói: “Thưa thầy, em không có gì oan ức cả, đánh thua cậu ta là do em kém cỏi thôi, còn với chuyện ngày hôm nay, em thật sự xin lỗi thầy, nhưng đây là chuyện của hai người bọn em, em và Chu Tự Hằng sẽ giải quyết riêng với nhau.”

Cậu mặc áo sơ mi trắng mùa hè, cúc áo màu xanh đậm, khí chất kiên định khiến người ta tin tưởng.

Giải quyết riêng.

Người trong cuộc đã xin thế rồi, hiệu trưởng còn biết làm gì nữa, với lại ông hỏi mãi mà cả hai đều không chịu nói rõ tình hình. Dưới cái nhìn của Trần Tu Tề, ông mệt mỏi phất tay cho hai người rời đi, sau đó gọi hai thầy chủ nhiệm của hai lớp đến để nói chuyện.

*

“Giải quyết riêng?” Chu Tự Hằng thờ ơ vịn cổ tay, “nói đi, tiền thuốc men và tiền bồi thường tổn thất về mặt tinh thần tổng cộng bao nhiêu?”

Trần Tu Tề nhìn xung quanh, thấy không có ai mới bình tĩnh nói: “Chuyện viết thư tình cho Minh Nguyệt, là tôi không đúng, cho nên tôi chấp nhận để cho cậu đánh, nhân đây tôi cũng muốn nói lời xin lỗi cậu.”

Làm trò!

Chu Tự Hằng lại một lần nữa khinh bỉ trong lòng, cậu không muốn nhiều lời với Trần Tu Tề, đứng ở cầu thang gỗ nhẹ lên lan can, ngăn lại lối đi của Trần Tu Tề, nói: “Đưa phim cho tôi.” (*Editor: Phim để rửa ánh ý.*)

Cậu lấy từ trong túi áo ra một bức ảnh, là ảnh Minh Nguyệt mặc váy lụa mỏng khiêu vũ.

Chu Tự Hằng đã giữ lại tấm ảnh.

Còn bức thư tình chắc chắn là bị cậu ta xé rồi.

Trần Tu Tề nhìn bức ảnh trong tay Chu Tự Hằng, trong lòng liền sáng tỏ, cậu ta đã lường trước được chuyện này rồi, nhưng vẫn cảm thấy hơi mất mát, lắc đầu nói: “Phim không thể đưa cậu được, nhưng tôi có cái này cho cậu đây.”

Trần Tu Tề cũng lấy từ trong túi áo ra một tấm ảnh, trong ảnh Minh Nguyệt đang đứng dưới ánh đèn, đại diện cho vũ đoàn lên nhận cúp thủy tinh và giấy chứng nhận, cười tươi như hoa.

“Tôi thấy Minh Nguyệt rất giỏi, em ấy múa đẹp lắm.” Trần Tu Tề chân thành nói, “Nghe nói em ấy đã giành được rất nhiều giải thưởng múa.”

“Có giỏi thế giỏi nữa thì Minh Nguyệt cũng là bạn gái của tôi, em ấy nói là em ấy chỉ thích tôi thôi.” Chu Tự Hằng giật lấy tấm ảnh, trong lòng có phần đắc ý, nhưng không hiểu sao tự dưng lại hơi buồn buồn.

Minh Nguyệt là trung tâm trong bức hình, ánh đèn sân khấu chiếu lên người cô bé, dáng vẻ nổi bật rạng rỡ này, Chu Tự Hằng chưa từng được nhìn thấy.

“Nếu em ấy chỉ thích cậu, vậy tại sao hôm nay cậu phải nóng nảy như thế? Tại sao phải bùng tiết để chặn đánh tôi ở sân thể dục? Tại sao có biết bao người đưa thư tình cho em ấy, vậy mà cậu chỉ tới tìm tôi?” Trần Tu Tề nhìn thẳng vào mắt Chu Tự Hằng, không có chút mây mây sợ hãi.

Hàng loạt câu hỏi được đưa ra khiến cho Chu Tự Hằng sững sốt, muốn mở miệng nhưng lại như có một thứ gì đó nghẹn lại trong cổ họng.

Có một tia nắng chiếu lên mặt Trần Tu Tề, che lấp đi vết thương trên gò má, cậu ta rất đẹp trai, mày rậm mắt to, lúc cười trông ấm áp như ánh mặt trời, lúc cậu ta chơi bóng rổ, rất nhiều nữ sinh đỏ mặt đứng xung quanh ngắm nhìn.

Chu Tự Hằng yên lặng, tay co lại thành nắm đấm.

một giây sau, cậu nghe thấy Trần Tu Tề nói: “Bởi vì cậu sợ, sợ Minh Nguyệt sẽ thích tôi.”

“Em ấy sẽ không như vậy!” Chu Tự Hằng vội vã phản bác, dáng vẻ kích động như một đứa trẻ vậy.

Trần Tu Tề thì có phần thành thực hơn, cậu ta thẳng thắn nói: “Cậu thật ra cũng chỉ là thanh mai trúc mã của em ấy thôi, hai người lớn lên cùng nhau, sinh ra trong một gia đình khá giả, trừ những điều đó ra thì cậu chẳng có một ưu thế nào nữa cả.”

“Có những thứ đó là đủ rồi!” Chu Tự Hằng thần nhiên nói, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao.

Cậu nhìn Trần Tu Tề một cái, cắt bức ảnh vào trong túi quần rồi quay người rời đi.

Tiếng chuông tan học vang lên đúng lúc này, Chu Tự Hằng quay đầu lại, thấy Trần Tu Tề vẫn đứng thẳng ở cạnh hành lang.

Cậu lấy tấm hình chụp Minh Nguyệt ra xem, gương mặt trắng trẻo của cô bé cười rất tươi, cậu chưa từng thấy Minh Nguyệt cười như vậy, hầu như cô bé chỉ hay làm mặt đáng yêu, hoặc toàn xấu hổ đỏ mặt với cậu thôi. Lúc này, Chu Tự Hằng đột nhiên cảm thấy, hình như cậu vẫn chưa hiểu rõ về Minh Nguyệt lắm.

Nếu như, cậu và Trần Tu Tề cạnh tranh nhau, thì liệu cậu sẽ có ưu thế không?

Những học sinh ủa ra khỏi lớp để ra về đã trả lời câu hỏi này giúp cậu.

“Mày nghe tin gì chưa? Đại ca đánh nhau với Trần Tu Tề đấy! Nghe nói vì Trần Tu Tề viết thư tình cho Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng tức giận quá nên đã xé nát bức thư rồi.”

“thật á? Thế Minh Nguyệt là bạn gái của Chu Tự Hằng thật à?”

“Chắc chắn là thật rồi, bằng không sao ngày nào cậu ta cũng mua trà sữa cho Minh Nguyệt chứ? Nếu là tao thì tao sẽ chọn Trần Tu Tề, Chu Tự Hằng trừ đánh nhau giỏi ra thì làm gì còn điểm nào tốt mà so được với Trần Tu Tề chứ đúng không?”

“Chuẩn, nếu tao là Minh Nguyệt thì tao cũng chọn Trần Tu Tề, anh ý vừa cao vừa đẹp trai, học lại giỏi, gia cảnh cũng khá.”

“...”

Chu Tự Hằng không nói một lời, bức ảnh bị nắm chặt trong lòng bàn tay, cậu tức giận đấm mạnh lên bức tường bê tông cứng rắn một cái, nắm đót ngón tay lập tức rỉ máu.

Chu Tự Hằng trầm nghĩ, tại sao cậu lại cảm thấy đau thế này.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Trời tối rất nhanh, đèn đường đã bật, tất cả các lớp học trong trường Nhất Trung đều sáng trưng như ban ngày.

Chu Tự Hằng ngồi trên ghế dài, một mình ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Nhưng tối nay lại không có trăng.

Cho dù trời có đẹp đến mấy thì trăng cũng không xuất hiện, có lúc thì bị mây bao trùm, có lúc thì bị ánh sao che mất, cũng có khi lại trốn tránh không muốn gặp người.

Hôm nay Chu Tự Hằng bùng giờ tự học buổi tối, lần đầu tiên trong học kì này.

Cậu nghĩ chắc Bạch Dương sẽ vui lắm, một mình ngồi hai chỗ, thoải mái mà lựa tư thế ngủ, trong mơ không chừng sẽ được ăn bánh bao thịt nóng hôi, kèm theo một bát mì Dương Xuân thơm ngào ngạt.

Cậu nghĩ các học sinh khác trong lớp sẽ vui lắm, trong lớp không có cậu, bầu không khí sẽ sôi nổi hẳn lên, không cần phải dè chừng sợ chọc giận cậu nữa.

Cậu nghĩ thầy giáo phụ trách lớp tối nay cũng sẽ vui lắm, không cần hơi tí là lời nội quy ra nhắc nhở nữa, cũng không cần nén giận mà ném phấn vào đầu Bạch Dương.

...

Trong vườn hoa nhỏ không một bóng người, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang. Chu Tự Hằng ngồi một mình ở đây, không tự chủ được mà nghĩ rất nhiều chuyện.

Cậu chợt phát hiện, rằng mình chẳng được ai hoan nghênh cả, dường như ai cũng đều nghĩ cậu là loại cặn bã vậy.

Chu Tự Hằng cảm thấy gió tháng tư hơi lạnh, từng mảnh kí ức ủa về như sóng xô.

Thầy giáo tiểu học nói với cậu: “thật đáng tiếc.”

Tường Văn Kiệt lúc nào cũng âm thầm thờ dài sau lưng cậu.

Chủ nhiệm lớp cấp hai thì luôn đem cậu trở thành tấm gương xấu, lấy cậu để răn đe giáo dục những học sinh mới vào trường.

Lên cấp ba, cậu luôn tỏ ra kiêu ngạo tùy hứng, nhưng đằng sau cậu là biết bao ánh mắt khinh thường của mọi người đổ dồn vào.

Chỉ trong mấy năm trời ngắn ngủi, cậu đã biến mình trở thành một con người mà đến chính cậu cũng cảm thấy xa lạ.

Chu Tự Hằng ngây người, mắt rũ xuống, co hai chân lên, tay ôm đầu gối, từ trong túi áo lấy ra một tấm hình đã bị cậu vo tròn lại, bức ảnh nhăn nhúm, những đường vân cắt nát ánh đèn rực rỡ, cắt nát chiếc cúp thủy tinh, cũng cắt nát luôn cả nụ cười của Minh Nguyệt.

Cậu mím môi, cẩn thận gỡ bức ảnh ra, nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay ấn cho bằng phẳng.

Vết thương trên mu bàn tay chưa được xử lý nên nhìn rất ghê, máu đọng lại trên da, in cả lên vách tường.

Cậu cứ miệt mài vuốt phẳng bức ảnh, vuốt tới vuốt lui, vuốt đi vuốt lại, tiếng chuông tan học đã vang lên, vậy mà hình như cậu không hề nghe thấy.

Dáng vẻ lúc này của cậu nhìn như một con thú nhỏ vừa ngoan cố vừa bướng bỉnh.

Chu Tự Hằng muốn làm cho bức ảnh trở lại nguyên vẹn như cũ, nhưng những vết gấp khó mà hết đi được, cậu giờ lên phía ánh đèn, tỉ mỉ nhìn ngắm bức ảnh một lần.

Dưới ánh đèn mờ tối, cậu cố gắng mở thật to mắt, không dám động dấy.

Bức ảnh đẹp thật, có thể lên trang bìa tạp chí ấy chứ.

Phải nói là kĩ năng chụp ảnh của Trần Tu Tề rất giỏi.

Cậu ta còn có diện mạo khôi ngô tuấn tú, mặc đồng phục vào nhìn lại càng đẹp, là thành viên trong đội bóng rổ, đạt được nhiều thành tích, thậm chí còn biết đánh Piano, tính tình hiền lành tốt bụng, luôn giúp đỡ mọi người, được các thầy cô và học sinh trong trường yêu mến.

Chu Tự Hằng lại nghĩ, mình thì cái gì cũng không có.

Cậu chỉ biết đánh nhau, biết tiêu tiền của Chu Xung, tiếng huýt sáo nghe chẳng khác gì mấy thằng lưu manh, thành tích học tập thì toàn đứng từ dưới lên.

[Nếu em ấy chỉ thích cậu, vậy tại sao hôm nay cậu phải nóng nảy như thế? Tại sao phải bùng tiết để chặn đánh tôi ở sân thể dục? Tại sao có biết bao người đưa thư tình cho em ấy, vậy mà cậu chỉ tới tìm tôi?]

Bởi vì cậu sợ.

Dưới đáy lòng Chu Tự Hằng vang lên một câu trả lời yếu ớt, nhưng rất rõ ràng.

Đột nhiên cậu ý thức được, rằng giữa cậu và Minh Nguyệt, không chỉ có những giây phút vui vẻ khi ở bên nhau, mà cả hai còn đang phải trải qua cả sự tàn khốc của tuổi trưởng thành nữa.

Lúc Minh Nguyệt chăm chỉ ôn bài với Mạnh Bồng Bồng, cậu lại buồn chán nằm ngủ, lúc Minh Nguyệt vất vả tập múa, cậu lại nằm trên salon chơi game, lúc Minh Nguyệt đi châu Âu biểu diễn, cậu chỉ biết buồn bã suy sụp ở trong nhà suốt ngày.

Thời gian làm cô bé lớn lên, xinh đẹp lên, thúc giục cô bé biến thành một cô gái xinh đẹp đoan trang, trước mặt cô bé tựa như có một con đường dài rộng, con đường đó phát ra những ánh sáng rực rỡ hướng về phương xa.

Còn cậu, thì vẫn mãi giậm chân tại chỗ.

Hay có thể cậu sẽ tiến vào biển rộng, ngày nào cũng chỉ nhìn cảnh mặt trời mọc rồi lặn, sóng lên sóng xuống, không có ánh đèn, cũng không có ai đi thuyền ngang qua, không có sao Bắc Đẩu dẫn lối, đi mãi đi mãi vẫn chỉ là biển.

Cậu không nhìn thấy tương lai, Chu Tự Hằng trầm nghĩ.

Hai mắt cậu cay xè, nặng trĩu, rất muốn chớp mắt nhưng vẫn cố gắng mở to, bởi vì có một giọt nước mắt đang đọng lại, chỉ chờ thời cơ mà rơi xuống.

Cậu vùi đầu vào đầu gối, bức hình cầm trên tay nhẹ nhàng rơi xuống ghế.

Mỗi ngày cậu đều chờ Minh Nguyệt đi học, đưa cô bé đi xem phim, mua trà sữa cho cô bé, hôn cô bé dưới ánh hoàng hôn, những hình ảnh ngọt ngào tươi đẹp tựa như bong bóng bảy sắc cầu vồng bay lên không trung, nhưng chỉ cần chọc một cái là vỡ tan.

Chu Tụ Hằng ôm chặt lấy đầu gối, kéo chặt áo khoác, cậu cảm thấy rất lạnh, tựa như mỗi cơn gió thổi tới sẽ làm cho máu cậu đông lại vậy.

Chỉ có đầu gối là nóng hổi.

Có một chút ướt, một chút mặn, là vị của nước mắt.

Hình như đã rất lâu rồi cậu không khóc.

*

Minh Nguyệt cả một buổi tối không thể tập trung học được, cô bé đi một vòng xung quanh trường, cuối cùng mới tìm được Chu Tụ Hằng đang ngồi một mình ở chỗ vườn cây nhỏ.

Cậu mặc áo khoác đen, co rúc ở trên ghế, giữa buổi tối không trăng không sao, bốn bề tịch mịch.

Minh Nguyệt cảm thấy như mình đang được ngắm nhìn một bức tranh, nhưng chỉ có ba màu đen trắng và xám.

Chu Tụ Hằng ở trong bức tranh đó.

Còn cô bé ở ngoài.

Hai người hoàn toàn xa lạ.

Minh Nguyệt xoa xoa hai bàn tay, chà xát cho ấm, sửa sang lại tóc và váy, xuyên qua đám cỏ rậm rạp đitơi trước mặt Chu Tụ Hằng.

“Chu Chu.” cô bé dè dặt gọi.

Chu Tụ Hằng bị tiếng gọi đó thức tỉnh, ngạc nhiên ngẩng đầu, Minh Nguyệt khom người xuống, đưa tay ra muốn chạm vào cậu nhưng cuối cùng lại không dám, cứ thế để yên tay giữa không trung.

Chu Tụ Hằng nhìn thấy hình bóng mình trong mắt cô bé, đáng vẻ vừa chặt vật vừa yếu đuối nhất gan.

Cậu vội vàng nhảy xuống từ trên ghế, lại lui về sau nửa bước, đứng cách xa cô bé, ngẩng cao đầu lên, mượn bóng cây để cô bé không thể nhìn thấy hai mắt đỏ hoe và làn mi ngập nước của mình.

Trước mặt Minh Nguyệt, cậu muốn giữ lại một chút tôn nghiêm cho bản thân.

Lúc ngồi co rúc trên ghế, trông cậu rất nhỏ bé, nhưng khi đứng lên thì vóc dáng lại rất cao lớn, Minh Nguyệt không biết tại sao Chu Tụ Hằng lại có thể co lại bé xíu như vậy, bé đến mức gần như không nhìn thấy. Lúc này cô bé yên lặng nhìn cậu, đập vào mắt là vết thương dử tợn trên mu bàn tay.

Vết thương hôm ở quán bar để lại vết sẹo vẫn còn chưa mờ, vậy mà đã lại có một vết thương mới chồng lên.

Chu Tụ Hằng đứng cách Minh Nguyệt hơi xa, cô bé muốn nhìn rõ cậu hơn một chút, nhưng cô bé vừa tiến một bước là cậu lại lùi một bước, như thể đang muốn xa lánh cô bé vậy.

Cảm xúc áy náy, lo lắng, sợ hãi từ trưa đến giờ tích tụ lại, cô bé đứng yên tại chỗ, nghẹn ngào hỏi cậu: “Sao anh... lại bị thương?”

Giọng nói cô bé hơi run, đôi mắt đã ngập nước.

Lại một lần, cô bé khóc vì cậu.

Trong lòng Chu Tụ Hằng vô cùng hỗn loạn, rất muốn an ủi cô bé, muốn lau nước mắt cho cô bé, nhưng hai tay lại cứng đờ, lời nói ra cũng là: “không liên quan đến em!”

Cầm của cậu giương cao, lông mày cũng nhướn lên, dùng vẻ kiêu ngạo để che giấu đi sự bối rối và yếu ớt của mình.

Cậu giống như một con nhím, bị thương thì sẽ cắn người, còn Minh Nguyệt thì bị những cái gai của cậu đâm bị thương, nhưng cô bé vẫn hít sâu một hơi, kiên nhẫn nói: “Chúng ta lên phòng y tế bôi thuốc được không?” cô bé không đợi cậu đáp mà lại lầm bầm nói tiếp: “Chiều nay anh còn không uống thuốc cảm, giờ lại bị cảm lạnh thêm rồi...”

Đáng vẻ của cô bé vừa có phần tức giận, lại vừa hơi nũng nịu.

Chu Tụ Hằng cắt lời cô bé: “Sao em phiền quá vậy!” Tay đưa lên vò đầu bứt tóc, hung hăng nói: “anh nói rồi! không liên quan đến em!”

Minh Nguyệt mím môi, đôi mắt đen mờ to, nước mắt rơi như mưa, Chu Tụ Hằng nghe thấy cả tiếng nước nổ đang đè nén của cô bé.

Nhìn đi, cậu tệ lắm đúng không, làm cho một cô bé khóc mà vẫn còn đứng yên như không có chuyện gì xảy ra.

Chu Tụ Hằng cắn chặt môi dưới, đến mức nếm được cả vị máu tươi.

Minh Nguyệt chỉ đứng cách cậu một mét, nhưng cậu lại cảm thấy khoảng cách này rất xa, thậm chí còn có thể từ chuyện này mà nhìn thấy tương lai, cậu đứng yên tại chỗ bất động. Minh Nguyệt thì đi rất xa, cậu chỉ có thể đứng đằng sau mà nhìn theo bóng lưng cô bé.

Minh Nguyệt nhặt bức ảnh bị cậu vò nát trên ghế, cô bé lau nước mắt, cố gắng giữ bình tĩnh, nở một nụ cười với cậu rồi nói: “Em sẽ không thích Trần Tu Tề đâu, anh đừng buồn mà.”

Chu Tụ Hằng rất thích nhìn cô bé cười, ngắm đôi mắt cong cong và cặp má lúm đồng tiền, chỉ cần cô bé cười là có thể khiến người ta cảm thấy ấm lòng nhưng hiện giờ nụ cười của cô bé vừa miễn cưỡng lại vừa tủi thân, chớp mũi đỏ ửng cả lên.

Cậu rất muốn đi tới ôm lấy con mèo nhỏ kia, nhưng hai chân giống như đeo chì, không thể nhúc nhích nổi.

“anh không buồn.” Cậu lạnh nhạt nói, “Nó thích em là việc của nó, còn về phần em có thích nó hay không, anh cũng không xen vào.”

Nước mắt tựa như những hạt châu chảy xuống, Minh Nguyệt đã không thể nói chuyện một cách bình thường, giọng nói đứt quãng: “VẬY là, anh muốn... muốn chia... tay... với... em sao?” cô bé rất khó khăn mới có thể thốt ra hai từ này.

Chia tay?

“Chia tay! Con mẹ nó ai bảo là muốn chia tay hả!” Chu Tụ Hằng như bị lửa thiêu đốt toàn thân, chẳng khác gì một thùng thuốc nổ, “Minh Nguyệt, anh vất vả theo đuổi em lâu như vậy, móc tim móc phổi đối tốt với em, bây giờ em lại nói chia tay? một vạn lần cũng không được!”

Cậu nổi giận đùng đùng sải bước đến gần, từ trên nhìn xuống quát cô bé: “Đúng! anh không bằng Trần Tu Tề! không học giỏi như nó! không biết quan tâm chăm sóc người khác như nó! không dịu dàng như nó! Cũng chưa bao giờ chụp ảnh cho em, càng không bao giờ viết thư tình cho em! anh chỉ biết đánh nhau, không có chuyện xấu nào mà chưa làm! anh là một học sinh hư! Thế thì đã làm sao?!! anh chưa nói chia tay thì tuyệt đối không có chuyện chia tay!”

Cặp mắt đen như mực của cậu lúc này như đang có một ngọn lửa rực cháy, từng câu từng chữ đều bị cậu nghiền răng nghiền lợi mà nói ra.

Minh Nguyệt vừa muốn khóc vừa muốn cười, nhưng lúc cười còn khó coi hơn cả lúc khóc, ngẩng ngốc nói: “anh... sao anh lại hung dữ với em?”

“anh hung dữ với em? Đúng, anh đang hung dữ với em đấy! anh cứ thích thái độ thế đấy, em định làm gì anh?!!” Chu Tụ Hằng đang giận nên bật lại ngay.

Minh Nguyệt thút tha thút thít đáp: “Em... em tự nói với mình, phải kiên cường.”

...

[Em tự nói với mình, phải kiên cường.]

Toàn bộ nỗi phiền lòng trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn, phiêu tán trong gió.

Muốn giận cũng không giận nổi nữa rồi.

Chu Tụ Hằng cảm thấy Minh Nguyệt đúng là khác tính của cậu, được ông trời phái xuống để trị cậu, chỉ một câu nói thôi là đã khiến cậu chịu thua rồi, cảm động đến mức muốn khóc.

“Em sẽ kiên cường, cho dù anh có hung dữ hơn nữa thì em cũng sẽ không chia tay đâu.” Cuối cùng cô bé mới có cơ hội kéo ống tay áo cậu, các ngón tay trắng trẻo co chặt, không có ý định buông ra. cô bé ngẩng đầu nhìn, cố gắng giả bộ kiên cường, nhưng những giọt nước mắt lại không nghe lời, cứ thế chảy dọc xuống cằm.

Chu Tụ Hằng nhìn Minh Nguyệt, cúi xuống giúp cô bé lau nước mắt, cuối cùng nắm lấy cằm cô bé, cúi xuống hôn.

một nụ hôn vô cùng dồn dập, Chu Tụ Hằng dùng lực rất mạnh, mút chặt môi cô bé.

Minh Nguyệt bị sự cuồng nhiệt của Chu Tụ Hằng làm cho không thở nổi, cậu nhẹ ôm lấy eo cô bé, nụ hôn dần trở nên dịu dàng hơn.

“Trà sữa đủ ngon quá.” Cậu ngậm môi cô bé, nói.

“Nhưng tối nay anh không mua trà sữa cho em mà.” cô bé nũng nịu lên án.

Chu Tụ Hằng không nhịn được cười, giọng nói ảm áp: “Là anh không tốt.”

không nên không mua trà sữa cho em, không nên hung dữ với em, không nên giận cá chém thớt với em.

“Chắc chắn là kiếp trước anh đã giải cứu hệ ngân hà rồi.” Cậu hôn lên trán cô bé, nói.

“Vi sao ạ?”

“Vi để gặp được em đó, Minh cô nương.”

Chu Tự Hằng giang tay, ôm chặt cô bé vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

đã qua một ngày cuối tháng tư vô cùng rối loạn.

Từ một bức thư tình của Trần Tu Tề, đến chuyện Chu Tự Hằng chặn đánh người ta, bao chuyện xảy ra chỉ vồn vện trong một ngày, thế mà ngỡ như một bộ phim truyền hình dài tập vậy, nhân vật, mâu thuẫn, hoàn cảnh, cái gì cũng có.

không thể khiến người ta không cảm thán, rằng đời thực mãi mãi vẫn luôn chân thực và đặc sắc hơn tiểu thuyết nhiều.

Thầy hiệu trưởng đầu hói ngồi trong phòng thêm mắm thêm muối, phân tích đủ mọi khía cạnh câu chuyện để tự tìm ra nguyên nhân dẫn đến mâu thuẫn giữa hai cậu học sinh giỏi và học sinh hư kia.

Chuyện yêu sớm giống như một cái hố sâu, người nào rơi xuống thì người đó xui xẻo, không thể thoát ra được, thậm chí còn bị cuốn càng ngày càng sâu.

Thầy hiệu trưởng không dám tin là Trần Tu Tề đã bị rơi xuống cái hố đó, nhưng sự thật đã bày ra ngay trước mắt, điều này khiến cho ông cảm thấy tình hình trước mắt rất khó giải quyết, đồng thời lại quyết tâm ngăn cấm chuyện yêu đương trong trường học.

Đó thật sự không phải là chuyện dễ dàng, thầy chủ nhiệm tóc vốn đã ít, sau mấy ngày suy nghĩ lại càng rụng nhiều tóc hơn.

Nội quy còn chưa được phổ biến thì kì thi tháng lại tới, thi xong thì lại đến kì nghỉ lễ 1/5, bầu không khí học tập căng thẳng bỗng chốc được buông lỏng, chuyện kia cũng đã sớm bị các học sinh cho vào quên lãng rồi.

Minh Nguyệt được đưa xuống từ nơi đầu sóng ngọn gió, điều này khiến cho cô bé thở phào nhẹ nhõm.

cô bé không bận tâm đến những lời đồn đại, nhưng cô bé rất ghét việc tên của mình và Trần Tu Tề bị đặt chung với nhau, cô bé sợ Chu Tự Hằng nghe thấy sẽ lại giận mất.

Minh Nguyệt có thể cảm nhận được một chút thay đổi rất nhỏ của Chu Tự Hằng, hình như cậu có vẻ trầm đi, cảm giác già dặn trưởng thành hơn, khí chất toát ra cũng hơi khác trước.

Nhưng sự thay đổi đó cực kì nhỏ, nếu Minh Nguyệt không lớn lên với cậu từ bé thì cũng khó mà phát hiện ra được. Bố Chu Xung của Chu Tự Hằng thậm chí còn không hiểu hết về cậu, cả ngày hẩn chỉ suy nghĩ đến việc giáo dục giới tính cho con trai hẩn thôi.

Chu Xung sợ hai đứa tuổi còn nhỏ mà yêu đương, không cẩn thận lại đi quá giới hạn, cũng sợ Minh Đại Xuyên sẽ tìm tới tận cửa mà đánh gãy chân con trai hẩn.

Mỗi bên gia đình, mỗi bên bố mẹ đều quan tâm đến những chuyện không giống nhau, Chu Xung thì lo lắng chuyện nhân sinh đại sự của con trai, Giang Song Lý thì lại nghĩ đến tương lai khi con gái theo nghiệp múa, cục trưởng Bạch thì suy nghĩ đến vấn đề giảm cân cho con, còn bố mẹ Mạnh Bồng Bồng...

Thứ bọn họ quan tâm, chủ yếu chỉ là thành tích học tập của con mà thôi.

Kì nghỉ lễ đã kết thúc.

Cuối tuần học bù, bảng xếp hạng thành tích thi tháng được đưa đến từng lớp học, chỉ là một tờ giấy, nhưng lại có sức mạnh ngàn cân.

Lần đầu tiên, Mạnh Bồng Bồng rớt xuống vị trí thứ tư của khối.

thật không thể tin được.

Đó là câu mà tất cả các học sinh và thầy cô của khối 10 thầm nghĩ trong lòng.

Mạnh Bồng Bồng từ trước đến nay bất luận là thi học kì hay làm các bài kiểm tra nhỏ thì vẫn luôn đứng vị trí thứ nhất, cách xa hẩn so với người đứng

thứ hai trên người cô bé toát ra ánh hào quang, mỗi ngày đều luôn cố gắng hết sức, đứng hạng một trong kì thi tháng, giải nhất trong kì thi toàn thành phố, cũng là người được cho rằng sẽ trở thành thủ khoa trong kì thi đại học.

Minh Nguyệt vẫn luôn luôn tin vào cô bạn này.

trên tờ báo mà nhà trường đặt cho các học sinh đọc, tờ nào cũng có ảnh chụp của những sinh viên giỏi mấy trường đại học như Thanh Hoa và Bắc Đại, Minh Nguyệt còn nghĩ rằng, sau này khi Mạnh Bồng Bồng trở thành thủ khoa, cũng được lên báo, cô bé nhất định sẽ mua hẳn một trăm tờ rồi cắt thật kĩ.

Lớp trưởng thành thạo đi trả bài thi cho cả lớp, các học sinh ai nấy đều đang hồi hộp chờ đợi những số điểm đồ rục được ghi trên bài làm của mình.

Điểm các môn thi của Minh Nguyệt khá đều nhau, không cao không thấp, đối với một học sinh theo nghệ thuật thì thành tích như vậy đã là đủ rồi.

cô bé không biểu lộ sự vui mừng, mà quay sang nhìn cô bạn cùng bàn của mình.

Bài thi để giấy trắng, giống hệt sắc mặt của Mạnh Bồng Bồng lúc này, cô bé thần thờ, miệng mím chặt, mái tóc vốn không thích để dài, nhưng hôm nay nhìn thì thấy nó đã khá dài rồi.

Minh Nguyệt thầm nghĩ, là do không có thời gian cắt tóc? Hay vì nguyên nhân khác?

Mạnh Bồng Bồng vẫn ngồi thẳng trên ghế, gấp bài thi lại, cầm bút viết ra nháp những công thức toán mà mình tính sai, mi mắt cô bé rũ xuống, lông mi thẳng tắp chứ không cong lên, thân sắc lãnh đạm.

Minh Nguyệt cảm thấy, Mạnh Bồng Bồng là một cô học sinh giỏi xinh đẹp.

Bạch Dương cũng nghĩ vậy.

Cậu thấy làn da của Mạnh Bồng Bồng trắng mịn như vỏ bánh bao, vóc dáng thì nhỏ nhắn đáng yêu như cái sùi cào, còn mùi hương trên người thì thơm nức như bát mì Dương Xuân.

Bình thường Mạnh Bồng Bồng ăn gì nhỉ? Bạch Dương cắn ngón tay suy nghĩ, buổi sáng Mạnh Bồng Bồng ăn ở nhà, buổi trưa thì ăn ở nhà ăn của trường trên tầng hai, thường thì cô bé chỉ ăn một phần hai suất cơm thôi, buổi tối cũng như vậy, chỉ có là uống thêm một cốc nước trái cây.

Mạnh Bồng Bồng ăn rất ít, lần nào cũng bỏ lại thịt, bảo sao mà người lại thấp bé như vậy, còn gầy nữa, như thể chỉ cần một con gió thổi qua là có thể ngã nhào vậy.

Bạch Dương lén gục xuống bàn, đưa tay ra phía trước, dùng hai ngón tay để đo vòng eo của Mạnh Bồng Bồng từ phía xa, mà hai ngón tay của cậu thì to, nên cậu lại rút một ngón tay về.

Có rất nhiều học sinh cũng đang lén nhìn Mạnh Bồng Bồng giống cậu, có ánh mắt thì ẩn chứa sự tiếc nỏi, cũng có những ánh mắt hả hê đắc ý, đa phần cả lớp đều đang bàn luận về thất bại lần này của Mạnh Bồng Bồng.

Nhưng Bạch Dương lại không nghĩ giống họ, thậm chí cậu còn mừng thầm trong lòng, vì lần thi tháng này cậu đã tiến bộ hơn, kéo gần khoảng cách với Mạnh Bồng Bồng thêm một chút rồi.

Cậu thì tiến bộ, còn cô bé lại thụt lùi.

Liệu sẽ có một ngày, hai người có thể đứng cạnh nhau trên bảng vàng không đây?

Bạch Dương nghĩ cũng không dám, khả năng thực thi được giấc mộng này có thể sánh ngang với chuyện nhìn thấy ma.

“Haizz.” Bạch Dương thở dài, đầu gục xuống bàn tạo ra tiếng động lớn, thịt trên cánh tay khẽ rung lên.

“Mày muốn chết à!” Chu Tự Hằng tức giận quát, ném một quyển sách lên đầu Bạch Dương, “Mới sáng ra đã than thở, có biết mệt không!”

Bạch Dương cảm lấy quyển sách, cơ thể tròn vo co rúm lại, lấy bài thi che kín mặt.

Chu Tự Hằng mặc kệ không thèm hỏi han, cầm sách Ngữ Văn đọc thuộc lòng: “Nhân nhân tận thuyết Giang Nam hảo, du nhân chính hợp Giang Nam lão. Xuân thủy bích vu thiên, họa thuyền thính vũ miên. . .”(*)

*(Những câu trong bài Bô tát mạn kỳ 3, dịch nghĩa: Người người đều nói Giang Nam đẹp, người đến chơi chỉ muốn ở lại Giang Nam đến già. Nước xuân màu biếc như trời, trong thuyền về nghe tiếng mưa ngủ. Nguồn: thivien.net)

Đọc đến đây thì mặc kệ rồi.

Bạch Dương hạ bài thi đang che trên mặt xuống, ghé vào nhìn cuốn sách, lại nhìn Chu Tự Hằng, sợ hãi nói: “Đại ca, anh đang học đấy à?!”

Ôi trời đất ôi! Đúng là gặp ma thật rồi!

“Biến đi chỗ khác!” Chu Tự Hằng vì không nhớ ra câu tiếp theo nên rất phiền não, cậu đẩy Bạch Dương ra, cầm phiếu điểm giờ lên nói: “Mày thấy gì không? Đại ca của mày, tức tao đây, đứng thứ 936 rồi.”

Từ vị trí thứ 1385, lên vị trí thứ 936, vượt tận 449 hạng.

Bạch Dương sợ đến ngây người!

“Đại ca, anh...” Bạch Dương tròn to đôi mắt híp, nín thở mím môi, đưa mắt nhìn xung quanh, nói thầm vào tai Chu Tự Hằng, “anh gian lận mà không sợ sẽ bị phát hiện sao?”

Chu Tự Hằng tức phát điên, không muốn nói thêm một chữ nào với Bạch Dương nữa.

“Hừ!” Cậu đá đổ cái ghế Bạch Dương đang ngồi, làm cậu ta luống cuống ngã theo, chân tay vụng về lồm cồm bò dậy.

“Nhân nhân tận thuyết Giang Nam hảo, du nhân chính hợp Giang Nam lão. Xuân thủy bích vu thiên, họa thuyền thánh vũ miên...” Chu Tự Hằng lại đọc thuộc lòng một lần nữa, nhưng vẫn bị tắc ở đoạn giữa.

Sao mà khó khăn thế chứ! Chu Tự Hằng vò đầu bứt tóc, bắt đầu cúi kính, muốn ném ngay quyển sách Ngũ Văn vào thùng rác, nhưng vừa nghĩ xong thì cánh tay lại bất ngờ bị lôi kéo.

“Đê béo cút đi!” Chu Tự Hằng hùng hổ nói.

“Là em mà.” Giọng Minh Nguyệt nhỏ như muỗi kêu.

Cậu ngồi ở cạnh cửa sau, mà cửa thì không đóng, Minh Nguyệt kéo ống tay áo cậu, nháy mắt một cái rồi chạy biến ra ngoài.

cô bé mượn cớ đi vệ sinh để ra ngoài, lại sợ bị phát hiện nên trốn vào trong phòng để đồ ở cầu thang, Chu Tự Hằng đứng lên, không báo với lớp trưởng một tiếng mà đi luôn theo Minh Nguyệt.

“Em nhớ anh à? Lại gọi anh ra ngoài thế này.” Chu Tự Hằng nhếch môi cười, tay chống lên cánh cửa phòng để đồ, dáng vẻ vừa kiêu ngạo vừa xấu xa.

Minh Nguyệt đỏ ửng cả hai má, muốn lắc đầu nhưng cuối cùng lại thành gật đầu, đưa nước ấm cho Chu Tự Hằng: “Tối giờ uống thuốc rồi.” Chu Tự Hằng có sức khỏe rất tốt, ít khi bị bệnh, nhưng từ tháng trước bị cảm dai dẳng mãi không khỏi, còn phải để Minh Nguyệt nhắc thì mới nhớ mà uống thuốc.

Chu Tự Hằng nhận lấy bình nước, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay truyền thẳng vào tim.

thật ra thì cậu đã đỡ nhiều rồi, nhưng cậu vẫn rất thích hưởng thụ cái cảm giác được quan tâm chăm sóc này.

Minh Nguyệt kéo tay cậu không buông, cẩn thận nhìn vết thương trên mu bàn tay cậu, vết mới chồng lên vết cũ, Minh Nguyệt nhủ thầm, thôi nhẹ rồi dặn dò: “anh nhớ không được để vết thương chạm nước, không được làm rách vết thương, có ngứa cũng không được gãi đâu nhé.”

Tay cô bé mềm mại lại trắng nõn, lồi nhẹ ống tay áo sơ mi đen của cậu, nhìn càng nổi bật hơn, trong phòng để đồ nhỏ hẹp, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ, cô bé nhẹ nhàng nói, cặp lông mi cong vút, ánh sáng tí mỉ phác họa đường nét trên gò má trắng hồng.

“Lư biên nhân tự nguyệt, hạo oản ngưng sương tuyết.”(*) Chu Tự Hằng trong đầu trống rỗng, vô thức phun ra một câu.

*(Hai câu tiếp theo của đoạn thơ, dịch nghĩa: cô gái bán rượu bên lò lửa đẹp như trăng, cổ tay trắng ngần như đọng sương tuyết.)

Minh Nguyệt đỏ bừng mặt, cặp má kúm đồng tiền thoáng hiện ra, hỏi: “anh đang đọc thuộc thơ à?” Đây là những câu trong bài “Bồ Tát Man”, câu vừa rồi nhằm miêu tả vẻ đẹp của những cô gái vùng Giang Nam.

“Ừ, anh đang đọc thuộc thơ.” Chu Tự Hằng đáp theo lời cô bé.

“Em lại cảm thấy là anh đang trêu em.” Minh Nguyệt dịu dàng nói.

“Ừ, anh đang trêu em đấy.” Chu Tự Hằng lại nhại theo cô bé.

Nào... nào có ai nói chuyện kiểu đó chứ!

Minh Nguyệt thả tay ra, cô bé lờm Chu Tự Hằng, thấy cậu vẫn cười nhếch nhếch, cô bé không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, nói: “Lần này anh thi rất tốt.”

cô bé vắt hết óc mà chỉ có thể nghĩ ra câu đó để nói thôi.

“Hừm?” Chu Tự Hằng nhủ thầm, “Sao em biết nhanh thế?”

Hỏi xong lại cúi đầu, ôm cô bé nói: “anh rất giỏi đúng không? Cho phép em hôn anh một cái đây.”

Minh Nguyệt do dự một lát rồi tiến lên một bước, hôn lên mặt cậu một cái, nghiêm túc nói: “Từ nay trở đi, anh lên được một hạng, em sẽ hôn anh một cái.”

Chu Tụ Hằng hí hóp mắt, không nói gì.

“anh đang nghĩ gì thế?”

“anh đang nghĩ nếu anh mà lên được hạng nhất thì em sẽ phải hôn anh hơn chín trăm cái, miệng sẽ tê luôn đó!” Chu Tụ Hằng vui sướng nói.

Chỉ thế là giới thôi! Minh Nguyệt mở cửa phòng để đồ ra, giẫm chân đi lên gác để về lớp.

Chu Tụ Hằng cầm bình nước nóng, huyýt sáo một cái rồi cũng đi theo cô bé. Vừa vào đến lớp, ngồi xuống ghế thì miệng lại bắt đầu đọc: “Người người đều nói Giang Nam đẹp, người đến chơi chỉ muốn ở lại Giang Nam đến già. Nước xuân màu biếc như trời, trong thuyền về nghe tiếng mưa ngủ. cô gái bán rượu bên lò lửa đẹp như trăng, cổ tay trắng ngần như động sương tuyết. Nếu chưa già thì quyết chưa về quê, nếu về quê thì sẽ buồn đứt ruột.” *(Bản dịch nghĩa của thivien.net)*

Cậu đọc mà không cần mở sách, Bạch Dương tròn tròn mắt, bắt đầu âm thầm tự vấn về cuộc đời.

Đến tiết học gần trưa, Bạch Dương vẫn cố gắng nghe giảng, cố gắng ghi chép bài dù rất buồn ngủ, nhưng mỗi khi buồn ngủ quá, cậu lại liếc nhìn bóng lưng Mạnh Bồng Bồng.

Nhưng bóng lưng đó đến buổi trưa thì không thấy đâu nữa.

Thầy chủ nhiệm gọi Mạnh Bồng Bồng vào phòng làm việc.

Vào hạ, tiếng ve kêu inh ỏi, phòng làm việc bật đèn sáng rực, tiếng quạt máy kêu kết kết, Mạnh Bồng Bồng ngồi ngay dưới cái quạt, mồ hôi thấm ướt áo sơ mi của cô bé, nhưng cô bé không hề nóng mà chỉ thấy hơi lạnh.

Thầy Thành đi thẳng vào vấn đề: “Bố mẹ em vừa gọi điện tới, họ không hài lòng lắm về thành tích lần này của em.” Thầy Thành vẫn mặc một cái áo sơ mi màu xám tro, vì mùa hè nên đổi thành áo cộc tay.

Luật sư là những người dùng miệng để kiếm cơm, mà cái câu “không hài lòng lắm” của bố mẹ Mạnh Bồng Bồng thật ra chính là rất không hài lòng.

Từ hạng bốn lên hạng một là tiến bộ, nhưng từ hạng một xuống hạng bốn thì lại bị cho là xuống dốc không phanh.

Mạnh Bồng Bồng khiêm tốn tiếp nhận: “Lần tới em sẽ cố gắng.” cô bé là người đã nói thì nhất định sẽ làm được.

Thầy Thành không nói gì, cũng không tiếp tục truy cứu về nguyên nhân dẫn đến sự tụt hạng của Mạnh Bồng Bồng lần này, mặc dù việc này có liên quan đến lương thưởng của giáo viên, nhưng ông sẽ không ép buộc học sinh của mình, dù sao thì Mạnh Bồng Bồng cũng đang phải chịu áp lực quá lớn.

Thầy Thành im lặng hồi lâu rồi hỏi: “Nhà trường gần đây nghiêm cấm chuyện yêu sớm, mà thầy có nghe thầy Từ bên khối 12 nói là em thường xuyên đến tìm Thích Gia Bình.” Giọng của thầy Thành rất nhẹ nhàng, không hề tức giận.

Thích Gia Bình.

Mạnh Bồng Bồng thoáng rung động, nhanh chóng ngẩng lên nhìn giáo viên chủ nhiệm của mình.

“Mạnh Bồng Bồng, em thích Thích Gia Bình sao?” Thầy Thành hỏi, khác với những giáo viên khác, thầy Thành rất khéo léo khi hỏi chuyện học trò, sự thật chứng minh, nhẹ nhàng khuyến khích vẫn có hiệu quả hơn là nghiêm khắc răn đe.

Tiếng quạt kêu trên đầu, tiếng chim hót riu rít bên ngoài, nhưng lúc này Mạnh Bồng Bồng lại chỉ nghe thấy tiếng tim mình đang đập loạn nhịp.

Mình thích Thích Gia Bình sao? Trong thời điểm quan trọng thế này ư? Tháng sau anh ấy phải thi tốt nghiệp rồi, còn mình thì phải thi chia lớp, mấy tháng sau anh ấy sẽ đến trường đại học mà anh ấy thích, mình thì ở lại Nam Thành, rồi về sau nữa...

Trong phút chốc, cô bé nghĩ rất nhiều chuyện, đầu óc bắt đầu phân tích mọi vấn đề.

Nếu như cả hai yêu đương thì sao đây? Nhà trường sẽ phản đối, thầy cô sẽ phản đối, phụ huynh sẽ phản đối, chuyện yêu sớm sẽ ảnh hưởng đến kì thi tốt nghiệp của anh, ảnh hưởng đến thành tích học của cô bé, cả hai đều còn quá trẻ, thậm chí còn chưa từng biểu lộ cảm xúc với nhau.

Mình có thực sự thích Thích Gia Bình hay không?

Lý trí của Mạnh Bồng Bồng vẫn rất có hiệu quả, sau khi nhanh chóng cân nhắc thiệt hơn được mất, tường tận xem xét nặng nhẹ, cô bé nói với thầy: “không, em không thích Thích Gia Bình.”

Thầy Thành hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ trong nháy mắt, gật đầu nói: “Lần thi tới em hãy cố gắng lên, đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình.” nói xong lại bổ sung: “Gọi Minh Nguyệt đến đây cho thầy.”

Ông phát tay bảo cô bé đi, chờ dài một cái.

một lúc sau Minh Nguyệt đi vào phòng làm việc, đứng dưới cái quạt, cô bé nhận được cùng một câu hỏi: “Minh Nguyệt, em thích Chu Tự Hằng sao?”

Mạnh Bồng Bồng đứng bên ngoài, nghe thấy Minh Nguyệt trả lời rõ ràng: “Vâng, em thích Chu Tự Hằng ạ.”

Giọng nói rất dứt khoát và kiên định, không hề giống với sự yếu đuối thường ngày của Minh Nguyệt.

Mạnh Bồng Bồng nghĩ, có thể cả đời này, cô bé cũng sẽ không thể học được cách dũng cảm và liều lĩnh như Minh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Lúc này đang là buổi trưa, nắng gắt như thiêu như đốt.

Mạnh Bồng Bồng do dự đứng ở hành lang hồi lâu, nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng không nhìn được mà ngó trộm vào phòng làm việc.

Từ góc độ của cô bé, khó khăn lắm mới có thể trông thấy bóng lưng của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt mặc đồng phục mùa hè, áo sơ mi trắng, váy dài màu lam, dây buộc tóc cùng màu buộc gọn nửa mái tóc. Sau khi lên cấp ba, trong lớp có rất ít bạn nữ để tóc dài, nhưng Minh Nguyệt để tóc dài vì mục đích biểu diễn múa nên thầy hiệu trưởng cũng không ép.

Như thể tóc dài thêm một phần là tình cảm cũng theo đó mà dài ra vậy.

Mạnh Bồng Bồng nghĩ vậy, ngay sau đó cũng tự nhìn lại mái tóc của mình.

yêu thâm giống như một trò chơi cá cược, mà Mạnh Bồng Bồng chưa hề thua, chỉ là trước khi bắt đầu, lý trí đã mách bảo cô bé phải từ bỏ.

Nhưng Minh Nguyệt thì hoàn toàn ngược lại.

Mạnh Bồng Bồng cúi đầu, chỉ thấy cái bóng của mình ở dưới chân, vừa nhỏ bé lại vừa cô đơn.

cô bé nhẹ liếm đôi môi tái nhợt, rời khỏi phòng làm việc.

Minh Nguyệt thì chưa đi được, cô bé còn phải đứng bên trong, một mình đối mặt với những câu hỏi tiếp theo của thầy Thành.

[Em thích Chu Tự Hằng sao?]

[Vâng, em thích Chu Tự Hằng ạ.]

Thích đến mức nào nhỉ?

Minh Nguyệt tự hỏi trong lòng, nhưng cô bé không thể nói ra được đáp án, chỉ biết là thích đến mức không biết nông sâu, thích đến mức làm cho cô bé có thêm dũng khí, can đảm đi theo tiếng gọi của trái tim mình.

Ở giữa tiết trời oi bức, nhưng cô bé không hề cảm thấy phiền não hay căng thẳng, ngược lại còn rất yên lòng.

Thầy Thành cầm cái quạt giấy trên bàn quạt, cánh tay áo và mái tóc bám đầy bụi phấn bị thổi tung lên.

Minh Nguyệt không thể nhìn ra được cảm xúc từ trên gương mặt của thầy.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút, hai người một đứng một ngồi, nếu quạt điện mà không quay, quạt giấy mà không động, thì nhìn vào còn tưởng là một hình ảnh tĩnh.

một lúc lâu sau, thầy Thành mới hỏi tiếp: “Em sinh vào tháng mấy?”

Minh Nguyệt không hiểu lắm ý của thầy, nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp: “Tháng chín dương lịch ạ.”

“Vây đến tháng chín em mới tròn 15 tuổi.” Thầy Thành bỏ tay xuống, để cái quạt giấy trên đầu gối, bình tĩnh nhìn Minh Nguyệt, “Thầy nhớ là em nhỏ tuổi hơn các bạn cùng khối.”

Tuổi nhỏ nên còn chưa hiểu chuyện, đối với chuyện tình cảm luôn cảm thấy mới lạ.

Ý mà thầy Thành muốn biểu đạt chỉ đơn giản là như vậy.

“Nếu tính tuổi tâm hồn thì con gái luôn lớn hơn con trai ba tuổi đấy ạ.” Minh Nguyệt đỏ mặt nói, “Mẹ em nói là em trưởng thành sớm.”

Thầy Thành bị Minh Nguyệt phản bác thì cảm thấy rất kinh ngạc, ông đã có kinh nghiệm nhiều năm trên bục giảng, Minh Nguyệt trông có vẻ khá giống với các học sinh ông đã từng dạy, nhưng không ngờ là cô bé lại rất khác biệt.

“Bố mẹ em có biết chuyện này không?” Thầy lại hỏi.

“Biết ạ.”

Câu trả lời này đúng với dự liệu của thầy Thành, ông đã gặp phụ huynh của cô bé nhiều lần, hai vợ chồng đều là dân trí thức đã từng đi du học nước ngoài, nên tư tưởng khá tiến bộ so với đại đa số những bậc phụ huynh khác.

Mà con gái của họ, so với đại đa số những cô bé khác, có phần dững dưng và...ngốc nghếch hơn.

Thầy Thành lại một lần nữa ngẩng lên, nghiêm túc đánh giá Minh Nguyệt, cô bé rất xinh đẹp, 15 tuổi, đang yên lặng đứng trước bàn, mái tóc dài buộc một nửa buông xuống hai bên tai.

So với lứa tuổi thì Minh Nguyệt có sự xinh đẹp và quyến rũ, suy nghĩ cũng già dặn hơn.

Tựa như một bông hoa hải đường vậy.

Thầy Thành nhớ lại thời thanh xuân của mình, bỗng nhiên lại phe phẩy cái quạt, thờ dài một cái.

Hồi lâu sau ông vẫn không hỏi gì thêm, Minh Nguyệt suy cho cùng cũng chỉ là một cô bé 15 tuổi, không có sự kiên nhẫn, do dự nói: “VẬY... thầy không hỏi em... chuyện của Trần Tu Tề sao ạ?” Đây mới là chuyện lớn, qua chuyện này đã có không ít các học sinh nữ dùng hai từ “lãng lơ” để hình dung về Minh Nguyệt.

Vừa nói được một nửa thì cô bé vội cúi đầu, căng thẳng xoắn hai tay vào nhau.

Lúc thừa nhận tình cảm của mình thì cô bé thẳng thắn dứt khoát hơn bất kì ai, nhưng nhắc đến người ái mộ mình thì cô bé lại ấp a ấp úng, thậm chí về mặt còn hơi tủi thân và ảm ức.

Khác biệt rõ rệt giữa người mình thích và không thích.

Thầy Thành cũng đã nghe qua mấy lời đồn đại, nhưng ông có phán đoán riêng của mình, chỉ lắc đầu nói: “Thầy biết em và cậu ta không quen nhau.” Mỉm cười nói tiếp: “Mà em cũng chưa từng qua khu nhà học của cậu ta bao giờ.”

Nếu thật sự có quen biết, thường xuyên qua lại gặp gỡ, thì việc gì cậu ta phải đưa thư tình cho Minh Nguyệt chứ?

Chẳng qua cũng chỉ là một cậu con trai cật lực không chịu thua kém mà thôi.

Đối với chuyện này thầy Thành rất hiểu, nhưng thầy hiệu trưởng thì lại không có cùng suy nghĩ.

Buổi trưa, ông lại một lần nữa gọi Trần Tu Tề và Chu Tự Hằng vào phòng giám thị, trong lòng của thầy hiệu trưởng hỏi đầu luôn phân biệt rất rõ ràng giữa học sinh ngoan và học sinh hư, một người trên trời còn một người dưới đất, khác nhau một trời một vực.

Vết thương trên mặt Trần Tu Tề đã đỡ hơn một chút, để lộ ra một gương mặt khôi ngô tuấn tú, cậu ta không có nét đẹp như con gái giống Chu Tự Hằng, mày rậm mắt to, nhìn vô cùng mạnh mẽ và nam tính.

Chu Tự Hằng vừa bước vào cửa là liếc ngay vết thương trên khóe miệng Trần Tu Tề, tâm trạng vui vẻ hừ một cái.

Thầy hiệu trưởng dùng ánh mắt như dao găm nhìn Chu Tự Hằng: “Hừ? Còn dám hừ? Chu Tự Hằng, cậu nghiêm túc cho tôi!”

“Hiệu trưởng, lại có chuyện gì vậy? Em còn phải về lớp học bài đấy!” Cậu nhún vai nói.

Về lớp học bài?

Thầy hiệu trưởng nhíu chặt mày, nói: “Đừng có mà lấy cớ! Đứng yên đấy! Chuyện của cậu đợi lát tôi sẽ nói!” nói xong ông lại quay sang nhìn Trần Tu Tề.

Trần Tu Tề đứng thẳng tắp, hai tay đặt hai bên mép quần, thấy thầy hiệu trưởng nhìn mình thì kính cẩn gật đầu.

“Em Trần...” Thầy hiệu trưởng hắng giọng một cái, lại uống một hớp nước, nói: “Là thế này, gần đây thầy nghe nói là em với Minh Nguyệt khối 10...” Ông chỉ nói một nửa rồi cố tình dừng lại.

Chu Tụ Hằng hí hai mắt, liếc nhìn Trần Tu Tề.

Ai bảo dám viết thư tình cơ! Đáng đời mày!

Người khởi xướng cuối cùng cũng bị xử lý, Chu Tụ Hằng thăm nghĩ, Trần Tu Tề đứng cạnh cậu cũng nghĩ như vậy, sống lưng cậu ta căng cứng, chuẩn bị nghênh đón một trận cuồng phong từ thầy hiệu trưởng.

Nhưng thầy hiệu trưởng lại không đề cập đến chuyện thư tình, thậm chí còn bỏ qua lỗi lầm của Trần Tu Tề, chậm rãi khuyên bảo: “Em Trần, thầy biết em là một học sinh giỏi, khó tránh khỏi việc được các bạn học nữ yêu mến muốn lấy lòng. Nhưng bây giờ em đang học lớp 11, sang năm là thi đại học rồi, việc học vẫn là quan trọng nhất, thầy mong rằng em sẽ không phân tâm. Tất nhiên, nếu có bạn học nữ nào có những hành động làm ảnh hưởng đến em, em cứ nói với thầy, thầy sẽ giải quyết giúp em.”

Ông vẫn như cũ chọn cách giữ trong sạch cho Trần Tu Tề, vì đây là cậu học sinh giỏi mà ông rất coi trọng, là niềm tự hào của khối 11, tương lai sẽ trở thành sinh viên của trường đại học Thanh Hoa.

Mặt trời đã lên đến đỉnh núi, ngoài trời nóng bức vô cùng, trong phòng có bật điều hòa, nhiệt độ rất vừa phải, nhưng Trần Tu Tề vẫn cảm thấy lạnh toát cả người.

“Em Trần... em nói...” Thầy hiệu trưởng hiền hòa hỏi thăm.

Trần Tu Tề kinh ngạc, đang muốn lên tiếng từ chối, nhưng Chu Tụ Hằng đã phản ứng nhanh hơn.

Cậu cầm lấy cái ghế, phang thẳng vào cái gương to trước mặt, chỉ thoáng chốc, mặt kính vỡ tan tành và văng xa khắp nơi. Sau một tiếng vang rầm trời, căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Như thể đến một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Chu Tụ Hằng lạnh lùng ngược mắt lên, đá văng cái ghế vừa ném xuống: “Con mẹ nhà ông đúng là quá vô dụng!”

Thầy hiệu trưởng giơ ngón tay ra chỉ thẳng Chu Tụ Hằng: “Cậu... cậu... cậu nói lại một lần tôi nghe!”

nói lại lần nữa ư?

Chu Tụ Hằng tức giận tiến lên, tay chống lên bàn làm việc, đối mặt với hiệu trưởng, gằn từng chữ nói: “Tôi nói ông là đồ vô dụng!”

“Ông làm hiệu trưởng kiểu gì vậy? không phân rõ được phải trái đúng sai, cứ là học sinh giỏi thì sẽ được ông coi trọng thiên vị, còn tất cả những người khác đều phải chịu tội thay à?! Cái gì gọi là có nhiều bạn học nữ yêu mến muốn lấy lòng nó chứ?!” Chu Tụ Hằng một tay chỉ vào Trần Tu Tề, một tay kéo cổ áo hiệu trưởng.

Vóc dáng của cậu cao to, sức lực lại khỏe mạnh, thầy hiệu trưởng tất nhiên không thể đo lường, “Con mẹ nhà ông, ý của ông chuyện này là lỗi của Minh Nguyệt, là Minh Nguyệt dụ dỗ nó, để nó phải viết thư tình cho em ấy chứ gì!”

Máu trong cơ thể của Chu Tụ Hằng lúc này đã xộc hết lên đầu, cậu hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo, cũng không muốn tỉnh táo trở lại nữa rồi. Trong lòng cậu, Minh Nguyệt tựa như châu báu, vậy mà lại bị người ta dùng những lời ác ý để vấy bẩn, đây là chuyện mà Chu Tụ Hằng cậu không thể chấp nhận được.

Thầy hiệu trưởng bị cậu níu cổ áo, giãy dụa không được, chỉ biết thở hồng hộc, đây là lần đầu tiên có người dám khiêu khích quyền uy của ông, ông trừng mắt nhìn Chu Tụ Hằng, con người như sắp lòi ra ngoài.

Chu Tụ Hằng làm ngơ với sự tức giận của ông ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hôm nay tôi sẽ nói cho ông biết, cho dù trong cái trường này có bao nhiêu nữ sinh muốn lấy lòng Trần Tu Tề, có bao nhiêu nữ sinh muốn trở thành bạn gái của cậu học sinh giỏi kia đi nữa, thì Minh Nguyệt cũng sẽ không bao giờ như thế! Ông nghe cho kỹ đây, tôi và Minh Nguyệt đang yêu nhau, cho nên Minh Nguyệt không có thời gian và công sức mà đi để ý Trần Tu Tề nữa đâu!”

Cuối cùng cậu cũng buông cổ áo hiệu trưởng ra, chiếc áo đã bị cậu nắm đến nhăn nhúm.

Trần Tu Tề rũ mắt xuống, không nói một lời, chỉ thờ dài một cái, như thể vừa có một cái gì đó từ đáy lòng vừa bay đi mất.

Thầy hiệu trưởng ngồi trên ghế da, bình phục lại hô hấp: “Cậu đi làm kiểm điểm cho tôi, khi nào chào cờ thì đứng lên bục nói trước toàn trường!”

“Làm thì làm!” Chu Tụ Hằng ngẩng đầu lên, “Chu Tụ Hằng tôi dám làm dám chịu, lỗi của mình thì sẽ không bao giờ đẩy cho người khác!”

nói xong, cậu quay người đập tung cửa, vô cùng kiêu hãnh rời đi.

Thầy hiệu trưởng giận đến mức không nói nên lời, Trần Tu Tề chỉ cười nhẹ, gật đầu nói: “Chuyện này là em tình nguyện làm, thưa thầy, tất cả là lỗi của em.” Cậu cũng đi ra ngoài, đuổi theo Chu Tụ Hằng.

đang đầu hè nên trời rất nóng, sân trường bị nắng thiêu đốt, không có gì che đậy. Chu Tự Hằng toàn thân mặc đồ đen, cậu và cái bóng của chính mình như đang chồng lên nhau, làn da của cậu không bị bắt nắng, vẫn rất trắng, nhưng có trắng trẻo đến mấy thì cũng không có nghĩa là yếu ớt.

Trần Tu Tề nói với cậu: “Là lỗi của tôi, đáng ra tôi không nên xen vào giữa cậu và Minh Nguyệt.” Cậu không thể ngờ, chỉ một bức thư tình của mình thôi mà đã gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, nhưng cậu không hề hối hận với hành động đó, vì thật sự cậu chưa từng rung động như thế bao giờ.

“Xi!” Chu Tự Hằng khịt mũi khinh bỉ, không nói lời nào.

“Cho cậu cái này này.” Trần Tu Tề im lặng một lúc rồi lấy phim chụp đưa cho Chu Tự Hằng, “Nếu như có thể, mong cậu gửi lời xin lỗi của tôi tới Minh Nguyệt.”

Chu Tự Hằng nhú mày, không khách khí mà giật lấy, “Còn mang theo bên người cơ à?” Cậu tức giận nói.

Trần Tu Tề ngẩn người, gật đầu, khóe miệng có vết thương nên nhìn rất ngây ngô.

Chu Tự Hằng cầm ảnh, nhìn Trần Tu Tề, cười nhạt nói: “Tôi nói cho cậu nghe một câu, ở bên nhau chính là lời tỏ tình tuyệt nhất, còn chờ đợi, là việc làm ngu ngốc nhất.”

nói xong, cậu liền sai bước đi lên lớp học.

Trần Tu Tề sờ túi quần trống rỗng của mình, sống lưng thẳng tắp bỗng hơi cong lại.

*

Ngày chào cờ thứ hai đã đến trong sự xôn xao của các học sinh đang đứng bên dưới bục.

Minh Nguyệt đứng trong hàng ngũ của lớp, ngẩng đầu nhìn Chu Tự Hằng.

Cậu đứng bên cạnh bậc thang, dù sắp phải lên kiểm điểm nhưng cậu vẫn không chịu mặc đồng phục, chỉ mặc áo phông đen và quần đen dài, vóc người cao lớn đứng thẳng, một tay cầm trong túi quần, một tay buồn chán giở mấy trang kiểm điểm đã viết, thấy Minh Nguyệt nhìn mình, cậu liền nhếch môi cười.

“Đừng lo.” Cậu dùng khẩu hình miệng để nói, ánh mắt vô cùng kiên định.

Lúc cười nhìn cậu rất hiền, đẹp hơn cả ánh mặt trời nữa, đôi mắt thì trong suốt sáng rực như lưu ly.

Nhưng Minh Nguyệt không vì nụ cười này mà giảm đi sự lo lắng, cô bé nhú chặt mày, song vì muốn cậu an tâm nên lại miễn cưỡng gật đầu.

cô bé thu hồi tầm mắt, cúi đầu, khẽ thở dài.

Nghi thức kéo cờ vẫn được tiến hành theo trình tự từng bước như thường lệ, kéo cờ, hát quốc ca, hiệu trưởng lên phát biểu, cuối cùng là trao phần thưởng cho các học sinh đạt thành tích tốt trong kì thi tháng. Bình thường Minh Nguyệt luôn cảm thấy nghi thức này rất lâu la, lúc kết thúc thì cô bạn Mạnh Bồng Bồng đã đọc thuộc lòng được năm bài văn rồi, nhưng hôm nay, cô bé lại cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Thầy hiệu trưởng cầm một danh sách thật dài các học sinh bị phê bình, là những học sinh sau khi điều tra bị phát hiện là đang yêu đương, ông đọc từng cái tên một lên, bên dưới các học sinh vô cùng ồn ào.

Minh Nguyệt nhạy cảm nhận ra được, khoảng cách giữa các nam sinh và nữ sinh trong giây phút này bỗng bị ngăn cách, có thể vì trong lòng ai cũng cảm thấy bất an.

Danh sách rất dài, cái tên xuất hiện cuối cùng chính là Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt biết đang có rất nhiều ánh mắt nhìn vào mình, tựa như muốn chiêm chọc vậy.

Mạnh Bồng Bồng đứng ra che trước mặt Minh Nguyệt, nhưng vì vóc dáng nhỏ bé nên không thể che kín được cả người của cô bạn.

“Cảm ơn cậu.” Minh Nguyệt nói, “không sao đâu.”

Mạnh Bồng Bồng nhú mày nói: “Chuyện này sẽ bị lưu lại trong hồ sơ đấy.” cô bé khó có lúc oán giận như vậy, “Chu Tự Hằng quá nông nổi rồi.”

Đây chính là khuyết điểm lớn nhất của Chu Tự Hằng, cực kì dễ nổi nóng, cậu không có thói quen bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện, lúc nào cũng hùng hổ như trâu vậy.

Minh Nguyệt không nói gì.

Chu Tự Hằng bị thầy hiệu trưởng gọi lên bục, đây là kiểu giết một người để răn đe trăm người, hiệu trưởng muốn xử lý sạch sẽ những trường hợp yêu sóm, cho nên đã khai đao với Chu Tự Hằng, người khiến ông đau đầu nhất.

Micro được nâng cao lên, Chu Tự Hăng rất thoải mái đi lên bục, mở giấy ra bắt đầu đọc. Cậu không hề thành tâm hỏi cái, bản thảo kiểm điểm cũng là do Trương Văn Kiệt viết hộ, sau đó được Chu Tự Hăng cắt gọt đi, để lại mấy câu: “Tôi là Chu Tự Hăng của khối 10, tôi thừa nhận rằng mình đã yêu sớm, gây ảnh hưởng đến nề nếp của trường học, tôi không nên phá hỏng gương trong phòng giám thị, không nên tự tập gây chuyện, không nên đánh nhau ẩu đả...”

Bản thảo mà cậu đọc lúc này với bản thảo đã đưa cho hiệu trưởng duyệt trước hoàn toàn khác nhau, hiệu trưởng tức giận đoạt lấy micro của Chu Tự Hăng, nói: “Bạn Chu Tự Hăng đã đứng trên này kiểm điểm rồi, tôi hi vọng rằng những bạn vừa rồi bị tôi đọc tên cũng sẽ nhận ra được lỗi lầm của mình. Tất nhiên là, bạn Chu Tự Hăng cũng đã bảo đảm với các nhân viên nhà trường là sẽ chia tay với bạn Minh Nguyệt, cho nên bây giờ tôi sẽ không truy cứu sai phạm của bạn Chu Tự Hăng nữa, mong rằng tất cả các em lấy đó làm gương...”

Lời nói ra thì rất hay, nhưng người trong cuộc lại không chấp nhận.

Chu Tự Hăng giờ tay giật lấy micro, xoay người nhảy lên chỗ cao hơn đứng.

“Alo alo.” Cậu thủ âm thanh, liếc mắt nhìn một lượt bên dưới, rất nhanh đã thấy Minh Nguyệt.

Cậu ném tờ kiểm điểm đi, nói: “Bản kiểm điểm vừa rồi không tính, giờ tôi mới nghiêm túc nói đây.”

Cho dù thầy hiệu trưởng có quát tháo thế nào đi nữa, cho dù tiếng nghị luận bên dưới của các học sinh có ngày một ồn ào, cậu cũng chẳng quan tâm, cầm mic nói: “Thứ nhất, tôi và Minh Nguyệt sẽ không chia tay.”

“Thứ hai, tôi thừa nhận mình yêu sớm, nhưng có chết tôi cũng không hối hận.”

“Thứ ba, tôi dám yêu sớm là vì tôi nắm chắc được mọi chuyện, tôi có thể thề rằng, Chu Tự Hăng tôi sẽ chỉ yêu một mình Minh Nguyệt, sẽ một lòng một dạ quan tâm chăm sóc em ấy cả đời, sẽ cưới em ấy vào lúc em ấy sẵn sàng, sẽ sống ở nơi mà em ấy thích. Chu Tự Hăng tôi không phải người hoàn hảo, nhưng tôi dám cam đoan, cả đời này của tôi sẽ không bao giờ dây dưa với bất kì một người phụ nữ nào khác ngoài Minh Nguyệt, nhất định tôi sẽ đối tốt với em ấy mãi mãi!”

Cậu ngẩng cao đầu, kiêu ngạo như ánh mặt trời, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Minh Nguyệt, dịu dàng mỉm cười với cô bé.

...

[Em thích Chu Tự Hăng sao?]

[Vâng, em thích Chu Tự Hăng.]

Thích đến mức nào nh?

Minh Nguyệt không thể nói rõ được.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

thật lâu thật lâu sau, cái tên Chu Tự Hăng vẫn luôn vang dội khắp cái trường Nhất Trung Nam Thành này.

không phải bởi vì cậu có một gương mặt đẹp trai cùng gia thế hiển hách, cũng không phải vì cậu hay gây chuyện, nhiều lần đi thi nộp giấy trắng, càng không phải vì cậu kiêu ngạo ngang bướng, dạy mãi không sửa, mà là bởi, cậu đã chân chính trải qua một thời thanh xuân ngông cuồng, làm được những việc có ý nghĩa, những việc mà rất nhiều người muốn làm nhưng lại không dám làm.

Bạch Dương đứng cuối hàng, ngây ngốc nhìn Chu Tự Hăng đang đứng trên cao.

Lúc này mặt trời đã lên rất cao, kéo dài cái bóng của cậu, bỗng chốc trông cậu cao lớn như một ngọn núi vậy, Bạch Dương vẫn luôn nghe bố mình khen Chu Tự Hăng đẹp trai, nhưng phải đứng vào giờ khắc này, cậu mới thật sự cảm nhận được một cách rõ ràng phong thái của Chu Tự Hăng.

Tuổi trẻ của Chu Tự Hăng, chính là sự vô tư và tùy hứng.

Khác hẳn với một Bạch Dương lúc nào cũng nhát gan.

Bạch Dương cúi đầu nhìn cái bóng của mình, rất dài, nhưng cũng rất lớn, rất tròn.

Sau một phút yên lặng, bầu không khí bỗng nổ tung, đột nhiên trở nên ồn ào huyền ảo, thầy hiệu trưởng quát tháo rầm trời, giận đến mức mấy sợi tóc trên đầu đều dựng hết lên và đung đưa trong gió, cùng lúc đó là tiếng vỗ tay hô hào của tất cả các học sinh bên dưới.

Chu Tự Hằng tung mình nhảy xuống bục, ném micro cho hiệu trưởng.

Mic còn chưa tắt nên có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng Chu Tự Hằng huyết sáo, tuy làm chuyện xấu nhưng cậu vẫn làm như thể mình là anh hùng, chiến thắng trở về trong sự yêu thương của dân chúng.

Trong số đó có cả thầy Thành chủ nhiệm.

Ông rất ít khi cười, hầu như lúc nào cũng nghiêm túc, nhưng hôm nay hiếm có khi lại nở nụ cười, còn vỗ tay theo nữa, vẫn là bộ quần áo bám đầy bụi phấn, tựa như những vết tích để lại của năm tháng, nhưng vào giây phút này, nét mặt của ông chợt bừng sáng, ánh sáng của thanh xuân.

Đến cả thầy chủ nhiệm cũng cười rồi.

Có học sinh bạo dạn đẩy Minh Nguyệt ra khỏi hàng, đúng lúc Chu Tự Hằng đi đến.

“Có phải nên hôn một cái không nhỉ?”

“Đại ca, lên nào!”

“Hôn đi! Hôn đi!”

Những tiếng hô hào vang lên không ngớt.

Minh Nguyệt bị đẩy còn chưa kịp đứng vững, thoáng chốc ngơ ngác không biết phải làm sao, hai mắt mở to nhìn xung quanh.

Tuy mọi người rất mong đợi, nhưng cuối cùng lại chẳng có nụ hôn nào hết.

Chu Tự Hằng chỉ khom người, mỉm cười, đưa tay vuốt tóc Minh Nguyệt.

Cậu là một người con trai rất kiêu ngạo, cho dù phải đứng trước trường kiểm điểm thì vẫn luôn ngẩng cao đầu, nhưng lúc này cậu lại dễ dàng cúi đầu xuống, chủ động làm ngắn lại sự chênh lệch 20cm chiều cao của mình và Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt đầu óc trống rỗng, trong lúc đang hoảng hốt đã được Chu Tự Hằng dắt về hàng của lớp mình.

Buổi sinh hoạt vẫn chưa kết thúc, thầy hiệu trưởng cùng phó hiệu trưởng luân phiên ra trận, muốn cứu vãn lại cục diện, nhưng các học sinh thì không ai chịu nghe cả.

Bạch Dương dịch sang một bên nhường chỗ cho Chu Tự Hằng, đôi mắt híp sáng rực liếc nhìn một lượt, như thể sắp bắn ra sao vậy, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Đại ca, vừa rồi... sao anh không hôn chị dâu?”

Nếu làm vậy thì nhất định sẽ càng oai phong hơn nữa, Bạch Dương nghĩ, từ tận đáy lòng cậu rất hâm mộ người đại ca đã học cùng mình bốn năm này.

“Em ấy sẽ xấu hổ.” Chu Tự Hằng nghiêm túc nói, mấy phút đứng trên bục đã khiến cậu ngộ ra nhiều điều, cảm thấy có thêm nhiều trọng trách đang đè trên vai, nhưng đó không phải là gánh nặng, mà là sự trưởng thành, sự trưởng thành khiến cậu nhận ra, rằng yêu đương có lúc sẽ nồng nhiệt mãnh liệt, nhưng có khi cũng phải biết khắc chế.

Giọng nói và nụ cười của cậu rất chân thành, không hề có ý đùa giỡn.

Bạch Dương kinh ngạc, miệng hơi há ra, muốn nói gì đó nhưng lại không thể thốt ra được, chờ lúc định thần lại thì Chu Tự Hằng đã quay đi rồi, hai mắt chăm chú nhìn bóng lưng Minh Nguyệt.

Như thể giữa hàng ngàn hàng vạn người, chỉ thoáng chốc là cậu có thể nhận ra Minh Nguyệt, trong mắt cũng chỉ chứa đựng duy nhất hình ảnh của Minh Nguyệt mà thôi.

Bạch Dương cứng ngắc đứng yên một chỗ, hồi lâu cũng không nói gì, Chu Tự Hằng thấy không bình thường nên dùng khuỷu tay huyích Bạch Dương một cái: “Đê béo, sao tự nhiên lại đần người ra thế? đang mơ mộng cái gì à?”

Cậu chỉ tùy tiện nói một câu cho vui thôi, ai ngờ Bạch Dương lại xấu hổ, cái mặt tròn như bánh bao đỏ bừng lên, rũ mắt xuống, tay xoắn lấy vạt áo, một lúc sau Chu Tự Hằng mới nghe thấy Bạch Dương nói: “Đại ca, hình như em bị mũi tên của thần tình yêu bắn trúng tim rồi.”

Giọng của Bạch Dương rất dễ nghe, lúc này đáng vẻ còn hơi ngượng ngùng.

Mẹ, bị mũi tên của thần tình yêu bắn trúng?!!

Chu Tự Hằng nghe mà run bắn cả người.

“Ài?” Cậu hỏi.

“Mạnh Bồng Bồng.” Bạch Dương cúi đầu, gò má ửng hồng.

Chu Tự Hằng không nói gì nữa.

Đầu lưỡi cậu đẩy sang chọc vào má, lại quét qua hàm răng, cuối cùng liếc mắt nhìn Mạnh Bồng Bồng.

Chu Tự Hằng không có ấn tượng gì đặc biệt về Mạnh Bồng Bồng, chỉ cảm thấy là cô bạn này vừa thấp vừa gầy, lúc nào cũng chỉ biết cắm đầu đọc sách, người như vậy...

Chu Tự Hằng thờ dài, dưới ánh mắt chờ mong của Bạch Dương, cậu nói: “Cái con thần tình yêu kia ra tay độc ác thật đấy!”

*

Sự kiện rối loạn ở buổi chào cờ cuối cùng cũng kết thúc dưới sự cam kết của Chu Xung là sẽ bồi thường toàn bộ thiệt hại của phòng giám thị, đầu tư xây mới kí túc xá cho học sinh, thầy hiệu trưởng một mặt thì ghét bỏ Chu Tự Hằng, một mặt lại cảm thấy cậu học sinh này là một con gà đẻ trứng vàng.

Chu Tự Hằng là người duy nhất mà hiệu trưởng chấp nhận chuyện yêu sớm, còn lại các trường hợp khác thì vẫn bị xử lý sạch sẽ. Có lẽ vì hình phạt của nhà trường hơi nặng, kèm theo sự quản lý của các thầy cô cũng nghiêm ngặt hơn, cũng có lẽ vì những cậu thiếu niên không có đủ can đảm để hứa hẹn về tương lai như Chu Tự Hằng, cho nên những mối tình đều bị dập tắt từ trong trứng nước.

Tương lai là điều quá xa vời, con đường sắp tới không biết sẽ gặp phải núi cao hay sông dài, lấy hôn nhân ra để đánh cược thật sự là chuyện quá mạo hiểm.

Chỉ có duy nhất Chu Tự Hằng là kiên định với lời thề của mình.

Chu Xung thì vẫn làm một kẻ hai mặt như cũ, một mặt thì hứa với nhà trường là sẽ về dạy dỗ lại con trai, một mặt lại hành diện khen ngợi Chu Tự Hằng là có tác phong giống hần ngày xưa, thậm chí hần còn uất hận vì mình không có mặt lúc đó để quay phim lại.

Hần còn dặn Chu Tự Hằng là: “Lần sau còn có chuyện hay như vậy thì nhớ phải gọi bố đến xem nhé.” Chu Xung ngậm điều thuốc, nói xong lại cười ha ha.

Chu Tự Hằng chỉ lưu lại cho hần một cái liếc mắt.

Điều khiến cho Chu thiếu gia vui mừng nhất chính là từ bây giờ cậu đã có thể quang minh chính đại yêu đương với Minh Nguyệt rồi, chỉ có Minh Đại Xuyên là không vui, người bố nghiêm túc này thật sự rất ngứa mắt Chu Tự Hằng, chỉ muốn phá bỏ hình tượng tri thức, xắn tay áo xông lên đánh nhau một trận thôi.

Giang Song Lý đứng một bên dờ khóc dờ cười, kéo chồng đi chỗ khác.

Một học kì đã kết thúc trong cái nắng hè chói chang của tháng bảy, Chu Tự Hằng đã dần trưởng thành lên, Minh Nguyệt cũng vậy, ngay đến cả Bạch Dương ngốc nghếch cũng bắt đầu có một chút thay đổi.

Hình như cậu đã gầy đi một chút, cân nặng giảm đi, tuy nhìn vào vẫn thấy béo, nhưng số ghi trên cân thì không thể sai được.

Cục trưởng Bạch thì chỉ đơn giản nghĩ là mùa hè nóng quá, ra nhiều mồ hôi nên con trai mới giảm cân, nhưng Chu Tự Hằng thì lại biết được sự thật đằng sau, mà cậu lại không nói cho ai biết cả, vì tình nghĩa huynh đệ nên cậu đã giữ bí mật cho Bạch Dương.

Tháng chín, con tàu lớp mười một bắt đầu giương buồm ra khơi dưới tiết trời tươi đẹp.

Lớp của Chu Tự Hằng vẫn do thầy Thành làm chủ nhiệm, Mạnh Bồng Bồng lại tiếp tục trở thành bạn cùng bàn của Minh Nguyệt.

Vì dời sang khu nhà học khác mới hơn, nên dù thời tiết đang rất nóng thì trong phòng học vẫn rất mát mẻ, bên ngoài có rất nhiều cây ngô đồng được trồng lâu năm, chỉ một cơn gió thổi qua là có thể khiến cho lá cây bay tán loạn.

Chu Tự Hằng ngồi an vị bên cửa sổ, buồn chán nghe giáo viên Ngữ Văn giảng bài “Đoán Ca Hành”.

trên bục giảng, giọng của giáo viên Văn giống như đang niệm kinh, thúc giục người ta mau đi ngủ, Chu Tự Hằng không nhìn nổi mà ngáp một cái, đưa tay dụi mắt, một tay chống đầu, lên tinh thần để nghe giảng.

Thế nhưng Chu Tự Hằng thật sự không đủ khả năng để lắng nghe mấy cái phân tích mớ xề cảm thụ văn học, cậu chà xát mặt, dựng thẳng sách, kéo rèm cửa sổ ra, để ánh nắng chiếu vào chậu cây được đặt trên bàn học.

Bạch Dương bị chói mắt, một mối tình già, ảm ức lắm bảm “Người sống còn không bì được với một chậu hoa hồng.”

Nghe Bạch Dương than thở, Chu Tự Hằng lập tức ném quyển sách lên đầu cậu ta, mắt cũng không chớp mà nói: “Mày lo ngủ đi, lèm bèm cái gì!”

Bị quyền sách Văn đập trúng đầu, Bạch Dương hoàn toàn tỉnh ngủ, ôm đầu gục xuống bàn, tiến lại gần nói: “Đại ca, chậu hoa hồng này của anh khi nào mới nở hoa vậy?” Cậu giơ ngón tay mập mập trắng trẻo ra, muốn chạm vào nó một chút.

Nhưng Chu Tự Hằng không cho cậu ta chạm, kể cả là chạm vào cái chậu cũng không được, đây là bảo bối mới của cậu, một gốc cây hoa hồng yếu điệu, mới chỉ có lá chứ chưa ra hoa. Chu Tự Hằng chăm sóc theo sách, tuân thủ việc tưới bao nhiêu nước, cho hấp thụ bao nhiêu ánh mặt trời, bón bao nhiêu phân, cực kỳ nghiêm túc chứ không hề qua loa.

“Đến ngày sinh nhật chị dâu mày thì sẽ nở.” Cậu trả lời Bạch Dương như vậy, đưa tay chạm vào cái nụ hoa bé xíu màu xanh lục, “Có nụ hoa rồi này ~”

Ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, phong cảnh bên ngoài dường như cũng muốn ủa vào bên trong phòng, nhưng Chu Tự Hằng chỉ toàn tâm toàn ý nhìn cái nụ hoa mới chỉ nhú bằng cái móng tay, lăm lăm: “Nhất định là màu đỏ.”

Bạch Dương nhìn bộ dạng chìm đắm trong tình yêu của Chu Tự Hằng, không nói một lời mà ôm lấy quyền sách, dán mặt vào, gục đầu xuống ngủ tiếp.

Những tiết học Văn luôn trôi qua rất lâu, nhưng hoa thì lại nở rất nhanh, đến ngày sinh nhật Minh Nguyệt, trên bàn của cô bé đã được đặt một chậu hoa hồng màu đỏ tươi.

một chậu hoa rất đẹp.

Nhưng người tặng hoa thì nguyên một ngày không thấy xuất hiện.

Mãi đến khi những tiếng nghị luận nổi lên, Minh Nguyệt mới biết là Chu Tự Hằng đã bị đưa đến đồn cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Chu Tự Hằng ngồi trong phòng thẩm vấn.

Trước mặt là một cái đèn màu trắng, một cái bàn dài, và một bức tường đen.

Phòng không mở cửa sổ, hơi nóng từ bên ngoài luồn vào khe cửa, áp lên sống lưng Chu Tự Hằng, khiến tóc gáy cậu dựng đứng, mỗi một tác da thịt đều trở nên căng cứng.

Bên kia bức tường là những tiếng kêu không ngừng truyền đến, tiếng nữ sinh khóc nức nở, tiếng nam sinh rên la, cùng với tiếng phụ huynh quát mắng, tiếng cảnh sát khuyên giải.

“Cậu là Chu Tự Hằng?” Vị cảnh sát trẻ tuổi ngồi đối diện cầm xấp tài liệu nói.

“Ừ.” Chu Tự Hằng tựa lưng vào ghế, mắt nhìn xuống mu bàn tay.

Thấy thái độ hờ hững của cậu, vị cảnh sát nhú mày liếc một cái rồi tiếp tục nói: “Trưa hôm nay cậu ở đầu hẻm trường Nhất Trung kéo bè lũ đánh nhau với một đám người chưa thành niên, đối phương là Triệu Man Nhụy, Ưông Chí Hồng, Hoàng Thạc, Giang Thành, Hạ thi Vũ...” Cảnh sát nói một loạt các tên, cuối cùng nghiêm nghị hỏi: “Có phải không?”

Chuyện này vô cùng nghiêm trọng, liên quan đến hơn mười người, đánh nhau có dùng vũ khí, mức độ bị thương không đồng nhất, là vấn đề nóng nhất ở Nam Thành tại thời điểm này.

Cảnh sát nhìn chăm chú vào cậu con trai đang ngồi cúi đầu trước mặt mình.

Dáng vẻ của cậu rất bình thản, tóc mái đen chạm vào đôi lông mày, sự sắc bén trong ánh mắt không ngừng nhắc nhở anh cảnh sát trẻ tuổi, rằng đây là người đã ra tay rất tàn nhẫn, làm cho cả một nhóm người vỡ đầu chảy máu.

Chu Tự Hằng không có ý muốn phủ nhận, nói: “Đúng vậy.”

“Nguyên nhân là gì?” Cảnh sát tiếp tục hỏi.

Chu Tự Hằng không nói, tay vuốt ve vết thương trên mu bàn tay, sau khi bị đưa đến đồn cảnh sát, vết thương của cậu đã được xử lý đơn giản, không nặng lắm, chỉ là một vết đứt nhỏ.

“Chu Tự Hằng, xin cậu phối hợp điều tra.” anh cảnh sát rất kiên nhẫn và ôn tồn nói.

Có nguyên nhân.

Nhưng Chu Tự Hằng không muốn nói.

Cậu yên lặng, ngay cả mắt cũng không chớp, giống như một pho tượng, ánh sáng bị chia cắt trên mũi cậu, làm cho một bên sáng một bên tối.

“Chúng tôi đã liên lạc cho người giám hộ của cậu, giờ người ấy đang trên đường tới đây, trong lúc này cậu một mình suy nghĩ kĩ đi.” anh cảnh sát không hỏi được gì, đành phải tạm chuyển phương án.

Người giám hộ.

Chu Tự Hằng giật nhẹ lông mi, đáp: “Ừ.”

Người cậu chờ là Chu Xung, nhưng cuối cùng người đến lại là Tô Tri Song.

Đây là việc ngoài dự liệu của Chu Tự Hằng.

Cửa được mở ra, anh cảnh sát mang giấy tờ ghi chép ra ngoài, nói chuyện với Tô Tri Song.

Vóc dáng Tô Tri Song cao gầy, lại đi giày cao gót, không cần lên tiếng đã khiến người ta cảm thấy áp lực, Chu Tự Hằng qua khung cửa sổ nhỏ nhìn ra bên ngoài, thấy cô bị một đám người xúm lại xung quanh, quá nhiều tạp âm nên không nghe rõ, nhưng cũng có thể nhận ra là vị cảnh sát và các phụ huynh đang kể cho cô nghe chuyện gì đã xảy ra.

Là người làm quan, nên kể cả khi vào đồn cảnh sát nhìn vẫn có phong thái của một vị lãnh đạo.

Chu Tự Hằng trầm nghĩ.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cậu, Tô Tri Song bình tĩnh quay đầu, cách một khung cửa sổ, cô nhìn thẳng vào Chu Tự Hằng, sắc mặt bình thản nhìn không ra cảm xúc, chỉ có những lọn tóc trên tai là hơi rối.

Chu Tự Hằng bỗng nhiên phát hiện, rằng hình như đã lâu rồi cậu không gặp Tô Tri Song.

một mình cậu ngồi trong phòng thẩm vấn, ngồi tính thời gian, lần gần đây nhất mà cậu gặp người mẹ kế này, chắc cũng tầm năm tháng trước rồi.

Lúc đó Tô Tri Song đưa thuốc cảm và vở ghi của Trần Tu Tề cho cậu, cậu không nhận, buổi chiều còn lời cháu của cô ta ra đánh một trận.

Thế mới nói người mẹ kế này nhỏ mọn thế nào, chẳng qua chỉ dạy dỗ cháu trai bảo bối của cô ta một chút mà thôi, thế mà mắt tích luôn từ đó đến giờ!

Nhưng như vậy cũng tốt, mắt không thấy, tâm không phiền.

Có đôi khi Chu Tự Hằng còn quên mất là mình có một người mẹ kế.

Tô Tri Song không hề tỏ ra bối rối, rất bình tĩnh nói chuyện với mọi người.

Mặt trời lặn ánh lên những sắc cam, xuyên qua những phiến lá, len vào khung cửa sổ, chiếu xuống mặt bàn.

Chu Tự Hằng theo bản năng đưa tay sờ lên bàn, nhưng đây là phòng thẩm vấn của đồn cảnh sát, trên bàn không có chậu hoa hồng mà cậu chăm sóc mỗi ngày.

Chậu hoa hồng dành tặng cho Minh Nguyệt.

Các ngón tay của Chu Tự Hằng giống như bị ánh mặt trời thiêu đốt, khiến cậu giật mình thu tay về, đầu lại cúi thấp, môi chống lên vết thương ở mu bàn tay.

Cậu vừa đánh nhau, vừa bị thương, mu bàn tay phải đầy những vết thương chồng lên nhau, nếu Minh Nguyệt mà thấy thì sẽ thế nào đây? Chắc là lại khóc mất, cô bé này dễ khóc lắm cơ, hình như tại uống nhiều trà sữa quá nên người biến thành nước luôn rồi, nước mắt chảy ra như cái vòi nước bị hư ấy.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, Tô Tri Song bắt tay với mấy người cảnh sát, Chu Tự Hằng biết là cậu có thể ra về rồi.

Nhưng đột nhiên cậu lại không muốn cùng Tô Tri Song rời khỏi đây, cậu sợ gặp Minh Nguyệt, sợ để lộ vết thương sẽ làm cô bé khóc.

Mà kể cả cậu có không gặp cô bé đi nữa thì cô bé cũng vẫn khóc thôi.

Cậu bị đưa đến đồn cảnh sát vào đúng ngày sinh nhật của Minh Nguyệt, tin đồn chắc chắn đã truyền khắp cái trường Nhất Trung rồi, cô bé hẳn cũng đã biết.

Trong lúc đang suy nghĩ, cửa phòng được mở ra, anh cảnh sát trẻ nói: “Chu Tự Hằng, cậu có thể cùng mẹ ra về rồi.”

Đó không phải là mẹ tôi.

Chu Tự Hằng nói trong lòng, sau đó đứng lên, lúc này cậu mới phát hiện trên ghế đã thấm ướt mồ hôi, lại đưa tay kéo vạt áo phông đen đang mặc, lưng áo đã dính chặt vào lưng cậu, ướt sũng hết cả.

Tô Tri Song đứng ở cửa, đưa khăn giấy cho cậu, nói: “đi thôi.”

Bên ngoài còn chật chội hơn cả phòng thẩm vấn, hành lang nhỏ hẹp đầy áp người, một bên là Tô Tri Song và hai luật sư, một bên là các học sinh bị đánh và phụ huynh, vì đôi bên đã thỏa thuận xong nên Chu Tự Hằng có thể thuận lợi đi ra khỏi đồn cảnh sát.

Tô Tri Song đi đằng trước, bước đi rất đều và nhanh, Chu Tự Hằng giữ vững khoảng cách một mét với cô, mãi đến khi lên xe, hai người vẫn không nói một câu gì với nhau.

Bên trong xe, tài xế cũng không nói một lời, Tô Tri Song ngồi đằng sau, Chu Tự Hằng ngồi ghế cạnh tài xế.

Chu Tự Hằng hạ cửa kính xe xuống, giờ đã là một giờ chiều, gió mát thổi tới khiến cho cậu thoải mái hơn.

“Căn cứ vào điều 43 trong bộ luật quản lý an ninh trật tự, việc đánh người và cố ý gây thương tích sẽ bị tạm giam từ năm đến mười ngày, nộp phạt 200 đến 500 đồng.” đi được một đoạn thì Tô Tri Song lên tiếng, “Cậu chưa đến tuổi thành niên, lại vi phạm lần đầu, nên không bị tạm giam mà chỉ cần nộp phạt.”

“Vậy tôi không cần phải cảm ơn cô đâu nhỉ? cô không đến thì tôi cũng sẽ được thả mà?” Chu Tự Hằng chống tay lên cửa xe nói.

Mùi thuốc súng cay cả mũi, tài xế cảm thấy vậy nhưng vẫn rất nghiêm túc ngồi lái xe.

Cho dù là ở trong xe thì Tô Tri Song vẫn giữ được tác phong đoan chính như cũ, cô không hề tức giận, chỉ trả lời đúng trọng tâm: “E là không, vì cậu không thể đàm phán thành công với bọn họ được.” cô lại lật xem văn kiện, nói tiếp: “Trong những người bị cậu đánh, có một người là con gái.”

“Ừ.” Chu Tự Hằng lười biếng đáp, bĩu môi, “Tôi chưa từng nói là sẽ không đánh con gái.”

Tô Tri Song mím môi, giống như một nữ tu sĩ nghiêm nghị.

“Cảm thấy tôi không đáng mặt đàn ông? Hay là không đủ tốt?” Chu Tự Hằng phì cười nói, “Tôi nói này mẹ kè, chẳng lẽ cô không biết tôi nổi tiếng là học sinh cá biệt ở cái đất Nam Thành này à?”

nói xong cậu còn điệu võ dương oai huyt sáo một cái.

Nhìn cậu giống như một đứa nhóc năm tuổi vậy, Tô Tri Song không để ý, nói: “Theo như ghi chép tôi đọc được thì nguyên nhân là do cãi vã, bọn họ nghị luận về bạn gái tên Minh Nguyệt của cậu, vì tức giận nên cậu đã đánh bọn họ, cô nữ sinh kia quá sợ hãi đã đi báo cảnh sát.”

“Bọn họ nói gì về Minh Nguyệt vậy?”

Tô Tri Song đặt câu hỏi, Chu Tự Hằng không trả lời.

cô cũng chỉ dừng lại hai giây rồi tiếp tục nói: “Chắc là nói Minh Nguyệt tuy đã là bạn gái cậu nhưng vẫn còn có liên quan với Trần Tu Tề, lời nói của bọn họ lại hơi khó nghe, có đúng không?”

Chu Tự Hằng mất sắc như dao, quay lại nhìn thẳng ra sau.

“Nếu tôi là cậu thì tôi sẽ không đánh bọn họ.” Tô Tri Song vẫn lật xem giấy tờ, “Hôm nay là sinh nhật của Minh Nguyệt, cậu dùng cách thô bạo như vậy để bảo vệ con bé, e là con bé biết được cũng sẽ không vui về gì, thậm chí còn rất buồn nữa.”

Lòng ngực Chu Tự Hằng phập phồng vì giận, quát: “Mắc mớ gì đến cô!”

Tài xế lạng lẹ lau mồ hôi, cẩn thận cầm chắc tay lái, yên lặng lái xe.

Lúc Chu Tự Hằng nói xong, Tô Tri Song khép lại tờ văn kiện, bình tĩnh nói: “Chu Tự Hằng, cậu có biết khuyết điểm của cậu là gì không? Là quá nóng vội!”

“Mấy tháng qua tôi có nghe được tin của cậu, cậu đánh Trần Tu Tề, xung đột với hiệu trưởng, cản trở ở buổi chào cờ. Có khi cậu sẽ cảm thấy, những việc làm đó của mình là để thể hiện bản thân, vừa kiêu hãnh lại vừa tự hào, nhưng nếu tôi là Minh Nguyệt, có một người bạn trai như cậu, tôi sẽ mệt mỏi muốn chết.”

“Minh Nguyệt luôn chiều theo sự sĩ diện của cậu, bỏ qua những sai lầm nông nổi của cậu, nhưng cô bé ngày nào cũng sẽ phải lo lắng cho cậu, sợ hãi không biết hôm nay cậu có lại đi gây chuyện ở đâu không, thật sự rất mệt mỏi. Như lần này đây, cậu vào đồn cảnh sát, thật ra cách giải quyết có rất nhiều, nhưng cậu lại chọn cách cực đoan nhất.”

Đây là lần đầu tiên, Tô Tri Song nói nhiều với Chu Tự Hằng đến vậy.

Giọng nói của cô êm dịu như con gió, nhẹ tiến vào lỗ tai Chu Tự Hằng.

Lúc này cậu có phần chật vật không biết phải làm sao, tóc mái phe phẩy quét vào trán.

“Tôi không muốn nặng lời với cậu, cũng không muốn giảng giải những đạo lý lớn lao, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, rằng nếu cậu còn tiếp tục như vậy nữa thì sẽ không đi được lâu dài với Minh Nguyệt đâu, tởm hòng bị buộc chặt quá, sớm muộn cũng sẽ có ngày bị đứt.” Tô Tri Song nhẹ nhàng nói.

không đi được lâu dài...

Chu Tự Hằng ngăn người, vết thương trên mu bàn tay chọt nhói đau.

...

[Sao anh lại bị thương?]

[không liên quan đến em!]

[Sao anh lại hung dữ với em?]

[anh thích thái độ đấy, em làm gì được anh?]

[Em tự nói với mình, phải kiên cường.]

...

Minh Nguyệt luôn nhường nhịn cậu, nhưng đúng là đến một ngày nào đó, cô bé sẽ cảm thấy rất mệt mỏi.

Có kiên cường đến đâu đi nữa thì Minh Nguyệt vẫn chỉ là một cô bé con yếu đuối mà thôi.

Chu Tự Hằng nhìn ra đằng sau.

trên đầu gối Tô Tri Song có đặt mấy tờ văn kiện, lúc này cô đang nhắm mắt dưỡng thần, tóc ở hai bên thái dương bị gió thổi khẽ lay động.

Chu Tự Hằng hít một hơi thật sâu, đổi chủ đề: “Hôm nay tại sao đồn cảnh sát lại gọi cô tới?”

Trong lúc khốn khổ ấy, cậu thật sự muốn có ai đó để dựa vào, trong lòng như đang treo một tảng đá lớn.

Cậu rất nhớ nhà, cũng rất nhớ Chu Xung.

Tô Tri Song vuốt nhẹ huyệt thái dương, hơi mỉm cười nói: “Bố cậu bảo tôi tới, ông ấy đang vướng chút việc nên không thể đi được.”

“Việc gì?” Chu Tự Hằng nhảy cảm hỏi.

“Tôi không biết.” Tô Tri Song đáp.

Sau đó cả hai lại tiếp tục yên lặng.

Tài xế vòng xe vào một khu dân cư, nói: “Phó cục Tô, đến nơi rồi.”

Tô Tri Song mở cửa xuống xe, dặn dò tài xế: “Đưa cậu ấy về.”

Bóng lưng cô biến mất rất nhanh trong tầm mắt, Chu Tự Hằng nhìn ra khung cảnh bên ngoài đang đi ngược lại qua cửa xe, đáng vẻ như đang có điều suy nghĩ.

đi vào nội thành thành phố, tài xế lái xe vào khu biệt thự Lâm Hồ.

Xe còn chưa dừng, Chu Tự Hằng liền trông thấy một cảnh tượng bắt mắt ở phía bên kia đường.

Minh Nguyệt đang cầm một chậu hoa đứng trên con đường nhỏ, Trần Tu Tề thì đứng đối diện cô bé.

Như có một ngọn lửa xộc thẳng lên não, lúc Chu Tự Hằng định mở cửa xe xông ra, vết thương trên tay lại giống như một chậu nước lạnh hắt vào ngọn lửa đang thiêu đốt toàn thân cậu.

[Khuyết điểm lớn nhất của cậu là quá nóng vội.]

[Nếu tôi là Minh Nguyệt, có một người bạn trai như cậu, tôi sẽ mệt mỏi chết.]

Chu Tự Hằng thu tay về, yên lặng một lúc lâu mới nói với tài xế: “Có thuốc lá không?”

“Có.” Tài xế đáp lại ngay.

“Cho tôi một điếu.” Chu Tự Hằng thân nhiên nói.

Châm thuốc xong, Chu Tự Hằng học theo Chu Xung, hít sâu một hơi.

Bên ngoài cửa xe, cỏ lau khẽ lay động, Minh Nguyệt và Trần Tu Tề cùng mặc đồng phục học sinh, nhìn rất trong sáng và đẹp đôi.

Phía sau lưng hai người, là ánh hoàng hôn ở Nam Thành.

Lời tác giả: Học sinh giỏi Chu Chu loading 65%

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Từng cơn gió thu không ngừng thổi vào đám cỏ lau, cũng thổi đi làn khói thuốc, đây là lần đầu tiên Chu Tự Hằng hút thuốc, bị sặc đến nỗi ho liên tục, hai mắt đỏ rực lên, nhưng cậu vẫn nhất quyết không vứt điếu thuốc đi.

Dưới làn khói xám, khuôn mặt của Minh Nguyệt lúc thì trở nên rất rõ ràng, lúc lại cực kì mờ hồ.

Minh Nguyệt là một cô bé rất xinh đẹp, bông hoa hồng ở trên tay cô bé cũng không thể làm giảm đi sự xinh đẹp ấy, đôi mắt long lanh mơ màng, lúc không cười nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng cười lên thì lại vô cùng ngọt ngào.

Nhưng tính cách của cô bé thì lại không giống như vẻ ngoài, chỉ là một con mèo nhỏ ngoan ngoãn hay xấu hổ mà thôi.

Chu Tự Hằng không vẩy tàn thuốc đi, để mặc cho phần tàn thuốc trắng xám rơi xuống đầu ngón tay.

Bỗng dưng, cậu nhớ lại ngày cậu và Minh Nguyệt còn nhỏ.

Cũng chính tại nơi này, dưới ánh hoàng hôn dịu nhẹ, bọn họ cùng nhau chơi trò giải cứu công chúa, Minh Nguyệt diễn vai công chúa bị con rồng bắt nốt, còn cậu là anh hùng cầm một thanh kiếm dài đến cứu.

Nhưng bây giờ nhìn lại, cậu cảm thấy mình giống con rồng hung ác kia hơn, còn Trần Tu Tề mới là kị sĩ vượt gió mây đến giải cứu cô bé.

Sự thay đổi của cậu, thật sự quá sai rồi.

Không có thành tựu về văn hóa giáo dục, không có ánh hào quang lấp lánh, không có trí tuệ đầu óc, như thể trừ cái tính thích cày mạnh ra thì cậu chẳng biết cái gì nữa cả.

Chu Tự Hằng mím môi, tầm mắt từ trên người Minh Nguyệt chuyển xuống đóm lửa trên đầu thuốc.

Dường như qua ánh lửa đó, cậu có thể nhìn lại được quá khứ của mình.

Mười sáu năm qua, từng mảng kí ức đều có hình bóng của Minh Nguyệt.

Nhưng cậu lại không thể trông thấy được tương lai.

Dần dần điếu thuốc đã tự đốt hết, ánh lửa yếu ớt bị dập tắt, không để lại một chút tia sáng nào.

Chu Tự Hằng vứt điếu thuốc đi, hai tay chà xát mặt, mệt mỏi gục người xuống.

Một lúc lâu sau, tài xế mới do dự lên tiếng nhắc nhở: “Cậu Chu, tôi phải về nhà... ăn cơm...”

Lời của anh ta làm Chu Tự Hằng thức tỉnh, bỗng nhiên ánh mắt hai người chạm nhau, người tài xế lúc này mới nhìn thấy được đôi mắt đen vô cảm của cậu trai trẻ đang ngồi bên cạnh mình.

Giống như người mất hồn vậy.

“Ồ, chú phải về rồi nhì.” Chu Tự Hằng lẩm bẩm, vừa như đang nói với người tài xế, cũng vừa như đang tự nói với mình.

Cậu cố gắng mỉm cười, nhỏ giọng nói: “Vợ chú ở nhà làm cơm chờ chú à?”

Người tài xế sững sốt một lúc rồi đáp: “Đúng vậy! không cô ấy làm thì ai làm chứ?” Câu này có vẻ hơi bị đề cao chủ nghĩa đàn ông quá, người tài xế suy nghĩ một chút rồi lại ngượng ngừng bổ sung: “Nhưng mà lúc nào vợ tôi giận tôi thì tôi phải vào bếp nấu cơm đó.”

Người này nhìn có vẻ là người đang hoang, chuyên lái xe cho các cán bộ cấp cao, Chu Tự Hằng không thể hiểu nổi là người đàn ông này làm cái gì mà để vợ giận được cơ chứ.

Chủ đề này không gần gũi với Chu Tự Hằng cho lắm, vì từ bé cậu không có mẹ để được dạy cho những điều nhỏ nhặt tinh tế, cho nên cậu rất tò mò về cuộc sống của những cặp vợ chồng sau khi kết hôn, “Sao chú lại làm vợ giận vậy?”

“thì...” Người tài xế gãi đầu, “Ở với nhau lâu quá, chỉ hơi xích mích một tí thôi cũng đủ để bốc cháy rồi, tóm lại là không thể nói rõ được, lúc giận quá vợ tôi còn đòi ly hôn với tôi nữa.” anh ta cười nói, “Nhưng tính tình của vợ tôi tốt lắm, chỉ trách tôi đôi khi quá nóng giận mà thôi.”

Chỉ đôi ba câu cũng đủ để khắc họa lên một gia đình thu nhỏ.

một gia đình bình thường.

Lúc khen vợ, người tài xế không tự chủ được mà nở nụ cười, Chu Tự Hằng bắt gặp cũng cười theo.

Trong phút chốc, Chu Tự Hằng đã ngộ ra rất nhiều điều.

Tình yêu cũng giống như một con sông dài vậy, trước khi qua sông, cậu có thể tự do tự tại làm những điều mình thích, nhưng qua sông rồi, cậu phải biết hòa nhập với nửa kia của mình, cùng nhau trải qua cuộc sống củi gạo dầu muối tương dấm bên nhau.

Những xích mích nhỏ nhặt nếu cứ mãi chồng lên nhau, dần dà sẽ làm phai mờ đi những năm tháng tươi đẹp mà cả hai đã từng trải qua.

Tựa như câu nói “Con dê ngàn dặm bị hủy bởi một tổ kiến”.

“Còn thuốc lá không?” Chu Tự Hằng hỏi.

Người tài xế nghĩ một lúc rồi đưa cả bao thuốc và bật lửa cho cậu, nói: “Vợ tôi quản chặt lắm, tôi cũng không dám hút... Hi hi.”

“Cảm ơn.” Chu Tự Hằng nhét bao thuốc vào túi quần, mở cửa xuống xe.

Trời mùa thu, ánh hoàng hôn màu vàng cam phủ kín cả Nam Thành, dưới bãi cỏ lau, trên mặt đất, hay từng phiến lá đều có màu vàng, chỉ có bông hoa hồng trong tay Minh Nguyệt là đỏ thắm.

Đó là chậu hoa mà cậu đã bỏ hết tâm tư ra để chăm bẵm, chăm rất lâu rất lâu, cẩn thận nâng niu đến mức chỉ thờ nhẹ thôi cũng sợ làm cho nhị hoa rơi xuống.

Chu Tự Hằng đá mấy hòn sỏi ở trên đường, đi men theo con đê, đứng phía sau bãi cỏ lau.

Cậu muốn nghe lên.

Tuy hành động này không được quân tử cho lắm, nhưng cậu mặc kệ.

Ở đây trừ tiếng gió ra thì chỉ có tiếng Trần Tu Tề nói, cho nên Chu Tự Hằng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Trước đó hai người đã nói gì thì Chu Tự Hằng không biết, còn bây giờ câu đầu tiên mà cậu nghe thấy chính là: “...Chu Tự Hằng không phải là một người con trai tốt.”

Câu này là Trần Tu Tề nói, cậu ta đứng trước mặt Minh Nguyệt, tuy trong lòng rất thích cô bé này, nhưng cậu ta vẫn tự giác đứng cách xa một mét, vì sợ bị mọi người trông thấy lại bàn tán, cậu ta có phần xấu hổ, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Cậu ấy... Hôm nay đã bị đưa đến đồn cảnh sát rồi, sau này sẽ còn xảy ra những chuyện như thế nào đây? Giờ cậu ấy đã lên lớp 11, không còn là trẻ con nữa, hẳn là nên biết suy nghĩ về tương lai mới phải, không thể cứ mãi dựa dẫm vào bố được.”

Ồ.

Chu Tự Hằng im lặng, châm một điếu thuốc, lại dập tắt, rồi lại châm một điếu khác.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, những đốm lửa cứ sáng lên rồi lại vụt tắt đi.

Trời dần tối nên hơi lạnh, thứ duy nhất ấm áp mà cậu có chính là những điều thuốc này, giống như người đang chết đuối vớ được một cọng rom vậy.

Trần Tu Tề lớn lên trong sự giáo dục kỷ lưỡng của gia đình, cậu ta và Chu Tự Hằng tựa như hai thái cực đối nhau, nếu cứ như thế này mà tiếp tục, thì tương lai Trần Tu Tề sẽ trở thành một nhân vật lớn của xã hội, còn Chu Tự Hằng sẽ chỉ là một cậu công tử con nhà giàu không có thành tựu gì nổi bật.

Trần Tu Tề không có ý muốn hạ thấp Chu Tự Hằng, mà đây là chuyện ai cũng có thể nhìn ra được.

Có thể tình yêu sẽ khiến cho người ta mù quáng, cho dù tất cả mọi người có nghĩ thế nào đi nữa thì Minh Nguyệt cũng không đồng tình.

cô bé nhận lời chúc của Trần Tu Tề, nhưng không chấp nhận việc cậu ta chê bai Chu Tự Hằng.

cô bé nhìn vào chậu hoa hồng, một lúc sau mới ngẩng lên, mỉm cười nói: “anh ấy trong mắt mọi người là một cậu con trai hư hỏng đúng không?”

Trần Tu Tề gật đầu.

“Nhưng trong mắt rất nhiều người thì em cũng là một đứa con gái hư hỏng đấy.”

“Sao...sao lại thế được?” Trần Tu Tề nhíu mày nói, cậu ta đứng thẳng, vẻ mặt hơi khờ khạo.

“Sao lại không?” Hai tay Minh Nguyệt ôm chặt chậu hoa, sợ gió thổi sẽ làm cánh hoa rơi mất, “Em yêu cậu con trai hư nhất trường, đáng vẻ lại giống hồ ly tinh, thành tích học cũng không tốt, thậm chí còn đi quyến rũ hotboy của trường nữa.” Đó là những lời đánh giá của các học sinh trường Nhất Trung dành cho cô bé, nhưng lúc nói ra cô bé chẳng hề tỏ ra tức giận, như thể đang nói đến chuyện của người khác vậy.

Cách bụi cỏ lau, Chu Tự Hằng vung một quả đấm vào không trung, làm cho tàn thuốc rơi xuống.

yêu sớm, một chân đứng hai thuyền...Đó là những điều tạo nên một cô gái hư hỏng, Trần Tu Tề thờ dài, thành tâm thành ý nói: “Em là một cô gái tốt.”

“Trong lòng em Chu Tự Hằng cũng là một chàng trai tốt.” Minh Nguyệt nói lại ngay.

cô bé cười lên trông thật đẹp, Chu Tự Hằng không nhìn thấy, cậu chỉ nghe cô bé nói: “Tháng bảy ở Nam Thành trời mưa nhiều, anh đã từng bị dính mưa chưa?”

cô bé hỏi Trần Tu Tề, Trần Tu Tề gật đầu.

“Em thì chưa bị dính mưa bao giờ, vì mỗi khi trời mưa Chu Tự Hằng đều che ô cho em, nếu mưa to quá thì sẽ công em. Lúc em ở anh quốc bị mất ngủ, anh ấy đã thức trắng đêm nói chuyện với em, lúc em thì mưa, anh ấy đã mua que phát sáng rồi đi phát cho từng người...”

“Đối với em, anh ấy không chỉ đơn giản là một người anh lớn lên với em từ nhỏ, mà anh ấy còn là người khi bị cúp điện sẽ cùng em chờ đến khi trời sáng, là người đưa bữa sáng cho em mỗi ngày, là người hay chọc cho em cười, là người dỗ dành khi em khóc, là người luôn miệng nói nhớ em, luôn coi em là người quan trọng nhất...”

“thật ra anh ấy không phải là người có kiên nhẫn, nhưng anh ấy luôn sẵn lòng nằm trên sàn phòng tập nhìn em múa cả ngày, ngay cả lúc em đến lớp học múa anh ấy cũng đi theo, nhưng lại không đi vào mà lại đứng ngoài nhòm qua cửa sổ, rất nhiều người cười trêu anh ấy, nhưng anh ấy cũng chỉ cười lại rồi tiếp tục dán mặt vào cửa kính để nhìn.”

“thật ra anh ấy cũng không phải là người khéo léo tí mĩ, nhưng anh ấy lại sẵn lòng hao tốn tâm tư để chăm bẵm chậu hoa hồng này làm quà sinh nhật cho em” Minh Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa, nói, “Em đã sớm biết anh ấy trông hoa hồng rồi, nhưng anh ấy không nói, nên em cũng vờ như không biết. Có lúc anh ấy sẽ cho chậu hoa ra ngoài nắng, sau đó chăm chú ngắm nhìn nó không chớp mắt, rồi không hiểu sao tự dưng lại ngồi cười khúc khích.”

Giọng nói của Minh Nguyệt xuyên qua bụi cỏ lau, bay vào trong lòng Chu Tự Hằng.

trên tay cậu là điều thuốc thứ ba đã châm lửa, lúc này đầu ngón tay cậu khẽ run, cảm không chắc nữa, làm cho tàn thuốc rơi xuống không ngừng.

Dừng lại vài giây, Minh Nguyệt tiếp tục nói: “Em biết anh ấy hay đi đánh nhau, rất dễ kích động, lại có nhiều khuyết điểm, anh ấy không tốt, không đủ giỏi, là điển hình của một cậu trai hư, nhưng em biết đó chẳng qua chỉ là anh ấy chưa hoàn toàn trưởng thành mà thôi, anh ấy vẫn chưa hiểu được cách để trở thành một người đàn ông thực thụ, và em sẵn lòng chờ, cũng tin tưởng rằng anh ấy sẽ có một ngày thay đổi, trở thành một người con trai tốt.”

“Nếu chuyện đó phải mất rất lâu rất lâu sau mới thành thì sao?” Trần Tu Tề hỏi.

“thì em sẽ vẫn chờ.” Minh Nguyệt đáp, “Em không hề cảm thấy phiền chán, hôm nay là sinh nhật lần thứ 15 của em, từ ngày em sinh ra đến nay anh ấy luôn đối tốt với em, bất luận người khác có cái nhìn như thế nào về anh ấy thì em vẫn sẽ mãi coi anh ấy là một người ngàn tốt vạn tốt.”

cô bé mỉm cười môi đỏ mọng, cười tươi để lộ cặp má lúm đồng tiền: “Em biết bây giờ còn quá sớm, chưa thể nhìn thấy được tương lai sau này sẽ ra sao, nhưng em chỉ biết là, cho dù Chu Tự Hằng có nhiều điểm xấu thế nào, thì đối với em anh ấy vẫn luôn là người tốt đẹp nhất.”

Ánh hoàng hôn đã vụt tắt, màn đêm bắt đầu dâng lên từ phía chân trời, ánh trăng dần lên cao.

Tầm mắt bỗng bị bao phủ bởi một tầng sương mù, Chu Tự Hằng đưa tay sờ lên mặt, lập tức chạm phải những giọt nước mắt mặn chát của mình

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Nước mắt lúc rơi xuống thì nóng hổi, nhưng đã nhanh chóng bị gió làm lạnh đi, Chu Tự Hằng vứt điều thuốc trong tay, chống mu bàn tay lên môi, vừa khóc vừa cười.

Tâm trạng lúc này rất khó để hình dung, trong sự đau khổ mỗi một lại xen lẫn cả ngọt ngào.

Chu Tự Hằng rón rén vén những cành cỏ lau sang hai bên để nhìn Minh Nguyệt, trời đã dần mờ tối, nhưng gương mặt của cô bé thì vẫn trắng sáng như tuyết, ánh trăng âm thầm chiếu xuống, dường như cũng đủ làm cho toàn thân cô bé phát ra một thứ ánh sáng rực rỡ như trên châu.

Có thể vì trời tối, cô bé lại chỉ mặc đồng phục học sinh nên hơi lạnh, hai bàn tay vẫn ôm chặt lấy chậu hoa hồng.

Có những người thì khinh bỉ coi bạn như cái gậy rách, nhưng cũng có những người lại luôn xem bạn là châu ngọc.

Trần Tu Tề nán lại một lúc rồi rời đi, Minh Nguyệt nói với cậu ta câu “Hẹn gặp lại”, sau đó lại khẽ thờ dài, ngẩng lên nhìn vào cửa sổ nhà họ Chu rồi ôm chậu hoa về nhà.

Trong phút chốc, Chu Tự Hằng rất muốn đi tới trước mặt cô bé, nhưng cậu lại không làm điều đó.

Lúc này nhìn cậu quá thảm hại, người còn vương mùi khói thuốc, thậm chí trên mặt còn có nước mắt.

Dù là một người con trai nghèo túng đến đâu đi nữa, khi ở trước mặt người mình yêu, họ vẫn muốn bộc lộ ra sự tự tin của mình, trên người mặc áo giáp vàng, cười mây đạp gió mà đến.

Cậu cứ thế đứng đằng sau đám cỏ lau khô héo, ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng cô bé, một lúc lâu sau mới đi về nhà mình.

Trời đã tối, dưới chân núi đã sáng lên những ngọn đèn dầu, hội tụ lại trở thành những ngôi sao sáng. Chu Tự Hằng ngồi trên bậc thang sân nhà, mắt nhìn vào hư không, người giúp việc mới đến sợ không dám vào gọi cậu thiếu gia tính tình nóng nảy này đi ăn cơm, cứ thấp thòm núp ở trong bếp.

Dưới nhà chính tối đen, như thể nhà không có ai, mãi đến khi có tiếng bước chân vang lên ở ngoài cửa, đèn mới được bật sáng.

Chu Xung về.

Chu Tự Hằng nghĩ vậy, lập tức quay người chạy thật nhanh đến phòng khách.

Trong phòng khách, Chu Xung đã về, nhưng đang say khướt, Trương Văn Kiệt chặt vật diu ông chủ vào, miệng thờ hồng học, thấy Chu Tự Hằng chạy tới, anh liền mặt mày chào một tiếng. Chu Xung đã hơn bốn mươi, vóc dáng cao lớn, lúc trẻ từng là một con rồng xông pha khắp nơi, Trương Văn Kiệt đậm chất thư sinh thì làm sao có thể đỡ nổi.

Chu Tự Hằng bằng sức khỏe của mình đã đi đến cổng bố lên lầu, Chu Xung miệng lầm bầm, tứ chi chổng vó ngã xuống giường, cứ thế ngủ luôn.

Đã rất lâu rồi hẳn mới say thế này, có bị xóc nảy thế nào cũng không tỉnh, mặt cọ vào gối, vô thức nói: “Ủm, con trai, bố con... Ờ... Về rồi đây.”

Mùi rượu trên người hẳn tỏa ra nồng nặc, Chu Tự Hằng đang mở cửa cho thoáng, nghe thế liền bất chợt khựng lại.

Cậu không nói gì, chỉ cố gắng làm nhẹ nhàng một chút để không gây tiếng ồn, quay lại đắp chăn cho bố rồi rón rén đóng cửa rồi đi.

Chu Xung vốn không phải là người nhả nhận gì, tiếng ngáy to đến mức cách một cánh cửa cũng có thể nghe thấy.

“Bố tôi... Hôm nay kí được một mồi làm ăn lớn à?” Chu Tự Hằng hỏi Trương Văn Kiệt.

...

[Bố cậu bảo tôi tới, ông ấy vương chút việc nên không đi được.]

[Chuyện gì?]

[không biết.]

...

Từ lượng của Chu Xung rất tốt, uống rượu rất ít khi say, càng hiếm khi say khướt như hôm nay, hãncũng không hay buồn ngủ, mấy ngày làm việc liên tục cũng không thể khiến hãn sa sút tinh thần, vậy mà hôm nay lại mệt mỏi đến mức này.

Chắc chắn phải là chuyện gì lớn lắm thì hãn mới không thể rời đi giữa chừng, nhưng mấy việc này Chu Xung không bao giờ nói với Chu Tự Hằng, với con cái, hãn tuyệt đối chỉ nói những chuyện tốt chứ khôngbao giờ nhắc đến chuyện xấu.

Chu Tự Hằng nhìn Tường Văn Kiệt, muốn thăm dò chút thông tin từ anh.

Tường Văn Kiệt im lặng không nói, mi tâm nhăn lại, một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng: “Là một vụ làm ăn rất lớn.”

anh không thể tiết lộ thêm được, là một thư kí, anh phải làm tròn bổn phận và chức trách của mình.Chu Tự Hằng hờ hững nhìn anh, môi khẽ nhếch lên.

Đúng lúc này, một trận gió từ ngoài sân thổi vào, làm mùi khói thuốc trên người Chu Tự Hằng bay vào mũi Tường Văn Kiệt.

Cậu chủ hút thuốc rồi.

Trong đầu Tường Văn Kiệt lập tức nhảy ra suy nghĩ đó, anh ngo ngắc ngẩng đầu lên nhìn.

Chu Tự Hằng đứng dưới cái đèn treo thủy tinh, ông quần đen dính đầy tàn thuốc, nhưng có vẻ như cậu không phát hiện ra, tay vẫn đút trong túi quần, lộ ra vết thương ở nửa trên mu bàn tay có dán băng.

Tinh thần cậu hình như cũng không được tốt cho lắm, sắc mặt hơi buồn buồn, phần tóc mái dính chặt vào trán, đáng vẻ ngạo mạn không ai bì nổi hầu như đã hoàn toàn biến mất.

Gió rất mạnh, thậm chí còn làm lay động cái đèn thủy tinh trên cao, nhưng mùi khói thuốc trên người Chu Tự Hằng thì vẫn không thể bay đi hết, chắc là vì đã hút rất nhiều điếu.

Tường Văn Kiệt có chút băn khoăn nhìn Chu Tự Hằng, ý đồ muốn tìm xem bao thuốc được cất chỗ nào, nhưng anh không nhìn ra được gì cả, Chu Tự Hằng lúc này đang rũ mắt nhìn xuống, cặp lông mi dài phủ lên mí mắt.Tường Văn Kiệt thường nghe ông chủ khen ngợi con mình, việc lớn việc nhỏ gì cũng lấy ra khen, thậm chí đến cả cái cặp lông mi dài của con cũng trở thành chủ đề để Chu Xung đem ra khoe.Nhưng giờ phút này, cặp lông mi ấy lại không hề đẹp như Chu Xung thường nói, ánh sáng chói mắt kéo dài cái bóng của cặp lông mi, nhìn vào có phần cô đơn trống vắng.

Chu Tự Hằng không nhúc nhích, cũng không nói gì, thời gian như đang quay ngược về quá khứ, Tường Văn Kiệt lại một lần nhìn thấy cậu bé con mặc đồ ngủ hình khủng long màu xanh lá, cái mũi lác lư sau đầu, ngồi trên bậc thang, đầu tựa vào tay vịn, lẩm bẩm nói thầm “Còn nói là sẽ về với con...”

Mới đó mà đã mười năm rồi.

Vẫn là căn nhà to rộng ở Nam Thành, ánh đèn vẫn luôn sáng, bóng tối lúc nào cũng lạnh lẽo ảm đạm như vậy.

Còn Chu Tự Hằng thì đã trưởng thành.

Tường Văn Kiệt vỗ vai Chu Tự Hằng, thở dài, nói: “Hôm nay, Chu tổng bận lo chuyện của cậu.”

Chu Tự Hằng cứng người lại, không biết nói gì.

“Sắp đến kì tuyển sinh vào đại học rồi, qua khai giảng sẽ có một số người trong ban tuyển sinh của các trường đại học đến Nam Thành để khảo sát, Chu tổng...” Tường Văn Kiệt dừng một chút, “Chu tổng mời bọn họ ăn cơm.”

Mời bọn họ ăn cơm

Thâm ý trong đó không cần nói cũng biết, giao dịch trên bàn rượu là cách dễ dàng nhất để ngầm hiểu được thành ý của nhau.

[một vụ làm ăn rất lớn.]

Trong thoáng chốc, Chu Tự Hằng đã hiểu được, thật ra vụ làm ăn này có liên quan đến nhân sinh, nghĩa là cậu không cần phải học hành vất vả, không cần cùng hàng vạn người tranh giành một chiếc cầu độc mộc, mà chỉ cần dựa vào núi vàng là có thể nhận được một tấm bằng giỏi rồi.

“Tôi...mới lên lớp 11 mà.” Cổ họng cậu như bị tắc lại, mãi mới nói nên lời, sắc mặt có phần mơ màng không hiểu chuyện.

Rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Tường Văn Kiệt lắc đầu, tay đặt lên vai Chu Tự Hằng: “Chính vì cậu lên lớp 11 rồi nên mới phải làm, đợi đến lúc lên lớp 12 thì sợ không kịp nữa.”

Chuyện tương lai nên tính càng sớm càng tốt, Chu Tự Hằng nấp máy môi, cuối cùng nuốt hết tất cả những lời muốn nói xuống.

Dường như, cậu đã biến thành một người rất tệ.

Chỉ biết dựa vào Chu Xung, nhờ bố nên cậu mới có cơ hội để vào học trường Nhất Trung Nam Thành, giờ lại phải nhờ bố tiếp rượu tặng quà cho người ta để cậu có thể vào một trường đại học tốt.

Tay Chu Tự Hằng co lại thành nắm đấm.

“Những chuyện này Chu tổng không muốn nói cho cậu biết, nên là cậu... cứ làm bộ như không biết định nhé.” Trương Văn Kiệt lại vỗ nhẹ lên vai Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng lại thả lỏng hai bàn tay ra.

một lúc sau, cậu mới mở miệng: “Chủ nói cho tôi biết đi, làm một học sinh giỏi, ngày ngày chăm chỉ học hành, thật sự quan trọng đến thế sao?”

Giọng của cậu hơi khàn, thậm chí còn nghẹn ngào.

Trương Văn Kiệt im lặng, hồi lâu sau, anh mới nghiêm túc và trịnh trọng nói với Chu Tự Hằng: “Rất quan trọng.”

không phải ai cũng gặp may mắn, cũng không phải ai cũng giống như Chu Xung, dám khác biệt để thành công, ở đâu đó còn có rất nhiều người phải thức đêm học hành, phấn đấu cả chục năm trời để thoát khỏi cái nghèo.

Mười năm trước, Trương Văn Kiệt ở trong một căn phòng trọ cũ kỹ, mười năm sau, anh đã mua được một căn nhà lớn ở Nam Thành, mười năm trước, anh thậm chí còn không mua nổi một bộ tây trang vừa người, mười năm sau, anh đã có thể mua dây chuyền và nhẫn kim cương cho bạn gái.

Hết thảy những thay đổi này là nhờ vào việc anh đã tốt nghiệp trường đại học Nam Thành, dựa vào bản lĩnh và năng lực thật sự của mình, từng bước từng bước tiến lên, cuối cùng đi đến được ngày hôm nay.

Học làm cũng vô dụng, đây chẳng qua chỉ là những lời nói phiến diện, những người thành công chẳng phải đa phần đều có kiến thức sâu rộng hay sao? Ngay cả một người chưa tốt nghiệp cấp hai như Chu Xung, giờ đây cũng đã nói tiếng anh rất lưu loát, có thể nhìn ra sai sót một cách nhanh chóng giữa cả một rừng văn kiện giấy tờ.

May mắn duy nhất của Chu Tự Hằng, chính là xuất thân của cậu.

Đến bây giờ cậu vẫn là người được quan tâm nhất trong những trang báo ở Nam Thành, họ nói “Nếu Chu Xung không mang Chu Tự Hằng từ đồn cảnh sát về, thì liệu bây giờ cậu bé ấy sẽ lưu lạc nơi đâu?”

Lúc này, sắc mặt Chu Tự Hằng đã trắng bệch như tuyết.

Trương Văn Kiệt im lặng, cuối cùng xin phép ra về, trước khi đi còn nói: “Cậu vào thư phòng của Chu tổng xem một chút đi.”

Cánh cửa được đóng lại, chiếc đèn thủy tinh lắc lư tạo ra tiếng kêu thanh thúy, Chu Tự Hằng chà xát mặt, do dự hồi lâu rồi đi lên lầu.

Thư phòng chỉ cách phòng Chu Xung một bức tường, vào đây Chu Tự Hằng còn nghe thấy tiếng ngáy như éch kêu của Chu Xung từ bên kia truyền tới.

Chu Tự Hằng mở cửa thư phòng ra, khung cảnh bên trong vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Hình như từ sau khi hai bố con chiến tranh lạnh đến giờ, cậu chưa từng bước vào đây một lần nào, dần dần, việc không tới đây đã trở thành thói quen của cậu.

Ánh sáng dịu nhẹ tràn ngập gian phòng, thiết kế chủ đạo là hai màu trắng đen, tủ sách bày rất nhiều sách, Chu Tự Hằng nhìn một lượt, ngay tại vị trí bất mắt nhất là tất cả số sách giáo khoa của cậu.

Cậu không hề yêu quý sách vở, nhưng Chu Xung lại cẩn thận cất giữ nó giúp cậu.

Chu Tự Hằng cúi đầu, dưới đất rơi vãi đầy những giấy tờ văn kiện, trong đó có cả tài liệu giới thiệu về các trường đại học trong và ngoài nước.

Hai mắt cậu cay xè, khom lưng nhặt đồng giấy tờ lên, xếp lại ngay ngắn rồi để lên bàn Chu Xung, chiếc bàn làm việc cũng vô cùng bừa bộn, thể hiện đúng tác phong thô lỗ phóng khoáng bên ngoài của hắn, tạo thành một hình ảnh đối lập với cái tủ sách.

Thứ duy nhất được Chu Xung để ngay ngắn, chính là bức ảnh ở góc bên phải bàn, là hình chụp chung của hai bố con, trông vẫn còn rất mới.

Trong bức ảnh nhìn Chu Xung không được trẻ trung giống ở ngoài, hoặc có thể vì Chu Tự Hằng trẻ quá nên nhìn Chu Xung già hẳn đi.

Thời gian làm cho cậu bé Chu Tự Hằng biến thành một chàng trai hào hoa phong nhã, biến Chu Xung từ một thanh niên nhiệt huyết trở thành một người đàn ông trung niên chất chứa nhiều tâm sự.

Chu Tự Hằng khẽ thở dài, cầm đồng giấy tờ để vào ngăn kéo bàn cho Chu Xung.

Vừa mở ngăn kéo thứ nhất ra, hình ảnh trước mắt không giống như Chu Tự Hằng nghĩ.

Trong này Chu Xung không dùng để cất văn kiện giấy tờ.

Chỉ có một xấp giấy đã dùng qua.

Là giấy khen của Chu Tự Hằng từ nhỏ đến lớn.

Từ khi lên nhà trẻ, rồi dừng lại ở năm lớp sáu tiểu học. (*Ở Trung Quốc học tiểu học sáu năm*)

Những hình ảnh bị vùi chôn trong trí nhớ bỗng từ từ hiện rõ trở lại.

Mỗi lần nhận được giấy khen của trường, cậu đều không thèm quan tâm, cứ cuộn đại vào rồi ném cho Chu Xung. Chu Xung thì mừng lắm, mặt nở hoa, cầm tờ giấy khen của con mà như cầm kho báu.

...

[Bố mong con học thật giỏi, mong con thi đỗ đại học.]

[Mọi thứ bố đã chuẩn bị hết cho con rồi. Con phải được học trong một trường cấp hai tốt nhất, trường cấp ba tốt nhất, đến khi con lớn, bố cũng sẽ giúp con vào được trường đại học tốt nhất luôn, con đi học ở đâu, bố liền mở công ty ở chỗ ấy.]

...

Tất cả tình cảm, sự tha thiết và kì vọng của Chu Xung, đều được hán lưu giữ lại trong cái ngăn kéo nhònày.

Chu Tự Hằng lật xem từng cái giấy khen một, qua từng trang giấy, cậu lại nhớ đến tiếng cười hào sảng của bố, nhớ đến sự hãnh diện của bố mỗi khi gặp ai đó: “Xem đi này, con trai tôi đây, đứng thứ nhất nhé, sau này chắc chắn sẽ đỗ đại học!”

Chu Tự Hằng gạt nước mắt, cười tự giễu.

Ở dưới cùng là một cái bút ghi âm.

Cậu hơi chần chờ một lát rồi mới bật lên, lập tức có tiếng nói phát ra.

[Bố, có phải tâm trạng bố đang không được tốt không?]

[không phải tâm trạng bố không tốt, mà bố chỉ đang hơi mệt thôi.]

[Chuyện làm bố mệt chắc phải là chuyện rất quan trọng đúng không?]

[Đúng vậy, rất quan trọng.]

[Vậy bố về nhà đi, không có tiền cũng không sao, con sẽ làm chỗ dựa cho bố.]

một giọng nói non nớt đầy mùi sữa của trẻ con và một giọng nói trầm thấp của người lớn.

Là Chu Tự Hằng và Chu Xung.

Đây là cuộc nói chuyện của hai bố con từ rất lâu rồi, không ngờ Chu Xung lại ghi âm rồi giữ cho đến tận bây giờ.

Chu Tự Hằng cứ nghe đi nghe lại, hai tay ôm đầu gối, ngồi bệt xuống sàn nhà.

Cậu nghe rất lâu, cho đến khi có tiếng bước chân từ đằng sau vang lên.

Chu Xung tỉnh lại sau giấc ngủ, vì vẫn chưa hết say nên bước đi hơi xiêu vẹo.

không có bộ tây trang cao quý trên người, không có mùi khói thuốc, lúc này Chu Xung như tháo bỏ lớp nguy trang bên ngoài, trở thành một người đàn ông bình thường, hai bên tóc mai thậm chí còn nhìn thấy cả tóc bạc.

Chu Tự Hằng ngờ ngác ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi: “Có phải con đã làm cho bố rất phiền lòng không?”

Chu Xung mím chặt môi.

Đoạn ghi âm cứ phát đi phát lại, giọng trẻ con non nớt vang lên: “Vậy bố về nhà đi, không có tiền cũng không sao, con sẽ làm chỗ dựa cho bố.”

Lúc này cậu con trai ấy đã lớn rồi, nhưng còn hay khóc hơn cả hồi bé nữa.

Chu Xung ngồi xổm xuống, ôm lấy vai con nói: “Làm gì có chuyện đấy.”

Chu Tự Hằng dựa vào vai Chu Xung, yếu đuối như một chú chó con.

Chu Xung xoa đầu con, dịu dàng nói: “Có rất nhiều chuyện bố không biết phải nói với con thế nào, nhưng con chỉ cần nhớ rằng, cả đời này, bố chỉ yêu hai người.”

“Trước khi có con, bố chỉ yêu chính bản thân mình, khi có con rồi, bố chỉ yêu một mình con thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Nam Thành bước vào những ngày cuối tháng mười, cũng là cuối thu, thời tiết giá rét và mù sương, tiếng ve và ếch kêu dần biến mất, những tán cây đã bắt đầu rụng lá.

Trong lớp học, giáo viên Ngữ Văn đang trả bài thi tháng.

Vì cửa sổ đóng chặt nên tiếng gió không truyền vào được, làm cho tiếng xoạt xoạt của những tờ giấy thi trở nên rất rõ ràng giữa bầu không khí yên tĩnh trong phòng học. Thời tiết tuy đang khá lạnh, nhưng tâm trạng của các học sinh lớp 11 lại rất căng thẳng và hồi hộp, ai cũng đang mang trong mình tâm trạng “Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh, trăng sẽ một đi không trở về”.(*)

(*Hai câu trong bài “Dịch thủy ca”, hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.)

Giáo viên Văn đã hơn 60 tuổi, đi qua hơn nửa đời người, nhưng nhìn vẫn rất có khí chất, đã dạy Văn được hơn 30 năm, khi khuyên bảo hay dạy dỗ các học sinh, ông không bao giờ nói nặng thô lỗ, nhưng vẫn có thể khiến cho các học sinh hiểu ra và ý thức được việc mình làm.

Lớp 11 phân khoa làm cho công việc của các giáo viên cũng nhiều thêm, thầy Vũ dạy Văn này vừa mới xong việc ở khoa mình đã phải vội vàng chạy đến ban tự nhiên khối 11 để lên lớp.

Ông là một người khá nghiêm khắc trong chuyện dạy học, hơn nửa đời người của ông đã giành cho nghề giáo, thật sự ông không thể chấp nhận bất cứ một chi tiết sai sót nào dù chỉ là một hạt cát, mà lần này thành tích thi tháng lần đầu tiên của lớp 11 khiến cho ông rất không hài lòng.

Trong chuyện này, người khiến cho ông nổi giận chính là Chu Tự Hằng.

Bài thi được trả theo thứ tự xếp hạng, đứng thứ nhất không nghi ngờ gì chính là Mạnh Bồng Bồng, còn đứng cuối, cũng không nghi ngờ gì, chính là Chu Tự Hằng.

Thầy Ngữ Văn trầm giọng nói: “Chu Tự Hằng, 77 điểm”

Chu Tự Hằng đứng dậy đi đến trước bục giảng, yên lặng chờ thầy khiển trách.

“Em có biết điểm trung bình môn Văn của lớp là bao nhiêu không?” Thầy Vũ nhún mày nói.

“Em biết.” Chu Tự Hằng gật đầu đáp, “107 điểm.”

Bài thi không khó lắm, chỉ tập trung vào những kiến thức cơ bản, ngay cả Bạch Dương cũng được đến 110 điểm.

“Thế mà điểm của em lại thấp hơn hẳn 30 điểm!” Thầy Vũ đập tay vào bài thi của Chu Tự Hằng, chỉ vào số điểm màu đỏ rực bên trên, “một mình em đã làm tụt đi bao nhiêu điểm trung bình của lớp có biết không hả?”

Điểm điểm điểm, chính là vận mệnh của các học sinh.

30 điểm này cũng đủ làm cho Chu Tự Hằng chết đi sống lại 30 lần rồi.

Thầy Vũ thấp hơn Chu Tự Hằng rất nhiều, nhưng khí thế lại áp đảo.

Chu Tự Hằng cúi thấp đầu, không nói gì.

“Em đọc lại đề bài cho tôi, anh chị hãy phân tích và trình bày cảm nhận của mình về hai câu đã được truyền lại cho đời sau trong bài ‘Đăng Vương Các

tự' của Vương Bột: Lạc hà dư cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc.”(*) Ông đọc lại đề bài một lần, “VẬY mà em viết cái gì đây? Đề bài yêu cầu phân tích và cảm thụ, còn em thì sao? Em chỉ viết cho tôi đúng một câu.”

(**Bản dịch của Đinh Vũ Ngọc: Ráng chiều cò lẻ cùng bay, nước thu xanh biếc chung màu trời xanh.*)

“Ánh nắng chiều thật là đẹp! Vương Bột đã miêu tả rất xuất sắc.”

Lúc này bỗng có một học sinh không nhìn được mà bật cười, tiếp đó một vài học sinh khác cũng quay sang nhìn, cuối cùng cả lớp đều đồng loạt cười ầm lên.

Minh Nguyệt thì không có tâm trạng mà cười, cô bé mím môi nhìn Chu Tự Hằng đang đứng trước bục giảng.

Nếu là lúc trước thì Chu Tự Hằng nhất định sẽ cãi lại, thái độ thờ ơ không thèm quan tâm làm cho các thầy cô bó tay, nhưng bây giờ cậu lại không nói một lời, thậm chí nét mặt còn không hề tỏ ra mất kiên nhẫn.

Chỉ yên lặng cúi thấp đầu, nghe thầy dạy bảo.

Thấy thái độ của cậu rất đúng mực, lại thành thật lắng nghe, cho nên thầy Vũ cũng không làm khó cậu, chỉ nhìn đi nhìn lại bài thi của cậu vài lần rồi nói: “Quay về nhớ đọc kĩ lại sách, cố gắng ghi nhớ bài.”

Chu Tự Hằng gật đầu, nhận lấy bài thi, nghiêm túc đáp: “Em biết rồi, cảm ơn thầy.”

Trả xong bài thi, thầy Vũ lại cầm phần viết lên tấm bảng đen, ông có nhiều kinh nghiệm nên luôn đưa ra được rất nhiều những dẫn chứng phong phú, khiến cho các học sinh có tinh thần chăm chú lắng nghe.

Mà Chu Tự Hằng lúc này còn tập trung nghe giảng hơn cả những học sinh khác nữa, thậm chí cậu còn ghi chép cẩn thận lại vào vở ghi. Đạo này cậu thay đổi quá nhiều, làm cho Bạch Dương phải mở to con mắt vì kinh ngạc, cảm thấy đại ca của mình hình như đã bị ai đó nhập vào rồi.

“Đại ca, đạo này anh uống nhầm thuốc à?” Bạch Dương thăm thì, “Hay là...” Đầu óc có vấn đề?

Cái suy nghĩ thứ hai kia, Bạch Dương không dám nói ra.

Chu Tự Hằng chăm chú ghi chép, kiên nhẫn ghi lại những lỗi sai trong bài thi, ngay cả những lời giảng của thầy cậu cũng chép không thiếu một chữ, chữ của cậu rất đẹp, gọn gàng ngay ngắn giữa ô vuông.

Chu Tự Hằng không có tâm tư đâu mà quan tâm đến Bạch Dương, cậu cầm một quyển sách trên bàn Bạch Dương lên rồi đập vào đầu cậu ta.

Được! Lại đập đầu mình!

Đích thị là đại ca rồi!

Nhưng mà... đại ca tu tâm đổi tính, quyết tâm học giỏi rồi sao?

Vấn đề này Bạch Dương đã nghĩ nát óc mà vẫn không thể hiểu nổi, cậu gục mặt xuống bàn, cái cằm bị đè ép nổi lên mấy ngón mỡ, trông như con chó Nhật vậy.

Ngay lập tức, một viên phấn bay tới đập trúng đầu Bạch Dương.

Bạch Dương như lâm vào trận dịch, sợ hãi co rúm người lại, ngoan ngoãn cầm bút nghe giảng.

Chu Tự Hằng không cười cậu ta, vẫn nghiêm túc ngồi ngay ngắn, hai mắt sáng ngời chăm chú nhìn lên bảng.

Đạo này cậu có thể giữ vững được thái độ học hành chăm chỉ suốt cả một ngày, và tình trạng đó đã tiếp diễn được gần một tháng nay rồi.

Sau hơn hai mươi ngày thay đổi, khối 11 vốn đang êm đềm bỗng dưng dậy sóng, từ học sinh đến các thầy cô, không ai là không bàn luận về việc Chu Tự Hằng tự nhiên thay đổi tính nết, và kết quả cho việc chăm chỉ học tập lần này đã được ghi nhận ở thứ tự xếp hạng trong lần thi tháng.

Chu Tự Hằng, đứng thứ 651 của khối.

Đối với lớp chuyên tự nhiên thì đây là thành tích quá bình thường, nhưng đây là Chu Tự Hằng, người đã từng xếp thứ hai từ dưới lên.

Dường như cậu đã biến thành một con người hoàn toàn khác.

Nhưng cũng không hẳn vậy, vì ngày ngày cậu vẫn như thường lệ đeo Minh Nguyệt đi học, công khai nắm tay cô bé đi trong sân trường, giờ tự học buổi tối vẫn cầm theo một cốc trà sữa đu đủ nóng vào lớp, danh tiếng và sự oai phong vẫn được duy trì, không một ai dám đắc tội.

Minh Nguyệt ngồi làm lại bài đại số bị sai, nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, Chu Tự Hằng đưa cho cô bé tờ giấy nháp của mình, trong đó đã ghi lại đầy đủ các bước tính toán theo công thức, mà cách làm của cậu vừa ngắn gọn lại vừa chi tiết hơn nhiều.

Giờ tự học buổi tối Minh Nguyệt và Bạch Dương sẽ đổi chỗ ngồi, trong lớp các học sinh đang cắm đầu vào học, xung quanh chỉ vang lên tiếng bút viết và tiếng lật trang sách.

Cực kì yên tĩnh.

Cũng bởi vì quá yên tĩnh nên lúc giảng bài cho Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng phải nói cực nhỏ, khó khăn lắm Minh Nguyệt mới nghe được.

cô bé mơ mơ màng màng nghe cậu giảng, Chu Tự Hằng là một thầy giáo tốt, cực kì kiên nhẫn với Minh Nguyệt.

“anh thật là giỏi.” Minh Nguyệt khen cậu.

Trong ánh mắt của cô bé như cất giấu một ngôi sao sáng, Chu Tự Hằng xoa đầu cô bé, dịu dàng đáp: “Bài này anh cũng làm sai, phải nghe thầy giảng lại mới hiểu.” Cậu rất thật thà thừa nhận sai lầm của mình.

Minh Nguyệt mở to mắt nhìn Chu Tự Hằng.

Gương mặt của cậu cực kì đẹp, chỗ nào cũng như được tỉ mỉ tô vẽ mà thành, lười biếng liếc mắt một cái thôi trông cũng vô cùng phong lưu tuấn tú, đẹp đến ngây người.

Cậu thật sự đã thay đổi, thay đổi đến long trời lở đất.

Cậu đã chịu ghi chép bài, môn học nào cũng chăm chú ngồi nghe giảng, quyển sách nào cũng mở ra đọc rất kĩ, những quyển sách đã không còn bị cậu dùng làm vật trang trí trên bàn học hay để ném Bạch Dương nữa rồi.

Ngay cả giờ tự học buổi tối cậu cũng không bỏ, dường như cậu không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, không còn thấy cậu ngủ trong lớp giết thời gian như trước, mà từng giây từng phút đối với cậu bây giờ đều vô cùng quý giá và ý nghĩa.

Cậu còn nộp cả vở bài tập nữa, lúc thầy chính trị lần đầu tiên xem vở bài tập của cậu, ông đã rất ngạc nhiên khi thấy chữ của Chu Tự Hằng rất đẹp và ngay ngắn.

Thậm chí cậu còn chủ động hỏi thầy Vật Lý những vấn đề mà mình không hiểu, chủ động đi hăng lên bàn giáo viên để nghe cho rõ hơn.

Chu Tự Hằng, một người đã từng rất ngông cuồng, lúc nào cũng quái đản, thờ ơ lạnh nhạt với mọi thứ, lúc lại cợt nhả huýt sáo, như thể tất cả những ngọn núi cao đều bị cậu giẫm nát dưới chân vậy, vô cùng kiêu ngạo.

Mà giờ đây, cậu đã biết cúi đầu thừa nhận khuyết điểm, nói với Minh Nguyệt “Bài này anh cũng làm sai.”

Cảm giác như có một cơn mưa xuân tưới mát vào thế giới của Chu Tự Hằng, làm cho hoa nở chim bay, vạn vật hồi sinh, mọi điều đều trở nên tốt đẹp hơn.

Minh Nguyệt phải mất một lúc lâu mới hoàn hồn.

Chu Tự Hằng tiếp tục xem lại bài thi Ngữ Văn, trước mặt còn mở sẵn quyển sách Văn rồi.

[Ánh nắng chiều thật là đẹp, Vương Bột đã miêu tả rất xuất sắc.] Câu cảm nhận của cậu trở thành trò cười cho cả lớp, nhưng cậu không hề thấy giận, rất nghiêm túc mở sách ngồi tham khảo đáp án chuẩn.

Thầy Vũ dạy Văn không hề biết rằng, số điểm 77 lần này có ý nghĩa như thế nào đối với Chu Tự Hằng.

Ở lần thi tháng trước, điểm Văn của cậu còn chưa được nổi 60 điểm, bài duy nhất mà cậu làm được là ở phần đề tự chọn, còn lần này, Chu Tự Hằng đã làm hết sức có thể, viết một bài văn đủ 800 chữ không hơn không kém.

“anh đang học thuộc lòng à?” Minh Nguyệt chọc nhẹ vào tay cậu.

Chu Tự Hằng cười gật đầu: “anh đang học bài ‘Đoàn ca hành’.” (*) Cậu không giỏi môn Văn lắm, không thể phân tích cảm thụ được, nhưng nếu học thuộc lòng thì sẽ lấy được điểm phần chép chính tả, cho nên cậu phải thật cố gắng.

(*Đoàn ca hành là tên một khúc nhạc phủ, thuộc Tương hoa ca. Tào Tháo có hai bài, đây là bài thứ hai, thể hiện tráng chí và ý nguyện cầu hiển tài. – Từ thivien.net)

“anh thấy bài này rất hay.” Chu Tự Hằng bắt được ngón tay cô bé, lại được đà nắm tay cô bé không buông.

“Vậy có thể nói là Tào Tháo cũng rất xuất sắc.” Minh Nguyệt nghiêm túc nói với cậu, nhưng ngay sau đó lại làm mặt quỷ.

“Cũng có vẻ đúng.” Chu Tự Hằng suy nghĩ một chút rồi cũng thành thật trả lời.

Bộ dạng nghiêm túc của cậu nhìn rất đáng yêu, Minh Nguyệt nhìn mà ngây người, cúi đầu nói tiếp: “Trong bài này anh thích nhất là câu nào? Có phải câu

‘Đôi tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà, thí như triều lộ, khứ nhật khổ đa’ không?” (*)

(*Bản dịch nghĩa từ thivien.net: Trước chén rượu nên hát ca, bởi vì đời người có được bao lâu, tựa như sương sớm, những ngày đã qua sâu khổ biết bao nhiêu.)

một người kiêu ngạo như Chu Tự Hằng, chắc là sẽ thích câu này.

Nhưng cậu lại không gật đầu mà chỉ im lặng, chốc lát sau lại nghiêng đầu, gần từng chữ nói: “anh thích câu ‘Minh minh như nguyệt, hà thì khả xuyết’.”

Vàng trắng sáng kia, đến lúc nào mới hái được đây?

Gương mặt Minh Nguyệt bùng lên sắc hoa đào, cô bé trả lời cậu: “Lúc nào cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Minh Nguyệt là một cô bé rất dễ dỗ mặt xấu hổ, dịu dàng tươi đẹp như nước sông Giang Nam, Chu Tự Hằng thích nhất là ngắm vẻ ngượng ngùng làm say mê lòng người của cô bé, huống hồ cô bé lại còn thẳng thắn đáp lại một câu như vậy nữa.

Chu Tự Hằng không dám hôn Minh Nguyệt, chỉ lại một lần nữa đưa tay vuốt mái tóc dài của cô bé.

Tóc của cô bé rất mềm, nhẹ nhàng quấn trên đầu ngón tay cậu, ngoan ngoãn y như chủ nhân của nó vậy.

Minh Nguyệt cười híp mắt như vàng trắng, lộ ra hai má lúm đồng tiền, cặp lông mi dài như một cái quạt nhỏ.

[Vàng trắng sáng kia, đến lúc nào mới hái được đây?]

[Lúc nào cũng được.]

Nhưng mà anh không nữa.

Chu Tự Hằng thầm nói trong lòng như thế.

Cổ nhân có sở trường về thơ ca, viết ra được những bài rất hay như ‘Đăng Vương Các tự’ và ‘Đoàn ca hành’, nhưng đối với Chu Tự Hằng mà nói thì Minh Nguyệt mới là quyển thi thư hay nhất trên đời này, cứ lật một trang là lại nhận về được một bất ngờ mới, cậu muốn dùng hết quãng thời gian sau này để từ từ chậm rãi, từng chút từng chút, khám phá hết thấy những điều tốt đẹp nhất của cô bé.

...

[Em biết anh ấy hay đi đánh nhau, rất dễ kích động, lại có nhiều khuyết điểm, anh ấy không tốt, khôngđủ giỏi, là điển hình của một cậu trai hư.]

[Nhưng em biết đó chẳng qua chỉ là anh ấy chưa hoàn toàn trưởng thành mà thôi, anh ấy vẫn chưa hiểu được cách để trở thành một người đàn ông thực thụ, và em sẵn lòng chờ, cũng tin tưởng rằng anh ấy sẽ có một ngày thay đổi, trở thành một người con trai tốt.]

[Cho dù Chu Tự Hằng có nhiều điểm xấu thế nào, thì đối với em anh ấy vẫn luôn là người tốt đẹp nhất.]

...

Chu Tự Hằng không muốn phụ sự kì vọng và chờ đợi của Minh Nguyệt, cậu cảm thấy mình phải trưởng thành lên, học cách gánh vác trách nhiệm, như vậy thì mới có thể che gió che mưa cho cô bé được.

Minh Nguyệt không biết những suy nghĩ này của Chu Tự Hằng, chỉ cảm thấy nóng bừng cả người vì ánh mắt của cậu, không còn cách nào khác là lại cúi thấp đầu, tiếp tục đọc lại bài giải mà Chu Tự Hằng viết cho mình.

Lúc cúi đầu, cái cổ trắng nõn mảnh khảnh của Minh Nguyệt lộ ra, một phần ẩn dưới lớp áo đồng phục.

Chu Tự Hằng mới chỉ nhìn thoáng qua, lập tức ép bản thân phải dời đi sự chú ý vào trang sách.

Cậu còn một quãng đường rất dài phải đi, còn một cuộc chiến trường kì phải đánh, phải đi rất xa rất xa, vượt qua núi cao, băng qua sông lớn, mới có thể đến được tận cùng của biển xanh, đưa tay hái vàng trắng sáng từ trên trời cao xuống.

Chu Tự Hằng ngồi học Văn, Minh Nguyệt thì học Toán, còn ở phía bên kia, ngồi bên cạnh Mạnh Bồng Bồng, Bạch Dương cũng rất chăm chỉ nhờ cô bạn này giảng cho mình một số vấn đề mà cậu chưa hiểu.

Mạnh Bồng Bồng có gương mặt thanh tú, khí chất lạnh lùng, nhưng tính cách thì không hề băng giá như vẻ bề ngoài, ngược lại cô bé luôn dùng hết khả năng của mình để giúp đỡ người khác, tất nhiên trong số đó có bao gồm cả Bạch Dương.

Từ ngày Chu Tự Hằng công khai tuyên bố mình yêu sớm, giờ tự học buổi tối, người ngồi cùng bàn với Mạnh Bồng Bồng đã từ Minh Nguyệt đổi thành Bạch Dương béo tròn nhất gan.

Cậu rất sợ cô bạn này, ngồi trên ghế không dám làm ra bất kì một cử động nhỏ nào, hô hấp cũng phải thật nhẹ, không dám nhích lại gần cô bạn dù chỉ một chút, sự trao đổi duy nhất giữa cả hai là người hỏi bài và người giảng bài.

Nhưng kể cả lúc hỏi bài thì Bạch Dương vẫn rất nhát gan, nói có một câu thôi mà áp úng mãi không xong, Mạnh Bồng Bồng nghe mãi mới hiểu được.

Trong tiết thứ ba của giờ tự học buổi tối, Mạnh Bồng Bồng giảng cho Bạch Dương mấy bài Toán, mà hỏi cậu ta câu gì cậu ta cũng không trả lời được.

“Ồ bài điền vào chỗ trống cuối cùng trong đề thi, cậu làm thế nào mà giải được vậy?” Mạnh Bồng Bồng không khỏi thắc mắc, đề bài đưa ra là có một tổ hợp năm quả bóng được sắp xếp theo thứ tự hồng trắng lam vàng và xanh lá, hỏi với thứ tự sắp xếp như vậy thì quả thứ 2005 là màu gì? Đề bài này rất khó, cả khối chỉ có hai người trả lời đúng.

một người là Mạnh Bồng Bồng.

Người còn lại là...Bạch Dương.

thật ra Bạch Dương không sợ Mạnh Bồng Bồng, chỉ là mỗi lần ở trước mặt cô bé, cậu sẽ đều theo bản năng cúi thấp đầu, rất nhiều cảm xúc và suy nghĩ được giấu sau cơ thể mập mạp, khiến cho cậu không dám nói gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy một chút ngọt ngào.

Trong lần thi này, điều làm cho Bạch Dương vui nhất không phải là bài thi Ngữ Văn 110 điểm, mà là việc cậu và Mạnh Bồng Bồng là hai người có đáp án đúng trong một câu hỏi khó.

Cậu cảm thấy đây cũng được coi là có duyên với nhau.

Mặc dù...

“Minh...lần lượt vẽ đủ số quả bóng ra giấy.” Bạch Dương đáp.

Trời ạ!

Thế thì...phải mất bao lâu mới vẽ xong?

Mạnh Bồng Bồng rất ít khi biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài, nhưng lúc này cô bé thật sự không nhịn nổi mà há to miệng, hai mắt chớp liên tục, không nói nên lời.

Bạch Dương ngồi bên cạnh ôm tờ bài thi, cúi đầu, vừa lo lắng vừa xấu hổ.

“Đây là đề thi Toán, chứ không phải môn Mỹ thuật.” Mạnh Bồng Bồng nói.

Bạch Dương yên lặng.

một lúc lâu sau cậu mới trả lời: “Minh biết.”

Nhưng vì mình rất muốn giải ra được nên mới làm vậy, cậu thầm nghĩ trong lòng.

Mạnh Bồng Bồng nhìn cậu, cảm thấy cậu thật sự hơi...có chấp và ngốc nghếch, nhưng cũng có phần thật thà và nghiêm túc.

một cậu con trai quá ngây thơ, Mạnh Bồng Bồng kết luận một câu như thế về Bạch Dương.

Tiếng chuông tan học vang lên, giờ tự học buổi tối đã kết thúc, lúc này là 9 giờ 45 phút.

Chu Tự Hằng đeo Minh Nguyệt về nhà.

Bầu trời đêm cuối tháng mười lấp lánh ánh sao, thời tiết cuối thu mát mẻ dễ chịu, Minh Nguyệt ngồi đằng sau xe đạp, ôm chắc eo Chu Tự Hằng, miệng đọc nhẩm mấy bài thơ cổ.

cô bé đọc một câu, Chu Tự Hằng lại đọc tiếp một câu, cứ như vậy trao đổi với nhau.

“Đọc bài ‘Đoàn ca hành’ đi.” Chu Tự Hằng một tay cầm lái, một tay đút túi áo, cù vào lòng bàn tay Minh Nguyệt.

“Em không đọc.” Minh Nguyệt bị nhột nên giận dỗi đáp.

“Vậy anh đọc.” Chu Tụ Hằng cố tình trêu chọc cô bé, “Đời tửu dương ca, nhân sinh kỳ hà...” (Dịch: Trước chén rượu nên hát ca, bởi vì đời người có được bao lâu.)

Các hàng quán ở cạnh bờ sông đã dọn hàng đóng cửa, những quán bar bắt đầu lên đèn, mấy con thuyền dưới sông truyền đến những tiếng ca, giọng nói của Chu Tụ Hằng hòa cùng với gió thu chui vào tai Minh Nguyệt, cô bé dán sát vào lưng cậu, nhỏ nhẹ phụ họa cùng cậu.

Trời đêm gió lạnh, nhưng nhiệt độ trên người Chu Tụ Hằng lại rất ấm, sống lưng cũng cực kì vững chãi.

Chu Tụ Hằng nghiêm túc đọc thơ, dường như đang muốn bù đắp lại cho những năm tháng mà cậu đã bỏ lỡ.

Cậu đang dần trưởng thành.

Thời gian sẽ không bao giờ phụ người có tâm.

Minh Nguyệt thủ thi sau lưng cậu: “anh Chu Chu cố lên.”

Chu Tụ Hằng không đáp, chỉ quyết tâm nắm chặt lấy tay cô bé.

Từ vị trí thứ 900 lên được đến 500 không phải là chuyện dễ dàng, nhưng từ vị trí 500 tiến lên cao hơn thì sẽ càng gặp nhiều khó khăn hơn nữa, Chu Tụ Hằng rất quý trọng chút thành tựu nhỏ này của mình, hi vọng có thể chia sẻ nó với tất cả những người yêu thương cậu.

Bao gồm Minh Nguyệt và Chu Xung.

Chu Tụ Hằng trở về nhà, lấy phiếu điểm và tất cả bài thi từ trong cặp ra, Chu Xung lại không ở trong phòng, cũng không có trong phòng khách, mà đang ở ngoài sân.

Giờ đã mười giờ tối, ngoài sân có hai người, Tô Tri Song đứng cách Chu Xung khá xa, nhưng bóng dáng rất rõ ràng, giọng nói cũng vừa đủ nghe.

Chu Tụ Hằng yên lặng đứng thẳng một bên.

“...anh vẫn còn liên hệ với mấy người trong ban tuyển sinh kia à?” Tô Tri Song nói.

“không liên quan gì đến cô.” Chu Xung miệng ngậm miếng thuốc, lạnh lùng đáp.

Người trong ban tuyển sinh.

Chu Tụ Hằng bắt được từ máu chốt, trong lòng thoáng run lên.

Cậu siết chặt tờ phiếu điểm trong tay, bỗng dưng không biết phải làm sao.

Có một con gió thổi qua, hình như cậu nghĩ thấy mùi rượu nồng nặc từ trên người Chu Xung bay tới.

Chu Tụ Hằng mím môi, muốn đi lên nói vài lời, nhưng Tô Tri Song đã lên tiếng phản bác: “Thay vì đưa tiền cho bọn họ để đổi lấy những thứ giả dối, sao anh không dùng nó để mời thầy về dạy cho Chu Tụ Hằng?”

Mặc dù trong lòng Chu Tụ Hằng cực kì bài xích Tô Tri Song, nhưng cậu phải thừa nhận rằng, lần này Tô Tri Song đã nói đúng suy nghĩ của cậu.

Cái gì giả thì cuối cùng vẫn cứ là giả, không thể thành thật được.

Chu Xung thì lại không nghĩ vậy, hần vẩy tàn thuốc, mắt kiên nhẫn gắt gong: “Cái gì mà giả dối? Ông đây bỏ tiền, mà cái bằng là bằng thật! Hằng thật giả thật! Thời buổi này có đồ đại học thì cũng được tích sự gì chứ, không phải cuối cùng vẫn chỉ đi làm thuê cho một người còn chưa tốt nghiệp cấp hai như tôi đây sao?”

Dáng vẻ tức giận cựa mạnh của hần nhìn giống hệt Chu Tụ Hằng.

không hổ là hai bố con.

Tô Tri Song mím môi, một lúc lâu không nói được gì, cuối cùng cô hít sâu một hơi, nói với Chu Xung: “Vậy là anh cho rằng Chu Tụ Hằng chắc chắn sẽ thi trượt đại học?”

Chỉ một câu hỏi cũng đủ khiến cho Chu Xung á khẩu.

“Chu Xung, anh làm vậy không chứng tỏ là anh yêu con trai mình, anh chỉ quá chiều nó thôi.” Tô Tri Song nhắm mắt vuốt nhẹ huyệt thái dương, “anh dùng tiền cho con anh vào cấp hai, dùng tiền cho con anh vào cấp ba, giờ ngay cả khi con anh sắp tốt nghiệp, anh lại chuẩn bị dùng tiền để con anh vào được đại học, vậy sau nữa thì sao? anh có thể dùng tiền để lo cho nó suốt cuộc đời hay không?”

“Có gì mà không được?” Chu Xung thở hắt hắt nói.

Tô Tri Song gật đầu: “Tất nhiên là được, nhưng em không đồng ý với cách làm của anh. anh đã bao giờ tự ngẫm lại chưa, chính lối suy nghĩ và cách làm của anh đã khiến cho Chu Tự Hằng mãi mà chưa trưởng thành, luôn lệ thuộc vào anh, cũng làm cho anh cảm thấy rằng con của anh sẽ thi trượt đại học.”

Chu Xung đã hút hết điều thuốc, hắt không đáp, chỉ phả khói thuốc trong miệng ra, nói: “Tôi... quen thế rồi.”

[Quen rồi.]

Chỉ một từ ngắn gọn, cũng đủ để Chu Tự Hằng cảm nhận được sự bất đắc dĩ của bố.

Chu Xung đúng là đã quen rồi.

Quen với việc đứng ra giải quyết hậu quả cho con trai sau khi đánh nhau, quen với việc đưa tiền bồi thường cho người ta khi con trai mình gây chuyện, quen với việc đóng tiền xây dựng cho trường khi thành tích học của con trai không tốt, cũng đã quen giúp con trai chuẩn bị hết thảy mọi thứ.

hắn nhìn ra được sự thay đổi của Chu Tự Hằng, cũng sẵn lòng tin tưởng vào con trai, nhưng lòng hắn vẫn không cảm thấy yên tâm, cho nên vẫn tiếp tục qua lại với những người trong ban tuyển sinh kia, chuẩn bị sẵn cho con trai một con đường.

Chu Tự Hằng không hề mong muốn điều này.

trên người Chu Xung đã không còn thuốc, nhưng hắn vẫn theo bản năng lục tìm trong túi áo.

Có một tia sáng chiếu lên mái tóc đã điểm những sợi bạc của Chu Xung, Chu Tự Hằng bỗng cảm thấy, bố mình già đi nhanh quá.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Chu Tự Hằng hít sâu một hơi, trong lòng chứa đựng biết bao cảm xúc hỗn độn, nói: “Bố, con đã về.”

Cậu làm ra vẻ như chưa nghe thấy gì, nhưng Chu Xung biết, con của hắn nhất định đã nghe được hết rồi.

Trong thoáng chốc hắn hơi giật mình kinh ngạc, nhìn Chu Tự Hằng đang đứng ở cửa sân, toàn thân bị bóng đêm bao phủ, không thấy rõ mặt, chỉ có đôi mắt là long lanh rực sáng. Chu Xung tự nhiên thấy chân hơi vương vãi, cử động thì mới nhớ ra là mình đang giẫm lên điều thuốc.

Trong đầu bỗng hiện ra cuộc nói chuyện vừa rồi giữa mình và Tô Tri Song, Chu Xung không cho rằng mình làm sai, nhưng vẫn cảm thấy bối rối, hắn nói lòng cổ áo, cười nói: “Tiểu tử tông, về rồi đấy à, để bố bảo cô giúp việc làm cho con chút gì đó ăn khuya nhé, bố... bố đi tắm đã.”

Sao lại phải tắm?

Vì người hắn đang nồng nặc mùi rượu và khói thuốc, một mặt hắn không muốn con trai ngửi thấy những mùi này, mặt khác là muốn tìm cái cớ để trốn tránh.

Chu Xung chạy đi rất nhanh, tuy đã hơn bốn mươi nhưng đôi lúc tính tình vẫn như đứa trẻ con vậy.

Ngoài sân khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn lại mùi rượu gắt mũi đọng lại trong không khí.

Chu Tự Hằng cầm tờ phiếu điểm, ním môi, quay về ngồi lại trên ghế salon, tay luồn sâu vào trong mái tóc.

Tô Tri Song cũng đi vào, cô đi giày cao gót, nhưng bước đi lại rất nhẹ nhàng trên sàn đá cẩm thạch.

Lúc đi qua bàn trà, cô bỗng dừng lại vài giây.

Chu Tự Hằng mở mắt ra, trông thấy Tô Tri Song đang nhìn vào tờ phiếu điểm của cậu.

Bị Chu Tự Hằng bắt được là mình đang nhìn trộm, cô cũng không hề cảm thấy chột dạ, chỉ bình tĩnh dùng ánh mắt đáp lại.

Chu Tự Hằng cười khò: “Thành tích này, e là không lọt nổi vào mắt xanh của cô đâu nhỉ?”

Cậu ngồi, Tô Tri Song đứng, khí thế bỗng dung có sự chênh lệch rõ rệt.

Tô Tri Song trầm tư một lúc, trả lời rất đúng trọng tâm: “Rất tốt, tiến bộ 53%, nếu cậu muốn tiến 100 bước, vậy coi như bây giờ đã thành công một nửa rồi.”

Giọng của cô hơi khàn và lạnh lùng, không nghe ra chút cảm xúc nào.

Chu Tự Hằng rất ngạc nhiên, hỏi: “Sao lại là 53%?”

“Tính ra thôi.” Tô Tri Song đáp, “Lần thi tháng đầu tiên của năm lớp 10, cậu đứng thứ 1385, sau một năm, cậu đã vươn lên đứng thứ 651, nếu bỏ đi môn Văn, chỉ tính các môn khoa học tự nhiên thì cậu có thể đạt thứ hạng cao hơn một chút nữa.”

Chu Tự Hằng nhìn vào tờ phiếu điểm, bàn tay đang nắm chặt thành quyền được thả lỏng, lại ngẩng lên nhìn Tô Tri Song, cười nói: “cô nói nghe cũng đúng.”

Dư âm trong lời nói của cậu vẫn chưa hết, Tô Tri Song đang chờ nghe nốt câu tiếp theo.

Nhưng chờ mãi vẫn chỉ là sự im lặng.

Dường như đã trải qua một cuộc giao chiến nội tâm rất lâu, Chu Tự Hằng tinh thần mỏi mệt, cuối cùng áp úng nói: “Ừm...Mấy cái...vở ghi của Trần Tu Tề kia...Có thể đưa tôi mượn được không?”

Chu Tự Hằng quả thực đã tiến bộ được một nửa, còn một nửa còn lại, cậu phải nỗ lực nhiều hơn nữa.

Cả hai người yên lặng thật lâu, nhìn nhau không nói câu gì.

Tô Tri Song đứng thẳng, tư thế khá giống với Trần Tu Tề, gương mặt nhìn cũng có nét giống nhau.

“Được.” Tô Tri Song liếc nhìn Chu Tự Hằng một lượt, nói: “Ngày mai tôi sẽ đưa cho thầy chủ nhiệm của cậu.”

không biết có phải do ảo giác hay không mà Chu Tự Hằng lại nhìn thấy Tô Tri Song hờ hững nở nụ cười.

Nhưng còn chưa kịp nhìn rõ thì Tô Tri Song đã đi ra cửa, cầm tờ văn kiện rồi ra về.

Chu Tự Hằng nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Cậu nói rất khẽ, thậm chí còn cho là Tô Tri Song không nghe thấy.

Sau khi Tô Tri Song rời đi, Chu Tự Hằng vẫn ngồi ngay ngắn trên salon một lúc lâu, cô giúp việc đã làm xong hai bát mì thịt bò để trên bàn.

Bát mì to thơm ngào ngạt, Chu Xung mũi thỉnh như cún, lao một mạch từ trên lầu xuống, nước trên người còn chưa khô hẳn, mùi rượu và khói thuốc đã biến thành mùi sữa tắm ngát hương.

“Thơm chết mẹ đi được!” Chu Xung buộc dây áo choàng tắm, bụng đói cồn cào chạy đến.

hắn cười với Chu Tự Hằng một cái, lộ ra hàm răng trắng sáng: “Sao lại dẫn người ra thế kia, mau ăn đi, không bố ăn hết bây giờ!”

nói thì nói vậy, nhưng vừa cầm đũa lên là hắn lập tức gấp ngay mấy miếng thịt bò từ bát mình sang bát của Chu Tự Hằng.

thật ra thì thịt bò rất nhiều, không cần phải nhường nhau, nhưng theo bản năng Chu Xung vẫn luôn cảm thấy con trai ăn không đủ no: “Ăn nhiều cho mau lớn.” Câu này Chu Xung đã nói từ cách đây mười mấy năm rồi.

hắn vừa nói vừa gấp một miếng mì to cho vào miệng, nuốt vội nuốt vàng, cầm cùi ăn không ngừng.

“Tối nay uống rượu với người ta, bố chưa ăn cơm tối à?” Chu Tự Hằng vẫn không cầm đũa, hỏi.

Cậu chỉ suy đoán thế thôi, nhưng nhìn nét mặt của Chu Xung thì chắc là đúng như vậy rồi.

Chu Xung cắn đứt sợi mì, chán nản nuốt xuống, đưa mắt nhìn Chu Tự Hằng đang ngồi đối diện.

Chu Xung thường ngày nói nhiều, nhưng lúc này dường như đã quên hết từ ngữ.

Chu Tự Hằng bảo cô giúp việc nấu thêm ít mì nữa, sau đó lại quay đầu nói: “Bố.”

Thấy con trai nghiêm túc như vậy, Chu Xung không biết phải làm sao, miệng hắn ngậm một đồng mì, ậm ờ đáp: “Gi con?”

“Con lớn rồi.” Chu Tự Hằng nói, “Bố tin con được không?”

Chu Xung sững sờ.

một lúc sau, hắn mỉm cười đáp: “Được.”

Dường như ngay tại khi chữ “Được” này được nói ra, lập tức có một cơn mưa xuân cực lớn một lần nữa tưới mát vào thế giới của Chu Tự Hằng.

Thời gian đang mài dũa cậu, biến cậu từ một cậu con trai bốc đồng ngây ngô trở thành một người đàn ông thành thực có tri thức, như thể có một thanh gươm lần lượt lột hết những lớp vỏ bọc bên ngoài của cậu xuống, lộ ra một viên ngọc sáng rực rỡ ẩn sâu bên trong.

Kết thúc học kì một, lại tới giữa học kì hai, cái tên Chu Tự Hằng đã lọt vào top 30 trong thứ tự xếp hạng của khối chuyên khoa học tự nhiên.

thật đúng là kì tích.

Gần như tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Từ vị trí thứ hai từ dưới lên, tiến đến top 900, rồi đến 600, sau đó là 500, 400, 300, 200, 100... Mỗi một lần thi tháng cậu đều có tiến bộ, sự tiến bộ cực kì rõ ràng, vừa kiên định lại vừa vững vàng.

Cậu như đang leo núi vậy, từng bước đi đều vô cùng ổn định.

Trước đây đã từng là một nhân vật không quan trọng, giờ thì cậu đã đứng lên trên rất nhiều người rồi, còn trở thành một tấm gương cho việc “Trò hư biết nhận lỗi còn quý hơn vàng” hay “Cố gắng không bao giờ là muộn” nữa.

Thầy Thành vốn không hay biểu lộ cảm xúc cũng phải sung sướng cười ra tiếng trong phòng làm việc, tâm trạng lên lớp mỗi ngày đều rất tốt, bộ quần áo bám đầy bụi phấn như thể cũng tỏa sáng theo cậu.

Tháng năm đã lại đến.

Đối với các học sinh lớp 11 thì ngày nghỉ quả thật rất ít ỏi, mà đặc biệt là các học sinh lớp 11 trường Nhất Trung Nam Thành thì ngày nghỉ gần như là không có, mười mấy quyển sách giáo khoa đã được thầy cô dạy hết, giờ bắt đầu đến ngày ôn tập, áp lực đè nặng trên vai của những cô cậu học trò mới mười bảy mười tám tuổi.

Ban ngày thì các thầy cô siêng năng dạy dỗ, đến tối thì các học sinh lại giành giật từng giây từng phút để làm đề.

Chu Tự Hằng đang tập trung làm bài, trước mặt sách vở chất cao như núi, lớp học rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bút viết vang lên.

Cậu và Minh Nguyệt cùng nhau làm đề thi Lý, giống như rất nhiều cô bé khác, Minh Nguyệt không học giỏi Toán và Lý, thậm chí còn có thể nói là hơi kém, theo như ngày thường thì cả hai sẽ ngồi làm đề, sau khi chữa bài, nếu có chỗ nào không hiểu thì Chu Tự Hằng sẽ giảng cho Minh Nguyệt.

Nhưng tối nay có lẽ là ngoại lệ...

Minh Nguyệt ngủ gật rồi.

Bộ dạng của cô bé trông rất khốn đốn, đang viết viết thì hai mắt nhắm nghiền lại, bút vẫn còn dựng thẳng, nhưng đầu thì lại gục xuống.

Chu Tự Hằng dừng bút, nghiêng đầu nhìn cô bé.

Cậu đang rất cố gắng, Bạch Dương cũng vậy, trước mặt hai người là một chồng sách cao ngất, lại ngồi bàn cuối nên nhìn nó giống như một cái tường chắn vậy, tạo thành một không gian kín đáo và riêng tư, Minh Nguyệt thì đang say ngủ trong thế giới nhỏ bé ấy.

Tuy là học sinh theo nghệ thuật nhưng Minh Nguyệt lại không học trường chuyên, Giang Song Lý có mời giáo viên múa đến nhà dạy kèm riêng cho Minh Nguyệt, cô bé vừa phải lo học văn hóa ở trường lại vừa phải lo học múa, cho nên rất bận rộn.

Chả trách mà đến giờ tự học buổi tối cô bé lại ngủ mất.

Chu Tự Hằng đặt bút xuống, cởi áo khoác ra đắp lên người Minh Nguyệt, động tác của cậu rất nhẹ nhàng, sợ đánh thức cô bé, nhưng dáng vẻ của cô bé khi ngủ trông rất đáng yêu, làm Chu Tự Hằng không kìm được mà ghé mặt lại gần nhìn.

cô bé gối lên cánh tay phải, vì nghiêng đầu nên một bên tóc xõa xuống gò má, những lọn tóc mềm mại chui vào bên trong áo khoác của cậu.

Minh Nguyệt đối với cậu, là vầng trăng sáng lung linh soi sáng mặt biển rộng lớn, quý giá hơn cả châu báu.

cô bé đã mười sáu tuổi, không cần son phấn mà các đường nét trên gương mặt vẫn vô cùng xinh đẹp, khiến người ta nhìn mà muốn yêu thương, ánh mắt của cậu tham lam nhìn cô bé, cô bé ngủ rất say, thỉnh thoảng cái miệng nhỏ lại mấp máy, hai gò má trắng như tuyết được phủ thêm một lớp màu hồng, tựa như viên ngọc sáng dưới ánh bình minh, vừa thanh khiết lại vừa quyến rũ.

Chu Tự Hằng muốn rút cây bút trong tay Minh Nguyệt ra, sợ cô bé không cẩn thận bị đầu bút chọc vào, nhưng cậu mới chỉ khẽ động vào cây bút thì Minh Nguyệt đã mở mắt ra rồi.

cô bé vẫn đang trong trạng thái mơ mơ màng màng, đưa tay dụi mắt cho tỉnh ngủ, duyên dáng ngáp một cái, phụng phịu tự trách mình: “A...Sao lại ngủ

mất rồi!”

cô bé từ trên bàn bò dậy, áo khoác của Chu Tự Hằng cũng theo đà trượt xuống, nhưng cậu đã nhanh chóng bắt được.

Giương mặt cậu tràn ngập nét cười, nhìn rất đẹp trai.

Minh Nguyệt xấu hổ le lưỡi, lúc này cô bé đã tỉnh ngủ rồi, kéo vạt áo Chu Tự Hằng nói: “Xin lỗi anh, không hiểu sao em lại ngủ gật nữa.”

“Còn một không?” Chu Tự Hằng vuốt tóc Minh Nguyệt, lại véo nhẹ mặt cô bé, “Nếu thấy mệt thì ngủ thêm chút nữa đi.”

Minh Nguyệt lắc đầu, cọ cọ lòng bàn tay cậu: “Bọn mình làm đề Lý tiếp thôi.”

cô bé hơi nhức đầu, khô sở nhủu mảy.

Tối nay tiếng ve kêu ngoài sân om sòm, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến sự tập trung của các học sinh.

Chu Tự Hằng một lần nữa cầm bút làm bài, Minh Nguyệt thì cắn đầu bút, cầm tì vào mu bàn tay, nhìn có vẻ không mấy hứng thú.

Lúc Minh Nguyệt giải xong một bài thi Chu Tự Hằng đã làm xong một đề rồi.

Giỏi thật đấy.

Minh Nguyệt ngẩng lên nhìn Chu Tự Hằng.

Người ngoài nhìn vào thì sẽ nghĩ là Chu Tự Hằng bỗng giỏi lên sau một đêm, nhưng Minh Nguyệt biết cậu vẫn chỉ là một người bình thường, thành tích tiến bộ là nhờ vào việc ngày đêm cố gắng không ngừng.

Chu Xung đã mời sáu giáo viên đến dạy kèm tại nhà cho Chu Tự Hằng, chủ nhật hàng tuần là thời điểm mà Chu Tự Hằng bận nhất, không ngừng chuyển động giống như một con quay vậy, sách vở tài liệu học tập cậu cũng mua rất nhiều, sau đó nghiêm túc ngồi đọc, dần dần sách vở của cậu đã có thể xếp thành một bức tường rồi.

Chu Tự Hằng vừa dựa vào sự thông minh vốn có của mình, cũng vừa bỏ ra mồ hôi công sức gấp trăm lần trước đây, tăng tốc không ngừng trên con đường học tập.

Vậy mà trên con đường ấy, Minh Nguyệt lại không thể giúp được gì cho cậu, đã thế trong giờ tự học còn ngủ gật nữa.

Trong lòng cô bé rất áy náy, tủi thân mím môi, nhỏ nhẹ gọi: “Chu Chu.”

“Gi em?” Chu Tự Hằng nghiêng đầu đáp.

“Hình như em chẳng giúp được gì cho anh cả.” cô bé đáng thương ừ ừ nói.

Có đôi khi Minh Nguyệt nghĩ, giá mà mình học giỏi như Mạnh Bồng Bồng thì tốt biết mấy.

Trong ánh mắt long lanh của Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng có thể nhìn thấy hình bóng mình trong đó.

Sao lại không giúp được gì cơ chứ?

cô bé vừa phải học múa lại vừa phải học văn hóa, mỗi ngày đều rất bận rộn, nhưng vẫn cố chấp ngồi cùng cậu vào mỗi giờ tự học buổi tối.

Chu Tự Hằng cào nhẹ chóp mũi cô bé, nói: “không sao hết, em chỉ cần ở yên tại chỗ chờ anh là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

đã là cuối tháng năm, ngày dài đêm ngắn, nhiệt độ tăng cao, tết Đoan Ngọ gần tới, lại chuẩn bị có hội thi thuyền rồng, các tuyển thủ tham gia mau chóng lau rửa sạch những chiếc thuyền màu đỏ, ngày ngày diễn tập trên sông.

Cuộc sống hiện tại của Chu Tự Hằng cũng giống như một chiếc thuyền gỗ, an tĩnh vững vàng trôi trên mặt nước, làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, ngày qua ngày như một vòng tuần hoàn.

Từ sáng sớm cho đến tối muộn, cùng Minh Nguyệt đi đi về về.

Nhưng Chu Tự Hằng thật sự rất thỏa mãn với cuộc sống như vậy.

không còn tự do trốn học, không còn tùy ý đi gây gổ đánh nhau, không vào quán bar ồn ào, tất cả những gì bây giờ cậu có là đồng tài liệu học tập chất cao như núi, là tập đề trải rộng như biển lớn, là những lời ngợi khen của các thầy cô giáo.

Đôi khi cậu cũng muốn từ bỏ, nghĩ rằng “Nếu đã cực khổ như vậy, hay là bỏ quách đi cho xong”, trong đầu không ngừng hiện lên những suy nghĩ tiêu cực, nhưng cuối cùng cậu vẫn quyết tâm không được trở thành một người thất bại.

Minh Nguyệt dạo này thường phải ngủ một giấc trong giờ tự học buổi tối, Chu Xung thì mua sữa tươi chất đầy trong tủ cho cậu. Chu Tự Hằng vô cùng mong đợi được nhìn thấy gương mặt tươi cười của Minh Nguyệt vào mỗi buổi sáng, cũng mong đợi đến tối về nhà sẽ nghe thấy Chu Xung vui vẻ nói “Con trai về rồi đây à!”.

Những điều này kết hợp lại tạo thành một thứ ánh sáng rực rỡ và ấm áp, xóa tan đi lớp sương mù nặng nề bám trên người cậu, khiến cho cậu nhìn thấy được niềm hi vọng vào tương lai.

Chu Tự Hằng muốn trở thành một người tốt, nỗ lực phấn đấu hết mình vì tương lai sau này.

Trong cái tương lai ấy, có Minh Nguyệt, có Chu Xung, còn cụ thể thế nào thì Chu Tự Hằng không thể miêu tả được, thậm chí vẫn còn rất mơ hồ.

Nhưng cho dù vậy thì mỗi lần nghĩ tới, cậu vẫn không tự chủ được mà bật cười, tinh thần dâng cao, tiếp tục cầm bút ngồi làm đề.

Cậu còn không nghỉ trưa, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu vào khung cửa sổ, từng tia sáng đứt gãy rơi xuống trên gương mặt và mái tóc cậu, từng đường nét trên khuôn mặt cậu đều tinh xảo đẹp đẽ như ngọc, đáng vẻ lại vô cùng điềm đạm và hiền lành.

Tựa như một người hoàn toàn khác.

Bạch Dương gục xuống bàn, nghĩ thầm trong lòng.

Cậu ta lại không cho rằng Chu Tự Hằng đang trải qua một cuộc sống ngày qua ngày giống nhau, chiếc thuyền gỗ được cậu chèo ngày một nặng hơn, bọt nước bắn lên cũng mạnh lên từng ngày, những mặt không tốt của cậu gần như đã được thu lại hết, tính tình nóng nảy bốc đồng cũng không còn nữa.

Chu Tự Hằng đang trưởng thành lên qua từng ngày.

Bạch Dương cúi thấp đầu, nghiêng mặt qua một bên nhìn bóng lưng của Mạnh Bồng Bồng, gần như trở thành trung tâm của lớp học vậy.

cô bạn mặc đồng phục học sinh, quạt trần quay ngay trên đầu, làm chiếc áo sơ mi mỏng khẽ lay động, mái tóc ngắn chỉ dài quá mang tai một chút, lộ ra cái cổ thon dài.

Mạnh Bồng Bồng rất gầy, Bạch Dương nhìn mà thầm nghĩ, không biết cơ thể nhỏ bé kia có thể chống đỡ được cái đầu với một bộ não siêu khủng hay không nữa.

Mỗi một cô cậu thiếu niên đều giống như những chú chim non, khi một góc của miếng vải đen che chắn cơ thể được nhấc lên, làm cho những tia nắng chói mắt chiếu vào, cũng là lúc thanh xuân được đánh thức.

Đối với Bạch Dương, tia nắng đó chính là vào một ngày mùa đông rét đậm, trong căn phòng học sáng rực và trống trải, có một cô gái tên là Mạnh Bồng Bồng, đã đẩy bài thi Toán của mình về phía cậu.

Bạch Dương nhớ hơi thở thơm tho lạnh lẽo của Mạnh Bồng Bồng, nhớ sự đụng chạm rất khẽ chỉ tầm 0,1 giây, nhớ gương mặt trắng trẻo và mịn màng như chiếc bánh bao nóng hổi, nhớ những lời mà cô bé đã nói với mình, từng chữ từng chữ đều như tiếng gió xẹt qua bên tai.

Bạch Dương ngồi nhớ lại từng chi tiết, cho đến khi giờ nghỉ trưa đã hết lúc nào không hay.

Cậu vẫn ngo ngắc nhìn bóng lưng Mạnh Bồng Bồng, cô bé dường như cũng cảm nhận được nên quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó lại bình tĩnh quay đi.

Hai ánh mắt nhìn thì rất gần, nhưng cũng lại rất xa, tựa như hai người ở kiếp trước và kiếp sau vậy.

Mãi mãi không thể đến được với nhau.

Bạch Dương thờ dãi.

yêu thầm, cũng giống như việc vụng trộm xây một tòa thành vậy, không để cho bất kì ai nhìn thấy, nhưng vẫn mãi đứng vững trong lòng, dù cho bão táp mưa sa cũng không thể lay chuyển.

Bạch Dương đứng dậy nói với Chu Tự Hằng: “Đại ca, đưa bình nước cho em, em đi lấy nước cho.”

Bình nước của cậu vẫn còn đầy, bình của Chu Tự Hằng cũng vậy.

Chu Tự Hằng ngẩng lên, đặt bút xuống, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt buồn bã và lúng túng chưa kịp che giấu của Bạch Dương.

Sao tự nhiên lại muốn đi lấy nước?

Vì khi ấy Bạch Dương sẽ đi qua lối đi bên cạnh Mạnh Bồng Bồng, tính ra sẽ đi qua đi lại được hai lần, cũng có thể được cọ nhẹ vào áo nhau hai lần. . .

Vừa trẻ con lại vừa đáng yêu, vừa ngốc nghếch mà cũng cố chấp vô cùng.

Chu Tự Hằng đã nhìn thấu tâm tư của Bạch Dương từ lâu rồi.

Cậu nhìn chăm chăm vào Bạch Dương, so với một năm trước thì cậu ta đã gầy đi một chút, nhưng cũng chỉ một chút thôi, so với người bình thường thì cậu ta vẫn béo, dưới hai mắt là quầng thâm rất rộng, nhìn cái mặt như con gấu trúc vậy, lúc này Bạch Dương đang cúi đầu, tay xoắn vào nhau, không dám nói câu nào.

Chu Tự Hằng không vạch trần suy nghĩ của Bạch Dương, cậu mở nắp bình nước ra, làm một hơi uống cạn chỗ nước trong bình.

Tay của cậu thon dài, lại trắng trẻo, lúc cầm bình nước, ánh nắng chiếu vào bàn tay cậu, khiến cho nó nhìn càng thêm đẹp mắt.

Bạch Dương theo bản năng nhìn tay mình, toàn thịt là thịt, năm ngón tay giờ ra không có khe hở.

Chu Tự Hằng không khát, lại uống cả bình nước nên bụng hơi chướng, nhưng cậu không tỏ ra khó chịu, rất tự nhiên đưa bình nước không cho Bạch Dương, đưa tay chùi nước trên khóe miệng.

Hình ảnh này làm cho Bạch Dương nhớ lại nhiều năm về trước.

Lúc ấy cậu bị bọn côn đồ chặn lại đòi tiền, Chu Tự Hằng thì đứng ở đầu ngõ, ánh nắng dường như chỉ tập trung chiếu vào một mình cậu.

Bạch Dương ngơ ngác, không nhận lấy cái bình nước.

“Dê béo.” Chu Tự Hằng gọi.

“Dạ?” Bạch Dương đáp.

“Trước đây anh đã nói với Trần Tu Tề một câu, bây giờ anh nói lại cho mày nghe.” Chu Tự Hằng đặt bình nước xuống, dựa lưng vào tường nói: “Ở bên nhau chính là lời tỏ tình tuyệt nhất, còn chờ đợi, là việc làm ngu ngốc nhất.”

Cậu mặc áo sơ mi đen, gương mặt với những đường nét rõ ràng, từ trán xuống đến quai hàm đều giống như một bức tượng điêu khắc, điểm khiến cho người ta chú ý nhất chính là đôi mắt đen và sâu thẳm.

Đôi mắt mà khi nhìn vào sẽ cảm thấy tin tưởng và an tâm.

Bạch Dương ngơ ngác nhìn Chu Tự Hằng.

Trước khi tiếng chuông vào học vang lên, cậu đáp: “Ừm”

Chu Tự Hằng không biết cái chữ “Ừm” kia của Bạch Dương là có ý gì, chỉ biết là tối nay cái tên dê béo luôn đi theo sau móng cậu kia không biết đã biến đâu mất rồi.

Hoàng hôn đã buông xuống, sắc trời nhuộm màu hoa đào, những đám mây giống như vẩy cá tầng tầng lớp lớp trải rộng khắp bầu trời.

Minh Nguyệt cảm nước và áo khoác cho Chu Tự Hằng, đứng ở bên cạnh sân thể dục.

Cuối tháng năm là khai mạc giải thi đấu bóng rổ của trường, Chu Tự Hằng được mời gia nhập vào đội bóng của lớp, tất nhiên là cậu rất vui vẻ nhận lời.

Minh Nguyệt cảm thấy, đây cũng là một mặt thay đổi của Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng vốn cao ngạo, trước nay chỉ thích một mình, trừ Bạch Dương ra thì cậu không chơi với bất kì cậu con trai nào trong lớp cả, vì thái độ tự cao nên cũng không có ai chủ động đến bắt chuyện làm thân với cậu, ngay cả khi chơi bóng rổ cậu cũng một mình một sân, bá đạo ngang ngược không chịu nhường cho ai.

Nhưng hôm nay, cậu đã thoải mái hòa nhập với mọi người, nhiệt huyết đỏ mề hời ở sân bóng.

Thời gian tập luyện của đội là vào buổi chiều tối.

Chu Tự Hằng cao lớn nên ném bóng rất chuẩn xác, toàn đội chưa có được sự ăn ý, nhưng cậu vẫn rất bình tĩnh chỉ huy mọi người phối hợp với nhau, thái độ khiêm nhường và chân thành không còn gì để chê, vì khí chất đặc biệt và sự tự tin của cậu, các thành viên trong đội đã đồng lòng để cậu làm đội

trường.

Ánh chiều tà kéo dài những cái bóng của các cậu con trai đang chơi trên sân.

Trong số đó, Chu Tự Hằng là người tỏa sáng nhất.

Sau khi cậu lại một lần nữa hoàn thành màn ba bước lên rỗ đẹp mắt, Minh Nguyệt lập tức nghe thấy tiếng hoan hô và gào thét của một nhóm nữ sinh.

Minh Nguyệt không quen mấy cô bạn kia, nhưng cô bé biết, những tiếng reo hò đó là dành cho Chu Tự Hằng.

Trong lòng vừa tự hào lại vừa khó chịu, Minh Nguyệt cắn đôi môi đỏ mọng, khẽ dậm chân một cái, hô theo: “Cố lên.”

Tiếng của cô bé không lớn nên rất dễ dàng bị áp đảo, nhưng giọng nói dịu dàng dễ nghe đó, Chu Tự Hằng chỉ thoáng nghe cái là phân biệt được ngay.

Minh Nguyệt đứng bên ngoài sân, dáng vẻ duyên dáng yêu kiều, ôm áo khoác và bình nước của cậu, miệng nói cố lên, thậm chí còn hơi kích động nhún nhảy nữa, làm mái tóc đen dài cũng đung đưa theo.

Nhìn xuống một chút thì sẽ thấy bắp chân thon gầy trắng như tuyết của cô bé lộ ra bên ngoài.

Chu Tự Hằng nhíu mày, đưa tay ra dấu tạm dừng rồi chạy đến chỗ Minh Nguyệt đứng.

Thấy cậu đi tới, Minh Nguyệt ngờ ngạc không hiểu gì, cô bé quay đầu nhìn xung quanh, lại chớp mắt hỏi: “Sao vậy?”

“anh quên mất không xịt nước hoa cho em” trên mặt cậu chảy xuống những giọt mồ hôi trong suốt, làn da trắng trẻo đỏ lên vì vận động nhiều, đầu tóc cũng ướt đầm mồ hôi, dán chặt vào hai bên thái dương, càng làm nổi bật lên đôi mắt đen sáng rực như lưu ly.

Cậu vừa dịu dàng nói vừa rất tự nhiên lấy lọ nước hoa nhỏ từ trong túi áo khoác mà Minh Nguyệt đang cầm, Nam Thành vào hè rất nhiều muỗi, da Minh Nguyệt mềm mại nhẵn nhụi nên thường xuyên bị muỗi đốt, ngứa mà không dám gãi, sợ để lại sẹo.

Minh Nguyệt còn chưa kịp nói gì thì Chu Tự Hằng đã ngồi xổm xuống, cẩn thận xịt nước hoa từ mắt cá chân lên đến đầu gối cô bé.

“Chu Chu...” Minh Nguyệt không kiềm lòng được mà gọi, giọng nhỏ xíu như cái lông vũ lướt qua đám mây vậy.

“Gi em?” Chu Tự Hằng ngẩng đầu lên, động tác trên tay thì vẫn không dừng lại.

Minh Nguyệt nhìn thẳng vào đôi mắt cậu, lập tức bị cuốn vào sự dịu dàng ấy.

cô bé dường như đã quên mất hết từ ngữ rồi, lần nào cũng vậy, Chu Tự Hằng vừa ngồi thấp xuống, vừa giúp cô bé xịt nước hoa lên chân.

hiện giờ cậu đã cao 1m87, lúc này lại cúi người gập chân cho thấp xuống, nhìn có phần gượng gạo.

Ánh nắng chiều chiếu rọi xuống mặt đất, ngay tại sân thể dục rộng lớn, mọi người đang đánh bóng rổ, hết thầy đều giống như đang làm nền cho Chu Tự Hằng vậy.

Minh Nguyệt vì thế mà tim đập rất nhanh.

Chu Tự Hằng không phát hiện ra là cô bé đang đỏ mặt, bởi vì chính cậu cũng đang rất căng thẳng, đầu ngón tay xịt nước hoa cũng hơi run lên, trong lúc vô ý có chạm vào làn da mềm mại trắng nõn của cô bé. Đây là lần đầu tiên cậu chạm tay vào chân Minh Nguyệt, vì thường xuyên tập múa nên đôi chân này cực kì trắng, lại trắng như ngọc, phần mắt cá chân thì vô cùng mảnh mai.

Minh Nguyệt giật mình, chân khẽ run lên.

Chu Tự Hằng không dám chạm vào thêm, cũng không dám nhìn nữa, lập tức đứng dậy.

“Cảm ơn anh...” Minh Nguyệt lắp bắp nói.

“Nhớ chỉ được nhìn một mình anh chơi bóng thôi đấy!” Chu Tự Hằng cười nói, “Biết chưa Minh công nương?”

một câu nói của cậu, khiến cho Minh Nguyệt mãi mà chưa thể lấy lại tinh thần.

Sau khi luyện tập xong một trận, ánh mặt trời đã tắt, bỗng có người chạy vội tới chỗ Chu Tự Hằng đang đứng.

“Đại ca... Bạch Dương... Bạch Dương... cậu ấy... cậu ấy... nhảy xuống sông rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Bạch Dương nằm trên giường bệnh của bệnh viện, nhìn chai thuốc đang từng giọt từng giọt chảy xuống truyền vào tay mình, tựa như những giọt nước mắt đang rơi trong lòng cậu vậy.

Liệu mình sẽ thích một người như thế nào nhỉ?

đã một thời gian dài Bạch Dương tự hỏi mình như vậy, nhưng cậu còn chưa kịp nghĩ ra từ gì để hình dung thì Mạnh Bồng Bồng đã xuất hiện rồi xâm chiếm toàn bộ đầu óc cậu.

Cậu thích Mạnh Bồng Bồng.

Thích cô bạn ấy như thích bánh bao thịt, mì Dương Xuân, thịt kho tàu, mà không, có lẽ so với những thứ đó thì cậu thích Mạnh Bồng Bồng hơn một chút.

Là sự ngưỡng mộ, sùng bái, rồi khao khát mà không thể có được, tựa như dải ngân hà xa xôi. Cậu không phải Ngưu Lang, Mạnh Bồng Bồng cũng chẳng hề thích cậu, hết thấy, đều chỉ là một mình cậu đơn phương tình nguyện.

Bạch Dương chỉnh ống để tốc độ truyền dịch được nhanh hơn một chút, nước thuốc chảy dọc theo cái ống nhựa, qua kim tiêm chảy vào trong máu cậu, cảm giác vừa lạnh vừa đau nhức, phải như vậy thì mới khiến cho cậu không thể suy nghĩ lung tung được nữa, yên lặng nằm ngửa trên giường bệnh, mắt nhìn vào không trung.

một lúc sau, cửa phòng bệnh mở ra, Bạch Dương theo bản năng co rúm người lại, vung chân lên phủ kín toàn thân, nhưng vì quá mập nên chân chỉ che được đầu mà không che được chân, cuối cùng cậu đành co rúc người lại như trái bóng.

Bốn bề xung quanh đều là màu trắng, trần cũng trắng, chỉ có bầu trời đêm bên ngoài là màu đen.

Chu Tự Hằng trực tiếp đi về phía giường bệnh, nhìn chai truyền dịch đang chảy rất nhanh.

“Nhảy sông xong giờ đầu óc cũng bị úng nước luôn rồi à!” Chu Tự Hằng vội vã từ trường học chạy tới đây, trong lòng vốn đã tức giận rồi, giờ lại thấy Bạch Dương chỉnh ống để truyền dịch nhanh, cậu thật sự không thể chịu nổi phải mắng một câu.

Miệng thì mắng vậy, nhưng cậu vẫn đưa tay chỉnh lại cho chai dịch chảy với tốc độ bình thường.

Bạch Dương không lên tiếng, người co rúm lại không nhúc nhích, Chu Tự Hằng phải tận dụng lợi thế sức mạnh của mình để lôi cậu ta từ trong chăn ra.

Lúc này Chu Tự Hằng mới nhìn rõ được bộ dạng của Bạch Dương.

Bạch Dương tuy mập nhưng lại có làn da trắng nõn như đậu hũ, tính tình xấu hổ lại nhất gan, cái mặt béo nhìn cũng không đến nỗi nào, cái miệng nhai thức ăn nhìn như con gấu trúc. Nhưng lúc này, cậu ta đang tựa vào giường bệnh, chần chập trên người bị xô lệch, sắc mặt tái nhợt, môi cũng thâm tái cả lại.

Bạch Dương vẫn hơi sợ, hai tay giữ chặt lấy cái chăn không chịu buông ra, hai chân co lại.

Cảnh tượng này rất giống với nhiều năm về trước.

Chu Tự Hằng nhớ lại lần đầu gặp Bạch Dương, cậu ta bị bọn côn đồ đuổi theo đòi tiền phí bảo kê, trên mặt bị thương đầy những vết xanh tím, cũng co rúm người lại như vậy, trốn trong con ngõ nhỏ.

Thoáng cái đã năm năm trôi qua, vậy mà Bạch Dương giờ đây vẫn là một cậu con trai béo ú nhất gan, luôn thu mình lại trong cái vỏ ốc.

Chẳng lớn lên được chút nào.

Lừa gạt trong lòng Chu Tự Hằng giống như bị một chậu nước lạnh dập tắt.

Cậu kéo cái ghế lại rồi ngồi xuống, thờ dài nói: “anh đóng tiền thuốc thang cho mày rồi, đêm nay ở lại viện để bác sĩ theo dõi, rồi mới quyết định được là ngày mai có được xuất viện không.”

“Vậy...Chờ lúc nào bố mẹ em từ Bắc Kinh về, em sẽ trả tiền cho anh...” Bạch Dương thều thào nói không ra hơi.

Câu nói này cũng lập tức gọi lên sự quen thuộc.

...

[Đại ca, em...em đưa hết cho anh, anh...anh cầm đi ạ!]

[anh đây không thêm chút tiền nhỏ đó, anh không thiếu tiền.]

...

Dường như chỉ trong nháy mắt, cậu và Bạch Dương, từ hai đường thẳng song song, trở thành anh em tốt của nhau.

Chu Tự Hằng nhếch môi nói: “không cần trả, anh mày không thiếu tiền.”

Bạch Dương sợ run người.

“không định nói cho anh mày nghe lý do mày nhảy xuống sông à?” Chu Tự Hằng nghiêng người về phía trước, sống lưng cong lại.

Bạch Dương được các đội viên trong đội đua thuyền rồng kéo lên từ dưới sông.

Cuối tháng năm, tết Đoan Ngọ sắp đến, vì để cho các đội đua thuyền được luyện tập thuận lợi, người ta đã xả nước từ trên thượng nguồn xuống, cho nên nước sông sẽ sâu hơn bình thường một chút, vậy mà Bạch Dương còn chọn lúc chiều tối, khi các đội đua thuyền đã vãn gần hết để nhảy xuống sông.

Chu Tự Hằng biết Bạch Dương sợ nước, đặc biệt là nước ở sông Tân Hoài.

Năm ngoái cũng vào đợt này, Bạch Dương đã bị trượt chân ngã xuống sông một lần, bị sặc đến nỗi thở không ra hơi, từ đó về sau mỗi lần đi qua đó, Bạch Dương đều luôn rất cẩn thận.

một người sợ nước như vậy, sao tự nhiên lại nhảy xuống sông?

không muốn sống nữa hay sao.

Chỗ Bạch Dương nhảy xuống lại đúng là chỗ sâu nhất, nếu không có một đội thuyền rồng tranh thủ tập thêm một lần nữa thì e là Bạch Dương sẽ hoàn toàn chìm sâu dưới lòng sông rồi.

Chu Tự Hằng thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc là Bạch Dương đã bị yêu ma quỷ quái phương nào nhập vào mà lại làm ra chuyện như vậy.

Bạch Dương vẫn đờ đẫn một lúc, hồi lâu sau mới ngẩng lên, hai mắt ngập nước nói: “Đại ca, có phải anh cảm thấy em rất vô dụng hay không?”

Cậu thật sự quá vô dụng mà, tính tình nhất gan sợ đủ thứ, yếu ớt không thể tả.

“không phải mày vẫn còn có một người đại ca là anh đây sao?” Chu Tự Hằng nói.

Cậu hơi nghiêng người về phía trước, sắc mặt trầm trọng, dù mới chỉ là một cậu con trai mười bảy mười tám tuổi, nhưng cậu đã có thể xử lý ổn thỏa rất nhiều chuyện, có thể tự mình đảm đương mọi việc, là hình mẫu mà Bạch Dương muốn trở thành.

Thời kì phản nghịch, Chu Tự Hằng kiêu căng ngạo mạn, cư xử tùy ý, còn bây giờ khi đã hiểu chuyện, cậu lại giữ được sự bình tĩnh và điềm đạm.

đi theo cậu, Bạch Dương nhất gan không hề phải lo lắng hay sợ hãi bất cứ chuyện gì, thậm chí ở bên cạnh lâu năm, Bạch Dương còn học được vài chiêu từ người đại ca này.

Chỉ là hơi có chút...

“Em...” Bạch Dương ho khan hai tiếng, “Em tỏ tình với Mạnh Bồng Bồng rồi.”

Đại ca của cậu đã nói với cậu - Ở bên nhau là lời tỏ tình lâu dài nhất, chờ đợi là việc làm ngu ngốc nhất.

Nhưng Mạnh Bồng Bồng lại chẳng thêm để tâm đến thành ý của cậu.

cô bạn ấy rất lý trí và chân thành trả lời: “Mình không thích cậu, càng không bao giờ có chuyện sẽ ở bên cậu.”

“Tại sao?” Bạch Dương cũng giống như những cậu thiếu niên khác, bướng bỉnh muốn nhận về một đáp án rõ ràng.

Mạnh Bồng Bồng không trả lời câu hỏi của cậu mà hỏi lại: “Có những việc cậu biết chắc chắn rằng nó không tốt, sẽ tạo thành hậu quả xấu cho tương lai sau này, liệu cậu có còn tiếp tục làm nữa hay không? Nhất định là không, đúng chứ?”

Bạch Dương rất đồng ý với câu nói của Mạnh Bồng Bồng, nhưng cậu quyết không gật đầu.

Mạnh Bồng Bồng lại nói tiếp: “Giống như việc cậu sợ nước vậy, cho nên cậu sẽ không bao giờ ngu ngốc mà nhảy xuống sông. Mình sẽ không yêu sớm, cho nên mình không thể chấp nhận lời tỏ tình của cậu được.”

Ngay khi Bạch Dương đang kể lại đầu đuôi sự việc cho Chu Tự Hằng thì Mạnh Bồng Bồng cũng đã ngồi ở cái ghế dài trong vườn hoa của bệnh viện, kể lại sự việc cho Minh Nguyệt nghe.

Bạch Dương nhảy xuống sông Tần Hoài là vì một câu nói kia của Mạnh Bồng Bồng, trong lòng cô bé ngoài sự áy náy ra thì còn xen lẫn cả sự kinh ngạc.

“Minh cứ nghĩ là...Cậu ấy...Rất nhát gan...” Mạnh Bồng Bồng áp úng nói, cầm chặt tay Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt thấy tay Mạnh Bồng Bồng rất lạnh, còn hơi rịn mồ hôi, lộ ra sự yếu đuối, trong ấn tượng của mọi người, Mạnh Bồng Bồng là một cô bạn rất lý trí và quyết đoán, chứ không hoang mang và bối rối như lúc này.

“Đúng! Bạch Dương rất nhát gan!” Bồng có tiếng nói vang lên, Chu Tự Hằng từ trong phòng bệnh đi xuống đây, bước nhanh về phía Mạnh Bồng Bồng.

Mạnh Bồng Bồng lập tức đứng dậy.

Chu Tự Hằng tiếp tục nói: “Bạch Dương cũng rất mập! Thành tích học không tốt! Lại còn tham ăn! Cực kì nhát gan! Trông thấy con chuột thôi cũng giật mình được! Ngay cả khi bị thầy cô ném phấn vào cũng không dám tránh! Nhưng Mạnh Bồng Bồng, cậu phải nhớ một điều rằng, Bạch Dương tuy nhát gan là thế, nhưng vì thích cậu, nó đã không chút do dự mà nhảy xuống sông đấy!”

“Ngay đến cả tính mạng của mình nó cũng không cần nữa rồi!!!”

Đây là lần đầu tiên Mạnh Bồng Bồng thấy Chu Tự Hằng kích động đến vậy, từng câu từng chữ của cậu như hóa thành mưa đá đánh mạnh vào lòng Mạnh Bồng Bồng, khiến cô bé không khỏi sợ hãi lao đảo lui về sau một bước.

May có Minh Nguyệt đã kịp thời đỡ lại.

“Bạch Dương chắc đói bụng lắm rồi, ở đây có cháo này.” Minh Nguyệt nói với Chu Tự Hằng, lại vỗ vai Mạnh Bồng Bồng, “Cậu vào thăm cậu ấy đi.”

Cháo không phải là của Mạnh Bồng Bồng mua, mà là Minh Nguyệt mua, nhằm tạo cơ hội cho Mạnh Bồng Bồng vào gặp Bạch Dương.

Chu Tự Hằng không nói nữa, cậu đứng bên cạnh Minh Nguyệt, tay rút túi quần, bộ đồ và mái tóc đen dường như tan vào trong đêm tối.

Mạnh Bồng Bồng mím môi, run rẩy cầm lấy cháo rồi đi vào viện.

“Bạn ấy không cố ý mà.” Minh Nguyệt kéo Chu Tự Hằng ngồi xuống ghế, tuy lời giải thích có hơi qua loa, nhưng cô bé vẫn muốn nói giúp Mạnh Bồng Bồng một câu.

“anh biết, là tại Bạch Dương nó ngu quá.” Chu Tự Hằng ôm vai cô bé nói.

Ngủ đến mức nào? Phải nói là cực kì cực kì ngu!

Nhưng câu đó Chu Tự Hằng không nói ra ngoài.

Cậu thật sự rất lo cho Bạch Dương, Bạch Dương muốn nhát gan à? không hề, hồi nhỏ cậu ta cũng là một đứa trẻ rất hiếu động, Bạch Dương muốn béo sao? Cũng không đâu, chỉ là cậu ta không kìm chế được cái mồm của mình thôi.

Chu Tự Hằng dựa đầu vào vai Minh Nguyệt, nói: “Bạch Dương đã gọi anh là đại ca suốt năm năm nay rồi.”

Câu này Chu Tự Hằng nói rất nhỏ, sau đó còn khẽ thở dài một tiếng.

Có rất nhiều con ếch muốn được hôn, nhưng chỉ có một con biến thành hoàng tử.

Con đường yêu thầm này, Bạch Dương thật sự phải đi rất vất vả.

Chu Tự Hằng nhìn thấy được hình bóng của mình từ cậu ấy.

Nếu bây giờ trao đổi thân phận, Bạch Dương đổi thành cậu, Mạnh Bồng Bồng đổi thành Minh Nguyệt, cô bé ấy cũng từ chối cậu như vậy, cũng nói ra câu đó, vậy liệu cậu có giống như Bạch Dương mà nhảy xuống sông Tần Hoài hay không?

Chu Tự Hằng trầm nghĩ, chắc là có.

Nhưng thật may, người mà cậu thích là Minh Nguyệt.

Lúc cậu nóng vội muốn nhận được câu trả lời từ Minh Nguyệt, cô bé đã nhỏ nhẹ nói: “Em đang gật đầu.” Vừa đáng yêu lại vừa dũng cảm.

Sao mà cậu lại may mắn đến thế.

“Tiểu Nguyệt Lọng.”

“Dạ?” Minh Nguyệt quay đầu nhìn cậu, hai mắt sáng như sao.

“Cho anh hôn một cái.” Cậu nhẹ nhàng ôm lấy mặt cô bé.

*

Mạnh Bồng Bồng gõ cửa đi vào phòng bệnh.

Y tá trưởng tuổi trung niên đổi một chai truyền nữa cho Bạch Dương, nhìn thấy Mạnh Bồng Bồng đến thì nói: “Thực quản của bệnh nhân bị tổn thương do nhiễm lạnh, dẫn đến việc nói hơi khó khăn, mấy ngày tới chỉ được ăn thức ăn lỏng thôi nhé.”

nói xong y tá trưởng liền đẩy xe rời đi, Mạnh Bồng Bồng đứng tại chỗ một lúc rồi mới đi đến cạnh giường.

Bạch Dương có chút ngoài ý muốn, hoặc có vẻ vẫn hơi sợ, theo bản năng muốn kéo chăn che kín mặt, nhưng tứ chi lại cứng nhắc, dưới ánh mắt của Mạnh Bồng Bồng, cậu không thể nhúc nhích được cơ thể, chỉ đành rũ mắt xuống.

Nhìn cậu giống như con thú nhỏ bị thương nặng, đang nằm thở dốc yếu đuối dưới bãi bùn.

...

[Bạch Dương rất mập! Thành tích học không tốt! Lại còn tham ăn! Cực kì nhát gan! Trông thấy con chuột thôi cũng giật mình được! Ngay cả khi bị thấy cô ném phấn vào cũng không dám tránh!]

[Nhưng Mạnh Bồng Bồng, cậu phải nhớ một điều rằng, Bạch Dương tuy nhát gan là thế, nhưng vì thích cậu, nó đã không chút do dự mà nhảy xuống sông đấy!]

...

Từng câu nói ấy lại một lần nữa xoay vòng trong đầu Mạnh Bồng Bồng.

cô bé hít sâu một hơi, mở hộp đựng thức ăn ra, trong đó là một bát cháo cá nóng hổi.

“Cậu có muốn ăn một chút không?” cô bé hỏi.

Mạnh Bồng Bồng không quen với việc chăm sóc quan tâm người khác, nói được một câu kia tuy hơi lạnh nhạt nhưng đã là có tiến bộ rồi.

Bạch Dương không ngược mắt lên, như người mất hồn nhìn vào mu bàn tay, chỗ đó đã đổi một mùi kim khác, vì để cho thuốc chảy quá nhanh nên hơi bị sưng.

[Ngay đến cả tính mạng nó cũng không cần nữa rồi.]

Mạnh Bồng Bồng nhớ lại những lời này, cô bé bung bát cháo lên, xúc một thìa rồi đưa đến trước miệng Bạch Dương.

Bạch Dương há miệng ăn, phải mất rất nhiều thời gian mới nuốt xuống được.

“Cậu không thích ăn cháo à?” Mạnh Bồng Bồng lại hỏi, “Thế cậu muốn ăn gì?”

Mặt của cô bé có ánh đèn chiếu vào nên càng thêm trắng, cái cằm tròn tròn rất đáng yêu.

“Mình muốn ăn bánh bao.” Bạch Dương chỉ cử động miệng chứ không phát ra tiếng được, “Bánh bao thịt.”

“Nhưng bây giờ cậu chỉ được ăn thức ăn lỏng thôi.” Mạnh Bồng Bồng kiên nhẫn nói.

Lúc cô bé làm mặt lạnh nhìn giống như một pho tượng điêu khắc không cảm xúc, khiến cho người ta sợ hãi.

Chu Tự Hằng đã từng trêu Bạch Dương là – [Dê béo, mày sợ Mạnh Bồng Bồng như vậy, ví dụ mà sau này người ta có trở thành vợ mày thì chắc là ngày nào mày cũng phải quỳ ván giặt đồ nhỉ?]

Bạch Dương nghĩ lại, lúc ấy mình trả lời như thế nào nhỉ?

Lúc ấy, cậu đã lác đầu nói: “không được không được.”

Nhưng hiện giờ, Bạch Dương lại nghĩ, nếu Mạnh Bồng Bồng đồng ý làm vợ mình thật, thì cậu sẵn sàng quỳ ván giặt đồ mỗi ngày luôn.

Nhưng mà Mạnh Bồng Bồng lại không muốn.

Cuối cùng cậu cũng ngược mắt lên, yên lặng nhìn Mạnh Bồng Bồng, từ mái tóc ngắn xuống đến cái cổ mảnh mai, từ đôi mắt sáng cho đến đôi môi nhỏ xinh, rồi dừng lại ở gương mặt cô bé, trắng trẻo giống như vỏ bánh bao vậy.

“Mình muốn hôn má cậu một cái.” Cậu tha thiết nói với Mạnh Bồng Bồng.

Mạnh Bồng Bồng không đáp, mãi về sau mới từ từ nghiêng một bên mặt sang.

Hành động này nghĩa là ngầm đồng ý.

Bạch Dương chậm chạp ghé mặt vào, tựa như một thước phim quay chậm, cuối cùng cực kì nhẹ nhàng chạm môi vào má Mạnh Bồng Bồng.

“Cảm ơn cậu.”

Và cũng tạm biệt cậu, Bạch Dương thầm nói trong lòng như vậy.

Có thể sau này, cậu sẽ không dừng cảm được như hôm nay nữa, nhưng cậu vẫn muốn cảm ơn Mạnh Bồng Bồng, cảm ơn vì đã cho cậu biết thế nào là yêu thầm, thế nào là thanh xuân, cảm ơn vì đã cho cậu biết, cảm giác khi hôn là như thế nào.

một Bạch Dương dừng cảm của ngày hôm nay, sẽ chỉ xuất hiện duy nhất một lần trong đời, cho nên cậu cũng cực kì nhanh thầm nói câu tạm biệt với chính bản thân mình.

Mạnh Bồng Bồng nhìn Bạch Dương.

Dường như có một sự thay đổi không tiếng động nào đó đang phát sinh trên người cậu, khiến cho cô bé hơi sững sốt.

“Bạch Dương.” cô bé nhìn bát cháo trong tay, “Đợi khi nào thi xong đại học, nếu chúng mình có thể học cùng một thành phố, nếu lúc đó cậu vẫn còn thích mình... thì... chúng mình thử yêu một lần nhé.”

Bạch Dương ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Phòng bệnh lúc này trở nên sáng rực rỡ, như được rải đầy ánh trắng.

Đây là lần đầu tiên, Mạnh Bồng Bồng đi ngược lại lý trí của mình.

cô bé cảm thấy, không phải là mình thương hại Bạch Dương, mà là cô bé đang học cách dừng cảm, giống như cậu ấy vậy.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Từ sau ngày hôm đó, tốc độ giảm cân của Bạch Dương đã có thể nhìn thấy rõ bằng mắt thường rồi.

Vì để nước tràn vào thực quản nên gây hậu quả nghiêm trọng hơn các bác sĩ nghĩ rất nhiều, suốt một tháng trời, Bạch Dương chỉ dựa vào thức ăn lỏng và chút đồ ăn dặm để duy trì dinh dưỡng và các chức năng của cơ thể, đối với Bạch Dương thì chẳng khác nào muối bỏ biển.

Bây giờ đến cả ba chày một mặn cũng không hi vọng được rồi, bát cháo trắng nóng hổi thơm phức dù có ngon đến đâu thì cũng không có hương vị ngọt ngào của thịt kho tàu.

Cũng chính vì vậy nên cân nặng của Bạch Dương cũng giảm đi nhanh chóng, thực ra Bạch Dương vốn không bị mập vì nhu cầu ăn uống của cơ thể, mà chủ yếu ảnh hưởng bởi tinh thần. Ám ảnh hồi nhỏ bị giấu kín trong không gian nhỏ hẹp bốn ngày liền đã khiến Bạch Dương rất sợ cái cảm giác bị đói bụng, cho nên cậu mới liều mạng mà ăn, ăn từ sáng đến tối, cái miệng không lúc nào ngừng được, dạ dày vì thế mà giãn to ra, dinh dưỡng nạp vào quá mức dẫn đến thể trọng vượt chỉ tiêu như hôm nay.

Cục trưởng Bạch vội vã trở về từ Bắc Kinh, thấy con trai nằm trên giường bệnh gầy đi trông thấy, cảm xúc trong lòng không thể nói thành lời.

“Trước kia ấy mà, tôi luôn muốn con trai gầy đi một chút, để không phụ công tôi đặt cho nó cái tên Bạch Dương đẹp đẽ như vậy, nhưng mà bây giờ...” Cục trưởng Bạch chà xát mặt, nói chuyện với thầy Thành đến thăm Bạch Dương, “Haizz, không hiểu sao lại rơi xuống sông nữa... Gầy đi cũng tốt, sau này tôi không phải lo nó sẽ mắc nhiều bệnh nữa rồi.”

Vị cục trưởng này ở trước mặt người khác thì luôn phong độ tỏa sáng, công tư nghiêm minh, nhưng nhắc đến con trai là lại không thể giấu được nỗi phiền muộn.

“Mười mấy năm trước, trong nhà xảy ra chuyện, lúc đó tôi không ở bên cạnh con, giờ nó bị thế này, tôi cũng lại không thể kịp thời trở về. Người làm cha tôi đây, đúng là thất bại mà.” Cục trưởng Bạch lâm bẩm, không biết là đang nói với thầy Thành hay là tự nói với mình nữa, cuối cùng còn đưa tay lên gạt nước mắt.

Nguyên nhân Bạch Dương rơi xuống sông được che giấu bởi lý do bị ngã trượt chân, mà sự thật bên trong đó, đã trở thành một bí mật nhỏ của bốn người Bạch Dương, Mạnh Bồng Bồng, Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt.

Vì sức khỏe không tốt nên Bạch Dương phải nghỉ học một thời gian, mà lúc này đang là học kì hai của lớp 11, là thời điểm rất quan trọng, thầy Thành vô cùng đau đầu vì chuyện này, nhưng ngoài dự liệu của ông, Mạnh Bồng Bồng rất sẵn lòng đến dạy kèm cho Bạch Dương vào mỗi Chủ Nhật hàng tuần.

“Cậu làm vậy vì thấy áy náy trong lòng sao?” Minh Nguyệt hỏi.

“không phải.” Mạnh Bồng Bồng đáp.

Mạnh Bồng Bồng không phải là một cô bé bị tình cảm chi phối, cô bé là một người cực kì lý trí, bố mẹ đều là những luật sư nổi tiếng ở Nam Thành, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, hiểu rõ phải trái trắng đen, lúc Minh Nguyệt bị người ta nói xấu và đồn đại vô căn cứ, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Mạnh Bồng Bồng là dùng luật pháp để xử lý, kiện bọn họ tội phi báng.

Cho nên, khi Mạnh Bồng Bồng nói “không phải”, thì Minh Nguyệt cũng tin là không phải.

Minh Nguyệt đã từng gặp Mạnh Bồng Bồng trong viện khi cô bạn đến dạy kèm cho Bạch Dương, tóc của cô ấy vẫn ngắn như thế, vóc dáng cũng mảnh mai, gương mặt vẫn trắng trẻo và lạnh lùng, nhưng có lẽ do ánh nắng tháng sáu quá rực rỡ, nên Minh Nguyệt nhìn ra được sự ấm áp toát ra từ trên người của Mạnh Bồng Bồng.

Bỗng nhiên cô bé nhận ra, trong giai đoạn mà cả số tuổi lẫn tâm hồn đều thay đổi nhanh chóng này, người trưởng thành lên không chỉ có Chu Tự Hằng và mình, mà còn có Bạch Dương và Mạnh Bồng Bồng, cùng hàng ngàn hàng vạn những cô gái chàng trai đang sống trong thời thanh xuân giống như bọn họ nữa.

Tháng sáu nóng như lửa đã lại đón thêm một lứa học sinh đi thi tốt nghiệp trung học, Trần Tu Tề không phụ sự mong đợi của mọi người, trở thành thủ khoa chuyên khoa học tự nhiên của thành phố Nam Thành, cùng với đó là sự tiến bộ của Chu Tự Hằng, khi cậu đã thành công lọt vào top 10 của khối 11 chuyên khoa học tự nhiên.

Ở buổi sinh hoạt chào cờ đầu tuần, hiệu trưởng bước lên phát học bổng cho các học sinh lớp 11 và 12.

Hôm đó là một ngày đẹp trời, trường Nhất Trung Nam Thành dựa theo lệ cũ biểu dương các học sinh vừa kết thúc kì thi tốt nghiệp trung học, cũng đồng thời triệu tập các học sinh lớp 11 lại để lắng nghe kinh nghiệm từ các đàn anh đàn chị đi trước.

Trần Tu Tề nhiệt huyết sôi trào, Chu Tự Hằng phong nhã hào hoa.

Cả hai gặp lại nhau trên sân khấu trường, dưới lá cờ đỏ tung bay.

Chu Tự Hằng và Trần Tu Tề nhìn nhau, đứng ở hai phía đối lập.

Cảnh tượng này khiến cho Chu Tự Hằng nhớ lại lúc trước, khi ấy Trần Tu Tề cùng cậu đứng trong phòng giám thị, cậu thì mặt mũi dính đầy bùn đất, là học sinh hư suốt ngày đi đánh nhau mà không chịu học hành, là khách quen mỗi lần nhà trường đưa ra thông báo phê bình kiểm điểm, còn Trần Tu Tề lại là học sinh ưu tú với thành tích học tập xuất sắc, chuyên được lên bục diễn thuyết trước toàn trường.

Nhưng hiện tại đã hoàn toàn thay đổi.

Thời gian tựa như một lưỡi dao sắc bén, dần dần mài dũa cậu từ một hòn đá thành một viên ngọc thô, lại từ một viên ngọc thô đánh bóng lên tạo thành năm màu rực rỡ.

Trước tiên hiệu trưởng phát bằng khen và học bổng cho các học sinh lớp 12, tiếp đó mới phát phần thưởng cho học sinh lớp 11.

Cảm giác như một sự kế thừa thay thế nhau, Trần Tu Tề giờ đã tốt nghiệp cấp ba, còn Chu Tự Hằng thích chuẩn bị lên lớp 12.

Lúc chụp ảnh chung, Chu Tự Hằng đứng rất gần Trần Tu Tề, Trần Tu Tề vẫn giữ dáng đứng thẳng như trước, hai tay đặt ở hai bên quần, khí chất giống như một quân nhân.

“Cảm ơn cậu.” Chu Tự Hằng bỗng lên tiếng.

Câu này là nói với Trần Tu Tề, nhưng Trần Tu Tề không chắc lắm, cậu ta sững sốt một lúc lâu, theo bản năng nhìn xung quanh, mãi về sau mới phản ứng kịp, nhưng lại không biết phải đáp lại thế nào, chỉ cứng nhắc đứng yên tại chỗ.

“Còn nữa, xin lỗi cậu.” Chu Tự Hằng bình tĩnh nói tiếp.

Ánh mắt của cậu rất sáng, tựa như có thể phản chiếu được ánh nắng, cậu từng kiêu ngạo như sao trên trời, tính tình bướng bỉnh cố chấp bẩm sinh, lúc này sự bông bột ngây ngô đó đã được thu lại, gương mặt nhìn nghiêng thể hiện ra sự cương nghị và thâm trầm.

Trần Tu Tề cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhìn Chu Tự Hằng một lát, sau đó nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng muốt, đẹp trai ấm áp như ánh mặt trời, nói: “không có gì, thanh xuân mà!”

Trong phút chốc, rất nhiều hình ảnh tựa như những thước phim hiện lên trong đầu Chu Tự Hằng.

một bức thư tình màu hồng, một cuộc ẩu đả nông nổi, một buổi tối tràn đầy sự thất vọng, một lần tỏ tình quyết liệt và điên cuồng của tuổi trẻ, rồi đến những tiếng nói phát ra từ cái bút ghi âm...

Chu Tự Hằng cũng mỉm cười, quay sang nhìn Trần Tu Tề.

Lại hướng mắt xuống phía dưới, Minh Nguyệt đang kiễng chân nhìn lên sân khấu, cố gắng vỗ tay thật mạnh, hưng phấn như một chú chim nhỏ.

“Em chỉ thích anh thôi.” Minh Nguyệt thấy Chu Tự Hằng nhìn mình, liền dùng khẩu hình miệng để diễn tả, mái tóc dài đen bóng tựa như một tấm lụa trải dưới ánh mặt trời.

Vẫn là câu nói ấy – [Em chỉ thích anh thôi.]

Chu Tự Hằng không kìm được mà huýt sáo một cái, vọng cả tiếng vào trong cái mic mà hiệu trưởng đang cầm, bầu không khí bỗng rơi vào yên tĩnh.

Nhưng ngay sau đó, Trần Tu Tề cũng huýt sáo một cái rất to.

Tiếp theo, những tiếng vỗ tay hoan hô không ngớt ào ào truyền đến, toàn trường vui mừng phấn khởi như đến mùa thu hoạch vậy.

Trần Tu Tề đã kết thúc kì thi đại học, còn kì thi đại học của Chu Tự Hằng thì đang bắt đầu bước vào giai đoạn đếm ngược.

Giữa tháng bảy, trường cho tất cả các học sinh khối 11 được nghỉ nửa tháng, một là để tránh cái nóng oi bức khó chịu của mùa hè, hai là để cho học sinh điều chỉnh lại tâm lý, chuẩn bị bước vào lớp 12.

Chu Tự Hằng thì không cần phải điều chỉnh tâm lý gì cả, ngày nào cậu cũng rất nhiệt tình hăng hái, nhưng Minh Nguyệt thì không như vậy.

đã từng đi học tiến sĩ ngành kiến trúc ở nước ngoài, nhưng vì rời xa sách vở đã lâu nên Minh Đại Xuyên không thể giúp gì nhiều cho con gái, mặc dù hần cũng đã từng là thủ khoa thi đại học, nhưng mấy cái kiến thức về hàm số tập hợp này nọ đã bị hần vứt sau đầu hết rồi, giờ trong đầu chỉ toàn là những bản vẽ và tiểu thuyết võ hiệp thôi.

Chu Tự Hằng bây giờ đã thoát được khỏi sự kèm cặp từ các gia sư, gánh vác trọng trách dạy thêm cho tiểu thanh mai của mình.

Tựa như quay trở lại nhiều năm về trước, khi ấy Chu Tự Hằng cũng thường xuyên giúp Minh Nguyệt làm bài tập về nhà.

Trong lòng Minh Đại Xuyên bỗng dâng lên một thứ cảm xúc gọi là “Ưu tòng trung lai, bất khả đoạn tuyệt.” (Hai câu trong bài ‘Đoàn Ca Hành’, nghĩa là “Nỗi buồn trong lòng, không thể nào ngơi.”)

Giang Song Lý thì lại không hề cảm thấy buồn phiền hay lo âu gì cả, cô nói: “Hai đứa nó động viên giúp đỡ nhau không phải quá tốt hay sao, trước khi anh đi du học, bọn mình cũng đã yêu nhau rồi còn gì.”

“Hai chuyện này không giống nhau.” Minh Đại Xuyên phản bác.

“Có chỗ nào không giống chứ?” Giang Song Lý không thèm để ý đến hần nữa.

Minh Đại Xuyên không nói nên lời.

sự thật đã chứng minh, Chu Tự Hằng là người phù hợp nhất để dạy kèm cho Minh Nguyệt, cậu hiểu rất rõ từng khuyết điểm của cô bé, có thể nhắm vào đúng những chỗ mà cô bé đang thiếu sót, thậm chí còn biết thời điểm nào là lúc tinh thần của cô bé được dâng lên cao nhất, cũng biết cách để động viên khích lệ cô bé cố gắng hơn nữa.

Cậu vừa nghiêm khắc vừa dịu dàng, Minh Nguyệt thì lại ngoan ngoãn nghe lời, hai người phối hợp cực kì ăn ý.

Địa điểm dạy kèm là ở trong phòng của Chu Tự Hằng, gió từ trên núi thổi xuống mang theo cả hơi nước từ mặt hồ, cho nên chỉ cần mở cửa sổ cũng mát, không cần bật điều hòa.

Minh Nguyệt làm xong một tờ bài tập Toán, nhận được một chút giờ giải lao ngắn ngủi, Chu Tự Hằng thì tranh thủ chữa bài cho cô bé luôn.

Có mấy dấu gạch đỏ được Chu Tự Hằng cẩn thận xem xét rồi gạch vào, Minh Nguyệt nhìn mà xấu hổ vô cùng.

Mang theo tâm trạng đó, cô bé đứng dậy, cố gắng không nhìn vào bài làm của mình nữa, cuối cùng thấy trên bàn học của Chu Tự Hằng có để một cuốn sách Ngữ Văn, ngoài tiếng anh ra thì đây cũng là môn mà cô bé học khá nhất, tâm trạng cũng dần dần bình thường trở lại.

Đây là cuốn “Tuyển tập các bài thơ văn cổ đại”, trong đó có các bài nằm trong phạm vi thi đại học.

Chu Tự Hằng đã đọc nát cả quyển sách rồi.

Có một trang được đánh dấu nhớ, là bài “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị, có mấy câu trong bài nhằm ca ngợi vẻ đẹp của Dương quý phi – “Thiên

sinh lệ chất nan tự khí, nhất triều tuyến tại quân vương trắc, hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc...Xuân tiêu khổ đoàn nhật cao khỏi

Tòng thử quân vương bất tảo triều.”(*)

*(Dịch: Vẻ đẹp trời sinh khó tự bỏ hoài, một sớm được tuyến vào bên vua, mỗi lần ngoảnh mặt, nhoeo cười lộ ra trăm vẻ đáng yêu, sáu cung son phấn không còn ai đáng gọi là có nhan sắc nữa...Bực nổi đêm xuân ngán ngủ, mặt trời lên cao rồi mới dậy, từ đấy vua không còn thương triều sớm nữa.)

Nhưng bài thơ này đâu cần phải học thuộc lòng.

“Sao anh lại đánh dấu bài Trường Hận Ca vậy?” Minh Nguyệt hỏi vị thầy giáo trẻ đang nghiêm túc ngồi chữa bài làm của mình.

Nhưng thật ra trong lòng cái cậu thầy giáo kia không hề được bình tĩnh như vẻ bề ngoài, ánh mắt của cậu cứ không tự chủ được mà liếc nhìn cái bắp chân trắng trẻo nhỏ nhắn của cô học sinh đáng yêu đang đứng đằng kia.

Minh Nguyệt rất thích mặc váy ngắn trên đầu gối một chút, lộ ra một đoạn chân thẳng tắp, xuống chút nữa sẽ thấy hai bàn chân được núp trong đôi dép đi trong nhà, lưng bàn chân trắng nõn, các ngón chân nhỏ xinh đáng yêu với phần móng hồng hào khỏe mạnh.

Nếu nhìn lên trên...

Chu Tự Hằng không dám làm vậy, một khi mà nhìn vào thì tâm trạng sẽ trở nên rối loạn.

Thấy cậu không đáp, Minh Nguyệt lại cặng tò mò hỏi: “Bài này rất quan trọng sao? Hay là anh thích bài này?”

Tuy gió thổi rất mát, nhưng Chu Tự Hằng vẫn nóng bừng cả mặt.

“anh cảm thấy...mấy câu trong bài đó giống như đang nói về em vậy.” Cậu ổn định lại tinh thần, quay đầu nói với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt ngập ngừng cắn môi, không tự chủ được mà hỏi: “Câu nào cơ?”

Chu Tự Hằng nhìn một lượt từ chân Minh Nguyệt đọc lên trên, cô bé cảm quyền sách ngồi bên giường, tận hưởng gió mát từ cửa sổ thổi vào, ga giường sẫm màu tôn lên làn da trắng muốt nhưng không hề chói mắt. Hôm nay cô bé mặc một chiếc váy lụa in hoa kéo đến ngang hông, làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn và thân hình duyên dáng.

Hai tháng sau là cô bé tròn 17 tuổi rồi.

Chu Tự Hằng bỗng nhiên nhớ ra.

Số tuổi của Minh Nguyệt đang không ngừng tăng lên, hai quả đào mặt cũng theo đó mà lớn thêm rồi.

Lúc học bài Trường Hận Ca, từng câu từng chữ đều khiến cho Chu Tự Hằng nhớ đến Minh Nguyệt.

Cậu cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhẹ ho khan một tiếng, nói: “anh thấy câu ‘Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc’ rất...Rất hợp với em.” *(Mỗi lần ngoảnh mặt mỉm cười, lộ ra trăm vẻ đáng yêu, sáu cung son phấn không còn ai đáng gọi là có nhan sắc nữa.)*

Cả câu ‘Xuân tiêu khổ đoàn nhật cao khỏi, tòng thử quân vương bất tảo triều’ nữa. *(Bực nổi đêm xuân ngán ngủ, mặt trời lên cao rồi mới dậy, từ đấy vua không còn thương triều sớm nữa.)*

Nhưng nửa câu sau cậu không nói ra mà âm thầm giấu kín dưới đáy lòng.

Tuy vậy nhưng Minh Nguyệt vẫn xấu hổ đỏ mặt, người hồng rực từ đầu đến chân, các ngón chân cũng co lại, bỗng một cơn gió mạnh thổi tới, nhẹ tóc váy cô bé lên, lộ ra hai bắp đùi tuyệt đẹp.

Chu Tự Hằng suýt nữa thì bẻ gãy cây bút đỏ đang cầm trong tay.

Minh Nguyệt cuống cuống giữ váy, lại để quyền sách Văn sang một bên, buồn bực nói: “Em...em thấy bọn mình không nên nói về môn Văn nữa, tiếp tục học Toán thôi.”

Lúc này cô bé đã không còn tâm tư đâu để xấu hổ vì tờ bài tập Toán làm sai chi chít của mình nữa rồi.

“Nhưng anh không muốn học Toán nữa.” Chu Tự Hằng nói xong liền vứt cây bút đi, trực tiếp đi về phía cái giường.

Minh Nguyệt đang ngồi trên giường, gương mặt cực kì xinh đẹp, tựa như một bức tranh vậy.

“Chúng mình nói về vấn đề sinh học đi.” Chu Tự Hằng thần nhiên nói, nhưng động tác của cậu lại không hề dịu dàng chút nào, mạnh mẽ đè Minh Nguyệt xuống dưới thân mình, giữ chặt lấy hai tay cô bé.

Minh Nguyệt cố hết sức để giữ bình tĩnh, nhưng giọng nói đã hơi run: “nói... nói cái gì?”

“Mỗi người có 206 khúc xương, em biết chứ?” Chu Tự Hằng hỏi.

“Em biết...” Minh Nguyệt rũ mắt nhìn xuống, lông mi nhẹ run như cánh bướm.

“Nhưng bây giờ anh lại có 207 khúc.” Chu Tự Hằng khàn giọng nói.

207 khúc...

Minh Nguyệt nhắm chặt hai mắt, hô hấp dồn dập, không dám nói gì nữa, hơi thở nóng rực của Chu Tự Hằng phả vào vành tai cô bé, sự thay đổi nhỏ trên cơ thể cậu đã được cô bé phát hiện ra, có một chỗ đã trở nên cứng rắn như một khúc xương.

“Cho nên là, Minh Nguyệt, em đừng có mà quyến rũ anh thêm nữa.” Chu Tự Hằng trầm giọng nói, cúi xuống mút mạnh môi Minh Nguyệt một cái rồi mới buông tay cô bé ra, một lúc lâu sau mới đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Mấy ngày nghỉ trong tháng bảy oi bức đã trôi qua, các học sinh khối 11 của trường Nhất Trung Nam Thành tựu trường sớm, chính thức trở thành những chiến sĩ lớp 12, chiến đấu trên con đường tiến tới kì thi đại học, thời điểm này hàng năm đều rất đẹp trời, tựa như đang báo trước cho một kết quả cũng tươi đẹp như vậy trong tương lai.

Thầy Thành đứng trên bục giảng, trên người vẫn là bộ đồ bám đầy bụi, mái tóc được cắt gọn gàng, nhìn vừa giản dị lại vừa lịch sự, đây là giờ lên lớp đầu tiên của ông trong năm học mới này, trước tiên ông nói với toàn bộ hơn 40 học sinh đang ngồi bên dưới: “Chúng ta sắp phải bước đi trên một con đường vô cùng gập ghềnh và khó đi, phải vượt qua núi cao, băng qua sông dài, bị mưa xối, bị nắng thiêu, bị gai nhọn đâm vào, bị đá lớn đè nặng... Nhưng dù con đường này có khó khăn cách trở bao nhiêu, có nhiều núi đao biển lửa thế nào, thì các em hãy nhớ, luôn có một người làm bạn đồng hành của các em...”

“Người này không phải ai khác, mà chính là bản thân các em, nhưng là một bản thân tốt hơn trong tương lai.”

Thầy Thành cảm lấy phần, xoay người viết lên tấm bảng đen, vừa viết vừa nói.

“Có chí ắt thành, phá phủ trăm chu *, người có công, trời không phụ!”

*(Chữ Phủ là chỉ nổi, còn chữ Châu là chỉ thuyền, nguyên ý của thành ngữ này là đập vỡ nổi và chìm chiến thuyền. Câu này xuất phát từ cuộc chiến tranh giữa nước Sở với nước Tần khi sang giải cứu nước Triệu. Sau khi qua sông, tướng phó của nước Sở là Hạng Vũ ra lệnh cho binh sĩ chìm hết chiến thuyền, đập vỡ nổi niêu, đốt sạch doanh trại, binh sĩ chỉ được phép đem theo lương khô đủ ăn trong ba ngày, qua đó nhằm chứng tỏ đây là một trận tử chiến, chỉ có tiến chứ không còn đường rút lui nữa. Ngày nay người ta thường dùng câu thành ngữ này để nói về việc chiến đấu đến cùng, quyết một trận tử chiến.)

Ánh nắng vàng rực rỡ tràn ngập bên trong phòng, bụi phấn bay xuống như đang nhảy múa trong khung cảnh tươi sáng, toàn thân bám bụi của thầy Thành cũng tỏa ra hào quang, vết chai trên tay vì cầm phấn giảng bài lâu năm dường như cũng tan vào ánh nắng.

Chu Tự Hằng không kìm được mà nói nhỏ: “Mấy năm rồi mà chẳng có lấy một bộ quần áo mới, nhìn đáng thương như con sói xám ấy.” Nhưng có vẻ như thầy Thành giống với một chú hà mã cần cù chăm chỉ hơn.

Có thể mấy câu kia đã quá quen thuộc, có thể thầy Thành đã từng nói với rất nhiều học sinh y như vậy, nhưng hiện giờ đối với các học sinh năm cuối, những lời đó vẫn rất quý báu. Chu Tự Hằng nhìn bóng lưng Minh Nguyệt, cô bé đang chăm chú nghe thầy nói, gương mặt trắng trẻo toát lên sự quyết tâm cao độ.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt quay người lại, nở một nụ cười với cậu, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, tay còn đưa lên làm động tác cò lên, nhìn vừa đáng yêu lại vừa tinh nghịch.

Chu Tự Hằng cười gật đầu, viết tên mình lên sách, bên trên còn vẽ thêm một vàng trắng.

Cậu đang từng ngày thay đổi bản thân, trở thành một người tốt hơn, Bạch Dương cũng vậy.

Từ cuối tháng năm đến đầu tháng tám, chỉ trong vòng hai tháng rưỡi, gần 80 ngày, Bạch Dương đã tỏa sáng hẳn lên.

Lợi ích của việc ăn uống kiêng khem và cân bằng dinh dưỡng chính là cậu đã quăng được đồng thịt béo trên người, gầy đi một cách rõ ràng.

Giờ đây cậu thật sự đã trở thành một cây Bạch Dương cao ngất đứng như tên gọi của mình, gương mặt điển trai với những đường nét cân đối. Chu Tự Hằng không biết thì ra đôi mắt của Bạch Dương lại to tròn như thế, còn có màu nâu nhạt, hơi ánh lên, giống như cát vàng bay trên sa mạc vậy, cặp lông mi không dài, làm giảm đi sự đáng yêu và ngây thơ của đôi mắt.

Bạch Dương không ngờ lại rất đẹp trai, sống mũi cao thẳng, đôi môi lúc nào cũng như đang cười, cặp chân dài, lúc đứng nhìn giống hệt hình dáng của một cái cây Bạch Dương xanh ngắt.

Xem ra cục trường Bạch không hề đặt sai tên cho con trai mình.

sự thay đổi của cậu khiến cả lớp không nhận ra, chỉ âm thầm bàn luận sau lưng rằng “Hình như đứa béo nào cũng có một mặt tiềm ẩn bên trong thì phải.”

Chu Tự Hằng cầm quyển sách nện vào đầu Bạch Dương, sau khi đến lớp cậu nói đầu tiên của cậu ta là “Cuối cùng em cũng có thể mặc được đồng phục rồi”, làm cho Chu Tự Hằng suýt thì chảy nước mắt.

[Người béo luôn có khả năng tiềm ẩn], nhưng quá trình người ta trải qua như thế nào thì không ai hỏi, từ khi bắt đầu tới lúc kết thúc, mọi người chỉ luôn nhìn vào kết quả chứ không thêm quan tâm đến quá trình.

Minh Nguyệt cũng rất ngạc nhiên vì sự thay đổi của Bạch Dương, cô bé nói với Mạnh Bồng Bồng: “Bạch Dương như biến thành một người khác ý.”

Mạnh Bồng Bồng đã được đưa vào danh sách các học sinh có khả năng trở thành thủ khoa thi đại học khối chuyên khoa học tự nhiên của thành phố, cho nên cô bé đang không ngừng nỗ lực học tập, nghe Minh Nguyệt nói xong, cô bé ngẩng đầu lên từ trong đồng hồ thi, nghiêm túc đáp: “Có giọng nói của cậu ấy là không thay đổi mà.”

Giọng của Bạch Dương cực kì dễ nghe, trong trẻo như tiếng chuông gió, lúc đọc thơ nghe rất giống với giọng điệu của các thư sinh nho nhã thời cổ đại.

Minh Nguyệt tỏ vẻ đồng ý, còn bổ sung thêm: “Nhưng mà có vẻ như cậu ấy đã trở nên thành thực hơn rồi.”

Khí chất ấy mang đến cho người ta một cảm giác rất mơ hồ, không thể nói thành lời.

Mạnh Bồng Bồng dừng bút, vô thức kéo một đường kẻ dài lên giấy nháp, sau khi nhận ra, cô bé lật sang trang mới, làm như không có chuyện gì đáp: “Hình như đúng thế thật.”

Lớp mười hai chính thức bước vào tiết học đầu tiên trong một buổi sáng tháng tám đẹp trời, có lẽ sự động viên khích lệ của thầy giáo đã có tác dụng, cũng có lẽ là do các học sinh đã tự nhận thức được tầm quan trọng của việc học, nên học kì một trôi qua rất ổn thỏa, tựa như một con tàu đang đi trên mặt biển lớn, thấp thoáng đã nhìn thấy được bóng người ở phía bên kia bờ.

Minh Nguyệt có lẽ là người cập bến sớm nhất, vì kì thi năng khiếu sẽ diễn ra vào tháng 1 năm sau.

cô bé và Chu Tự Hằng sẽ phải chia tay nhau một thời gian ngắn, vì cô bé phải đến Bắc Kinh để thi, mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi hết rồi, Minh Đại Xuyên đã bàn giao lại công việc cho trợ lý, Giang Song Lý thì xin nghỉ phép ở trường đại học, một lòng hướng về kì thi của con gái.

Mục tiêu của Minh Nguyệt là thi đỗ vào học viện múa Bắc Kinh, giáo viên dạy múa lâu năm cho cô bé đã suy tính cẩn thận, nói rằng trường đó là nơi đào tạo rất tốt về mảng múa cổ điển.

Giang Song Lý trước một tuần đã cùng Minh Nguyệt đến ở trong một khách sạn ở gần học viện múa, mới vừa bước vào tháng một, khắp nơi đã bị bao phủ bởi một màu trắng của tuyết.

Rất lạnh.

Minh Nguyệt đứng trong phòng, không dám mở cửa sổ, khẽ hà hơi lên cửa kính, một lớp sương mờ lập tức đọng lại, cô bé đưa ngón tay trắng nõn ra, vẽ lên đó rất nhiều vầng trăng.

cô bé đã trang điểm và thay đồ múa, lớp vải mỏng manh không thể chống đỡ được giá rét, nên bên ngoài phải khoác thêm một cái áo lông to dày dài đến mắt cá chân.

“Tiểu Nguyệt Lượng, xong chưa con? Phải đi rồi.” Giang Song Lý nhẹ gõ cửa phòng Minh Nguyệt, nói.

Minh Nguyệt đáp: “Xong rồi ạ, con ra ngay đây.”

cô bé làm động tác cúi lên trước gương, lại hít sâu mấy cái, cuối cùng mới kéo khóa áo lên rồi ra cửa.

cô bé vốn đã có một gương mặt đẹp dù không trang điểm, hôm nay chỉ đánh thêm chút phấn son thôi nhìn đã vô cùng lộng lẫy, Giang Song Lý thật tự hào khi có một cô con gái như vậy, một mặt thì cảm thấy con gái mình xinh đẹp động lòng người, mặt khác lại bồi hồi vì con gái lớn quá nhanh.

Như thế vừa mới hôm qua thôi, cô còn dắt Tiểu Nguyệt Lượng đến lớp học múa, thế mà nháy mắt cô đã lại đưa Tiểu Nguyệt Lượng đi thi đại học rồi.

Hôm nay là ngày học viện múa Bắc Kinh tổ chức thi vòng hai, hai hôm trước Minh Nguyệt đã vượt qua vòng sơ loại một cách dễ dàng, nhưng hôm

nay thì cô bé không dám chắc trăm phần trăm.

Có lẽ vì tuyết rơi quá dày, trời quá lạnh khiến cô bé không thả lỏng được cơ thể, không đạt đến trạng thái tốt nhất.

“Ở đây tuyết rơi dày hơn ở Nam Thành.” Ngồi chờ bên ngoài, Minh Nguyệt nói chuyện với Giang Song Lý và Minh Đại Xuyên.

“Sau này con sẽ phải làm quen với thời tiết ở Bắc Kinh đấy.” Giang Song Lý kéo lại áo khoác cho Minh Nguyệt, Minh Đại Xuyên thì nghiêm túc đứng một bên không nói, yên lặng che gió lạnh cho con gái.

Tuyết ở Nam Thành là tuyết vùng sông nước Giang Nam, khi tuyết rơi tạo nên một khung cảnh đẹp tuyết trần xen lẫn ý thơ, mỗi con đường góc phố đều có thể trở thành một bức tranh lãng mạn. Ở Bắc Kinh thì khung cảnh có phần cổ kính trang nghiêm hơn, nhưng cũng rất trắng lẹ, thời tiết thì lạnh hơn so với Nam Thành rất nhiều.

Minh Nguyệt mới chỉ nhìn thấy tuyết thôi đã nhớ ngay tới Nam Thành, nhớ đến Chu Tự Hằng.

cô bé tới Bắc Kinh được mười ngày thì cũng là mười ngày tuyết rơi, mỗi một bông tuyết bay xuống đều khiến cho cô bé nhớ tới cậu.

Vì Minh Nguyệt quá chú tâm vào chuyện thi múa, nên suốt thời gian cô bé ở đây cả hai mới chỉ nói chuyện điện thoại với nhau được hai ba lần, mỗi lần không quá mười phút đồng hồ, lần cô bé đi diễn ở anh quốc, tối nào Chu Tự Hằng cũng gọi điện thoại dỗ cô bé đi ngủ.

Lúc này, Minh Nguyệt đang thực sự nếm trải cảm giác tương tư.

Cuối cùng đã có thứ tự rút thăm, ngồi chờ lâu quá nên cô bé đã lạnh cứng cả người rồi, chính như vậy mới có thể thử thách được sự kiên trì và tố chất của các thí sinh, Giang Song Lý và Minh Đại Xuyên lúc này đã bị ngăn ở bên ngoài.

Trước khi vào phòng thi, Minh Nguyệt một lần nữa quay đầu lại nhìn một cái.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi dày, mây đen phủ kín bầu trời, những bông tuyết to như lông ngỗng làm cản trở tầm mắt, khiến cô bé không nhìn thấy rõ bố mẹ mình.

Môn thi múa cổ điển được chia làm ba phần, theo thứ tự lần lượt là kiểm tra kỹ năng trình diễn cơ bản, biểu diễn một bài tự do ngắn, cuối cùng là thi vấn đáp.

Trong phòng thi hai bên đều là gương, thí sinh ngồi một bên, hội đồng chấm thi ngồi một bên gần cửa sổ, cảm giác bị bao trùm bởi lớp kính khiến cho người ta cảm thấy rất hồi hộp và áp lực.

Minh Nguyệt vô cùng căng thẳng, vì rết quá nên gân cốt không thả lỏng được, ở phần thi thứ nhất tuy không mắc lỗi nhưng nhìn có vẻ hơi bị cứng nhắc.

Thấy giáo viên chấm thi hơi cau mày, tâm trạng của Minh Nguyệt thoáng trở nên nặng nề.

Biểu cảm này mang ý nghĩa sẽ có một kết quả không tốt nếu như cô bé còn tiếp tục như vậy.

Mặc dù trong phòng thi có bật máy sưởi, nhưng Minh Nguyệt vẫn cảm thấy lạnh, cô bé cố gắng tự an ủi và động viên mình, song bộ váy mỏng manh trên người không thể khiến cho cô bé cảm thấy ấm lên.

“Ở phần biểu diễn tự do em sẽ múa bài gì?” một cô giáo lớn tuổi dịu dàng hỏi Minh Nguyệt, đồng thời cũng ngồi dịch về sau một chút, mở hé cửa sổ ra, chắc là để cho mát. Mặc dù không khí bên ngoài rất lạnh, nhưng bên trong phòng bật máy sưởi nên hơi ngọt ngát.

“Lương Sơn Bá Chúc anh Đài à.” Minh Nguyệt đáp.

Đây là một bài múa đơn đòi hỏi rất nhiều về kỹ thuật trình diễn và kỹ năng diễn xuất, cơ thể phải vô cùng duyên dáng và uyển chuyển, đồng thời phải bộc lộ được nỗi tương tư, cùng với sự vui sướng khi hóa bướm rồi gặp lại người thương. Giáo viên của Minh Nguyệt tin tưởng rằng cô bé sẽ tạo được sự kinh ngạc cho mọi người khi trình diễn bài này, nhưng Minh Nguyệt nghĩ, chắc hôm nay cô bé sẽ khiến cho các thầy cô chấm thi thất vọng rồi.

Nhạc dạo đầu vang lên một chút rồi tạm dừng, dựa theo nguyên tắc thì cô bé sẽ có một phút để chuẩn bị.

Minh Nguyệt đứng tạo dáng, ngẩng đầu lên, nhìn ra cửa sổ thủy tinh ở phía đối diện.

Tuyết vẫn rơi dày như thế, xung quanh đều là một màu trắng xóa.

Chu Tự Hằng mặc đồ đen đứng trong đồng tuyết, tay cầm que phát sáng giơ lên cổ vũ Minh Nguyệt.

Tuyết rơi ở Bắc Kinh lúc này tựa như đã giảm bớt, giống như tuyết rơi ở Giang Nam vậy, dịu dàng và êm ái một cách lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Chu Tự Hằng đã đến Bắc Kinh bằng cách nào?

Cách thức này, đến chính cậu cũng chưa từng nghĩ tới.

Trong lớp học không có Minh Nguyệt, thế giới của Chu Tự Hằng cũng theo đó mà mất đi một vầng trăng sáng.

Chỗ ngồi sau xe đạp của cậu trống không, mỗi sáng sớm, Minh Nguyệt không còn ở đằng sau lúi rúi nói chuyện trên trời dưới biển với cậu nữa, cũng không được nghe thấy giọng cô bé lẩm bẩm đọc thuộc thơ, mỗi tối lại không được nghe cô bé hát, hai chân thành thoi đưa trước sau.

Rất nhanh, tuyết ở Nam Thành cũng đã rơi, từng bông tuyết nhỏ chỉ lớn hơn móng tay cái một chút, giờ tay đón lấy cảm giác như có một nhúm lông tơ chạm vào, mùa đông ở Nam Thành không đến mức quá lạnh, ít ra thì vẫn còn ấm hơn ở Bắc Kinh nhiều.

Chắc chắn là Minh Nguyệt sẽ mặc kín mít như con gấu cho mà xem.

Chu Tự Hằng nghĩ vậy, vừa buồn cười lại vừa đau lòng.

Buổi sáng Minh Nguyệt có uống sữa đậu nành nóng hổi không? Buổi tối có được uống sữa đu đủ thơm ngọt không? Có được ăn ngon không? Lúc đi đường liệu có vì không nhìn thấy đường mà ngã vào đông tuyết?

Cậu có rất nhiều nỗi băn khoăn và lo lắng dành cho Minh Nguyệt.

Mà nghĩ nhiều quá thì đâm ra loạn.

Chu Tự Hằng nhận được tin nhắn từ Minh Nguyệt, cô bé rất vui mừng vì đã vượt qua vòng sơ loại, nhưng lại lo lắng cho lần thi tiếp theo.

Như thể quay lại mấy năm trước, lần đầu tiên cô bé tham gia một cuộc thi lớn, một mặt thì phấn khích vui vẻ, mặt khác lại căng thẳng âu lo.

Chu Tự Hằng rất muốn đến xem Minh Nguyệt thi.

Nhưng vì phía Bắc tuyết rơi quá lớn nên nhiều chuyến bay đã bị cắt giảm, thêm nữa vì đang dịp cuối năm nên số người hồi hương cũng tăng mạnh, làm cậu không thể đặt kịp vé máy bay, thậm chí cả vé tàu hỏa cũng không có.

Mà cũng vì cuối năm bận rộn, Chu Xung phải đi công tác xa, cho nên không thể giúp được gì cho cậu.

Tất cả mọi phương tiện đi lại đều không có, Chu Tự Hằng thậm chí còn ước rằng mình có thể biến thành tiên cá bơi qua đại dương để đến với Minh Nguyệt.

Dù có một đến đứt cả đuôi cũng không sao.

“Tôi phải đi Bắc Kinh để dự hội nghị, cậu có thể đi cùng nếu muốn.” Tô Tri Song nói cho Chu Tự Hằng biết, cô đã đưa cho cậu rất nhiều tài liệu học tập mới, so với Chu Xung không biết gì về giáo dục thì Tô Tri Song có kinh nghiệm về mặt này hơn. Chu Xung cảm thấy Chu Tự Hằng học hành quá vất vả, thậm chí còn khuyên con trai từ bỏ, nhưng Tô Tri Song thì vẫn rất kiên định.

Cảm giác của Chu Tự Hằng đối với Tô Tri Song thật sự rất phức tạp.

Giờ phút ấy, sự vui sướng trong lòng khiến cho cậu muốn nhảy cẫng lên mà reo hò.

“đi ô tô có thể sẽ mất cả đêm, hơi mệt đấy.” Tô Tri Song nhắc nhở trước.

Chu Tự Hằng không ngại vấn đề này, ngay chiều hôm đó cậu đã thu xếp xong hành lý, xin nghỉ học rồi cùng lên đường với Tô Tri Song.

Xe lắc lư cả một đêm, phóng như bay trên đường cao tốc, Chu Tự Hằng ngồi co rúc ở ghế sau, ngủ chập chòn, trong giấc mơ hình như có một ai đó đã đắp chăn cho cậu.

Đến khi tỉnh dậy thì xe đã đến Bắc Kinh, những bông tuyết to bằng lòng bàn tay rơi xuống, khắp nơi đều chỉ là một màu trắng.

Tô Tri Song dường như cả đêm không ngủ, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, chỉ có búi tóc là hơi rời rạc.

“Có phải...” cô đã đắp chăn cho tôi không?

Nhưng một câu kia, Chu Tự Hằng không thể nói ra thành lời.

Cuối cùng cậu chọn cách im lặng, cho đến khi xe dừng lại ở trước cổng học viện múa Bắc Kinh.

Xuống xe, Chu Tự Hằng vội vã nhìn xung quanh.

“Cần que phát sáng đúng không?” Tô Tri Song đứng cách cậu một mét, hỏi.

Chu Tự Hằng ngạc nhiên quay đầu lại.

Tô Tri Song lấy từ trong xe ra hai cái que phát sáng màu xanh dương rồi đưa cho cậu.

Chu Tự Hằng mỉm cười, không đưa tay ra nhận.

Tô Tri Song trực tiếp đặt vào tay cậu, nói: “thật ra đây là cái que phát sáng mà cậu đã phát cho tôi, bây giờ coi như tôi trả lại cậu.”

“Lúc nào cơ?”

“Ở Nam Thành, trong cuộc thi múa của thành phố.” Tô Tri Song đáp, “Khi đó cậu và Minh Nguyệt vẫn còn rất nhỏ.”

“Vậy tức là, lần đầu tiên Trần Tu Tề gặp Minh Nguyệt cũng là ở cuộc thi múa đó.” Chu Tự Hằng đã kịp nhận ra, “Còn ở anh quốc là lần thứ hai.”

Cậu không hề có ý muốn chất vấn, chỉ bình tĩnh nói ra, ngồi trên xe cả đêm mà nét mặt cậu không tỏ ra mệt mỏi chút nào, có lẽ vì tập trung học hành nên cậu đã quen với việc ngủ ít, hoặc cũng có thể là do tuổi còn trẻ nên thể lực tốt.

Tô Tri Song nhìn đôi mắt sáng của cậu, gật đầu đáp: “Ừ.”

Chu Tự Hằng để hai cái que phát sáng vào túi áo khoác đen của mình, yên lặng một lát rồi nói: “Cảm ơn.”

Tầm biến hiệu của học viện múa Bắc Kinh có màu vàng kim lấp lánh, dưới đường là những lớp tuyết đọng, các vị phụ huynh đang đứng xếp hàng dài chờ ở cửa ra. Chu Tự Hằng đi đến gần thì nhìn thấy Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý, hai người là một cặp vợ chồng rất đẹp đôi, đứng trong đám đông vô cùng nổi bật.

Chu Tự Hằng nhìn hai người, trong lòng thầm tưởng tượng đến mình và Minh Nguyệt trong tương lai.

Thấy Chu Tự Hằng đến, hai người cực kì ngạc nhiên, Minh Đại Xuyên thì không tỏ ra vui vẻ lắm, Giang Song Lý thì nói thứ tự và ước chừng thời gian Minh Nguyệt thi cho cậu biết.

Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý hồi hộp chờ đợi, Chu Tự Hằng cũng đợi một lúc, thời gian từng giây từng phút trôi qua, tuyết trên đường mới vừa được dọn dẹp nay đã lại chồng thêm một lớp dày.

Chu Tự Hằng không muốn chờ đợi vô ích như vậy nữa.

Cậu có một gương mặt rất đẹp trai, lại có kĩ năng trèo tường được luyện suốt mấy năm trời đi học, nên lúc vào trường bị người ta nhầm là thí sinh, sau khi được mấy sinh viên trong trường chỉ đường, cậu đã nhanh chóng tìm được phòng thi, nhưng lúc này Minh Nguyệt đã vào bên trong rồi.

Phòng thi ở tầng một, không vào được bên trong, nhưng ở ngoài cửa sổ phòng là một mảnh đất trống.

Xuyên qua lớp kính mờ, cậu có thể loáng thoáng nhìn thấy bên trong, cũng có thể nghe được chút âm thanh.

Trong những âm thanh đó, dễ nghe nhất chính là tiếng cửa sổ được mở ra, tiếp đó là tiếng Minh Nguyệt nói “Lương Sơn Bá Chúc anh Đài à.”

Cậu nhìn qua cửa sổ, trông thấy một nữ nhân đang mặc hồng y đứng bên trong.

Vì khoảng cách không quá xa nên Chu Tự Hằng có thể nhìn rõ mặt mũi Minh Nguyệt, không giống gương mặt mộc thường ngày, hôm nay cô bé trang điểm nhẹ, cặp lông mày đen hơn, đôi môi đỏ mọng, mái tóc dài được dùng dây để buộc lên.

Chu Tự Hằng biết là Minh Nguyệt rất xinh đẹp, nhưng giờ phút này, kể cả là một họa sĩ có bút pháp thần kì đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể khắc họa được một phần mười sự quyến rũ trên gương mặt của cô bé lúc này.

Cậu bắt đầu vẫy thật mạnh que phát sáng trong tay lên.

Ánh sáng màu lam không hề bắt mắt vào ban ngày, nhưng cũng khiến cho Minh Nguyệt cảm thấy an tâm khi nhìn vào.

Cảnh tượng này giống hệt như mấy năm trước, khi cô bé lần đầu tiên đi thi múa, dưới sân khấu chỉ là một màu đen, nhưng ngay sau đó đã chuyển thành biển xanh rực rỡ, Chu Tự Hằng thì đứng ngay giữa, huyết sắc một cái, động viên cô bé cố gắng lên.

Mà bây giờ thì không có biển xanh, cũng không có tiếng hô cổ vũ, nhưng chỉ cần một mình cậu đứng ở đó, giữa trời tuyết rơi, dường như cũng có thể hội tụ được tất cả ánh sáng.

Có hay không một người như thế, một người mà chỉ cần được nhìn thấy một chút hình bóng của người ấy nương theo ánh đèn là bạn sẽ lập tức cảm thấy an tâm?

Bất luận là năm năm trước hay năm năm sau, đối với Minh Nguyệt mà nói, thì Chu Tự Hằng vẫn luôn luôn là một người như vậy.

Cậu là ánh mặt trời ở Nam Thành, sáng tỏ mà tinh khôi, in đậm trong trái tim của Minh Nguyệt.

Từ quá khứ cho đến hiện tại, từ Nam Thành đến Bắc Kinh, vượt qua một quãng thời gian dài, băng qua không gian cách trở, tất cả chỉ vì Minh Nguyệt.

Mà ánh đèn xanh lam phát ra từ que phát sáng kia, cũng chỉ dùng để cổ vũ cho một mình cô bé mà thôi.

Khúc nhạc dạo đầu vang lên, căn phòng ngọt ngào vì mở cửa sổ nên đã trở nên dễ chịu và sáng hơn nhiều, Minh Nguyệt không còn cảm thấy lạnh và cứng tay chân nữa, lúc này máu nóng đang chảy dọc toàn thân của cô bé.

Minh Nguyệt muốn dùng cơ thể của mình để bày tỏ tình cảm, nỗi tương tư, cùng niềm hạnh phúc khi hóa thành bướm bướm.

Quan trọng hơn là, cô bé muốn biểu diễn thật tốt cho Chu Tự Hằng xem.

Chu Tự Hằng đã từng xem Minh Nguyệt tập bài này rồi, nhưng bây giờ khi nhìn từ bên ngoài cửa sổ, cậu có thể cảm nhận được tình cảm của cô bé toát ra từ những động tác múa. Cậu không hiểu lắm về múa, nhưng cậu cảm thấy Minh Nguyệt đang làm rất tốt, thật sự bây giờ cậu rất muốn huýt sáo một cái rồi nhảy qua cửa sổ mà vào, để được nhìn cô bé với khoảng cách gần hơn nữa.

Nhưng Chu Tự Hằng không dám phá rối phần biểu diễn của Minh Nguyệt, cô bé đang ngẩng cao đầu, tay áo phất qua lại, bộ váy múa màu đỏ rực rỡ làm cô bé như hóa thân thành một con bướm bướm thật sự, vô cùng chói sáng và nổi bật.

Chu Tự Hằng không nhìn được mà sờ dím tóc vểnh lên trên đầu, nhưng tóc thì chưa sờ tới mà chỉ thấy đầy tuyết thôi.

Ba phút trình diễn tự do trôi qua rất nhanh, đến phần thi vấn đáp thì càng thuận lợi hơn.

cô giáo dịu dàng khen ngợi Minh Nguyệt: “Điệu múa rất chân tình, làm lay động lòng người.”

Kết quả sẽ được công bố vào ba ngày sau, nhưng có lời nhận xét kia của cô giáo thì chắc là thành tích cũng sẽ không quá tệ.

đi ra khỏi địa điểm thi, Chu Tự Hằng kéo khóa áo lông của Minh Nguyệt lên mức cao nhất, lại giúp cô bé đội mũ vào.

Cậu cẩn thận chu đáo như vậy cũng chỉ vì sợ Minh Nguyệt bị lạnh cóng mà thôi, nhưng thật ra lúc này cô bé cảm thấy khá ấm, ba phút đồng hồ thi múa thậm chí còn làm cô bé hơi toát mồ hôi, mặt đỏ hồng lên.

Chu Tự Hằng và cô bé tựa như hai thái cực đối lập nhau vậy.

Cậu đứng dưới trời tuyết quá lâu, lại không che ô, tuyết trên tóc tuy đã được cậu phui đi một chút rồi, nhưng các mảnh tuyết nhỏ thì vẫn ngoan cố bám trụ vào tóc, sau đó tan ra thành nước.

Minh Nguyệt kiễng chân lên, giúp cậu lấy tuyết bám trên lông mi xuống.

Chu Tự Hằng không nhắm mắt, cứ thế ngẩn người nhìn Minh Nguyệt, sau lại sung sướng thỏa mãn cười khúc khích.

“anh không lạnh à?” Minh Nguyệt dịu dàng nói, giọng điệu còn hơi tỏ vẻ làm nũng và không vui, cô bé tháo khăn đang quàng trên cổ cậu xuống, phui sạch tuyết đi rồi mới giúp cậu đeo vào lại.

“không lạnh.” Chu Tự Hằng đáp rất nhanh, lại bổ sung thêm: “Nhìn thấy em là anh sẽ không thấy lạnh nữa.”

Mấy câu này các đôi tình nhân hầu như đều nói thường xuyên, nhưng Minh Nguyệt vẫn cảm thấy ngọt đến tận tâm can, cô bé kiễng chân hôn lên má Chu Tự Hằng một cái.

Chu Tự Hằng mở ô của Minh Nguyệt ra, tay còn lại ôm lấy người cô bé, cùng nhau đi ra ngoài trường thi.

Chiếc ô rất lớn, có thể che cho cả hai người, nhưng vì vóc dáng cao to nên cậu hơi cúi người xuống để cân bằng với chiều cao của Minh Nguyệt.

“Hôm nay trường không nghỉ mà.” Minh Nguyệt được Chu Tự Hằng nắm chặt tay, nói.

“anh xin nghỉ.” Chu Tự Hằng nói.

“Nhưng vé máy bay làm gì có.” Minh Nguyệt lại nói tiếp.

Lần này thì Chu Tự Hằng không thể trả lời ngay được, cuối cùng dưới ánh mắt chờ mong của Minh Nguyệt, cậu đành phải thành thật khai báo.

Mặt của cậu hơi tái đi vì lạnh, ngũ quan tựa như một viên ngọc được tạc hình, từng đường nét đều vô cùng chín chu và tỉ mỉ, ánh mắt vẫn sâu và sáng như

cũ, cặp lông mày cương nghị không hề thay đổi.

Minh Nguyệt không thể tưởng tượng nổi là Chu Tự Hằng lại ngồi xe cả đêm để đến được đây.

“Có đáng không?” Minh Nguyệt lẩm bẩm.

cô bé dựa đầu vào ngực Chu Tự Hằng, lắng nghe nhịp tim của cậu, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể cậu.

“Đáng chứ!” Chu Tự Hằng nói như đinh đóng cột.

Cậu ôm mặt Minh Nguyệt, suy nghĩ một lúc rồi bỗng huyết sáo một cái, dúi tóc trên đầu vênh lên, nói: “Vì vợ xinh đẹp của anh, làm cái gì cũng đáng hết!”

Cậu có thể kiêu ngạo như ánh mặt trời, cũng có thể dịu dàng như những vì sao.

Bác Kinh tuyết vẫn rơi dày, nhưng chiếc ô màu đen kia, dường như trong nháy mắt đã đâm chồi nảy lộc, tỏa ra muôn vàn sắc thái rực rỡ vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Việc học của lớp mười hai là một quá trình rèn luyện nghiêm khắc nhưng cũng rất nhàm chán, bài tập và đề thi chất cao như núi, bút hết mực vút đầy mấy cái sọt, giấy nháp viết chỉ chít những công thức toán học, tiếng bút xẹt xẹt càng ngày càng gấp gáp hơn, cuối cùng thời gian đếm ngược cũng đã tới.

Dòng chữ thầy Thành viết ở một góc bảng đen vẫn ở nguyên đó không bị xóa đi, mỗi một lần trước và sau khi thi, đều sẽ có những học sinh ngồi đọc lại: “Có chí ắt thành, phá phủ trăm chu, người có công, trời không phụ.” Việc này chỉ nhằm khích lệ tinh thần và giữ vững tâm lý, nhưng rõ ràng là rất có tác dụng.

Bên trên dòng chữ kia là những con số được viết bằng phấn màu đỏ.

Buổi sáng ngày 31 tháng 5, con số đếm ngược kia đã chuyển thành số 7, chỉ còn 7 ngày nữa thôi.

Lớp học được ánh nắng vàng rực rỡ bao phủ, chữ viết trên tấm bảng đen dường như cũng tỏa ra ánh hào quang, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy tiếng đồng hồ kêu tích tắc tích tắc từ sâu trong lòng mình.

Hôm nay cũng là ngày công bố thành tích của kì thi tháng lần thứ 3 toàn thành phố.

Mạnh Bồng Bồng vẫn giữ vị trí thứ nhất trong khối chuyên khoa học tự nhiên toàn thành phố, Chu Tự Hằng đứng thứ hai của khối và đứng thứ năm toàn thành phố, đây là thành tích vô cùng xuất sắc, cũng là thành tích tốt nhất của Chu Tự Hằng tính đến thời điểm này.

không uống cậu đã ngày đêm vất vả học tập.

Minh Nguyệt vui lắm, như thể người đạt được thành tích đó chính là mình vậy, cả buổi sáng cứ cười khúc khích mãi không thôi, thỉnh thoảng lại phải cầm sách lên che mặt.

Giờ Ngữ Văn, thầy Vũ trả bài thi, sau khi chữa bài xong, thầy đứng trên bục giảng, chậm rãi nhìn gương mặt của từng học sinh. Ông đã hơn sáu mươi, có một đôi mắt nhuốm màu của thời gian, nhưng con người thì vẫn rất nhạy bén và sáng tỏ.

“Đây có lẽ là tiết Văn cuối cùng mà thầy dạy các em rồi.” Thầy Vũ chống tay lên bàn giáo viên, ngón tay vuốt nhẹ mép bàn, ông đã dạy học suốt mấy thập niên, đứng trên bục giảng nghênh đón hạ qua đông đến, tiền biết bao thế hệ học trò rời khỏi mái trường này.

Phòng học cực kì yên tĩnh, không có một ai nói chuyện riêng, tất cả đều ngẩng đầu nhìn thầy, khi chỉ còn vài ngày, ai nấy đều đã có kế hoạch học tập của riêng mình, các thầy cô sẽ không can thiệp vào.

“Cũng là tiết Văn cuối cùng trong đời thầy.” Thầy Vũ cười nói, hiện lên nếp nhăn trên khóe mắt và khóe miệng, “Dạy các em xong là thầy cũng chính thức về hưu, cho nên thầy thật sự rất quý trọng quãng thời gian được đồng hành cùng các em, nhưng không ai có thể níu giữ được thời gian, thầy cũng đã già rồi.”

Nghe tới đây, một số nữ sinh đa sầu đa cảm đã đỏ hoe cả hai mắt, Bạch Dương cũng nước mắt lưng tròng.

“Thầy ơi, thầy không già, thầy vẫn đẹp trai lắm ạ!” Minh Nguyệt khen thầy.

Chu Tự Hằng thấy Minh Nguyệt nói rất đúng, cũng phụ họa huýt sáo một cái: “Lão soái ca!”

Tiếng huýt sáo và đùa giỡn không thể làm vui đi nỗi buồn ly biệt lúc này, thầy Vũ cảm lấy phần, nói tiếp: “Thầy muốn tặng các em hai câu.” nói xong liền khẽ xoay người, nhẹ nhàng múa phần trên tấm bảng đen.

“Đây là câu đầu tiên...” Thầy Vũ viết, “Có người từ quan về quê cũ, có người học hành suốt đêm thâu.”

Sau đó ông gọi Chu Tự Hằng đứng lên phát biểu cảm nghĩ của mình về câu này.

Chu Tự Hằng không làm cho ông thất vọng, cậu nói: “Câu này có thể phân tích thành nhiều ý khác nhau, nhưng đối với riêng em thì câu này có ý nghĩa là cuộc đời rất dài, mỗi người đều có những sự lựa chọn của riêng mình, sẽ sống theo cách mà bản thân mong muốn.”

Thầy Vũ rất đồng ý với quan điểm của Chu Tự Hằng, ông hài lòng gật đầu mỉm cười, cậu học sinh này hồi trước còn chỉ viết được vào trong giấy thi một câu [Ánh nắng chiều thật đẹp, Vương Bột đã miêu tả rất xuất sắc], vậy mà hôm nay đã có thể cảm nhận được một câu thơ không quen thuộc lắm rồi.

Đó chính là sự tiến bộ.

Thầy Vũ hiểu rõ khả năng học Văn của Chu Tự Hằng, vốn không tin vào chuyện vừa sinh ra đã là thiên tài, nên ông biết, mỗi một lần Chu Tự Hằng tiến bộ lên, đều dựa vào sự cố gắng và nỗ lực của chính bản thân mình.

Minh Nguyệt thầm giờ ngón cái với Chu Tự Hằng, sau đó ghi nhớ lại câu thơ “Có người từ quan về quê cũ, có người học hành suốt đêm thâu”, Mạnh Bồng Bồng cũng học thuộc lòng giống cô bé.

“Câu thứ hai tôi muốn nói với các em là...” Thầy Vũ lại viết tiếp, “Tiền đồ như biển lớn, tương lai còn rất dài!”

“Câu này tôi lấy từ ‘Lời dạy thiếu niên Trung Quốc’, chúc các em có một kì thi tốt nghiệp trung học thật thành công!”

Sau vài giây yên lặng, toàn thể học sinh lập tức không hên mà cùng vỗ tay hoan hô như sấm.

Ánh mặt trời dường như sáng hơn lên một chút, chiếu vào vách tường màu trắng, tạo thành từng mảng cao thấp nối tiếp nhau như cánh đồng đến vụ thu hoạch. Mạnh Bồng Bồng tuy đã thu hoạch được đáng kể rồi, nhưng cô bé vẫn không ngừng cố gắng, từng phút từng giây đều dành trọn cho việc học.

Tiết học kết thúc, trong giờ giải lao ngắn ngủi, Bạch Dương cầm hai bình nước không, đi qua lối nhỏ bên cạnh chỗ ngồi của Mạnh Bồng Bồng, đến chỗ máy đun nước để lấy nước.

Lối đi vì vướng những chồng sách trên bàn học nên khá hẹp, nhưng Bạch Dương đi qua rất bình thường, vì bây giờ vóc dáng cậu đã trở nên cao gầy rồi.

Mạnh Bồng Bồng không ngăn đầu, nhưng cũng nhận ra khi cái bóng của Bạch Dương rơi xuống mặt bàn của cô bé hai lần liền.

cô bé dừng bút, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, quay sang hỏi Minh Nguyệt: “Cậu muốn vào trường nào? Học viện múa Bắc Kinh à?” Hồi tháng một Minh Nguyệt đã diễn nguyện vọng vào bốn trường nghệ thuật và đều nhận được tin tốt, nhưng trong số đó thì cô bé thích nhất là học viện múa Bắc Kinh.

Thành tích của Minh Nguyệt ở ban khoa học tự nhiên không phải là xuất sắc, nhưng điểm thi năng khiếu thì cực kì tốt.

“Minh sẽ học cùng một thành phố với Chu Chu.” Minh Nguyệt đang ngồi làm bài tập Hóa, nghe vậy thì cười đáp, “Nếu anh ấy đỗ đại học Thanh Hoa thì bọn mình sẽ cùng nhau đến Bắc Kinh, còn nếu không thì học đại học Nam Thành cũng được.”

Hôm nay cô bé buộc nửa tóc lên bằng một cái dây màu xanh lam, nhìn vô cùng dịu dàng nữ tính, Mạnh Bồng Bồng cảm thấy cô bạn này tựa như một cơn mưa xuân ở Giang Nam vậy, khi cười có một nét duyên dáng không thể nói bằng lời.

Tuy nhìn qua có vẻ yếu đuối là vậy, nhưng ánh mắt của Minh Nguyệt thì lại kiên định và quả quyết hơn bất cứ ai, cô bé có thể hiểu được là bản thân mình mong muốn điều gì.

Mạnh Bồng Bồng cảm thấy, với tính cách này, Minh Nguyệt sẽ có một tương lai cực kì tốt đẹp, nhưng sau khi suy nghĩ, cô bé lại hỏi: “Cậu tin tưởng Chu Tự Hằng đến thế sao?”

Thi đại học là một cuộc chiến tựa như thiên quân vạn mã đi qua cầu độc mộc, không chỉ dựa vào năng lực mà còn cần cả yếu tố may mắn nữa, bất kể là đại học Nam Thành hay đại học Thanh Hoa thì cũng đều là những trường nằm trong top đầu của cả nước.

“Tại sao lại không tin chứ?” Minh Nguyệt nghiêm túc nói, “Mỗi ngày anh ấy đều đi ngủ lúc trời đã rạng sáng, sau đó lại phải dậy lúc sáu giờ, buổi trưa thì không nghỉ ngơi, chỉ dựa vào sự nỗ lực và cố gắng ấy cũng đủ khiến cho mình tin tưởng anh ấy vô điều kiện rồi.”

Những gì cô bé nói đều là sự thật.

Chu Xung cảm thấy con trai vất vả quá, lúc hút thuốc nghĩ đến mà thương, nước mắt lưng tròng, nhưng không dám nói với con, chỉ mang rượu đến tìm Minh Đại Xuyên tâm sự, nói: “Đôi khi tôi thật sự muốn con trai đừng làm như vậy vì tôi nữa, quá mệt mỏi rồi, mấy tháng này nó gầy hẳn đi, trông thấy ánh đèn nó bật để làm bài tập suốt đêm mà tôi không sao ngủ được... Có lúc mệt quá, nó gục luôn trên bàn rồi ngủ đến sáng, mặt hằn đỏ cả lên... Tôi có nói sẽ đầu tư cho nó đi du học, nó lại bảo không muốn dựa vào tôi... Cậu nói đi, thành tích của nó không tốt tôi cũng đâu có để ý gì, giờ thành tích của nó tốt rồi, tôi lại cảm thấy đau lòng lắm!”

Minh Đại Xuyên chỉ cảm thấy Chu Xung quá thương con nên mới vậy, cho nên cũng không nói gì.

Mạnh Bồng Bồng cũng phải “tàn nhẫn” với bản thân như thế, mới có thể bảo vệ được hạng nhất của mình.

Minh Nguyệt vừa nói xong, tiếng chuông vào học cũng vang lên ngay sau đó.

Mạnh Bồng Bồng không hỏi thêm nữa.

Gương mặt của Minh Nguyệt được ánh nắng chiếu vào, làn mi hơi ánh lên tia sáng, từ dưới đáy lòng, Mạnh Bồng Bồng không hiểu sao lại chậm rãi có cảm giác hâm mộ.

Về phần hâm mộ ở điểm gì, Mạnh Bồng Bồng không biết.

Ngày cuối cùng của tháng năm cũng trôi qua như bao ngày khác.

Minh Nguyệt ngồi sau xe đạp của Chu Tự Hằng, cùng nhau đi về nhà.

Giờ tự học buổi tối năm lớp 12 luôn kết thúc rất muộn, lúc này trăng đã lên cao, mặt sông lấp lánh ánh vàng, hầu như các nhà đã tắt đèn đi ngủ, chỉ có những chiếc thuyền hoa và các quán bar là còn hoạt động.

Chu Tự Hằng chở Minh Nguyệt lao xuống đoạn dốc của cầu đá, gió thổi vô cùng mát mẻ, Minh Nguyệt ở đằng sau cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo tựa như tiếng chuông gió.

Đoạn đường này Chu Tự Hằng đã đi suốt từ năm cấp hai đến hết cấp ba, sáu năm trời, xe đạp cũng thay đến mấy chiếc, nhưng người ngồi đằng sau thì vẫn không thay đổi, sự thay đổi duy nhất chính là cả hai đều đã lớn rồi.

Chu Tự Hằng không bị áp lực mấy bởi kì thi đại học, hoặc có thể nói là cậu đã tính toán kĩ càng từ trước rồi, cho nên tâm trạng rất ổn định.

“Thi đại học xong bọn mình cùng nhau đi du lịch nhé.” Chu Tự Hằng một tay cầm lái, một tay nắm tay Minh Nguyệt, hơi xoay người nhìn về sau.

“đi đâu ạ?” Minh Nguyệt hỏi.

“Cái này thì anh lại chưa nghĩ tới.” Chu Tự Hằng sờ nhẹ chóp mũi Minh Nguyệt.

“Thế anh nghĩ cái gì rồi?” Minh Nguyệt né tránh ngón tay cậu.

Nghĩ cái gì ư?

Nhắc tới đây, Chu Tự Hằng lập tức nói không dừng được: “anh nghĩ nhiều lắm, anh nghĩ đến lúc bọn mình tốt nghiệp cấp ba xong, sẽ cùng nhau đi du lịch, em sẽ mặc một cái váy thật xinh, còn anh sẽ chụp thật nhiều ảnh đẹp cho em. anh nghĩ đến lúc bọn mình học đại học, anh sẽ đến trường của em để gặp em, không biết là đi tàu điện ngầm hay đi xe bus thì nhanh hơn nhỉ. anh còn nghĩ đến việc em xinh đẹp như thế này, không biết có bao nhiêu tình địch mới xuất hiện nữa đây, anh phải cố gắng làm sao thì mới có thể khiến cho chúng nó biết khó mà lui. anh nghĩ đến khi vào đại học, anh sẽ chọn học chuyên ngành gì, tài chính hay là công nghệ thông tin, phải đi theo con đường nào thì anh mới nhanh chóng nuôi được em...”

Trong bóng đêm, gương mặt của Chu Tự Hằng trở nên dịu dàng đến lạ thường.

Cậu mới mười chín tuổi thôi, vậy mà đã nghĩ xa đến vậy rồi, mà trong viễn cảnh tương lai ấy, chỉ tồn tại duy nhất hình bóng của Minh Nguyệt.

“Em dễ nuôi lắm!” Minh Nguyệt kéo vạt áo cậu, nghiêm túc nói, “Dễ nuôi thật ý!”

cô bé mỉm cười, đôi mắt hoa đào mở to, khiến cho Chu Tự Hằng nhìn mà rung động.

Cậu không kìm được mà hôn một cái lên má Minh Nguyệt.

“Thế anh định nuôi em thế nào?” Minh Nguyệt xấu hổ cúi đầu, tuy trời tối nhưng vẫn có thể nhìn thấy gò má ửng hồng của cô bé.

Tay cô bé vẫn nắm chặt vạt áo Chu Tự Hằng, bàn tay trắng như tuyết, Chu Tự Hằng nghĩ một lát rồi nói: “Nếu như có thể, anh mong là mình sẽ tìm được một công việc thực tập vào năm ba đại học, kiếm một chút tiền để sang năm tư thuê một căn hộ ở gần trường em, sân thượng sẽ dùng để trồng hoa hồng, sau đó nuôi một con chó Samoyed hoặc mèo Ragdoll mà em thích, rồi bọn mình sẽ sống cùng nhau ở đó.”

Đây thật sự là một viễn cảnh đẹp, chỉ mới nghe cậu nói thôi cũng cảm thấy rất ngọt ngào rồi.

Minh Nguyệt có thể cảm nhận được là Chu Tự Hằng đã rất nghiêm túc suy nghĩ cho tương lai.

cô bé vừa mơ mộng lại vừa xấu hổ, áp mặt vào lưng Chu Tự Hằng, đúng như lời Chu Xung nói, cậu gầy đi rất nhiều, nhưng gầy không có nghĩa là yếu đi, cô bé vẫn có thể cảm nhận được sự vững chãi trên lưng cậu.

“Đến năm tư bọn mình phải sống chung thật sao?” Minh Nguyệt ngập ngừng hỏi.

“Em không muốn à?” Chu Tự Hằng dịu dàng hỏi.

Minh Nguyệt cắn đôi môi đỏ mọng, ôm chặt eo Chu Tự Hằng, hồi lâu sau mới áp ứng nói: “Bọn mình ở cùng nhau, liệu có ảnh hưởng gì không? Ý em là... Có thể em sẽ quấy rầy đến việc học và làm của anh chẳng hạn? anh có cảm thấy phiền không?”

“thật ra thì em muốn hỏi là, liệu anh có...” Chu Tự Hằng dừng lại một chút để cân nhắc lại từ ngữ, “Quấy rồi em không chứ gì?”

Thời gian bỗng như ngừng trôi, ấn ý trong câu đó, khiến cho các đầu ngón chân của Minh Nguyệt co rụt lại.

đi đến khu biệt thự, Chu Tự Hằng dừng xe, Minh Nguyệt đi xuống, đầu vẫn cúi thấp, cái cổ mảnh khảnh trắng muốt dưới ánh trăng.

nói đến vấn đề này làm cô bé cực kì xấu hổ, dù sao thì cô bé cũng nhỏ hơn Chu Tự Hằng gần hai tuổi, da mặt rất mỏng.

Nhưng Chu Tự Hằng lại rất thích điểm này của Minh Nguyệt, thích vô điều kiện.

“VẬY ANH CÓ... QUẤY RỒI EM KHÔNG?” Minh Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

cô bé nhắm mắt đi theo Chu Tự Hằng, căng thẳng nắm chặt quai cặp, nhìn như một đứa bé đang sợ hãi, nhưng cơ thể của cô bé thì đã hoàn toàn trưởng thành rồi.

Chu Tự Hằng liếc nhìn ngực Minh Nguyệt, lại nhanh chóng rời mắt đi, yết hầu hơi giật giật, miệng khô khốc.

“anh không dám cam đoan.” Chu Tự Hằng nói, bước tới ôm Minh Nguyệt, than thở bên tai cô bé: “Có thể anh sẽ không quấy rối em, nhưng mà anh cảm thấy là em sẽ quấy rối anh.”

“Tại sao chứ?” Minh Nguyệt không đồng ý.

Chu Tự Hằng vuốt ve vành tai cô bé, nói: “Em phải biết rằng, có một người, chỉ cần tồn tại trên thế giới này, đối với anh cũng là một sự quấy rối.”

“Người đó, chính là em đấy, Minh Nguyệt.” Hơi thở ấm nóng của cậu phả nhẹ vào trong cổ áo của cô bé.

Minh Nguyệt trầm nghĩ, lúc này chắc hai tai của mình đã đỏ rực lên mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Sau khi hoàn thành tiết học cuối cùng, thầy Vũ để lại câu chúc “Tiền đồ như biển lớn, tương lai còn rất dài” ở một góc bảng đen, mặc dù đã hơn 60 tuổi, nhưng chữ viết của thầy vẫn cứng cáp như cũ.

Cùng với một góc bên kia là câu “Có chí ắt thành, phá phủ trăm chu, người có công, trời không phụ”, tạo thành một mảng kí ức khó phai trong lòng mỗi học sinh.

Bây giờ đêm ngược trôi qua rất nhanh, bút cũng đã hết mực, giấy nháp cũng chất thành đống, kiến thức càng ngày càng hiện rõ lên trong đầu, quãng thời gian học tập trước kì thi của lớp mười hai, thật sự vô cùng vất vả và căng thẳng.

Nhưng kết quả nhận được lại khiến cho người ta thỏa mãn hơn bất cứ thứ gì.

Trong lớp 12/1 ban khoa học tự nhiên, chữ số màu đỏ đã chuyển thành số 0.

Chữ số cuối cùng này được đích thân thầy Thành chủ nhiệm viết một cách rất chậm rãi, sau khi viết xong, ông quay xuống nhìn cả lớp hồi lâu, sau đó tươi cười trịnh trọng nói: “Chúc các em thi tốt!”

Chu Tự Hằng đã học thầy Thành ba năm, nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy thầy cười sáng khoái đến vậy, các nếp nhăn trên gương mặt dường như cũng giãn ra hết, cậu thầm nghĩ chắc là thầy có rất nhiều lời muốn nói, cũng có nhiều điều muốn dặn dò cả lớp.

Nhưng cuối cùng, tất cả đều không thể bằng một câu “Chúc các em thi tốt”.

Địa điểm thi của trường Nhất Trung Nam Thành là khu nhà học của khối 11, các phòng học của lớp 12 thì không bị trưng dụng, cho nên các học sinh thi xong có thể quay lại lớp cũ của mình để nghỉ ngơi.

Ngày mùng bảy tháng sáu, Chu Tự Hằng bước ra khỏi phòng học, trước khi đi, cậu đứng lại trước con số 0 màu đỏ, lặng lẽ nhìn xuống lớp.

Đối với bọn cậu thì đời học sinh đã hết, trở thành con số 0, nhưng đối với các tân học sinh lớp 12 thì thời gian còn lại là 365 ngày.

365 ngày vừa qua tựa như một giấc mơ đối với Chu Tự Hằng, cậu nhìn xuống lớp học, giờ phút này đã chẳng còn ai, chỉ có sách vở tài liệu là vẫn ở nguyên trên bàn, ánh nắng buổi sáng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, những hạt bụi nhỏ đang không ngừng bay lượn trong không trung.

Từng hình ảnh lần lượt xuất hiện trước mắt Chu Tự Hằng.

...

Nửa học kì cuối của năm lớp 10, trời mưa không ngớt, thầy Thành bắt lực mắng cậu: “Lần thi này em đứng cuối cùng đấy biết không!”

“Em định sau này sẽ cứ như vậy mà thi đại học à? Hay học xong lớp 11 là bỏ học luôn?”

...

Sau đợt thi tháng của tháng năm, Bạch Dương kinh ngạc vì thấy cậu tăng đến 400 hạng, cứ là nhai không ngừng, cậu liền cầm quyển sách nện vào đầu cậu ta một cái, sau đó tiếp tục ngồi đọc thuộc thơ, vừa nhìn Minh Nguyệt vừa nhảm: “Lư biên nhân tự nguyệt, hạo oản ngưng sương tuyết.” (Dịch: cô gái bán rượu bên lò lửa đẹp như trăng, cổ tay trắng ngần như đọng sương tuyết.)

...

Học kì một của lớp 11, điểm thi tháng đầu tiên của cậu làm cho thầy Vũ dạy Văn tái xanh cả mặt, không ngừng vỗ bàn để trút giận, bởi vì cậu chỉ được 77 điểm môn Văn, thấp hơn 30 điểm so với điểm trung bình của cả lớp, cũng bởi cậu đã viết vào trong bài làm vờn vẹn một câu ‘Ánh nắng chiều thật đẹp, Vương Bột đã miêu tả rất xuất sắc’.

...

Buổi tối tháng mười hơi lạnh, Minh Nguyệt ngủ say bên cạnh cậu, lúc ấy cậu còn đang vật lộn khổ sở với đồng thơ cổ, chỉ vì một câu “Trăng sáng vàng vạc, bao giờ mới hái?” mà nhớ luôn cả bài Đoàn Ca Hành.

...

Những kí ức đó bỗng hiện lên rõ ràng ngay khi Chu Tự Hằng phải rời khỏi lớp học để bước vào phòng thi, sự cố gắng từng chút từng chút đó, không chỉ được thời gian ghi nhận, mà cũng làm cho cậu khắc cốt ghi tâm.

Cậu cũng từng quá mệt mỏi mà nằm gục xuống ngay trên bàn, cũng đã từng quá áp lực mà vo viên mấy tờ bài thi rồi ném đi, cũng đã từng ủ rũ buồn phiền mà la hét trên ban công. Nhưng cuối cùng cậu vẫn cố bò dậy để tiếp tục đọc sách, nhặt lại tờ bài thi rồi xem lại lỗi sai, sau khi la hét chán rồi thì lại bình tâm, lên tinh thần tiếp tục phấn đấu.

Bàn học trong phòng hơi xô lệch, lối đi rất hẹp, Chu Tự Hằng từ trên bục giảng đi về chỗ ngồi của mình, trước khi rời đi, cậu cầm lấy cuốn vở ghi chép của mình, mở nó ra một lần cuối.

trên trang sách có vẽ một vầng trăng, bên cạnh là dòng chữ “Minh là người giỏi nhất”.

Vầng trăng kia là hình ảnh thu nhỏ của Minh Nguyệt, còn dòng chữ chính là mục tiêu và động lực của cậu.

Chu Tự Hằng đưa tay ra, đón lấy ánh mặt trời rực rỡ.

Ánh sáng vừa chói lọi nhưng cũng rất hiền hòa, tựa như tâm trạng của cậu lúc này vậy.

Mang theo tâm trạng đó, cậu trải qua hai ngày thi tốt nghiệp vô cùng thuận lợi, bốn môn thi dường như không gây khó khăn gì cho cậu cả, Chu Tự Hằng làm bài rất tốt, viết liền một mạch, thậm chí còn có thừa thời gian để kiểm tra lại một lần.

Tiếng chuông báo hết giờ làm bài thi tiếng anh vang lên, cũng đồng nghĩa với việc thời gian của năm học cuối đã hoàn toàn kết thúc.

Đánh xong cuộc chiến gian khổ nhất, Chu Tự Hằng thở hắt ra một hơi, cậu cảm thấy bản thân đã tạo được một dấu chấm tròn vẹn cho năm học cấp ba này, không thẹn với lòng, cũng không thẹn với mồ hôi công sức mà mình đã bỏ ra.

Chu Tự Hằng tìm được Minh Nguyệt ở đầu cầu thang, tuy vẫn còn rất đông người xung quanh, nhưng vì vui sướng quá nên cậu đã không kìm được mà hôn lên trán cô bé một cái, lại hôn hai má mỗi bên một cái, cuối cùng chụt nhẹ một cái lên môi, sau đó huyt sáo một tiếng.

Nghe thấy tiếng huyt sáo, chứng tỏ cậu làm bài thi rất tốt, điều này khiến cho Minh Nguyệt rất an tâm.

Những người xung quanh không để tâm đến bọn họ, chỉ một lòng hô hào la hét vì đã thi xong, rất nhiều học sinh còn xé nát cả sách rồi đứng trên hành lang ném xuống, dưới sân chẳng mấy chốc đã tràn ngập giấy tờ và sách vở.

Thế nhưng cánh hai người thân mật vẫn có người nhìn thấy.

Thầy Thành đứng ở cầu thang chờ từng học sinh ra về, ông không ngồi trong phòng điều hòa mà lại đứng ở chỗ nắng nhất bên ngoài, vì quá nóng nên tay còn cầm quạt giấy để quạt.

Minh Nguyệt trông thấy thầy chủ nhiệm thì ngượng lấm, cúi đầu kéo áo Chu Tự Hằng, ý đồ muốn che mặt mình lại: “Thầy...nhìn thấy rồi kìa...”

“anh biết.” Chu Tự Hằng chẳng sợ gì cả, cậu cầm tay Minh Nguyệt nói, “Nhưng bọn mình tốt nghiệp rồi mà.”

Cậu quay người nhướn mày với thầy chủ nhiệm, sau đó nở một nụ cười thật tươi.

Thầy Thành cũng cười lại rồi gờ ngón cái với cậu, còn nghịch ngợm lắc lắc cổ tay, dáng vẻ không hề giống với mọi ngày. Trong hai ngày thi, ông mặc một bộ quần áo màu đỏ, đến giày cũng màu đỏ luôn, nhìn cực kì đáng yêu.

Hoạt động xé sách ném đi vẫn còn đang tiếp diễn, không có ai ra ngăn bữa tiệc vui vẻ cuồng loạn này, những trang giấy cứ thế rơi la tả xuống sân.

Minh Nguyệt không ném sách, nhưng cô bé phát hiện là Mạnh Bồng Bồng cũng đang tham dự trò vui này cùng mọi người.

Là một học sinh chăm ngoan học giỏi nổi tiếng trường Nhất Trung, lúc này Mạnh Bồng Bồng đứng ở bên trái hành lang, ném hết đồng sách vở dày cộp và vở bài tập xuống sân, không phải là từng tờ từng tờ, mà là từng quyển từng quyển một, gương mặt trắng trẻo cười rất tươi.

Minh Nguyệt cảm thấy nụ cười đó hẳn là xuất phát từ nội tâm của Mạnh Bồng Bồng, ngay cả nét mặt cũng lộ ra sự nhu hòa dưới ánh nắng chiều, gánh nặng trên lưng cô bạn này dường như đã được rũ bỏ hết, khiến cho Mạnh Bồng Bồng trở nên hoạt bát và đáng yêu hơn nhiều.

Bạch Dương thì lại đứng dưới sân, Mạnh Bồng Bồng ném xuống quyển nào là cậu lại nhanh tay lẹ mắt nhặt lấy quyển đó, dáng vẻ vừa vội vàng lại vừa vui sướng.

Sách vở từ bên trên rơi xuống quá nhiều, Bạch Dương không để ý nên người bám đầy giấy tờ, nhưng cậu không vội phui đi mà chỉ chăm chăm đi thu gom lại sách của Mạnh Bồng Bồng, sau đó nhìn lên cười với cô bé một cái, nụ cười của cậu rất đẹp, mang theo sự trong sáng ngây ngô, khiến cho người ta cảm thấy ấm lòng.

Việc học của lớp 12 quá căng thẳng nên Bạch Dương không thể mập trở lại được, thậm chí còn gầy đi thêm chút nữa, cậu và Chu Tự Hằng thuộc hai kiểu khác nhau, Chu Tự Hằng thì tác phong mạnh mẽ, ngũ quan tinh tế, Bạch Dương lại hiền lành nhất gan, gương mặt thanh tú ưa nhìn.

Nhưng cả hai đều có một điểm chung, đó là cực kì cố gắng nỗ lực, Minh Nguyệt tin rằng Bạch Dương sẽ nhận được tin tốt.

Tài liệu học tập của Mạnh Bồng Bồng nhiều quá, mà cô bé lại thông thả ném từng quyển một, cho nên mất rất nhiều thời gian.

Nhưng Bạch Dương thì vẫn rất vui vẻ mà nhặt lại hết, còn coi nó như bảo bối mà ôm chặt trong lòng.

“Động tác của Bạch Dương nhanh thật đấy.” Minh Nguyệt đứng nhìn khoảng mười phút rồi nghiêm túc đánh giá.

“Nó nói là sẽ cất giữ tài liệu học tập của Mạnh Bồng Bồng, coi như đồ gia truyền để lại.” Chu Tự Hằng nói, sau đó lại không khỏi tự khen mình: “anh còn hơn nó, anh đã từng vượt tường để vào học viện múa Bắc Kinh đấy nhé.”

Minh Nguyệt cúi đầu cười, không tiếp tục chủ đề này nữa, hỏi Chu Tự Hằng: “Sách vở của anh thì sao? Có mang về không hay cũng ném đi?”

Chu Tự Hằng lắc đầu nói: “Bố anh bảo mấy quyển sách này không được ném đi, ông ấy sẽ lái xe đến đây để mang đồng sách về, nhân tiện đón bọn mình luôn.”

Chu Xung bỏ công bỏ việc vì kì thi tốt nghiệp của con trai, hai ngày thi hẳn chỉ mặc áo may ô quần đùi, chân đi dép lê, trời thì nóng bức nhưng vẫn đứng bên ngoài cổng trường để chờ đưa cơm cho con, thỉnh thoảng cũng có ra nói chuyện với các phụ huynh khác, vừa buồn đưa lê vừa cắn hạt dưa.

Rất rõ ràng, trong lòng của Chu Xung, con trai vĩnh viễn đứng thứ nhất.

Thế nào mà lại đến mang sách về, nhân tiện đón Chu Tự Hằng luôn?

Minh Nguyệt nhướn mày hỏi: “Tại sao không được ném đi?”

Tại sao ư?

Chu Tụ Hằg xếp lại đống sách theo thứ tự từ to đến bé, nghe vậy thì chỉ vờ nhẹ bìa sách, nghiêm túc nói: “Bố anh nói muốn giữ lại hết sách và vở ghi của anh, sau này đưa lại cho cháu nội, vì kiến thức chính là nguồn tài nguyên quý giá.”

Minh Nguyệt nhìn thấy hình bóng mình trong đôi mắt sáng như lưu ly của Chu Tụ Hằg, cho nên cô bé rất tự nhiên mà tự liên tưởng tới mình khi nghĩ tới hai từ “cháu nội”, cô bé xoắn xoắn ngón tay, cố gắng che dấu cảm xúc ngượng ngùng trong lòng, lí nhí nói: “Chú Chu...lo xa thật đấy...”

Chu Tụ Hằg mặt dày hơn bố nhiều, sắc mặt cậu không thay đổi, nói: “anh cảm thấy là mình còn lo xa hơn cả bố cơ.”

Cậu nghiêm túc mím môi, nói tiếp: “Sách vở của em cũng cất cẩn thận luôn đi, bởi vì anh không chắc là sau này con của chúng mình sẽ là một đứa con trai nghịch ngợm hay là một cô con gái xinh đẹp đáng yêu như em nữa.”

Tinh trùng quyết định giới tính thai nhi, trong sách Sinh có sơ đồ miêu tả rất rõ về quá trình này.

Cho nên Chu Tụ Hằg nói cũng có lý.

Nhưng Minh Nguyệt thì không thể nào bình tĩnh được, đầu óc cô bé trở nên trống rỗng.

“Sau này con của chúng mình...”

“Sau này con của chúng mình...”

“Con của chúng mình...”

Sao anh ấy lại có thể...tính đến cả chuyện sinh con rồi?

Chu Tụ Hằg nhìn gương mặt đỏ hồng của Minh Nguyệt, yết hầu khẽ giật, trước khi đánh mất sự nghiêm túc, cậu cố nói cho hết lời: “Nếu là con trai giống anh, anh sẽ luôn bảo ban con cố gắng học hành, nếu là con gái thích múa giống em, vậy thì phải nhờ em dạy cho con rồi, đem tất cả những kĩ năng nhảy múa và vở ghi của em cho con hết.”

“nói mấy chuyện này...không phải vẫn còn quá sớm sao?” Minh Nguyệt ấp úng nói, mặt đỏ bừng cả lên.

“không sớm” Chu Tụ Hằg đã thu dọn xong sách vở, lấy dây buộc lại, một tay cầm sách một tay nắm tay Minh Nguyệt.

Tay của cậu rất lớn, còn tay cô bé lại nhỏ, một tay thì mạnh mẽ, một tay lại mềm mại, hoàn toàn trái ngược nhưng lại rất phù hợp.

“Lúc học tiết Sinh anh đã luôn nghĩ đến vấn đề này rồi, cho nên anh còn không dám nhìn em, bài học này anh còn học rất kĩ, tiếc là trong đề thi lại không có.” Giọng điệu của cậu thậm chí còn tỏ ra rất tiếc nuối.

Minh Nguyệt không rút tay ra khỏi tay cậu, cô bé có thể cảm nhận được là Chu Tụ Hằg đang nghịch ngợm, ngón tay cứ cọ cọ vuốt vuốt tay cô bé. Minh Nguyệt nhỏ giọng nói: “May là không có trong đề thi, vì em không giỏi phần đó lắm”

cô bé rõ ràng là nói dối, sự kết hợp của trứng và tinh trùng là phần quan trọng cần ghi nhớ, sao lại có chuyện không học được chứ?

Nhưng Chu Tụ Hằg không vạch trần cô bé, còn thuận theo nói: “không giỏi vấn đề đó cũng không sao, sau này em sẽ tự mình cảm nhận được thôi mà.”

Cậu cúi đầu ghé sát vào tai cô bé, không để cho mọi người nghe được, nhẹ nhàng nói:

“Mẹ của con anh ạ.”

Minh Nguyệt rút tay ra rồi chạy trốn chết, tim đập thình thịch không có dấu hiệu chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Lớp 12/1 chuyên khoa học tự nhiên giờ phút này đã hoàn toàn trống trải, ngay cả một trang giấy hay một cái bút cũng không để lại, chữ viết trên bảng đã được lau sạch sẽ, giấy dán trên tường cũng bị lấy xuống. Tất cả những gì diễn ra trong căn phòng này dường như chỉ là một giấc mộng, lúc tỉnh lại, hết thấy mọi thứ đã không còn.

Thầy Thành chủ nhiệm cầm chìa khóa lớp trả lại cho văn phòng, qua cánh cửa sổ, ông thoáng nhìn vào trong lớp học một lần nữa, sau đó thờ

dài một hơi, không biết là đang vui mừng hay tiếc nuối. Trước khi tháng chín đến, ông sẽ có một thời gian để nghỉ ngơi, rồi lại tiếp tục đón một lứa học sinh mới, nhận một cái chìa khóa mới, bước vào một lớp học mới.

Thời gian này người vất vả không chỉ có các học sinh mà còn cả các thầy cô và phụ huynh nữa, cho nên sau hai ngày thi tốt nghiệp đầy căng thẳng, tất cả mọi người đều vui vẻ ăn mừng xả hơi. Chu Xung sau khi bê đồ đạc của con về đến nhà là lê dế đi lên phòng luôn, đến thuốc lá cũng không còn sức cảm dỗ vào lúc này nữa, cứ thế dặt tay chân thành hình chữ Đại nằm vật xuống giường, vài giây sau đã gáy to như sấm.

Chu Tự Hằng thì lại chẳng hề thấy mệt, thậm chí cậu còn có tinh thần để tra cứu các danh lam thắng cảnh đẹp của đất nước, cuốn vở ghi chép ghi lại thành vở ghi kế hoạch du lịch sau khi tốt nghiệp, đây là chuyến đi mà cậu đã mong chờ từ rất lâu rồi, trong đầu tưởng tượng ra rất nhiều điều.

Đương nhiên sẽ có cả những hình ảnh trần ngập xuân sắc, Chu Tự Hằng thật sự không dám nghĩ sâu thêm nữa, nhưng có câu “Ngày nghĩ đêm mơ”, giấc mơ của cậu luôn biểu lộ ra những mong muốn chân thật thường ngày.

Chu Tự Hằng cảm thấy sau khi tốt nghiệp cậu càng có ý đồ bất chính với Minh Nguyệt nhiều hơn, giống như một chú chim nhỏ ở trong chiếc lồng tre chật chội rồi được bay ra ngoài nhìn thấy ánh sáng vậy, đối với một chàng trai 19 tuổi thì đây là một sự khảo nghiệm cả về thể xác lẫn tinh thần.

“Mẹ nó chứ!” Chu Tự Hằng rời giường, cúi đầu tự chửi mình, sau đó ôm hết chăn ga và đồ ngủ, rón rén mở máy giặt ra.

Mặc dù cậu làm rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn khiến cho Chu Xung sau khi đã ngủ 12 tiếng mới thức dậy phát hiện ra, hần bừa bãi, làm mặt quỷ kiêu khinh bĩ, nói: “Sao phải sợ!”

nói xong, Chu Xung cảm giác mình chưa thể làm cho con trai tự tin lên, liền hút một điếu thuốc để lên tinh thần, đi tới vỗ vai Chu Tự Hằng, nhướn mày cười gian: “Cũng thi đại học rồi còn gì! Con trai à! Đừng có sợ, cứ tiến tới đi!”

Chu Tự Hằng liếc bỏ một cái, không thèm đáp lại.

sự thật chứng minh, Chu Tự Hằng chả có gì gọi là sợ cả, buổi chiều lúc đi liên hoan mừng tốt nghiệp, cậu xách một túi bánh kẹo cười đến, dắt tay Minh Nguyệt đi chia cho từng bạn học và các thầy cô, nếu người nào không biết lại tưởng đây là lễ đính hôn ấy chứ, mà cặp đôi kia còn rất xứng đôi.

Liên hoan sau kì thi tốt nghiệp gần như đã trở thành truyền thống, tất cả các thầy cô và học sinh sẽ tụ hội lại với nhau, cũng coi như là để cảm ơn, khâu tổ chức thường sẽ do lớp trưởng toàn quyền chịu trách nhiệm. Chu Xung sau khi nghe nói thì liền đứng ra cung cấp địa điểm, bàn tiệc được đặt ở một khách sạn năm sao tốt nhất thành phố, tất cả đều miễn phí, tuy không ra mặt nhưng làm đâu ra đấy.

Sau khi phát xong kẹo mừng, Chu Tự Hằng ung dung đón nhận những lời chúc phúc, hơn nữa còn lịch sự nói cảm ơn, đáng vẻ rất thành thực.

Minh Nguyệt thì không chừng chặc được như cậu, cô bé đỏ bừng mặt, sau khi ngồi xuống bàn ăn thì phải uống ngay một ngụm coca lạnh để làm dịu đi sự bối rối.

Tay cô bé vẫn bị Chu Tự Hằng nắm chặt, mười ngón tay đan vào nhau, cô bé còn có thể cảm nhận được vết chai rất dày dọc ngón trỏ của cậu.

Kẹo mừng phát xong vẫn còn thừa, trước bữa tiệc Chu Tự Hằng có bóc một ít cho Minh Nguyệt ăn lót dạ, là socola trắng hạnh nhân với khuôn được làm theo yêu cầu. Minh Nguyệt vốn ngưng nên định không ăn, nhưng thấy Bạch Dương ăn nhiệt tình quá nên cô bé cũng nhỏ nhẹ cắn từng chút một.

“anh chuẩn bị lúc nào vậy?” Minh Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Từ lâu lắm rồi.” Chu Tự Hằng đáp.

Từ lâu lắm rồi...

Lâu đến mức nào chứ? Minh Nguyệt không khỏi nghĩ thầm, nhưng cô bé không để cho Chu Tự Hằng phát hiện ra tâm tư của mình, chỉ nhìn Chu Tự Hằng đang cười với mình, bất giác cô bé cũng cười theo.

Nụ cười của Minh Nguyệt làm Chu Tự Hằng rất vui, cậu vén tóc ra sau tai cho cô bé, ghé vào tai cô bé nói thầm: “anh nghĩ phát kẹo mừng cho thầy cô và các bạn là việc mà một cặp tình nhân nên làm.”

Nghe cậu nói thì cô bé đường hoàng lắm, nhưng thật ra là có ý đồ cả, cậu phát kẹo mừng chủ yếu là để tuyên bố chủ quyền, để cho những cậu học sinh khác không còn mơ tưởng đến Minh Nguyệt nữa.

Minh Nguyệt cũng mơ hồ hiểu được ý của Chu Tự Hằng, cô bé gật đầu, suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng em nghĩ là... Chuyện phát kẹo mừng... Phải để sau này chứ.”

Sau này theo ý của Minh Nguyệt có nghĩa là đám cưới, khi cô dâu chú rể bước vào lễ đường sẽ cùng nhau phát kẹo mừng cho khách. Nghĩ tới đây, khoe mặt của Minh Nguyệt thoáng bừng lên sắc hoa đào, mắt to ngập nước, tựa như một đóa hoa hải đường đang e thẹn.

Chu Tự Hằng không kìm được mà véo má cô bé.

“anh biết là vậy rồi.” Cậu nói, “Nhưng anh rất nóng lòng mong đợi ngày đó sẽ mau đến, cho nên mới không kìm chế được mà làm luôn trong hôm nay.”

Hiển nhiên cậu rất hiểu ý của Minh Nguyệt, cả hai đều có chung một suy nghĩ về một hôn lễ trong tương lai, mặc dù đối với các cô cậu mới mười mấy tuổi thì có vẻ như chuyện đó còn quá xa vời, nhưng chẳng ai cảm được bọn họ mặc sức tưởng tượng và mơ mộng cả.

Viên socola trong miệng Minh Nguyệt chậm rãi tan ra, mùi vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng cô bé.

Sự ngọt ngào ấy, một nửa đến từ viên socola, còn một nửa đến từ cái người đã đưa socola cho cô bé.

Trời tối rất nhanh, mọi người đã đến đông đủ, lớp trưởng đứng lên làm đại diện, nâng ly rượu lên đi đến bàn các thầy cô, nói: “Chúng em có rất nhiều điều muốn nói với các thầy cô, nhưng thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng một từ ‘Cảm ơn’, cảm ơn thầy Thành trong mấy năm qua đã đội bom không ngừng 26 chữ cái tiếng anh, cảm ơn thầy Vũ vì đã viết những lời dạy rất hay lên bảng, cảm ơn thầy dạy Toán đã luôn kèm cặp chúng em, cảm ơn thầy Vật Lý đã không ngại phiền mà kể cho chúng em nghe chuyện Newton và quả táo, cảm ơn cô Hóa trong lúc làm thí nghiệm đã không làm nổ tung lớp học, và cảm ơn cô Sinh đã cho chúng em hiểu hơn về vấn đề giới tính!”

Lớp trưởng đứng là một cậu con trai rất ưu tú, lời nói vừa hài hước nhưng vẫn đủ lễ phép, nói xong, cậu nâng ly uống cạn ly rượu trong tiếng huýt sáo và vỗ tay của các bạn cùng lớp.

Thầy Thành chỉ ngồi cười, sau khi tiếng vỗ tay dứt, ông cũng cầm ly rượu đứng lên.

Hôm nay ông mặc đồ khác hẳn ngày thường, không còn là bộ quần áo bám đầy bụi nữa, mà là áo sơ mi trắng quần tây, giày da bóng lộn, mái tóc màu xám trắng giống như được người ta tỉ mỉ nhuộm lên.

Gặp chuyện vui thì tinh thần sẽ thoải mái, thầy Thành chủ nhiệm cũng vậy. Hôm nay ông cười rất nhiều, Bạch Dương vừa thòm thèm nhìn đĩa thịt kho tàu trên bàn vừa trầm nghĩ, ba năm nay số lần mà cậu nhìn thấy thầy Thành cười còn không bằng một ngày hôm nay.

Có lẽ là tâm ý tương thông, thầy Thành cười nói: “Trong số các em ở đây, có em đã theo tôi từ năm lớp 10 đến giờ, có em thì thành học trò của tôi từ năm lớp 11. Là chủ nhiệm lớp của các em hai ba năm nay, tôi biết là tôi rất nghiêm khắc, ngày nào cũng như ma quỷ mà giám sát các em, phê bình kết quả học tập của các em, đem vớt hết mấy quyển tiểu thuyết mà các em hay nằm trùm chăn đọc ở nhà, tịch thu mấy chơi game của các em. Cho nên mấy năm qua, có thể các em rất ít khi thấy tôi cười.”

Nói tới đây, thầy Thành dừng lại một chút, mắt đã hơi rung rung: “Nhưng thật ra tôi rất vui mừng khi thấy các em từng bước tiến bộ, tôi không cười vì sợ các em sẽ lấy đó làm kiêu ngạo rồi chủ quan. Trên đời này không có bữa tiệc nào mà không tàn, hi vọng các em ‘tiền đồ như biển lớn, tương lai còn rất dài’, cũng hi vọng sau này nếu các em có thời gian thì hãy về thăm trường nhé, Nhất Trung Nam Thành, mãi mãi là mái trường của các em...”

Nói xong thầy Thành cũng nâng ly uống cạn, dưới ánh đèn thủy tinh, mọi người có thể nhìn thấy vệt nước mắt trên mặt ông.

Không ít người hai mắt đã đỏ hoe.

Đến giờ phút này rồi, chuyện gì cũng có thể cười một tiếng rồi cho qua, tạo nên một kết cục tốt đẹp.

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, mọi người cùng nhau uống rượu hàn huyên.

Bạch Dương ngồi bên cạnh Chu Tự Hằng, vì tâm trạng tốt nên cảm giác thèm ăn tăng vọt, ăn uống thả phanh, nhìn không khác gì một con gấu bị bỏ đói lâu ngày.

Nhưng chú gấu này lập tức đã bị Mạnh Bồng Bồng cản lại.

Cô bé chỉ nhỏ nhẹ nói “Ăn từ từ thôi” là Bạch Dương đã ngoan ngoãn nhai chậm lại ngay rồi.

Ban khoa học tự nhiên rất đông học sinh nam, tất cả tụ hội lại uống rượu, không lâu sau liền có mấy người cầm ly rượu đi tới đứng bên cạnh Bạch Dương và Chu Tự Hằng: “Đại ca, Bạch Dương, ly này tôi kính hai cậu.”

Chu Tự Hằng đang bóc tôm cho Minh Nguyệt, tay đầy dầu mỡ, nhưng cậu không hề cảm thấy lúng túng, chỉ bình tĩnh lau tay, khiêm tốn đứng lên nói: “Uống sữa tươi được không? Tôi không uống rượu.”

“Đề tôi thay đại ca uống.” Bạch Dương cười đứng dậy, rót một ly đầy đến mức suýt tràn.

Lớp trưởng lúc này đã hơi say, cậu ta nói: “Tôi nhớ hồi lớp mười, Chu Tự Hằng là đại ca của trường ai nhìn thấy cũng phải sợ, chỉ cần nhắc đến tên cậu là bọn con đồ nào cũng không dám thu phí bảo kê của lớp chúng ta.”

Điều này được mọi người tán thành, ai cũng gật đầu rồi rít.

“Đến năm lớp 11, có hôm cậu bị thầy Vũ mắng xối xả, tôi còn sợ là cậu sẽ tức giận mà đánh thầy ấy chứ, nào ngờ hôm đó cậu đã thay đổi rồi, thành tích cũng lao lên nhanh như tên lửa vậy.” Lớp trưởng cười nói, “Từ đó về sau mọi người không còn nói lớp ta có một vị đại ca nữa, mà nói lớp ta có một con ngựa chiến rất mạnh.”

“Còn cả Bạch Dương, nói thật là tôi không biết cậu gầy đi trông lại đẹp trai thế này đấy, dám cướp ngôi vị đẹp trai thứ hai lớp của tôi đi!” Lớp trưởng giả vờ tức giận, Bạch Dương xấu hổ gãi đầu.

“Sau cùng thì, chúng tôi thật sự rất phục hai cậu, lời ít lòng nhiều, uống nào!” một đám nam sinh đồng loạt cụng ly.

Mọi người thật sự không nói đùa, sự thay đổi từng chút một của Bạch Dương và Chu Tự Hằng, khiến cho tất cả những ai chứng kiến đều phải kinh ngạc và ghi nhớ trong lòng.

Chu Tự Hằng phóng khoáng nói: “Đừng nói vậy, dù gì chúng ta cũng là anh em tốt trong đội bóng, cùng nhau đoàn kết đi thi đấu suốt hai năm mà.”

“Vậy khi nào đại ca với chị dâu kết hôn, nhớ phải phát thiệp mời cho anh em đấy nhé.” Có một cậu học sinh cười nói.

Chu Tự Hằng nghiêm túc gật đầu, đưa mắt nhìn Minh Nguyệt, cô bé cũng híp mắt cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền. Cậu cầm tay Minh Nguyệt, nói: “Nhất định rồi.”

Có lẽ vì khí chất quá mức điềm đạm, giọng điệu lại vô cùng kiên định, thành ra các nam sinh đều không hề hoài nghi, một lòng tin tưởng cặp đôi này sẽ đi đến cuối con đường, thật sự khiến cho người ta ngưỡng mộ.

Trời dần về đêm, thầy Vũ lớn tuổi nhất muốn ra về trước, các học sinh đồng loạt lúi lúi kéo kéo nói thầy đừng đi, đến khi Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt nắm tay nhau đi tới trước mặt ông, người thầy già khôn khéo giỏi giang liền cười nói với Chu Tự Hằng: “Trong tổ Văn của chúng tôi thì cậu là người làm cho chúng tôi nhớ nhất đấy nhé!”

“Là bởi vì câu ‘Ánh nắng chiều thật đẹp, Vương Bột đã miêu tả rất xuất sắc.’ đúng không ạ?” Chu Tự Hằng đáp lại rất nhanh, đây quả thật là chuyện cười cho mọi người, ai cũng đem ra đề trêu cậu, vốn cũng không để ý lắm, nhưng lúc này cậu lại hơi đỏ mặt khi đứng trước mặt thầy.

Thầy Vũ thế nhưng lại lắc đầu, nói: “Trong đề Văn ‘Hãy gửi lời của bản thân đến một người’, em đã viết cho Minh Nguyệt, tôi thấy em gan thật đấy, quan trọng nhất là, đọc bài văn của em...” Thầy Vũ là một người rất xem trọng từ ngữ, cho nên phải cân nhắc một chút rồi mới nói tiếp, “Cảm giác như hai vợ chồng già vậy.”

[Cảm giác như hai vợ chồng già.]

Chỉ một câu thôi cũng đủ khiến Minh Nguyệt đỏ mặt, thậm chí Chu Tự Hằng cũng vậy, nhưng cậu vẫn nở một nụ cười.

một cặp rất xứng đôi đứng bên nhau, đúng là một hình ảnh đẹp mắt.

Thầy Vũ tay cầm kẹo cưới, ngoài vỏ hộp có vẽ hai hình chibi đáng yêu, nhìn rất giống Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt.

Chu Tự Hằng không che giấu được sự vui vẻ, cậu nói với thầy: “Vậy em phải cảm ơn thầy Thành chủ nhiệm vì đã không ngăn cấm bọn em rồi.”

Cho đến giờ cậu vẫn rất biết ơn sự bao dung của thầy chủ nhiệm, phải có sự ngầm đồng ý của thầy thì về sau mới có nhiều kỉ niệm như vậy.

Thầy Thành bị gọi đến tên thì cũng không cười, vài giây sau ông mới ngửa cổ uống cạn ly rượu, mặt hơi đỏ nói: “Cậu nghĩ là tôi muốn thế lắm à, lần nào họp chủ nhiệm lớp tôi cũng bị mắng xối xả đấy. Nhưng Chu Tự Hằng này, với cương vị của một người đàn ông, tôi thật sự nể phục cậu!”

Hiển nhiên là ông đã uống say, nói chuyện rất thẳng thắn: “Hồi còn đi học tôi cũng yêu một cô bạn, tiếc là bị chủ nhiệm lớp trách mắng nên sợ hãi mà chia tay. Lúc đó tôi rất buồn, còn chửi mắng nội quy trường học quá nghiêm khắc, chia rẽ tình cảm của người ta, mắng thầy giáo vì coi thường tình yêu tuổi học trò, chửi hết cái này cái nọ, nhưng chung quy lại không tự trách mình. thật ra suy cho cùng thì là do chính bản thân thôi, không dám vì tương lai mà phấn đấu, không biết quý trọng thời gian, cả hai thậm chí còn không có một câu hứa hẹn với nhau nữa!”

Nghe ông nói xong, tất cả mọi người đều yên lặng.

Chu Tự Hằng bỗng nhớ lại lúc cậu đứng trước toàn trường tuyên bố mình yêu sớm, thầy Thành đã đứng dưới nở một nụ cười với cậu.

Minh Nguyệt không nói gì, chủ động nắm tay Chu Tự Hằng.

cô bé quay sang nhìn cậu, cậu cũng cầm chặt lấy tay cô bé.

“Giáo viên chủ nhiệm thì cũng là con người thôi, cũng đã từng trải qua thời thanh xuân mà...” Thầy Thành thở dài, ánh đèn chiếu xuống mái tóc bạc của ông, mái tóc điểm màu của năm tháng.

Trong bữa tiệc liên hoan này, đã có rất nhiều người rơi nước mắt, ai nấy đều khóc khóc cười cười, uống đến say khướt.

Trong đám nam sinh trừ Chu Tự Hằng người không uống rượu ra thì chỉ có Bạch Dương là không say, tửu lượng của cậu thật sự rất tốt, uống rượu như uống nước, nhưng khi nâng ly với Mạnh Bồng Bồng, cậu lại cảm thấy hơi văng đầu, mặt ửng hồng. Bạch Dương tự nói với mình rằng vì rượu nên mới đỏ mặt thôi, không phải do xấu hổ đâu.

“Muốn nói gì với mình à?” Mạnh Bồng Bồng yên lặng ngồi ăn một lúc lâu, lúc này mới đứng lên nói.

không có ai mời rượu cô bé cả, khí chất lạnh lùng toát ra khiến cho người ta cảm thấy xa cách, tựa như một bức tượng đá, mà chính bản thân cô bé cũng không biết xã giao.

Vóc dáng của Mạnh Bồng Bồng nhỏ bé, đứng lên còn chưa cao đến ngực Bạch Dương, mái tóc ngắn ngang tai giờ đã dài đến xương quai xanh, Bạch Dương luôn chú ý đến từng thay đổi dù là nhỏ nhất của cô bé, hơn nữa còn khắc sâu trong tâm khảm.

cô bé nâng ly rượu lên, lộ ra một đoạn cổ tay nhỏ bé và yếu ớt, Bạch Dương nhớ lại lần cậu nhảy xuống sông phải nằm viện, Mạnh Bồng Bồng cũng như bây giờ, cổ tay trắng nõn lộ ra, cầm thìa đứt cháo cho cậu.

Khi ấy cô bé đã nói gì?

Mạnh Bồng Bồng nói – “Đợi khi nào thi xong đại học, nếu chúng mình có thể học cùng một thành phố, nếu lúc đó cậu vẫn còn thích mình...thì...chúng mình thử yêu một lần nhé.”

Bạch Dương tự biết mình không thể bút phá được như Chu Tự Hằng, nhưng sự nỗ lực của cậu cũng đủ giúp cậu thi đỗ vào một trường đại học tốt, hết thầy đều đến từ một câu nói đó của Mạnh Bồng Bồng.

Bạch Dương không nóng lòng đến mức bắt Mạnh Bồng Bồng thực hiện lời hứa ngay sau hôm nay, nhưng cậu vẫn muốn cảm ơn cô bé một câu, cậu nâng ly lên, chân thành nói: “Cảm ơn cậu đã cho mình cơ hội được chờ đợi.”

Cho cậu một sự kì vọng vào tương lai xa xôi.

“không phải đâu.” Mạnh Bồng Bồng không biết uống rượu, nhưng cô bé vẫn nhấp một ngụm, sắc mặt hồng nhuận.

Bạch Dương ngạc nhiên sững sốt.

“Khi đó lời mình nói là nghiêm túc mà.” Mạnh Bồng Bồng nói.

Bạch Dương nhìn Mạnh Bồng Bồng, lúc này mặt cô bé đã trở nên đỏ hồng như nước thịt kho tàu rồi.

Từ sáu giờ đến chín giờ tối, ba tiếng liên hoan này, cũng chính thức kết thúc quãng thời gian ba năm của cả lớp.

Từ nay trời nam đất bắc.

Đường ai nấy đi.

Minh Nguyệt đứng trước cửa khách sạn nhìn các bạn học ra về, bóng đêm che lấp đi thân hình của mọi người, sau này có thể sẽ không bao giờ được gặp lại đầy đủ cả lớp nữa rồi. Thời gian tựa như một cái chớp mắt, cảm giác như chỉ vừa hôm qua thôi, bọn họ mới bước vào cổng trường Nhất Trung Nam Thành, bầu trời tràn ngập sắc xanh.

Mọi thứ giống như một giấc mơ vậy.

Minh Nguyệt có cảm giác không chân thật.

Chu Tự Hằng lấy xe đạp ra, hỏi: “đang nghĩ gì vậy?” Cậu đưa tay cào nhẹ chóp mũi Minh Nguyệt.

Vì Chu Tự Hằng cúi đầu nên Minh Nguyệt rất dễ dàng ghé sát mặt vào, hôn lên môi cậu một cái.

một hành động rất táo bạo trước cổng khách sạn người đến người đi.

“đang nghĩ đến anh đấy.” Minh Nguyệt đáp, nụ hôn này làm cho cô bé cảm nhận được mùi sữa tươi còn lưu lại trên môi Chu Tự Hằng, cảm giác không chân thật bỗng chốc được vui bớt. cô bé thầm cảm ơn mấy năm qua, cảm ơn thời gian đã làm thay đổi Chu Tự Hằng, trở thành người con trai của hiện tại.

Thời gian đã giúp cậu trưởng thành.

Minh Nguyệt có một đôi mắt rất đẹp, đôi môi đỏ mọng căng bóng, Chu Tự Hằng không biết hiện giờ trong lòng cô bé đang nghĩ gì, chỉ biết nhìn cô bé đến ngây người.

trên đường trở về, cậu nói: “anh muốn hát cho em nghe.”

“Hát bài gì ạ?” Minh Nguyệt thuận theo nói.

“Đều tại vàng trắng gây họa.”

“anh thừa nhận lỗi là ở ánh trăng, ánh trăng là em sao quá đẹp và dịu dàng, khiến cho anh trong nháy mắt muốn được đi cùng em đến bạc đầu. anh thừa nhận mọi sai lầm đều do lời ước hẹn, sự ngọt ngào như đường như mật, thốt ra làm rung động lòng người, trái tim dù sắt đá đến đâu cũng trở nên mềm yếu...”

không có nhạc đệm, chỉ có tiếng gió thổi hòa cùng giọng hát của cậu, cứ thế truyền vào lòng Minh Nguyệt.

cô bé ôm chặt eo Chu Tự Hằng, đem mặt dán chặt vào lưng cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Chu Tự Hằng lên kế hoạch rất cẩn thận và chu đáo cho chuyến du lịch sau khi tốt nghiệp, vì quá tỉ mỉ nên hơi tốn thời gian, đợi đến khi cậu bàn bạc và quyết định xong với Minh Nguyệt về địa điểm và lịch trình thì cũng sắp hết tháng sáu rồi.

Nam Thành vẫn rất nóng nực, nhưng vẫn có một chuyện còn hot hơn cả thời tiết mùa hè, đó chính là ngày công bố điểm thi tốt nghiệp đã đến.

Mặc dù đang ngồi trong phòng điều hòa mát lạnh, nhưng Chu Xung vẫn mồ hôi đầy đầu, tay cầm di động ngồi trước máy tính, thuốc lá thì rút hết điếu này đến điếu khác, mắt mờ to tai dựng thẳng, chỉ sợ sẽ bỏ qua dù chỉ là một chút tin tức nhỏ nhất.

Chu Tự Hằng thì bình tĩnh hơn bố nhiều, cậu rất tự tin rằng điểm số của mình sẽ không làm mọi người thất vọng, sự tự tin này đến từ chính nỗ lực của cậu đối với kì thi tốt nghiệp.

Trang web tra cứu điểm thi đã bị quá tải nên không vào nổi, gọi cho tổng đài bằng điện thoại thì càng không thể, nhưng đến bốn giờ chiều, Chu Tự Hằng vẫn kịp thời biết được điểm thi của mình.

Thầy Thành chủ nhiệm gọi điện tới, dưới ánh mắt mong chờ và tâm trạng thấp thỏm của Chu Xung, Chu Tự Hằng nhấn nút nghe.

Đầu dây bên kia có rất nhiều tạp âm, nhưng điều cần nghe thì vẫn nghe được rất rõ, ông báo số điểm cho Chu Tự Hằng, còn cực kì vui sướng nói: “Chu Tự Hằng, em thi tốt lắm, đứng thứ hai toàn thành phố, đứng thứ bảy toàn tỉnh...”

Thầy Thành rất ít khi phấn khích quá mức như vậy, giọng nói của ông tràn ngập sự tự hào: “Lớp chúng ta có Mạnh Bồng Bồng cũng thi rất tốt, không chỉ đứng thứ nhất toàn thành phố, mà còn đứng thứ nhất toàn tỉnh luôn, trời đất ơi, mấy đứa nhỏ các em, thật sự làm cho tôi nở mày nở mặt...”

Trường Nhất Trung Nam Thành cũng không thể ngờ là thành tích năm nay lại tốt đến vậy, dù sao thì trước đó nhà trường cũng chỉ đặt hi vọng vào Mạnh Bồng Bồng, hi vọng rằng cô bé có thể ôm trọn được hạng nhất, nào ngờ niềm vui giờ lại được nhân lên quá nhiều.

Trong tiếng cười hào sảng, thầy Thành cúp máy.

Là chủ nhiệm lớp nên thầy Thành cực kì vui sướng, còn Chu Xung bây giờ thì như con gà gổ, cứ đứng yên không có phản ứng gì, miệng vẫn còn ngậm điếu thuốc, lửa đã cháy đến gần miệng.

Mãi một lúc sau, Chu Xung mới bỏ điếu thuốc ra khỏi miệng, lắp bắp hỏi: “708 điểm nghĩa là thế nào con?” (*Editor: Điểm tuyệt đối là 750.*)

Đó là số điểm mà Chu Tự Hằng nhận được, suốt cả cuộc nói chuyện, Chu Xung chỉ nghe rõ mỗi vài chữ đấy.

Chu Tự Hằng cũng hơi ngạc nhiên, sau đó quay đầu nhìn Chu Xung chăm chú.

Hai tay Chu Xung run rẩy, cảm không nổi điếu thuốc với cái điện thoại, Chu Tự Hằng đưa tay ra rút lấy điếu thuốc trong tay bố rồi đập đi.

“Nghĩa là, con thi rất tốt, đứng thứ hai thành phố và thứ bảy của tỉnh, có thể tùy chọn bất cứ trường đại học nào trên cả nước.” Chu Tự Hằng ôm lấy vai Chu Xung, cười nói: “Bố, bây giờ bố thật sự phải cho con đi học ở một trường đại học tốt nhất rồi.”

...

[Bố mong con học thật giỏi, mong con thi đỗ đại học.]

[Mọi thứ bố đã chuẩn bị hết cho con rồi. Con phải được học trong một trường cấp hai tốt nhất, trường cấp ba tốt nhất, đến khi con lớn, bố cũng sẽ giúp con vào được trường đại học tốt nhất luôn, con đi học ở đâu, bố liền mở công ty ở chỗ ấy.]

Mùa hè bảy năm trước, Chu Tự Hằng bóc đồng nệp giấy trắng.

Chu Xung đã buồn bã khổ sở nói với cậu những lời kì vọng tha thiết đó.

...

[Chúng ta có thể sống mà không cần quá nhiều tiền, không cần quyền thế mà.]

Đêm đông ba năm trước, Chu Tự Hằng gần như cầu khẩn phản đối chuyện Chu Xung kết hôn.

Nhưng Chu Xung không thể đáp ứng cậu.

[không, chúng ta không thể, bố không muốn con phải chịu khổ.]

...

[Nếu cô ta không đối tốt với bố, mà bố lại không thể ly hôn, thì vẫn còn có con ở đây, sẽ chăm sóc bố thật tốt.]

Lời của Chu Tự Hằng vào năm 16 tuổi, trong ngày sinh nhật của mình, hôm đó tuyết rơi rất dày.

[Hôm nay bố đã đi buộc ga rồi, cho nên khi bố già đi, con đã trưởng thành, thì bố cũng chỉ còn biết dựa vào con thôi.]

sự lạnh lùng xa cách của hai bố con trong suốt mấy năm trời, đã vì một ngày Chu Xung về muộn trong ngày sinh nhật của Chu Tự Hằng mà chậm rãi tan thành mây khói.

...

[Có rất nhiều chuyện bố không biết phải nói với con thế nào, nhưng con chỉ cần nhớ rằng, cả đời này, bố chỉ yêu hai người.]

[Trước khi có con, bố chỉ yêu chính bản thân mình, khi có con rồi, bố chỉ yêu một mình con thôi.]

Tháng chín hai năm trước, Chu Xung vì lo cho con trai lên đại học, đã đi xã giao liên tục với người ta, uống rượu nhiều đến mức suýt chảy máu dạ dày.

...

[Con lớn rồi, bố tin tưởng con được không?]

[Được.]

...

Trong suốt quãng thời gian khó khăn này, Chu Tự Hằng đã trưởng thành, còn Chu Xung thì đang dần già đi.

Chu Tự Hằng ôm Chu Xung, cậu có thể cảm nhận rõ ràng được bờ vai và cánh tay của bố mình đã không còn rộng rãi và rắn chắc như trước nữa, trên mặt còn thoáng có nếp nhăn, hai bên tóc mai đã điểm những sợi bạc.

“Con sẽ đến Bắc Kinh học đại học đấy, bố cũng chuyển công ty đến đó đi.” Chu Tự Hằng chống cằm lên vai Chu Xung, tay vuốt nhẹ.

Chu Xung hơi nghiêng đầu.

Gương mặt của con trai gần sát ngay trước mắt hắn, ngũ quan sắc nét, lông mày rậm, nhìn rất giống hắn, chỉ khác là Chu Tự Hằng giỏi giang hơn bố nó nhiều.

“Vậy thì chuyển đến Bắc Kinh thôi.” Chu Xung nở nụ cười, vỗ lưng con trai.

hắn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không biết nói thế nào, cuối cùng chỉ nghiêm túc nói với Chu Tự Hằng: “Con là niềm kiêu hãnh lớn nhất của bố đấy.”

hắn cười, đưa tay lau nước mắt.

Tin tức trường Nhất Trung Nam Thành có học sinh giành được hạng nhất và nhì toàn thành phố được truyền đi rất nhanh, bảng công bố chi tiết các thứ hạng cũng đã được tung ra.

Thành tích của Chu Tự Hằng tựa như ván đã đóng thuyền, nhưng cậu vẫn vào web tra cứu điểm thi rồi in bảng điểm của mình ra, hơn nữa lại còn tốn công gấp thành hình trái tim rồi đưa cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cũng thi rất tốt, nếu tính riêng điểm thi các môn văn hóa thì cô bé cũng được coi là nhân tài kiệt xuất trong số các học sinh chuyên năng khiếu rồi.

Minh Đại Xuyên vì thế mà mặt mày hớn hờ lắm, thậm chí lúc gặp Chu Tự Hằng còn tỏ ra rất thoải mái niềm nở, Giang Song Lý cũng vậy, cô cho rằng con gái mình có được thành tích tốt như vậy là nhờ công của Chu Tự Hằng, cho nên cô lại càng thêm yêu quý cậu con rể tương lai này hơn.

Tờ điểm thi được gấp hình trái tim kia, Minh Nguyệt không có mở ra, cô bé nghĩ đây là một món quà vô cùng quý giá, nhất định phải giữ cẩn thận mới được.

“Người có công, trời không phụ.” Minh Nguyệt nói với Chu Tự Hằng.

Chu Tụ Hằng xoa đầu cô bé, nói: “Có chí ắt thành.”

Người có chí ắt thành ngoài Chu Tụ Hằng ra thì còn có cả Bạch Dương nữa, cậu đã dồn nguyện vọng vào trường đại học cảnh sát nhân dân Trung Quốc (Bắc Kinh), thông qua vòng thẩm tra chính trị và kiểm tra sức khỏe, khảo sát năng lực, phỏng vấn, cộng thêm thành tích thi tốt nghiệp tốt, cậu gần như đã nắm chắc cơ hội trúng tuyển vào trường.

Đây là nguyện vọng của chính Bạch Dương, không có ai bắt ép cậu cả.

“Có hối hận không?” Trước khi điền vào đơn đăng kí, Chu Tụ Hằng đã hỏi Bạch Dương như vậy, đại học là một bước ngoặt rất quan trọng, cậu hi vọng Bạch Dương sẽ suy nghĩ thật cẩn thận.

Nhưng chính bản thân Bạch Dương cũng đã phải suy tính rất lâu rồi mới quyết định, cậu tin rằng tương lai mình sẽ không phải hối hận với quyết định của mình.

Cậu nhìn Chu Tụ Hằng đang ngồi bên cạnh mình, ánh nắng hè rực rỡ xuyên qua những tán cây rồi chiếu vào cửa sổ, làm cho toàn thân cậu phát ra ánh sáng, ngay cả trên lông mi cũng ánh lên tia nắng, chói mắt giống như mặt trời, là người mà Bạch Dương ngưỡng mộ nhất.

Qua nhiều năm chơi với nhau, Bạch Dương cảm thấy, hình như cậu cũng đã học được khá nhiều điều từ Chu Tụ Hằng rồi.

“thật ra thì, trước đây tôi nào em cũng ngủ không ngon giấc, lần nào cũng gặp ác mộng, mơ thấy nhà của em lại bị kẻ xấu đột nhập, em lại bị ông bà gấu dưới gầm giường, nhện dơi suốt bốn ngày mới có người tìm ra. Giấc mộng này cứ đeo bám em suốt, không cách nào thoát ra được.” Giọng của Bạch Dương rất bình thản, như thể đó không phải là chuyện của mình vậy, “Nhưng sau này em nhận ra, nếu muốn thoát khỏi giấc mơ đó, thì điều đầu tiên em cần làm chính là phải dũng cảm, tự mình đạp đổ nó rồi bước về phía trước.”

“Đại ca, có thể anh không biết, thật ra anh chính là người đã dạy cho em biết dũng cảm.” Cậu cười nói với Chu Tụ Hằng, sau đó kiên định viết tên trường vào tờ đăng kí nguyện vọng.

“Em muốn vào đại học cảnh sát, sau khi tốt nghiệp sẽ trở thành cảnh sát truy bắt tội phạm giống bố em, trở thành một người khiến cho bản thân mình ngưỡng mộ.”

Chứ không phải mãi mãi đi ngưỡng mộ người khác nữa.

Bạch Dương nở một nụ cười tươi như gió xuân, tưới mát mặt hồ trong lành và êm ả.

Chu Tụ Hằng trầm nghĩ, Bạch Dương thật sự đang từng bước trưởng thành, biến thành một cái cây Bạch Dương kiên cường bất khuất, đội trời đạp đất, không sợ bão to gió lớn rồi.

“Đúng là không ủng hộ công cụ trường Bạch đã đặt cho mày cái tên hay như vậy.” Chu Tụ Hằng nện một phát vào vai Bạch Dương, giọng điệu tỏ vẻ trêu chọc nhưng cũng rất chân thành.

Sau khi điền nguyện vọng xong, không lâu sau kết quả trúng tuyển đã được công bố, Minh Nguyệt đỗ vào học viện múa Bắc Kinh, là người biết kết quả sớm nhất, Chu Tụ Hằng trúng tuyển vào khoa công nghệ thông tin của đại học Thanh Hoa, Bạch Dương thuận lợi vào được đại học cảnh sát, Mạnh Bồng Bồng thi trở thành sinh viên của đại học Bắc Kinh, thế là tất cả lại được ở cùng một thành phố.

Trường Nhất Trung Nam Thành năm nay đã gặt hái được quá nhiều thành công, tin vui trải khắp các trang báo ở Nam Thành, khắp sân trường tràn ngập băng rôn biểu ngữ chúc mừng. Ngày công bố kết quả trúng tuyển, như thường lệ, nhà trường sẽ tổ chức lễ khen thưởng cho các học sinh đạt kết quả tốt trong kì thi.

Mạnh Bồng Bồng là thủ khoa của tỉnh trong năm nay, cho nên cô bé là người lên phát biểu đầu tiên.

Rất khó ai tin được, rằng một cô gái có vóc dáng nhỏ bé như thế kia lại có một bộ não siêu khủng đến thế, Minh Nguyệt đứng dưới sân khấu, trong đầu không khỏi suy nghĩ.

Mạnh Bồng Bồng trúng tuyển đại học Bắc Kinh, lúc điền nguyện vọng, cô bé vẫn rất lý trí, biết rằng bản thân mình hợp nhất với ngành Luật, cũng biết nếu dựa vào các mối quan hệ của bố mẹ thì sau này cô bé có thể thuận lợi tiến xa trên con đường này.

Mạnh Bồng Bồng phát biểu rất ngắn gọn nhưng rõ ràng súc tích, dưới sân trường tiếng vỗ tay vang lên không ngớt.

Ngay sau cô bé là đến lượt Chu Tụ Hằng lên nói.

Mạnh Bồng Bồng là người luôn rất giỏi giang nên không nói làm gì, còn Chu Tụ Hằng thì gần như đã trở thành huyền thoại, là một con ngựa chiến đã bút phá rất mạnh mẽ.

Danh hiệu học sinh có sự tiến bộ lớn nhất trừ cậu ra thì không ai có thể đạt được nữa.

Trước khi lên sân khấu, Chu Tụ Hằng rất vui vẻ thoải mái khều khều lòng bàn tay Minh Nguyệt, sau khi bước lên rồi, cậu lại bình tĩnh lấy bản thảo trong túi áo ra.

Bài phát biểu này Chu Tự Hằng giấu rất kỹ, đến Minh Nguyệt cũng chưa được đọc nội dung trong đó, cho nên cô bé cố gắng kiềm chân lên, chăm chú lắng nghe.

“Đây là lần đầu tiên tôi đứng trên này phát biểu, nhưng lại không phải là đọc bản kiểm điểm” Cậu bắt đầu bài phát biểu của mình bằng câu này, khiến cho bên dưới vang lên tiếng vỗ tay và những tràng cười vui vẻ.

“Dưới này đều là những bạn học của tôi, và cả những đàn em khóa dưới, mọi người hình như ai cũng đã nghe danh ‘Tung hoành ca’ của tôi rồi đúng không?” Cậu cười rất tươi, lộ ra hàm răng trắng muốt.

Bên dưới ngay lập tức có người hưởng ứng: “Nghe rồi!” Sau đó lại là những trận cười không ngớt.

Khí chất lãnh đạo trời sinh khiến Chu Tự Hằng có thể nắm trong tay toàn bộ cục diện, so với bài phát biểu bình thường chuẩn mực của Mạnh Bồng Bồng thì hiển nhiên là bài phát biểu của cậu có sức hấp dẫn hơn.

“Tùng là một học sinh hư ai gặp cũng ghét, nói thật thì chính bản thân tôi cũng không ngờ rằng có ngày mình sẽ nhận được danh hiệu học sinh tiến bộ nhất, sau đó được đứng ở đây, dưới thân phận của một học sinh ưu tú, phát biểu cảm nghĩ trước toàn trường.”

“Tôi thường xuyên tụ tập đánh nhau, còn từng gây gỗ với cả thầy chủ nhiệm, từng bị đưa vào đồn cảnh sát, thành tích luôn xếp bét, còn tập tành hút thuốc. Lúc ấy, trong mắt mọi người thì tôi là một thằng hư hỏng, nhưng trong mắt một người, tôi vẫn luôn là một người con trai tuyệt vời nhất.”

nói đến đây, Chu Tự Hằng dừng lại, gấp gọn tờ bản thảo trong tay, hướng mắt nhìn xuống dưới.

Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng nhìn nhau, tuy cách khá xa nhưng cô bé vẫn có thể cảm nhận được sự dịu dàng toát ra từ ánh mắt của Chu Tự Hằng.

“cô bé ấy nói rằng, dù tôi có rất nhiều khuyết điểm, tính tình lại không tốt, không đủ giỏi giang, nhưng em ấy sẵn lòng chờ tôi, cũng sẵn lòng tin tưởng tôi, tin rằng sau này tôi sẽ trở thành một người tốt.”

Minh Nguyệt nhanh chóng đưa tay che miệng, kinh ngạc vô cùng.

Chu Tự Hằng cong môi cười, nói: “Mấy câu đó em ấy không nói thẳng với tôi, là tôi nghe lén được.”

“Rất nhiều người hỏi tôi rằng vì sao lại đột ngột thay đổi như vậy, họ cũng tự suy đoán rất nhiều, nhưng nguyên nhân thật ra rất đơn giản, chỉ bởi vì tôi không muốn để cô gái duy nhất tin tưởng tôi phải thất vọng, không muốn phụ sự tin tưởng mà em ấy giành cho mình, cũng không muốn sự chờ đợi của em ấy trở nên vô nghĩa.”

cô bé ấy hiển nhiên chính là Minh Nguyệt, trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Minh Nguyệt xấu hổ mím môi cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền xinh xinh.

“thật ra nói về thành công thì tôi không có nhiều kinh nghiệm để truyền thụ như Mạnh Bồng Bồng, tôi chẳng qua chỉ dựa vào 99% mồ hôi công sức và 1% khả năng trời phú thôi. Ngay tại đây, cái mà tôi muốn nói với các bạn, chính là thế nào gọi là trách nhiệm và trưởng thành.”

nói đến đây, bên dưới lập tức trở nên yên lặng, ai nấy đều tập trung nhìn Chu Tự Hằng.

“Trong thời kì đen tối nhất của cuộc đời, tôi đã làm một chuyện vô cùng oanh liệt, chính là đứng ở trên bục cờ tỏ tình với một cô gái, tôi nói với tất cả mọi người, rằng tôi dám yêu sớm là vì tôi nắm chắc được mọi chuyện, tương lai tôi nhất định sẽ cưới em ấy, quan tâm chăm sóc em ấy cả đời. Lời hứa này đến bây giờ tôi vẫn giữ trong lòng, nhưng trong suốt quãng thời gian vừa qua, tôi nhận ra rằng, tương lai không thể chỉ dựa vào một câu hứa hẹn là đủ, mà còn dựa vào sự nỗ lực và cố gắng của chính bản thân tôi nữa.”

Qua giọng nói, Minh Nguyệt có thể cảm nhận được sự chân thành của Chu Tự Hằng.

Cậu đã luôn cố gắng vì một câu hứa hẹn của mình, nỗ lực để đạt được ước mơ.

“Tôi mong rằng sau này tôi có thể tự mình lo cho em ấy có được một cuộc sống tốt, không để em ấy phải chịu khổ, cũng mong em ấy sẽ không bao giờ phải hối hận. Sau khi mừng trọng về tương lai, tôi dần dần hiểu ra, rằng phía sau tuổi trẻ cuồng nhiệt chính là những trọng trách đè nặng trên vai, mà tôi thì lại chưa đủ khôn lớn, cho nên tôi bắt buộc phải trưởng thành, tiếp nhận những trách nhiệm lớn lao.”

Chu Tự Hằng đã thức tỉnh được rất nhiều cậu con trai bốc đồng, tâm tư mập mờ như bị dội một gáo nước lạnh, bọn họ cần phải suy nghĩ cho thật kỹ, xem mình có đủ năng lực để gánh vác trách nhiệm hay không.

“Điều cuối cùng tôi muốn nói là, Minh Nguyệt, cảm ơn em, đã giúp anh trở thành một người tốt hơn.” Chu Tự Hằng nở một nụ cười tươi như nắng với cô bé, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, cậu lấy hơi huyết sáo một cái rất vang dội.

“Minh cô nương à, không thể không nói rằng, mắt nhìn người của em, thật sự là quá con mẹ nó tốt luôn!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Trung tuần tháng bảy, Nam Thành mưa rơi liên miên, mây đen kéo đến phủ kín bầu trời, nhưng việc này không làm ảnh hưởng một chút nào đến tâm trạng vui vẻ của Chu Tự Hằng, trước đi tàu hỏa lần bánh, cậu còn phấn khích mà ngâm nga hát, đưa tay về một vầng trăng khuyết lên cửa kính tàu.

Vùng Giang Nam cứ vào tháng sáu tháng bảy là mưa suốt ngày suốt đêm, khung cảnh trở thành màu xám trắng âm đạm.

trên cửa kính tàu cũng bị phủ một lớp mưa phùn mỏng, Chu Tự Hằng nhìn ngắm vầng trăng mà mình vừa vẽ, chưa cảm thấy hài lòng lắm, nên lại vẽ thêm một hình trái tim ôm lấy vầng trăng.

“Đẹp không?” Cậu không chỉ vẽ mà còn muốn nhận được sự khen ngợi của Minh Nguyệt nữa, lúc này bản tính của cậu lại trở lại hồi bé, vui sướng hoi hộp vì tàu hỏa sắp chuyển bánh, đi đến Trương Gia Giới cách xa ngàn dặm.

Minh Nguyệt không phải là không vui, nhưng biểu hiện của cô bé thì không bộc lộ rõ ra bên ngoài như Chu Tự Hằng, cô bé dựa vào cái bàn nhỏ trước ghế ngồi, một tay chống má, dáng vẻ đoan trang nhìn hình Chu Tự Hằng vẽ, nghĩ một lúc lâu mới đáp: “Đẹp lắm, nhưng vẫn còn thiếu một thứ.”

nói xong, gương mặt cô bé hơi hồng lên, nhưng tay cô bé đã che đi rồi.

trên cửa kính có hình trái tim, có vầng trăng, hai mắt Chu Tự Hằng bỗng lóe lên, cậu gật đầu, viết vào bên trái hình trái tim chữ “I”.

Thêm chữ vào khiến cho bức tranh trở nên có ý nghĩa hơn.

một chữ I này cảm giác vừa ngọt ngào lại vừa ẩn ý sâu xa, hay hơn là ghi rõ chữ “I love you”.

Bạch Dương cảm thấy ghen tị nên quay đầu đi không muốn nhìn nữa, lại đứng lúc đối diện với gương mặt nghiêng của Mạnh Bồng Bồng.

Mặc dù còn lâu mới nhập học, nhưng Mạnh Bồng Bồng đã học trước chương trình Toán ở đại học, nhìn các công thức viết trên giấy nháp thì đủ biết là công lực của cô bạn này đã rất thâm hậu rồi. Mạnh Bồng Bồng là một con một sách học giỏi chân chính, Bạch Dương không biết vì sao mà cô bé lại đồng ý lời mời đi du lịch lần này.

Học ở nhà rõ ràng là thoải mái hơn ở trên tàu hỏa mà, nhưng lý do vì sao thì Bạch Dương không dám hỏi.

Bạch Dương rón rén dịch sát lại gần, yên lặng nhìn Mạnh Bồng Bồng ngồi giải đề Toán, cậu chỉ mới nhìn một lát thôi là Mạnh Bồng Bồng liền dừng bút, mím môi rồi hỏi: “Cậu nhìn có hiểu gì không?”

Tất nhiên là Bạch Dương không hiểu gì, cậu nghiêm túc lắc đầu, lại nghĩ việc Mạnh Bồng Bồng nói chuyện với cậu chính là đang tạo cơ hội cho cậu, cho nên cậu lập tức bổ sung: “Cậu dạy mình được không?”

Chuyện dạy kèm cho Bạch Dương đã không phải ngày một ngày hai, nên Mạnh Bồng Bồng gật đầu đồng ý luôn, hơn nữa còn thật sự kiên nhẫn giảng giải cho cậu.

Sau khi nghe một lúc, Bạch Dương thành thật khai báo: “Mấy cái này mình nghe không hiểu.” Cậu chưa từng tiếp xúc qua mấy bài toán ở đại học.

Nhưng cậu không muốn Mạnh Bồng Bồng chê cười mình, cho nên lại chỉ vào một bài hàm số ở trang tiếp theo, nói: “Cái này thì mình biết, nó là đồ thị hàm số hình trái tim.”

Cậu nói xong câu đó là Mạnh Bồng Bồng yên lặng.

không biết có phải là ảo giác của cậu hay không, hình như mặt của Mạnh Bồng Bồng hơi đỏ lên dưới ánh đèn vàng ấm áp trên tàu hỏa, giống như đánh một chút má hồng lên làn da trắng nõn vậy.

Bạch Dương không kịp quan sát kỹ, vì tàu hỏa đã xuất phát, rời khỏi nhà ga Nam Thành, vì hơi xóc nảy nên Mạnh Bồng Bồng đành cất sách Toán vào trong ba lô.

Tâm tư của con gái thì nhạy cảm hơn nhiều, ai nhìn vào thì sẽ thấy là Mạnh Bồng Bồng đang xấu hổ.

Chuyến du lịch từ hai người tăng lên bốn người, đây là đề nghị của Minh Đại Xuyên, hẳn không đồng ý việc con gái một mình đi du lịch với một đứa con trai, mặc dù hai đứa đã yêu đương khá lâu, nhưng Minh Đại Xuyên vẫn một mực cho rằng cái con sói Chu Tự Hằng kia không đáng tin cậy, trong lòng nhất định có ý đồ bất chính với Tiểu Nguyệt Lượng nhà hắn.

Chu Tự Hằng rất vui về đồng ý lời đề nghị này, lập tức rủ thêm Bạch Dương và Mạnh Bồng Bồng đi cùng.

Minh Đại Xuyên ngày xưa vốn là thủ khoa khối khoa học tự nhiên, cho nên hẳn cũng rất thích tân thủ khoa Mạnh Bồng Bồng, cũng cho rằng cô bé là người hiểu biết lại có lý trí, thành ra cũng cảm thấy an tâm hơn với chuyến du lịch này.

Nhưng hiển nhiên là Minh Đại Xuyên đã an tâm quá sớm rồi, vì lúc này Mạnh Bồng Bồng còn không tự lo cho mình được nữa là để ý đến Minh Nguyệt.

Chu Tự Hằng cũng chẳng quan tâm đến Bạch Dương và Mạnh Bồng Bồng, tâm tư của cậu một nửa thì đặt ở chỗ Minh Nguyệt, một nửa thì đặt vào cái máy ảnh.

Cậu vẫn còn đang loay hoay với cái máy ảnh mới mua, cứ chỉnh chỉnh rồi chụp thử suốt.

Và rất hiển nhiên, Minh Nguyệt đã trở thành người mẫu của cậu.

Nhưng sau khi chụp được vài kiểu, cậu nhìn lại rồi nhũn mày, hình như có chút phiền não.

Minh Nguyệt nói: “Có vấn đề gì ạ?”

“Chụp không đẹp.” Chu Tự Hằng thờ dãi nói.

Minh Nguyệt là một cô gái rất khéo hiểu lòng người, liền an ủi cậu: “Là do tư thế của em không đẹp sao? Hay là vừa rồi em lỡ chớp mắt?” cô bé hơi le lưỡi xấu hổ, “VẬY BẠN MÌNH THỬ CHỤP LẠI THÊM NHIỀU LẦN NỮA XEM.”

Bàn tay trắng nõn của cô bé đặt trên cánh tay Chu Tự Hằng làm nũng, khiến cho cậu không khỏi liếc mắt nhìn cổ tay mảnh khảnh tuyệt đẹp của cô bé.

Lúc tàu xuất phát đã là ba giờ chiều, vì đang mùa mưa nên sắc trời hơi tối, trong toa có bật đèn, gương mặt Minh Nguyệt được ánh sáng chiếu vào, đôi môi căng mọng đỏ tươi, lông mày đen mảnh như vẽ, mặt mộc nhưng nhìn như đã trang điểm qua, mon mon như trái đào chín.

Chu Tự Hằng nhìn lại ảnh trong máy, lắc đầu nói: “không phải lỗi tại em.”

Giọng cậu hơi khàn nhưng rất chân thành, ghé vào tai Minh Nguyệt nói: “anh cảm thấy cái máy ảnh này không chụp nổi một phần mười vẻ xinh đẹp của em.”

Câu này là nói thật, nhưng Minh Nguyệt lại đỏ mặt nói: “Chắc là tại ‘Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ đấy.”

Chu Tự Hằng không phản bác, chỉ mỉm cười hớn lên má cô bé một cái.

Sự thân mật không coi ai ra gì kia chẳng mấy may quấy rầy đến Mạnh Bồng Bồng, nhưng lại làm Bạch Dương tổn thương sâu sắc, vì muốn bầu không khí trở nên sôi nổi hơn, cậu đề nghị: “Bốn người chúng ta chơi bài đi!” Cậu ra ám hiệu với Chu Tự Hằng, Chu Tự Hằng ngầm hiểu nên đồng ý, có Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng tham gia, Mạnh Bồng Bồng chẳng có lý do gì để mà từ chối.

Bạch Dương mục đích là muốn thể hiện sở trường của mình trước mặt Mạnh Bồng Bồng, cục trưởng Bạch chơi bài rất giỏi, Bạch Dương theo bố học được rất nhiều chiêu, mặc dù sở trường này không mấy tích cực, nhưng cậu vẫn muốn thể hiện một chút.

Ván bài bắt đầu một cách thuận lợi và kết thúc không mấy tốt đẹp, đánh mười ván thì Mạnh Bồng Bồng thắng bảy, Chu Tự Hằng thắng ba, Bạch Dương thì chưa nếm được cảm giác chiến thắng dù chỉ một lần.

Đây là một câu chuyện vô cùng đau thương, làm cho Bạch Dương mất hết tinh thần.

Lúc này sắc trời đã dần tối, sau khi ăn xong bữa tối đơn giản, sự xóc nảy nhẹ sẽ khiến cho người ta cảm thấy mệt mỏi.

Minh Nguyệt tựa đầu vào vai Chu Tự Hằng ngủ.

Cô bé không được thoải mái lắm, Chu Tự Hằng nhẹ ôm lấy cô bé, để cô bé gối đầu lên đùi mình, cũng điều chỉnh lại tư thế ngồi cho cô bé cảm thấy dễ chịu nhất có thể.

Động tác của cậu cực kì dịu dàng, gương mặt được ánh đèn vàng chiếu vào trông càng thêm ấm áp.

Bạch Dương nhìn Mạnh Bồng Bồng, cô bé cũng ngủ rồi, đầu gục vào cái bàn nhỏ, mái tóc ngắn ngang vai xõa xuống che kín mặt, để lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, Bạch Dương rất muốn chạm vào, nhưng tay vừa mới giờ ra thì đã thu lại ngay.

Trong khoang tàu này cũng không có nhiều người lắm, nếu có thì cũng đã ngủ hết rồi, bầu không khí rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bánh xe chạy trên đường ray truyền tới.

Bạch Dương tựa lưng vào ghế ngồi, mở to mắt suy nghĩ một lúc, bỗng nhẹ giọng hỏi Chu Tự Hằng: “Đại ca, muốn yêu thương một cô gái thì phải làm thế nào?”

Lời của Bạch Dương nghe không rõ ràng, nhưng Chu Tự Hằng vẫn ngầm hiểu được.

Chuyện này đến chính cậu cũng không có kinh nghiệm gì để chia sẻ, vì ngay từ nhỏ cuộc sống của cậu đã xoay quanh Minh Nguyệt rồi, mà Minh

Nguyệt thì lại là một cô bé rất đáng yêu và dịu dàng, nhưng tình hình của Bạch Dương lại không giống vậy, cậu ta và Mạnh Bồng Bồng thuộc hai đẳng cấp khác nhau, một cao một thấp.

Cậu lính mới Bạch Dương này, thật sự không biết nên làm thế nào với đại boss Mạnh Bồng Bồng.

Chu Tự Hằng không có chiêu gì để nói với Bạch Dương cả, cậu chỉ vuốt tóc Minh Nguyệt, nghĩ một lúc rồi nói: “Đặt người ấy ở trong tim, quan tâm người ấy nhiều hơn một chút.”

Bạch Dương ngẩn người.

Lúc này Bạch Dương mới để ý là tư thế ngồi của Chu Tự Hằng không được thoải mái lắm, hai đầu gối đátê cứng lại, nhưng Minh Nguyệt thì lại đang ngồi rất ngon lành.

Bạch Dương trầm nghĩ, cậu đã học thêm được một điều gì đó rồi.

Lúc này, cậu đưa tay chạm vào mái tóc của Mạnh Bồng Bồng, vén những lọn tóc xõa ra sau tai cô bé.

Minh Nguyệt mơ màng ngủ, nghe thấy lời Chu Tự Hằng nói, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Tàu hỏa cuối cùng cũng dừng lại ở nhà ga thành phố Trương Gia Giới, cầm hành lý đi ra khỏi ga thì đã là tám giờ tối, thành phố tràn ngập ánh đèn, đây là một thành phố phát triển nhờ cảnh đẹp, mới đầu chỉ là một vùng nông thôn nhỏ, nhưng chỉ sau mười mấy năm ngắn ngủi, các nhà cao tầng đã mọc lên như nấm.

Chu Tự Hằng đã đặt trước phòng khách sạn, từ ga tàu đón xe đi chỉ mất mười phút là tới.

Ban công của phòng ở hướng ra mặt hồ, ban đêm rất yên tĩnh, tiếc mỗi là không có gió mát thổi vào.

Chu Tự Hằng tay kéo hai cái vali, chỉ một chỗ sáng lên ở phía xa, nói: “Chỗ đó là động Thiên Môn đấy.”

Động Thiên Môn là một thắng cảnh đẹp ở Trương Gia Giới, ban đêm sáng rực ánh đèn, nhìn lung linh hơn cả ánh sao. Thế nhưng Minh Nguyệt lại không có tâm trạng ngắm cảnh, cô bé chỉ mãi thương lượng với Chu Tự Hằng: “Em không yếu đuối đến mức đấy đâu, anh để em tự cầm hành lý của mình đi mà!”

Chu Tự Hằng không đồng ý, cậu xách vali đi lên cầu thang khách sạn, nhìn Minh Nguyệt nói: “anh thấy hành lý của em nặng lắm.”

nói xong câu đó, không hiểu nghĩ gì mà mặt cậu lại đỏ lên, nhưng vì có bóng đêm che giấu nên không ai phát hiện ra.

Cho nên nếu nhìn bên ngoài thì sẽ thấy Chu Tự Hằng rất đứng đắn, cũng cực kì ga lăng, kéo hai cái vali mà cũng không cần dùng nhiều sức.

Bạch Dương lại học thêm được một điều từ Chu Tự Hằng rồi.

Nhưng rất nhanh, cậu liền phát hiện ra rằng sự thật không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Khách sạn đang mùa du lịch nên rất đông khách, Chu Tự Hằng đặt ba phòng, trong đó có hai phòng đơn và một phòng đôi, Bạch Dương nghĩ để hai bạn nữ ở chung một phòng là tốt nhất.

Nhưng Chu Tự Hằng lại rất ung dung kéo hai cái vali của mình và Minh Nguyệt, sau khi được lễ tân kiểm tra thẻ căn cước xong, rất tự nhiên, cậu cầm lấy thẻ mở cửa của phòng đôi.

“Bọn mình ở cùng nhau.” Cậu nói với Minh Nguyệt.

Đây rõ ràng là quang minh chính đại giờ trò lưu manh mà.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Lúc này ở sảnh khách sạn rất đông đúc và náo nhiệt, các vị khách ồ ạt trở về sau khi thăm thú cảnh đêm, lúc đi qua ai cũng không hẹn mà cùng nhìn bốn cô cậu thanh niên, trong lòng cảm thấy bọn họ rất đẹp đôi.

Trong ánh nhìn của mọi người, Minh Nguyệt lập tức đỏ mặt, Chu Tự Hằng thì hoàn toàn ngược lại, hai mắt cậu sáng rực, các ngón tay thon dài cầm thẻ phòng, dáng vẻ rất tự nhiên, khó có thể tưởng tượng là cậu lại có thể trắng trợn nói ra câu “Bọn mình ở cùng nhau” được.

Đại khái là vì trong lòng Chu Tự Hằng cũng phải nghĩ mãi rồi thì mới có thể nói trôi chảy như vậy.

Minh Nguyệt nhẹ nhàng hỏi Chu Tự Hằng: “Đây là một lời mời sao?”

cô bé hơi căng thẳng, tay xoắn lấy vạt áo sơ mi, mái tóc dài che kín một nửa gương mặt xinh đẹp. Chu Tự Hằng kéo tay Minh Nguyệt, đặt thẻ phòng vào lòng bàn tay cô bé, dịu dàng nói: “không phải, đây là một lời cầu xin.”

Thẻ phòng từ tay cậu giờ chuyển sang tay Minh Nguyệt, quyền chủ động tất nhiên cũng thay đổi luôn.

Ánh đèn trong đại sảnh chiếu vào mắt cậu, đôi mắt đen và sâu thẳm, cậu cúi đầu, đáng vẻ mong đợi và hồi hộp nhìn Minh Nguyệt.

Bạch Dương đứng nhìn cảnh này, cảm thấy trên mặt Chu Tự Hằng đang sáng lên mấy chữ “Kỹ nữ có tâm cơ”, mời và xin là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nếu là mời thì Minh Nguyệt nhất định sẽ từ chối, nhưng e là cô bạn không thể cự tuyệt lời cầu xin của Chu Tự Hằng, cho dù có phải vượt qua lời tri.

Đúng như suy nghĩ của Bạch Dương, một lát sau, Minh Nguyệt cắn đôi môi đỏ mọng, nhận lấy cái thẻ phòng đôi.

Bạch Dương thầm nghĩ cậu lại vừa học thêm được một chiêu rồi.

Chỉ có Mạnh Bồng Bồng là nhú mày nhìn thẻ phòng trong tay Minh Nguyệt, môi mím chặt, rất muốn nói gì đó, nhưng sau khi suy nghĩ thì quyết định không nói nữa, cầm lấy thẻ phòng đơn trên quầy lễ tân.

Vì có ưu thế chiều cao nên Bạch Dương nhìn được số phòng của cô bé, phòng của cậu cũng ở ngay bên cạnh luôn.

Bạch Dương rụt rè đi đến bên cạnh Mạnh Bồng Bồng, lắp bắp nói: “Minh. . . Minh ở ngay phòng bên cạnh, có, có vấn đề gì thì cậu có thể gọi mình.” Cậu vô cùng vui vẻ, vừa nói vừa cười, sự mệt mỏi vì đi chuyển một đoạn đường dài gần như đã tan biến hết.

Bạch Dương không có tham vọng được yêu đương đến trình độ như đại ca, cậu chỉ cần Mạnh Bồng Bồng chịu nói chuyện với cậu, cười với cậu một cái thôi là cậu đã thỏa mãn lắm rồi.

Mạnh Bồng Bồng luôn rất lịch sự trong đối nhân xử thế, cô bé gật đầu, nói: “Có vấn đề gì thì cậu cũng có thể gọi mình.”

Bạch Dương bỗng cảm thấy cuộc đời này quá viên mãn rồi, không ngừng gật đầu.

Bộ dạng sung sướng giống như một chú chim nhỏ.

Chu Tự Hằng trong lòng cũng sướng lắm, nhưng cậu không biểu hiện ra, chỉ là mỗi bước đi đều vô cùng nhẹ nhàng uyển chuyển, ngay cả tiếng bánh xe ở vali kéo cũng rất có tiết tấu.

Minh Nguyệt thì lại tâm phiền ý loạn, cô bé cầm thẻ phòng, nói: “Phòng đôi tiêu chuẩn đều có hai giường, anh muốn nằm giường nào?” cô bé thầm nghĩ mình đã quá cầu thả khi quyết định ở chung phòng với Chu Tự Hằng, bây giờ chỉ còn biết tự an ủi bản thân, rằng hai người chẳng qua chỉ ở chung phòng thôi, còn vẫn ngủ khác giường mà.

Chu Tự Hằng không trả lời ngay, đầu tiên cậu hơi ngạc nhiên, sau đó cong môi cười, đáp: “Ừm. . . giường nào cũng được.”

đi qua hành lang gấp khúc, Minh Nguyệt tìm được phòng, lúc cửa mở, cô bé nhận lấy vali từ tay Chu Tự Hằng: “Để em tự mang vào.”

“Như thế không ổn lắm” Chu Tự Hằng đóng cửa lại, bật đèn lên, kéo vali của cô bé vào phòng, “anh sợ em sẽ ôm hành lý rồi bỏ chạy mất.”

Minh Nguyệt nhìn căn phòng lấy màu tím làm màu chủ đạo, rèm cửa sô màu trắng sữa khẽ lay động, ánh đèn đặt dưới đất chiếu lên, khiến cho chiếc giường đôi nhìn vô cùng ấm áp.

Chỉ có một cái giường thôi, không phải là hai cái như Minh Nguyệt nghĩ.

“Đây không phải là phòng đôi tiêu chuẩn.” Minh Nguyệt đứng ở cửa nói.

đã đến nước này rồi, Chu Tự Hằng tất nhiên sẽ không giấu diếm nữa, cậu thân nhiên gật đầu, để hành lý ở bên cạnh giường, giải thích: “Đây là phòng tình nhân mà.” nói xong, vành tai cậu hơi đỏ lên, nhưng nét mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, “anh thấy phòng này rất được, em thấy sao?”

Từ lúc bước vào căn phòng này, ánh mắt và giọng điệu của Chu Tự Hằng đã trở nên không được bình thường nữa.

Minh Nguyệt cảm thấy tim đập rất nhanh, hô hấp khó khăn.

cô bé cố gắng tìm lý do để cự tuyệt, vắt óc nghĩ mãi mới nói: “Buổi tối có thể mẹ em sẽ gọi điện thoại đấy.”

“Lúc xuống tàu em đã gọi điện báo tin rồi còn gì.” Chu Tự Hằng dù bận nhưng vẫn rất ung dung dứt tay vào túi quần, không nhanh không chậm đi tới trước mặt cô bé, “Di Giang biết em đi đường xa mệt, buổi tối sẽ không gọi điện làm mất giấc ngủ của em đâu.”

Cậu từng bước đi tới, vóc dáng cao lớn khiến cho cả căn phòng tràn ngập hình bóng và hơi thở của cậu.

“Chuyện này...Nếu bố em mà biết thì sẽ rất tức giận đấy.” Minh Nguyệt đành phải lấy bố ra để dọa Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng trước giờ vẫn rất sợ bố vợ tương lai, nhưng lúc này thì cậu hoàn toàn không sợ, yết hầu khẽ gật, cậu mỉm cười, nói thầm: “Em không nói thì bố em làm sao biết được.”

Cậu tin chắc là Minh Nguyệt sẽ không bao giờ nói với Minh Đại Xuyên chuyện này đâu.

Minh Nguyệt cứng họng.

cô bé cảm thấy mình bị rơi vào bẫy rồi, Chu Tự Hằng giống như bác thợ săn, tỉ mỉ bện ra một tấm lưới, từng chút từng chút quấn chặt lấy cô bé.

Cậu chậm rãi đi tới đứng trước mặt Minh Nguyệt, thân thể của cô bé hoàn toàn bị cậu bao phủ.

“anh lại hư rồi, Chu Chu.” Minh Nguyệt bây giờ chỉ nghĩ thấy mùi hương tỏa ra từ người Chu Tự Hằng, cô bé vươn tay chống lên ngực cậu, không cho phép cậu tiến lên thêm nữa.

anh lại hư rồi.

Chu Tự Hằng bật cười.

Tay Minh Nguyệt rất nóng, cảm nhận được cơ ngực rắn chắc của Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt muốn rút tay về, nhưng Chu Tự Hằng lại không cho, cậu nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô bé.

“anh vốn là một học sinh hư mà.” Chu Tự Hằng không hề thấy xấu hổ, ngược lại còn cảm thấy vẻ vang lắm.

“Em cứ nghĩ là anh đã thay đổi rồi chứ.” Minh Nguyệt lấp bắp nói.

hiện tại cô bé không thể tập trung suy nghĩ được cái gì nữa, thoáng cái lại nghĩ đến nụ cười ranh mãnh của Chu Tự Hằng, thoáng cái lại nghĩ đến nhiệt độ ở lồng ngực cậu bên dưới lớp áo.

“Em chưa nghe câu ‘Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’ à? anh chưa bao giờ ngừng ảo tưởng lung tung về em cả.” Chu Tự Hằng vươn tay chống lên tường, giam Minh Nguyệt lại, trong tư thế này, Minh Nguyệt chỉ cần hơi động dậy một chút là sẽ hôn lên cằm Chu Tự Hằng.

Cho nên cô bé rất căng thẳng, không dám nhúc nhích.

Nhưng Chu Tự Hằng lại thả cổ tay Minh Nguyệt ra, ngay sau đó giữ chặt lấy cằm cô bé, để cô bé ngẩng cao đầu lên, tiếp đó liền cúi xuống hôn lên đôi môi căng mọng kia.

Nụ hôn lần này không hề có chút kiêng kỵ nào, hoàn toàn khác với mọi lần, có thể vì đang ở riêng một phòng nên Chu Tự Hằng mới thoải mái như vậy, môi của cậu rất nóng, lưỡi cũng nóng, mạnh mẽ mút lấy môi lưỡi Minh Nguyệt.

Bàn tay Chu Tự Hằng vuốt ve lưng Minh Nguyệt, chạy dọc từ sống lưng cô bé lên trên, cuối cùng dừng lại ở dây áo lót.

Cậu nặng nề thờ dúc, Minh Nguyệt nhắm chặt hai mắt, hai hàng mi dính chút mồ hôi, tựa như đóa hoa hải đường đọng những giọt sương trắng.

Sau khi kết thúc nụ hôn, Chu Tự Hằng buông Minh Nguyệt ra, hôn lên trán cô bé như muốn trấn an, nói: “Em vẫn chưa đủ 18 tuổi.”

Cho nên cậu chỉ đơn thuần muốn ngủ cùng Minh Nguyệt trong phòng tình nhân thôi, nằm chung một cái giường, ôm cô bé ngủ, như thế cũng vui lắm rồi. Nghe Chu Tự Hằng nói, Minh Nguyệt thoáng bình tĩnh trở lại, nhưng đột nhiên cô bé lại cảm thấy hơi hụt hẫng.

Chu Tự Hằng cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Minh Nguyệt dùng sức chà xát mặt mình, có cảm giác như mình cũng bị lây thói hư của Chu Tự Hằng mất rồi.

Buổi tối ở Trương Gia Giới, Minh Nguyệt nằm trong lòng Chu Tự Hằng, mùi sữa tắm giống nhau khiến cho cả hai càng thêm gần gũi. Minh Nguyệt đã ngủ hai ba tiếng trên tàu rồi nên giờ không thấy buồn ngủ lắm, còn Chu Tự Hằng thì bởi đã thỏa lòng mong ước nên tinh thần đang rất phấn chấn.

“Nếu bố em mà biết thì ông nhất định sẽ cầm gậy đánh gôn đánh anh cho mà xem, có khi còn đánh đến gãy xương thì thôi ý.” Minh Nguyệt nằm nghiêng, quay lưng về phía Chu Tự Hằng, nói.

cô bé chỉ đang cố tìm chủ đề để nói chuyện, còn Chu Tự Hằng thì đang bị tẩu hỏa nhập ma, nhắc đến cái gì là trong đầu liền liên tưởng ra đủ thứ, cho nên cậu bật thốt lên: “Ý em là cái xương thứ 207 hả?”

Mỗi người có 206 khúc xương.

Chu Tự Hằng nói câu kia, mục đích là nhằm trêu Minh Nguyệt.

“nói không chừng sẽ đánh gãy thật đấy.” Minh Nguyệt một lần nữa dọa Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng nhích lại gần cô bé hơn, nghiêm túc nói: “anh không sợ, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.”

Huống hồ đoá hoa này còn là Minh Nguyệt, người mà cậu đã yêu thương bao năm nay.

Ngon lửa chìm sâu trong lòng lại dễ dàng bùng phát trở lại, Chu Tự Hằng nhích tới ôm chặt Minh Nguyệt vào lòng.

Minh Nguyệt còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe cậu nói.

“anh đợi ngày này lâu lắm rồi.” Chu Tự Hằng than thở, cúi đầu xuống, chóp mũi cọ vào xương quai xanh tuyệt đẹp và cái cổ trắng nõn của Minh Nguyệt, hô hấp có phần nặng nề hơn, “Em có biết lần đầu anh mộng xuân là vào khi nào không?”

trên người cậu tỏa ra hơi thở nam tính rất mạnh mẽ, mùi thơm của sữa tắm cũng không che giấu được, mấy sợi tóc đen cọ vào tai Minh Nguyệt làm cô bé rất nhột.

Nhột đến tận trái tim luôn, nên cô bé không dám nói năng lung tung vào lúc này.

Chu Tự Hằng tự hỏi tự đáp: “Là năm anh 14 tuổi, ngày em có kinh lần đầu, hôm đó anh đã mơ đến em.”

Mà bây giờ cậu đã sắp bước sang tuổi hai mươi rồi.

Minh Nguyệt cảm thấy rất xấu hổ, nhưng trong lòng cũng không khỏi nổi lên chút ngọt ngào, cô bé cố gắng tìm về chút lý trí còn sót lại, run giọng nói: “Chuyện đó... Rất bình thường, trong sách nói đó gọi là tuổi dậy thì.”

“Em nói đúng.” Chu Tự Hằng áp sát lại gần, “Nhưng mà anh không kìm chế được, đã thế em lại còn luôn quyến rũ anh.”

Lần này Minh Nguyệt không phản bác, bởi vì cô bé cảm nhận được bàn tay của Chu Tự Hằng đang từ eo cô bé chạy dọc lên trên, mang theo một ngọn lửa nóng, dừng lại ở trước ngực cô bé, tuy có mặc áo lót nhưng lớp vải áo ngủ thật sự là quá mỏng.

Cách hai lớp vải, Chu Tự Hằng không nặng không nhẹ xoa ngực Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt toàn thân rã rời, tay yếu ớt muốn đẩy Chu Tự Hằng ra, nhưng nửa như khước từ, nửa lại như muốn mời mọc, tâm trí vô cùng rối bời.

“Chúng nó lớn rồi.” Chu Tự Hằng nói, “anh nhớ trước đây chúng nó vẫn chỉ là hai quả đào nhỏ thôi.”

“Thế bây giờ thì sao?” Minh Nguyệt bật thốt lên.

nói xong cô bé lại cảm thấy hối hận, ngượng ngùng cắn môi.

Nhưng làm vậy càng khiến Chu Tự Hằng yêu hơn, yêu sự nhát gan yếu ớt và đáng yêu của cô bé.

“Bây giờ thì thành đào thượng hạng rồi.” Chu Tự Hằng hôn mạnh lên xương quai xanh của Minh Nguyệt, đáp.

Trong lúc nói chuyện Chu Tự Hằng vẫn cố gắng cời nút áo lót của Minh Nguyệt ra, nhưng hiển nhiên là cậu chưa có cái bản lĩnh gọi là cời nút áo lót trong năm giây. Minh Nguyệt nghĩ, giờ có cho cậu mười phút thì cũng chưa chắc đã cời được.

không cời được áo lót của Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng có hơi tức giận.

Minh Nguyệt thấy thế thì vui vẻ cười khanh khách.

“Em hư lắm.” Chu Tự Hằng phụng phịu nói, đi ngủ nhưng vẫn mặc nội y, hiển nhiên là Minh Nguyệt cố tình dùng chiêu này để đối phó với cậu.

Lúc tức giận nhìn cậu chả khác gì đứa trẻ con, miệng còn chu lên, đáng vẻ cực kì đáng thương.

“không hư bằng anh.” Minh Nguyệt nói.

Chu Tự Hằng á khẩu luôn, cậu kéo chăn che kín đầu, người co rúc lại thành trái bóng.

“Bọn mình đây là đang trùm chần nói chuyện phiếm sao?” Minh Nguyệt hỏi.

“không.” Giọng điệu ỉu xìu của Chu Tự Hằng từ trong chăn truyền tới:

“anh đang đắp chăn hạ nhiệt nói chuyện phiếm.”

Minh Nguyệt nghe thế thì buồn cười lắm, cứ cười mãi không dứt, Chu Tự Hằng hơi ngượng, hai tai đỏ rực cả lên, cậu lật chăn ra đắp cho cả Minh

Nguyệt, hung hăng quát: “Ngủ nhanh! không là anh sẽ ăn đào đấy nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Rạng sáng hôm sau, Trương Gia Giới có mưa nhỏ, ánh mặt trời giảm đi độ sáng, không gian bị bao trùm bởi một lớp sương mù.

Con mưa tạnh vào lúc trời sáng hẳn, nhưng tiếng mưa rơi trong phòng thì vẫn chưa dừng lại.

Trong phòng tắm được bật đèn vàng ấm áp, Minh Nguyệt đứng bên ngoài cửa có thể nghe thấy tiếng nước chảy ra từ vòi hoa sen, rơi xuống dưới sàn và vách tường.

Chu Tự Hằng đang tắm.

Thân hình của cậu thấp thoáng hiện lên qua lớp cửa kính mờ, Minh Nguyệt nhìn vào, thầm nghĩ Chu Tự Hằng nhất định là rất chăm tập thể thao.

Nhưng dù có khỏe mạnh đến đâu thì vẫn nên chú ý bảo vệ sức khỏe, cho nên sau khi do dự vài giây, Minh Nguyệt chậm rãi đưa ngón trỏ lên gõ nhẹ vào cửa, lên tiếng khuyên nhủ: “Chu Chu, anh đừng tắm nước lạnh nữa, hôm nay nhiệt độ thấp lắm, sẽ bị cảm đấy.”

cô bé vừa nói xong thì tiếng nước trong phòng tắm lập tức dừng lại.

Chu Tự Hằng yên lặng một lát rồi mới hỏi: “Sao em biết là anh tắm nước lạnh?”

Mặc dù Minh Nguyệt học Vật Lý không giỏi, nhưng những kiến thức cơ bản thì cô bé vẫn biết, ngón tay cô bé di nhẹ lên cửa kính, mím môi nói: “Em không thấy hơi nước bốc lên trên kính.”

Lần này Chu Tự Hằng lại càng yên lặng lâu hơn.

Trước khi Minh Nguyệt tỉnh dậy là cậu đã chạy đi tắm nước lạnh rồi, nguyên nhân thì không cần nghĩ cũng biết, Minh Nguyệt ngủ một mạch từ 11 giờ tối đến 6 giờ sáng, cơ thể rất khoan khoái, nhưng Chu Tự Hằng thì không ổn chút nào.

Minh Nguyệt cầm bình đi đun nước sôi, sau đó lại quay về gõ cửa phòng tắm: “anh ra đi, em sấy tóc cho anh.”

Cửa bị mở ra.

Chu Tự Hằng quần khăn tắm quanh hông, thân trên để trần bước ra, mái tóc ướt sũng, nước chảy dọc từ tai xuống đến cổ.

Cậu tắm nước lạnh nên làm Minh Nguyệt đứng bên cạnh cũng thấy lạnh theo, không khỏi lại nghĩ đến tối hôm qua, cánh tay Chu Tự Hằng ôm chặt eo cô bé, vô cùng nóng hổi. Cảm giác lúc nóng lúc lạnh làm Minh Nguyệt không dám nhìn vào lồng ngực của Chu Tự Hằng, cô bé cầm chăn choàng lên người cậu, nói: “Đừng để bị cảm lạnh.”

Ấm nước đã sôi, dưới ánh mắt nóng rực của Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt quay đi rót cho cậu một cốc nước nóng, pha thêm chút nước lạnh rồi mới đưa cho cậu uống, tiếp đó lại cầm máy sấy sấy tóc cho cậu.

Suốt quá trình Chu Tự Hằng không dám mở miệng nói một câu nào, nhưng Minh Nguyệt vẫn có thể cảm nhận được là cậu đang rất căng thẳng, cho dù đã tắm nước lạnh thì hơi thở vẫn nóng rực như trước.

Tựa như một ngọn núi lửa đang che giấu những dòng dung nham dưới lớp tuyết đọng vậy.

Minh Nguyệt sấy khô tóc cho Chu Tự Hằng xong, vừa xoay người đi xoay người lại thì đã thấy cậu mặc quần áo chỉnh tề rồi, áo phông đen, quần dài đen, sống lưng cao thẳng, hai tay đứt túi quần, cầm nắm chặt, ánh mắt sáng rực, đáng vẻ rất nghiêm trang.

“anh mặc quần áo nhanh thật đấy.” Minh Nguyệt tìm chủ đề nhằm phá vỡ sự ngưng ngập, “Kỹ năng này xứng đáng đứng hạng nhất.”

Minh Nguyệt đứng bên cạnh cửa sổ, gương mặt được ánh nắng chiếu vào làm nổi bật lên làn da trắng hồng, cô bé đã thay một chiếc váy ngắn, để lộ cặp chân dài trắng như ngọc, bên trên là chiếc eo thon mà đêm qua Chu Tự Hằng đã ôm không rời tay.

Chu Tự Hằng lập tức thu hồi lại ánh mắt.

Yết hầu khẽ giật, cậu nói: “Em rất may mắn đấy, vì bây giờ anh vẫn chưa có kỹ năng cời nút áo lót trong năm giây.”

Giọng điệu của cậu nghe rất nghiêm túc và thành thật, kết hợp với biểu hiện hồi sáng thì cậu hoàn toàn có thể bị gán cho cái danh Liễu Hạ Huệ rồi, nhưng Minh Nguyệt thì vẫn nghe ra được chút ẩn ý bên trong đó.

Chu Tự Hằng nói rất đúng, “Bây giờ chưa có kỹ năng”, nhưng không có nghĩa là sau này cũng không có kỹ năng.

Minh Nguyệt mặt dày trêu ghẹo cậu: “anh còn phải cố gắng học tập.”

Chu Tự Hằng nhú mày, nhướn vai tỏ vẻ đồng tình: “anh sẽ học.” Cậu thông thả bước tới, cúi đầu thương lượng với cô bé: “Nhưng em phải chờ anh đó.”

Minh Nguyệt đáp “Vâng”, sau đó không nói gì thêm.

Cả hội hẹn nhau lúc 6 giờ 45 phút xuống nhà hàng của khách sạn ăn bữa sáng. Bạch Dương dậy rất sớm, đã ăn được mấy cái bánh bao rồi, hiện giờ sức ăn của cậu đã giảm đi rất nhiều, chẳng qua chỉ là thích ăn ngon mà thôi, chứ cảm giác đói bụng suốt ngày suốt đêm thì đã không còn nữa rồi.

Bạch Dương đã chiếm trước một cái bàn nhỏ, Mạnh Bồng Bồng vẫn chưa tới, nhưng Bạch Dương vẫn thấy vui trong lòng, nghĩ nếu Mạnh Bồng Bồng mà không xuống ăn sáng thì tự cậu mang lên phòng cho cô bé cũng được.

Lúc nói chuyện, Minh Nguyệt nhìn Bạch Dương, thấy bông mắt của cậu nổi lên quảng thâm rất rõ.

Rất hiển nhiên, vì Mạnh Bồng Bồng ở ngay phòng bên cạnh, dù có cách nhau một bức tường dày thì Bạch Dương vẫn hưng phấn không thôi, tựa như một đứa trẻ con rất dễ dàng thỏa mãn vậy. Chu Tự Hằng đôi khi cũng thế, nhưng điểm khác biệt là cậu luôn được vui đời tiên.

“Hôm nay thời tiết đẹp quá, không nóng lắm” Bạch Dương vừa ăn bánh bao vừa nói.

“Hồi sáng mới có mưa.” Minh Nguyệt nói.

cô bé chỉ lịch sự đáp lại Bạch Dương thôi, cho không khí trên bàn ăn sôi nổi hơn, nhưng Bạch Dương lại nhú mày, ghé đầu vào hỏi thăm: “Chị dâu, sao chị biết? Em thấy mặt đất ẩm ướt lại tưởng là sương mù chứ.”

thật ra đây là lần đầu tiên Bạch Dương xa nhà, trước đó cậu còn chưa từng đi ra khỏi Nam Thành, cho nên cậu vô cùng tò mò về Trương Gia Giới.

“Vì có tiếng mưa rơi...” nói đến đây thì Minh Nguyệt chợt dừng lại, trong phòng đóng cửa sổ, mà bên ngoài trời chỉ mưa phùn thôi, theo lý mà nói thì cô bé không thể nghe được tiếng mưa rơi, cho nên cái mà cô bé nghe thấy chỉ có thể là tiếng nước chảy ra từ vòi hoa sen trong phòng tắm mà thôi.

Thời gian mà Chu Tự Hằng tắm nước lạnh lâu hơn cô bé nghĩ rất nhiều.

Minh Nguyệt không nói nữa, mượn mái tóc dài để che đi gương mặt, yên lặng húp cháo, từ góc nhìn của Chu Tự Hằng, cậu có thể trông thấy rõ ràng mặt của cô bé đã đỏ lên. Cậu nhếch môi, nở nụ cười vô cùng thỏa mãn.

Bạch Dương rất giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt, cậu nghĩ đêm qua nhất định là có chuyện gì đó xảy ra rồi. Chu Tự Hằng là một thanh niên tràn trề sinh lực, lại còn ở chung phòng với một cô gái mà mình đã yêu rất nhiều năm, Bạch Dương cảm thấy, chắc chắn là củi khô gặp lửa rồi.

Cậu suy nghĩ rất hăng say, hơn nữa càng nghĩ lại càng cho là mình đúng, cuối cùng cậu ho khan một tiếng, cầm cái bánh bao thịt trong đĩa của mình để vào bát Chu Tự Hằng: “Đại ca, ăn nhiều vào, bổ sung thể lực.”

Bổ sung thể lực...

Minh Nguyệt trầm nghĩ, Bạch Dương ngây thơ hẳn là đang nhắc nhở Chu Tự Hằng rằng hôm nay phải leo núi nên sẽ tốn rất nhiều sức, nhưng bản thân cô bé thì lại không tự chủ được mà nghĩ đến chuyện không đứng đắn.

Minh Nguyệt liếc nhìn thất lực Chu Tự Hằng một cái, sau đó cực nhanh dời mắt đi chỗ khác.

Chu Tự Hằng nở một nụ cười thâm sâu.

Mạnh Bồng Bồng khoan thai đến muộn, trong lúc đợi xe, cô bé có ăn bữa sáng mà Bạch Dương đưa cho, Bạch Dương vừa mừng vừa ngượng, tay nắm chặt vật áo, nhìn chằm chằm nào một cô vợ nhỏ.

Hành trình của cả bọn ngày hôm nay sẽ là đi đến Thiên Môn Sơn.

Nơi này có những vách núi dựng đứng hiểm trở cùng với kỳ quan thiên nhiên là động Thiên Môn nên rất thu hút khách du lịch, từ ngày xưa trong thơ Đường đã miêu tả nơi đây là “Thiên Môn trung đoạn Sở giang khai, bích thủy đồng lưu chí thử hồi”. *

*(Hai câu trong bài *Vọng Thiên Môn của Lý Bạch*, dịch: *Núi Thiên Môn gầy ngang sông Sở, sóng xuôi dòng xô đổ về sau.*)

Bây giờ chỉ mới hơn bảy giờ sáng, nhưng dòng người đang xếp hàng mua vé thì đã rất dài, Chu Tự Hằng và Bạch Dương nhận nhiệm vụ đứng xếp hàng để hai cô gái nghỉ ngơi trong khi chờ đợi.

Mạnh Bồng Bồng nhân cơ hội kéo Minh Nguyệt vào nhà vệ sinh, sau đó lấy một cái hộp từ trong túi đưa cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt chưa từng dùng cái này, nhưng qua tin tức và những tiết Sinh Học, cô bé có thể nhận ra được cái hộp này là bao cao su.

trên cái hộp có ghi mấy chữ “siêu mỏng”, “mềm nhẹ” rất bắt mắt, Minh Nguyệt vừa mới liếc nhìn là đã ghi nhớ trong lòng.

Cái này giống như thuốc nổ vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

“Cậu và Chu Tự Hằng...” Mạnh Bồng Bồng nói, “Phải...”

Mạnh Bồng Bồng vốn là người rất thẳng thắn, nhưng lúc này cũng phải vắt óc suy nghĩ, tâm tư xoay chuyển liên hồi, mãi về sau mới nói: “Cậu phải tự biết bảo vệ mình thật tốt.”

Mạnh Bồng Bồng không can thiệp vào chuyện Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt yêu nhau, cho nên cô bé không phản đối việc hai người ở chung phòng, nhưng với cương vị là một người bạn thân, cô bé có trách nhiệm phải nhắc nhở Minh Nguyệt về vấn đề này.

Lúc này Mạnh Bồng Bồng cúi thấp đầu, nhắc đến chuyện nhạy cảm nên mặt cô bé ửng hồng, nhìn rất đáng yêu.

Minh Nguyệt đoán hồi sáng cô bạn này đến muộn chắc là vì ra ngoài mua bao cao su rồi.

Rất khó tưởng tượng được, rằng một cô gái vừa lãnh đạm lại chín chắn như Mạnh Bồng Bồng, lại đi đến siêu thị hoặc hiệu thuốc, dưới ánh nhìn của mọi người, mua một hộp bao cao su về cho Minh Nguyệt.

Trong lòng Minh Nguyệt cảm thấy rất xúc động.

cô bé nói với Mạnh Bồng Bồng: “Chúng mình chưa có gì...”

“Sau này sẽ có.” Mạnh Bồng Bồng nói, “Hạn sử dụng của cái này là năm năm.”

Dường như nghĩ đến điều gì, Mạnh Bồng Bồng nói nhỏ: “nói không chừng thì Chu Tự Hằng cũng đã mua rồi ý.”

Minh Nguyệt xấu hổ, nhưng cô bé không phản bác, bởi vì cô bé cũng cảm thấy rất có thể là như vậy.

Cuối cùng, Minh Nguyệt cầm lấy cái hộp cất vào trong ba lô.

một tiếng sau mới mưa được vé, lúc này có thể ngồi cáp treo để đi lên đỉnh núi rồi, tổng chiều dài của đoạn cáp treo là 7455 mét, sáng nay có cơn mưa nên quang cảnh được bao phủ bởi một làn hơi nước, nhìn từ lớp kính thủy tinh ra bên ngoài, cảm giác như đang lạc trong mây mù vậy.

Mạnh Bồng Bồng sợ độ cao, Bạch Dương vừa căng thẳng vừa vui sướng khi được cô bé ôm chặt lấy cánh tay, gương mặt trắng trẻo của cậu đỏ lên, hai mắt sáng rực, một lần nữa, cậu cảm thấy cuộc đời thật viên mãn, sung sướng tựa như thần tiên.

Trải qua một đêm suy nghĩ, tổng kết những kỹ năng đã học hỏi được từ đại ca Chu Tự Hằng, Bạch Dương đã lập tức thực hành ngay với Mạnh Bồng Bồng, dịu dàng dỗ dành và động viên cô bé.

Lúc xuống cáp treo, Bạch Dương hưng phấn đến mức quên buông tay Mạnh Bồng Bồng ra, mà Mạnh Bồng Bồng cũng không chủ động nhắc cậu.

Bạch Dương cao gầy tuấn tú, Mạnh Bồng Bồng thì nhỏ bé đáng yêu, nhìn từ đằng sau trông hai người rất đẹp đôi.

Minh Nguyệt không kim lòng được mà nói với Chu Tự Hằng: “Hai người họ hợp nhau thật đấy.”

“Em nói đúng.” Chu Tự Hằng gật đầu, hôn lên má cô bé một cái, “Nhưng bọn mình vẫn hợp nhau hơn.” Cậu dùng một câu thành ngữ để minh họa, “Trời sinh một cặp.”

Minh Nguyệt cũng kiễng chân lên hôn cậu một cái.

Cáp treo dừng ở giữa sườn núi, muốn lên tới đỉnh thì phải tiếp tục leo bộ, mục đích làm vậy là để du khách cảm nhận được niềm vui sướng khi leo núi, có hai con đường ở hai hướng Đông và Tây, Chu Tự Hằng dẫn cả bọn đi theo đường hướng Đông, trước khi tới đây cậu đã tìm hiểu rất kỹ, cho nên có thể đảm nhận được cả trọng trách làm hướng dẫn viên du lịch.

Mà vị hướng dẫn viên này hiển nhiên là còn có ý đồ riêng, cậu dắt Minh Nguyệt đi lên cầu thang, rẽ vào một khúc cua rồi đi đến “Động cầu tử”.

Ném đá nghe tiếng vọng, một tiếng là con trai, hai tiếng là con gái, ba tiếng là sinh đôi.

Chữ ghi trên cửa động vô cùng bắt mắt.

Những nơi vùng sông nước núi non luôn tràn ngập hương khói, trước động cầu tử này cũng vậy, rất nhiều người đến đây cúng bái.

“anh tin những cái này sao?” Minh Nguyệt hơi xấu hổ, tay nắm vạt váy hỏi Chu Tự Hằng.

“anh không tin.” Chu Tự Hằng nói thật, “Nhưng anh vẫn hi vọng rằng nơi đây sẽ chúc phúc cho chúng mình.”

Răng cửa trắng muốt của Minh Nguyệt cắn nhẹ môi, cặp lông mi run rẩy trước gió: “Nhưng vẫn còn quá sớm.”

Bây giờ chưa đến lúc để câu chuyện con cái.

Trong ba lô của cô bé còn đang để sẵn một hộp bao cao su đây này.

“Đúng là quá sớm.” Chu Tự Hằng cười nói, “Nhưng vẫn có thể thử một lần mà.”

Ánh mắt cậu chăm chú nhìn Minh Nguyệt, gương mặt cô bé đỏ hồng cả lên, nhìn xinh đẹp cực kì, đáng vẽ như vừa xấu hổ lại vừa giận dỗi, khiến cho cậu không kìm được phải lên tiếng dỗ dành: “Thử một lần thôi mà, anh muốn biết sau này chúng mình sẽ sinh con trai hay con gái, hoặc thậm chí là sinh đôi.”

Dưới lời dụ dỗ của cậu, Minh Nguyệt nhặt một viên đá nhỏ lên, nhắm mắt ném vào trong động.

Ném đá nghe tiếng vọng, một tiếng là con trai, hai tiếng là con gái, ba tiếng là sinh đôi.

“Đông!”

một tiếng vang lên!

“Là con trai.” Chu Tự Hằng khẽ thì thầm bên tai Minh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Chu Tự Hằng cực kì vui sướng, giọng nói tràn ngập sự hân hoan, từ phía sau ôm lấy Minh Nguyệt, cầm chống lên vai cô bé, cầm hai tay cô bé lên vừa hôn vừa nói: “Động cầu tử nói là chúng ta sẽ sinh một đứa con trai đây.”

Lòng ngực của Chu Tự Hằng áp sát vào lưng Minh Nguyệt, khiến cô bé cảm nhận được sự nhiệt tình của cậu, dưới sự mong mỏi của cậu về tương lai, cô bé không nhịn được phải lên tiếng nhắc nhở: “Cái này chỉ là mê tín thôi.” cô bé nóng vội nói, sau đó mới lại nhẹ nhàng bổ sung, “Bọn mình phải tin vào khoa học chứ, huống hồ anh còn học giỏi môn Sinh như vậy mà...”

Minh Nguyệt nói tới đây thì dừng lại, vì cô bé biết là Chu Tự Hằng hiểu ý mình, cậu học rất khá môn Sinh, nên chắc chắn là biết việc giới tính thai nhi phụ thuộc vào tinh trùng, đây là một quá trình rất kì diệu và vĩ đại.

Minh Nguyệt nghĩ đến mà đỏ mặt.

Nhưng da mặt Chu Tự Hằng rất dày, chẳng có tí gì gọi là xấu hổ cả, hai tay cậu ôm chặt eo Minh Nguyệt, ghé vào tai cô bé nói: “Việc kết hợp giữa trứng và tinh trùng thì đương nhiên là anh biết, nhưng trong sách Sinh cũng nói cho chúng ta biết là con người không thể tự mình thụ thai, quá trình này...”

Cậu dừng lại hai giây, cắn nhẹ lên vành tai Minh Nguyệt, nói: “Cần có sự phối hợp của em nữa.” Tay của cậu đặt trên thắt lưng cô bé có xu hướng di chuyển lên trên, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại.

Vì khỏe mạnh nên thân nhiệt của Chu Tự Hằng rất cao, mặc dù đang đứng ngay cạnh hồ nước nhưng cậu vẫn thấy rất nóng, tóc mái ướt đầm mồ hôi.

[Cần có sự phối hợp của em nữa.]

Câu này nghe vừa mơ hồ lại cũng rất rõ ràng, phải phối hợp thế nào đây?

Minh Nguyệt nghĩ tới cánh tay nóng hổi của Chu Tự Hằng đã ôm mình vào đêm qua, sáng nay thì lại trở nên lạnh như băng vì tắm nước lạnh, tiếp đó lại đến cái hộp bao cao su mà Mạnh Bồng Bồng đưa.

cô bé cảm thấy tâm tư của Chu Tự Hằng không đứng đắn chút nào, trong đầu cậu đang cất giấu biết bao ý nghĩ xấu xa, chỉ đợi thời cơ là sẽ phun trào như núi lửa.

Chu Tự Hằng giờ đã là một người đàn ông trưởng thành rồi, nên sẽ không tránh được việc có mong muốn về tình dục.

Ý thức được điều này, Minh Nguyệt không biết làm thế nào cho phải, cô bé kéo chặt cái ba lô một chút, chạy biến khỏi lòng ngực Chu Tự Hằng.

Bạch Dương không nghe thấy hai người họ nói chuyện gì, cậu chỉ thấy Minh Nguyệt xấu hổ đỏ mặt, Chu Tự Hằng thì mỉm cười một cách sâu xa.

một lần nữa Bạch Dương phải nỗ lực vì kỹ thuật trên gài của đại ca quá cao siêu, cho nên quyết định học theo, nhặt một viên đá từ dưới đất lên đưa cho Mạnh Bồng Bồng, nói: “Cậu cũng muốn thử một lần chứ?”

Mạnh Bồng Bồng hơi giật liếc nhìn cậu một cái.

Ngũ quan của cô bé rất ưa nhìn, gương mặt trắng nõn mềm mại, nhìn có vẻ rất lạnh lùng, lúc này lại liếc nhìn Bạch Dương như thế, khiến cho cậu cảm thấy như có một giọt nước lạnh như băng rơi vào tim cậu vậy...

Mười mấy giây sau, Mạnh Bồng Bồng vẫn chưa có phản ứng gì.

Bạch Dương cho rằng cô bé không muốn làm, hoặc có thể là giận rồi, động cầu từ chỉ là một truyền thuyết, cùng lắm thì được xem là một loại tín ngưỡng, mà Mạnh Bồng Bồng lại là thủ khoa khối khoa học tự nhiên, đương nhiên sẽ đi theo chủ nghĩa duy vật, sao cậu lại nhất thời hồ đồ bảo Mạnh Bồng Bồng ném đá vào động cơ chứ!

Huống hồ, chưa chắc cậu và Mạnh Bồng Bồng có thể đi cùng nhau tới cuối con đường.

Bạch Dương ủ rũ.

“Cậu muốn nghe mấy tiếng?” Mạnh Bồng Bồng bất ngờ hỏi.

Cái này... là có ý gì?

Bạch Dương không biết phải làm sao, cậu tròn tròn mắt ngạc nhiên, rụt rè đáp: “Ba...ba tiếng.”

“Được.” Mạnh Bồng Bồng gật đầu, nhặt lấy cục đá từ tay Bạch Dương, tiến lên phía trước hai bước, ngồi xổm xuống, căn góc độ chuẩn rồi ném vào cửa động, “Đồng – Đồng – Đồng”, vừa đúng ba tiếng.

Cục đá cuối cùng rơi vào trong hồ, bắn lên những bọt nước nhỏ.

Trái tim Bạch Dương không khỏi rạo rục.

“Mạnh Bồng Bồng, cậu giỏi quá.” Minh Nguyệt phấn khích vỗ tay, Bạch Dương cũng gật đầu lia lịa, cười ngốc nghếch.

“Cậu cũng có thể làm được mà, để mình dạy cho cậu, căn chuẩn góc độ là được.” Mạnh Bồng Bồng cười nói.

Minh Nguyệt lắc đầu, cô bé ném đá vang lên có một tiếng thôi mà Chu Tự Hằng đã nói năng linh tinh rồi, giờ mà vang lên ba tiếng thì chắc Chu Tự Hằng sẽ như điều gặp gió bay lên chín vạn dặm mất. Minh Nguyệt rất hiểu cậu, ngoài mặt thì trông có vẻ chính nhân quân tử, nhưng thực chất thì chính là y quan cầm thú lòng dạ xấu xa.

Mà cái vị y quan cầm thú này hiển nhiên chưa bao giờ từ bỏ ý đồ của mình.

Chu Tự Hằng rút tay vào túi quần, chậm rãi đi đến gần Minh Nguyệt, đứng cạnh cô bé nói: “Em không được học theo Mạnh Bồng Bồng, làm thế là không đúng đâu.”

Cậu cảm thấy rất hài lòng khi Minh Nguyệt từ chối, ôm vai cô bé nói: “Nếu em muốn sinh đôi thì cứ nói với anh, tuy rằng việc này phải dựa vào ý trời, nhưng anh vẫn sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn yêu cầu của em.”

May là hai người đứng cách xa Mạnh Bồng Bồng và Bạch Dương một đoạn, mà đoạn đường nhỏ này lại không có ai qua lại, cho nên lời nói của Chu Tự Hằng cũng chỉ có một mình Minh Nguyệt nghe thấy, nhưng cho dù là vậy thì Minh Nguyệt vẫn rất xấu hổ, cô bé phản bác: “Em không bắt anh phải thỏa mãn em.”

nói xong, Minh Nguyệt lại cảm thấy hơi sai sai, cái từ thỏa mãn này, trong câu nói của cô bé hình như lại mang một ý nghĩa khác.

Minh Nguyệt nghĩ, mình bị Chu Tự Hằng dạy hư mất rồi.

Chu Tự Hằng thấy gương mặt xinh đẹp của Minh Nguyệt nổi lên sắc hồng thì vô cùng rung động, lại muốn nói gì đó tiếp đề trên cô bé, nhưng thấy cô bé vội vã bỏ đi, càng đi càng nhanh, nên cuối cùng đành kìm lại không nói nữa.

Thiên Môn Sơn cây cao che trời, dây leo quấn quanh, rêu xanh trải rộng, khắp nơi là những loài cây được trồng tự nhiên, những viên đá nhỏ cắm vào vách núi, lóm chồm toàn các hình thù kì lạ, đi một đoạn là cảnh vật lại thay đổi không giống nhau, đẹp vô cùng.

Có lẽ vì bị cuốn vào khung cảnh yên tĩnh nơi đây nên dọc đường đi Chu Tự Hằng rất nghiêm túc, chỉ có điều là luôn nắm chặt tay Minh Nguyệt, nói thế nào cũng không chịu buông ra, Bạch Dương cũng rất muốn nắm tay Mạnh Bồng Bồng, nhưng việc này chỉ có thể thầm tưởng tượng trong đầu mà thôi.

Ở Thiên Môn Sơn thì kỳ quan nổi tiếng nhất mà không nơi nào có được chính là động Thiên Môn, cao khoảng 31 mét, là thắng cảnh được thiên nhiên

ban tặng, được mệnh danh là “Nơi gần nhất để chạm đến bầu trời”, dưới cửa động treo đầy những móc khóa màu đỏ ghi tâm nguyện của mọi người.

“Mọi người ghi nguyện vọng của mình ở nơi gần nhất với bầu trời, chính là hi vọng rằng thần linh có thể nhìn thấy và đáp ứng bọn họ.” Chu Tụ Hằng nói với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt gật đầu, hỏi: “Vậy anh có mong ước gì không?”

cô bé nhìn thấy một tia sáng phát ra từ đôi mắt của Chu Tụ Hằng.

Chu Tụ Hằng không đáp, chỉ dắt cô bé đi vào một cái nhà gỗ ở dưới động, đây là một cửa hàng nhỏ bán khóa, vì có nhiều khách du lịch nên buôn bán rất đắt hàng Chu Tụ Hằng đi vào đây, hiển nhiên cũng là để mua một cái khóa.

Có người cầu bình an phú quý, có người mong như ý cát tường, cũng có người mong cho gia đình êm ấm vạn sự thành đạt, khỏe mạnh trường thọ... Minh Nguyệt nghĩ một lúc, cảm giác Chu Tụ Hằng sẽ cầu cho “Trai gái song toàn”.

Nghĩ xong, cô bé liền nói cho Chu Tụ Hằng nghe, ánh mắt tràn ngập sự thích thú, lại kèm theo chút giận dỗi, giận vì lúc ở động cầu từ Chu Tụ Hằng đã tìm mọi cách để trêu chọc làm khó mình.

“anh không cầu cái đó.” Chu Tụ Hằng cầm lấy cái khóa in chữ “Trai gái song toàn” trong tay Minh Nguyệt rồi cất về chỗ cũ, sau đó cầm lên một chiếc khóa khác rồi để vào tay cô bé, “Cái anh mong muốn là đây.”

Chữ in trên khóa được khắc rất đẹp, thanh thoát như mây bay.

“Bạch đầu giai lão”

Minh Nguyệt cầm cái khóa, ngược mắt lên, yên lặng nhìn Chu Tụ Hằng.

Ánh mắt của cậu rất nghiêm túc và thành thật, lúc này đang cúi đầu, dưới hàng lông mi phản chiếu một cái bóng mờ nhạt, từ trong đôi mắt cậu không thể nhìn ra một cái gì khác ngoài khuôn mặt của Minh Nguyệt.

“Ôi chào ôi, cậu trai trẻ này, cậu có mua không? Đây là khóa vĩnh kết đồng tâm, mua một cái rồi treo ở động Thiên Môn, thần linh sẽ phù hộ cho hai người bạch đầu giai lão đấy!” Chủ quán mồm mép ngọt xớt, nói khéo vô cùng, “Nhìn hai cô cậu đúng là một cặp kim đồng ngọc nữ, đẹp đôi lắm!”

Minh Nguyệt đoán chắc chủ quán đã nói mấy câu này không dưới nghìn lần, chắc hẳn gặp đôi vợ chồng hay tình nhân nào đến đây cũng sẽ nói, nhưng lúc này nghe thấy, cô bé vẫn cảm thấy rất ngọt ngào.

Chu Tụ Hằng nghe xong cũng rất vui, cậu cười gật đầu: “Mua.”

Cậu không hề cò kè mặc cả, rất hào phóng trả tiền luôn, chủ quán còn tặng thêm cho cậu một dải lụa đỏ.

“Em muốn viết cái gì?” Chu Tụ Hằng cầm bút lông, hỏi Minh Nguyệt.

Tư thế cầm bút lông của cậu nhìn rất đẹp, bàn tay trắng như tuyết, thân bút làm tôn lên chiều dài của các ngón tay.

Minh Nguyệt một tay chống cằm, gương mặt trắng muốt tựa như một đóa hoa hải đường, suy nghĩ một lúc, đóa hoa lên tiếng nói với Chu Tụ Hằng: “Viết là ‘Năm tay hẹn ước, sánh bước đến già’ đi.”

Giọng của cô bé dịu dàng như nước.

Chu Tụ Hằng gật đầu, chấm đầu bút vào mực, nói: “anh cũng nghĩ giống em.” Cậu vuốt ve mái tóc dài của Minh Nguyệt.

Dải lụa đỏ và cái khóa vĩnh kết đồng tâm được Chu Tụ Hằng treo ở chỗ cao nhất, sương mù không ngừng bốc hơi, đông lại rồi biến thành những giọt nước rơi xuống, có vài giọt rơi trúng vào mặt Chu Tụ Hằng.

Minh Nguyệt cầm giấy ăn lau cho cậu, nói: “Em cầm cái khóa ‘Trai gái song toàn’ là vì muốn đùa với anh thôi.”

“anh biết.” Chu Tụ Hằng nín cười, cúi đầu khom lưng, trước mặt Minh Nguyệt cậu cực kì có kiên nhẫn, dịu dàng vô cùng, “Điều đầu tiên anh mong muốn chính là được cùng em ‘Bạch đầu giai lão’, còn ‘Trai gái song toàn’ là cuộc sống mà anh hi vọng sẽ có với em.”

Thế nên cậu mới dẫn Minh Nguyệt đến động cầu từ, mới vì cô bé ném đá vang lên một tiếng mà vui sướng không thôi.

Cậu đã trưởng thành, là một người đàn ông bình thường có mong muốn về tình dục, mặc dù trong lời nói nhiều lúc hơi hư một tí, nhưng cũng chưa từng chân chính vượt qua lời tri.

Minh Nguyệt cảm thấy, cô bé có thể làm một chút gì đó cho Chu Tụ Hằng.

Buổi tối hôm nay, Minh Nguyệt lấy hộp bao cao su trong túi ra đặt trước mặt Chu Tụ Hằng.

cô bé mới tắm xong, mặc một cái váy ngủ màu đỏ tươi, vạt váy dài đến bắp đùi, lộ ra một đoạn chân trắng nõn, nước nóng làm da của cô bé ửng lên sắc hồng, tóc mai hơi ướt, ánh mắt hoa đào mơ màng, cử thể yên lặng ngồi trước mặt Chu Tự Hằng, đáng vẻ rất xinh đẹp và quyến rũ.

Chu Tự Hằng cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Nhưng giấc mơ này rất thật, cậu có thể ngửi thấy mùi hương trên người Minh Nguyệt, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể của cô bé.

Hộp bao cao su thì đang công khai bày ngay trước mắt.

Chu Tự Hằng ngồi đọc nhẩm mấy bài thơ cô, mục đích là muốn dời đi sự chú ý, nhưng ảnh hưởng của Minh Nguyệt đối với cậu thật sự quá lớn, khiến cho cậu đang đọc từ bài “Tiêu Diêu Du” rất trong sáng, chuyển thành bài “Trường Hận Ca” ngập tràn sắc xuân.

Câu “Mỗi lần ngoảnh mặt, mỉm cười lộ ra trăm vẻ đáng yêu, sáu cung son phấn không còn ai đáng gọi là có nhan sắc nữa”, thật sự rất thích hợp để hình dung đáng vẻ của Minh Nguyệt lúc này.

Chu Tự Hằng không khỏi nghĩ, bảo sao mà “Mặt trời lên cao rồi mới dậy, từ đây vua không còn thượng triều sớm nữa”.

Nhưng cậu không thể.

Cậu khàn giọng hỏi: “Cái gì đây?” Cậu đang hỏi cái hộp bao cao su, dù biết rõ nhưng vẫn giả vờ hỏi.

Minh Nguyệt vạch trần cậu: “Durex đó, anh cũng biết mà.”

cô bé tiến lại gần một chút, chiếc váy ngủ đỏ tươi duyên dáng, mái tóc dài trải rộng hết phần lưng, mượt mà trơn bóng như một dải lụa. Chu Tự Hằng lùi lại về sau, tay nắm chặt thành quyền, không dám nhìn Minh Nguyệt: “Ai đưa cho em?”

“Mạnh Bồng Bồng.” Minh Nguyệt thành thật khai báo, còn nói thêm: “Bạn ấy nói chắc chắn anh cũng đã mua rồi.”

Mặt của cô bé đã ửng hồng, nhưng hành động lại cực kì bạo dạn, trên bờ vai trắng nõn chỉ có một cái dây mỏng manh, Chu Tự Hằng nghĩ thầm chắc cậu chỉ cần kéo nhẹ một cái là sẽ đứt.

“anh không có.” Cậu phản bác rất nhanh.

Hiển nhiên là Minh Nguyệt không tin.

Chu Tự Hằng lại đành hoàng bổ sung: “anh... đã từng... Muốn mua, nhưng mà anh không mua.”

Suy nghĩ này đã hiện lên trong đầu cậu rất nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn bị cậu dẹp đi.

“Vậy bây giờ anh không cần mua nữa.” Minh Nguyệt mở cái hộp ra, nói, “Trong này có nhiều lắm.”

cô bé giơ cái hộp lên cho cậu nhìn, đáng vẻ xinh đẹp quyến rũ vô cùng, hình ảnh này thật đúng là đang muốn kiểm tra nhân phẩm của người ta mà.

Thời trung học có rất nhiều nữ sinh ghen tỵ với Minh Nguyệt, nói cô bé là hồ ly tinh, Chu Tự Hằng nghe được thì rất không vui, lập tức gấp riêng cảnh cáo bọn họ một trận.

Nhưng hiện giờ, Chu Tự Hằng cũng cảm thấy Minh Nguyệt chính là hồ ly tinh.

Còn cậu là chàng thư sinh ngây ngô bị mê hoặc.

Hồ ly tinh cần đôi môi đỏ mọng, đáng vẻ ngây thơ hỏi cậu: “anh có muốn không...?”

“Muốn.” Chu Tự Hằng đáp rất dứt khoát, nhưng lại bổ sung ngay, “Nhưng anh không thể.”

“Minh Nguyệt, anh là một người đàn ông bình thường, anh rất yêu em, cũng khát khao có được em, nhưng anh đã tự hứa với lòng mình, rằng nhất định phải giữ vững nguyên tắc của bản thân.”

Cậu cầm cái chăn mỏng trên giường đắp lên người Minh Nguyệt, che kín toàn thân cô bé lại.

“Nếu anh chưa mặc cho em chiếc áo cưới, thì tuyệt đối sẽ không cởi áo ngủ của em” nói xong, Chu Tự Hằng cúi xuống hôn lên trán Minh Nguyệt với một thái độ thành kính.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Đôi môi của Chu Tự Hằng ẩn thật mạnh lên trán Minh Nguyệt.

sự nóng ẩm trên trán khiến cho Minh Nguyệt cảm nhận được sự khắc chế và quý trọng mà Chu Tự Hằng dành cho mình.

Cậu có nhiều khi rất hư, trước mặt Minh Nguyệt luôn nói năng lung tung không kiêng dè gì hết, còn hao tổn tâm trí để được ở chung phòng với cô bé, buổi tối thì ôm cô bé ngủ. Thế nhưng cậu lại rất biết kiềm chế bản thân, từng câu nói đều biểu lộ một cách chân thực khát vọng về tương lai.

Chàng trai này, thật sự rất yêu mình.

Tận sâu trong lòng có một giọng nói phát ra, nói cho Minh Nguyệt biết điều đó, trái tim cô bé dường như đập chậm một nhịp, cặp lông mi khẽ run lên.

Lông mi của Minh Nguyệt rất dài, lúc chớp mắt liền cọ nhẹ vào mặt Chu Tự Hằng, làm cho cậu hơi ngửa ngửa, nhưng ngay sau đó cậu đã buông cô bé ra, kéo chăn che kín cổ cô bé lại, chỉ để lộ mỗi gương mặt trắng trẻo xinh đẹp ra bên ngoài.

“Xòe tay ra.” Chu Tự Hằng nói.

Minh Nguyệt chớp mắt, khẽ cắn môi, ngoan ngoãn làm theo.

Dáng vẻ này của cô bé trông cực kì đáng yêu, giống như một con thỏ trắng nhỏ đang thò móng vuốt ra vậy, trong tay cô bé là rất nhiều chiếc bao cao su, Chu Tự Hằng tịch thu toàn bộ, trong suốt quá trình cậu luôn cố gắng không chạm vào tay cô bé.

Lúc này cậu không thể nhận thêm một chút kích thích nào nữa, quá đau khổ rồi.

Nhưng Minh Nguyệt lại không thông cảm cho nỗi khổ tâm của Chu Tự Hằng, thấy cậu cảm hết chỗ bao đi, hơn nữa còn đứng lên, cô bé liền vội vàng kéo vạt áo cậu: “anh muốn vứt đi sao?” cô bé nóng vội nói, “Đó là đồ mà Mạnh Bồng Bồng đưa cho em, là ý tốt của bạn ấy mà.” cô bé cảm thấy đây giống như một món quà mà Mạnh Bồng Bồng tặng mình, mặc dù món quà này có hơi đặc biệt.

Chu Tự Hằng không nói, cứ đứng im cạnh giường, ánh mắt tối sầm lại.

Minh Nguyệt thấy thế thì càng sốt ruột, quỳ trên giường nói: “Hạn sử dụng tận năm năm cơ.”

Ngụ ý là không thể lãng phí tài nguyên, nhưng có lẽ cũng có cả hàm nghĩa sâu xa hơn nữa.

cô bé quý thẳng người, cái chăn khoác trên vai theo đà tuột xuống, chiếc váy ngủ đỏ tươi một lần nữa hiện ra trước mắt Chu Tự Hằng, từ góc độ của cậu có thể thấy rõ ràng bộ ngực trắng như ngọc của cô bé.

Chu Tự Hằng đoán là Minh Nguyệt không mặc nội y.

Hai câu thơ “Mặt trời lên cao rồi mới dậy, từ đây vua không còn thượng triều sớm nữa”, liên tục quán quanh trong đầu cậu.

Chu Tự Hằng vẫn đứng yên một chỗ không lên tiếng.

Minh Nguyệt lại cho rằng cậu đã thỏa hiệp, liền tách bàn tay của cậu ra, lấy lại cái hộp bao cao su về, cô bé rất bạo dạn, còn nói: “Hạn sử dụng là năm năm, bọn mình có thể... giữ lại để sau này dùng.”

nói xong, Minh Nguyệt lại chân thành nắm tay Chu Tự Hằng, đôi tay này buổi chiều hôm nay đã treo móc khóa vĩnh kết đồng tâm và dải lụa đỏ vào động Thiên Môn, Minh Nguyệt hi vọng thần linh sẽ nghe được tâm nguyện của hai người, để Chu Tự Hằng nắm tay cô bé đi đến hết cuộc đời.

Lời nói của Minh Nguyệt như thể đang ra ám hiệu, Chu Tự Hằng cúi đầu nhìn cô bé, trông thấy rõ ràng sự yêu thích toát ra từ đôi mắt xinh đẹp kia. Minh Nguyệt vẫn còn rất ngây thơ, mà chính vì sự ngây thơ ấy, Chu Tự Hằng lại một lần nữa lên quyết tâm, đưa tay kéo lại chăn cho cô bé.

“anh cũng muốn giữ lại để sau này dùng.” Chu Tự Hằng khàn giọng nói, sau đó lại liếm môi một chút, cân nhắc lại từ ngữ rồi nói tiếp: “Nhưng cái này... chắc bọn mình không dùng được đâu.”

“Tại sao lại không dùng được?” Minh Nguyệt ngẩng đầu lên hỏi, xương quai xanh mảnh mai yếu ớt lộ ra, vì tập múa hàng ngày nên nhìn phong thái của cô bé cực kì duyên dáng và xinh đẹp.

Tại sao ư?

Chu Tự Hằng hơi đỏ mặt, nhưng vẫn cố gắng giải thích cho Minh Nguyệt: “Bởi vì loại này không phải cỡ của anh, phải... lớn, lớn hơn chút nữa.”

Cậu đã từng có ý định mua bao cao su rồi, mặc dù chỉ mới liếc vội một cái thôi, nhưng cậu vẫn ghi nhớ kích cỡ rất kĩ, là học sinh giỏi nên Chu Tự Hằng luôn nghiên cứu cẩn thận mọi vấn đề, điều này được cậu quán triệt luôn cả trong sinh hoạt hàng ngày, luôn rất nhạy cảm với chữ số và kí hiệu.

Minh Nguyệt thì không hiểu rõ lắm về cái này, thậm chí cô bé còn chưa nhìn kĩ hình dạng của cái bao cao su, trong đầu chỉ nhớ mấy chữ “siêu mỏng”,

“mềm nhẹ” thôi. Lúc nghe Chu Tự Hằng nói, theo bản năng cô bé liền biến thành một cô học trò nghiêm túc trong học tập, mắt không tự chủ được mà chậm rãi lướt từ bụng Chu Tự Hằng xuống dưới.

Nhưng Minh Nguyệt còn chưa kịp nhìn thấy gì thì Chu Tự Hằng đã che kín mắt cô bé lại.

“Đừng nhìn...” Hô hấp của cậu trở nên gấp gáp, lòng bàn tay nóng rực, các đầu ngón tay hơi run lên, “Tiểu Nguyệt Lượng, đừng nhìn.” Cậu nhấn mạnh chữ “Tiểu Nguyệt Lượng”, xưng hô này tựa như để nhắc nhở bản thân mình, cũng nhắc nhở luôn cả Minh Nguyệt.

Trước mắt Minh Nguyệt bây giờ gần như chỉ là một màu đen, tia sáng vàng dịu nhẹ xuyên qua các kẽ ngón tay Chu Tự Hằng, cô bé buông lỏng vạt áo cậu ra, ngoan ngoãn nghe lời: “Vâng ạ.”

Chu Tự Hằng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn hơi có cảm giác hụt hẫng, đương nhiên rồi, chuyện mà cậu luôn khao khát gần như hoàn toàn có thể thực hiện được, thế nhưng bởi vì quá quý trọng nên cậu đã bỏ lỡ mất. Nếu Chu Xung mà biết chuyện này thì nhất định sẽ bảo cậu nhất gan cho mà xem, còn nếu Minh Đại Xuyên biết được thì sẽ mắng cậu là đồ hư đốn.

Nghĩ tới đây, Chu Tự Hằng khẽ cười một cái, hiển nhiên là cậu hoàn toàn không giống với Liễu Hạ Huệ, trong lòng vẫn bị dao động và lung lay.

Cậu cầm lấy một bộ đồ ngủ, muốn làm cho mình tỉnh táo lại.

Minh Nguyệt vẫn đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng bước chân và tiếng sột soạt của quần áo, cô bé mới mở mắt ra.

“anh muốn đi tắm sao?” Minh Nguyệt hỏi, chiếc váy đỏ tươi rất hợp với làn da trắng muốt của cô bé, khiến cho da thịt của cô bé trở nên căng bóng và quyến rũ.

“Ừ.” Chu Tự Hằng mím môi, đáp.

“Nhưng anh đã tắm một lần rồi mà.” Minh Nguyệt nói tiếp.

Chu Tự Hằng không phủ nhận, cậu gật đầu, thành thật đáp: “Nhưng lần này không giống lần trước.”

Vì sao lại không giống? Vấn đề này thì cả hai người đều hiểu, nước lạnh sẽ dập tắt đi ngọn lửa đang trào dâng trong lòng Chu Tự Hằng, dập tắt đi những ý niệm đang quần quanh trong đầu cậu, cũng có thể làm cho cậu tỉnh táo hơn một chút, không phải ngồi nhắm đi nhắm lại bài “Trường Hận Ca” nữa.

Cách làm giống hệt với hồi sáng.

Trương Gia Giới đã hoàn toàn ngập trong màn đêm, bầu trời như bị nhuộm một màu mực đậm, trên mặt sông không có ánh sáng, nơi duy nhất có ánh đèn chính là ở động Thiên Môn phía xa kia.

Minh Nguyệt có thể tưởng tượng ra hình ảnh của chiếc khóa đồng tâm khi được ngọn đèn dầu chiếu vào.

cô bé yên lặng hồi lâu, ngay lúc Chu Tự Hằng mở cánh cửa thủy tinh trong phòng tắm ra, cô bé do dự lên tiếng: “anh đừng tắm bây giờ, sẽ bị cảm đấy.”

Tay Chu Tự Hằng đặt trên tay nắm cửa lạnh như băng, lúc này cậu mới nhận ra nhiệt độ từ trên cơ thể của Minh Nguyệt nóng bỏng đến thế nào. Cậu thoải mái nghe lời Minh Nguyệt, nhưng không quay về chỗ cô bé mà đi ra ban công, nói: “Em nói đúng, vậy anh ra ban công hóng gió đây.”

Giọng điệu của cậu nghe cực kì nhẹ nhàng, nhưng các đốt ngón tay đã trở nên trắng bệch.

Cậu đang cố tỏ ra bình tĩnh.

Minh Nguyệt dễ dàng phá bỏ lớp nguy trang của Chu Tự Hằng: “Nhưng ban công không có gió đâu.” Ở Trương Gia Giới núi cao nhà cao, lúc mới đến đây cả hai đã biết là ở quanh sông không có gió mát thổi rồi.

Minh Nguyệt từ trên giường bước xuống, chiếc chăn mỏng choàng trên người tuột ra, đi chân trần bước từng bước về phía Chu Tự Hằng.

Bộ váy ngủ gọn sóng dưới ánh đèn, dịu dàng đầm thấm như chính con người Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng cúi đầu nhìn sàn nhà, mũi chân của cô bé nhón lên mà bước đi, uyển chuyển như đang khiêu vũ.

Chân của cô bé rất đẹp, mũi chân duyên dáng, ngón chân trắng nhỏ xinh, phần móng tròn bóng và có màu hồng.

“anh có thể sờ em mà, Chu Chu.” Minh Nguyệt đứng trước mặt Chu Tự Hằng, dùng ánh mắt chân thành nhìn cậu.

cô bé nắm lấy tay cậu.

Đến lúc này rồi, Chu Tự Hằng thật sự sắp không chịu nổi nữa, cậu dùng nốt một tia lý trí cuối cùng, nói: “anh còn chưa có kĩ năng cởi áo lót trong năm giây.”

Cho nên anh không thể.

Cậu liều mạng trấn an bản thân, nhưng trong đầu vẫn không ngừng hiện lên hình ảnh bộ ngực trắng nõn của Minh Nguyệt.

Cậu đoán Minh Nguyệt không có mặc nội y, mà Minh Nguyệt lúc này cũng xác nhận luôn suy đoán của cậu: “anh không cần có kĩ năng đó, bởi vì em không có mặc áo lót.” cô bé rất thành thật, hơn nữa vì để cho Chu Tụ Hằng cảm nhận được rõ hơn, cô bé còn tiến lại gần thêm một bước, tựa sát vào lồng ngực cậu.

Chu Tụ Hằng toàn thân căng cứng.

Mùi thơm ngào ngạt chui vào mũi cậu rồi truyền đến các dây thần kinh, kích thích mọi giác quan, khiến cho thân thể cậu nổi lên phản ứng mãnh liệt.

“anh sờ chúng nó đi.” Minh Nguyệt nói.

Giọng cô bé vừa ngọt ngào lại dịu dàng, Chu Tụ Hằng cảm giác như có một sợi lông vũ đang cọ vào tim mình vậy, yết hầu theo bản năng chuyển động trên dưới. Cậu lui về sau một bước, nhắm mắt lại, thành khẩn nói: “anh không dám.”

“Vậy để em sờ anh nhé?” Minh Nguyệt nắm vạt áo Chu Tụ Hằng, nhưng cô bé không cởi cúc áo của cậu ra mà tiếp tục kiên nhẫn hỏi: “Được không?”

Bình thường Minh Nguyệt là một cô bé rất ngoan lại hay xấu hổ, đây chắc là lúc mà cô bé bạo dạn nhất tính đến thời điểm này.

Chu Tụ Hằng cảm giác như đang bị cướp mất hồn phách, mơ màng đáp: “Được.”

Có được sự đồng ý của cậu, Minh Nguyệt liền cởi cúc áo của cậu ra, cả khuôn mặt chôn trong lồng ngực cậu, các ngón tay thon dài vuốt ve dọc theo các đường nét trên da thịt, chậm rãi lần xuống dưới.

Hai người đang đứng cạnh cửa sổ, bên ngoài chỉ là một màu đen, Chu Tụ Hằng không đứng vững nữa, cuối cùng cậu ôm Minh Nguyệt ngồi xuống ghế salon.

Nhiệt độ bên trong phòng như thể sắp đạt đến mức cao nhất, điều hòa không có chút tác dụng nào cả.

Chu Tụ Hằng tay nắm thành quyền đặt ở hai bên, không nhúc nhích.

Có chút bối rối, có chút hưng phấn, có chút căng thẳng, cũng có chút liều mạng buông thả...

Minh Nguyệt cảm nhận được sự nóng bỏng trong lòng bàn tay, nhiệt độ từ trên người Chu Tụ Hằng truyền vào cô bé, cái này hồi học Vật Lý cấp hai được định nghĩa là sự truyền nhiệt.

Mà nguồn nhiệt này dường như là không có giới hạn.

Đến cuối cùng, Chu Tụ Hằng áp sát mặt vào cổ Minh Nguyệt, hơi thở dồn dập dần bình phục lại, yếu ớt gọi tên cô bé.

...

[Vàng trắng sáng kia, lúc nào mới hái được đây?]

[Lúc nào cũng được.]

...

Tay Minh Nguyệt được Chu Tụ Hằng lau sạch sẽ, cậu còn vô cùng nghiêm túc hôn lên từng đốt ngón tay, cuối cùng hôn thật sâu lên mu bàn tay và lòng bàn tay cô bé.

Lần đầu tiên Minh Nguyệt làm chuyện này, cũng là lần đầu tiên đối mặt với tình huống như thế, lúc trước bạo dạn bao nhiêu thì bây giờ ngỡ ngàng bấy nhiêu.

Mặt cô bé đỏ hồng, không chịu chui ra khỏi ngực cậu, tựa như một con thỏ trắng ngoan ngoãn đang chờ bác thợ săn xử lý.

Bác thợ săn này được thỏa mãn rồi, lúc này chỉ dịu dàng vuốt ve mái tóc dài và sống lưng cô bé mà thôi.

“Vừa nãy có sợ không?” Lông mi Chu Tụ Hằng có vương một hạt nước rất nhỏ, trong ánh mắt tràn ngập các loại màu sắc, áo của cậu đã được mặc lại từ tề, nếu trên mặt mà không ửng đỏ thì đáng vẽ của cậu vẫn rất đoan chính, nhưng sự vui sướng hiện lên trong đôi mắt lại làm cho cậu nhìn có phần phong lưu.

Nghe Chu Tụ Hằng hỏi, Minh Nguyệt sững sờ một lúc, ngây ngốc đáp: “không sợ, em chỉ sợ thân thể anh khó chịu, cũng sợ anh sẽ bị cảm.” cô bé rất quan tâm và lo lắng cho Chu Tụ Hằng, cho nên sau khi suy nghĩ hồi lâu, cô bé mới xấu hổ hỏi: “Vậy size của anh là bao nhiêu?”

cô bé đã tự tay áng chừng qua, cũng đã có trải nghiệm thực tế.

Chu Tụ Hằng cũng sững sờ một lúc, cậu vuốt tóc Minh Nguyệt, ghé vào tai cô bé nói một câu.

Mình Nguyệt ghi nhớ kỹ, thăm nghĩ sau này mình nhất định sẽ không mua nhầm loại đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm hôm sau, Trương Gia Giới lại có một trận mưa to, trên mặt sông nổi lên một tầng hơi nước, tiếng mưa rơi tí tách truyền vào trong phòng.

Mình Nguyệt đang ngủ thì nghe thấy tiếng mưa rơi, trong đầu tự nhiên nghĩ tới điều gì đó, liền vội vàng để chân trần chạy đến phòng tắm.

Trong phòng tắm có bật đèn, ánh sáng vàng dịu nhẹ làm cái bóng của Chu Tự Hằng bên trong lớp kính hiện ra, tiếng nước chảy nghe rất rõ. Chuyện sáng hôm qua Mình Nguyệt nhớ rất kỹ, nên lúc này trong đầu lại nổi lên suy đoán không được hay cho lắm, vì muốn xác minh suy nghĩ của mình là đúng, cô bé không hề lên tiếng mà kéo cửa kính ra luôn.

Nhưng chuyện lại không như Mình Nguyệt suy đoán, Chu Tự Hằng chẳng qua chỉ đang giặt quần áo, vòi nước vẫn mở, hình như cũng sắp xong rồi.

Nét mặt Chu Tự Hằng hơi ngạc nhiên, lúc nhìn xuống dưới chân Mình Nguyệt thì nhíu mày nói: “Sao lại không đi dép?”

Lúc này Mình Nguyệt mới cảm nhận được là nhiệt độ hôm nay rất thấp, sàn nhà lạnh như băng, cô bé giật giật ngón chân, cố gắng nghĩ ra một cái lý do: “Em quên, em, em tưởng là...”

Mình Nguyệt cứ ấp úng mãi mà chưa nói xong, Chu Tự Hằng cầm khăn lau khô tay, đi ra phòng tắm bế bổng cô bé lên, đặt cô bé lên giường rồi quần chăn kín lại.

Xong xuôi, Chu Tự Hằng mới ngồi xuống giường, bổ sung nốt nửa câu sau cho Mình Nguyệt: “Em tưởng là anh lại tắm nước lạnh chứ gì.” Tâm tư của cô bé rất đơn thuần, cậu hoàn toàn có thể nhìn thấu được.

Mình Nguyệt xấu hổ cười, đầu rụt vào trong chăn.

“Hôm nay anh không cần tắm nước lạnh nữa.” Chu Tự Hằng cũng cười, nhưng là một nụ cười vui sướng, cậu véo nhẹ má Mình Nguyệt, nói: “Tối hôm qua...” Cậu cố tình dừng lại một giây, ý tứ sâu xa nói: “anh đã rất thỏa mãn rồi.”

Dáng vẻ của cậu nhìn rất ranh mãnh, hai mắt sáng rực, làm cho Mình Nguyệt tỉnh táo lại ngay lập tức.

Kí ức tối hôm qua liền hiện lên trong đầu.

Thứ chất lỏng nóng rực kia dường như lại một lần nữa chảy vào lòng bàn tay Mình Nguyệt, cô bé rụt tay vào trong chăn, không muốn Chu Tự Hằng nhìn, lúc này trời sáng nên cô bé không được bạo dạn như buổi tối, nhưng vẫn cô đáp lại: “anh thỏa mãn... là tốt rồi.”

Về phần thỏa mãn đến mức nào thì cô bé không tiếp tục hỏi nữa.

Nhưng Chu Tự Hằng vì được Mình Nguyệt đáp lại nên càng được đà lấn tới, cậu ghé sát vào mặt cô bé, nói: “anh đã mong muốn ngày này từ rất lâu rồi, tưởng tượng đến lúc em giúp anh...”

Chu Tự Hằng không giỏi môn Văn lắm, lúc nào cũng phải mất thời gian để nghĩ từ, một lúc sau, cậu mới nói tiếp: “Giấc mơ cuối cùng cũng trở thành hiện thực rồi.”

[Giấc mơ trở thành hiện thực.]

Cậu dùng câu này để nói về buổi tối hôm qua, Mình Nguyệt thăm nghĩ chắc là cậu phải vui lắm.

Mình Nguyệt hơi xấu hổ, hỏi: “anh đã từng mơ như thế chưa? Trong mơ em làm gì với anh? Có phải làm cái chuyện giống như tối qua không?”

cô bé hỏi thẳng khiến Chu Tự Hằng ngạc nhiên đến ngẩn người, hồi lâu sau cậu mới gật đầu, nói: “So với việc mà em có thể nghĩ đến thì nhiều hơn một chút.”

Chi tiết hơn nữa thì Chu Tự Hằng không nói ra, cậu chỉ mới nghĩ đến thôi là đã lại sắp không kìm chế nổi rồi.

Chu Tự Hằng cố gắng ổn định lại tâm trạng rồi đứng dậy.

Trận mưa to buổi sáng sớm đã dần ngớt, Minh Nguyệt cảm quần áo Chu Tự Hằng đã giặt ra ban công phơi, hôm nay cô bé mặc một cái áo len mỏng màu xám nhạt, mái tóc dài được buộc lỏng, nhìn vô cùng dịu dàng.

Minh Nguyệt như lúc này trông rất đẹp, còn quyến rũ hơn mọi ngày, sự thủy mị duyên dáng không thể nói hết thành lời, tựa như một đóa hoa sen trên mặt hồ vậy.

Chu Tự Hằng đứng bên cửa sổ, yên lặng ngắm nhìn cô bé.

“anh đang nhìn gì thế?” Minh Nguyệt hỏi cậu.

“Nhìn em.” Chu Tự Hằng nhẹ nhàng đáp, cậu mỉm cười rồi bổ sung thêm “Nhìn cuộc sống trong tương lai của chúng mình.”

Buổi tối cậu có thể ôm Minh Nguyệt ngủ, sáng mở mắt ra là sẽ được nhìn thấy gương mặt cô bé đang say giấc, cùng cô bé dùng chung một lọ sữa tắm, dùng chung một tuýp kem đánh răng, làm cho hơi thở và mùi hương của cả hai hòa quyện và gắn kết với nhau, chỉ mới một ngày ở cùng với nhau thôi, Chu Tự Hằng đã có thể nhìn thấy viễn cảnh trong tương lai rồi.

Cậu nói nghe rất tự nhiên, mặc dù giọng nói không to lắm, nhưng thái độ kiên định thì lại được thể hiện rất rõ ra bên ngoài.

Minh Nguyệt đỏ mặt, tuy rất xấu hổ nhưng cô bé vẫn chân thành nói: “Vậy anh đứng đó nhìn lâu một chút nha.”

một câu nói đơn giản nhưng có thể khiến người ta cảm nhận được sự vui sướng của cô bé, rất hiển nhiên là cô bé cũng tràn ngập mong đợi về tương lai của hai người, hơn nữa còn hi vọng ngày đó sẽ mau tới.

Chu Tự Hằng bước tới, từ đằng sau ôm eo Minh Nguyệt, tay nhẹ giữ lấy chiếc cằm tuyệt đẹp, hơi dùng sức để Minh Nguyệt xoay mặt lại, sau đó nghiêng đầu hôn lên môi cô bé.

Hai người đều dùng kem đánh răng mùi bạc hà, hơi thở thơm mát quyện vào nhau, vừa lạnh nhưng cũng rất nóng bỏng.

Chu Tự Hằng chưa cạo râu, dưới cằm mới mọc mấy sợi râu cứng, khẽ cọ vào mặt Minh Nguyệt.

Đây có lẽ cũng là một dấu hiệu của sự trưởng thành.

Minh Nguyệt không khỏi suy nghĩ, càng nghĩ càng không thoát ra được, cho đến khi đi ra ngoài ăn sáng cô bé cũng không để ý rằng môi mình đã sưng đỏ cả lên rồi.

Bạch Dương thì lại để ý ngay, sau khi xem xét một hồi, cậu cho rằng đêm qua nhất định lại xảy ra chuyện gì đặc sắc rồi, cho nên môi của Minh Nguyệt sau một đêm mà vẫn còn sưng đỏ thế kia.

Bạch Dương không biết sự tình thế nào, cậu chỉ suy đoán dựa vào mấy cái phim Nhật Bản mà cậu hay lên xem thôi.

Cậu lại một lần nữa ho khan, cầm bánh bao thịt trong đĩa của mình để vào bát của Chu Tự Hằng, nói: “Đại ca, ăn nhiều vào, bổ sung thể lực, tốt cho sức khỏe.”

Lần này Chu Tự Hằng không nở nụ cười thâm sâu như lần trước nữa, chỉ gật đầu với lời quan tâm của Bạch Dương, đáp lại một câu: “Cảm ơn.”

Nghe Chu Tự Hằng đáp lại như thế, Bạch Dương lại càng chắc chắn là suy đoán của mình đúng, lập tức nghiêm túc giờ ngón cái với Chu Tự Hằng, cậu cũng phải cố gắng học theo đại ca mới được, không cần phải phát sinh chuyện gì to tát, chỉ cần chiếm được trái tim của người đẹp thôi là vui lắm rồi.

Mang tâm trạng như thế, Bạch Dương quyết tâm phải hiện thực hóa câu “Quan tâm người ấy nhiều hơn một chút” mà Chu Tự Hằng đã nói, mấy ngày tiếp theo, cả bọn lần lượt đi Vũ Lăng Nguyên, động Hoàng Long, Viên Gia Giới, Bạch Dương cực kì chăm chỉ, cứ quanh quẩn bên cạnh Mạnh Bồng Bồng không rời.

Mạnh Bồng Bồng là một cô gái độc lập, Minh Nguyệt cứ nghĩ là cách làm của Bạch Dương sẽ khiến cho cô bạn này khó chịu, nhưng sự lo lắng của cô bé hiển nhiên là dư thừa, Mạnh Bồng Bồng có đôi khi còn mỉm cười chân thành với Bạch Dương nữa.

Điều này khiến cho Bạch Dương sung sướng cười khúc khích mãi.

Hôm nay du lịch Trương Gia Giới đã kết thúc trong một ngày trời xanh nắng ấm, cả hội thu dọn lại hành lý, đi đến ga tàu hỏa, bước lên tàu trở về nhà. Toa tàu lúc về khá đông đúc và ồn ào, nhưng dù vậy thì Mạnh Bồng Bồng vẫn có tâm trạng dễ ngồi đọc sách giáo khoa bậc đại học.

Bạch Dương ngồi bên cạnh, nhớ mãi không quên cái đồ thị hàm số hình trái tim $r=a(1-\sin\theta)$, đây là thứ duy nhất mà cậu biết, cũng là phương thức duy nhất có thể áp dụng để kéo gần khoảng cách với Mạnh Bồng Bồng.

Lần này Mạnh Bồng Bồng rất kiên nhẫn giải thích với Bạch Dương: “Đây chỉ là hình thức vẽ 2D thôi, thực ra đồ thị hàm số hình trái tim còn có rất nhiều cách để vẽ nữa cơ.” cô bé vẽ ra nháp mấy hình đồ thị dạng 2D.

Bạch Dương cầm tờ nháp lên, cái hiểu cái không, Chu Tự Hằng đón lấy rồi nói: “Ví dụ như chúng ta có thể làm hình trái tim 3D, dùng phần mềm Matlab

để về là được.”

(MATLAB là ngôn ngữ lập trình do MathWorks phát triển, cho phép người dùng xây dựng ma trận, vẽ đồ thị hàm số hay biểu đồ dữ liệu, thực hiện các phép toán, tạo các giao diện người dùng, liên kết các chương trình máy tính được viết trên nhiều ngôn ngữ khác nhau, phân tích dữ liệu, phát triển các thuật toán, tạo ra các mô hình và ứng dụng.

MATLAB được tích hợp nhiều lệnh và các hàm toán học, giúp người dùng thực hiện tính toán các con số, vẽ đồ thị và thực hiện các phương pháp số.)

“3D là không gian ba chiều ấy à?” Minh Nguyệt chớp mắt, cực kì tò mò.

“Ừ, còn có thể tô màu nữa cơ.” Chu Tự Hằng đáp, “Nhìn đẹp lắm”

Cậu chỉ nói rất hời hợt, nhưng Mạnh Bồng Bồng lại nghe ra được sự khác biệt trong đó, cho nên cô bé hỏi: “Cậu biết về không?”

nói xong, cô bé cảm thấy có thể người nghe sẽ cảm thấy bị xúc phạm, nên lại bổ sung thêm: “Trình độ máy tính của cậu chắc phải giỏi lắm.”

Tính cách của Mạnh Bồng Bồng vốn rất lạnh lùng điềm đạm, từ trước đến nay chưa từng mở miệng giải thích quá nhiều, nhưng hôm nay dường như cô bé đã cảm nhận được tình cảm của mọi người, cho nên cũng đã biết khen ngợi và trò chuyện nhiều hơn.

Chu Tự Hằng chỉ “Ừ” một tiếng rồi không nói gì thêm, nhưng mới quay đầu lại thì thấy Minh Nguyệt vẫn đang mở to mắt nhìn mình, nên đành nói tiếp: “Mình có thể vẽ tranh, làm toán, cũng có thể lấy kịch bản trên mạng về rồi làm thành một bộ phim hoạt hình.”

“Khi nào xong anh sẽ tặng cho em.” Cậu nhỏ giọng nói với Minh Nguyệt, vuốt mái tóc dài của cô bé.

Minh Nguyệt nghe không hiểu lắm, nhưng cô bé cũng biết là làm những chuyện đó không hề đơn giản, cô bé vui vẻ hỏi: “anh tự học lập trình sao? Vì chuyên ngành anh chọn là công nghệ thông tin à?”

cô bé cho rằng Chu Tự Hằng đang cố gắng vì chuyên ngành mà mình đã lựa chọn.

Bạch Dương nghe thế thì liền nhảy vào nói: “không phải đâu! Đại ca em mấy năm trước đã lập trình được phần mềm hack game ‘Truyền Kỳ’ rồi đấy chị dâu! Khi ấy phần mềm hack còn chưa lưu hành, nên hai người bọn em trong game phải nói là vô địch thiên hạ, không có đối thủ luôn!” Nhắc lại chuyện cũ, cậu vô cùng vui vẻ, hồi đó cậu tỉnh tỉnh mê mê, không buồn không lo, ngày nào cũng chỉ thích chơi bởi lêu lổng, nhưng đột nhiên nhớ ra là phải giữ hình tượng trước mặt Mạnh Bồng Bồng, nên Bạch Dương lập tức không nói nữa.

Chu Tự Hằng cười gật đầu, dường như hơi xấu hổ, vành tai đỏ lên một chút.

trên bàn học của cậu không có lấy một quyển sách, chỉ toàn là đĩa game xếp cao như núi. Minh Nguyệt nhớ lại chuyện đó, liền xoay người nhìn Chu Tự Hằng.

Cậu ngồi cạnh cửa sổ, ánh mặt trời chói lọi chiếu vào, tàu hỏa chạy rất nhanh, phong cảnh thay đổi liên tục trước mặt cậu, gương mặt đẹp trai như tan ra cùng với ánh nắng hè rực rỡ.

Chu Tự Hằng đã từng có một quá khứ nổi loạn, nhưng quãng thời gian ấy đã dập nắn cậu trở thành một người tỏa sáng như ngọc của ngày hôm nay.

Mạnh Bồng Bồng có phần kinh ngạc, nhưng cô bé khôi phục lại rất nhanh, đặt bút xuống, hai ngón tay gõ lên bàn, dáng vẻ như đang suy nghĩ và đàm phán một việc gì đó, một lúc sau cô bé mới nghiêm túc nói với Chu Tự Hằng: “Cậu có năng lực như vậy thì nên thử tham gia cuộc thi ACM, đội tuyển của trường Thanh Hoa hàng năm đều tuyển chọn các tân sinh viên, ở trong đội tuyển cậu sẽ có nhiều cơ hội để rèn luyện, rất có ích cho tương lai sau này.”

*(ACM là cuộc thi lập trình quốc tế lâu đời và danh giá nhất dành cho sinh viên các trường đại học và cao đẳng trên toàn cầu. Đây là một cơ hội cho sinh viên các trường đại học và cao đẳng thể hiện và rèn luyện các kỹ năng giải quyết vấn đề và lập trình. Sau khi trải qua các vòng chung kết khu vực, các đội tuyển xuất sắc nhất khắp các châu lục sẽ được chọn ra để tham dự vòng chung kết toàn cầu ACM-ICPC World Final, nhằm mục đích tìm ra đội tuyển vô địch thế giới.)

Mạnh Bồng Bồng thật sự là nghĩ được quá xa.

Chu Tự Hằng gật đầu, có vẻ rất nghiêm túc suy nghĩ về việc này, một lúc sau cậu lại đột nhiên hỏi: “Ai nói cho cậu biết?”

Mạnh Bồng Bồng mím môi, trả lời rất nhanh: “Trần Tu Tề.”

Cái tên này hình như đã không xuất hiện được một năm nay rồi, bỗng nhiên nhắc tới, Chu Tự Hằng lại có cảm giác như cách một thế kỉ vậy, là thủ khoa của thành phố, Trần Tu Tề cũng giống cậu, lựa chọn học khoa công nghệ thông tin của trường đại học Thanh Hoa.

Xem ra, sau này hai người sẽ lại một lần nữa giữ mối quan hệ là đàn anh khóa trên và đàn em khóa dưới rồi.

Chu Tự Hằng nắm tay Minh Nguyệt, không nói gì thêm.

Tàu hỏa đến Nam Thành vào lúc xế chiều, bốn người mỗi người đi một ngã, Mạnh Bồng Bồng lúc đi ra khỏi ga thì nhận được một tin nhắn.

Tin nhắn này đến từ Bạch Dương.

Chỉ ngắn gọn vài chữ - “Mình có thể gọi cậu là Bồng Bồng không?”

Câu cú có vẻ rất rụt rè cẩn trọng, trong câu hỏi ẩn chứa rất nhiều sự mong đợi và khát khao.

Mạnh Bồng Bồng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Bạch Dương lúc nhận cái tin này, do dự một lát, cô bé nhấn lại: “Được.”

Chuyến du lịch bảy ngày cứ thế đặt một dấu chấm hết cho quãng thời gian làm học sinh trung học của bốn chàng trai cô gái này.

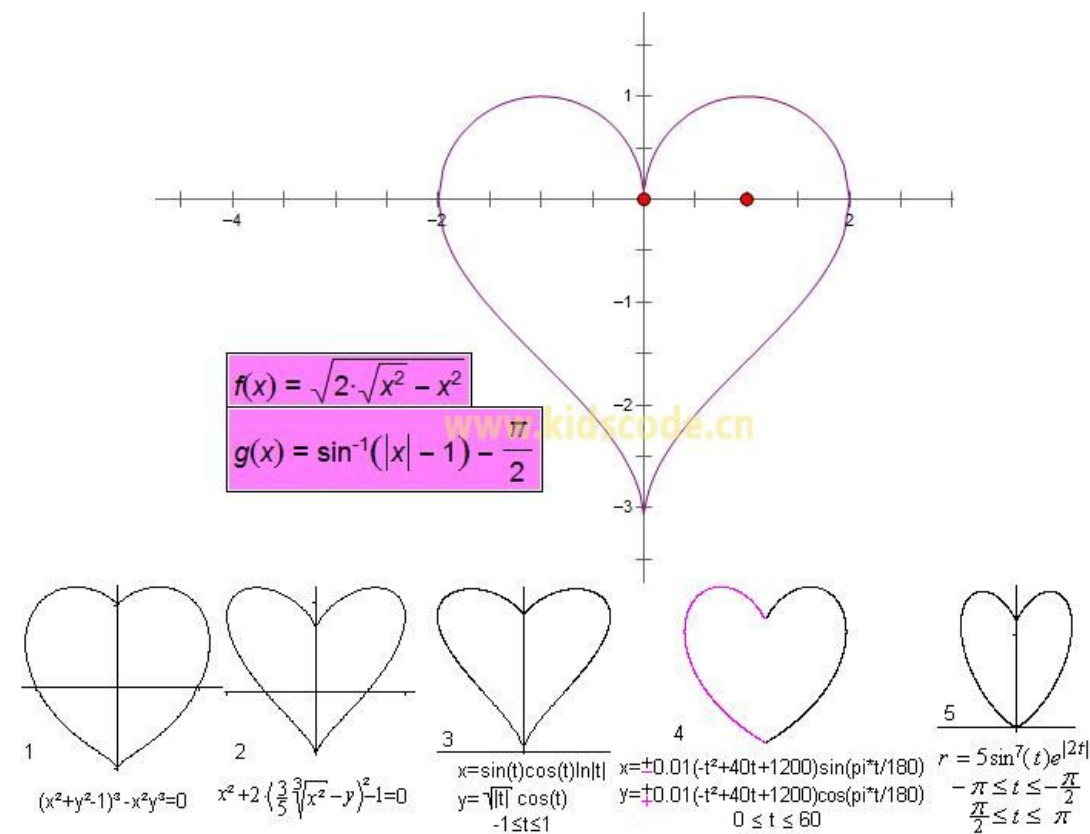
Đầu tháng tám, các trường đại học và cao đẳng bắt đầu gửi giấy trúng tuyển, trên khắp các con phố và ngõ hẻm đều có thể nhìn thấy bóng dáng của những người chuyển phát nhanh.

Tờ giấy và phong thư có chữ kí tay của hiệu trưởng, chính là sự khởi đầu cho một cuộc hành trình mới của cuộc đời.

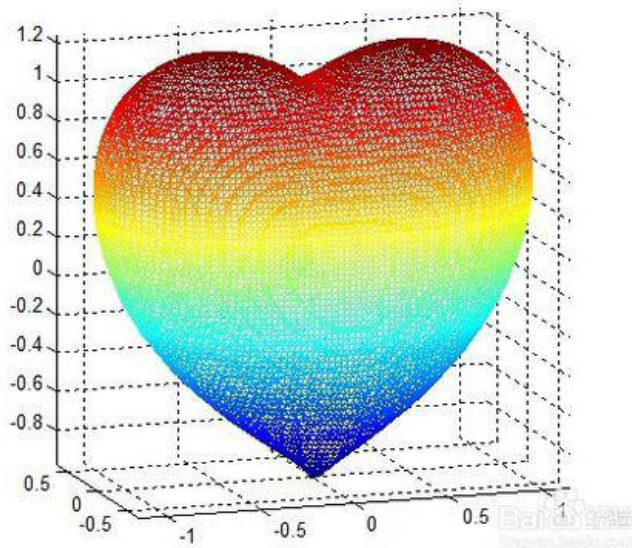

Chương 80: Khi nào xong sẽ đăng nha)

Hình ảnh về đồ thị trái tim 2D

Còn đây là 3D vẽ bằng phần mềm:

Thần linh ơi, xin đừng nhắc đến mấy từ ngữ về Toán nữa, có biết là tau dốt Toán không)

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

“Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại tân dân, tại chí thiện.”

(Đường lối đại học là ở chỗ làm sáng tỏ đức sáng, là ở chỗ khiến đời sống dân chúng không ngừng đổi mới, là ở chỗ khiến cho người ta ở vào cõi chí thiện.- Những câu trong Đại Học, tên một sách trong bộ Tứ Thư, tương truyền do các học trò của đức Khổng Tử biên soạn theo lời giáo huấn của thầy.)

Chu Tự Hằng đã học qua bài này hồi cấp ba, thầy Vũ với mái tóc hoa râm đứng trên bục giảng giải thích từng câu từng chữ, còn cậu thì vì học Văn không giỏi lắm nên ngồi lắng nghe và ghi chép rất cẩn thận, kia là một câu danh ngôn kinh điển, khiến cho cậu có những ấn tượng ban đầu về hai chữ “Đại học”.

Cuối tháng tám, trong ngày tân sinh viên đến nhập học, Chu Tự Hằng một mình đi đến Bắc Kinh, ngồi chuyến bay sớm nhất, sau đó đi lên xe buýt của nhà trường đến đón các tân sinh viên, xe vòng quanh thành phố một lượt rồi mới chính thức hướng đến cổng trường đại học Thanh Hoa.

Cậu đến rất sớm, nhưng trong kí túc xá đã có người đang quét dọn rồi.

Dựa theo sách hướng dẫn dành cho tân sinh viên, Chu Tự Hằng tìm được đến công viên Tử Kinh nằm cạnh kí túc xá, cậu rất thông thả xách toàn bộ hành lý của mình lên tầng năm trong một lần. Kí túc xá bốn người ở một phòng, hai phòng dùng chung một phòng khách, ở tầng cao nên lấy ánh sáng rất tốt, ban công kéo dài có thể chạm được cả lá cây ngô đồng.

Chỉ hơi buồn là không có nhà vệ sinh riêng, mỗi tầng sẽ có phòng tắm công cộng ở ngay đầu hành lang.

Lúc Chu Tự Hằng đến thì cũng đúng lúc Sầm Gia Niên đang bê xô nước vào, trong xô có một cái giẻ lau, tay bên kia thì cầm cây lau nhà, tuy đầu đầy mồ hôi nhưng miệng cậu ta vẫn vừa thở vừa hát mấy câu kì quái: “Lau lau nào, lau lau nào... Ừ ừ...”.

Thông qua ấn tượng ban đầu, Chu Tự Hằng cho rằng cậu bạn này là một người có tính cách hướng ngoại và cởi mở.

Đúng như Chu Tự Hằng nghĩ, Sầm Gia Niên vừa trông thấy bạn cùng phòng đến thì rất mừng, nụ cười chưa hề tắt trên môi, nhiệt tình nói với Chu Tự Hằng: “Xin chào xin chào, giường cậu ở đây nhé, tôi ở bên cạnh, tôi nhìn thấy tên cậu trên này lâu rồi, còn vừa nghĩ không biết khi nào cậu mới đến thì cậu đã đến rồi.”

Giường của mỗi người đều có một cái bàn, trên bàn có dán tên.

Chu Tự Hằng nhìn từng cái bàn một, ngoài Sầm Gia Niên ra thì còn có Chung Thần và Tiết Nguyên Câu.

“Tôi xem danh sách rồi, bốn người bọn mình đều chung một lớp, mấy phòng bên cạnh cũng là bạn cùng lớp luôn.” Sầm Gia Niên đưa tay lên lau mồ hôi, nói.

Chu Tự Hằng đưa cho cậu ta một chai nước, còn đưa luôn cả giấy ăn: “Nước tôi vừa mua đây, chưa uống đâu.”

Hành động này đã biểu lộ được thiện ý của Chu Tự Hằng.

Quan hệ của hai người trở nên gần gũi hơn rất nhiều.

Sầm Gia Niên uống một ngụm nước lạnh, người mát nên tâm trạng cũng sáng khoái hơn nhiều, cảm thấy Chu Tự Hằng không tệ, cho nên vui vẻ nói: “Lúc tôi xem danh sách cũng có để ý đến ảnh thẻ luôn, trong đám này thì cậu là đẹp trai nhất đấy.”

Ảnh thẻ dự thi tốt nghiệp trung học từ trước đến nay hầu như đều xấu đến mức không nỡ nhìn, Sầm Gia Niên cho rằng Chu Tự Hằng là trường hợp đặc biệt trong số đó.

“Tôi nghĩ chắc cậu nhìn sẽ không khác mấy so với trong ảnh, nhưng không ngờ gặp trực tiếp thế này mới thấy, ôi mẹ ơi, cái ảnh thẻ đó đúng là làm giảm khí chất của cậu mà, tôi lớn từng này rồi mà bây giờ mới nhìn thấy một cậu con trai đẹp như cậu đây.” Sầm Gia Niên vừa vỗ tay vừa dậm chân khen ngợi.

Có lẽ nhận ra từ ngữ mình dùng không được đúng cho lắm, Sầm Gia Niên lập tức bổ sung: “Trẻ đẹp này hình như dùng cho con trai không ổn lắm thì phải, phải nói là... nói là...” Trong khoảng thời gian ngắn cậu không thể nghĩ ra từ nào khác, đáng vẻ có phần bối rối.

“không sao, nói thế cũng được mà.” Chu Tự Hằng thân nhiên tiếp nhận, cười nói, “Tôi học Văn cũng không tốt lắm.”

Nghe cậu nói vậy, Sầm Gia Niên cũng đỡ ngượng hơn, trong lòng càng thêm xem trọng Chu Tự Hằng.

Sau khi uống vài hớp nước, Sầm Gia Niên vỗ vai Chu Tự Hằng nói: “Chúng quy thì cậu chính là hot boy của khoa mình đây, có khi còn là hot boy của trường luôn cũng nên. Ôi má ơi, tôi được ở chung phòng kí túc với hot boy trường này, sao lại may mắn thế cơ chứ!”

Sầm Gia Niên rung đùi đắc ý, nhưng thật ra nếu bình tĩnh xem xét thì Sầm Gia Niên cũng không hề tệ, cao khoảng 1m8, mặc áo phông quần ngắn đơn giản, làn da màu lúa mạch, lông mày cao mắt to, nụ cười tươi của cậu ta rất dễ dàng lây lan cho người đối diện, tỏa sáng như ánh mặt trời vậy, mặc dù trong phòng bây giờ chỉ có hai người, nhưng không ai cảm thấy căng thẳng và ngượng ngập.

Qua giọng nói của cậu ta, Chu Tự Hằng nghe ra được khẩu âm vùng Đông Bắc, Sầm Gia Niên cũng xác nhận suy đoán của cậu, nói mình là người Thẩm Dương, lại hỏi Chu Tự Hằng: “Thế cậu đến từ đâu?”

“Nam Thành.” Chu Tự Hằng đáp.

Vừa mới nghe tên địa danh là hai mắt Sầm Gia Niên đã sáng rực lên: “Vùng sông nước Giang Nam đây à?”

Chu Tự Hằng suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Xem như là vậy.”

“Tôi còn chưa xuống phía Nam bao giờ, nghe nói con gái vùng Giang Nam xinh lắm hả?” Sầm Gia Niên còn đọc một câu thơ: “cô gái bán rượu bên lò lửa đẹp như trăng, cô tay trắng ngần như đọng sương tuyết. Có phải con gái vùng đó đều đẹp như thế không?”

Cậu ta dùng ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn Chu Tự Hằng, chờ cậu trả lời.

Chu Tự Hằng nghe xong hai câu thơ, liền nghĩ ngay tới Minh Nguyệt.

Hôm nay cũng là ngày nhập học của Minh Nguyệt, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý cùng đưa cô đi, cho nên cậu không thể đi theo được.

Trong tháng tám này, Chu Tự Hằng thường xuyên nhớ đến cái đêm ở Trương Gia Giới, chiếc váy ngủ màu đỏ tươi cùng nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, cổ tay Minh Nguyệt nhẹ nhàng lay động trên dưới, làn da trắng sáng như ánh trăng.

Chu Tự Hằng trả lời câu hỏi của Sầm Gia Niên: “Đúng là có những cô gái đẹp như thế thật.”

Ví dụ như Minh cô nương của cậu chẳng hạn.

Chu Tự Hằng không khỏi nở nụ cười, khoe miệng giương cao.

Sầm Gia Niên thấy đáng vẻ kia của Chu Tự Hằng thì liền phấn khích nói: “Ôi mẹ ơi, sao cậu không thi đại học sân khấu điện ảnh rồi làm diễn viên ý, vào đây đọc sách làm lập trình viên thì tiếc quá!” Cậu ta vừa than thở vừa vắt khô cái khăn để trong xô nước, tiếp tục công cuộc dọn dẹp của mình.

Tay chân cậu ta rất nhanh nhẹn, động tác lại cẩn thận không hề qua loa, có thể khẳng định đây là một chàng trai tốt.

Chu Tự Hằng để hành lý xuống, cũng tham gia dọn dẹp cùng.

Chu thiếu gia từ nhỏ đến lớn chưa từng làm qua mấy việc này, nhưng cậu rất nhiệt tình học hỏi, rất nhanh đã làm được.

Trong lúc này thì bạn cùng phòng Chung Thần đến.

Lúc cậu ta đến, việc đầu tiên là gõ cửa phòng, đến khi hai người trong phòng nhìn thấy thì cậu ta mới gật đầu chào hỏi rồi đi vào, lời nói tuy ngắn ngủi và hơi có phần cứng nhắc, nhưng qua những cử chỉ của cậu ta, có thể thấy được là cậu ta lớn lên trong một gia đình nề nếp và quy củ.

Tuy nhiên nhìn mặt Chung Thần khá non, như trẻ con vậy, hơi mập, hai mắt to tròn, trông có vẻ như chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi.

Sầm Gia Niên nói: “Cậu nhìn trẻ quá nhỉ.”

Chung Thần đỏ mặt nói: “Vâng, em mười sáu tuổi ạ.”

Sầm Gia Niên tròn mắt há mồm, Chu Tự Hằng thì cuối năm nay sẽ tròn hai mươi tuổi rồi, nên cũng cảm thấy tổn thương sâu sắc.

Nhưng sự ngạc nhiên kéo dài không quá lâu, có thể thi đỗ vào một trường đại học đứng đầu cả nước thế này, chắc chắn phải là một nhân tài kiệt xuất, Chung Thần tuy tính cách có phần rụt rè, nhưng nói chuyện với người khác thì rất lễ phép.

Mà tính cách này cũng được bộc lộ rõ khi dọn dẹp phòng, Chung Thần cẩn thận lau chùi mọi góc ngách rất sạch sẽ.

Sầm Gia Niên ở ban công nói: “Bốn người bọn mình may mắn đấy, vốn cả căn này phải dành cho tám người ở, nhưng kismet đã đủ người đăng kí rồi, vừa hay căn của bọn mình không có ai vào ở nữa, nên phòng khách đã là của riêng bọn mình, còn phòng bên cạnh có thể dùng làm chỗ để đồ.”

Sầm Gia Niên quy hết tất cả mọi việc lại thành “May mắn”.

Chu Tự Hằng thì không cho là vậy, nhưng cậu không nói gì, chỉ liếc nhìn cái giường trống không của Tiết Nguyên Câu một cái rồi tiếp tục lau dọn.

Chung Thần nhỏ tuổi cũng không có phản ứng gì mấy, vẫn chăm chỉ dọn dẹp như cũ.

Xế chiều, lúc căn kí túc đã được quét dọn xong thì bạn cùng phòng Tiết Nguyên Câu mới đến, với mái tóc vàng kim rực rỡ, giọng nói lớn đến dọa người, một bên tai đeo khuyên, quần jean phá cách, cậu ta vui vẻ huýt sáo nói: “Chào các anh em, tôi là Tiết Nguyên Câu, người Chiết Giang, sau này chúng ta sẽ trở thành bạn cùng phòng rồi, mong được các anh em giúp đỡ nhé.”

Có lẽ vì mái tóc vàng quá chói mắt nên Sầm Gia Niên và Chung Thần cứ nhìn mãi mà không kịp phản ứng lại.

Chỉ có Chu Tự Hằng là bình tĩnh gật đầu, chào hỏi và giới thiệu bản thân với Tiết Nguyên Câu.

Tiết Nguyên Câu cười tươi, không nói gì nhiều mà đi tới sờ ván giường một chút, sau đó vừa trải chăn đệm vừa hùng hổ nói: “Mẹ nó chứ, giường gì mà cứng thế này, có phải cho người nằm không đấy?”

Cậu ta ngủ ở giường đối diện Chu Tự Hằng, sau màn chào hỏi ban đầu, cậu ta liền quay sang hỏi Chu Tự Hằng, người đầu tiên tiếp chuyện mình: “Cậu thấy có đúng không?”

Chu thiếu gia cũng đang trải giường, vì là lần đầu tiên làm nên khó tránh khỏi lực bất tòng tâm, động tác có hơi chậm, nhưng có lẽ vì ngoại hình đẹp nên làm người ta có cảm giác là động tác của cậu đang chậm rãi từ tốn như nước chảy mây trôi. Nghe Tiết Nguyên Câu hỏi, Chu Tự Hằng dừng lại một lát rồi đáp: “Cậu có thể kê thêm mấy tầng đệm mà.”

Tiết Nguyên Câu khựng lại một lúc, làm như đang rất nghiêm túc suy nghĩ lời gợi ý của Chu Tự Hằng, cuối cùng cậu ta ngã chổng vó xuống giường, than thở: “Hừ, thế thì nói làm gì, đang mùa hè thế này, chồng thêm đệm thì nóng chết.”

Nghe cậu ta nói, Chu Tự Hằng bỗng cảm thấy cái người này cũng có phần đáng yêu đấy.

Chu Tự Hằng một mặt thì nghĩ vậy, một mặt lại nghĩ xa hơn, cậu cũng cảm thấy ván giường quá cứng, lại nghĩ không biết kí túc xá của Minh Nguyệt sẽ như thế nào, lần đầu tiên ở chỗ xa lạ cô bé của cậu có thích nghi được hay không đây? Bạn cùng phòng của cô có thân thiện dễ gần như bạn cùng phòng của cậu không? Tối nay lúc bố mẹ đi về, liệu cô bé có nhớ nhà rồi âm thầm khóc một mình?

Minh Nguyệt không biết về nỗi lo lắng của cậu, ở đây cô cũng ở bốn người một phòng, nhưng có nhà vệ sinh riêng và điều hòa, bạn cùng phòng đều là những cô gái xinh đẹp, chủ đề nói chuyện hết từ phim ảnh đến đồ trang điểm dưỡng da, sau đó lại bàn tới lễ khai giảng và tập quân sự, mặc dù đến từ các nơi khác nhau trên đất nước, nhưng tạm thời mà nói thì không khí cũng coi như rất hòa hợp.

Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý lo ổn thỏa đồ dùng sinh hoạt cho Minh Nguyệt xong, lại mời các bạn cùng phòng của con gái ăn bữa cơm rồi mới trở về Nam Thành trong đêm.

Chu Tự Hằng ở chỗ này cũng không khác là mấy.

Tiết Nguyên Câu cực kì hào phóng, buổi tối cậu ta mời cả phòng đi ăn, còn hào sảng mở mấy chai rượu, Chu Tự Hằng và Chung Thần không uống, chỉ có Sầm Gia Niên và Tiết Nguyên Câu là nhậu rất vui vẻ.

Bữa ăn kéo dài khá lâu, cơm nước no nê xong, chủ đề mà các cậu con trai hay nhắc đến nhất chính là con gái.

Tiết Nguyên Câu là người đầu tiên lên tiếng, cậu ta một tay cầm chai rượu, đứng lên, tay kia chỉ chò nói: “Tôi ấy à, mấy chuyện khác có thể không am hiểu, nhưng tán gái thì có nhiều kinh nghiệm lắm đấy.” Cậu ta ngẩng cao đầu, mái tóc vàng nổi bật dưới ánh đèn, “Số bạn gái mà tôi đã có chắc lập thành một đội bóng được luôn rồi, mục tiêu khi lên đại học sẽ là thu nạp thêm một hàng dài bạn gái nữa!”

Nghe cậu ta nói làm cho Sầm Gia Niên mười tám năm độc thân xấu hổ vô cùng, cũng làm cho Chung Thần mười sáu tuổi hơi đỏ mặt.

Chu Tự Hằng liếc nhìn Tiết Nguyên Câu.

Trừ mái tóc vàng và cái khuyên tai ra thì đáng vẻ của Tiết Nguyên Câu cũng có thể coi là đoan chính, thân hình cao lớn, ngũ quan anh tuấn, ra tay lại hào phóng, rất dễ dàng thu hút được các cô gái.

Tiết Nguyên Câu cũng lấy đó làm kiêu ngạo, trong nhà hàng, các bàn bên cạnh cũng toàn là các sinh viên đại học ngồi ăn, nghe Tiết Nguyên Câu nói vậy thì cũng rất hâm mộ.

Tiết Nguyên Câu cực kì tự mãn đón nhận ánh mắt sùng bái của mọi người, sau đó lại quay ra hỏi Chu Tự Hằng này giờ không có phản ứng gì: “Này Chu Tự Hằng, cậu thì sao? Đừng nói là cậu chưa có bạn gái nhé?”

Cho dù đang ngồi ở trong góc, nhưng Chu Tự Hằng vẫn khiến cho mọi người phải liếc nhìn, ánh đèn soi sáng gương mặt đẹp trai của cậu, tuy đường nét có phần xinh như con gái, nhưng khí chất của cậu thì không toát ra sự nữ tính chút nào, ngược lại còn rất mạnh mẽ khiến cho người ta phải kính sợ.

Cái kiểu này con gái cũng rất thích, khi cười thì phong lưu, không cười thì lại rất đứng đắn.

Cho nên Tiết Nguyên Câu nghĩ nhất định Chu Tự Hằng đã có bạn gái rồi, mà có lẽ không chỉ có một người thôi đâu.

Sầm Gia Niên thì lại không nghĩ như vậy, cậu ta lắc đầu nói: “Sao mà có bạn gái được? Đẹp trai xuất thần thế này, làm gì có ai xứng được với cậu ấy chứ? đi tìm một cô bạn gái xinh đẹp, còn không bằng tự soi gương nhìn mình còn hơn.”

Câu này của Sầm Gia Niên nhận được sự đồng tình của một mình Chung Thần, cậu ta cực kì nghiêm túc gật đầu một cái.

Chu Tự Hằng đang định trả lời thì điện thoại báo có tin nhắn.

Là Minh Nguyệt gửi, cô nói tóm tắt về ngày hôm nay của mình, cũng đơn giản nói qua về các bạn cùng phòng, sau khi báo bình an, đề Chu Tự Hằng không phải lo lắng cho mình, cô nói – “Em nhớ anh lắm”

[Em nhớ anh lắm]

Nghe vào vừa có phần bất đắc dĩ, lại hơi có chút làm nũng, đáng yêu cực kì.

Vì câu này mà Chu Tự Hằng không kìm được phải bật cười, sự vui vẻ lan tỏa ngay cả trong ánh mắt.

“Bạn gái à?” Tiết Nguyên Câu nhướn mày hỏi.

Chu Tự Hằng cắt di động đi, gật đầu.

“Chắc bạn gái cậu phải xinh đẹp lắm nhỉ?” Sầm Gia Niên há hốc mồm.

Chu Tự Hằng lại gật đầu, tâm trạng vui vẻ không che giấu được.

Điều này làm cho Chung Thần ít nói cũng phải tò mò hỏi: “Xinh đến mức nào?”

Chu Tự Hằng suy nghĩ một lát, thành thật trả lời: “Tuyệt thế vô song.”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Chu Tự Hằng nghĩ nát óc, vận dụng hết khả năng Ngữ Văn dù là yếu kém của mình để nói ra câu “Tuyệt thế vô song” này, đây có thể coi là lần miêu tả đỉnh cao nhất của cậu từ trước đến giờ.

Cậu trầm nghĩ, để khi nào qua đợt tựu trường bận rộn này, cậu nhất định phải nói trực tiếp cho Minh Nguyệt nghe mới được, để cô vui vẻ khen cậu và

câu.

Chu Tự Hằng vuốt ve cái điện thoại trong túi áo, nét mặt thoải mái, lưng dựa vào thành ghế.

trên bàn ăn toàn là chén bát hỗn độn, mấy chai rượu chai thì trống chai thì đổ, mùi rượu cũng từ đó mà lan tỏa nồng nặc, mãi mà không tiêu tan. Chu Tự Hằng mặc dù không uống rượu, nhưng tư thái của cậu lúc này có thể diễn tả bằng câu “Rượu không say nhưng người tự say”.

Tiết Nguyên Câu nhìn bộ dạng có lực sát thương rất lớn của Chu Tự Hằng, một mặt nghĩ thầm không biết Chu Tự Hằng có em gái không, nếu có thì chắc phải xinh lắm, một mặt lại nghĩ Chu Tự Hằng này có dáng vẻ của một công tử phong lưu, miệng lại biết nói ngọt, có thể chắc chắn rằng số bạn gái mà cậu ta đã từng yêu còn nhiều hơn cả mình cũng nên.

Nghĩ xong, Tiết Nguyên Câu âm thầm đẩy cao mục tiêu khi vào đại học của mình lên một chút, nhất định không được bỏ sót bất kì một cô gái nào hết!

Còn về câu nói “Tuyệt thế vô song” kia, Tiết Nguyên Câu hoàn toàn không thêm đề tâm.

Sầm Gia Niên cũng vậy, cậu ta vẫn luôn nhớ Chu Tự Hằng đã từng bảo là cậu ấy học Văn không được tốt, cho nên cái câu “Tuyệt thế vô song” kia chắc không đáng tin cho lắm, có thể là vì “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” nên mới vậy thôi.

Chỉ có Chung Thần tin câu nói đó là thật, cậu cảm nhận được sự thành thật trong đôi mắt và nét mặt của Chu Tự Hằng, cậu cực kì muốn biết xem cô gái được khen là “Tuyệt thế vô song” kia rốt cuộc là có dáng vẻ như thế nào, nhưng tính cách vì được gia đình giáo dục nghiêm khắc, nên cậu không biểu lộ sự hiếu kỳ ra bên ngoài.

Ngày đầu tiên khi vào đại học kết thúc bằng mùi rượu nồng nặc và những cơn gió mát lạnh trong công viên Từ Kinh vào ban đêm, Chu Tự Hằng đứng trên ban công ngắm trăng, gửi tin nhắn chúc ngủ ngon cho Minh Nguyệt.

Bầu trời ở Bắc Kinh không thể trong vắt được như ở Nam Thành, trăng cũng mờ hơn, trên cao luôn bị bao phủ bởi một tầng sương khói nhàn nhạt, không khí cũng không trong lành như ở Nam Thành, tuy đều là những thành phố cổ, nhưng hai thành phố lại khác biệt như trời và đất.

Chu Tự Hằng trầm nghĩ, cuộc hành trình mới của cậu đã chính thức bắt đầu rồi.

Mang theo một thứ cảm xúc không nói nên lời, Chu Tự Hằng đến dự lễ khai giảng của trường.

Số lượng tân sinh viên rất đông, buổi lễ được tổ chức ở sân vận động của trường, các sinh viên được xếp chỗ theo lớp, ai là bạn cùng phòng trong kí túc xá với nhau cũng tự giác ngồi chung luôn, khoa công nghệ thông tin có số con trai áp đảo, con gái chỉ loáng thoáng có vài bóng. Tiết Nguyên Câu nhõng nhẽo oán trách, thầm nghĩ kế hoạch của mình khó mà thực hiện được rồi, Sầm Gia Niên người đã đọc thân 18 năm và muốn có một mối tình thời đại học, lúc này cũng đồng tình với Tiết Nguyên Câu.

Chung Thần không ngồi chung với mọi người, vì năm nay cậu ta là gương mặt đại biểu cho các tân sinh viên, nên sẽ phải lên sân khấu để phát biểu.

Trước khi Chung Thần bước lên, MC còn đặc biệt giới thiệu đôi nét về cậu ta: “Đây là tân sinh viên nhỏ tuổi nhất năm nay, cậu ấy đã từ chối học bổng du học, trở thành thủ khoa của trường đại học Thanh Hoa, hôm nay cũng đúng là ngày sinh nhật tròn 15 tuổi của cậu ấy...”

Bên dưới truyền đến tiếng hô hào nhiệt liệt.

Sau lời giới thiệu, Chung Thần bước lên sân khấu, hôm nay cậu ta mặc một bộ vest rất lịch sự, dáng vẻ không hề tỏ ra ngại ngùng hay gập gáp.

Sầm Gia Niên vừa chân thành lắng nghe, vừa cảm thán: “Ôi trời ơi, trước khi vào Thanh Hoa tôi đã nghe nói là nơi đây có rất nhiều nhân tài ẩn dật, nhờ một bãi nước bọt cũng có thể dính trúng một học thần, thật không thể ngờ được, mới ngày nhập học đầu tiên, chẳng những tôi gặp được hot boy, còn đụng luôn cả một thiên tài!!! Kia có phải Chung Thần người dễ đổ mắt không đây? Sao lúc này nhìn lại khác thế hả!!!”

Chu Tự Hằng nghe cậu ta cảm thán, mắt vẫn nhìn về người đang nói trên sân khấu kia, thị lực của cậu rất tốt, thậm chí cậu có thể thấy rõ phần mi mắt tròn tròn cong cong như trẻ con của Chung Thần.

Nhìn người không thể nhìn về bề ngoài, cũng như nước biển không thể đem ra mà đo đếm.

Chu Tự Hằng lúc này đã hiểu được hàm nghĩa của câu nói ấy rồi, không bao giờ được xem thường bất cứ ai, cũng không nên đánh giá bản thân quá cao, ba người cùng đi, tất có một người làm thầy, phải biết rằng, trên trời có trời, trên người có người.

Chung Thần nói chuyện rất hòa nhã, không khoe khoang, đây là điều mà một người bình thường rất khó có được.

Ngày nhập học đầu tiên đã dùng cách thức rất đặc biệt này để dạy cho Chu Tự Hằng một tiết về nhân sinh, cũng khiến cho cậu tỉnh táo lại với thành tích tốt của mình trong kì thi tốt nghiệp, chỉ mới đó thôi, Chu Tự Hằng đã cảm nhận được giá trị của việc học đại học rồi.

“Cậu ta giỏi thật.” Sau khi Chung Thần phát biểu xong, Chu Tự Hằng đưa ra lời khen ngợi từ tận đáy lòng, cũng vỗ tay rất nhiệt liệt.

Sầm Gia Niên vỗ tay cực kì vang dội, không ngừng gật đầu nói: “Tôi còn nghĩ với thành tích thi tốt nghiệp đứng thứ ba thành phố Thẩm Dương, tôi có thể kiêu ngạo suốt mấy chục năm sau rồi, thế mà bây giờ nhìn lại, chậc chậc...”

Năng lực của Chung Thần phải nói là nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, cho nên Sầm Gia Niên quyết định thăm dò lai lịch của bạn cùng phòng, quay sang hỏi Chu Tự Hằng: “Hằng ca anh nói mau, có phải anh cũng là thủ khoa của thành phố không, nói nhanh nói nhanh, để em sáng mắt ra đi nào!”

Cậu ta cuống cả lên, giọng cũng hơi lớn.

Chu Tự Hằng chú ý tới Tiết Nguyên Câu đang yên lặng không nói gì, cậu ta cúi đầu ngồi trên ghế, bộ dạng đứng ngồi không yên, mím môi muốn nói gì đó nhưng không hiểu vì sao lại không thể thốt nên lời.

Trong lòng Chu Tự Hằng có một suy đoán, nhưng chỉ thoáng qua rồi vụt tắt.

“không phải.” Cậu trả lời rất ngắn gọn, cũng không nói ra thứ hạng của mình, chỉ đáp một câu cho qua.

Tiết Nguyên Câu thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt phức tạp nhìn Chu Tự Hằng.

Mà bên kia, ở học viện múa Bắc Kinh, Minh Nguyệt cũng rất may mắn khi được trở thành gương mặt đại biểu cho tân sinh viên của trường năm 2006, trong số các sinh viên thi năng khiếu thì Minh Nguyệt là người có điểm thi văn hóa đứng thứ nhất cả nước, thật sự rất hiếm có một sinh viên khoa nghệ thuật nào mà lại học tốt các môn khoa học tự nhiên như vậy.

Đây quả nhiên là một chuyện ngoài mong đợi, Minh Nguyệt nhận được lời khen ngợi của thầy hiệu trưởng, còn được làm đại diện cho tân sinh viên nữa.

Vì tập múa cổ điển nên khí chất của cô cực kì xuất chúng, cộng thêm ngoại hình quá đẹp, cho nên mặc dù bài diễn thuyết không có quá nhiều đặc sắc, nhưng lúc bước xuống sân khấu, cô vẫn nhận được rất nhiều tràng pháo tay ủng hộ.

Bạn cùng phòng của Minh Nguyệt là Chương Chi Vi sau khi xong việc liền kéo tay cô nói: “Con bé Lăng Nhạn ở phòng kí túc bên cạnh tức đến nổi mặt trắng bệch ra luôn rồi!”

Minh Nguyệt đã nghe qua về Lăng Nhạn, cô bạn này cũng học múa cổ điển, khí chất lạnh lùng thanh cao, Minh Nguyệt cũng đã từng gặp, nhưng chỉ đơn giản là chạm mặt chứ chưa từng tiếp xúc, cho nên điều duy nhất có thể khiến cho Lăng Nhạn tức giận chính là việc Minh Nguyệt được chọn làm đại diện cho tân sinh viên lên phát biểu.

Chương Chi Vi là một cô nàng Bắc Kinh điển hình, tính cách vui vẻ thẳng thắn, suy nghĩ và lời nói luôn rất thành thật không giấu diếm, cho nên cô cảm thấy Lăng Nhạn luôn luôn cố tỏ ra mình thanh cao, bây giờ lại được trông thấy bộ dạng tức giận của Lăng Nhạn, Chương Chi Vi vui lắm.

“Chắc không phải thế đâu.” Minh Nguyệt lắc đầu nói, “Có thể bạn ấy sinh ra đã trắng thế rồi, hoặc là hôm nay đánh phấn dày quá.”

Minh Nguyệt nói rất nhẹ nhàng, ánh mắt chân thành, cặp môi đỏ mọng, hai má lúm đồng tiền hơi lộ ra.

Chương Chi Vi sững sốt một lúc, cẩn thận xác nhận lại lời nói của Minh Nguyệt, sau khi thấy cô bạn này có vẻ như đang nói thật chứ không phải châm chọc, Chương Chi Vi càng ngạc nhiên hơn.

Lần đầu tiên gặp Minh Nguyệt ở kí túc xá, Chương Chi Vi đã bị thu hút ngay bởi vẻ ngoài xinh đẹp của cô bạn này, cô có một gương mặt cực kì tỏa sáng, cặp lông mày không vẽ mà cong, môi không son mà đỏ, đôi mắt đẹp như ngọc bích, rất tương xứng với hình tượng của một mỹ nhân.

Mà kiểu mỹ nhân thì phần lớn đều thuộc dạng được chiều chuộng quá mà đâm ra kiêu ngạo, Chương Chi Vi mới đầu cũng nghĩ Minh Nguyệt là người như thế.

Nhưng hiện giờ Chương Chi Vi bỗng có cảm giác Minh Nguyệt chỉ là một cô gái ngây thơ hiền lành, vì được gia đình dạy dỗ tốt nên không bao giờ nói xấu sau lưng người khác.

Chương Chi Vi nhìn Minh Nguyệt, thấy cô cũng đang ngơ ngác nhìn mình.

Còn khẽ nghiêng đầu nữa.

“Trời đất! Cậu còn nghiêng đầu nữa!” Chương Chi Vi tròn mắt, cảm thấy tim sắp không chịu nổi rồi, “Sao cậu lại yếu ớt thế hả! Hiền lành thế hả!” cô thật sự muốn nhéo mạnh mặt Minh Nguyệt, nhưng lại sợ mình nặng tay quá làm bạn bị thương nên phải cố gắng kìm nén lại.

Có lẽ vì phát hiện ra ý đồ của Chương Chi Vi, Minh Nguyệt lập tức rút cổ lại, lui về sau một bước.

“Ôi trời! Cậu đáng yêu yếu ớt thế này, nhờ mà bị bọn con trai theo đuổi rồi bắt nạt thì phải làm sao?” Chương Chi Vi mới nghĩ đến thôi đã thấy sốt ruột rồi, cảm giác như gà mẹ đang muốn bảo vệ gà con vậy, vội vội vàng vàng hỏi thăm: “Có tên con trai nào theo đuổi cậu chưa? không không, phải nói là đặc biệt con trai nào theo đuổi được cậu chưa mới đúng!”

Minh Nguyệt còn chưa kịp mở miệng thì Chương Chi Vi đã tự nói luôn: “Chắc chắn là chưa đâu đúng không?”

nói xong lại tiếp tục mong chờ một cái gật đầu từ Minh Nguyệt.

Nhưng Minh Nguyệt lại lắc đầu, phá tan tưởng tượng của Chương Chi Vi, giọng nói dịu dàng ngọt ngào đáp: “Có một người rồi.” cô còn giơ ngón trỏ lên để minh họa, mắt mở to không chớp.

“Là bạn trai hiện tại của mình.” cô xấu hổ nở nụ cười, trong lòng cảm thấy rất vui và ngọt ngào.

Lúc này Chương Chi Vi mới lần đầu tiên nghe đến cái tên Chu Tự Hằng, cô không biết cậu ta là ai, nhưng dựa vào vẻ xinh đẹp hơn người của Minh Nguyệt, Chương Chi Vi nhận định Chu Tự Hằng chắc chắn cũng không phải người tầm thường, có thể thì mới ôm được mỹ nhân về tay mình chứ.

Chu Tự Hằng không biết gì cả, cũng không thể ngờ được rằng cô bạn cùng phòng của Minh Nguyệt đã vô cùng xem trọng mình khi chỉ mới biết mỗi cái tên, hiện giờ cậu đang kiểm tra sức khỏe trước khi bắt đầu buổi tập quân sự, vì nhân số quá đông, bác sĩ và các nhân viên lại quá ít, nên số người đứng đợi đã xếp thành một hàng rất dài.

Cũng may là cây cối nhiều, đứng dưới bóng râm cũng làm giảm đi sự nóng bức.

Sầm Gia Niên cầm lá cây để quạt, mắt cứ nhìn Chung Thần mãi, một lúc lâu sau mới lên tiếng hỏi: “Hôm nay cậu mới tròn 15 tuổi à?”

Hai mắt Sầm Gia Niên sáng rực, nhìn Chung Thần như nhìn sinh vật lạ, tò mò vô cùng.

Chung Thần chỉ gật đầu rất nhẹ.

“Thế mà hôm qua anh hỏi cậu thì cậu lại bảo 16 tuổi.” Sầm Gia Niên cảm thấy bị lừa gạt, buồn bực nói.

Chung Thần thật sự rất nhạy cảm với số tuổi của mình, mặt cậu đỏ bừng lên, vội vã giải thích: “Cái này... Đây là tính cả tuổi mẹ, con trai... con trai không phải đều nói tuổi mẹ đấy sao?”

nói tuổi mẹ...

Chu Tự Hằng tính toán, năm nay tính tuổi mẹ thì cậu được 20 tuổi, qua cuối năm sẽ là 21 rồi.

Nhìn gương mặt non nớt trắng trẻo của Chung Thần, cậu thanh niên già Chu Tự Hằng một lần nữa cảm thấy bị tổn thương.

Tiết Nguyên Câu cũng cùng chung cảm xúc, cho nên cậu ta liền lao tới, cùng Sầm Gia Niên lên án công khai Chung Thần, gào khóc kêu to: “Tuổi mẹ cái gì! Hôm qua cậu mới 14 tuổi thôi nhé, tuổi mẹ kiểu gì mà thêm được tận hai tuổi thế à!!”

Chung Thần nghe xong vốn còn muốn phản bác, nhưng tự biết mình đuối lý nên đành đáp: “Dù sao thì em cũng không còn nhỏ nữa, em lớn lắm rồi.”

Chung Thần cực kỳ nghiêm túc nói, mặc dù mặt vẫn còn hơi đỏ, Tiết Nguyên Câu người có kinh nghiệm tán gái nhiều hiển nhiên sẽ có suy nghĩ sai lệch, mái tóc vàng khẽ bay trong gió, cậu ta ghé sát vào, nhò giọng nói: “Lớn lắm rồi cơ à? He he.”

Sầm Gia Niên cũng ranh mãnh cười.

Sau khi phản ứng kịp, mặt Chung Thần lại đỏ rực cả lên.

Chu Tự Hằng thì không phải người dễ đỏ mặt, nhưng cậu có khả năng che giấu cảm xúc tốt hơn, nên chỉ đỏ hai bên tai thôi.

Dưới ánh nắng chói chang vào ban ngày, Chu Tự Hằng lại nhớ đến buổi tối hôm ở Trương Gia Giới.

Bóng đêm bao phủ, mặt hồ yên ắng.

Minh Nguyệt dùng cả hai tay nắm chặt cái cổ của cậu.

Còn bạo dạn hỏi kích cỡ của cậu nữa.

Miệng còn ghé sát vào tai cậu mà thổi khí.

Hình ảnh xuân sắc tràn ngập trong đầu Chu Tự Hằng, một mặt cậu thầm phi nhổ bản thân không đứng đắn, mặt khác lại cảm thấy rất nhớ Minh Nguyệt.

Dáng vẻ cậu như đang có điều suy nghĩ, ánh mắt thâm thúy, lông mi hơi rũ xuống, trông vô cùng đứng đắn.

Tựa như một chính nhân quân tử.

Sầm Gia Niên sau khi cảm thấy vậy, liền tự trách mình quá mức can rờ, nhỏ nhỏ nhăng nhặng trước mặt mọi người, cho nên không cười nữa, Tiết Nguyên Câu thì vì không còn ai hứa theo nên cũng mất hứng luôn, Chung Thần vì thế mà tránh được một kiếp, cực kỳ biết ơn Chu Tự Hằng.

Bốn người bọn họ phải nói là cực kỳ thu hút ánh nhìn của mọi người, mà tiêu điểm trong nhóm chính là Chu Tự Hằng.

Bắt đầu nổi lên những tiếng bàn tán của những nữ sinh bị Chu Tự Hằng thu hút, hơn nữa còn càng ngày càng lớn tiếng, cuối cùng có một cô gái bị các bạn xô đẩy ra ngoài hàng, chạy đến trước mặt Chu Tự Hằng xin số điện thoại của cậu.

Trường đại học sôi nổi thật đấy, hơn nữa vì vừa mới thoát ra khỏi cái lồng trung học phổ thông nên các sinh viên ai nấy đều rất nhiệt huyết, hành động

của cô bạn gái kia bị mọi người nhìn thấy, bầu không khí bỗng chốc trở nên náo nhiệt sôi nổi hẳn.

“Tôi không có di động.” Chu Tự Hằng mở to mắt nói điều, “Nhà tôi nghèo.”

Lời nói cực kì phũ phàng, không mang theo chút cảm xúc nào, rất lạnh lùng.

cô gái kia sợ hãi chạy đi, Tiết Nguyên Câu thầm than Chu Tự Hằng đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, cũng tiếc vì tại sao điểm phúc đó lại không rơi xuống người mình cơ chứ.

“Đúng là anh tôi, vừa có tài lại vừa có sắc, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp thì nổ lốp.” Sầm Gia Niên cực kì ngưỡng mộ phong thái của Chu Tự Hằng, gần như muốn đưa Chu Tự Hằng lên tận mây xanh, “Thường Diệc Hàm có thể nói là xinh đẹp nhất trong khóa này rồi, thế mà Hằng ca lại cự tuyệt không thương tiếc như thế.”

Chu Tự Hằng thấy cô nàng vừa nảy chẳng có chỗ nào đẹp cả, cậu trừng mắt nói: “Có đẹp như tôi không?”

Sầm Gia Niên ngượng ngùng không nói nên lời, dù sao mới hôm qua cậu ta còn nói là “đi tìm một cô bạn gái xinh đẹp, còn không bằng tự soi gương nhìn mình còn hơn”.

Chung Thần cũng lác đầu, thành thật trả lời câu hỏi của Chu Tự Hằng: “Chắc chắn là không rồi.”

Tâm tư của Tiết Nguyên Câu thì lại không đặt vào Chu Tự Hằng, cậu ta cẩn thận quan sát Thường Diệc Hàm, sau khi suy nghĩ một lát thì đưa ra lời đánh giá: “thật ra Thường Diệc Hàm này không tồi đâu, vừa tay phết, tôi nghe nói đã có người viết thư tình cho cô ấy rồi đấy.” nói xong cậu ta còn đọc luôn số đo ba vòng của người ta ra.

Chu Tự Hằng không quan tâm đến vóc dáng của Thường Diệc Hàm, cậu chỉ cảm thấy Tiết Nguyên Câu thật sự quá giỏi về khoản này.

Chỉ cần nhìn thôi là biết được số đo ba vòng.

Mà bản thân cậu thậm chí còn tự tay đo đạc cái đỉnh núi tuyết kia rồi, thế mà không thể xác định được con số, chỉ nhớ nhất là cái quần lót ren của Minh Nguyệt rất mỏng và đáng yêu thôi.

Chu Tự Hằng quyết định sẽ học hỏi Tiết Nguyên Câu về vấn đề này.

Sầm Gia Niên cũng bị kinh sợ bởi khả năng của Tiết Nguyên Câu, lại cúi rạp sùng bái cậu ta một lần, cảm giác bên cạnh mình toàn những nhân vật không tầm thường chút nào.

Chung Thần thì lại càng thêm tò mò về cô bạn gái “tuyệt thế vô song” của Chu Tự Hằng, trong bầu không khí vui vẻ, cậu ta cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi thăm: “Khi nào có thể gặp chị dâu ạ?”

“Đợt này em ấy cũng đang bận trường, bận rộn nhiều việc, sau này còn nhiều thời gian mà. Vội lại...” Chu Tự Hằng dừng lại một chút, cười nói: “Em ấy không phải là công cụ để anh đem ra khoe khoang.”

cô bé ấy, là viên minh châu của cậu.

Là trân bảo của cậu.

Lời cậu nói nghe rất kiên định, sự ngang ngược hiện rõ trong ánh mắt.

Tiết Nguyên Câu thu hồi lại suy nghĩ lúc trước của mình về Chu Tự Hằng, một lần nữa đánh giá lại, cậu ta thật sự rất nghiêm túc với cô bạn gái này, hơn nữa còn chỉ yêu duy nhất một người con gái ấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Tháng chín ở Bắc Kinh, thời tiết khô hanh, nắng nóng như thiêu như đốt.

Buổi tập quân sự đầu năm cũng bắt đầu dưới ánh mặt trời chói chang, sinh viên năm nhất còn chưa kịp hưởng thụ mấy ngày an nhàn thì đã lại phải phơi mặt dưới nắng, nhìn ai cũng bị đen đi giống như vừa mới chui ra từ mỏ than vậy.

Ngày nào cũng dậy từ sáu giờ, chạy vài vòng rồi mới được ăn sáng, còn phải tập thêm giờ không báo trước, thậm chí buổi tối còn có màn đeo balo nặng chạy việt dã 20km.

Việc tập quân sự của trường Thanh Hoa thật sự rất khác nghiệt.

Tiết Nguyên Câu người không quen ngủ giường cứng có cảm giác như đang bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục vậy, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng khó khăn, trước mắt tối đen, đưa tay ra không nhìn rõ năm ngón, cũng không có cách nào để chạy trốn, cậu ta chỉ còn biết kêu than: “Ông trời ơi, bao giờ mới kết thúc chuỗi ngày kinh hoàng này đây?”

Lúc này đang là thời gian nghỉ giải lao ngắn ngủi sau khi tập luyện, các sinh viên đều mệt mỏi thở hồng hộc, có người thì nằm vật ra đất, không có ai còn hơi sức mà kêu la như Tiết Nguyên Câu nữa.

Chu Tự Hằng thăm nghĩ bản thân cũng nên an ủi người bạn cùng phòng của mình một chút.

Sau khi suy nghĩ, cậu nói: “Nhanh lắm, còn sáu ngày chín giờ nữa thôi.”

Tự đứng nghe thấy có người đáp lại, Tiết Nguyên Câu hơi giật mình.

Chu Tự Hằng giải thích thêm: “Bọn mình phải tập quân sự trong ba tuần, mà đã 14 ngày 15 tiếng trôi qua rồi, cho nên chuỗi ngày này sẽ chấm dứt nhanh thôi.” Cậu nhìn đồng hồ đeo tay một chút rồi nói tiếp: “Nếu như cậu cần, tôi còn có thể đọc chính xác cả số giây nữa.”

Thái độ của cậu khi nói chuyện thật sự rất nghiêm túc.

Tiết Nguyên Câu tiếp tục ngẩn người, á khẩu không nói được gì, thăm nghĩ chắc Chu Tự Hằng còn sốt ruột hơn cả mình, cho nên mới tính toán thời gian chuẩn từng giờ từng phút như vậy.

Chung Thần nghe xong cũng hơi ngạc nhiên.

“Hằng ca của chúng ta đang bị bệnh tương tư rồi!” Sầm Gia Niên vỗ vai Chung Thần, lấy tác phong vô cùng nghiêm túc và trang trọng để truyền thụ kiến thức cho cậu ta, “Bệnh tương tư đó hiểu không? Chính là cái bệnh mà không được gặp người yêu thì sẽ rất khó chịu, mỗi ngày trôi qua đều như sống không bằng chết, một ngày tựa một năm, cơm không muốn ăn, trà không muốn uống đó.”

Sầm Gia Niên nói rất hăng say, mặc dù tài văn chương không được tốt, nhưng cậu ta vẫn đọc ra một câu thơ: “Đúng là ‘Nhớ nhưng người ấy đến hao gầy’.”

Chu Tự Hằng nghe vậy thì chỉ thản nhiên cười, không đồng ý cũng không phủ nhận, chẳng qua lại không tự chủ được mà cúi xuống nhìn đồng hồ lần nữa.

Lúc cậu cười nhìn rất đẹp trai, rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Ở trường Thanh Hoa khi tập quân sự con trai không được để tóc dài quá 1 cm, gần như bắt phải cạo gần trọc, ngay giây đầu tiên khi Tiết Nguyên Câu nhìn thấy diện mạo mới của mình trong gương, cậu ta đang lập tức muốn tìm một sợi mì dài để quấn lên cây mà treo cổ tự vẫn rồi.

Tiết Nguyên Câu một mặt hoài niệm mái tóc vàng kim chói mắt của mình, một mặt lại thăm oán hận sự ác độc của ông chú cắt tóc, nhưng việc đã đến nước này rồi, có than thở thì cũng chẳng làm được gì.

Kiểu tóc đúng là yếu tố thách thức diện mạo của đàn ông, lời này quả thật không sai.

Cùng là một thợ cắt tóc, với cùng một kiểu đầu, Tiết Nguyên Câu và Sầm Gia Niên lần lượt bại trận, chỉ có Chu Tự Hằng là không.

Mái tóc đen ngắn có khi chỉ bằng cái móng tay, chất tóc cứng, cái trán không còn bị tóc mái che phủ, khiến cho người ta nhìn rõ được hết ngũ quan của Chu Tự Hằng, đường nét gương mặt góc cạnh, cặp lông mày rậm, hốc mắt sâu, con ngươi đen mà lạnh, sống mũi cao thẳng, độ cong của đôi môi thì cực kì đẹp.

Cái đầu đinh này càng làm cho Chu Tự Hằng trở nên nam tính và mạnh mẽ hơn.

Hôm nay nội dung buổi huấn luyện chính là tập một vài bài quyền đơn giản trong quân đội, thầy hướng dẫn của lớp Chu Tự Hằng là một huấn luyện viên tuổi còn rất trẻ, có lẽ vì chưa có nhiều kinh nghiệm nên tâm trạng huấn luyện viên khá căng thẳng, vì để đạt được hiệu quả tốt cho giờ học, đồng thời để lại chút mặt mũi cho chính mình, anh ta rất cẩn thận khi lựa chọn người sẽ cùng mình đối chiến.

Sau khi xem xét hồi lâu, huấn luyện viên liền lựa chọn Chu Tự Hằng, người nhìn có vẻ tương đối giống “Bình hoa”.

Mặc dù phải phơi nắng mười mấy ngày rồi, nhưng làn da của Chu Tự Hằng lại không bị đen đi quá nhiều, nhìn qua vẫn rất trắng, gương mặt lại đẹp, mặc quần trang màu xanh lục nhìn rất giống người mẫu.

Cho nên, kể cả khi nhìn vóc dáng Chu Tự Hằng có to cao đi nữa thì vị huấn luyện viên vẫn rất tự tin, giọng nói rất khí thế, còn bảo Chu Tự Hằng: “Khi đối chiến, em hãy cố gắng biểu hiện cho tốt, dùng hết khả năng của mình nhé.”

Khóa học quân sự ở trường đại học là môn rất quan trọng, điểm số ảnh hưởng đến điểm thành tích chung của sinh viên, cho nên khi nghe huấn luyện viên nói vậy, Chu Tự Hằng cực kì tập trung, sẵn sàng thủ thế tiếp chiêu của đối phương, dùng hết khả năng mà mình có ra để đối chiến.

Sầm Gia Niên toát mồ hôi hột thay Chu Tự Hằng, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự đoán của cậu ta.

Trong 18 hàng đang đứng trên sân thể dục, Chu Tự Hằng là người duy nhất đánh bại được huấn luyện viên, thậm chí còn giữ chặt được hai tay anh ta, khiến cho anh ta không thể động đậy.

Hình ảnh này khiến cho các sinh viên hô hào nhiệt liệt, vị huấn luyện viên trẻ tuổi mặt mũi như đưa đám, cảm thấy tài nghệ của mình đã chẳng bằng ai rồi, thế mà đến con mắt nhìn người cũng không chuẩn nữa.

Bình hoa tinh xảo Chu Tự Hằng này hiển nhiên không phải được làm từ chất liệu sứ dễ vỡ, mà là được phủ lên bên ngoài rất nhiều lớp đồng đen.

“Má ơi, Hằng ca, anh từng luyện võ rồi à?” Sầm Gia Niên gào thét, trong lòng cực kì sùng bái Chu Tự Hằng, cứ chạy vòng quanh cậu như một con ong mật, “Nếu anh mà đi đánh nhau thì thời trung học chắc phải thành đại ca của trường rồi ấy nhỉ.”

Sầm Gia Niên chỉ nói đùa thôi, nhưng cũng khiến Chu Tự Hằng run bắn cả người.

“Đúng là đã từng như vậy.” Cậu đáp, “Hon nữa hồi trung học tôi còn học dốt lắm, là một học sinh hư ai gặp cũng ghét.”

Trải qua một trận đối chiến, mồ hôi từ trên đầu cậu chảy xuống mặt, trên lông mi cũng dính chút nước, làm cho hai mắt cậu bị che lại, thành ra không biết được là cậu đang nói đùa hay nói thật.

Tiết Nguyên Câu yên lặng không nói.

Sầm Gia Niên không tin, cậu ta bừa bãi phản bác: “Nếu anh mà như thế thì sao bạn gái anh lại yêu anh được?”

Câu hỏi này Chu Tự Hằng cũng trả lời rất nhanh: “Bị sắc đẹp của tôi mê hoặc chứ sao nữa.”

Đáp án này khiến cho thanh niên độc thân 18 năm Sầm Gia Niên tổn thương sâu sắc, thậm chí động viên bản thân chắc là Chu Tự Hằng đang nói đùa thôi, lại còn mắc bệnh tương tư thể kia, đúng là hết thuốc chữa.

Vì để bù đắp cho trái tim tan vỡ của mình, ngay sau khi kết thúc buổi tập, Sầm Gia Niên lôi kéo Chung Thần đến học hỏi kỹ năng tán gái của Tiết Nguyên Câu.

Sầm Gia Niên lắng nghe rất chăm chú, thậm chí còn ghi chép rất cẩn thận, Chung Thần vì còn nhỏ tuổi nên cứ xấu hổ đỏ mặt mãi, nhưng thái độ học tập thì cũng rất ngoan ngoãn và cầu tiến.

Điều này khiến cho thầy giáo Tiết Nguyên Câu rất vui vẻ, dốc hết kinh nghiệm ra để truyền dạy, nước bọt văng tung tóe, ý chí sục sôi mãnh liệt.

“Dạy cho các cậu mấy kiến thức này, nhưng cũng đừng chỉ áp dụng nó trong cái giếng ở ao làng trường mình, phải nhìn ra xa một chút, bao quát khắp cả cái Bắc Kinh này cho tôi, nhắm trúng mục tiêu là phải ra tay ngay.” Tiết Nguyên Câu mở máy tính ra vào mạng, bật liên tiếp mười mấy trang web lên, “Bỏ chút thời gian ra mà lướt mấy cái diễn đàn của các trường, đại học sân khấu điện ảnh này, học viện múa Bắc Kinh này, ngắm ảnh gái đẹp mà rửa mắt đi.”

Tiết Nguyên Câu nói rất thâm thúy, còn chỉ chỗ trên màn hình: “Mấy mỹ nữ này tuy cách chúng ta hơi xa, nhưng cũng không phải là không có cơ hội gặp, nhờ đâu có một ngày duyên tới thì sao đúng không?”

Giọng điệu của cậu ta sắc mùi dụ dỗ, làm cho Sầm Gia Niên ngây ngốc gật đầu.

“Mấy trường này á, năm nào cũng có một đợt bầu chọn hoa khôi, mà tôi thì không bỏ lỡ dịp nào cả, lần lượt vào từng diễn đàn bỏ phiếu, biết đâu sau này có cơ hội gặp gỡ, tôi còn có thể nói với người ta là lúc bầu chọn hoa khôi của trường, mình đã chọn bạn đấy, thế có phải là tạo được ấn tượng đẹp trong lần gặp đầu tiên rồi không?” Tiết Nguyên Câu lấy giọng của người từng trải ra để nói, thái độ cực kì kiêu ngạo.

Sầm Gia Niên cảm thấy cậu ta nói rất có lý, tiếp tục gật đầu như gà mổ thóc.

Sau buổi dạy khá dài, Sầm Gia Niên đã học được một ít kỹ năng, sau khi gật đầu xong, cậu ta lại lên tiếng hỏi thầy giáo Tiết: “Nhưng mà có nhiều trường lắm, cậu có thể nói cho tôi mấy trường tiêu biểu không?”

Chung Thần càng nghe càng thấy xấu hổ không chịu được.

Tiết Nguyên Câu cảm thấy Sầm Gia Niên đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, lại vũ vai động viên Chung Thần, nói: “Qua mấy bức ảnh của năm nay thì có thể nhận xét là trường đại học sân khấu điện ảnh thắng về số lượng, nhưng học viện múa Bắc Kinh thì lại thắng về chất lượng.”

Thầy giáo Tiết vì muốn chứng minh lời mình nói, còn mở cả hình ra cho hai người kia xem, trong ảnh là người được bầu chọn cho danh hiệu tân hoa khôi năm nay của học viện múa Bắc Kinh.

Chu Tự Hằng từ phòng tắm công cộng quay trở lại phòng, lập tức trông thấy ảnh của Minh Nguyệt trên màn hình máy tính của Tiết Nguyên Câu.

cô mặc một cái váy màu đen rất lịch sự, đứng trên sân khấu mỉm cười, đôi giày cao gót làm tôn lên vóc dáng yêu kiều, gương mặt xinh đẹp tươi tắn nhưng không mất đi sự trang trọng, đôi mắt cong như vầng trăng, cặp má lúm đồng tiền đáng yêu làm say lòng người.

Bức ảnh chỉ chụp nửa bên mặt.

Nhiều cô gái khi chụp chính diện thì còn có thể che được phần thịt đầy đặn trên mặt, nhưng chụp nghiêng thì khuyết điểm sẽ lộ ra hết.

Nhưng Minh Nguyệt thì không như thế.

Bất kể là chụp chính diện hay chụp nghiêng thì gương mặt của cô vẫn rất thon gọn, vành tai trắng nõn mềm mại, không bám lỗ tai, tựa như một viên ngọc thô chưa từng được tạo hình.

Chu Tự Hằng rất thích thì thầm bên tai Minh Nguyệt, nhìn tai cô dần dần đỏ lên.

Tiết Nguyên Câu kéo xuống xem bình luận, cũng qua đó mà tìm thêm được rất nhiều hình ảnh và thông tin về Minh Nguyệt.

Hầu như đều là ảnh chụp trộm, nhưng vì cô có dung mạo đẹp trời sinh nên nhìn từ góc nào cũng thấy đẹp.

Sầm Gia Niên xem mà chỉ biết tặc lưỡi, Chung Thần cũng phải ngạc nhiên há hốc mồm.

Chu Tự Hằng yên lặng đứng đằng sau, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

Trong thời gian tập quân sự các sinh viên không được phép xin nghỉ, mà ngay cả buổi tối cũng phải tập, cho nên trong khoảng thời gian này Chu Tự Hằng chưa được gặp Minh Nguyệt dù chỉ một lần, sự xa cách này đối với cậu mà nói thì còn đau khổ hơn cả việc tập luyện nghiêm khắc nữa, kể cả là ngày nào cũng gọi điện nhắn tin đi nữa thì cũng không thể thỏa mãn được.

Ít ra thì những bức ảnh chụp trộm kia còn có thể an ủi phần nào tâm hồn cậu lúc này.

Có ảnh chụp Minh Nguyệt đang quạt cường độ đứng kiêu quân đội, có ảnh cô đang ngồi thờ đốc trên sân sau khi buổi tập kết thúc, có ảnh cô đang vui vẻ cầm một miếng dưa hấu rồi gặm ăn như một con sóc nhỏ, cả khi cô xấu hổ biểu diễn trước mặt mọi người, cũng có lúc lại thấy cô đang ngơ ngẩn ngồi bệt dưới đất, đáng vẻ rất cô đơn...

[Em nhớ anh lắm, Chu Chu.]

Trong đầu Chu Tự Hằng bỗng nhảy ra câu nói này.

“Tôi xem nhiều ảnh lắm rồi, nhưng thấy hoa khôi của học viện múa Bắc Kinh là xinh nhất, nếu không phải ảnh lừa tình thì đúng thật là tuyệt thế đại mỹ nữ!” Tiết Nguyên Câu một lần nữa nhận xét.

Sầm Gia Niên hoàn toàn đồng ý với Tiết Nguyên Câu, cậu ta gật đầu nói: “Tôi sống đến từng này tuổi rồi mà chưa từng nhìn thấy ai đẹp như thế.”

Chung Thần nửa đồng ý nửa không, cậu phản bác: “Có Hằng ca, Hằng ca đẹp hơn cô ấy.”

Thấy bạn cùng phòng khen bạn gái mình, Chu Tự Hằng tất nhiên cảm thấy rất vui, không kìm được mà đưa tay lên môi, khẽ cười một tiếng.

một tiếng cười này làm cho ba người đang chăm chú nhìn máy vi tính phải giật mình.

Có thể vì Chu Tự Hằng giữ hình tượng quá tốt, khiến cho Tiết Nguyên Câu cảm thấy hơi xấu hổ khi tự nhiên mở ra lớp học tán gái này, cậu ta gào lên: “Này, cậu có bạn gái rồi còn gì! Sao còn cùng bọn tôi ngắm ảnh gái hả? không biết xấu hổ sao?”

Chu Tự Hằng tất nhiên là không biết xấu hổ rồi, cậu trực tiếp đi đến trước máy vi tính, khẽ khom lưng, tay chống lên mặt bàn, đối diện với gương mặt của Minh Nguyệt trên màn hình.

“Giới thiệu với các cậu, đây là bạn gái tôi, Minh Nguyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Máy tính của Tiết Nguyên Câu là loại tốt nhất trên thị trường hiện nay, ngày thứ hai tựu trường còn có chuyên gia đến tận kí túc xá để lắp đặt, mà Tiết Nguyên Câu ra tay cũng rất hào phóng, lắp mạng gói bốn năm cho cả khu kí túc dùng chung luôn, không chỉ tiện cho mình mà cũng tiện cho mọi người nữa.

Là sinh viên năm nhất khoa công nghệ thông tin, nếu có một chiếc máy tính tốt thì sẽ hỗ trợ rất nhiều cho công việc học tập, nhưng Tiết Nguyên Câu

lại không có ý định dùng cái máy tính xịn của mình để học, cho đến bây giờ thì chức năng chủ yếu của nó là để chơi game và xem ảnh với chất lượng cao.

trên màn hình vẫn là ảnh của Minh Nguyệt, chắc đang trong giờ giải lao sau khi tập quân sự, cô tùy ý ngồi trên sân tập, bỏ mũ quân đội xuống, mái tóc được buộc cao bằng dây chun màu đen, hai bên có mấy lọn tóc buông xuống, những tia nắng len qua bóng cây chiếu xuống, làm hiện rõ gương mặt đang đầy mồ hôi.

Kể cả khi đang ngồi bệt xuống đất thì cô vẫn giữ thẳng lưng, đường cong cơ thể duyên dáng, lúc bị chụp ảnh cô đang nói chuyện với bạn, miệng cười rất tươi, đôi mắt cong như vầng trăng cùng với cặp má lúm đồng tiền làm cô càng thêm xinh đẹp và quyến rũ.

cô gái này tựa như một đóa sen hồng nổi bật nhất trong cả vạt đóa sen trong hồ vậy, gió thổi nhẹ làm hương hoa lan tỏa, hấp dẫn cả đàn ong bướm bay đến, mà trước khi đóa sen này kịp nở thì đã bị Chu Tự Hằng bỏ vào trong túi rồi.

[Giới thiệu với các cậu, đây là bạn gái tôi, Minh Nguyệt.]

Lúc này đã là chín rưỡi tối, khu kí túc xá công viên Từ Kinh sáng đèn rực rỡ, phòng nào cũng rất ồn ào náo nhiệt, tiếng nói chuyện cười đùa truyền đi rất xa.

Thế nhưng trong một căn phòng ở tầng năm nơi Chu Tự Hằng ở, sau khi nghe thấy cậu nói ra câu kia, bầu không khí lập tức trở nên yên ắng lạ thường, hô hấp dường như cũng bị dừng lại.

Sầm Gia Niên độc thân 18 năm đón nhận một sự tổn thương sâu sắc, đồng thời cũng không chịu nổi mà tự hành hạ bản thân...

Cậu ta véo thật mạnh đùi mình, xác nhận xem đây là mơ hay thật.

Con đau khiến cho Sầm Gia Niên bùng tỉnh, đưa mắt nhìn thẳng vào gương mặt sáng rỡ của Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng vừa tắm xong, chỉ đơn giản dùng khăn để lau khô tóc nên vẫn còn hơi ướt, nước chảy dọc xuống mặt rồi đến cổ, ánh sáng từ màn hình chiếu vào gương mặt cậu.

Hai gương mặt gần sát vào nhau, càng làm tăng thêm sức mạnh.

Cực kì đẹp đôi.

Trời sinh một cặp.

Trong phần giới thiệu có ghi Minh Nguyệt là đại biểu cho tân sinh viên khóa mới của học viện múa Bắc Kinh, có điểm thi tốt nghiệp rất cao, là sinh viên nghệ thuật nhưng lại không phải là một bình hoa gốc gác, thế mà Chu Tự Hằng lại có thể bắt được cô gái này...

Sầm Gia Niên suy nghĩ một lát rồi âm thầm khẳng định, Chu Tự Hằng nhất định không chỉ có ưu thế ngoại hình, mà còn có những kĩ năng xuất sắc khác nữa.

Nghĩ xong, cậu ta liền dịch người lại gần Chu Tự Hằng một chút, ý đồ muốn hấp thu chút tiên khí từ cậu.

Hết thấy mọi hành động của Sầm Gia Niên đều có chung một mục đích duy nhất là từ giả cuộc sống độc thân.

Nhưng điều mà Chung Thần chú ý đến lại không giống với Sầm Gia Niên.

Gương mặt của Chung Thần không hề bị xấu đi sau khi cạo đầu, vì tuổi còn nhỏ nên mặt cậu bầu bĩnh như trẻ con, hai mắt cũng to tròn, tuy thông minh nhưng lại khiêm tốn và hay xấu hổ, rất giống với tiểu hòa thượng Nhất Hư. (Editor: Xem ảnh cuối bài đăng.)

Tiểu hòa thượng Nhất Hư sau khi sững sờ hồi lâu thì liền đỏ mặt hỏi: “Đây... đây là cô bạn gái tuyệt thế vô song mà anh nói à?”

Cậu vẫn rất nhớ lời nhận xét về bạn gái mà Chu Tự Hằng đã nói, thậm chí còn tin là thật, trong lòng vốn đã mong đợi từ lâu.

Nghe Chung Thần nói thì Sầm Gia Niên mới nhớ lại, bây giờ cậu ta mới thấy là Chu Tự Hằng nói không hề quá, lời miêu tả đó thật sự quá phù hợp với cô gái này.

Chu Tự Hằng gật đầu, còn bổ sung thêm: “Đây chính là cô gái tuyệt thế vô song của anh.”

Tựa như bị một thanh đao chém xuống.

Sầm Gia Niên mặt máu trở về thành, một lần nữa yên lặng dịch ghế về, lui người về cạnh bàn.

Tiết Nguyên Câu, người vô cùng bất khuất mở lớp dạy yêu đương, cuối cùng cũng phải nhận về một kết cục bi thảm, cậu ta vẫn ngồi ngẩn người trước cái máy tính, hiển nhiên là vì Chu Tự Hằng đã đem tới cho cậu ta một bất ngờ quá lớn, nên trong một thời gian ngắn cậu ta vẫn chưa thể tiếp nhận được.

Chu Tự Hằng đăng xuất tài khoản của Tiết Nguyên Câu, tự mình lập một tài khoản rồi đăng nhập vào diễn đàn của học viện múa Bắc Kinh, bỏ một phiếu cho Minh Nguyệt trở thành hoa khôi của trường.

Tiết Nguyên Câu do dự một lúc rồi mới hỏi: “Cậu có em gái không?” Dừng lại một chút rồi lại bổ sung, “Hoặc là bạn gái cậu có em gái không?”

Nếu Tiết Nguyên Câu cũng có một cô bạn gái xinh đẹp thế này thì cậu nguyên buông tha cho tất cả các cô gái khác, sẽ rất đáng hoàng quy củ không lãng nhãng, không trêu hoa ghẹo nguyệt, trở thành một người đàn ông chung thủy giống như Chu Tự Hằng.

Cho nên cậu ta rất mong chờ vào câu trả lời của Chu Tự Hằng.

“Rất tiếc là không có.” Chu Tự Hằng đáp.

Tiết Nguyên Câu sầm nộ kêu la, cực kì chán nản tất mấy tính đi.

Giờ đã là giữa tháng chín, buổi tối gió thổi rất mát, trên bầu trời có một vầng trăng sáng, ánh sáng dịu nhẹ rơi xuống giường của Chu Tự Hằng.

Cậu vẫn chưa muốn ngủ, cứ ngồi tìm kiếm ảnh của Minh Nguyệt, còn lưu lại hết vào trong máy tính của mình, sau đó chọn một tấm đẹp nhất để cài làm hình nền.

Nghĩ đến việc sau này cứ mở máy lên là sẽ nhìn thấy hình của Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng vui sướng vô cùng, phần khích mãi không thôi, vì muốn che giấu tâm trạng khác thường của mình, cậu liền lấy cuốn ngôn ngữ lập trình C ra, muốn xem mấy cái số liệu khô khan để làm giảm bớt sự hưng phấn trong lòng.

Sau khi nhập học không lâu, trong lớp cử ra ban cán sự tạm thời, Chu Tự Hằng không tham gia tranh cử, chỉ yên lặng bỏ một phiếu cho Sầm Gia Niên hướng ngoại, cuối cùng Sầm Gia Niên trở thành lớp trưởng, đảm nhận trách nhiệm đặt mua sách giáo khoa của năm nhất cho cả lớp.

Chu Tự Hằng thì dành hết tâm huyết cho việc học, buổi tối sau khi tập quân sự xong, thỉnh thoảng cậu lại lấy sách ra đọc một chút.

Trong lòng cậu đã xác định rõ mục tiêu, cho nên cậu sẽ cố gắng hết sức vì mục tiêu ấy, mặc dù rất đau khổ vì nỗi buồn tương tư, nhưng cuộc sống vẫn đều đặn trôi qua một cách yên bình và vui vẻ.

Sầm Gia Niên ngày càng ngưỡng mộ Chu Tự Hằng.

Cậu ta nằm trên giường, buồn chán lật xem mấy trang sách giáo khoa, một lúc sau thì chả còn hứng mà xem nữa, sau khi được giải thoát khỏi cuộc sống lớp mười hai gian khổ, rất nhiều sinh viên đều coi đại học là thiên đường của sự tự do.

Sầm Gia Niên ngó sang, vừa vận trông thấy gương mặt nghiêng của Chu Tự Hằng được ánh đèn ở bàn học chiếu vào.

Lông mi cậu rất dài, lại như phát ra ánh sáng, dưới tay cậu có kê một quyển sách, mười ngón tay đang múa trên bàn phím.

Sầm Gia Niên nhìn cậu gõ code, càng cho là Chu Tự Hằng rất giỏi, không kìm được mà hỏi: “Em nói thật nhé Hằng ca, anh gõ code giỏi thế này, có từng nghĩ đến việc sẽ tham gia vào đội tuyển của năm nay chưa? Đúng ra thì chuyện chọn đội tuyển là giành cho sinh viên năm hai, nhưng năm ngoái khoa mình có một anh mới năm nhất mà đã đủ tư cách tham gia rồi đấy.” Sầm Gia Niên ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói với Chu Tự Hằng.

Động tác gõ bàn phím của Chu Tự Hằng dừng lại, khuỷu tay chống lên bàn, dường như đang rất chú ý lắng nghe.

“Đàn anh này giỏi lắm, chỉ mới tiết học đầu tiên sau khi tựu trường thôi đã đứng lên thảo luận vấn đề với thầy giáo rồi, khiến cho thầy rất ngạc nhiên, kéo luôn anh ấy vào trong đội tuyển.” Sầm Gia Niên nói rất say sưa, làm cho Tiết Nguyên Câu và Chung Thần cũng bị cuốn vào.

Sau khi bước vào ngôi trường danh giá này, Chu Tự Hằng phát hiện ra rằng xung quanh mình ai cũng là những ngôi sao sáng.

Chung Thần là thiên tài nhỏ tuổi, Tiết Nguyên Câu thì có một đôi mắt vô cùng sắc bén, ngôn ngữ và cử chỉ đều khiến cho các cô gái mê mẩn.

Còn Sầm Gia Niên...

trên phương diện học tập thì cậu ta không bằng Chung Thần, trên phương diện tình cảm cũng vẫn chỉ là tay mơ, nhưng chân tay cậu ta lanh lẹ, rất nhiệt tình giúp đỡ người khác, tính cách lạc quan vui vẻ, nụ cười có thể lây lan cho mọi người, tuy cách xử lý mọi việc chưa đạt đến trình độ lão luyện, nhưng cậu ta vẫn nhận được rất nhiều phiếu bầu cho cương vị lớp trưởng, mà thực tế cũng chứng minh là cậu ta đang hoàn thành rất tốt nhiệm vụ này.

Sầm Gia Niên chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã có thể nghe ngóng được hết chuyện lớn chuyện nhỏ của khoa công nghệ thông tin, bất cứ chi tiết nào dù là nhỏ nhất cậu ta cũng muốn chia sẻ cho bạn cùng phòng biết: “Nghe nói đàn anh đó trong buổi dạ hội còn đánh piano cơ, hơn nữa lại chơi bóng rổ giỏi, ngoại hình cũng khá lắm, là nhân tài đứng đầu bảng của khoa mình đấy!”

nói tới đây, Sầm Gia Niên còn giơ ngón cái lên, ranh mãnh nói tiếp: “Nhưng mà e là sau khi có Hằng ca của chúng ta tới thì anh ta sẽ phải nhường lại ngôi đầu bảng rồi.”

Sầm Gia Niên nhướn mày nhìn Chu Tự Hằng, mong chờ phản ứng của cậu.

Chu Tự Hằng yên lặng một lát, tắt khung lập trình đi, gấp sách lại, nhìn gương mặt tươi cười của Minh Nguyệt trên màn hình, nói: “Tên anh ta là gì?”

“Trần Tu Tề.” Sầm Gia Niên nói ra ba chữ.

Chu Tự Hằng gật đầu, không nói gì thêm, chỉ lên mạng tìm kiếm tài liệu.

Vì biểu hiện của cậu quá lạnh nhạt nên Sầm Gia Niên không phát hiện ra được điều gì, chỉ cảm thấy rất đặc ý vì mình đã dự được một vị đại tướng tài giỏi vào trong đội tuyển của trường.

Khóa tập quân sự kéo dài ba tuần cuối cùng cũng kết thúc trong một ngày nắng đẹp.

Ngày đầu tiên đi học chính thức, Bắc Kinh đổ cơn mưa, những khóm cây Bạch Dương trong trường được tưới mát trở nên xanh như ngọc, cơn mưa kéo dài đến tận xế chiều mà vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Vị giảng viên khoảng 45 tuổi cầm chiếc ô màu đen, vội vã giẫm lên nước mà đi.

Đây là tiết học cuối cùng của buổi chiều, cũng là tiết học chuyên ngành về máy tính rất quan trọng, sau khi chuông reo các sinh viên ai nấy đều cực kì nghiêm túc, ngồi ngay ngắn như học sinh tiểu học, đội giảng viên vào lớp.

Chu Tự Hằng ngồi thẳng lưng ở hàng đầu tiên trong giảng đường, đáng vẻ cực kì tuấn tú.

Thầy giáo dạy ngôn ngữ lập trình C đứng trên bục giảng, sau khi giới thiệu bản thân thì cười vang nói tiếp: “Thông qua lập trình, lập trình viên và người sử dụng có thể tiến hành trao đổi về mặt suy nghĩ, ta có thể thấy được người kia có viết được hay không, logic của họ như thế nào, khi giải quyết vấn đề thì họ dùng cách gì để suy nghĩ, tất nhiên để duy trì thành quả tư tưởng của mình, các lập trình viên lão luyện thường sẽ phức tạp hóa những câu vấn đơn giản lên, khiến cho ta có cảm giác là nó rất phức tạp.”

“Cá nhân tôi lại không thích làm như thế.” Ông nói, “Việc này chỉ là một cách để khoe mẽ bản thân, tuy cố làm cho nó khó lên, nhưng vẫn không che giấu được bản chất đơn giản vốn có của nó. Cho nên trong quá trình dạy học tôi luôn mong các em sẽ đơn giản hóa những thứ phức tạp, cố gắng để thân thiện gần gũi với người sử dụng nhất có thể.”

Qua lời giới thiệu ngắn gọn, Chu Tự Hằng cảm nhận rằng đây là một thầy giáo giỏi và rất có tâm với nghề.

Được gặp một người thầy như vậy quả là chuyện đáng mừng, qua đó Chu Tự Hằng cũng càng thêm háo hức mong chờ về cuộc sống đại học nhiều hơn.

Thái độ của cậu trở nên cực kì nghiêm túc và kính cẩn, tập trung lắng nghe.

Ánh mắt và tư thái của cậu lọt vào mắt của thầy giáo, ông gật đầu, hắng giọng nói tiếp: “Những thành tựu đẹp và chân chính sẽ khiến cho người ta nhìn vào mà cảm thấy vui vẻ, cũng giống như bạn nam ngồi ở hàng thứ nhất kia vậy.”

Ông chỉ nói một câu thế thôi, nhưng toàn bộ sinh viên trong giảng đường đều biết người mà ông đang nhắc đến là Chu Tự Hằng.

Ví dụ này làm cho bầu không khí căng thẳng trong giảng đường được hóa giải, những tiếng cười đồng loạt vang lên.

“Nhưng phải làm như thế nào thì mới có được mỹ quan tinh tế như bạn nam này nhỉ?” Thầy giáo cầm phấn viết lên bảng đen tên mấy quyển sách tham khảo, “Tôi giới thiệu cho các em hai quyển sách là ‘Thái độ lập trình’ và ‘Hướng dẫn quy tắc mã hóa C++’, sau này khi các em bắt đầu công việc của mình, hai cuốn sách này sẽ giúp ích cho các em rất nhiều đấy.”

Dù bị toàn bộ ánh mắt trong giảng đường nhìn vào, nhưng Chu Tự Hằng lại không hề cảm thấy gượng gạo, như thể đó là chuyện rất bình thường vậy. Cậu vẫn tập trung vào chuyện của mình, ghi nhớ tên hai cuốn sách rồi tiếp tục chăm chú nghe giảng.

Bất luận nhìn từ góc độ nào thì Chu Tự Hằng cũng là một chàng trai ưu tú đến chói mắt.

Vì thế mà sau một lần bị từ chối, Thường Diệc Hàm vẫn cố chấp hỏi han tin tức về Chu Tự Hằng, nhưng bạn cùng phòng của Chu Tự Hằng cũng lạnh nhạt y như cậu vậy, chẳng thèm hé ra một lời.

“Đừng như thế mà, đằng nào thì cậu ấy cũng chưa có bạn gái, mình chỉ muốn kết bạn với cậu ấy thôi, không có ý gì khác đâu...” Sau khi tan học, Thường Diệc Hàm lúi lúi kéo kéo ống tay áo Sầm Gia Niên không chịu buông.

“Ai nói Chu Tự Hằng không có bạn gái, cậu ấy...” Sầm Gia Niên bị lôi kéo khó chịu vô cùng, đang định gọi người giải cứu thì một giây sau đã thấy Chu Tự Hằng phóng như bay qua trước mặt, vội đến mức cái ô để ngay ở cửa cũng không thèm cầm.

Đây là lần đầu tiên cậu ta thấy Chu Tự Hằng vui đến quên cả hình tượng như vậy, ánh mắt sáng rực cả lên, chẳng quản ngại mưa gió mà chạy băng qua hành lang gấp khúc, ôm chặt một cô gái vào trong ngực.

Trong màn mưa, Minh Nguyệt cầm một cái ô màu trong suốt, dịu dàng giống như những cô gái trong thị trấn nhỏ vùng Giang Nam, cơn mưa bụi tựa như một dải lụa mỏng che mặt cô, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được là cô gái ấy rất xinh đẹp.

Chu Tự Hằng ôm cô, đồng thời nhận lấy cái ô trong tay cô, động tác rất tự nhiên và dứt khoát.

Đúng là một cặp kim đồng ngọc nữ.

Sầm Gia Niên trầm nghĩ.

Cậu ta hắng giọng một cái, nhìn Thường Diệc Hàm sắc mặt đã trở nên không được tốt, nói: “Ai bảo Chu Tự Hằng không có bạn gái hả? Bạn gái của người ta là đại mỹ nhân đấy, là hoa khôi của học viện múa Bắc Kinh đó biết không? Tình cảm của họ cũng rất tốt nữa!” Sầm Gia Niên cầm lấy ô của Chu Tự Hằng rồi hậm hừ rồi đi.

Cái ô của Minh Nguyệt không lớn lắm, Chu Tự Hằng lại cao to, nên gần nửa người cậu đã bị mưa xối ướt.

Áo quần thấm nước nên hơi lạnh, nhưng trong lòng Chu Tự Hằng thì lại nóng rực lửa.

Cậu cực kì vui sướng vì Minh Nguyệt đến đây, nhưng lời nói thì lại tỏ vẻ trách móc: “Sao không đợi anh đến gặp em? Còn không nói trước với anh một câu nào mà cứ thế tới, trời thì đang mưa thế này, anh...”

Cậu còn chưa nói xong thì đã bị Minh Nguyệt cắt ngang.

“Nhưng mà em nhớ anh lắm.” Nhìn cô trông rất tội thân và đáng thương, lại vòng tay ôm chặt Chu Tự Hằng hơn một chút, gương mặt mềm mại cọ tới cọ lui trong ngực cậu.

Lông mi của cô hơi dính nước mưa, đôi mắt lại to tròn long lanh, bộ dạng vừa ngây thơ lại ngoan ngoãn nhìn giống hết một con cún con.

Mà con cún này lại cực kì hiểu Chu Tự Hằng, làm nũng xong, cô lại phụng phịu nói: “Em vừa mới đến mà anh chỉ biết mắng em thôi, trừ những chuyện đó ra anh không còn điều gì khác muốn nói với em à?”

Sao lại không có cơ chứ?

Chu Tự Hằng vuốt mái tóc dài của Minh Nguyệt, cúi đầu hôn lên trán cô.

“Có.” Cậu kéo tay Minh Nguyệt, dùng ngón trỏ viết vào lòng bàn tay cô.

Vừa viết vừa nói: “Song mộc phi lâm, hạ điền hữu tâm”

Cùng lúc đó, từ được viết vào lòng bàn tay Minh Nguyệt là...

“Trung tư”.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Vu son vu hải, vu thủy vu tân, song mộc phi lâm, hạ điền hữu tâm.

Văn hóa Trung Hoa thật sự rất phong phú và tinh thâm.

Chu Tự Hằng có thể cảm nhận được điều này, sau khi thi tốt nghiệp xong, cậu vẫn cho rằng Ngữ Văn là môn học rất có ích cho cuộc sống, cho nên đã mượn rất nhiều sách về để nghiên cứu sâu hơn, lúc muốn còn đem áp dụng vào thực tế nữa, mà hiệu quả cũng rất rõ ràng...

Minh Nguyệt vì cảm thấy rất ngọt ngào nên liền kiễng chân lên hôn Chu Tự Hằng một cái.

Nụ hôn rất nhẹ nhàng và nhanh chóng, hôn xong cô đưa tay vuốt mái tóc dài của mình, cố tỏ ra bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, mở miệng hỏi để che lấp đi sự xấu hổ: “Chiều tối nay anh đã có kế hoạch gì chưa?”

Bây giờ đã tan học rồi, trời mưa nên sắc trời mờ tối, các sinh viên đang lục đục từ trong giảng đường đưa, trên tay là những cái ô với màu sắc không giống nhau, người thì đi đến nhà ăn, người thì về kí túc xá, cũng có người đến thư viện, hầu như đều đã có kế hoạch từ trước.

Chu Tự Hằng cũng đã sớm có dự định cho ngày hôm nay rồi, nhưng dù có tính toán sớm đến đâu đi nữa thì cũng không lường trước được sự thay đổi.

“Chiều nay học xong anh định sẽ đến trường thăm em đấy.” Chu Tự Hằng cười nói, “Nhưng em lại đến đây trước rồi.”

Đây có thể coi là tâm ý tương thông.

Cả hai lúc nào cũng luôn nhớ đến nhau.

Chu Tụ Hằg rất vui, cậu cầm tay Minh Nguyệt, hôn lên mu bàn tay cô, nói: “Cho nên toàn bộ thời gian còn lại ngày hôm nay, anh sẽ nghe theo ý em hết.”

“Vậ như bình thường thì anh sẽ làm gì?” Minh Nguyệt hỏi.

Câu hỏi này nghe giống như một cô bạn gái đang quản lý bạn trai rất chặt, nhưng Chu Tụ Hằg lại rất sẵn lòng trả lời, còn kể rất chi tiết: “Lúc rảnh thì anh sẽ về kí túc xá đọc sách, hoặc đến thư viện, nhưng phần lớn thời gian là ngồi trước máy vi tính.”

Cậu nói chuyện rất nghiêm túc, Minh Nguyệt nghe xong liền kết luận rằng Chu Tụ Hằg gần như dành hết tâm tư cho việc học, cậu không chỉ chăm chỉ lúc còn học cấp ba, mà lên đại học cũng chưa từng buông lỏng bản thân. Cô rất ngưỡng mộ điều này ở Chu Tụ Hằg, nhưng đồng thời cũng cảm thấy đau lòng: “anh ngồi máy tính để viết code sao? Hay là chuẩn bị bài trước khi lên lớp? Dù có thế nào thì anh cũng không nên ngồi trước máy tính quá lâu đâu, không tốt cho xương cổ.”

Giọng của cô nghe rất dịu dàng, tràn ngập sự quan tâm.

Chu Tụ Hằg rất vô liêm sỉ tiếp nhận tấm lòng của Minh Nguyệt, không nói cho cô biết là cả ngày cậu ngồi trước cái máy tính chỉ là để ngắm ảnh của cô thôi.

Như thế bị tẩu hỏa nhập ma vậy.

Giờ đã là 5 giờ 40 phút chiều, mưa vẫn rơi và chưa có dấu hiệu ngớt, ngược lại còn có xu hướng ngày một to hơn, nước đọng trên đường tạo thành một dòng suối nhỏ, rất bất tiện cho việc đi lại. Minh Nguyệt cũng không có ý định sẽ ra ngoài dạo phố hay xem phim trong cái thời tiết này, cô nói với Chu Tụ Hằg là muốn được đi thăm quan trường mới của cậu.

“Bây giờ mình đến căn tin trường ăn cơm, sau đó làm chuyện mà anh muốn làm, em sẽ ở bên cạnh nhìn anh.” Minh Nguyệt kéo cánh tay cậu nói, “Hi vọng là em sẽ không làm phiền đến anh.”

cô đã phải vượt một quãng đường xa, hỏi người ta cách đi tàu điện ngầm, sau đó lại hỏi đường mấy lần rồi mới đến được đây để tạo bất ngờ cho Chu Tụ Hằg, thế mà cuối cùng những thứ cô muốn làm lại chỉ đơn giản như vậy thôi, Chu Tụ Hằg véo má cô nói: “Em dễ thỏa mãn thật đấy.”

đã thế còn rất dễ nuôi, chỉ một bữa cơm ở căn tin là xong.

Minh Nguyệt bị Chu Tụ Hằg véo má, giận dỗi mở to mắt nói: “không phải là em dễ thỏa mãn đâu nhé! Mà là...” nói tới đây thì khí thế của cô trở nên yếu hèn đi.

Do dự một lát, Minh Nguyệt mới xoắn ngón tay, ấp úng nói: “Chương Chi Vi nói là, một chàng trai ưu tú sẽ thu hút rất nhiều cô gái, cho nên, em... em phải tới trường anh đi dạo vòng quanh một chút, công khai tuyên bố chủ quyền.”

Chương Chi Vi chính là cô bạn cùng phòng của Minh Nguyệt, một cô nàng Bắc Kinh rất nhiệt tình và phóng khoáng.

Chu Tụ Hằg đã từng nghe Minh Nguyệt kể về cô bạn này, mặc dù cậu không có hứng thú với ai khác ngoài Minh Nguyệt, nhưng cũng cảm thấy lời của Chương Chi Vi nói rất có lý, còn nói lại với Minh Nguyệt: “Chương Chi Vi nói đúng lắm.”

Điều này giống như một lời nhắc nhở cậu về tầm quan trọng của việc đến học viện mùa Bắc Kinh để tuyên bố chủ quyền.

Sói bao giờ cũng nhiều hơn thịt mà.

Buổi tối, Chu Tụ Hằg dẫn Minh Nguyệt đến căn tin ăn cơm, không ngoài dự đoán, bọn họ đã nhận về rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn tiếc nuối của mọi người.

Chu Tụ Hằg không vì những ánh mắt ấy mà kiêu ngạo, vẫn vui vẻ như cũ, vẫn là những món ăn ấy, đồ uống ấy, cái bàn ăn ấy, khung cảnh xung quanh quen thuộc ấy, nhưng vì có thêm Minh Nguyệt ngồi đối diện, khiến cho cậu cảm thấy hương vị của bữa cơm hôm nay trở nên rất ngọt ngào.

Minh Nguyệt cũng có tâm trạng giống như cậu.

Sau hơn hai mươi ngày xa cách, dáng vẻ của Chu Tụ Hằg đã có chút thay đổi, da hơi đen đi, người cũng gầy đi, mái tóc thì ngắn cũn, râu cũng mọc ra, nhìn ra đáng đàn ông lắm rồi.

Nhưng tính cách của cậu thì vẫn không thay đổi.

Có một điểm đặc biệt của Chu Tụ Hằg chính là dúi tóc luôn vênh cao trên đầu, phần tóc này mọc cũng nhanh hơn các chỗ khác, kiêu ngạo dựng thẳng lên giống như cái lá thông vậy.

Trong lúc Chu Tụ Hằg đang cúi đầu tìm sách trong thư viện, Minh Nguyệt không nhận được mà đưa tay ra sờ lên đỉnh đầu cậu.

“Em nghe nói Bạch Dương cũng cắt tóc giống anh đó.” Minh Nguyệt đứng cạnh tủ sách, nhỏ giọng nói chuyện với Chu Tụ Hằg, “Việc huấn luyện ở trường công an cũng rất cực khổ.”

Chu Tự Hằng để cho Minh Nguyệt sờ tóc mình thoải mái, Minh Nguyệt chà chà một lúc thì thấy nhột nên thu tay về, Chu Tự Hằng cũng đứng thẳng lên ngay sau đó. Tất nhiên là cậu biết rất rõ về tình trạng của Bạch Dương bây giờ, nghe cậu ta kể thì cũng có thể cảm nhận được là cậu ta đang phải vật và mệt mỏi thế nào, nhưng lúc này cậu lại không muốn nghe Minh Nguyệt nói về một tên con trai khác ngoài cậu.

Nghĩ vậy, Chu Tự Hằng bĩu môi, có phần kiêu ngạo nói: “Nó cắt kiểu đầu này có đẹp được như anh không?”

Đương nhiên là không rồi.

Minh Nguyệt trầm nghĩ.

cô không nói thẳng ra thành lời, chỉ rút một quyển sách từ trên giá, mở ra che mặt mình, khẽ lắc đầu.

Hành động này khiến Chu Tự Hằng cực kì vui vẻ, lúc tìm sách vẫn không quên nắm tay Minh Nguyệt.

“anh đang tìm cuốn gì vậy?” Minh Nguyệt hỏi, ngụ ý là muốn tìm giúp cậu.

Chu Tự Hằng tiếp nhận tấm lòng của cô trợ lý ngoan ngoãn này, nhưng vẫn phải tiếc nuối nói cho cô biết: “anh tìm cuốn ‘Thái độ lập trình’ và ‘Hướng dẫn quy tắc mã hóa C++’, lúc lên lớp thầy giáo có giới thiệu hai cuốn này để tham khảo, nhưng anh nghĩ mọi người đã nhanh tay mượn trước mất rồi.”

Ở thư viện có ghi mã để xếp sách, phạm vi tìm kiếm không lớn, nhưng chỗ để cuốn ‘Thái độ lập trình’ thì đã trống trơn rồi.

Cả tầng hai được bật đèn sáng rực, xuyên qua những giá sách có thể trông thấy rất nhiều bóng dáng của sinh viên, người thì vội vã tìm sách, người lại đứng yên đọc thầm, chỗ bàn đọc sách cũng có rất nhiều sinh viên ngồi tự học, trong thư viện chỉ vang lên những tiếng lật giấy và viết bút.

Trong ngôi trường này, có rất nhiều người còn nỗ lực hơn Chu Tự Hằng, chăm chỉ và có thiên phú hơn cả cậu nữa.

Chu Tự Hằng nghĩ xong, lại nghiêng đầu nhìn Minh Nguyệt.

cô vẫn đang cẩn thận tìm sách chuyên ngành cho cậu, gương mặt trắng như tuyết tạo cảm giác như đang tan ra vào ánh đèn.

Chu Tự Hằng vuốt mái tóc dài của Minh Nguyệt, sau đó cầm lấy một cuốn sách chuyên ngành, là bộ đề thi ACM.

Cuốn này còn dư lại hai bản trên giá, lúc cậu cầm lấy quyển bên phải thì đồng thời cũng có người đã lấy nốt quyển bên trái.

Qua khe hở của giá sách, Chu Tự Hằng trông thấy một gương mặt đẹp trai tuấn tú, mày rậm mắt to, đáng vẻ chính trực.

Chu Tự Hằng không ngờ là cậu lại gặp lại Trần Tu Tề theo cách này.

Trần Tu Tề hình như cũng hơi bất ngờ nên ngẩng người một lúc, một lúc sau mới chớp mắt một cái.

Cậu trấn tĩnh lại rất nhanh, thoải mái tự nhiên gật đầu chào hỏi Chu Tự Hằng, nói: “đã lâu không gặp.” Nhìn thấy Minh Nguyệt ở bên cạnh, Trần Tu Tề rất tự giác rời đi ngay, không cam tâm trở thành bóng đèn.

Trong những năm tháng tuổi trẻ, bọn họ đã cùng thích một cô gái, Trần Tu Tề tuy thua cuộc, nhưng cầm lên được thì cũng bỏ xuống được, không canh cánh trong lòng, chỉ dựa vào điểm này thôi, Trần Tu Tề đã hơn hẳn rất nhiều người bạn cùng tuổi rồi. Sau khi vào đại học, cậu vẫn tiếp tục kéo dài thời huy hoàng của mình từ thời phổ thông, cố gắng học tập.

Chu Tự Hằng cầm cuốn sách trên tay, mím môi không nói.

Minh Nguyệt không có hứng thú tìm hiểu cuộc sống đại học của Trần Tu Tề, cô chỉ muốn nghe chuyện của Chu Tự Hằng thôi.

Buổi tối bầu trời u ám, vàng trắng tròn bị mây che mất, Chu Tự Hằng gọi xe đưa Minh Nguyệt về trường, lại cùng cô đi bộ đến kí túc xá.

“...Ba người bạn cùng phòng của anh ai cũng khen em xinh đẹp, còn bắt anh phải nói cho em biết là bọn họ đã ủng hộ mỗi người một phiếu để em trở thành hoa khôi của trường đấy.” Chu Tự Hằng nói với Minh Nguyệt.

“Chuyện hoa khôi này không biết là ai đề cử em nữa.” Minh Nguyệt dờ khóc dờ cười nói.

cô trời sinh có tính hay xấu hổ, không bao giờ thích làm chuyện gì quá khoa trương, ngay cả buổi dạ hội chào đón tân sinh viên cũng không đăng kí tham gia, nhưng cô không hề cảm thấy đáng tiếc, chỉ nghĩ là làm vậy sẽ giành ra được một chút thời gian để luyện múa.

“anh cũng bỏ một phiếu cho em đấy.” Chu Tự Hằng ngoắc ngoắc lòng bàn tay cô.

Minh Nguyệt trong lòng nở hoa, nhưng vẫn nói: “Những bạn gái khác cũng rất xinh mà.”

cô hi vọng Chu Tự Hằng đừng có ca ngợi mình quá, không sẽ làm cho cô kiêu ngạo mất.

Song Chu thiếu gia lại không đồng ý, cậu lắc đầu, thẳng thắn nói: “anh chỉ ngắm hình của em thôi, còn lưu hết vào trong máy rồi.”

Minh Nguyệt xấu hổ nói: “Bạn cùng phòng của anh sao lại tìm được diễn đàn của trường em vậy?” Hôm nay cô đã vào thư viện của trường Thanh Hoa, các sinh viên ai cũng giỏi giang và chăm chỉ học hành, cho nên cô nghĩ các bạn cùng phòng của Chu Tự Hằng cũng phải giống như vậy, thế mà không ngờ là mấy anh sinh viên khoa công nghệ thông tin này lại còn có thời gian mà theo dõi mấy cái cuộc bầu chọn hoa khôi nhằm chán của các trường khác.

Chu Tự Hằng đáp: “Cách thức cụ thể thì anh không biết, nhưng cậu bạn cùng phòng của anh là Tiết Nguyên Câu rất giỏi mấy chuyện này, hơn nữa cậu ta còn có...” Cậu dừng một chút rồi mới nói tiếp, “một kĩ năng rất đặc biệt.”

Chu Tự Hằng rất ít khi nói về một người nào đó như vậy, một khi đã nói thì chứng tỏ kĩ năng của người đó chắc chắn phải vượt xa cậu.

Vì thế Minh Nguyệt rất tò mò, luôn miệng hỏi: “Kĩ năng đặc biệt gì thế ạ?”

Câu hỏi này đúng là muốn làm khó Chu Tự Hằng.

Cậu cúi đầu nhìn Minh Nguyệt.

Hai người đang bước đi trên một con đường rợp bóng cây, một vài giọt nước mưa đọng trên lá cây rơi xuống trúng vào xương quai xanh của Minh Nguyệt, giọt nước từ từ chảy dọc xuống, chui vào trong cổ áo cô.

Mượn ánh đèn đường, từ góc độ của Chu Tự Hằng có thể nhìn thấy rõ ràng giọt nước đang chảy xuống khe ngực của Minh Nguyệt, cho đến khi không còn nhìn thấy được nữa.

Chu Tự Hằng có phần căng thẳng, cậu ho nhẹ một cái, quyết định lảng tránh vấn đề này: “Sau này anh sẽ nói cho em biết.”

Nhưng cậu càng như thế thì Minh Nguyệt lại càng tò mò hơn, cứ quẩn lầy cậu vùi vỉnh đáp án.

cô ôm chặt cánh tay Chu Tự Hằng, bộ ngực qua lớp vải chạm vào da thịt cậu, lúc cô lắc người làm nũng, cậu có thể trông thấy cái dây áo lót màu xanh da trời và một phần ngực trắng như tuyết lộ ra.

“Là kĩ năng này.” Chu Tự Hằng hôn lên cổ Minh Nguyệt, hơi thở nóng rực phả ra, hòa quyện vào tiết trời mát mẻ sau cơn mưa, hai tay nhẹ nhàng đặt lên nơi mềm mại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

Bắc Kinh bắt đầu vào thu sau trận mưa tầm tã, nhiệt độ đột ngột giảm xuống chỉ trong một ngày, lá cây ngô đồng rơi rụng, đêm rất lạnh, niềm an ủi lớn nhất chính là được tắm nước nóng. Trong kí túc xá công viên Từ Kinh, đầu hàng lang có rất nhiều sinh viên đang đứng xếp hàng, nhiệt độ tỏa ra trong nhà tắm công cộng cực cao, lớp gạch men trên tường dính đầy hơi nước, trong buồng tắm nhỏ không ngừng truyền đến tiếng nước chảy xối xả.

Chu Tự Hằng sau khi trở về từ học viện múa Bắc Kinh, cũng đi đến gia nhập vào đội quân đang xếp hàng.

Vì trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào và hưng phấn nên cậu chọn cách tắm nước lạnh để áp chế đi cảm xúc, còn tắm rất lâu nữa, đến cả hơi thở cũng trở nên lạnh ngắt.

Nhưng việc này cũng không đủ để khiến cậu bình tĩnh lại, những hình ảnh tươi đẹp cứ không ngừng hiện đi hiện lại trong đầu.

Vì không muốn nghĩ ngợi lung tung nữa, Chu Tự Hằng liền mở bộ đề thi ACM mà hôm nay mới mượn ở thư viện ra đọc, bật máy tính lên, bắt đầu luyện tập từ bài đầu tiên.

ACM là một cuộc thi giữa các sinh viên đại học trên toàn thế giới, mang tính thách đấu và đột phá rất cao, thường sẽ xếp ba người ở một nhóm, trong một khoảng thời gian nhất định phải cùng nhau hoàn thành đề bài được đưa ra.

Trung Quốc bắt đầu tham gia vào cuộc thi này cách đây không lâu lắm, nhưng vì ngành công nghệ thông tin trong nước phát triển rất nhanh chóng nên các trường đại học cũng bắt đầu chú ý đến những cuộc thi như vậy, cố gắng hết sức bồi dưỡng sinh viên để đi thi đấu.

Khoa công nghệ thông tin ở trường Thanh Hoa chỉ có duy nhất một đội tuyển, mà Trần Tu Tề chính là một thành viên trong đó.

Chu Tự Hằng trước giờ chưa từng gặp mấy dạng bài như này, nhưng nếu biết tư duy thì vẫn sẽ hiểu được, sau khi tham khảo lời giải của mấy bài, cậu đã nhanh chóng nắm bắt được phương pháp, những bài sau đó có thể tự mình làm được rồi.

Các dây thần kinh vẫn còn đang trong trạng thái hưng phấn, cho nên suy nghĩ lúc lập trình cũng cực kì nhạy bén, giống như hai mạch Nhâm Đốc được thông suốt, trong nháy mắt từ một tay mơ trở thành cao thủ võ lâm.

(Editor: Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người (một mạch thấu tóm các kinh dương và một mạch thấu tóm các kinh âm)).

Tuy phạm vi giải đề mới chỉ dừng lại ở những bài có độ khó thấp, nhưng Chu Tự Hằng giỏi ở chỗ là cậu có tốc độ đánh máy nhanh kinh người, chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi mà đã gõ được mấy trang code rồi.

Sầm Gia Niên cũng chú ý tới điểm này, cậu ta đang bận chuẩn bị đề tham gia vào hội sinh viên, trong lúc lơ đãng quay đầu, cậu ta liền thấy các ngón tay của Chu Tự Hằng đang lướt rất nhanh trên bàn phím, như thể đang luyện Phật Sơn Vô Ảnh Cước vậy, tiếng gõ cũng cực kì ổn định.

Sầm Gia Niên tròn mắt há hốc mồm, không nhịn được phải lên tiếng cảm thán: “Ồi mẹ ơi, Hằng ca, sao anh gõ nhanh vậy, không thấy tê tay à?”

Tê tay...

Các ngón tay của Chu Tự Hằng lập tức khựng lại, các đầu ngón tay run lên, cậu rũ mắt xuống, gấp các ngón tay lại giấu trong lòng bàn tay.

[Kĩ năng đặc biệt gì thế à?]

[Là kĩ năng này.]

Trong vườn cây vắng người, trên chiếc ghế ướt, bàn tay Chu Tự Hằng chui vào trong lớp áo mỏng của Minh Nguyệt, men theo đường cong tuyệt đẹp của cơ thể cô, chạm vào phần da thịt trơn bóng như ngọc.

một giọt nước mưa rơi vào trong ngực cô, được cậu tìm thấy trong lớp áo lót màu xanh lam.

Hô hấp của Minh Nguyệt trở nên dồn dập, mắt nhắm chặt, hai hàng lông mi khẽ run, bộ ngực phập phồng.

Nhìn đáng yêu như một con thỏ trắng vậy.

Mà con thỏ này còn nuôi hai đại bảo bối nữa, một tay Chu Tự Hằng không thể cầm hết, da thịt trắng như tuyết lộ ra giữa các ngón tay cậu, quả anh đào nhỏ dính bên trên cũng thật diễm lệ trong màn đêm mờ tối.

Đến bây giờ Chu Tự Hằng vẫn nhớ như in xúc cảm mềm mại đó, các đầu ngón tay cũng vì thế mà trở nên tê dại.

Trong kí túc xá rất sáng, ánh đèn chiếu rọi lớp sương trắng trên mặt đất, hoàn toàn khác với con đường nhỏ ẩm ướt mờ tối trong rừng cây.

Chu Tự Hằng trả lời rất thành thật với Sầm Gia Niên: “Cũng hơi tê một chút.”

Nhưng nguyên nhân thật sự thì cậu sẽ giấu trong lòng không nói ra.

trên màn hình máy tính vẫn là trang mật mã, hình nền Minh Nguyệt đã bị che phủ, Chu Tự Hằng cố gắng bình tĩnh lại, tiếp tục vùi đầu vào làm đề, quay lưng lại với Sầm Gia Niên.

Sau khi gặp bạn gái về mà vẫn có thể tập trung học được, điều này khiến cho Sầm Gia Niên rất nể Chu Tự Hằng.

Nhìn bóng lưng Chu Tự Hằng, Sầm Gia Niên cảm nhận được sự khác nhau giữa người với người, có người không những đẹp hơn bạn, mà còn luôn biết nỗ lực không ngừng nữa.

Nghĩ tới đây, Sầm Gia Niên cất quyển tài liệu tuyên truyền của hội sinh viên đi, lôi sách Toán đại học trong cặp ra, bật đèn bàn, lấy thái độ nghiêm túc của học sinh lớp 12 ra để học bài.

Chung Thần cũng rất hứng thú với cuộc thi ACM, cậu nhảy từ trên giường xuống, kéo ghế ngồi cạnh Chu Tự Hằng, yên lặng ngồi xem màn hình máy tính và đề bài, lúc cần sẽ nói ra ý kiến của bản thân, có thể đối phương sẽ không tiếp thu, nhưng việc trao đổi có thể khiến cho cả hai cùng tiến bộ.

trên lĩnh vực chuyên nghiệp của mình, Chung Thần có biểu hiện rất tích cực và say mê, không ôn hòa ít nói như bình thường, có Chung Thần gia nhập cùng, tốc độ giải đề của Chu Tự Hằng cũng nhanh hơn một chút.

Buổi tối hôm nay, chỉ có duy nhất Tiết Nguyên Câu là dùng máy tính để chơi game, còn bàn học của ba người còn lại thì đều sáng đèn, ai cũng chăm chỉ học tập, nỗ lực phấn đấu.

Tiết Nguyên Câu cảm thấy mình không hợp với mọi người.

Cậu ngồi nghe Chu Tự Hằng và Chung Thần bàn luận với nhau, toàn là từ ngữ chuyên ngành, câu chữ cũng rất ngắn gọn, nhưng lời ít mà ý nhiều, tuy mới chỉ học được một tiết ngôn ngữ lập trình C thôi, nhưng cả hai đều đã tự học thêm được rất nhiều rồi.

Tiết Nguyên Câu yên lặng tắt cửa sổ game đi, lại tắt cả đèn, nhẹ nhàng rón rén bò lên giường, nằm trần trọc thao thức suốt đêm.

Cuối tháng chín, Bắc Kinh đã hoàn toàn vào thu, chương trình học của khoa công nghệ thông tin cũng chính thức đi vào quỹ đạo, Chu Tự Hằng được thầy giáo yêu quý nhờ thái độ học tập nghiêm túc và chăm chỉ, qua quá trình trao đổi, thầy giáo còn phát hiện ra là tư duy của Chu Tự Hằng rất logic và đặc biệt.

“Em có hứng thú muốn tham gia vào đội tuyển đi thi ACM không? Mừng 1 tháng 10 bắt đầu luôn.” Sau giờ học, thầy giáo nói chuyện riêng với Chu Tự Hằng, “Em học rất tốt ngôn ngữ lập trình, bài tập làm cũng cực kì chính chu.”

Chu Tự Hằng khiêm tốn đón nhận lời khen của thầy, cậu thật sự cũng rất mong có được cơ hội này, cho nên đáp: “Nếu có thể thì em rất mong muốn được tham gia ạ. Mỗi ngày em cũng thường xuyên ngồi làm các bài tập ACM.”

Việc tự học và luyện tập trước cho một mục tiêu cụ thể là việc rất đáng được khen ngợi.

Thầy giáo gật đầu, tiếp tục hỏi thêm Chu Tự Hằng về một số thủ pháp chuyên môn, câu nào Chu Tự Hằng cũng trả lời một cách rất trôi chảy.

Từ đó có thể thấy được là cậu không hề nói dối.

“Nếu gặp vấn đề khó khăn về số liệu thì cứ đến hỏi tôi, nếu tôi có thể giải quyết được thì tuyệt đối sẽ không giấu diếm.” Thầy giáo biểu lộ thái độ của mình, ông thật sự rất hài lòng với Chu Tự Hằng, nhân tiện lại giới thiệu cho cậu mấy cuốn sách hay, “Có thời gian thì đến thư viện nhiều một chút, sẽ thu hoạch được rất nhiều điều đấy, trong sách có giấu mấy nhãn, không thua kém bạn gái của em đâu.”

Có thể vì thầy trò đã trở nên gần gũi hơn, hoặc có thể tính cách của thầy vốn là như thế, cho nên mới nói đùa với Chu Tự Hằng một chút.

Chương trình học của Minh Nguyệt không nhiều, nên cô thường xuyên chạy đến trường học tìm Chu Tự Hằng, có lúc cô tới sớm, cậu sẽ dắt cô vào giảng đường ngồi học cùng luôn, một cô gái xinh đẹp tỏa ra hào quang từ phía tất nhiên sẽ bị người khác chú ý, thầy giáo ngôn ngữ lập trình C cũng không phải ngoại lệ.

Chu Tự Hằng gật đầu, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ Tiểu Nguyệt Lượng của cậu luôn là người đẹp nhất.

Lời này Chu Tự Hằng không nói với thầy, cậu chỉ mỉm cười, chào thầy rồi ra về.

Bây giờ cậu đã giải được đề ở trình độ trung cấp và đang gặp chút vướng mắc ở phần cao cấp, cho nên cậu quyết định sẽ mượn thêm một quyển lời giải để tham khảo.

không ngờ lại một lần nữa chạm mặt Trần Tu Tề ở chỗ giá sách.

Thời tiết đã trở lạnh, Trần Tu Tề mặc áo dài quần dài, đang tìm kiếm sách dựa theo mã số, gương mặt tuấn lãng, dáng vẻ điềm đạm khiến cho người khác cảm thấy an tâm.

Sầm Gia Niên nhỏ giọng nói với Chung Thần: “Kia chính là con ngựa chiến tiếng tăm lẫy lừng, đứng đầu bảng ở khoa chúng ta đấy.”

Chung Thần tròn tròn mắt, đưa tay sờ lên mái tóc đã hơi dài ra của mình rồi gật đầu.

Còn Tiết Nguyên Câu sau khi quan sát một hồi thì đảo tròn mắt, hưng phấn nói: “không biết Trần Tu Tề có em gái không nhì, nếu mà có thì...”

Vừa nói được một nửa câu thì Trần Tu Tề đã trực tiếp đi thẳng tới chỗ bọn họ đang đứng.

Bản luận sau lưng người khác quả là một việc làm không tốt, ba người cho là giọng của mình quá lớn nên đã bị người ta phát hiện, đồng loạt cúi thấp đầu.

“Cậu làm xong bộ đề chưa?” Trần Tu Tề nói, giọng điệu rất thân thiện cười mở.

Chu Tự Hằng lắc đầu, nói: “đang gặp chút vướng mắc nên tôi đến tìm sách tham khảo.”

Cậu không hề cảm thấy xấu hổ khi phải tìm đến sự giúp đỡ vì không vượt qua được cửa ải khó.

Trần Tu Tề cũng gật đầu nói: “Tôi cũng thế.” nói xong lại lắc lắc quyển sách đang cầm trong tay, “Tôi tìm được sách tham khảo rồi.” Cậu nở nụ cười vui sướng như thể tìm được châu báu vậy, dáng vẻ thỏa mãn ôm sách rồi đi.

Mãi đến khi Trần Tu Tề đã đi thật xa, không còn nhìn thấy bóng dáng nữa thì Sầm Gia Niên mới hậm hực kéo ống tay áo Chu Tự Hằng, có phần ngạc nhiên nói: “Trời đất! Hai người có vẻ thân thiết quá nhì! Có phải là...” Sầm Gia Niên thử dò hỏi, “Bạn bè không?”

Cái danh từ bạn bè này khiến cho Chu Tự Hằng hơi sững sốt.

Về quan hệ của cậu và Trần Tu Tề, cậu cũng không thể nói rõ ràng, biết nói thế nào đây? Cậu đã từng đánh Trần Tu Tề đến sưng cả mặt mũi, bị thầy mắng xối xả, nhưng cậu cũng đã từng nhận lấy đồng hồ ghi chép của Trần Tu Tề từ tay Tô Tri Song, từ đó học được rất nhiều kinh nghiệm quý báu.

Chu Tự Hằng rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau cậu mới lên tiếng gọi Tiết Nguyên Câu.

Tự nhiên được điểm danh khiến Tiết Nguyên Câu thụ sủng nhược kinh.

“Cậu vừa bảo không biết Trần Tu Tề có em gái hay không đúng không?” Chu Tự Hằng hỏi.

Tiết Nguyên Câu ngơ ra một lúc, sau đó gật đầu.

“Trần Tu Tề, là anh họ của tôi.” Chu Tự Hằng giới thiệu, lại ra về tiếc nuôi bồ sung, “Cũng có thể chỉ có duy nhất một cậu em họ là tôi thôi.”

Sau khi nghiêm túc trả lời xong, cậu lại đi vào giá sách, tìm một lúc rồi cũng tìm thấy cuốn mà mình cần, buổi chiều thư viện chỉ dùng ánh sáng tự nhiên bên ngoài nên trong giá sách hơi bị tối, khiến cho gương mặt cậu như lạc trong màn sương mù sâu thẳm, mơ hồ không rõ.

Mặc dù nhìn đáng vẻ bên ngoài thì Chu Tự Hằng và Trần Tu Tề không hề giống nhau, nhưng Tiết Nguyên Câu biết là cả hai người họ đều rất ưu tú, nhất định sẽ trở thành những ngôi sao sáng trong ngôi trường này.

Còn Tiết Nguyên Câu cậu thì lại chẳng giỏi giang gì.

Trong lòng Tiết Nguyên Câu nổi lên rất nhiều vấn đề, khiến cho cậu cứ bứt rứt không yên cả buổi chiều, mãi đến đêm khuya, khi kí túc xá đã tắt đèn, cậu mới chột lên tiếng hỏi: “Các cậu vào học ở Thanh Hoa là vì cái gì?”

Sầm Gia Niên nhanh chóng đáp: “thì là để tiếp thu kiến thức và kĩ năng nghề nghiệp thôi, còn là vì cái gì nữa?”

“Có khi nào các cậu sẽ cảm thấy khó khăn quá rồi xin nghỉ học không?” Tiết Nguyên Câu lại hỏi.

Giọng điệu của cậu có phần buồn bã, làm Sầm Gia Niên giật mình, vén chăn lên ngồi dậy: “Thầy giáo Tiết bị nước vào đầu đấy à? Hay là chơi game nhiều quá làm mù mị đầu óc rồi? Chúng ta đã chiến thắng được biết bao đối thủ, đấu tranh đến sứt đầu chảy máu, vất vả lắm mới vào được Thanh Hoa, thế mà giờ cậu lại muốn xin nghỉ học là sao?!!!”

Chung Thần cũng đồng tình với lời của Sầm Gia Niên.

“Tôi không giống như các cậu, tự mình thi đỗ vào Thanh Hoa.” Tiết Nguyên Câu nói.

Cuối tháng chín, buổi tối trong sân trường yên tĩnh tiêu điều, chỉ có tiếng ve sầu kêu đến bi ai, từng tiếng từng tiếng truyền vào trong phòng, nổi bật lên sự ảm đạm của ánh trăng.

Tiết Nguyên Câu ngồi dậy, dựa lưng vào tường nói: “Tôi đi cửa sau.”

Giọng của cậu rất nhẹ và trầm, tựa như một tiếng thở dài từ nơi phương xa truyền đến.

Cả phòng kí túc lập tức trở nên yên lặng.

Sầm Gia Niên và Chung Thần dùng ánh mắt ngờ ngàng nhìn Tiết Nguyên Câu, Chu Tự Hằng cũng ngồi dậy, nhưng cậu không hề kinh ngạc, chỉ bình thản chờ nghe Tiết Nguyên Câu nói tiếp.

“Bố tôi dùng tiền để tôi được vào đây học, chứ thật ra thì thành tích của tôi rất kém, không đủ trình để vào được Thanh Hoa.” Tiết Nguyên Câu theo bản năng sờ lỗ tai, chiếc khuyên đã bị cậu tháo ra, chỉ còn lại cái lỗ tai trống trơn.

“Phòng bên cạnh kí túc không phải vì không có ai vào ở nên mới để trống.” Cậu nói tiếp, “Mà vốn dĩ tôi muốn được ở một mình trong phòng đó.”

Nhưng cuối cùng cậu đã thay đổi quyết định, cậu muốn được hưởng thụ cuộc sống bốn người đoàn kết vui vẻ, muốn được trở thành bạn với ba người kia.

“Ừm... Bố anh dùng hết bao nhiêu tiền vậy?” Chung Thần cực kì sốc, tất nhiên rồi, vì cậu sinh ra và lớn lên trong một gia đình gia giáo, hoàn toàn chưa từng ngờ đến là sẽ có chuyện như vậy, cho nên giọng nói cũng có phần cứng nhắc.

“anh không biết.” Tiết Nguyên Câu ra vẻ thoải mái nhún vai, “Nhưng chắc là rất nhiều.”

“Vậy tại sao không dùng tiền đó để đi du học?” Sầm Gia Niên hỏi.

“Thế hệ trước họ vẫn rất cô hủ, cho rằng chuyện đi nước ngoài chẳng có gì đáng để tự hào, chỉ có vào được Thanh Hoa hay Bắc Đại thì mới xem như là làm rạng danh tổ tông.” Tiết Nguyên Câu đáp, “Nhưng tôi thì cực kì không thích nơi này.”

Sau khi vào đại học, Tiết Nguyên Câu cũng hiểu ra được nhiều điều, khiến cho cậu tỉnh táo lại sau quãng thời gian nổi loạn hồi trung học. Ở đây có Chu Tự Hằng vô cùng ưu tú, ưu tú đến chói mắt, tối nào cũng thức đêm để học, có Sầm Gia Niên hoạt bát nhanh nhẹn, không chỉ chăm học mà còn năng nổ tham gia các hoạt động tập thể, có Chung Thần với khả năng Toán học vượt xa cả sức tưởng tượng, không cần dùng máy tính cũng có thể cho ra kết quả ngay lập tức.

Còn cậu thì chẳng biết làm một cái gì cả.

“Tôi muốn xin nghỉ học, nhưng mà...” Tiết Nguyên Câu nói rất nhỏ, có chút nghẹn ngào, “Nhưng bố tôi đã mất rất nhiều công sức mới đưa tôi vào được đây, ông đã phải cố gắng tạo quan hệ, tặng quà, đi xã giao, uống đến chảy máu dạ dày...”

Cậu lại im lặng một lúc rồi mới nói tiếp: “Mà bản thân tôi đến tận bây giờ vẫn chưa từng được nhìn thấy đáng về ăn nói khép nép hạ mình với người khác của bố bao giờ.”

Lúc này, trong kí túc xá còn có người trầm mặc hơn cả Tiết Nguyên Câu.

Chu Tự Hằng tựa vào đầu giường không nói, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Chu Xung cũng từng như vậy, từng tặng quà cho người ta, xã giao đầu đêm, uống không nổi nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, trong bụng chỉ toàn rượu chứ không có nổi một hạt cơm.

Nếu trên đời không có ai thương cậu, thì vẫn còn có Chu Xung luôn vì cậu mà trầm trở suy nghĩ, nếu trên đời không có ai thương cậu, thì vẫn còn có Minh Nguyệt luôn một lòng một dạ tin tưởng cậu sẽ làm được.

Có lẽ, cậu và Tiết Nguyên Câu cũng chẳng có gì khác biệt cả.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Ban đêm trời tối đen như mực, chiếc đèn đường cuối cùng trong công viên Từ Kinh cũng đã tắt sau mười hai giờ.

Vậy mà trong phòng kí túc của Chu Tự Hằng vẫn chưa có ai ngủ, chỉ ngồi xuất thần trên chiếc giường của mình.

Bí mật của Tiết Nguyên Câu thật sự rất gây sốc đối với những cậu học sinh đơn thuần, Chung Thần và Sầm Gia Niên dường như mất đi suy nghĩ, cứ ập úng há mồm mà không nói thêm được gì.

“Vậy sau này cậu định thế nào?” Yên lặng hồi lâu, Chu Tự Hằng bây giờ mới lên tiếng.

Trong kí túc cũng không bật đèn, giọng của Chu Tự Hằng lại rất bình tĩnh, Tiết Nguyên Câu chỉ có thể mượn ánh trăng để quan sát sắc mặt của Chu Tự Hằng, cậu không biết ý tứ trong câu hỏi kia là gì, cũng không biết bây giờ cách nhìn về cậu của Chu Tự Hằng đã thay đổi như thế nào.

Tiết Nguyên Câu đưa tay chà mặt, hít thở sâu mấy cái rồi mới khò sở nói: “Tôi cũng không biết nữa.”

Đây là đáp án duy nhất mà Tiết Nguyên Câu có thể đưa ra.

“Cậu cứ bình tĩnh mà suy nghĩ.” Chu Tự Hằng lại nói, giọng điệu vừa chân thành lại vừa mang theo sự khích lệ.

Gió từ ban công thổi vào làm Tiết Nguyên Câu thấy hơi lạnh, không tự chủ được mà kéo chăn quấn lên người, vì muốn ấm hơn một chút, cậu lại ôm lấy hai chân, cầm chổng vào đầu gối.

Chu Tự Hằng ngồi ngay đối diện cậu, tay đang dựa vào tường, nhưng khí chất vẫn không bị suy giảm, sống dưới cùng một mái nhà, nhưng giữa người với người vẫn tồn tại sự khác biệt, ví dụ như cậu và Chu Tự Hằng.

Dù là ở đâu thì Chu Tự Hằng vẫn là một viên ngọc đẹp tỏa sáng rực rỡ, cậu ấy không chỉ có ngoại hình đẹp, mà còn có một nhân cách cao thượng, lúc này trong kí túc chỉ còn mỗi Chu Tự Hằng là bình tĩnh nói chuyện với Tiết Nguyên Câu cậu, tư thái và nét mặt lại không hề có vẻ gì là làm bộ làm tịch.

“Nhưng tôi không nghĩ được.” Tiết Nguyên Câu rầu rĩ nói, “Nghe thầy giáo giảng bài mà tôi không hiểu nổi lấy một chữ, điểm thi tốt nghiệp của tôi không hề cao, cũng không có năng khiếu gì khác cả, tôi không giống cậu, có được thành công về cả việc học lẫn việc yêu.”

Chu Tự Hằng xuyên qua bóng tối nhìn nét mặt của Tiết Nguyên Câu hồi lâu, mím môi không nói.

Cậu và cậu ta đã từng rất giống nhau.

Nhưng so với Tiết Nguyên Câu thì cậu may mắn hơn rất nhiều.

Chu Tự Hằng mở di động ra, đọc tin nhắn của Chu Xung và Minh Nguyệt, cuối cùng nằm xuống gối đầu lên cánh tay mà ngủ.

Đêm nay cậu đã mơ một giấc mơ dài, dường như cuộc sống trong hai mươi năm qua của cậu đã được tái hiện lại một cách đầy đủ trong giấc mơ ấy vậy, Minh Nguyệt nở nụ cười tươi như hoa, hai mắt cong lại như vàng trắng.

Có thể vì tâm ý tương thông, hoặc cũng có thể là Minh Nguyệt cảm nhận được nỗi nhớ nhung của cậu trong giấc mơ, cho nên buổi trưa hôm sau cô đã lại xuất hiện ngay trước mắt cậu.

Cuối tháng chín, buổi sáng trời lạnh, nhưng đến trưa thì lại rất nóng. Minh Nguyệt mặc một cái váy thêu hình hoa bồ công anh, tươi cười vui vẻ đứng ở cổng công viên Từ Kinh.

cô không đến tay không mà cầm theo một túi đầy sách, đáng vẻ rất nghiêm túc.

“Em nghe nói là anh muốn tham gia vào đội tuyển thi đấu giải ACM năm nay, nên em mua cho anh mấy cuốn sách tham khảo này.” Minh Nguyệt nói, “Em không hiểu lắm về mấy cái này, nên đã nhờ Mạnh Bông Bông giới thiệu.” cô hơi đỏ mặt, ngượng ngùng cười.

Chu Tự Hằng nghiêng đầu nhìn Minh Nguyệt, một tay cầm lấy túi sách, một tay ôm cô vào lòng.

“Có cả hai cuốn ‘Thái độ lập trình’ và ‘Hướng dẫn quy tắc mã hóa C++’ đây, em nhìn thấy nó ở hiệu sách.” Minh Nguyệt dựa sát vào cậu một cách rất tự nhiên.

Ngữ khí của cô xen lẫn một chút tự hào, Chu Tự Hằng lập tức khen ngợi: “Em giỏi lắm.”

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại dễ nghe hơn bất kì câu nói nào khác, Minh Nguyệt ôm lấy hai gò má, hai mắt tràn ngập nụ cười, cũng khen ngược lại Chu Tự Hằng: “anh giỏi hơn, em nghe bảo cuộc thi này rất khó.”

cô cảm thấy Chu Tự Hằng cực kì cực kì giỏi.

Trong mắt cô toát ra sự hâm mộ, Chu Tự Hằng cảm thấy rất thỏa mãn, nhưng vẫn thành thật nói với cô: “Chỉ mới sơ tuyển thôi, chưa chắc đã được nhận.” Sau khi tan học, các sinh viên đi ra ngoài, nói chuyện với nhau toàn bằng các từ ngữ chuyên ngành, trong ánh mắt ai cũng tràn đầy sự tự tin. Chu Tự Hằng vuốt ve bả vai Minh Nguyệt, nói: “Sinh viên năm hai sẽ có nhiều kinh nghiệm hơn anh.”

Minh Nguyệt nghe xong thì hiểu ngay, nhưng cô đáp lại rất nhanh: “Em lại cho rằng quá trình quan trọng hơn.” Ngụ ý là cô không để ý đến việc Chu Tự Hằng có nhận được kết quả tốt hay không, cô luôn toàn tâm toàn ý tin tưởng và kì vọng vào Chu Tự Hằng, lúc nào cũng sẵn sàng động viên và khích lệ tinh thần cậu.

“không thể phụ lòng em đã mua sách cho anh được.” Chu Tự Hằng lắc túi sách trong tay, “anh nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Sau khi tìm kiếm mấy lần, Chu Tự Hằng cũng biết là mấy cuốn sách này rất khó mua, lên thư viện cũng phải đặt trước rất lâu mới mượn được.

Cậu đoán là Minh Nguyệt đã phải mất rất nhiều thời gian để tìm, thậm chí còn phải đi hết mấy cửa hàng mới mua được, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ hiểu là tấm lòng của cô dành cho cậu lớn đến mức nào, Chu Tự Hằng không hỏi cô về quá trình, chỉ âm thầm đưa ra quyết định trong lòng.

Ngày mai là sinh nhật của Minh Nguyệt, cho nên chiều hôm nay Chu Tự Hằng dẫn cô ra ngoài xem phim.

Tuy chỉ là một bộ phim tình cảm với nội dung quen thuộc, nhưng Minh Nguyệt vẫn thấy rất hay.

Chu Tự Hằng thì lại không đặt tâm tư vào bộ phim, nhìn lên phía trước, cậu thấy có một cặp đôi đang hôn nhau.

“anh đang nhìn gì thế?” Minh Nguyệt nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi.

Chu Tự Hằng thành thật khai báo: “Nhìn người ta hôn nhau.”

Về phần tại sao cậu lại nhìn, hơn nữa còn nhìn rất chăm chú, nguyên nhân không cần nói cũng biết.

Tay Minh Nguyệt bị Chu Tự Hằng nắm rất chặt, mười ngón tay đan vào nhau, cô cúi thấp đầu, hơi chần chừ nhưng vẫn can đảm hỏi: “Vậy anh nghĩ sao?”

“anh nghĩ...” Chu Tự Hằng ghé sát vào cô, hỏi: “Có thể chứ?”

Trong rạp rất tối, nhưng ánh mắt của cậu lại sáng rực, có thể nhìn ra được là cậu đang rất mong đợi.

Tuy tâm trạng vô cùng nóng lòng và hồi hộp, nhưng cậu vẫn kiên nhẫn đợi câu trả lời từ Minh Nguyệt.

“thật ra thì em cũng muốn.” Minh Nguyệt giữ chặt cổ Chu Tự Hằng, ngẩng đầu hôn cậu một cái.

---

thì ra cậu Tiết là đi cửa sau vào, có thể nói cậu ấy chính là tương lai của Chu Chu nếu như Chu Chu không tỉnh ngộ sớm Nhưng thay đổi bây giờ liệu có còn quá muộn với Tiết Nguyên Câu không nhỉ

Ồi bé Nguyệt, lâu rồi không gặp, bé vẫn bạo dạn như ngày nào))

Chương 87

Minh Nguyệt khó có khi gạt bỏ được sự ngượng ngùng, chủ động thân mật với Chu Tự Hằng, nhưng có lẽ vì ánh sáng trong rạp quá tối, cô lại nhắm chặt hai mắt, cho nên mới hôn trúng mũi Chu Tự Hằng chứ không phải là môi.

Sống mũi Chu Tự Hằng rất cao, điểm này được di truyền từ Chu Xung, lúc này chớp mũi bỗng trở nên ướt át, khiến Chu Tự Hằng bật cười thành tiếng.

“Hôn nhầm chỗ rồi.” Cậu nói, sau đó còn nghịch ngợm cọ mũi vào gương mặt mịn màng của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cũng cảm thấy có gì đó sai sai, nghe Chu Tự Hằng nói thì mới mở mắt ra, đáng vẻ ngây ngốc một lúc rồi hai má mới dần ửng hồng lên, vì xấu hổ nên cô lập tức lui về sau một chút.

Nhưng Chu Tự Hằng lại không cho cô có cơ hội trốn thoát, cậu nghiêng người tiến sát vào cô, cánh tay quàng lên lưng ghé cô ngồi, nghiêm túc thương lượng: “Em hôn lại lần nữa đi, anh sẽ ngồi yên không nhúc nhích.” Giọng của cậu vừa nhỏ vừa khàn, khê phả hơi vào tai cô.

Rạp chiếu phim như có giao hẹn trước với Chu Tự Hằng vậy, cảnh phim lúc này cũng trở nên vô cùng mập mờ, trong tiếng nhạc du dương, nam nữ chính ôm hôn nhau trong màn mưa, góc quay cực kì đẹp.

“Em không hôn nữa có được không?” Minh Nguyệt không dám nhìn lên màn ảnh, đành cúi đầu nhìn váy mình.

cô cho rằng mình cư xử như vậy không được hay cho lắm, giống như đang muốn lật lọng vậy, cho nên trong lòng ngoài cảm giác xấu hổ ra thì còn có phần chột dạ nữa.

“Cũng được.” Chu Tự Hằng cực kì bao dung, nhưng lại bổ sung thêm, “Nhưng nếu em không hôn anh thì anh sẽ buồn lắm đó.” Vì để chứng minh lời mình nói là thật, cậu còn nghiêm túc gật đầu một cái.

Nghe cậu nói thế, Minh Nguyệt càng cảm thấy áy náy hơn, cho nên lại một lần nữa nhắm mắt lại, chu đôi môi đỏ mọng về phía cậu.

Sau khi cô nhắm mắt, Chu Tự Hằng liền nở nụ cười, cánh tay đang đặt trên lưng ghé chuyển sang ôm chặt lấy vai cô, cúi xuống ngậm lấy đôi môi mềm.

Chu Tự Hằng rất thích gần gũi thân mật với Minh Nguyệt, hưởng thụ cảm giác vành tai tóc mai chạm nhau, cảm xúc khi môi lưỡi quấn quýt, hơn nữa cậu còn suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể khiến cho Minh Nguyệt cũng cảm thấy thích giống cậu, trên phương diện học tập thì cậu là một thiên tài với sự nỗ lực không ngừng, bây giờ khi hôn cũng đã biết thay đổi rất nhiều kiểu khác nhau rồi.

Lúc Minh Nguyệt đang thử liếm môi Chu Tự Hằng thì cậu đã lập tức đổi khách làm chủ, hoàn toàn nắm quyền chủ động.

Lúc này bộ phim đã đi đến hồi kết, hầu như phần lớn khán giả đều đang chăm chú hướng mắt lên màn ảnh, chỉ có Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng ngồi ở ghế cuối là không còn tâm trạng mà xem phim nữa.

Tóc của Minh Nguyệt khê cọ vào mu bàn tay của Chu Tự Hằng, làm cho cậu hơi nhột, cho nên thuận thế chuyển vị trí tay ra chỗ khác.

Từ bả vai trượt xuống dưới, vuốt ve phần lưng cô, cuối cùng dừng ở phần mót áo.

Chỉ cần một động tác rất nhanh gọn thôi là cậu sẽ cởi được nút áo sau lưng Minh Nguyệt, sau đó tay của cậu có thể tiến vào bên trong, chạm vào cặp thỏ trắng mềm mại mà cậu đã từng được xoa nắn.

Mặc dù cậu vẫn chưa học được tài nghệ của Tiết Nguyên Câu, nhưng ít ra thì cậu cũng đã có trải nghiệm thực tế rồi.

Minh Nguyệt cảm nhận được rất rõ sức nóng của bàn tay Chu Tự Hằng ở sau lưng mình, dù đã có một lớp vải ngăn cách, nhưng có lẽ vì bị hôn đến thần hôn điên đảo nên cô không lên tiếng ngăn cản.

Cuối cùng Chu Tự Hằng vẫn quyết định dừng lại.

Tay của cậu dời khỏi người Minh Nguyệt, vén tóc cô ra sau tai rồi nắm chặt tay cô, ra về đứng đắn nhìn lên màn ảnh.

Bộ phim sắp kết thúc, người xem cười rộ lên vì cái kết viên mãn, Chu Tự Hằng cũng cười theo.

Nhưng vì mới làm chút chuyện không đứng đắn nên Minh Nguyệt cảm thấy tiếng cười của Chu Tự Hằng có ý tứ rất sâu xa, hơn nữa còn làm tim cô đập rất nhanh, vì muốn hòa hoãn lại bầu không khí mập mờ, cô hỏi: “anh thấy phim này hay không?”

“Đây là bộ phim đầu tiên mà bọn mình cùng nhau xem sau khi đến Bắc Kinh.” Chu Tự Hằng đáp, “Bộ phim này có một cái kết rất đẹp.”

Phim tình yêu theo mô típ cũ, mở đầu vui vẻ, giữa phim hơi buồn, cuối cùng vẫn là happy ending.

Mà Chu Tự Hằng thì thích tất cả những cái gì có kết thúc đẹp.

Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, thấy nửa bên mặt của Chu Tự Hằng bị ánh sáng từ màn hình chiếu vào, hai mắt cậu đang chăm chú nhìn phía trước, cặp lông mi rất dài, dáng vẻ như thể đang suy tư, mong đợi và mơ ước về tương lai.

“Chúng mình cũng sẽ như vậy.” Minh Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Đúng, chúng mình cũng sẽ như vậy.” Chu Tự Hằng đáp lời cô, lại cúi xuống hôn lên trán cô một cái.

Bộ phim kết thúc cũng là lúc trời đang dần tối, đèn đường đã được bật sáng, sáng sớm mai Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý sẽ từ Nam Thành tới Bắc Kinh để ăn mừng sinh nhật 18 tuổi của con gái, vì muốn Minh Nguyệt được nghỉ ngơi, Chu Tự Hằng đành đưa cô về trường sớm, mặc dù trong lòng vô cùng luyến tiếc.

Bầu trời bắt đầu xuất hiện những vì sao, cảnh đêm yên tĩnh tựa như mặt hồ.

Thế nhưng tại sân trường học viện múa Bắc Kinh thì lại chẳng hề yên tĩnh chút nào.

Có thể vì là trường nghệ thuật nên các sinh viên cũng cởi mở hơn trong chuyện tình cảm, bây giờ tối, dưới kí túc xá nữ được thắp sáng bởi rất nhiều ngọn nến, những cây nến đỏ được xếp theo vị trí đã được định sẵn, lúc châm lửa lên mới nhận ra đó là một hình trái tim.

Rất đông người đứng vây quanh hình trái tim đỏ, cuồng nhiệt hô hào cổ động rồi vỗ tay không ngừng.

“Chuẩn bị có người tỏ tình đây.” Minh Nguyệt giải thích với Chu Tự Hằng.

“Chuyện này rất hay gặp à?” Chu Tự Hằng nắm tay cô đi xuyên qua dòng người, thái độ có chút hời hợt.

“Vâng ạ.” Minh Nguyệt gật đầu, nhưng rất nhanh cô đã phát hiện ra thái độ của Chu Tự Hằng có phần không đúng nên lập tức bổ sung, “Nhưng không có ai tỏ tình với em đâu.” cô dùng vẻ mặt nghiêm túc để tỏ rõ lập trường của mình, “Ai cũng biết là em đã có bạn trai rồi.”

một cậu bạn trai vô cùng xuất sắc, khiến cho cô ngày ngày phải chạy đến trường Thanh Hoa để gặp, hơn nữa còn kiên trì đến không biết mệt.

Minh Nguyệt có gương mặt xinh đẹp, đôi mắt hoa đào trời sinh, tươi tắn như ánh mặt trời, nhưng tính cách của cô thì lại khác hẳn với vẻ ngoài dịu dàng xinh tươi ấy. Chu Tự Hằng tất nhiên biết là Minh Nguyệt không nói dối, nhưng cậu chắc chắn là có rất nhiều người có tình cảm với cô.

“Có người tỏ tình với em cũng không sao hết.” Chu Tự Hằng khó có khi tỏ ra rộng lượng như vậy, “Bạn trai em không sợ bị khiêu chiến đâu.”

Chu Tự Hằng nhàu mày, thái độ có chút kiêu căng ngạo mạn, cậu tin là mình có đủ năng lực để giữ được mỹ nhân trong tay mình.

Vừa mới nói xong thì đằng trước vang lên tiếng đàn ghita, xuyên qua đám đông có thể nhìn thấy một cậu sinh viên khôi ngô tuấn tú, mặc sơ mi trắng quần đen, ngồi trong ánh nến ôm một cây đàn ghita trong tay, ngón tay nhẹ lướt đánh lên những giai điệu dễ nghe.

Cậu ta đánh bài “Ánh trăng nói hộ lòng tôi”, tư thái cực kì thoải mái phóng khoáng, trong đám đông truyền đến những tiếng vỗ tay và tiếng hô hào phấn khích, kèm theo cả tiếng các cô gái hét lên chói tai vì ngưỡng mộ.

Người đến xem mỗi lúc một đông.

Sau khi biểu diễn xong, chàng trai đứng lên, hô thật lớn: “Minh Nguyệt, anh thích em, làm bạn gái của anh nhé!”

Tiếp theo đó không ngừng có người hô to tên Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt đứng bên cạnh Chu Tự Hằng, túng quẫn không biết phải làm sao, cô vừa mới cảm đoán là không có ai tỏ tình với mình rồi, giờ lại thành ra như này, khiến cô vừa ảm ức lại vừa ngạc nhiên.

Rất nhanh đã có người nhận ra Minh Nguyệt, sau đó mọi người lại bàn tán xôn xao, mong chờ xem bạn trai của Minh Nguyệt sẽ xử sự như thế nào.

Đám đông chủ động đứng tránh ra để tạo lối đi, ánh nến lập tức chiếu rọi lên gương mặt Minh Nguyệt, hôm nay cô đi gặp Chu Tự Hằng nên đã cố tình chọn một cái váy ngắn điệu đà, lúc này dưới màn đêm, Minh Nguyệt tựa như một mỹ nhân hiếm gặp với vẻ ngoài xinh đẹp, đường cong lá lút, mái tóc đen dài cùng làn da trắng như tuyết.

“Em không biết anh ấy.” Minh Nguyệt kéo ống tay áo Chu Tự Hằng.

“anh biết.” Chu Tự Hằng nắm tay Minh Nguyệt, đưa mắt nhìn chàng trai vừa mới tỏ tình với cô, thái độ từ ôn hòa chuyển sang lạnh lùng.

Cậu mặc áo đen quần đen, vai rộng chân dài, mái tóc cắt cưa nhưng nhìn không hề thô lỗ, ngược lại còn làm nổi bật ngũ quan của cậu, con ngươi đen mà lạnh, môi mím lại thành một đường thẳng, đáng vẻ cực kì anh tuấn.

“Ánh trắng nói hộ lòng tôi?” Chu Tự Hằng lạnh nhạt nói.

Khí thế của cậu khiến cho người ta cảm thấy bị lấn áp, giọng nói cực kì thờ ơ, dường như không thèm coi đối phương ra gì.

Chàng trai tuấn tú đánh ghita có phần tức giận, ánh mắt rực lửa nhìn Chu Tự Hằng, sau đó lại nhìn Minh Nguyệt đang được cậu nắm chặt tay, nói: “Tôi có quyền theo đuổi người mình thích.”

Nguy ý là muốn công khai theo đuổi Minh Nguyệt, không có ý định lùi bước.

đã từng có một nam sinh cũng theo đuổi Minh Nguyệt, tên là Trần Tu Tề, bị Chu Tự Hằng đánh cho sưng mặt mũi, lần này, cậu quyết định sẽ cư xử nhã nhặn một chút.

“Hình như là anh chưa từng chính thức tỏ tình với em thì phải.” không thèm để ý đến người kia, Chu Tự Hằng quay sang vuốt nhẹ chóp mũi Minh Nguyệt.

Trong một buổi tối của nhiều năm về trước, không có hoa tươi và âm nhạc, không có ánh trăng và cảnh đẹp, thậm chí qua điện thoại, cậu còn tức giận quát Minh Nguyệt nữa.

...

[Sao em không nói lời nào? không đồng ý thì thôi! Con mẹ nó, rốt cuộc em đang làm cái gì thế hả!!!]

[...Em đang gật đầu.]

...

Minh Nguyệt chớp chớp mắt, rõ ràng cũng đang nhớ lại chuyện cũ, ngượng ngùng cười.

Còn chưa đợi cô nói gì, Chu Tự Hằng đột nhiên buông tay cô ra, xoay người đi vào trong ánh nến, hơn nữa còn rất tự nhiên giật lấy cây đàn ghita trong tay cậu con trai kia.

Vẫn là ánh nến vàng ấm áp, vẫn là hình trái tim ở chính giữa, nhưng người tỏ tình đã được thay bằng một người khác.

“Sau đây anh sẽ đàn và hát một bài dành tặng cho người đẹp dưới ánh trăng của anh.” Chu Tự Hằng đặt tay lên dây đàn, “Ca khúc ‘Đều tại vàng trăng gây họa’.”

Cậu chăm chú nhìn Minh Nguyệt, giọng nói vô cùng dịu dàng và thâm tình, hai mắt sáng rực như ẩn chứa những vì sao.

Đù mớ thời sinh viên nhà người ta) Lãng mạn quá ôi dồi ôi soái ca sơ mi trắng ôm đàn thấp nền tỏ tình kìa hời ơi) Cơ mà xin thấp một ngọn nến để an ủi cho trái tim đã bị tổn thương của cậu con trai ấy, mẹ nó chớ tỏ tình với ai không tỏ lại đi tỏ tình với cái đứa đã có bạn trai hơn thế nữa là bạn trai nó còn rất là ra gì) Con bé kia nó chỉ thích sơ mi đen thôi em ơi không khoái sơ mi trắng đâu) Khổ thân bày bình bố trận lãng mạn các kiểu cuối cùng bị nó giật mẹ cả đàn chiếm luôn cả sân khấu để tỏ tình)) Nhớ đòi nó trả tiền nến với tiền sân bãi nhé em trai)

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Khi một người thật lòng yêu ai, ta có thể nhìn ra điều đó từ ánh mắt của người ấy.

Mà Chu Tự Hằng thì lại có một đôi mắt to và sáng, lớn lên ở thành cổ Giang Nam nên khí chất cũng vô cùng điềm đạm, ánh mắt cậu sâu thẳm và trong veo như bầu trời quang tươi đẹp ở Nam Thành.

Minh Nguyệt yên lặng đứng một chỗ, nghe những âm thanh được tạo ra từ những ngón tay của Chu Tự Hằng.

Chiếc đàn ghita này là loại cổ điển, âm thanh khá hay, Chu Tự Hằng gác chân lên, thử đánh hai tiếng rồi bắt đầu vào đoạn nhạc dạo, ngừng đầu lên nhìn Minh Nguyệt.

Rất tự nhiên, Minh Nguyệt nhìn thấy được hình bóng của mình trong đôi mắt ấy.

Minh Nguyệt mỉm cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền, hơn nữa còn cực kì bạo dạn làm động tác hôn gió với Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng cũng cười theo, bắt đầu cất giọng, tiếng hát dịu dàng như tiếng nước chảy róc rách của mùa xuân, đây vốn là ca khúc thuộc thể loại Rock and roll, được ca sĩ hát với cảm xúc cực kì đau thương, nhưng bây giờ Chu Tự Hằng lại như đang thủ thi tâm sự với người mình yêu vậy, trong ánh mắt không che giấu được tình cảm đang trào dâng.

Cậu hát: “Đều là lỗi tại em, đã yêu tôi quá dễ dàng, khiến cho tôi bất tri bất giác thỏa mãn với sự hư vinh khi được yêu...”

Thần thái của cậu rất tự đắc và vui vẻ, nụ cười xen lẫn sự kiêu ngạo, giống như một cậu con trai bị bạn gái làm hư vậy.

Cậu vẫn tiếp tục: “...anh thừa nhận lỗi là ở ánh trăng, ánh trăng là em sao quá đẹp và dịu dàng, khiến cho anh trong nháy mắt muốn được đi cùng em đến bạc đầu. anh thừa nhận mọi sai lầm đều do lời ước hẹn, sự ngọt ngào như đường như mật, thốt ra làm rung động lòng người, trái tim dù sắt đá đến đâu cũng trở nên mềm yếu...”

Chu Tự Hằng hát tới đây, hai mắt không hề chớp mà nhìn Minh Nguyệt, giọng ca cũng rất chân thành, như muốn thông qua lời bài hát để biểu đạt tâm tình của mình với cô.

Minh Nguyệt là một cô gái dễ xấu hổ, không thích những cái gì quá khoa trương và náo nhiệt, thậm chí còn cực ít tham gia các hoạt động tập thể, vốn cô không thích việc tỏ tình trước đám đông, nhưng nếu người tỏ tình là Chu Tự Hằng thì cô sẽ hoàn toàn đón nhận.

Minh Nguyệt không tự chủ được mà đi đến gần cậu, cho đến khi cái bóng của hai người chồng lên nhau.

Nữ chính trong câu chuyện tình đã hoàn toàn tỏ rõ thái độ của mình rồi, “Đều tại vàng trăng gây họa” đã đánh bại được “Ánh trăng nói hộ lòng tôi”, người xem đứng than thở, đồng thời cảm thấy Chu Tự Hằng yêu được hoa khôi học viện múa Bắc Kinh không phải là không có nguyên nhân.

“Cậu này học đại học sân khấu điện ảnh Bắc Kinh hay học viện hí kịch trung ương đấy? Đẹp trai thế này mà sao chưa từng nhìn thấy mặt nhỉ?” Đám đông bắt đầu bàn luận rối rít.

Luôn luôn sẽ có một hai người biết chuyện, lập tức lên tiếng giải thích: “Dân Thanh Hoa đấy, không dựa vào cái mặt để kiếm com đâu.”

không dựa vào cái mặt để kiếm com...

Đám đông bỗng yên lặng hai giây, sau đó lại chăm chú nhìn cặp đôi đang đứng ở vị trí trung tâm, chấp nhận tổn thương rồi kéo nhau đi về, sân kí túc nhanh chóng trở nên vắng vẻ, màn tỏ tình cũng theo đó mà kết thúc, Chu Tự Hằng nắm tay Minh Nguyệt rời đi.

Cậu sinh viên tỏ tình thất bại thì phải ở lại thu dọn đồng nên xếp thành hình trái tim kia, còn cả ruy băng buộc vào bóng bay nữa, thậm chí còn có một bó hoa hồng chưa kịp mang ra, rất nhiều người cảm thấy thương cho cậu ta, đồng thời cũng kiên định sẽ không theo đuổi Minh Nguyệt nữa.

Sau khi chấn áp được tình hình, Chu Tự Hằng cũng không hề tỏ ra kiêu ngạo, còn giữ lại một phần khiêm tốn nói với Minh Nguyệt: “Lâu rồi anh không đánh đàn, cảm thấy như mới tập ý.”

Tường Văn Kiệt là thầy giáo dạy ghita vỡ lòng cho cậu, sau đó thì cậu tự luyện tập một mình, nhưng sau khi bước vào năm cấp ba bận rộn với đồng bài vở thì cậu chỉ có hứng thú vào mấy cái bộ đề thi mà thôi.

Lúc đàn Chu Tự Hằng có đơn giản hóa mấy chỗ phức tạp, nhưng vì xử lý rất lưu loát nên không làm gián đoạn giai điệu của ca khúc.

“Nếu tự chấm điểm thì anh sẽ chỉ cho mình 60 điểm thôi.” Chu Tự Hằng hơi tiếc nuối và áy náy nói.

Cậu vốn có yêu cầu rất cao vào bản thân.

“Em thì chấm cho anh 100 điểm.” Minh Nguyệt giơ ngón trỏ lên nói, thái độ rất chân thành, “anh đánh nghe hay lắm”

Cơ bản là rất dễ nghe, mà quan trọng là Minh Nguyệt rất thích cái người đánh đàn.

“Em bị ‘Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ rồi.” Chu Tự Hằng vỗ nhẹ trán cô, lại cúi xuống hôn cô một cái.

Minh Nguyệt ngượng ngùng lè lưỡi nói: “Chắc là vậy đó.”

Mặc dù Chu Tự Hằng không hài lòng với biểu hiện vừa rồi của mình, nhưng màn tỏ tình của cậu thì đã được truyền khắp cái trường múa này chỉ trong có vài giờ ngắn ngủi, cho nên lúc Minh Nguyệt trở về kí túc xá thì lập tức bị bạn cùng phòng Chương Chi Vi trêu chọc: “Bạn trai cậu chỉ bằng một chiêu đã có thể gạt được hết tất cả những tên con trai có ý đồ theo đuổi cậu, đẹp trai chết mất!”

cô đứng trên lầu kí túc xá nhìn hết mọi việc, hai phe đối chọi, kết cục bị thăm.

Chu Tự Hằng toàn thắng, cậu đã dùng tư thái mạnh mẽ và cao ngạo của mình để tuyên bố chủ quyền.

“Bình thường nhìn bạn trai cậu có vẻ điềm đạm ít nói, thế mà đến thời điểm quan trọng thì lại bá đạo kinh người!” Chương Chi Vi khoanh chân ngồi trên ghế, vừa ăn hoa quả vừa nhòm nhào nói: “Người ta là hot boy khoa âm nhạc, đánh có một bài để tỏ tình mà đã bị xử tội tã rồi, không hiểu nếu mà cậu phải múa đôi với một tên con trai thì Chu Tự Hằng sẽ còn tàn bạo đến mức nào nữa đây.”

Chương Chi Vi chỉ nghĩ đến rồi nói đại thôi, nhưng Minh Nguyệt thì lại nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này, cô rất hiểu tính của Chu Tự Hằng, nếu mà có chuyện đó thật thì khả năng Chu Tự Hằng nổi giận là cực kì lớn.

Minh Nguyệt gật đầu, ấp úng nói: “anh ấy... đúng là... ừm... hay ghen lắm”

Giống như tất cả những cô gái học múa khác, tư thế khi đứng của Minh Nguyệt nhìn cực kì đẹp, vòng eo mảnh mai tinh tế, dù không lên tiếng cũng đủ làm cho người ta chú ý, huống hồ cô còn có một gương mặt cực kì xinh đẹp nữa.

Chả trách mà bạn trai lại hay ghen.

Chương Chi Vi lại gặm một miếng táo, đáng về tiếc hận ai oán nói: “Đúng là đều tại vàng trắng gây họa mà.”

không biết phụ huynh phải ưu tú đến mức nào thì mới có thể sinh hạ và nuôi nấng ra một cô con gái đáng yêu như vậy, ngay cả Chương Chi Vi cô nhìn mà cũng muốn ôm về nhà nuôi quá đây này.

Chương Chi Vi nhìn Minh Nguyệt rồi thầm nghĩ như vậy, và ngay ngày hôm sau thôi, cô đã được nhìn thấy bố mẹ của Minh Nguyệt.

Minh Đại Xuyên tự lái xe tới, dù đường xa nhưng hắn vẫn giữ được dáng vẻ tuấn tú đoan chính của mình, giờ hắn cũng hơn 40 tuổi rồi, nhưng tóc vẫn đen nhánh, khí chất thành thực điềm đạm. Giang Song Lý thì vẫn xinh đẹp như ngày nào, làm nghề giáo nhiều năm khiến cho cô vừa mang khí chất của người trí thức, lại vừa giữ được sự dịu dàng đậm đà.

một nhà đứng cùng một chỗ, phải nói là một hình ảnh cực kì đẹp mắt, rất rõ ràng một điều là Minh Nguyệt toàn chọn những nét đẹp nhất của bố mẹ, đã thế càng lớn lại càng đẹp hơn.

Trong suy nghĩ của Minh Đại Xuyên thì sinh nhật mười tám tuổi của con gái là một ngày rất quan trọng, Giang Song Lý thì lại am hiểu việc đối nhân xử thế, sau khi mở tiệc chiêu đãi các bạn cùng phòng của Minh Nguyệt xong, cô lại tổ chức một bữa nữa vào buổi tối, mời Mạnh Bồng Bồng, Bạch Dương và Chu Tự Hằng đến tham dự.

Chu Tự Hằng đến rất sớm, hoặc có thể nói là hôm nay cậu gần như chỉ ngồi chờ ở nhà hàng, vì tiệc sinh nhật được đặt ở một nhà hàng thuộc quản lý của tập đoàn Thịnh Quang của Chu Xung. Chu Tự Hằng một mặt thì mong đợi vào sinh nhật 18 tuổi của Minh Nguyệt, mặt khác lại căng thẳng khi sắp phải gặp bố vợ.

Có thể vì cậu đã từng làm mấy chuyện không đứng đắn với Minh Nguyệt, nên lúc thấy Minh Đại Xuyên cậu bỗng cảm thấy hơi chột dạ, chỉ cần nghĩ đến gương mặt và giọng nói lạnh lùng của bố vợ là cậu đã toát mồ hôi hột rồi. Mang theo tâm trạng đó, nên hôm nay biểu hiện của Chu Tự Hằng rất khiêm tốn, thái độ cực kì dè dặt hoảng sợ, không dám động tay động chân với Minh Nguyệt.

Nếu đem so sánh thì thái độ của Minh Đại Xuyên đối với Mạnh Bồng Bồng và Bạch Dương tốt hơn nhiều so với Chu Tự Hằng.

Hôm nay Mạnh Bồng Bồng tự tay làm cho Minh Nguyệt một cái bánh ngọt, để cho Bạch Dương cầm.

Minh Nguyệt nhạy cảm phát hiện ra chút gì đó bất thường.

Sau một kì nghỉ hè, Mạnh Bồng Bồng lại nuôi tóc dài, chất tóc của cô chắc khỏe, đen nhánh lại bóng mượt, mái tóc ngắn ngang tai khiến cho cô trông có vẻ lạnh lùng, nhưng khi để tóc dài chạm vai, đuôi tóc hơi xoắn, nhìn cô trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Về nguyên nhân cô thay đổi, Minh Nguyệt không hỏi.

Chu Tự Hằng thì lại thẳng thắn hơn, cậu ôm vai bá cổ Bạch Dương tra hỏi, bộc lộ khí chất đại ca, cậu em Bạch Dương lập tức tự giác khai báo, miệng ngượng ngùng cười, nhưng cũng rất vui sướng, nói với Chu Tự Hằng: “Đại ca, em với Mạnh Bồng Bồng đang yêu nhau.”

Bạch Dương sờ đầu, cậu đen đi rất nhiều so với trước, làn da biến thành màu lúa mạch khỏe khoắn, thân thể cũng cường tráng, đáng về không còn nhút nhát rụt đầu rụt cổ như xưa nữa, trông nam tính và mạnh mẽ lắm rồi.

Nghĩ đến là một chuyện, nhưng nghe chính miệng Bạch Dương thừa nhận lại là một chuyện khác.

Chu Tự Hằng giờ ngón cái với Bạch Dương tỏ vẻ tán thưởng, lại vỗ lưng Bạch Dương động viên: “Cố gắng đưa được Mạnh Bồng Bồng về nhà nhé.”

Chu Tự Hằng là người luôn kiên định với châm ngôn “Người nào không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương thì đều là kẻ không ra gì”, cậu nói với Bạch Dương, nhưng cũng là tự nói với mình, mong muốn sớm đưa được Minh Nguyệt về chung một nhà.

Cậu mỉm cười với Minh Nguyệt, Minh Nguyệt cũng bắt gặp nụ cười của cậu, lập tức ngọt ngào cười lại.

Chu Tự Hằng có thiết kế một trang web để tặng cho Minh Nguyệt, khi truy cập, trên màn hình sẽ hiện lên hình ảnh mưa trái tim và mưa ánh trăng, cuối

cùng xuất hiện dòng chữ “anh yêu em” bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau.sự lãng mạn của Chu Tự Hằng khiến cho Minh Nguyệt vô cùng cảm động, cứ ngấm mải mà không thấy chán.

“Em có mong ước gì trong ngày sinh nhật không?” Chu Tự Hằng hỏi nhỏ.

Vẫn chưa đến lúc thổi nến, Minh Nguyệt rất thoải mái nói cho cậu biết: “Em mong rằng anh có thể thuận lợi vượt qua vòng sơ tuyển để thi đấu giải ACM.” Mặt cô ửng hồng, ngón tay túm lấy làn váy.

Minh Nguyệt chỉ toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Chu Tự Hằng, tâm nguyện quý giá trong ngày sinh nhật cũng dành tặng cho cậu.

Nhưng Chu Tự Hằng lại gạt bỏ ngay: “Cái đó em không cần ước.”

không cần sao? Minh Nguyệt giật mình sững sốt, ngơ ngác nhìn Chu Tự Hằng, bộ dạng có phần tủi thân.

Chu Tự Hằng vuốt ve cặp lông mày đang nhăn lại của Minh Nguyệt, ghé vào tai cô nói: “anh mong rằng em sẽ ước là, sớm ngày được gả cho Chu Tự Hằng, người đã yêu em từ lâu lắm rồi.”

Cậu cắn nhẹ vành tai cô, bởi vì quá vui sướng mà cười ra tiếng: “Em ước điều đó nhé, có được không?”

Cậu cực kì vô si và mặt dày, nhưng vì suy nghĩ của cậu cũng giống với Minh Nguyệt, nên cô gật mạnh đầu đồng ý: “Được ạ.”

Trong nhà hàng, tiếng đàn dương cầm không ngừng lặp lại ca khúc chúc mừng sinh nhật, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý bắt đầu mở hộp bánh gato ra.

Sau khi thổi tắt nến, Minh Nguyệt nhắm mắt lại, thành tâm ước nguyện, ước xong thì cực kì xấu hổ, cảm thấy tuy mình mới chỉ là một cô gái 18 tuổi thôi, nhưng đã muốn được lấy chồng sớm rồi.

Dưới gầm bàn, Chu Tự Hằng nhẹ nhàng nắm tay Minh Nguyệt.

Hành động này đã bị Minh Đại Xuyên nhìn thấy.

Cho nên sau khi kết thúc bữa tiệc sinh nhật, Minh Đại Xuyên gọi Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt vào nói chuyện riêng.

“Hôm nay con 18 tuổi, bố có món quà muốn tặng cho con.” Minh Đại Xuyên nói xong liền rút một phong thư từ túi áo vest ra.

Chiếc phong bì màu nâu, chỗ người nhận có ghi tên Minh Nguyệt, người gửi là Minh Đại Xuyên.

Nhiều năm trước, Minh Nguyệt cũng từng nhận được một bức thư giống như vậy, lúc này đây, Minh Đại Xuyên lại tiếp tục đưa cho cô bức thư thứ hai.

“Khi con tròn 18 tuổi, bố có rất nhiều lời muốn nói với con, nhưng cuối cùng bố quyết định đưa cho con thứ này.” Minh Đại Xuyên vuốt mái tóc dài của con gái, nói luôn trước mặt Chu Tự Hằng.

Minh Nguyệt quan sát sắc mặt bố một lúc rồi mới cẩn thận mở phong bì ra.

Bên trong không có giấy viết thư, mà là một món đồ rất nhẹ.

một cái thẻ ngân hàng và một hộp bao cao su.

Bầu không khí trong phòng bỗng chốc trở nên ngưng đọng, ánh đèn sáng rực chiếu vào hai món đồ, khiến Minh Nguyệt cảm thấy như đang cầm một thứ nặng ngàn cân, ngón tay khẽ run lên.

Chu Tự Hằng ngồi trên ghế salon mềm mại, nhưng toàn thân lại cứng ngắc, cậu có thể cảm nhận được ánh mắt nghiêm nghị của Minh Đại Xuyên vừa mới quét qua cậu, Minh Đại Xuyên cố ý gọi cả cậu vào đây, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Con đã 18 tuổi, bắt đầu phải tự bước đi trên con đường của mình, trên đường con sẽ gặp rất nhiều chuyện, mà bố thì lại không thể kịp thời ở bên quan tâm và bảo vệ con được.Bố đã suy nghĩ rất lâu, cũng có rất nhiều việc muốn dặn dò, nhưng bố cảm thấy có hai việc là quan trọng nhất.”

Minh Đại Xuyên dịu dàng nhìn con gái, nhẹ nhàng nắm tay con, để cho Minh Nguyệt cảm chắc cái thẻ ngân hàng và hộp bao cao su trong lòng bàn tay.

“Bức thư thứ hai bố gửi con, là muốn dạy cho con biết một điều, đó là con phải luôn giữ được lòng tự trọng, biết yêu thương và trân trọng bản thân mình.”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89

Minh Đại Xuyên tuổi đã hơn bốn mươi, cũng giống Chu Xung, là điển hình cho kiểu người gây dựng sự nghiệp với hai bàn tay trắng. Nhưng khác là Chu Xung không được ăn học đàng hoàng, chỉ dựa vào sự may mắn và can đảm của mình để xông pha thương trường, còn Minh Đại Xuyên thì là dân trí thức, đã từng ra nước ngoài học, dùng chính thực lực của bản thân, cố gắng từng ngày để đi tới thành công.

Hai mươi năm trước công ty thiết kế Minh Thị vẫn chỉ là một công ty nhỏ không mấy tiếng tăm, nhưng hai mươi năm sau, đã có vô số các sinh viên kiến trúc có mong ước được làm việc cho công ty này.

“Chú biết cháu từ khi cháu chỉ là một đứa trẻ.” Xe của Minh Đại Xuyên dừng lại trước công viên Từ Kinh, hần đột nhiên nói.

Sau khi bữa tiệc sinh nhật kết thúc, Minh Đại Xuyên đưa Chu Tự Hằng về trường.

Suốt quá trình, cả hai đều không nói với nhau câu nào.

Bố Minh Nguyệt nói một câu với ý tứ sâu xa phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, Chu Tự Hằng nghe thấy trong lòng kêu lộp bộp, như có một tảng đá lớn mắc ở cổ họng, cảm nhận được sự áp lực chưa từng có, cho nên cậu liền lặng lẽ hít sâu một hơi, ngồi thẳng người, bày ra dáng vẻ chú ý lắng nghe, khiêm tốn tiếp nhận lời dạy bảo.

“Lúc chú và dì Giang của cháu chuyển đến ở đối diện nhà cháu, lúc đó cháu mới một tuổi chín tháng.” Minh Đại Xuyên khẽ quay đầu đi, không nhanh không chậm nói.

hần giờ tay lên mình họa, nói tiếp: “Mới chỉ cao từng này thôi, nhìn như củ cải đỏ vậy, tính cách lại ương bướng, rõ ràng có thể nói nhưng lại không chịu nói, cả ngày làm người ta phải đoán xem là thẳng bé này đang nghĩ cái gì, trong khu có nhiều hộ gia đình hay đến trên chóc cháu, và cháu thì chưa bao giờ thôi tỏ thái độ khó chịu với bọn họ.”

Minh Đại Xuyên hồ hững liếc nhìn Chu Tự Hằng đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế xe: “Khi ấy chú đã nghĩ, lớn lên cháu nhất định sẽ là một người rất mạnh mẽ và bá đạo.”

Vì chuyện quá lâu rồi nên Chu Tự Hằng không có chút ấn tượng nào hết, nhưng nghe Minh Đại Xuyên nói vậy, toàn thân cậu lại không khỏi căng cứng.

Điều hòa không ngừng phả hơi lạnh, hệ thống tuần hoàn làm cho nhiệt độ bên trong xe rất dễ chịu.

Nhưng Chu Tự Hằng lại bắt đầu toát mồ hôi, lưng áo sơ mi đã hơi ướt, vì không muốn làm ướt ghế nên cậu cố gắng ngồi thẳng người lên, cố giữ bình tĩnh đáp chuyện: “Đúng là cháu đã từng rất bướng bỉnh không hiểu chuyện, làm cho người khác phải bận tâm.”

Cậu không hề có ý kiếm cớ để biện minh, mà thành thật nhìn thẳng vào quá khứ của mình.

Đôi mắt vừa sáng vừa kiên định vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Minh Đại Xuyên.

Minh Đại Xuyên yên lặng một lúc rồi cười nhạt: “Nhưng sự thật đã chứng minh là chú sai rồi.”

Ánh mắt của Chu Tự Hằng vẫn không hề mấy may dao động.

“Lúc cháu và Tiểu Nguyệt Lượng mới yêu nhau, chú đã đưa cho con bé một bức thư.” Minh Đại Xuyên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước, nơi để bức ảnh chụp một nhà ba người, Minh Nguyệt đứng đằng sau ôm cổ hần và Giang Song Lý, miệng nở nụ cười rất tươi.

“Chú nói với con bé rằng trên đời có rất nhiều loại người, có người đầu óc nông cạn, có người chỉ biết tô vàng nạm ngọc bên ngoài, còn bên trong lại thói nát. Có một ngày, con sẽ gặp được một người mà con cảm thấy rằng người đó tựa như cầu vồng rực rỡ, sau khi con gặp được rồi, con sẽ cảm thấy những người khác chỉ như mây trôi mà thôi.” Minh Đại Xuyên gỡ nhẹ lên tay lái, thở dài một hơi, “Nhưng thật ra thì chú muốn khuyên con bé rằng, không nên vì một áng mây trôi, mà bỏ qua cầu vồng.”

Chu Tự Hằng ngẩn người.

Dáng vẻ của cậu lọt vào mắt Minh Đại Xuyên, hần mỉm cười, nói: “Mắt nhìn người của con gái chú đúng là tốt hơn chú nhiều.”

hần dùng phương thức như vậy để khen ngợi Chu Tự Hằng, khiến cho cậu bất ngờ đến sững sờ cả người.

Minh Đại Xuyên từ trước đến nay luôn coi con gái như trân bảo, luôn cho rằng Chu Tự Hằng có ý đồ xấu với con gái hần, cho nên chưa bao giờ hần tỏ thái độ ôn hòa với cậu, lúc cho con đi du lịch cũng phải đề phòng xem xét rất cẩn thận.

Chu Tự Hằng đáp lại hần bằng một nụ cười khiêm nhường.

Ba phần vui sướng, hai phần đứng đắn, năm phần kính trọng, thái độ này của Chu Tự Hằng làm cho Minh Đại Xuyên rất hài lòng, đây đúng là hình mẫu của một chàng trai đang trong giai đoạn dần trở nên thành thực, biết gánh vác trách nhiệm rồi.

“Hôm nay chú đã đưa cho Minh Nguyệt bức thư thứ hai rồi, bây giờ chú cũng có một thứ muốn tặng cháu.” Minh Đại Xuyên mở ngăn kéo lấy ra một cái

phong bì nữa.

Chu Tự Hằng thuận theo ánh mắt của Minh Đại Xuyên, nhận lấy rồi mở phong bì ra.

Bên trong cũng là một cái thẻ ngân hàng và một hộp bao cao su.

Trong bóng đêm, Chu Tự Hằng nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, trong lòng cực kì căng thẳng, miệng đắng lưỡi khô, không kim được mà nuốt nước bọt một cái, lòng bàn tay cũng rịn mồ hôi.

“Chú...”

“Cháu lớn hơn Minh Nguyệt hai tuổi, không cần chú nói thì chắc cháu cũng hiểu.” Minh Đại Xuyên chân thành nói, “Minh Nguyệt rất thích cháu, chú biết, hơn nữa cũng nhìn ra được là cháu đối với nó cũng rất nghiêm túc.”

“Chú mong rằng cháu sẽ học được cách gánh vác trách nhiệm, cả về cuộc sống lẫn sinh mạng.”

Cái thẻ ngân hàng chính là cuộc sống, còn hộp bao cao su, là sinh mạng.

Lúc Minh Đại Xuyên đưa cho Minh Nguyệt hai món đồ này, Chu Tự Hằng đã cảm thấy là mình đang bị cảnh cáo, nhưng lúc này hai món đồ giống y như thể lại được đặt vào tay cậu, Chu Tự Hằng biết, đây coi như là một sự cho phép.

“Tất nhiên là bây giờ cháu vẫn chưa đủ năng lực để gánh vác cuộc sống.” Minh Đại Xuyên nhẹ nhàng nói.

Chu Tự Hằng rũ mắt xuống, cặp lông mi dài không nhúc nhích dưới ánh đèn, ngón tay vuốt ve phần chữ nổi trên tấm thẻ ngân hàng.

Cậu yên lặng rất lâu, như thể đang rơi vào trầm tư.

một lúc sau, cậu hỏi: “Trong này có bao nhiêu tiền ạ?”

“50 vạn.” Minh Đại Xuyên đáp, dựa người vào ghế, dùng thái độ thương lượng để nói, “Trước khi hai đứa kết hôn, mọi khoản chi phí mà cháu trả cho Minh Nguyệt, chú muốn mình sẽ là người gánh chịu chứ không phải là bố cháu.”

hắn nói một cách rất thẳng thắn, hơn nữa hiển nhiên là đã trải qua nhiều lần suy nghĩ và chuẩn bị.

Ánh đèn mờ chiếu lên gương mặt Minh Đại Xuyên.

Minh Đại Xuyên đã từng đi du học, tiếp thu nền văn hóa Âu châu, nhưng tính tình thì vẫn rất bảo thủ và cẩn thận, mà điều này còn được hắn vận dụng cả trong sự nghiệp lẫn cuộc sống, trên phương diện giáo dục con cái thì hắn và Chu Xung hoàn toàn trái ngược nhau.

Chu Tự Hằng đã từng đọc một bài trên báo tài chính và kinh tế mà giới truyền thông viết về Minh Đại Xuyên, bài báo ca ngợi hắn là một thương nhân có học thức, phong thái nhã nhặn lịch sự nhưng dám nghĩ dám làm, hơn nữa còn rất yêu thương vợ và con gái, là một người đàn ông tốt đáng để dựa vào.

Dây an toàn trên ghế lái đã được tháo ra, nhưng Minh Đại Xuyên vẫn ngồi rất ngay ngắn, gương mặt tuấn tú và đôi mắt đào hoa, nhưng vì dáng vẻ nghiêm túc và thành thực nên nhìn không giống những người phong lưu đa tình. Minh Nguyệt có vẻ ngoài giống bố đến sáu phần, còn tính cách thì gần như là giống hệt.

Chu Tự Hằng không lên tiếng, dùng thái độ trịnh trọng cất cái thẻ ngân hàng và hộp bao cao su vào túi quần.

Cuối cùng cậu lễ phép cảm ơn Minh Đại Xuyên rồi đi vào kí túc xá, dáng vẻ rất bình tĩnh, thần sắc giống y như ngày thường.

Sầm Gia Niên thì lại vô cùng kích động, thấy Chu Tự Hằng về phòng, con người cậu bắt đầu quay tròn không ngừng, do dự một lát, cuối cùng không nhịn nổi nữa phải ghé vào hỏi: “Hằng ca, ai đưa anh về đây?”

“Bố của Minh Nguyệt.” Chu Tự Hằng không biết là cậu ta đang hiểu kỳ, nhưng cậu cũng không muốn giấu diếm.

“anh gặp phụ huynh của Minh Nguyệt rồi cơ á?!” Sầm Gia Niên tròn tròn mắt, trong giọng nói tràn đầy sự ngạc nhiên, “anh ra mắt phụ huynh nhà người ta, người ta còn chờ anh về trường nữa?” Sầm Gia Niên thật sự rất kích động, cứ đi vòng quanh phòng không dừng được.

“Ừ.” Chu Tự Hằng hồ hững đáp.

Ra mắt từ bé rồi cơ. một nửa câu sau này, Chu Tự Hằng không có nói ra.

Nhưng chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ khiến cho Sầm Gia Niên kinh sợ há to mồm, một lúc lâu sau mới tìm lại được hồn phách, tay đập mạnh vào bàn một cái, nói: “Bố Minh Nguyệt lái Porsche đây, trời đất ơi, Hằng ca, Minh Nguyệt đâu phải chỉ là hoa khôi thôi đâu, người ta hội tụ đủ cả ba yếu tố bạch phú mỹ, là một thiên kim đại tiểu thư chân chính đó!!!”

(Editor: Thuật ngữ đối xứng với "cao phú soái" là "bạch phú mỹ" (白富美 báì fù měi) để chỉ mấy nàng thiên kim tiểu thư hoặc nữ đại gia vừa giàu có, vừa thông minh trí thức, lại trắng trẻo xinh đẹp.)

Sầm Gia Niên là một chàng trai có tính tình ngay thẳng, cậu cho rằng quen biết bạn gái là chuyện hiển nhiên, nhưng để đến mức đi gặp phụ huynh của người ta thì lại là việc lớn rồi. Thế mà hôm nay bố Minh Nguyệt không chỉ gặp Chu Tự Hằng mà còn lái xe đưa cậu ấy về trường nữa, khẳng định là ông ấy rất hài lòng với cậu bạn trai của con gái mình.

Nghĩ vậy, trong lòng Sầm Gia Niên lập tức bùng bùng nhiệt huyết, một lần nữa vỗ mạnh bàn để kìm hãm lại sự hưng phấn, lòng bàn tay cũng vì thế mà tê rần.

Tiếng đập rầm rầm vang lên khiến cho Tiết Nguyên Câu phải tháo tai nghe xuống, Chung Thần thì ló đầu ra hỏi: “Bố của chị dâu lái Porsche thì có liên quan gì đến Hằng ca chứ?”

Sầm Gia Niên biết Chung Thần tuổi còn nhỏ nên không hiểu nhân tình thế thái, lập tức lên tiếng giải thích: “Bạn gái của Hằng ca là bạch phú mỹ, điều này có nghĩa là Hằng ca có thể bỏ đi hai mươi năm phần đầu rồi.”

Càng nghĩ thì cậu lại càng không nhận được mà nhìn Chu Tự Hằng, một mặt thì tặc lưỡi khen ngợi, một mặt lại phục Chu Tự Hằng sát đất.

Chu Tự Hằng không nhận ra ánh mắt của Sầm Gia Niên và Chung Thần, tay của cậu vẫn đút trong túi quần, sờ vào cái thẻ ngân hàng mỏng manh nhưng cứng chắc.

trên bàn của cậu có để một bộ sách của học kì một với đủ các màu sắc, bên cạnh là mấy cuốn sách tham khảo mà Minh Nguyệt mua, trên mỗi trang bìa đều có viết tên của cậu, là nét chữ của Minh Nguyệt.

[Trước khi hai đứa kết hôn, mọi khoản chi phí mà cậu trả cho Minh Nguyệt, tôi muốn mình sẽ là người gánh chịu chứ không phải là bố cậu.]

hiện giờ cậu vẫn chưa tự chủ được về kinh tế, cho nên lần nào đi chơi với Minh Nguyệt cũng phải dùng tiền của Chu Xung.

Những lời này của Minh Đại Xuyên là để tỏ ý muốn bảo vệ chăm lo cho con gái, nhưng ngoài ý muốn lại khiến cho cậu tỉnh táo lại khỏi cơn mê.

Nghĩ lại hồi tháng bảy, tháng tám và tháng chín, ngày nào cậu cũng đắm chìm trong việc thư giãn sau kì thi, không còn áp lực thi đại học, không còn phải quyết tâm chứng tỏ bản thân, không còn có nhu cầu muốn trưởng thành thật nhanh nữa.

Cậu bắt đầu lười biếng, cũng bởi vì đã đạt được thành tích xuất sắc nên có phần kiêu ngạo chủ quan, cứ thế đắm chìm vào thứ cảm xúc ấy.

Vậy cậu có còn đang cố gắng không? Có chứ, nhưng vẫn chưa đủ.

Cậu chưa có gì trong tay cả, thế mà lại cứ đi mơ mộng về một tương lai tốt đẹp, trong khi vẫn giậm chân tại chỗ, không có hành động gì thiết thực, chỉ tự lừa mình dối người.

Chu Tự Hằng mở một quyển sách tham khảo ra, ngón tay mon trón lên dòng chữ Minh Nguyệt viết, chữ của cô rất đẹp, nhìn chữ cũng như gặp được người, hơn nữa cậu còn có thể thông qua mấy chữ này mà nhìn ra được sự kì vọng và khích lệ của Minh Nguyệt dành cho mình.

Vì đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, nên nét mặt cậu rất bình thản, điều này khiến cho Sầm Gia Niên phải âm thầm than thở.

“Chị dâu đúng là bạch phú mỹ điển hình.” Vừa ngoan ngoãn hiểu chuyện, lại xinh đẹp đáng yêu, khiến cho Sầm Gia Niên độc thân 18 năm nghĩ đến mà thờ dài một cái, “Hằng ca, anh may mắn thật đấy.”

Chu Tự Hằng chỉ cười nhẹ một cái, không lên tiếng phản bác.

“Cho nên tôi càng phải nỗ lực nhiều hơn nữa mới được.” Cậu nắm chặt chiếc thẻ ngân hàng trong tay, nói với Sầm Gia Niên, nhưng cũng giống như đang tự nói với chính mình vậy.

Cuối tháng chín, Bắc Kinh rơi vào những ngày mưa liên miên, mà có cả những cơn mưa không nhìn thấy được, tưới mát thế giới của Chu Tự Hằng, vạn vật đều đang đâm chồi nảy lộc, gột sạch bụi bặm trong trái tim cậu.

Thời gian tàn khốc một lần nữa thúc giục cậu phải nhanh chóng đẩy thuyền đi tới một nơi xa hơn, bên trên là bầu trời bao la, xung quanh là phong cảnh hùng vĩ.

Cuối tháng mười, khi tiết trời bắt đầu trở lạnh, Chu Tự Hằng chính thức vượt qua được vòng sơ tuyển để trở thành thành viên của đội tuyển tập huấn đi thi đấu giải ACM.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Vận dụng tối đa các chức năng của máy vi tính để thể hiện năng lực phân tích và giải quyết các vấn đề của các thí sinh, đó luôn là tôn chỉ quan trọng của cuộc thi thiết kế lập trình dành cho sinh viên đại học trên toàn thế giới ACM. Cuộc thi chú trọng vào sự sáng tạo đổi mới trong ý tưởng, năng lực tư duy logic, khả năng ứng dụng thực tế và sự đoàn kết của toàn đội.

Cuộc thi năm ngoái đã hội tụ rất nhiều tinh anh đến từ khắp các châu lục trên thế giới, họ là những “ngôi sao hy vọng” cho ngành công nghệ thông tin.

Thứ hạng cao nhất giống như một chiếc vương miện đỉnh kim cương lấp lánh chói mắt, làm cho rất nhiều người khao khát có được.

Mà muốn mang được vương miện, nhất định phải trải qua gian khó.

Chu Tự Hằng vừa mới đẩy cửa phòng tập huấn ACM ra là đã thấm thía ngay được hàm nghĩa của những lời này.

“Làm được 1000 đề khó tương đương với vị trí quán quân châu Á, cũng đồng nghĩa với việc nhận được tư cách tiến vào cuộc thi chung kết thế giới.” Đội trưởng là đàn anh sinh viên năm tư nói ngắn gọn cho Chu Tự Hằng biết.

Kia thực sự là một con số làm kinh động lòng người, làm được 1000 đề, nghĩa là bạn đã gõ được hàng vạn số liệu lập trình, nắm giữ vô số các phép tính, cũng đồng thời là những buổi tối thức trắng đêm.

“Vậy anh đã làm được bao nhiêu đề rồi ạ?” Chu Tự Hằng hỏi.

Năm nay, đội tuyển thu nhận thêm năm đội viên để thay thế cho những sinh viên đã tốt nghiệp, trong số đó là Chu Tự Hằng là người có ít kinh nghiệm nhất, nghe cậu hỏi, đội trưởng đáp lại rất nhanh: “Hai nghìn đề, anh đã có hai huy chương vàng khu vực châu Á và một huy chương đồng hội học năm nhất.”

Đội trưởng cười một chút rồi có phần tiếc nuối nói: “Vốn còn muốn xông pha thêm nữa, nhưng sang năm là anh phải rời khỏi Thanh Hoa rồi.” Cho nên anh không thể tiếp tục đại diện cho trường đi tham gia thi đấu nữa, tất cả quãng thời gian huấn luyện gian khổ trong trường sẽ đổi lại cho anh những kết quả không hề nhỏ.

Từ năm nhất đến năm tư, người đội trưởng này đã dùng hết bốn năm hoặc thậm chí là lâu hơn nữa để làm hai nghìn đề khác nhau.

Chu Tự Hằng theo bản năng nhìn xuống các ngón tay của anh ta, thấy ngay được những vết chai màu vàng nhạt rất dày.

Gánh nặng đường xa.

Chu Tự Hằng trầm nghĩ trong lòng như vậy.

“Quy tắc của cuộc thi ACM là ba người một nhóm, mỗi nhóm chỉ có một máy vi tính.” Điều này Chu Tự Hằng đã nhớ kỹ, nhưng đội trưởng vẫn nói lại một lần, “Trong thời gian giới hạn phải hoàn thành được mười bài, cho nên việc phân công nhiệm vụ và phối hợp đoàn kết là cực kì quan trọng.”

Chu Tự Hằng rất đồng ý, cậu nghiêm túc gật đầu, đáp: “Vậy chúng ta sẽ tự chia nhóm hay là để giáo viên hướng dẫn sắp xếp ạ?”

Cậu cực kì thông minh, nắm bắt ngay được điểm mấu chốt của vấn đề, đội trưởng đang dẫn cậu đi thăm quan khu vực luyện tập, nghe vậy liền tặng cho cậu một ánh mắt tán dương: “Tự do chia nhóm, nhưng có thể giáo viên hướng dẫn sẽ đưa ra ý kiến, nhưng mà cậu em này, nếu không có gì thay đổi thì đồng đội của em đã được xác định rồi.”

Phòng luyện tập được thiết kế khá đơn giản, trên mỗi bàn là một cái máy tính màu đen, trong phòng chỉ toàn là tiếng gõ bàn phím lạch cạch. Bây giờ đã là tuần cuối tháng mười nên phải bật điều hòa ấm, các thành viên trong đội tuyển hầu như còn vác theo cả chăn đến nữa.

“Tháng mười hai là thi đấu khu vực châu Á rồi, trong nhóm có một người đã đề cử em với thầy hướng dẫn đấy.” Đội trưởng nhảy qua một cái đệm chăn, bên trong có một người đang ngủ, tiếng ngáy to như sấm.

Chu Tự Hằng cũng cẩn thận nhìn xuống dưới đất để không giẫm phải ai.

Vì không muốn Chu Tự Hằng cảm thấy bị ép buộc khi không được chọn nhóm, đội trưởng lại kiên nhẫn giới thiệu: “Người đó cũng cùng khoa với em, tuy chỉ hơn em một khóa nhưng lại có kĩ năng cực kì nổi trội, trong số bọn anh có rất nhiều người muốn được cùng đội với cậu ta, nhưng cậu ta đã từ chối hết.”

Đội trưởng nhìn Chu Tự Hằng, thấy cậu không tỏ thái độ gì thì trong lòng lại cho là Chu Tự Hằng đang cố giữ bình tĩnh, lại cố gắng nói thêm: “Mặc dù trong cuộc thi ACM, chỉ cần em quyết tâm cố gắng bằng bất cứ giá nào thì nhất định sẽ được đền đáp xứng đáng bằng vị trí thứ nhất, nhưng thật ra cũng không đúng hoàn toàn, muốn giành được huy chương vàng thì yếu tố lớn nhất vẫn là phải có IQ cao.”

Nguy là nỗ lực không bằng thực lực.

“Vậy tháng mười hai năm nay em sẽ cùng anh ấy tham gia cuộc thi khu vực châu Á sao ạ?” Chu Tự Hằng luôn nghĩ xa chứ không vướng bận chuyện trước mắt.

Tính từ bây giờ thì cuộc thi khu vực châu Á chỉ còn gần hai tháng nữa là đến rồi.

Đội trưởng cảm thấy cậu em này có suy nghĩ rất nhanh nhạy, nhất thời sững sờ không nói được gì.

“Nếu như cậu bằng lòng,” Trần Tu Tề đang ngồi trước máy tính của mình thì bất ngờ đứng lên, rất rõ ràng, anh chính là đồng đội sắp tới của Chu Tự Hằng, để tỏ phép lịch sự, Trần Tu Tề còn rất chân thành đưa tay ra.

Khác với dáng vẻ phóng khoáng bên ngoài, bàn học của Trần Tu Tề rất gọn gàng sạch sẽ, sách vở được xếp theo thứ tự lớn nhỏ và màu sắc, thậm chí cả mấy tờ giấy nhớ ghi công thức cũng được viết rất cẩn thận, bên góc phải bàn còn đặt một chậu cây nhỏ rất xinh xắn.

Trần Tu Tề lúc nào cũng đẹp đẽ như ánh mặt trời, lúc cười lên sẽ để lộ hàm răng trắng đều, nhìn cực kì hiền lành.

Bàn tay của anh giờ ra giữa không trung, vài giây sau, Chu Tự Hằng đưa tay ra bắt: “Mong được anh chỉ bảo nhiều hơn.”

“Cùng nhau tiến bộ.” Trần Tu Tề khách sáo nói, nhưng hành động thì rất thực tế, dọn dẹp bàn máy tính bên cạnh để cho Chu Tự Hằng dùng.

Đội trưởng thấy hai người hòa hợp và làm quen nhau rất nhanh thì cực kì vui vẻ, như vậy thì có thể rút ngắn được thời gian tìm hiểu rồi, giờ chỉ cần Trần Tu Tề tìm nốt được một thành viên cuối cùng nữa là có thể trực tiếp tiến vào giai đoạn huấn luyện luôn.

“Trường đại học giao thông Thượng Hải chính là đối thủ của chúng ta, đội của bọn họ ngày nào cũng tập luyện ít nhất là tám tiếng, cho nên chúng ta không thể thua kém bọn họ được.” Đội trưởng nói với Chu Tự Hằng, “Thời gian chuẩn bị cho cuộc thi chỉ còn hai tháng, khoảng thời gian này chúng ta sẽ rất vất vả đấy.”

“Nhất định là phải thức đêm để luyện tập.” Chu Tự Hằng nói thẳng ra luôn, mắt lại liếc nhìn xuống dưới, có rất nhiều đàn anh mệt quá nên trải chăn đệm xuống đất rồi nằm ngủ một giấc luôn.

Bị Chu Tự Hằng nói ra được suy nghĩ, đội trưởng liền ngượng ngùng cười gượng, tay giải đầu, bỗng nhớ ra một vấn đề nên hỏi: “Đúng rồi, em có bạn gái chưa? Nếu có thì e là đợt này sẽ không có nhiều thời gian để ở bên người ta rồi.”

Khác với dáng vẻ hào sảng của đội trưởng, hôm nay Chu Tự Hằng mặc một cái áo jacket màu đen, vì trong phòng khá ấm nên cậu kéo khóa áo xuống, để lộ cái áo phông cotton trắng bên trong, chân dài vai rộng, không chỉ có tướng mạo đẹp mà vóc dáng cũng không thua gì người mẫu.

Sau khi Trần Tu Tề gia nhập, giá trị nhan sắc của toàn đội lập tức được tăng lên, giờ lại thêm cả Chu Tự Hằng nữa...

Đội trưởng trầm nghĩ, giá trị nhan sắc của đội lại tăng mạnh rồi.

Vì thế mà ánh mắt của đội trưởng nhìn Chu Tự Hằng lại càng thêm phần yêu mến hơn.

Lời của đội trưởng làm trong đầu Chu Tự Hằng lập tức hiện ra gương mặt của Minh Nguyệt, nhất thời không thể trả lời ngay được.

Trần Tu Tề nói hộ Chu Tự Hằng: “Cậu ấy có bạn gái rồi, hai người yêu nhau lắm.”

Ngữ điệu của Trần Tu Tề không hề có một chút ghen tị, ngược lại còn cực kì bình thản, cảm giác thân thiết như một người bạn thân.

Chu Tự Hằng liếc nhìn Trần Tu Tề, xong lại gật đầu nói với đội trưởng: “Em ấy rất ngoan.” Minh Nguyệt là một cô gái rất hiểu lòng người, không bao giờ giận dỗi vô cớ, cũng không có tính gây sự, càng không có chuyện bảm đấm người yêu mọi nơi mọi lúc, nhưng cũng chính vì thế nên Chu Tự Hằng mới cảm thấy áy náy.

[Em ấy rất ngoan.]

Nhìn bộ dạng yêu thương khen ngợi bạn gái của đàn em, người đội trưởng ngày ngày khổ luyện với cuộc thi ACM, đến nay vẫn còn độc thân cảm thấy cực kì tổn thương, vạn phần bi phẫn, lập tức ôm mặt rời đi.

Chu Tự Hằng không biết suy nghĩ của đội trưởng, cậu điều chỉnh lại trạng thái, bắt đầu tiến vào thời khắc tập luyện cho cuộc thi ACM.

Đúng như lời đội trưởng nói, Trần Tu Tề thật sự có năng lực nổi trội, có một người đồng đội như vậy, chỉ sau một thời gian ngắn, Chu Tự Hằng đã nhanh chóng nắm giữ được một chút bí quyết làm bài, hơn nữa còn ngày càng thuần thục hơn.

Cậu lại một lần nữa vui đầu trong biển đề thi, một lần nữa thức đêm học bài đến tờ mờ sáng, mỗi một ngày mới là một thử thách mới.

Khi biết được tình trạng hiện tại của Chu Tự Hằng, là một người bạn gái hiểu chuyện, Minh Nguyệt không những không gây sự oán trách vô cớ mà còn cực kì quan tâm động viên Chu Tự Hằng cố gắng, cứ hai ba ngày là cô lại chạy đến trường cậu, sợ cậu không ăn cơm đúng giờ nên mang cả cơm trưa lẫn cơm tối đến cho cậu ăn.

Đầu tháng mười hai, Bắc Kinh bước vào một mùa đông giá lạnh, lá đỏ ào ạt rơi xuống, những tầng mây kết lại thành một lớp dày, bao phủ hơn trăm dặm, là điềm báo cho một trận tuyết lớn sắp đến.

“Bạch Dương đã đan cho Mạnh Bồng Bồng một cái áo len đấy.” Minh Nguyệt từ bên ngoài gió lạnh thấu xương tiến vào trong thư viện ấm áp, còn chưa cởi áo khoác thì đã vội vàng lấy một cái khăn quàng cổ màu đen trắng từ trong cặp ra, thái độ như đang cầm một thứ rất quý giá.

Chiếc khăn len với những mũi đan rất chặt tay cùng hoa văn xinh xắn nhưng lại không hề nữ tính, có khả năng giữ ấm rất tốt.

Trong thư viện không ngừng có những sinh viên đi qua đi lại, ai cũng dùng ánh mắt ngưỡng mộ để nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng vừa lo ù ảm tay cho Minh Nguyệt, vừa không kìm được mà khẽ nhẹ chớp mũi cô: “Cho nên em cũng đan cho anh một cái khăn hả?”

Cậu không thể nào mà tưởng tượng ra được hình ảnh Bạch Dương cao gầy mét chín, vóc người rắn chắc, ở trường công an học võ bắn súng, thế mà lại có thể đan được một cái áo len, mà cũng không biết là hình dạng cái áo len sau khi đan của cậu ta trông như thế nào nữa, cậu chỉ biết là thành quả của Minh Nguyệt cực kì đẹp thôi.

Minh Nguyệt hơi để lộ ra sự đắc ý, vui vẻ nói: “Mạnh Bồng Bồng khen Bạch Dương là một người con trai rất hiền lành và tốt bụng.” Sau khi nhỏ giọng nói xong, cô lại cắn môi, trong lòng có phần mong đợi, muốn Chu Tự Hằng cũng khen mình như thế.

Nhưng Chu Tự Hằng lại cố tình muốn trêu chọc cô, ù ảm tay cô xong, cậu mới ngẩng ngửa cái khăn quàng cổ một lúc lâu rồi ra vẻ vô ý hỏi: “Em đang muốn anh khen em à?” Cậu dùng một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng mà anh không muốn khen em, anh chỉ muốn cưới em thôi.”

Lời này hiển nhiên là có ý nghĩa hơn nhiều so với một câu khen ngợi thông thường, Minh Nguyệt nghe xong liền lén lút hôn Chu Tự Hằng một cái.

cô cho rằng hành động này sẽ không bị ai nhìn thấy, nhưng lại vừa vụng bị Tiết Nguyên Câu bắt gặp, cậu ta đứng sau giá sách nhìn một lúc, sau đó yên lặng rời đi.

“Cái khăn này em đan không được tốt lắm.” Minh Nguyệt nói, “Chờ khi nào anh từ Thành Đô về, em lại đan thêm cái nữa để làm quà sinh nhật tặng anh.” cô thương lượng với Chu Tự Hằng, “anh thấy thế có được không?”

Cuộc thi khu vực châu Á được tổ chức ở năm địa điểm, nhóm của Chu Tự Hằng rút thăm trúng vào Thành Đô (*thuộc tỉnh Tứ Xuyên*).

Minh Nguyệt cực kì không nở xa bạn trai, nhưng Chu Tự Hằng thì lại không đặt tâm tư vào cuộc thi, cậu chỉ nghĩ đến hình ảnh Minh Nguyệt tặng quà cho mình rồi suy nghĩ miên man: “Em tặng cho anh nhiều khăn quàng cổ như vậy, sẽ khiến cho anh cảm thấy là em đang muốn trói chặt anh lại đấy.”

Cậu vui vẻ cong môi cười, lúc này tóc của cậu đã dài ra rồi, râu cũng mọc nữa, cười lên như vậy nhìn cực kì cuốn hút.

Minh Nguyệt bị nụ cười của cậu hớp hồn, tim đập càng lúc càng nhanh, chỉ là một cái khăn quàng cổ nhưng lại để Chu Tự Hằng nghĩ sâu xa như vậy, Minh Nguyệt ngượng lắm, nhưng cô không phản bác, chỉ nói với cậu: “cô gái nào cũng đều muốn trói chặt người con trai mà mình yêu.”

Em cũng thế, muốn giữ anh ở bên mình cả đời.

Những lời này được Minh Nguyệt giấu kín dưới đáy lòng.

Chu Tự Hằng hiểu được ẩn ý của Minh Nguyệt, không khỏi vui vẻ bật cười.

Nụ cười của cậu nhìn rất đẹp, khiến cho người ta không thể rời mắt, Minh Nguyệt đành phải nói sang chuyện khác để phân tán sự chú ý: “Lần thi đấu này các anh phải đi bao lâu?”

“Ba ngày.” Chu Tự Hằng đáp, vừa cười vừa quàng khăn lên cổ, trong thư viện bật máy sưởi nên khá nóng, nhưng cậu lại quấn cái khăn dày khự, còn nhướn mày hỏi Minh Nguyệt: “Em thấy có hợp không?”

Minh Nguyệt không nhìn, lại một lần nữa đánh trống lảng: “Vậy anh có tự tin không?”

Lần này thì Chu Tự Hằng không thể cho Minh Nguyệt một đáp án chắc chắn, nếu nói là có thì dường như là hơi tự cao tự đại, vì cậu chỉ mới chính thức vào đội tập huấn được ba tháng thôi, mà nếu nói không thì chả khác nào tự làm mất đi uy phong của bản thân.

Cho nên cậu suy nghĩ một lúc rồi nói với Minh Nguyệt: “Nhóm anh có Trần Tu Tề và Chung Thần, cả hai người họ đều rất giỏi.”

Ngụ ý là cậu rất có lòng tin vào năng lực của toàn đội.

Sau khi gia nhập vào cùng nhóm với Trần Tu Tề, Chu Tự Hằng muốn mời thêm Chung Thần tham gia, trở thành thành viên thứ ba của nhóm, chỉ mới mười lăm tuổi nhưng Chung Thần đã thông thạo việc phân tích dữ liệu, từng đạt được nhiều huy chương trong các cuộc thi đấu, chỉ bằng những điều đó thôi cũng đủ làm cho Trần Tu Tề đồng ý.

Và thế là đội hình ba người đã hoàn tất.

Chu Tự Hằng chỉ khen ngợi đồng đội của mình chứ không thể hiện bản thân, Minh Nguyệt không hài lòng lắm, cô cho rằng Chu Tự Hằng mới là người giỏi nhất.

Nghĩ xong cô cũng nói ra miệng luôn: “Hai người họ có giỏi thế nào thì em cũng chỉ thích anh thôi.”

Mắt của cô như ẩn chứa cả một cơn mưa xuân ở Giang Nam, mi mắt mở thật to, cặp lông mi đen dài không hề chớp, đáy mắt như được gắn một ngôi sao nhỏ, phát ra thứ ánh sáng chói mắt như ngọc.

Chu Tự Hằng liền cúi xuống hôn lên mắt cô.

Vì sự ngọt ngào này nên đến tận lúc tối Chu Tự Hằng vẫn rất vui vẻ, thậm chí còn ở trong kí túc xá mà huyết sáo nữa.

Lúc đang trong thời gian tập quân sự, nghe thấy Chu Tự Hằng huyết sáo thì Tiết Nguyên Câu cũng sẽ vui vẻ hòa theo ngay, nhưng hôm nay cậu ta lại bỏ tai nghe xuống rồi đi thẳng ra ban công, đóng cửa lại, dường như muốn được yên tĩnh một lúc.

Bầu không khí nặng nề cứ thế kéo dài một lúc lâu.

Sầm Gia Niên và Chung Thần đã sớm không còn để tâm đến lịch sử vào trường đèn tối của Tiết Nguyên Câu, nhưng cậu ta thì mãi mãi không thể quên đi được.

Sau lưng truyền đến tiếng mở cửa, Tiết Nguyên Câu quay đầu, thấy Chu Tự Hằng cũng đi ra ban công.

trên cổ cậu vẫn còn quàng chiếc khăn mà Minh Nguyệt tặng, hiển nhiên là vẫn chưa dỡ tháo ra.

Tiết Nguyên Câu liếc nhìn một cái rồi quay đầu đi, nói: “Hôm nay tôi nhìn thấy cậu và Minh Nguyệt ở thư viện, tình cảm của hai người thật tốt.” Cậu gần như không thấy Chu Tự Hằng rời mắt khỏi Minh Nguyệt, “Nhưng cô gái xinh đẹp con nhà giàu ít khi tự tay đan khăn cho người yêu lắm.”

Chả trách mà Sầm Gia Niên suốt ngày đi ghen tị với Chu Tự Hằng.

Tiết Nguyên Câu cũng nói với một giọng điệu ngưỡng mộ, đưa mắt nhìn lên bầu trời, cảm thấy rất buồn bã.

Cậu vào được đại học không bằng thực lực của mình, lại ôm một giấc mơ không thực tế, còn Chu Tự Hằng thì vừa có bạn gái quan tâm, lại vừa biết nỗ lực cố gắng.

Chu Tự Hằng cúi đầu nhìn chiếc khăn quàng cổ, sau đó lại ngẩng lên nhìn Tiết Nguyên Câu.

Những ngày tập quân sự đã qua được một thời gian, tóc của cậu ta đã mọc dài, nhưng cậu ta lại không nhuộm vàng như trước nữa, chiếc khuyên tai cũng bị cậu ta vứt một xó rồi.

“Có lẽ cậu không tin, nhưng hồi trước tôi cũng từng là một học sinh cá biệt đứng thứ nhất từ dưới lên, nổi tiếng toàn trường luôn.” Chu Tự Hằng nói.

Giọng điệu của cậu nghe rất chân thật, Tiết Nguyên Câu hoài nghi là mình bị ảo giác, cậu ta dùng sức lắc mạnh đầu, vài giây sau mới nói: “Sao có thể như vậy? Nếu thế thì sao bạn gái của cậu lại...” Lại để mắt đến cậu được?

[Bị sắc đẹp của tôi mê hoặc.]

Câu nói đùa này của Chu Tự Hằng, đến giờ Tiết Nguyên Câu vẫn nhớ.

Lúc này, cậu bắt đầu cảm thấy điều này cũng không hẳn là không đúng.

Trận gió lớn thổi bay lá của những cây ngô đồng, ngoài ban công giờ chỉ còn cái cành cây vất ngang, Chu Tự Hằng dựa người vào lan can, bầu trời bao la trở thành bóng lưng của cậu.

“Em ấy tốt đẹp về mọi mặt, còn tôi thì cái gì cũng tệ.” Chu Tự Hằng cong môi cười nhạt, dáng vẻ có hơi xuất thần.

Cậu cúi đầu, cọ mạnh vào chiếc khăn quàng ấm áp.

“Cho nên, cả đời này, trừ Minh Nguyệt ra, tôi sẽ không yêu bất kì một người con gái nào khác nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

[Làm được 1000 đề khó tương đương với vị trí quán quân vòng loại châu Á, cũng đồng nghĩa với việc nhận được tư cách tiến vào cuộc thi chung kết thế giới.]

Những hằng đẳng thức siêu khó và phức tạp, những đề bài vừa nhảm chán lại rườm rà, đó chính là bản chất của cuộc thi lập trình quốc tế ACM.

Chu TỰ HẰNG đã đem câu này khắc sâu vào trong tâm khảm

Kì thi này không khác gì một canh bạc, rất nhiều người đánh cược toàn bộ thời gian bốn năm đại học của mình ra để giành lấy hạng nhất, nhưng có khi lại chẳng có nỗi dù chỉ là một cái huy chương đồng, thực tế vĩnh viễn tàn khốc hơn tưởng tượng rất nhiều. Song cuộc thi về lập trình có tầm ảnh hưởng lớn nhất thế giới này vẫn giống như một đám lửa, thu hút vô số những con thiêu thân từ khắp nơi bay tới.

Thành Đô là điểm thi cuối cùng trong năm điểm thi vòng loại khu vực châu Á, tiếp nhận tổng cộng 120 đội thi, dựa theo lệ cũ, các đội có năm tiếng để làm bài, có thể dùng các phương pháp đa dạng như C, C++ hay Java, tất cả đều được công nhận. Nhưng mỗi đội chỉ có duy nhất một chiếc máy tính, cho nên ba người trong đội cần có sự đoàn kết và phối hợp ăn ý, phân công nhiệm vụ cụ thể cho từng thành viên, và quan trọng nhất là phải tin tưởng lẫn nhau.

Bầu không khí trong điểm thi vô cùng huyền ảo, các đội đều đang bắt đầu hùng hục khi thể thảo luận, thậm chí có những thành viên trong đội còn tỏ ra gay gắt đến đỏ bừng cả mặt lên rồi.

Hệ thống chấm điểm tự động trên máy không ngừng vang lên tiếng báo đáp án sai hoặc tiếng báo thông qua, cực kì có tính thử thách khả năng giữ bình tĩnh của các thí sinh, hơn thế nữa trên màn hình máy tính còn hiện cả thứ tự xếp hạng của các đội, càng làm cho bầu không khí trở nên căng thẳng hơn.

Chung Thần đang giải dạng bài cấu trúc dữ liệu thuộc sở trường của cậu, nhưng vì thấy thứ hạng của đội đang bị tụt xuống nên tâm lý hoảng loạn, trong lòng tự nhận việc này là lỗi tại mình nên cố gắng hết sức để vươn lên, tuy đã là cuối tháng mười hai trời rét căm căm, nhưng trên trán cậu lại rịn mồ hôi.

Và tất nhiên, nóng vội quá thì sẽ phạm sai lầm.

Sau khi Chung Thần bấm gửi kết quả, lập tức nhận về một câu “Wrong Answer” (đáp án sai).

Thứ hạng ngay trong lúc ấy lại một lần nữa bị tụt mạnh, từ hạng 14 xuống hạng 24.

Cho dù có là thần đồng đi chăng nữa thì Chung Thần vẫn chỉ là một cậu nhóc mới 15 tuổi, rất nhiều đứa trẻ bằng tuổi cậu có khi vẫn chỉ biết khóc nhè. Chung Thần tuy rất muốn tỏ ra kiên cường, nhưng việc làm cho đồng đội bị liên lụy khiến hai mắt cậu đỏ hoe, nói: “Em... em xin lỗi...”

Cuộc tranh tài đã đi được một nửa thời gian, trước đó Chu TỰ HẰNG đã hoàn thành rất xuất sắc bài toán về quy hoạch động, thậm chí còn là người đầu tiên được trao bóng bay tuyên dương (giải đúng một bài thì sẽ nhận được bóng bay, buộc ở bên cạnh bàn, là một niềm vinh dự), nhận về rất nhiều những tràng pháo tay kèm theo tiếng chặc lưỡi than thở. Trần Tu Tề thì có khả năng làm đa dạng các loại bài, thừa thắng xông lên để đẩy cao thứ hạng của đội.

Chung Thần chán nản cúi đầu.

“Có đúng thứ 24 thì đội mình vẫn được giải bạc mà.” Chu TỰ HẰNG vỗ vai Chung Thần, trong bầu không khí căng thẳng, cậu lại huýt sáo một cái rất vang dội, thái độ cực kì thoải mái nói: “Vẫn nằm trong số 20%, sao mà phải gấp?”

Cuộc thi vòng loại khu vực sẽ trao huy chương vàng, bạc, đồng theo tỷ lệ 10%, 20% và 30%, bọn họ chắc chắn sẽ không về tay không.

Chu TỰ HẰNG tuy nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng Trần Tu Tề nhìn thấy bàn tay Chu TỰ HẰNG đút trong túi quần đã lặng lẽ siết chặt lại.

Phải cầm giải bạc trong khi lòng thì mong đợi giải vàng, hiển nhiên ai cũng không khỏi thất vọng, Chu TỰ HẰNG cũng không phải ngoại lệ, nhưng cậu không biểu lộ tâm tình đó ra bên ngoài, ngược lại còn khích lệ đồng đội, kèm theo tiếng huýt sáo để bầu không khí bớt nặng nề.

một câu “Sao mà phải gấp” của Chu TỰ HẰNG đã khiến Chung Thần kìm chế được nước mắt, gương mặt trắng trẻo non nớt lại hùng hục ý chí chiến đấu.

Tiếp đó Chu TỰ HẰNG ghé sát vào màn hình, chỉ vào một dòng dữ liệu, nói: “Chỗ này có vấn đề.”

Giọng nói của cậu cực kì ôn hòa và bình tĩnh, không hề tỏ ra trách móc hay ghét bỏ, Chung Thần mím môi, một lần nữa kiểm tra và sửa lại, bấm gửi đáp án, lập tức nhận về chữ “Accepted (thông qua)”.

Chung Thần quay đầu, cực kì mừng rỡ cảm ơn Chu TỰ HẰNG.

Trong một đội luôn cần một người lãnh đạo có tố chất tốt và nổi trội.

Mà biểu hiện của Chu TỰ HẰNG thì hoàn toàn phù hợp để đảm nhận trọng trách đó.

Trần Tu Tề cực kì bội phục Chu TỰ HẰNG.

Đội của bọn họ lại một lần nữa lọt vào top 10, sau năm tiếng thi đấu, thành tích được công bố, giải vàng đã về tay.

Đây là một kết quả vô cùng xuất sắc, bọn họ là nhóm duy nhất hoàn thành được hết tất cả 13 bài trong đề thi, người chủ trì Phương Thịnh còn khen bọn họ là: “The best of best of best.”

Chu TỰ HẰNG nở nụ cười với Trần Tu Tề và Chung Thần, còn giơ ngón cái lên với Trần Tu Tề nữa. Trong 13 bài thi Trần Tu Tề phụ trách làm tận 6 bài,

cho nên công của anh là lớn nhất. Trần Tu Tề cũng cười đón nhận, nhưng lúc lên nhận giải, anh lại để cho Chu Tự Hằng làm đội trưởng đứng ra phát biểu cảm nghĩ.

Chu Tự Hằng mỉm môi, im lặng một lát rồi mới chủ động đưa tay ra với Trần Tu Tề: “Mong được anh chỉ giáo nhiều hơn.”

Tựa như lần đầu gặp gỡ.

Lúc mới nhận đội, Trần Tu Tề là người giơ tay ra bắt trước, mà khi ấy anh đã nói gì?

“Cùng nhau tiến bộ.” Trần Tu Tề bắt tay Chu Tự Hằng, sau đó vỗ vai cậu.

Trước khi Chu Tự Hằng đi đến Thành Đô thuộc phía Nam thì Bắc Kinh đang bắt đầu tiến vào những ngày đông giá rét, bây giờ khi cậu nhận được huy chương vàng rồi trở về, đã thấy cổ đô ngàn năm này đang bước vào trận tuyết đầu tiên trong năm.

Trận tuyết chào đón lần sinh nhật thứ hai mươi của cậu.

Cuộc thi vòng loại khu vực châu Á đã kết thúc, thu hoạch của cậu ngoài việc nhận được tư cách tham gia vòng chung kết thế giới thì còn được thưởng năm ngàn nhân dân tệ nữa, đây là số tiền đầu tiên cậu tự mình kiếm được sau khi vào đại học.

Dựa vào chính đôi bàn tay mình mà kiếm ra.

Trong túi Chu Tự Hằng vẫn còn cất cái thẻ ngân hàng có 50 vạn mà Minh Đại Xuyên đưa, tuy so sánh với năm ngàn thì vẫn còn chênh lệch rất xa, nhưng cậu vẫn cực kì hài lòng.

Chỉ có bố của cậu là Chu Xung thì không vui cho lắm: “Sao lại chỉ được thưởng có năm ngàn? Con trai bố giỏi như thế mà thưởng có chút xíu thế thôi à!!!” Chu Xung miệng ngậm điều thuốc, ngồi trong khách sạn tức giận giậm chân, “Nhà tài trợ nào mà keo kiệt thế không biết, sắp phá sản rồi hay sao đây? Trao thưởng như thế mà không thấy xấu hổ à!”

Chu Xung rút một hơi thuốc, vẩy mạnh tàn thuốc vào cái gạt tàn thủy tinh, lại giậm chân nói tiếp: “Sang năm nếu còn tổ chức thì ông đây phải cướp được một chân tài trợ mới được, đội vô địch thưởng hẳn 10 vạn luôn!”

Là một đại gia cực kì hào phóng, Chu Xung tiêu tiền có phần phung phí, hơn nữa trong giọng nói còn nghe ra được sự chân thật, rất có khả năng là hắn sẽ lập tức lên kế hoạch cho việc này.

Chu Tự Hằng không ngừng lên tiếng ngăn bố lại.

Chu Xung cuối cùng đành phải đồng ý, sau đó lại cầm lấy cái huy chương của Chu Tự Hằng, cẩn thận sờ nắn một lúc, lại còn thử cắn một cái: “Hình như không phải vàng thật hay sao ấy!” Lúc này nhìn hắc hăng giống một ông chủ với gia tài bạc vạn gì cả, chỉ như một đứa trẻ con tò mò thôi.

“Mạ vàng thôi.” Chu Tự Hằng rót một chén trà nóng cho Chu Xung, còn cố tình giở giọng dọa nạt, “Bố thử cắn mạnh một cái xem, lớp mạ vàng có thể sẽ nứt ra đấy.”

Cậu nói nghe rất thật lòng, không giống như đang đùa, Chu Xung giật thót mình, một lần nữa cẩn thận nâng niu cái huy chương, sau khi lật qua lật lại xem xét, thấy không có tổn hại gì thì mới nhẹ nhàng bỏ vào túi áo, vẫn không quên nói với Chu Tự Hằng: “Con trai, con đã nói là sẽ tặng cái huy chương này cho bố rồi nhé, không được đổi ý đâu đấy!”

Dáng vẻ của hắn lúc này trông như thần giử của vậy, còn dương dương tự đắc nói: “Về nhà bố sẽ đóng khung lại rồi treo trong phòng khách.” Bỗng hắn suy nghĩ một chút rồi lại nói: “không không, treo trong phòng làm việc của bố vẫn hơn.”

Cái huy chương này sẽ được treo ở chỗ bất mắt nhất để ai cũng có thể trông thấy, cho mấy lão Vương tổng, Lý tổng, Tiền tổng... ghen tị chết luôn!

Chu Xung càng nghĩ càng thấy sướng, không nhận được mà dựa lưng vào ghế salon cười hô hô không dừng lại được.

Chu Tự Hằng cũng suy nghĩ, cái khung mà Chu Xung đóng có khi còn có giá trị gấp trăm lần cái huy chương cũng nên, nhưng cậu cũng không có ý định lên tiếng ngăn cản.

“Sau này sẽ còn nhiều tấm huy chương nữa.” Chu Tự Hằng cao giọng nói, “Tất cả đều sẽ tặng cho bố hết, bố có thể treo tất cả trong phòng làm việc cũng được.”

Cậu đưa ra lời hứa hẹn, ánh mắt vô cùng kiên định.

Chu Xung sững sốt một lúc, không biết nên nói gì, hồi lâu sau mới xoa đầu Chu Tự Hằng, hai mắt rung rung nói: “Con trai bố lớn thật rồi.”

Chu Xung vừa mong con khôn lớn, cũng vừa mong con đừng có lớn nhanh quá, cảm xúc hỗn độn khiến cho hắn bỗng trở nên đa sầu đa cảm.

Nhưng dù sao thì hắn cũng là một người rất mạnh mẽ, nhanh chóng bình tĩnh lại, cầm lấy một cái túi trên bàn đưa cho Chu Tự Hằng: “Đây là quà sinh nhật của di Tô tặng con, không biết con có thích không nữa.”

một chiếc laptop đời mới rất đẹp, công nghệ tiên tiến, rất phù hợp với Chu Tự Hằng.

Tô Tri Song gửi Chu Xung quà sinh nhật Chu Tự Hằng, giọng điệu của Chu Xung khi nói chuyện còn rất ôn hòa, điều này thể hiện rằng mối quan hệ của hai người đã có tiến triển.

Chu Tự Hằng gật đầu, không hỏi thăm gì thêm mà chỉ nói: “Con rất thích.”

“Bố cũng nghĩ là con sẽ thích.” Chu Xung cười nói, “Nhưng quà của ông đây chắc chắn là tốt hơn quà của Tô Tri Song.”

hắn móc từ trong túi áo ra một cái chìa khóa, tiếng khóa va chạm vang lên những âm thanh đĩnh đạc dễ nghe.

Trong lòng Chu Tự Hằng mơ hồ đoán ra được điều gì đó.

Mà Chu Xung cũng ngay lập tức xác nhận suy đoán của con trai, dáng vẻ kiêu ngạo và tự hào nói: “Bố mua cho con một căn hộ nhỏ ở gần trường học, cách khoảng mấy trăm mét thôi, nội thất tiện nghi đầy đủ hết rồi.” Chu Xung lại ghé sát vào, nhướn mi nói: “Rộng rãi lắm, nhưng mà... He he, chỉ có một phòng ngủ thôi... Ông đây chọn mãi mới được đấy nhé!”

một phòng ngủ.

Mấy chữ này khiến cho Chu Tự Hằng đỏ hết cả mang tai.

Chu Xung rất ít khi được chiêm ngưỡng dáng vẻ xấu hổ của con trai, trong lòng cực kì thỏa mãn, lại tiếp tục quăng thêm một mồi lửa nữa: “Giờ con đã lớn, Tiểu Nguyệt Lượng cũng tròn 18 rồi, không việc gì phải sợ cái lão già cơ bắp Minh Đại Xuyên kia hết! Nếu hai con sinh cho bố được một đứa cháu trai thì... he he, mọi hậu quả ông đây sẽ gánh chịu tất!”

“Bố...bố đừng nói nữa...” Chu Tự Hằng đứng bật dậy, chân tay luống cuống.

“Có gì mà không được nói!” Chu Xung dưng râu trợn mắt, trực tiếp ném cái chìa khóa vào người con trai, “nói chung tất cả đều thuận lợi rồi, còn việc khi nào bố có cháu trai thì chỉ còn dựa vào một mình con thôi đấy!”

Chu Xung rất hài lòng với cô con dâu Minh Nguyệt, cho nên lúc cùng nhau đi ăn tối, hắn liền nói với Minh Nguyệt mấy câu thăm hỏi quan tâm.

Minh Nguyệt biết chăm lo cho người khác hơn Chu Tự Hằng, cô gấp thức ăn cho Chu Xung, dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời khiến cho Chu Xung càng thêm có lòng tin về một đứa cháu trai bảo bối.

“Tiểu Nguyệt Lượng của chúng ta vừa nhìn đã biết sau này chính là hiền thê lương mẫu rồi, nhìn cái khăn quàng cổ này xem, chắc chắn, đẹp quá!” Chu Xung luôn miệng khen.

Như đã nói, Minh Nguyệt lại tặng Chu Tự Hằng một cái khăn len nữa, mặc dù vẫn là màu đen trắng, nhưng khác là chiếc khăn lần này có hoa văn phức tạp, các đường đan cũng chuẩn hơn trước.

Chu Xung thành tâm thành ý khen ngợi con dâu, Chu Tự Hằng cũng không chịu thua kém, cho nên cũng nói: “Đẹp lắm.”

Tuy nhiên nói vậy thì nghe có hơi hời hợt, nên cậu lại bổ sung thêm: “Tháng này em học thêm được nhiều rồi đó.”

Ý của cậu là học về kĩ năng đan khăn, nhưng Minh Nguyệt lại nghĩ sang chuyện khác, cô đỏ mặt, không đáp lại Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng thì chỉ cho là cô vì được khen nên xấu hổ, cũng không suy nghĩ nhiều.

Trận tuyết đầu tiên ở Bắc Kinh rất lớn, chín giờ tối, trên đường đã chất một tầng tuyết dày, xe cộ bị tuyết che lấp nên không thể di chuyển.

“Tuyết rơi nhiều thế này, con đừng về trường nữa.” Chu Xung nói, “Trong khách sạn vừa hay còn phòng trống, nghỉ lại một đêm cũng được.” Khách sạn này thuộc sở hữu của công ty Thịnh Quang, cho nên ông chủ Chu Xung trực tiếp đưa ra quyết định, “Đặt một phòng...”

Chu Tự Hằng trừng mắt nhìn bố.

Chu Xung đành sửa lại: “Hai phòng.”

Chu Tự Hằng thờ phào nhẹ nhõm, âm thầm quan sát nét mặt của Minh Nguyệt, thấy cô không tỏ vẻ gì thì mới hoàn toàn yên tâm.

Nhưng hiển nhiên là cậu đã yên tâm quá sớm.

Mười giờ tối, sau khi Chu Tự Hằng từ phòng tắm đi ra, liền trông thấy Minh Nguyệt đang ở trong phòng mình.

cô mặc một cái váy lụa mỏng rất gợi cảm, trên cổ còn buộc một dải lụa màu hồng, thắt thành hình nơ bướm, tựa như một món quà sinh nhật được đóng gói cẩn thận vậy.

Chu Tự Hằng đứng im tại chỗ, chân như mọc rễ không nhấc lên được.

Minh Nguyệt bước lại gần cậu.

“Có rất nhiều cách để khiến anh vui vẻ.” cô kiễng chân lên cắn một cái vào yết hầu đang lay động của cậu, “Tháng này, đúng là em đã học được rất nhiều điều.”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Cái chữ “học được” này không đơn giản chỉ là học đan các hoa văn phức tạp trên chiếc khăn quàng cổ, Chu Tự Hằng trầm nghĩ.

Chu Tự Hằng là một học sinh giỏi ham học, dựa vào khả năng trời phú, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, cậu đã giành được huy chương vàng khu vực châu Á, hơn nữa tháng tư sang năm còn được tranh tài giành chức vô địch với các tuyển thủ trên toàn thế giới.

Nhưng cậu phát hiện ra rằng, năng lực học tập của Minh Nguyệt cũng cực kì xuất sắc, thậm chí còn biết áp dụng vào thực tế nữa.

Tuyết rơi đầy bên ngoài khung cửa sổ, trên lớp kính phủ một tầng sương mờ, Chu Tự Hằng không nhìn thấy rõ cảnh ngoài trời, chỉ thấp thoáng trông thấy ánh đèn đường lúc sáng lúc tối lần lượt lóe lên.

Trong lòng Chu Tự Hằng đang có hai luồng tranh cãi, mà chủ đề tranh cãi thì không cần nói cũng biết.

Hai ngày trước, trong trận đấu với toàn những cao thủ, cậu vẫn có thể bình tĩnh bày mưu tính kế, thoải mái đối mặt với áp lực và những đề toán phức tạp, không hề bối rối căng thẳng như lúc này, đây thực sự là một thứ cảm xúc vừa hạnh phúc ngọt ngào nhưng cũng đầy đau khổ.

Chu Tự Hằng hoàn hồn, cố gắng giữ tinh táo, nói: “Em biết là chú Minh...”

“Em biết.” Minh Nguyệt ngắt lời cậu.

cô lại tiến gần cậu hơn một chút, gần như dựa sát vào ngực cậu: “Chúng mình dùng cách khác.”

Chu Tự Hằng mới vừa từ phòng tắm đi ra, chỉ quán một cái khăn tắm trắng quanh hông, mái tóc đen vẫn còn ướt, nước chảy xuống rồi lăn dọc theo lồng ngực khiến cậu thấy hơi lạnh, nhưng nhiệt độ trên người Minh Nguyệt thì lại rất cao.

Hơn nữa còn mềm mại vô cùng.

Chu Tự Hằng trầm nghĩ.

Minh Nguyệt mặc một cái váy lụa mỏng màu tím nhạt, mỏng manh và quyến rũ, đi chân trần, Chu Tự Hằng không cần nhìn kĩ cũng biết là cô không mặc nội y.

Nhất định là đã có chuẩn bị từ trước.

Có một giọng nói vang lên trong lòng cậu.

“Bố em sẽ tức giận lắm đấy.” Chu Tự Hằng không dám ôm Minh Nguyệt, cậu hít sâu một hơi, bụng căng cứng lại.

Cậu đưa mắt nhìn ra xa, nhưng Minh Nguyệt biết là trong lòng cậu đang cực kì mất bình tĩnh, cô có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim cậu đập mạnh, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cậu đang ngày một tăng cao.

“Vậy bọn mình đừng nói cho bố biết.” Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi mắt tuyệt đẹp nhìn Chu Tự Hằng chăm chú.

Chu Tự Hằng nhìn xuống, đập vào mắt chính là phần cổ trắng nõn mảnh mai của Minh Nguyệt, mùi hương thiếu nữ thấm kín truyền vào mũi, đánh thức mọi giác quan, tạo thành lực hấp dẫn cực lớn đối với cậu.

Trong lòng Chu Tự Hằng đang dao động kịch liệt, từng đợt sóng không ngừng nhấp nhô lên xuống trong tâm trí, cho nên cậu cúi xuống hôn lên môi Minh Nguyệt, cắn mút cái lưỡi thơm mềm của cô, cho đến khi môi cô sưng đỏ, hô hấp cũng trở nên khó khăn thì mới chịu buông ra.

Dài lụa buộc trên cổ Minh Nguyệt rơi xuống đất, quấn quanh chân cô.

“Tới đây thôi.” Chu Tự Hằng nói, “anh đã nhận được quà sinh nhật của em rồi.”

Cậu vẫn còn đang thở hổn hển, giọng nói cũng không nhẹ nhàng như bình thường, tâm trạng vô cùng căng thẳng, tiếng tim đập thình thịch mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Nhưng cậu vẫn nói “Tôi đây thôi”.

Minh Nguyệt cảm thấy khả năng kim chế của Chu Tự Hằng tốt hơn cô nghĩ rất nhiều, có lẽ việc khiến cậu e ngại không phải là sự tức giận của Minh Đại Xuyên, mà là lời hứa của cậu giành cho Minh Nguyệt.

“Nhưng anh còn chưa nghiệm thu thành quả học tập của em mà.” Trước khi Chu Tự Hằng bỏ tay khỏi hông cô, Minh Nguyệt nhanh chóng giữ tay cậu lại.

Chu Tự Hằng thờ dài một cái, hỏi: “Ai dạy em cái này?”

Dưới ánh mắt sáng rực như ngọn đuốc của cậu, Minh Nguyệt không thể nói dối, đành phải thành thật khai báo: “Chương Chi Vi ạ.” nói xong lại bổ sung thêm, “Em có xem qua một bộ phim.” Sắc hồng dần dần hiện lên trên gò má cô.

Thể loại phim gì mà lại cung cấp kiến thức về mấy chuyện này cho cô? Thể loại phim gì mà lại dạy cho cô cái trò tự thất nơ cho chính mình để làm quà sinh nhật? Trong lòng Chu Tự Hằng đã có một đáp án.

“anh đã từng xem chưa?” Minh Nguyệt hỏi ngược lại cậu.

Chu Tự Hằng cho cô một câu trả lời chắc chắn: “Chưa từng.”

Lời cậu nói là thật, thật sự cậu chưa từng xem, lúc còn là một đứa trẻ nổi loạn, cậu còn chưa kịp nhận lấy cái đĩa phim mà Chu Xung đưa, sau đó cậu lại tính ngộ nên dành hết thời gian cho việc học, còn bây giờ khi đã vào đại học rồi, bạn cùng phòng của cậu có người thi ngây thơ như trẻ con, có người lại chưa đủ tuổi vị thành niên.

Cho nên đến tận giờ phút này, cậu vẫn chưa từng một lần ngồi xem thể loại phim đó, mà nói thật là cũng không có ý định xem.

Những lời miêu tả trong giờ sinh học cùng với những hình ảnh kiều diễm trong giấc mơ cũng đủ để cậu hiểu ra nhiều điều rồi.

Minh Nguyệt tin tưởng lời cậu nói, hơn nữa còn vì thế mà gia tăng thêm sự dũng cảm, cô đưa tay gạt bỏ lớp che đậy duy nhất trên người cậu, nhẹ nhàng nói: “Vậy để em dạy cho anh.”

cô cắn môi, hàm răng trắng nõn cùng đôi môi đỏ mọng vô cùng kích thích thị giác, nét mặt có chút ngượng ngùng, hành động lại cực kì bạo dạn.

Chu Tự Hằng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị cô rút khăn tắm xuống.

Cậu không hề cảm thấy lạnh, ngược lại còn thấy nhiệt độ cơ thể ngày một tăng lên.

Dáng người của cậu cực kì đẹp, đường nét rõ ràng, lồng ngực phập phồng vì hít thở mạnh, dường như bên trong ẩn chứa một năng lực cường đại, tuy việc học bận rộn nhưng cậu vẫn không quên rèn luyện sức khỏe, ngày nào cũng giành chút thời gian để chạy bộ, thói quen này khiến cho cậu có cơ bụng đẹp và vóc người săn chắc.

Bàn tay trắng mềm của Minh Nguyệt nhẹ nhàng đặt lên cơ bụng Chu Tự Hằng.

“Có rất nhiều cách...” Minh Nguyệt cầm một tay cậu, ghé sát vào tai cậu nói vài câu, sau đó lại mong đợi hỏi: “anh chọn cách nào?”

Mắt của cô rất đẹp, thần thái lại quyến rũ chết người, khiến Chu Tự Hằng không phản ứng lại được.

Tuyết thì đang rơi đầy bên ngoài cửa sổ, nhưng cậu ở trong phòng thì lại đang lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, bị một tiểu hồ ly tinh quán chặt không thể thoát ra được.

Cậu không nói lời nào, Minh Nguyệt lại cho rằng cậu đang nhẫn nhịn.

Mắt của cậu vẫn cố định trên khuôn mặt cô.

“Là cách này đúng không?” Minh Nguyệt chỉ tay vào đôi môi đỏ tươi của mình, không hề tỏ ra khó xử chút nào, trong nét ngượng ngùng còn xen lẫn cả sự mừng rỡ, như thể vì sắp được thực hành mà bùng bùng khí thế vậy.

Cậu nên nói thế nào đây? Chu Tự Hằng vô cùng bối rối, cũng có thể vì học không giỏi Văn nên cậu không thể nghĩ ra những câu chữ phù hợp.

Cậu chỉ biết là...

Cậu cực kì cực kì muốn.

Chu Tự Hằng bế Minh Nguyệt lên, đặt cô xuống giường, nhẹ nhàng nói: “Ừ.”

Vất vả lắm cậu mới nặn ra được một chữ, hai tai đã đỏ rực cả lên.

Trong ánh đèn neon, từng bông tuyết được biến hóa thành những màu sắc khác nhau, thành phố trong đêm tuyết rơi vẫn còn chậm chạp chưa chịu đi ngủ, Chu Tự Hằng cũng vậy.

Cậu dựa lưng vào thành giường, để Minh Nguyệt dịu dàng hôn mình, dọc một đường đi xuống dưới, mái tóc dài mềm mại như dải lụa buông xõa sau lưng tròn bóng của cô, có những lọn tóc lại rủ xuống rồi chạm vào bụng cậu.

Chu Tự Hằng gần như hít thở không thông, đầu óc trống rỗng không còn nghĩ được gì nữa.

Xúc cảm ấm áp và ướt át đã tạo thành một kỉ niệm ấn tượng và khó phai trong ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của Chu Tự Hằng.

“anh cảm thấy thế nào?” Sau khi súc miệng xong, Minh Nguyệt hỏi cậu.

Khắc cốt ghi tâm.

Câu hồn đoạt phách.

Lời này Chu Tự Hằng không nói ra, nhưng trong đầu cậu chỉ hiện lên đúng hai câu đó thôi, cho nên cậu không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

“thật ra thì anh cũng có một món quà muốn tặng em” Cậu ho nhẹ, nói lảng sang chuyện khác, với tay cầm lấy một cái thẻ ngân hàng trên tủ đầu giường đưa cho Minh Nguyệt: “Trong này là tiền thưởng anh nhận được sau cuộc thi.” Cậu vốn rất hài lòng với thành quả mà mình đạt được, nhưng lúc này lại cảm thấy hơi xấu hổ, “Mặc dù chỉ có năm ngàn...”

“anh đưa thẻ cho em vào lúc này là một hành động cực kì không đúng đâu nhé.” Minh Nguyệt gồng lên cánh tay Chu Tự Hằng, đáng vẻ nghiêm túc lấy ngón tay chọc nhẹ lồng ngực cậu.

Đúng là như vậy thật.

Chu Tự Hằng kịp thời phản ứng: “Là do anh không suy nghĩ kĩ...”

Chắc là đầu óc choáng váng quá rồi, sắc đẹp khiến cho lý trí của cậu mất sạch, huống hồ người đang nằm trong ngực cậu lại còn là một tiểu hồ ly đã tu luyện thành tinh nữa chứ.

Mà cậu thì vừa bị hồ ly tinh hút mất sinh khí rồi.

Minh Nguyệt lập tức tha thứ cho Chu Tự Hằng, nhận lấy cái thẻ rồi nói tiếp lời của cậu: “Mặc dù chỉ có năm ngàn, nhưng cũng đủ để chứng minh rằng anh rất yêu em” cô nắm chặt cái thẻ trong lòng bàn tay, đáng vẻ rất chân thành, giọng thì mềm mại đáng yêu nhưng lại rất kiên định.

Tuy không trang điểm nhưng mặt cô vẫn nhắn nhủ như men sứ, hai má lại ửng hồng, đôi mắt to tròn ngập nước.

Mà trong đôi mắt ấy, chỉ tồn tại duy nhất hình bóng của cậu.

Là sự tin tưởng hết lòng, không một chút toan tính vụ lợi.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Vì sự tin tưởng ấy, kì nghỉ đông năm nay Chu Tự Hằng không về nhà mà tiếp tục cùng đồng đội luyện tập cho cuộc thi, mọi ngày lễ cũng bị cho vào quên lãng, một lòng một dạ cắm đầu vào việc học, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chung kết thế giới vào tháng tư năm sau.

Là đội duy nhất của trường vượt qua vòng đầu loại, huấn luyện viên và đội trưởng chỉ hận không thể truyền hết kinh nghiệm và kiến thức mà mình có cho bọn họ, lòng vô cùng kì vọng vào đội, ngày ngày gia tăng độ khó của đề, mỗi dạng bài ít nhất phải làm đến hai ba trăm đề mới đủ.

Có nhiều bài phải suy nghĩ suốt cả đêm, trong mười mấy cách giải phải chọn ra được cách làm đơn giản và tối ưu nhất.

Trong mấy tháng ngắn ngủi, Chu Tự Hằng đã viết được mười vạn số liệu.

Tháng tư năm 2007, tất cả mọi nỗ lực của bọn họ đã được đền đáp.

Có lẽ là ghé con không sợ cộp, hoặc hôm ấy cả đội đã thi đấu một cách quá xuất thần, hay nói đúng hơn thì thực lực của ba người đã đạt đến một trình

độ nhất định, Chu Tự Hằng thay mặt cả đội, ở bang Texas của nước Mỹ, trình trọng nhận về tấm huy chương bạc.

*

Cái rét tháng ba đã qua đi, bầu trời quang đãng trải dài giống như một tấm lụa.

Ngày Chu Tự Hằng về nước, thời tiết đẹp vô cùng.

Nhiệt độ tăng lên khiến cho người ta cảm thấy rất dễ chịu, Trần Tu Tề bước xuống máy bay, trên tay xách một cái cặp nhỏ, vừa đi vừa nói với Chu Tự Hằng: “Chúng ta vừa về là thời tiết cũng thay đổi luôn rồi.”

Trong chiếc cặp màu đen không chỉ có cái laptop của anh mà còn cả tấm huy chương bạc đã giành được từ cuộc thi nữa, toàn bộ các ACMer hàng đầu thế giới tụ chung lại một chỗ, giải bạc cũng đủ khiến cho người ta tự hào, cho nên tâm trạng vui sướng của Trần Tu Tề lúc này thật sự rất khó để diễn tả, giọng nói cũng cực kì phấn chấn.

Trời trung học Trần Tu Tề cũng là một học sinh rất nhiệt huyết, nhưng anh vẫn luôn chín chu và nghiêm túc trong chiếc áo sơ mi đồng phục được cài cúc trên cùng, rất ít khi biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài như lúc này.

Chu Tự Hằng không đáp lại Trần Tu Tề, mắt nhìn về phía trước, xuyên qua đám đông, đáng vẻ có phần sốt ruột.

Tuy vậy nhưng Trần Tu Tề vẫn phấn chấn lắm, anh cầm chắc cái túi đựng laptop, quay sang nói chuyện với Chung Thần: “anh nghe nói đội vô địch năm nay hồi mới dự thi trận chung kết lần đầu tiên, cũng giành được giải bạc giống chúng ta đây.”

Trần Tu Tề hơi nhấn mạnh vào chữ “Giống chúng ta”.

“Vậy đây là lần thi đấu thứ mấy của bọn họ ạ?” Có lẽ vì tuổi còn nhỏ nên Chung Thần cực kì nghe lời hai anh lớn, cậu không để Trần Tu Tề phải nói chuyện một mình, lập tức phụ họa theo.

Đội vô địch năm nay quả thật rất giỏi, hoàn thành được nhiều đề nhất trong thời gian cho phép, phá vỡ kỉ lục của năm ngoái.

Trần Tu Tề vỗ vai Chung Thần, nói: “Lần thứ ba.”

Mười giờ sáng, ánh nắng xuyên qua khung cửa kính ở sân bay, chiếu vào lớp gạch men, Chu Tự Hằng bước qua những tia nắng, sải bước rất nhịp nhàng, nhưng vì bước dài nên là người đi đầu trước cả nhóm.

Cậu có một bóng lưng cao ngất, phong thái cũng cực kì xuất chúng.

Qua lời dạy bảo của mấy anh cùng phòng, Chung Thần biết hiện giờ Chu Tự Hằng lại đang phát bệnh “Tuơng tư” rồi, cho nên cậu để mặc cho Chu Tự Hằng tìm kiếm Minh Nguyệt trong đám đông, tiếp tục quay sang nói với Trần Tu Tề: “Bọn họ tham gia lần ba rồi, thế thì đều là sinh viên năm tư đúng không?”

“Ừ, sinh viên năm tư rồi.” Trần Tu Tề to giọng hơn một chút.

Năm tư rồi.

Những lời này lọt vào tai Chu Tự Hằng, cậu dừng lại một chút, đúng lúc này thì Minh Nguyệt xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của cậu.

Lúc này trời vẫn còn hơi se lạnh, Minh Nguyệt mặc một cái quần jean xanh, áo sơ mi trắng và khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng màu đỏ bên ngoài, hai chân thon gầy thẳng tắp, nhìn vô cùng nổi bật.

Gạch men và vách tường đều là màu trắng, nhưng màu da của cô thoát nhìn còn trắng sáng hơn nữa.

Chu Tự Hằng bước thật nhanh đến chỗ cô.

Trần Tu Tề vẫn còn tiếp tục nói: “Bọn họ dùng bốn năm để giành được chức vô địch, tuy khá vất vả nhưng bây giờ bọn họ đã nhận được lời mời làm việc cho IBM và Microsoft rồi, vào công ty là sẽ được bồi dưỡng thêm nữa, nếu là anh thì anh cũng chấp nhận đánh đổi thời gian của mình để được như họ. Hơn nữa cho dù không được mời làm việc thì chỉ cần dựa vào tấm huy chương vàng ACM là đã có thể xin học bổng du học được rồi.”

anh đang nói chuyện với Chung Thần, nhưng gần như cũng là cô ý nói cho Chu Tự Hằng nghe.

Chung Thần không hiểu ẩn ý của anh, chỉ biết gật đầu như gà mổ thóc, gương mặt trắng trẻo non nớt đỏ bừng lên, như thể đã nhìn thấy được một con đường tương lai tươi sáng rộng mở qua lời nói của Trần Tu Tề.

Chu Tự Hằng mím môi, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

không thấy cậu phản bác gì, nên Trần Tu Tề cho rằng Chu Tự Hằng đã nghe lọt tai lời mình nói, mục đích của anh đã đạt được rồi, lập tức dẫn Chung Thần đi theo lối ra khác, cho Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt có không gian riêng tư.

Minh Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ Trần Tu Tề nói chuyện có phần kích động, cho là bọn họ xảy ra mâu thuẫn gì, lúc Chu Tự Hằng đến gần, cô dịu dàng hỏi: “Các anh vừa mới nói chuyện gì thế?”

Chu Tự Hằng nắm tay Minh Nguyệt, mỉm cười kéo lại gần, để cho cô tiến sát vào mình hơn.

“đang nói chuyện thời tiết.” Cậu nghiêm túc nói, “Trần Tu Tề bảo hôm nay thời tiết thay đổi trở nên tốt hơn rồi.”

Cậu không hề nói dối, chỉ là bỏ qua một nửa đoạn sau thôi.

Minh Nguyệt không nghi ngờ gì, nghe cậu nhắc đến thời tiết thì cũng nói theo: “Mấy hôm anh đi Mỹ trời mưa suốt thôi, nhiệt độ lại cực kì cực kì thấp nữa.”

cô mỉm cười môi đỏ hồng, hai mắt mở thật to, cố gắng hết sức để cho người ta tin lời mình nói.

“Nhưng ngày anh trở về, thời tiết đúng là đã tốt hơn nhiều.” Minh Nguyệt hí hóp cười thỏa mãn, nhìn như tiểu hồ ly.

Chu Tự Hằng bị lây sự vui vẻ của cô nên cũng cười theo, suy nghĩ một chút lại sửa lại lời cô nói: “Có lẽ vì em muốn đi đón anh, cho nên thời tiết mới thay đổi như thế đấy.”

Ánh mắt của cậu phản chiếu cảnh xuân, giọng nói vô cùng chân thành.

Minh Nguyệt thầm nghĩ, mới đi Mỹ một chuyến thôi mà tài ăn nói của cậu đã tiến bộ vượt bậc như vậy rồi, làm cho cô xấu hổ chết mất.

Minh Nguyệt lập tức cúi thấp đầu.

Từ góc nhìn của Chu Tự Hằng, có thể nhìn thấy gò má cô đã ửng hồng, cặp lông mi rất dài và cong, đường nét gương mặt vô cùng hài hòa, màu son trên môi rất đẹp và phù hợp với cô.

Chu Tự Hằng để ý hôm nay Minh Nguyệt không chỉ dùng đồ trang sức đơn giản mà còn đi một đôi giày cao gót nữa, chiếc áo khoác gió màu đỏ cùng với chiếc áo sơ mi cổ chữ V ôm sát thân hình duyên dáng của cô, đáng vẻ cực kì nữ tính và điệu đà.

Minh Nguyệt cảm nhận được ánh mắt của Chu Tự Hằng đang lướt trên người mình, cuối cùng dừng lại ở phần xương quai xanh.

“Màu son của em đẹp lắm.” Cậu nhìn vào phần cổ và ngực trắng nõn của cô, nhưng lại lên tiếng khen màu son cô đang đánh.

Minh Nguyệt nhẹ gật đầu, hỏi: “Có hợp với em không?”

“Rất hợp.” Chu Tự Hằng thu hồi tầm mắt, tay ôm vai Minh Nguyệt, tiện đà kéo lại áo khoác cho cô, “Sao tự nhiên em lại trang điểm và đi giày cao gót thế?”

Minh Nguyệt mỉm cười, vì đi đón Chu Tự Hằng nên cô đã cố ý sửa soạn một chút, cho nên sáu giờ sáng cô đã thức dậy rồi, nhưng cô không muốn nói với cậu những điều này, hỏi ngược lại: “anh ở Mỹ thấy thế nào?”

Chu Tự Hằng đáp: “Trừ việc rất nhớ em ra thì tất cả đều ổn.”

Cửa ra người đến người đi, tiếng nói chuyện truyền đi rất xa, nhưng Chu Tự Hằng chỉ nói đủ để Minh Nguyệt nghe được.

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại vô cùng ngọt ngào, Minh Nguyệt nói: “Em đang hỏi chuyện thi thố của anh mà.”

Chu Tự Hằng cầm tay cô, khẽ nhẹ lòng bàn tay, nói: “So với cuộc thi vòng loại châu Á thì khó khăn hơn nhiều, đối thủ cũng mạnh hơn, cho nên bọn anh chỉ giành được giải bạc.” Cậu dừng lại một chút rồi bổ sung, “Nhưng tiền thưởng thì nhiều hơn, 1500 USD, toàn bộ sẽ đưa hết cho em.”

Minh Nguyệt nắm chặt áo cậu, tựa như vô ý hỏi thăm: “Em nghe nói có nhiều công ty sẽ nhận những tuyển thủ giỏi về làm thực tập sinh, một số trường đại học ở nước ngoài cũng có tiếp nhận những sinh viên đoạt giải.” cô nhìn xuống đường, giọng chân thành một hờn giận, “Đề thi các anh làm đều được viết bằng tiếng anh, nếu làm bài thi GRE thì nhất định cũng sẽ đạt điểm cao, vậy sau này liệu anh có đi du học không?”

cô có xem qua quy tắc cuộc thi ACM, tất cả đề bài đều được viết bằng tiếng anh, khi giải đề cũng phải dùng tiếng anh, tuy cô có thể nói tiếng anh lưu loát nhưng lại không đọc hiểu được mấy từ ngữ chuyên ngành đó, mà Chu Tự Hằng thì chỉ trong bảy tháng đã có thể nắm giữ hết toàn bộ kiến thức rồi.

Minh Nguyệt không ngần ngại đầu lên nhìn Chu Tự Hằng, nhưng tay thì vẫn nắm chặt tay cậu, sờ vào lớp chai dày thô ráp, gần như các đầu ngón tay nào cũng đều có.

Chu Tự Hằng cực kì say mê và tâm huyết trong việc học, Minh Nguyệt cho rằng việc đi du học là một con đường đúng đắn để làm tăng trình độ của bản thân.

Nhưng cô không nỡ xa cậu chút nào, cực kì cực kì không nỡ.

Nhưng lời này Minh Nguyệt không thể nói ra, cô không muốn Chu Tự Hằng bị kẹp giữa tình yêu và sự nghiệp, nếu phải lựa chọn sẽ rất khó khăn.

Bên ngoài tiếng xe cộ bấm còi ầm ĩ, Minh Nguyệt phải cố căng tai ra để nghe thấy rõ câu trả lời của Chu Tự Hằng.

“Tiếng anh tốt không có nghĩa là phải ra nước ngoài học.”

“Tại sao ạ?”

“Bố anh không chấp nhận bằng cấp của các trường nước ngoài.” Cậu đưa ra một đáp án khiến cho người ta á khẩu.

thật vậy sao?

Có thật là như thế không? Minh Nguyệt trầm nghĩ.

Dĩ nhiên là không rồi, điểm mấu chốt trong vấn đề này hai người đều tự ngầm hiểu lẫn nhau, nhưng không ai nói ra.

Chu Tự Hằng không mấy tỏ ra hãnh diện khi giành được giải bạc, nhưng huấn luyện viên thì vẫn cho rằng phải nên ăn mừng một trận, đội trưởng và huấn luyện viên đều nghĩ là tiểu đội này trong tương lai sẽ còn gặt hái nhiều thành công hơn nữa, cho nên cực kì coi trọng, tiệc ăn mừng được làm rất hoành tráng, địa điểm là ở một nhà hàng khá đắt đỏ ở Bắc Kinh, có cả chỗ ăn lẫn chỗ chơi.

Huấn luyện viên còn mời tới một đội viên đã tốt nghiệp, từng đạt hai giải vàng cuộc thi ACM, sau khi tốt nghiệp liền được nhận vào làm tại một công ty làm về công nghệ thông tin, giờ đang đảm nhiệm chức vụ tổ trưởng tổ kế hoạch.

Đàn anh này khoảng 26 tuổi, mặc vest đến, giữa hai hàng lông mày hiện lên chút mỏi mệt, qua lời giao phó của huấn luyện viên, trên bàn tiệc anh luôn nói những lời khích lệ tinh thần cho các đàn em, giọng điệu thành thực lại khéo léo, rất dễ dàng thu hút được các đàn em còn chưa bước vào xã hội chăm chú lắng nghe.

Nhưng có lẽ vì đã ngấm men rượu, hoặc bị điện thoại từ cơ quan làm ảnh hưởng đến tâm trạng, cũng có thể là vì huấn luyện viên đã ra về trước, cho nên sau khi vào phòng hát karaoke, đàn anh này bắt đầu nói những lời hoàn toàn trái ngược với lúc trước.

“...Ai cũng bảo là thi ACM sẽ có tương lai, rồi thì là các phép tính là mấu chốt của việc lập trình, có thể rèn luyện tư duy logic, nắm giữ kết cấu và hình thức này nọ...” Đàn anh dùng sức nói lồng cả vạt, uống một ngụm rượu, ngón tay chỉ vào sàn nhà, “anh nói cho các em biết, toàn là cái rắm hết!”

một câu thô tục này khiến cho cục diện trở nên yên ắng, tiếng chai rượu bị đập vỡ cực kì vang dội.

“Ông đây...ợ...” Đàn anh vỗ ngực mình, ợ một hơi, mùi rượu nồng phả vào người bên cạnh, “Ông đây đăc có hai giải vàng khu vực châu Á, luyện tập ròng rã suốt bốn năm trời, vậy mà các em đoán thử xem, hiện giờ tôi đang làm cái gì?”

Ngồi bên cạnh anh là Trần Tu Tề, Chung Thần thì còn nhỏ tuổi nên đã về trước.

Trần Tu Tề không để ý đến sự thất thố của đàn anh, chỉ đáp: “hiện giờ anh đang làm tổ trưởng tổ kế hoạch.”

Vừa nói xong thì đàn anh liền phản bác ngay: “Có cái rắm! Nào có được làm tổ trưởng, chỉ là phó tổ trưởng thôi!” anh cười nhạt, lão đảo đứng dậy khỏi ghế, “Già mà hạng nhất với chả giải vàng, tất cả đều vô dụng hết.”

Trần Tu Tề không nói gì nữa.

Đàn anh vỗ vai Trần Tu Tề, ân cần dạy bảo: “Tham gia mấy cái này chỉ tổ lãng phí thời gian và công sức thôi, đàn em ạ, anh đây dùng chính kinh nghiệm của mình để nói cho em biết, không đáng đâu!”

Trong phòng chỉ có ánh đèn mờ ảo, chai rượu bị đổ khiến mùi rượu nồng lên.

Trần Tu Tề liếc nhìn Chu Tự Hằng, thấy cậu vẫn chỉ ngồi yên, không nói một lời.

Mà đàn anh thì vẫn tiếp tục nói: “Bây giờ anh làm việc ở công ty kia, tất cả mọi người đều gọi anh là tổ trưởng, việc gì cũng nhờ anh làm, gấp trục trặc hay thay đổi cũng bảo anh chịu trách nhiệm, nhưng mọi kết quả, thành tích, công lao thì đều đứng trên danh nghĩa của người tổ trưởng thật, còn phó tổ trưởng là anh đây thì không biết bị ném đi nơi nào!”

anh một lần nữa vỗ vai Trần Tu Tề: “Biết vì sao không?”

“không biết ạ.” Trần Tu Tề cầm lấy chai rượu trong tay anh rồi để lên bàn.

“Bởi vì cái người tổ trưởng kia có xuất thân tốt, có một gia đình tốt, một người bố tốt!” Đàn anh căm phẫn nói, “Học lăm như thế, đọc nhiều sách như thế, kết quả cũng không sánh bằng với người có tiền!”

Cả đội huấn luyện, cộng thêm mấy nhân viên phụ trách, tổng cộng chừng ba mươi người, lúc này hơn một nửa đều đang cúi đầu.

“nói như cái nhà hàng Thịnh Quang này, ông chủ có gia tài bạc vạn, lại chỉ có một đứa con trai duy nhất, chẳng phải làm cái gì cũng có cơm no áo ấm” Đàn anh buồn bực uống một ngụm rượu, ngồi phịch xuống ghế salon.

Trần Tu Tề nghe vậy, lại một lần nữa liếc nhìn Chu Tự Hằng.

Đây là nhà hàng thuộc sở hữu của tập đoàn Thịnh Quang, đàn anh kia nhắc đến vấn đề này, lại không ngờ là con trai của ông chủ tập đoàn cũng đang có mặt tại đây.

Trong lòng Trần Tu Tề dâng lên một cảm xúc rất khó tả.

Bữa tiệc cứ thế kết thúc không mấy vui vẻ gì.

Lúc ra về có một cô gái gọi Chu Tự Hằng lại.

Trần Tu Tề từ nhà vệ sinh đi ra, đúng lúc nghe thấy cô gái tên Thường Diệc Hàm đổ tỏ tình với Chu Tự Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Trần Tu Tề vô tình bắt gặp cảnh tượng này, Thường Diệc Hàm đứng trên thảm đỏ trải trên sàn nhà, cúi đầu nhìn mũi chân, đáng vẻ e lệ mong mỏi chờ đợi câu trả lời của Chu Tự Hằng.

Buổi tối trời còn se lạnh, nhưng Thường Diệc Hàm lại mặc một cái váy ngắn đến đầu gối, lộ ra một đoạn bắp chân trơn bóng, cô tương đối hài lòng với đôi chân của mình, rất tự tin mà khoe ra.

Vì muốn làm cho đối phương rung động, cô lại đưa tay lên vén một lọn tóc ra sau tai.

Đây là hành động mà bạn gái của Chu Tự Hằng là Minh Nguyệt thường làm, các ngón tay trắng nõn đưa lên tai, nhìn cực kì ngây thơ và thuần khiết, kèm theo đó là sự quyến rũ không nói nên lời, có vẻ như Chu Tự Hằng rất thích con gái làm động tác này, thậm chí còn thường giúp Minh Nguyệt vén tóc.

Đúng như dự đoán, sau khi Thường Diệc Hàm làm xong động tác này, Chu Tự Hằng liền nhẹ nhàng hỏi: “cô thích tôi ở điểm gì?”

Cậu đứng ở cuối hành lang, cửa sổ đang mở, tối nay vừa đúng đêm trăng rằm, chân trời không một gợn mây, ánh trăng dịu nhẹ chiếu vào kéo dài cái bóng của cậu, nhìn như một cái cây vươn cao trong bóng đêm vậy.

Thường Diệc Hàm cũng là một thành viên trong đội tập huấn, đang học năm nhất, tuy nhiên tài nghệ của cô còn xa mới đạt tới tiêu chuẩn trở thành đội viên chính thức, song trong đội khó tránh khỏi phát sinh những công việc vặt vãnh cần giúp đỡ, Thường Diệc Hàm dựa vào sự kiên trì và thái độ tốt của mình đã thành công nhận được sự yêu mến của các thầy giáo làm huấn luyện viên, mà cô lại còn là một trong số những cô gái hiếm hoi của khoa máy tính, cho nên càng được ưu ái mà nhận vào đội tuyển.

Trong không khí tràn ngập mùi rượu, ám cả lên người Chu Tự Hằng, mặc dù hôm nay cậu không uống một giọt rượu nào.

Thường Diệc Hàm cả buổi tối chỉ để ý đến từng cử động của cậu, biết rằng từ đầu đến cuối cậu chỉ uống một cốc sữa tươi mà thôi.

Con trai lớn thế rồi mà còn uống sữa tươi, nghe thì có vẻ hơi trẻ con, nhưng Chu Tự Hằng thì không như thế, cậu vô cùng thành thực và chừng mực, đáng vẻ khi cầm cốc sữa uống nhìn... đáng yêu một cách lạ thường.

Thường Diệc Hàm vì vậy mà cho rằng cậu là một người dịu dàng, chính trực và lương thiện.

Câu hỏi của Chu Tự Hằng cũng đã xác nhận được điều đó, cho nên lòng tin của Thường Diệc Hàm càng tăng lên gấp bội, tiến lên một bước nói: “Điểm nào của anh em cũng thích hết.”

cô ngẩng lên nhìn Chu Tự Hằng, gương mặt cậu được ánh trăng cùng ánh đèn chiếu vào, nhìn đẹp và tinh xảo như một viên ngọc vậy.

“Em thích anh không chỉ vì vẻ bề ngoài của anh, mà còn cả tính cách và nội tâm của anh nữa.” Thường Diệc Hàm cúi thấp đầu, các ngón tay xoắn lấy vạt váy, “anh rất giỏi, tất cả các môn như lập trình, tiếng anh, Toán đều có thành tích rất xuất sắc, và em biết là, cả kì nghỉ đông vừa rồi mỗi ngày anh chỉ được ngủ có năm sáu tiếng thôi.”

Nhắc tới chuyện thi đấu, Thường Diệc Hàm có phần căng thẳng hơn, chuyển chủ đề hướng về bản thân mình: “Đạo gần đây em cũng đang cùng các đội viên luyện bài tập ACM, học thuộc cả từ vựng để thi GRE nữa, mặc dù vẫn còn kém xa anh, nhưng thành tích của em trong học kì trước cũng rất cao...”

cô biến mình thành một cô gái giỏi giang luôn biết phấn đấu, hiền lành và thuần khiết.

Sau đó, cô bỗng trông thấy Chu Tự Hằng hơi nhếch khóe miệng lên.

Trong lòng Chu Tự Hằng chỉ tràn ngập sự khinh bỉ.

Nhưng Thường Diệc Hàm lại cho rằng Chu Tự Hằng đang chăm chú thương thức biểu hiện của mình, nên trong lòng nghĩ gì thì liền nói ra hết: “Em nghĩ sau này anh chắc chắn sẽ đi du học, vừa hay em cũng có dự định này, mặc dù bây giờ anh đã có bạn gái, nhưng em cảm thấy là bọn mình có nhiều điểm chung hơn, tương lai có thể cùng nhau phấn đấu.”

“thì ra cô vẫn còn biết là tôi có bạn gái nhỉ.” Sau khi nghe Thường Diệc Hàm nói một hồi, Chu Tự Hằng mới đáp lại một câu.

Hả... Lời này là có ý gì?

không đợi Thường Diệc Hàm suy nghĩ cẩn thận thì thái độ của Chu Tự Hằng đã thay đổi, cậu lui về sau một bước, dáng vẻ nghiêm túc hòa nhã bỗng trở nên hơi hợm hĩnh, dựa vào vách tường, hai tay khoanh trước ngực, nụ cười nhạt làm cho người ta nhớ đến hình ảnh mấy tên côn đồ hay đứng ở đầu đường cuối ngõ.

“cô nói nhiều như vậy, chung quy là có ý rằng cô tốt hơn bạn gái của tôi đúng không?” Ngón tay cậu gõ nhịp lên khuỷu tay, ánh mắt sắc bén như một lưỡi dao liếc nhìn Thường Diệc Hàm.

Thường Diệc Hàm đang định nói “Phải” thì Chu Tự Hằng đã nhanh chóng tự hỏi tự đáp luôn: “Nhưng mà tôi thật sự nhìn không ra.”

Giọng điệu mang ý muốn xin lỗi, còn ra vẻ tiếc nuối mà lắc đầu.

Chu Tự Hằng đưa một ngón tay ra, hơi hợm chỉ vào Thường Diệc Hàm: “Gương mặt cô nhìn không xinh đẹp bằng bạn gái tôi.”

Thường Diệc Hàm ngậy người.

Ngón tay Chu Tự Hằng lại tiếp tục hướng xuống phía dưới: “Ngực của cô không lớn như ngực bạn gái tôi.”

“Eo của cô cũng không thon bằng eo bạn gái tôi.”

“Mông cũng không đủ cong.”

“Còn đôi chân.” Thần sắc của cậu rất lạnh nhạt xen lẫn chút lười nhác, đuôi lông mày hơi rướn lên, khóe môi nở nụ cười giễu cợt, “Hơi ngắn, lại không chịu tập luyện nên trông dật dẹo quá.”

Điều khiến Thường Diệc Hàm tự hào nhất trên cơ thể lại bị Chu Tự Hằng chê bai không ra một cái gì, gió đêm từ bên ngoài không ngừng thổi tới, vốn không hề cảm thấy khó chịu chút nào khi mặc váy ngắn, nhưng giờ cô lại cảm thấy hai chân lạnh như băng.

Lạnh đến thấu xương.

“Cho nên, cô thử nói cho tôi nghe xem, tại sao tôi lại phải bỏ người bạn gái hoàn mỹ không chút khuyết điểm của mình để chọn một người...” Chu Tự Hằng nhún mày, phũ phàng nói: “Xấu xí như cô chứ?”

Thường Diệc Hàm cảm thấy đây là lần nhục nhã nhất trong vòng 19 năm qua của mình, toàn thân đều đang run lên.

Chu Tự Hằng thu ngón tay lại, dút tay vào túi quần, định xoay người đi, nhưng vừa mới xoay thì lại lập tức quay lại, lịch sự nhắc nhở Thường Diệc Hàm: “À quên, tôi phải nói thật với cô là cô không hợp với kiểu tóc này đâu, cổ của cô quá ngắn, mặt lại quá to.”

Kiểu tóc của Thường Diệc Hàm giống với kiểu tóc của Minh Nguyệt.

Lời vừa nói ra, Thường Diệc Hàm liền hành động nhanh hơn Chu Tự Hằng, quay phắt người chạy đi.

Trong lúc đó, cô vẫn còn loáng thoáng nghe thấy Chu Tự Hằng nói: “Tôi đâu có mù.”

Hành lang nhà hàng trở nên yên tĩnh, nhưng trong lòng Trần Tu Tề thì lại không an tĩnh chút nào.

Trần Tu Tề luôn coi trọng việc đối nhân xử thế, quy tắc cơ bản nhất đó là không bao giờ bàn tán sau lưng và xoi mói người khác, anh được gia đình giáo dục nghiêm khắc mà lớn lên, cho nên cũng rất nghiêm túc mà làm theo.

anh không có ý muốn nghe trộm, nhưng sự thật là địa điểm tò mò lại ở ngay chỗ cửa ra vào mà anh đang cần đi qua, tiến không được mà lui cũng không xong, cho nên Trần Tu Tề đành chọn cách đứng nấp ở một bên.

“Sao cậu không từ tốn giải thích với cô bé?” Trần Tu Tề nói, “nói như vậy với một cô gái thì hơi quá...” anh dừng lại một chút rồi thở dài, “Quá ác rồi.”

Mặc dù anh cho rằng Chu Tự Hằng từ chối Thường Diệc Hàm là chuyện đúng đắn, nhưng cách thức từ chối thì không được hay cho lắm.

Chu Tự Hằng không vì lời góp ý của anh mà tức giận, ngược lại còn thoải mái gật đầu nói: “Em vốn là một học sinh hư mà, anh quên rồi à? Em còn từng đánh anh một trận đấy.”

Trần Tu Tề sững người vài giây rồi mới lên tiếng: “Bây giờ anh thật sự không còn thích Minh Nguyệt nữa rồi.”

Đó có thể coi là một phần lịch sử đen tối hiếm hoi của anh, hồi đó bỗng dưng lại thích Minh Nguyệt, còn viết thư tình cho cô bé nữa chứ, bây giờ nghĩ lại, có lẽ anh không thật sự thích Minh Nguyệt, mà chỉ đơn giản là sự thương thức vẻ đẹp của người ta mà thôi.

Chu Tự Hằng không muốn nói lại chuyện cũ, cậu nói: “Em biết, bây giờ anh chỉ thích Tiểu Ái thôi.”

Tiểu Ái là tên chậu hoa nhỏ đặt trên bàn của Trần Tu Tề, trong chậu còn được rải những viên sỏi nhỏ với những màu sắc khác nhau, Trần Tu Tề đã đặt cho nó một cái tên cực kì nữ tính, thậm chí còn lên mạng tìm hiểu các bí quyết chăm sóc hoa rồi cẩn thận làm theo, lúc bạn đi thi đấu, anh sẽ mang chậu hoa nhỏ đó đến tiệm bán hoa để nhờ người ta chăm sóc.

Bí mật này bị Chung Thần phát hiện ra, trong một lần nói chuyện cậu bé đã nói cho Chu Tự Hằng biết.

Trần Tu Tề không nói gì, mặt đỏ bừng lên.

Chu Tự Hằng khẽ cười một cái.

Sau khi vào đại học, cậu càng thêm hiểu rõ hơn về tính cách của Trần Tu Tề, anh là một người mà khi làm bất cứ việc gì cũng rất cầu toàn, không được để xảy ra một chút sai sót dù là nhỏ nhất, ngay thẳng mà cổ chấp.

Cho dù việc huấn luyện có nghiêm khắc thì Trần Tu Tề cũng không bao giờ lên nghỉ ngơi, cho dù kĩ năng có thành thạo đến mấy thì cũng không thờ ơ với bất kì con số hay dữ liệu nào, có một người cộng sự như vậy thật sự rất an tâm.

Nghĩ tới đây, Chu Tự Hằng liền thu lại nụ cười, lưng cũng không dựa vào tường nữa, thành thật hỏi thăm Trần Tu Tề: “anh nghĩ sao về mấy lời mà đàn anh nói hôm nay?”

Trần Tu Tề không rõ Chu Tự Hằng hỏi vậy là có ý gì, nhưng vẫn nói thật lòng: “Chẳng nghĩ gì cả.”

anh nói: “Đàn anh đó còn trẻ, khó tránh khỏi việc phải đối mặt với khó khăn, chờ thêm mấy năm nữa là sẽ ổn thôi.” anh bình luận ngắn gọn rồi mới nêu lên quan điểm của mình, “anh vẫn cho rằng nhờ ACM mà anh đã học được rất nhiều thứ, hoàn toàn không phải là vô dụng.”

nói xong, anh lại nghiêng đầu nhìn Chu Tự Hằng, “Còn em? Hồi anh chuyện này là có ý gì?”

Thấy dáng vẻ cậu khá nghiêm túc, lòng Trần Tu Tề bắt đầu trùng xuống, một suy nghĩ không mấy tốt đẹp hiện lên trong đầu.

Rất nhanh, anh đã bị một câu nói của Chu Tự Hằng làm cho thất vọng: “Em muốn từ bỏ việc thi đấu ACM.”

Em muốn từ bỏ việc thi đấu ACM.

Trần Tu Tề sững người, tâm trạng mông lung: “Em có biết là em vừa mới nói gì với anh không?” anhyên lặng nhìn Chu Tự Hằng.

“Em biết.” Chu Tự Hằng không nghĩ ngợi gì mà đáp luôn.

“Em biết rất rõ là mình đang nói gì, đang suy nghĩ gì.” Chu Tự Hằng nói tiếp, “Hồi cấp ba em cố gắng học giỏi, bởi vì em muốn thế, sau khi vào đại học, em tham gia vào đội tuyển ACM, bởi vì em muốn thế, kì nghỉ đông vẫn miệt mài luyện tập không ngừng nghỉ, cũng bởi vì em muốn thế. Mà điều hiện giờ em muốn làm, chính là từ bỏ việc thi đấu ACM.”

Cậu mặc một cái áo sơ mi đen cùng quần tây, chỗ cổ áo có thêu hoa văn màu tối, tay áo xấn lên đến khuỷu tay, lộ ra cổ tay trắng trẻo nhưng rất mạnh mẽ.

Đôi tay ấy cũng là đôi tay đã giúp nhóm của bọn họ giành được chiếc cúp thủy tinh cao quý.

Trần Tu Tề mím chặt môi.

“anh hỏi tại sao em không từ tốn nhẹ nhàng mà từ chối cô gái kia sao? Bây giờ em sẽ nói cho anh biết đáp án.” Chu Tự Hằng đứng thẳng người nói, “Em muốn cô ta cảm nhận được sự quyết tâm của em.”

trên đời có rất nhiều chuyện có cách làm khác nhau, nhưng kết quả thì lại giống nhau đến kì lạ.

Đạo lý này ai cũng hiểu.

Mà Chu Tự Hằng thẳng thắn nói suy nghĩ của mình với Trần Tu Tề như vậy, cũng là muốn để cho anh thấy quyết tâm của cậu.

“Em thật sự nghiêm túc chứ?” Trần Tu Tề hỏi lại một lần cuối cùng.

“Em rất nghiêm túc.” Chu Tự Hằng trịnh trọng gật đầu.

Thái độ thành khẩn này, Trần Tu Tề chưa từng thấy qua, anh cảm thấy ánh trăng hôm nay như đang chiếu rọi vào đỉnh đầu cậu, tạo ra một vòng hào quang sáng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Trần Tu Tề cho là mình say rồi nên mới bị ảo giác như vậy.

Vốn là một học bá chân chính, anh có tài năng xuất chúng và rất giỏi phát huy sở trường của bản thân, nhưng lại có một điểm yếu đuối là không giỏi giao tiếp với mọi người, cũng không quen việc uống rượu xã giao.

Trong bữa tiệc hôm nay, Chu Tự Hằng chỉ nói dăm ba câu rồi uống một cốc sữa tươi để đáp lại lời mời rượu của người bên cạnh, nhưng anh thì lại không thể cự tuyệt được bất cứ ai.

Hơi men làm tê dại các dây thần kinh của anh.

không chỉ bị ảo giác mà đầu óc anh còn trở nên rối bời, không thể bình tĩnh suy nghĩ được, lúc bước ra bên ngoài nhà hàng, gió mát thổi vào mặt mới khiến cho anh tỉnh táo hơn một chút.

Ánh đèn xe hơi nối tiếp nhau không dứt hòa cùng với ánh đèn đường tạo thành một biển trời sao sáng lấp lánh, thảng thốt ở Bắc Kinh, ngày hay đêm cũng đều đẹp như nhau cả.

“Chúng ta mới lấy được cúp bạc thôi mà.” Trần Tu Tề hơi có phần mất mát, “anh còn nghĩ nhóm chúng ta ít nhất sẽ còn cùng nhau kề vai chiến đấu trong hai năm nữa, cuối cùng sẽ giành được cúp vàng.”

anh không hề ảo tưởng về việc này, dựa vào biểu hiện của cả nhóm, chuyện giành được cúp vàng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng Chu Tự Hằng thì đã không còn muốn giành thời gian để tập luyện cho cuộc thi nữa rồi, đội có ba người, giờ một người đã rút lui.

Sau khi Chu Tự Hằng rời khỏi đội, anh và Chung Thần có lẽ sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn.

Trần Tu Tề trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng đây là lựa chọn của người ta, anh không thể can thiệp vào, giống như những vì sao trên trời đều có quỹ đạo của riêng mình.

“Vậy tiếp theo em định sẽ làm gì?” Trần Tu Tề hỏi.

Chu Tự Hằng đi song song với anh, giữa hai người cách nhau khoảng nửa mét.

“anh muốn nghe em nói thật hay nói dối?” Chu Tự Hằng nói.

Trần Tu Tề nhìn cái bóng của Chu Tự Hằng, đáp: “Cả hai.”

“Lời nói dối chính là, em vẫn còn chưa nghĩ ra.” Chu Tự Hằng nghiêng đầu, nhếch môi cười, “Mà lời nói thật là...”

“Em muốn tự mình lập nghiệp.”

Hiển nhiên là cậu đã có một kế hoạch chu toàn và lâu dài, nét mặt vô cùng tự tin.

Xung quanh đây toàn là những tòa nhà cao tầng, là khu vực sầm uất nhất ở Bắc Kinh, cùng với sự phát triển về khoa học kỹ thuật chính là sự phát triển về kinh tế, do đó các nhân viên văn phòng cũng càng phải năng suất hơn, buổi tối chín giờ nhưng trong các phòng làm việc vẫn còn sáng đèn, nổi bật qua cánh cửa sổ thủy tinh, nhìn bắt mắt hơn cả ánh trăng.

Chu Tự Hằng đưa mắt nhìn lên, nói: “Nếu mấy năm tiếp theo chúng ta vẫn tham gia thi đấu, thì có khả năng chúng ta sẽ giành được giải nhất, sau đó sẽ đi đến lựa chọn một là tiếp tục đi học chuyên sâu hơn, hai là vào làm việc cho các công ty, giống như anh rất thích IBM với Microsoft ấy.”

Trần Tu Tề không nói gì, yên lặng nghe Chu Tự Hằng nói hết.

“thật ra với trạng thái của chúng ta bây giờ, hai tháng giành được giải vàng châu Á, tám tháng giành được giải bạc thế giới, việc đầu tư thời gian và công sức đổi lại được một thành quả xứng đáng, còn có tiền nữa, nhưng nếu cứ tiếp tục đầu tư thời gian vào nó mãi như vậy, kết quả đạt được cuối

cùng thật sự không hề đáng giá.” Chu Tự Hằng đứng thẳng tại chỗ, hai mắt sáng rực, “Trần Tu Tề, vì một cái cúp vàng hư ảo, có cần thiết phải làm thế không?”

Cậu đứng gần gốc cây ngô đồng, nơi có ít người qua lại, cảnh lá rậm rạp làm cho ánh đèn tạo thành những vệt loang lổ.

Gió thổi vào lá cây tạo ra tiếng xào xạc, nhẹ nhàng như giọng nói của Chu Tự Hằng, nhưng Trần Tu Tề lại cảm thấy ngữ điệu của cậu vô cùng mạnh mẽ.

anh ý thức được là mình và Chu Tự Hằng có một mục tiêu khác nhau, anh thì nhiệt huyết với cuộc thi, còn Chu Tự Hằng lại chỉ coi đó là công cụ để rèn luyện năng lực bản thân, từ khi mới bắt đầu vào đội tuyển, Chu Tự Hằng đã có sẵn mục tiêu đó rồi.

“Em đã xem anh dùng phần mềm Visual basic và OpenGL để vẽ hình học rồi, anh còn thành thạo cả DirectX nữa.” Chu Tự Hằng nói.

*(Chú thích: **Microsoft DirectX** là một tập hợp các giao diện lập trình ứng dụng (API) để xử lý các nhiệm vụ liên quan đến đa phương tiện, đặc biệt là chương trình trò chơi và video trên nền tảng của Microsoft.)*

Những phần mềm mà cậu nói đều không nằm trong danh mục đề thi ACM, mà là Trần Tu Tề có hứng thú nên tự học.

“Em đang khen anh đấy à?” Trần Tu Tề sững sốt một lúc.

Chu Tự Hằng gật đầu: “Vâng.” Cậu bước tới gần Trần Tu Tề, vỗ vai anh, “Hơn nữa em còn rất muốn chiêu dụ được một nhân tài như anh.”

Chiêu hạ mình cầu hiền tài là một phương pháp làm lung lạc lòng người rất hiệu quả, Chu Tự Hằng hoàn toàn không tiếc mở lời khen ngợi Trần Tu Tề, huống hồ lời cậu nói đều là sự thật.

Rất hiển nhiên, cậu không chỉ chuẩn bị rút lui khỏi đội tuyển ACM, mà còn muốn lôi kéo cả Trần Tu Tề cùng đi với mình nữa.

Tiếp theo đó, cậu sẽ thuyết phục nốt cả Chung Thần luôn.

Trần Tu Tề có cảm giác là mình bị rơi vào bẫy của Chu Tự Hằng rồi, ánh đèn neon làm nền phía sau lưng Chu Tự Hằng, cậu đút tay vào túi quần, gương mặt cực kì anh tuấn, lại có phong thái của tuổi trẻ, nhưng Trần Tu Tề nghĩ rằng, Chu Tự Hằng bản chất còn là một người rất khéo léo và ranh ma nữa.

Thế mà còn dám nói là mình học kém môn Văn.

Trần Tu Tề quả thực là có hơi dao động với lời của Chu Tự Hằng.

anh thờ dài một cái, nhìn lên tòa nhà văn phòng ở gần đây, nói: “Có một đợt anh cũng từng đi qua chỗ này, tầng mười hai có một công ty phần mềm do một đàn anh mở ra, hôm nay anh quay lại đây, thấy tầng đó đã đổi thành một công ty khác rồi.”

Nơi này có rất nhiều người đã lập nghiệp thành công trong một thời gian ngắn, cũng có người thì nhanh chóng bị phá sản, vô số người trẻ ôm ấp những hoài bão và ước mơ, muốn được ở đây gây dựng sự nghiệp, nhưng tỉ lệ thành công cực kì thấp, giống như bong bóng xà phòng vậy, nhất thời tỏa sáng rồi lại dễ dàng vỡ tan.

“Chu Tự Hằng, em phải biết rằng chuyện lập nghiệp không hề đơn giản, không thể một sớm một chiều mà thành công ngay được.” Trần Tu Tề nói.

Chu Tự Hằng rất đồng tình với ý kiến này, cậu biết Trần Tu Tề đang đưa cho cậu lời khuyên, nhưng cậu vẫn phải nói: “anh còn nhớ hồi cấp ba trường mình có một thầy giáo già nghiêm khắc không? Thầy Vũ dạy Ngữ Văn ấy?”

“Thầy Vũ rất nổi tiếng.” Trần Tu Tề đáp, “Nhưng tiếc là không dạy lớp anh.”

Chu Tự Hằng cười tươi nói: “Trong tiết học cuối cùng, thầy đã dạy em một câu này, ‘Có người từ quan về quê cũ, có người đèn sách suốt đêm thâu.’, thầy hỏi em có cảm nghĩ gì về câu này.”

Nụ cười của cậu rạng rỡ trong bóng đêm, khiến cho những người đi trên phố không tự chủ được mà nhìn về phía gốc cây ngô đồng.

“Em nói với thầy là cuộc đời rất dài, mỗi người đều có những sự lựa chọn của riêng mình, sẽ sống theo cách mà bản thân mong muốn.” Chu Tự Hằng nhìn Trần Tu Tề, “Bây giờ em muốn lập nghiệp, dù kết quả có ra sao thì em cũng sẽ không hối hận, nhưng em rất hi vọng có anh gia nhập cùng.”

Từ thời kì nổi loạn cho đến khi trở nên chừng mực như bây giờ, tính cách của Chu Tự Hằng quả thực đã thay đổi rất nhiều, nhưng sự cố chấp thì vẫn mãi tồn tại, một khi đã quyết định chuyện gì là sẽ không chịu quay đầu.

“Câu thơ này còn có nửa đoạn sau nữa.” Trần Tu Tề nói, “Thiếu niên không biết cảm giác buồn, về già mới thấy đường khó đi.”

Ngụ ý là, sau khi thỏa lòng mong ước rồi, nếu kết quả lại thành công đã trảng, thì cuối cùng lại đành phải tiếp tục phó mặc sự đời, thất vọng buông xuôi.

Chu Tự Hằng hiểu được thâm ý của Trần Tu Tề.

Cậu lắc đầu, cười nói: “Trần Tu Tề, bây giờ chúng ta vẫn còn trẻ mà.”

Đứng giữa thành thị phồn hoa, Chu Tự Hằng chỉ nhỏ bé như một con kiến, nhưng cái đầu lại dám nghĩ rất xa.

[Bây giờ chúng ta vẫn còn trẻ mà.]

Trần Tu Tề tay nắm chặt thành quyền, cuối cùng thả lỏng, gần từng chữ đáp lại Chu Tự Hằng: “Để anh suy nghĩ đã.”

Chu Tự Hằng đáp lại bằng một nụ cười chân thành.

Buổi nói chuyện hôm đó tựa như một đoạn nhạc đệm, từ sau đó không ai còn nhắc lại nữa, chẳng khác nào một viên đá nhỏ bị ném xuống sông, chớp mắt đã biến mất không còn nhìn thấy được. Chu Tự Hằng vẫn giống như mọi ngày, vừa chăm chỉ đi học vừa ngồi luyện ACM, Trần Tu Tề cũng vẫn bình thản ngày ngày chăm chút tưới nước cho Tiểu Ai, đọc những cuốn sách tiếng anh kinh điển.

Nhưng cuộc sống của Minh Nguyệt thì lại có một chút thay đổi nhỏ.

“Tháng chín sẽ có một cuộc thi lớn.” Minh Nguyệt nằm gục xuống bàn máy tính của Chu Tự Hằng, ngáp một cái, “Cho nên từ bây giờ bọn em phải tập múa mỗi ngày.”

cô nhìn như một con mèo con đang làm nũng, nghiêng đầu nhìn Chu Tự Hằng, miệng chu lên, mày chau lại, đáng vẻ đáng thương nói: “Chiều cũng phải tập, tối cũng phải tập luôn.”

Gần tới tháng năm, thời tiết đã trở nên ấm áp, phòng luyện tập mở cửa từ sáng, bởi vì cuộc thi còn lâu mới tới, thêm nữa ai cũng đi nghỉ trưa, cho nên trong phòng bây giờ chỉ còn có hai người họ.

Chỗ của Chu Tự Hằng ở bên cạnh cửa sổ, gió thổi lùa vào mái tóc dài của Minh Nguyệt, làm những lọn tóc chạm vào gương mặt trắng nõn của cô.

cô lười biếng nằm sấp người xuống bàn, không buồn gờ tay vén lại tóc, còn chu miệng lên thổi phù phù để hất tóc ra nữa.

Nhưng cách này hoàn toàn không có hiệu quả, những lọn tóc cứ bay nhẹ lên rồi lại đáp xuống mặt cô lần nữa, lần này còn chạm cả vào mũi, làm cô lại nhàm chán ngáp thêm cái nữa.

Chu Tự Hằng giúp cô vén lại tóc ra sau tai, đóng cửa sổ lại, nói: “Buổi tối em phải tập luyện đến khuya sao?”

Nhìn cô có vẻ như vẫn chưa tỉnh ngủ, cứ mơ mơ màng màng, tất nhiên là Chu Tự Hằng rất thích nhìn bộ dạng đáng yêu này của cô, cái mặt trắng mềm như bánh nếp vậy.

Cậu không kìm được mà đưa tay véo má cô, cảm nhận xúc cảm trơn mềm dưới các đầu ngón tay.

Minh Nguyệt cọ mặt vào lòng bàn tay Chu Tự Hằng, vài lọn tóc cũng quấn lấy ngón tay cậu.

“Mới bắt đầu tập luyện được hai hôm nay, hầu như phải đến chín giờ mới xong.” Minh Nguyệt nói, “Sau đấy thì em ngủ không được ngon giấc, vì chân đau lắm ý, đã thế trong mơ còn không gặp được anh nữa.”

Vì hơi mệt mỏi nên lời nói của cô có phần rối loạn, Chu Tự Hằng tự sắp xếp lại câu cú, cuối cùng tổng kết một câu – Vì trong mơ không nhìn thấy cậu nên Minh Nguyệt ngủ không ngon.

Trong lòng giống như được tắm đường vậy.

Cậu nói với Minh Nguyệt: “Vậy từ bây giờ ngày nào anh cũng đến trường xem em tập nhé.”

“anh không bận à?” Minh Nguyệt ngạc nhiên lắm, mở to mắt hỏi.

“không bận lắm, cuộc thi đã kết thúc rồi mà.” Chu Tự Hằng không nói cho cô biết về ý định lập nghiệp của mình, dù sao thì cậu vẫn chưa điều động được đủ binh mã, Trần Tu Tề vẫn chưa cho cậu một câu trả lời chắc chắn.

Chu Tự Hằng xoa đầu Minh Nguyệt, sau đó cúi xuống định cởi giày cho cô.

Trong phòng không có ai, nhưng hành động của cậu vẫn khiến cho Minh Nguyệt kinh sợ, vội vàng đứng lên rồi lui về sau một bước: “anh muốn làm gì?” cô áp ứng khuyên ngăn, “Bọn mình không thể làm chuyện xấu ở đây đâu.”

Giọng của cô quá yếu ớt, hiển nhiên không hề có sức thuyết phục.

Minh Nguyệt đỏ mặt tránh né cánh tay của Chu Tự Hằng đang gờ ra.

rõ ràng là cô hiểu lầm rồi.

“anh chỉ muốn xoa bóp chân cho em thôi mà.” Chu Tự Hằng vừa buồn cười vừa không biết phải làm sao, “anh không muốn làm chuyện xấu gì cả.” Giọng cậu trầm xuống, tiếp tục cởi giày cho Minh Nguyệt, “Trong lòng em, anh chính là một người... háo sắc như vậy à?”

Tất nhiên không phải rồi, Minh Nguyệt nói thầm trong lòng, người hảo sắc chính là cô đây.

Gương mặt cô nhanh chóng đỏ ửng cả lên, làn da trắng nõn được phủ sắc hoa đào, làm say lòng người.

Vì để che giấu sự chột dạ của mình, Minh Nguyệt liền gác chân lên đùi Chu Tự Hằng, làm bộ vênh mặt hất cằm sai khiến: “anh mau xoa bóp chân cho em đi.”

cô để hai bàn chân trắng nõn lên đầu gối cậu, còn dùng đầu ngón chân cọ vào người cậu nữa.

“Nếu anh không làm thì sao?” Chu Tự Hằng cảm chân Minh Nguyệt, cô cao một mét bảy, đôi chân vừa dài lại vừa thon thả.

Thử không xoa xem cô làm gì được nào!

Minh Nguyệt đáp: “Vậy thì em sẽ không cho anh xoa xoa sờ sờ nữa.”

Chu Tự Hằng cúi đầu cười, ghé sát vào mặt cô hôn một cái, sau đó lấy lòng nói: “Vậy xin tiểu công chúa cho anh một cơ hội, anh sẽ biểu hiện thật tốt.”

Tiểu công chúa vui sướng muốn bay lên rồi.

Hôm nay cô mặc quần jean, bao gọn lấy cặp chân hoàn mỹ, rất kích thích thị giác, nhưng lại là một sự giày vò ngọt ngào với xúc giác.

“cô giáo nói sẽ để em múa chính đây.” Minh Nguyệt nói.

“Thế thì tốt quá còn gì nữa.” Chu Tự Hằng đang khá mất bình tĩnh, đôi chân đang nằm trong bàn tay cậu khiến cho cậu cảm thấy hình như mình bị mắc chứng nghiện chân mất rồi.

Minh Nguyệt bị cậu cù nên hơi nhột, ngón chân hơi co rúm rồi lại buông lỏng, cười khanh khách một trận rồi mới nói: “Nhưng cô giáo cảm thấy cân nặng của em hơi vượt chỉ tiêu, muốn em giảm cân.”

nói xong, cô còn tự đưa tay véo má mình.

Chu Tự Hằng muốn nói rằng cô không hề mập chút nào, nhìn rất cân đối, khiến cậu lúc nào cũng muốn được ôm, nhưng còn chưa kịp nói thì Minh Nguyệt đã ghé sát vào, kéo cánh tay cậu.

“Chu Chu, nếu thời gian này anh không bận thì có thể tạo cho em một cái Web Crawler* được không?” Minh Nguyệt dịu dàng hỏi, còn nháy mắt một cái.

(Chú giải: Web crawler có chức năng lấy thông tin từ website, trích xuất ra những thông tin người sử dụng cần, đồng thời cũng tìm những link có trong trang web đó và tự động truy cập vào những link đó.)

Lông mi của cô vẫn còn lưu lại nước mắt sau khi chớp, tựa như những giọt sương đọng trên cánh bướm, ánh mắt mơ màng, khiến Chu Tự Hằng nhìn mà cảm thấy như bị trộm mất tim vậy.

“Từ khóa là gì?” Web Crawler đối với Chu Tự Hằng mà nói thì chỉ đơn giản như một bữa ăn sáng.

“Làm thế nào để giảm được cân mà ngực không bị bé đi.” Minh Nguyệt nói rõ ràng cho cậu biết.

Bàn tay Chu Tự Hằng đang nắn bóp chân cô lập tức dừng lại, chủ đề này hiển nhiên sẽ khiến người ta nghĩ xa xôi. Lòng cậu nhộn nhạo vô cùng, sau lại mím môi, giả vờ nghiêm túc nói: “Hai điều này rất khó mà cùng tồn tại được.”

Cậu cố gắng giữ bình tĩnh, mắt nhìn thẳng về phía trước, nhưng Minh Nguyệt lại rất tự nhiên rướn người đến ôm chặt lấy cổ cậu, nói: “Nhưng chuyện này thật sự rất quan trọng.”

“Tại sao?” Yết hầu cậu khẽ giật.

“anh cũng biết mà.” Minh Nguyệt mím chặt môi.

Cánh tay Chu Tự Hằng vô tình chạm vào nơi mềm mại đó của cô.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng cả căn phòng, buổi trưa vô cùng yên tĩnh, lá cây được gió nhẹ nhàng thổi, nhưng giờ phút này đây, trong căn phòng nhỏ bé, lòng Chu Tự Hằng đã không còn để ý được những thứ khác nữa rồi, mũi cũng chỉ ngửi thấy mùi thơm trên người Minh Nguyệt mà thôi.

“Ừ, anh biết.” Cậu cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đỏ thắm của cô.

Minh nữ vương, thỉnh tự trọng) Gớm quá nó tiếc tiền của chồng nó trong suốt mấy năm ngày nào cũng mua trà sữa đủ rồi đun sữa đậu nành nuôi hai con thô trắng khôn lớn, giờ mà bị bé đi thì chót) Đấy không chỉ thằng chồng mà cả con vợ cũng rất có ý thức giữ gìn tài

nguyên) Huhu thích cái đoạn Minh nữ vương gác chân lên đùi Chu trung khuyến rồi hất cằm ra lệnh thế chứ lại, bà đáng ghét nó vừa thôi bà Nguyệt ơi))

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Bây giờ kĩ thuật hôn của Chu Tự Hằng đã rất tiến bộ rồi, không còn là tay mơ như hồi đầu nữa.

Cậu đã biết cách làm nhiều loạn hô hấp của Minh Nguyệt khi môi lưỡi quấn lấy nhau, thủ đoạn dụ quân địch xâm nhập rồi một mẻ bắt trọn, khiến cho trái tim cô đập loạn nhịp.

Minh Nguyệt tựa vào vai cậu thờ dốc, cho đến khi tim đập bình thường trở lại rồi, cô mới dần dần lấy lại được tinh thần.

Mấy ngày tập múa với cường độ cao khiến cho cô khá mệt, nhưng lúc này cô lại cảm thấy rất phấn chấn, cho nên không chút tiếc rẻ mà khen ngợi Chu Tự Hằng: “Em chăm cho nụ hôn của anh 100 điểm!”

cô ngẩng cái đầu nhỏ lên, giơ ngón tay ra minh họa.

Chu Tự Hằng cắn nhẹ đầu ngón tay Minh Nguyệt, làm cho cô bật cười khanh khách, lại tiện đà khom lưng cúi đầu giúp cô mang lại giày.

cô có một bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn, mềm mại lại tinh tế, các đầu ngón chân xinh xinh, phần mắt cá chân có độ cong mê người, móng chân chưa từng một lần sơn màu nên rất khỏe mạnh hồng hào.

Chu Tự Hằng vừa giúp cô buộc dây giày, vừa lưu luyến xúc cảm khi được sờ vào chân cô.

Lúc ngồi thẳng lên, cậu lại nghiêm túc mở phần mềm máy tính ra, mặt không đổi sắc làm cho cô một cái Web Crawler với chủ đề “Làm thế nào để giảm cân mà ngực không bị nhỏ đi?”.

Mùi hoa tử đinh hương thơm ngào ngạt truyền đến từ bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ban trưa tạo thành một tầng vàng kim rực sáng trên lớp gạch men, tiếng gõ bàn phím máy tính nghe còn có nhịp hơn cả tiếng trống nữa.

một chuỗi các kí tự lần lượt hiện lên trên màn hình, tất cả những kĩ năng này Chu Tự Hằng đã rất thành thạo.

Đây không phải lần đầu tiên Minh Nguyệt nhìn Chu Tự Hằng gõ code, nhưng lần nào cũng là một cảm xúc mới lạ hơn, cậu vẫn chỉ đang là sinh viên năm nhất, các bạn học khác còn đang loay hoay với việc ôn thi cuối kỳ môn ngôn ngữ lập trình C, còn cậu thì lại ngày một tiến sâu hơn rồi.

Cứ nhìn chồng sách phong phú trên bàn và các phần mềm không ngừng thay đổi trên máy tính của cậu là biết.

“Em đang nhìn những kí hiệu này sao? Nếu không hiểu thì anh sẽ giải thích cho em.” Chu Tự Hằng nhấn phím Enter.

Minh Nguyệt tay chống cằm, dáng vẻ rất chăm chú nhìn cậu, ánh mắt sùng bái khiến cho cậu rất vui.

Minh Nguyệt ngưng ngưng lắc đầu: “Em không nhìn kí tự... Em nhìn tay anh thôi.”

Ánh nắng vàng rực rỡ từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào mái tóc mềm mại tron mượt của cô, dáng vẻ ngoan ngoãn tựa như một con mèo nhỏ đang làm nũng, mà con mèo này cũng rất biết lấy lòng người ta, Minh Nguyệt đề nén sự ngại ngùng, thành thật nói với Chu Tự Hằng: “Tay của anh rất đẹp, em cho anh 100 điểm.”

Mới mười phút trước cô còn mới nói là chăm cho nụ hôn của cậu 100 điểm

Chu Tự Hằng nhớ tới điều này, bất chợt cười rộ lên: “Hôm nay là đại hội ca ngợi anh đấy à?”

Cậu ghé sát vào mặt Minh Nguyệt, cọ trán mình vào trán cô, nói: “Hay là hôm nay em ăn nhiều kẹo quá rồi? Nên mới biết nói ngọt như vậy, hả?”

Hôm nay Minh Nguyệt không có ăn kẹo, cân nặng của cô hơi vượt chỉ tiêu một chút nên cần kiểm soát chế độ ăn nghiêm khắc hơn, nhưng trong lòng cô lúc này thật sự như vừa được ăn một viên kẹo đường mềm vậy, cho nên cô gật đầu thừa nhận: “Cả hai đều đúng.”

Chu Tự Hằng càng cười sáng khoái hơn, vừa cười vừa tiếp tục hoàn thành công việc còn dang dở.

Khi cười trông cậu còn đẹp hơn cả cảnh sắc mùa xuân, những hạt bụi vàng bay lơ lửng trên không trung, gò má cậu cũng như tan ra vào sắc vàng ấm áp đó, Minh Nguyệt lại chăm cho gương mặt của cậu 100 điểm, nhưng lời này cô không nói ra miệng, lại cảm lấy một quyền tap chí trên bàn Chu Tự Hằng

muốn dùng nó để phân tán sự chú ý.

Chu Tự Hằng rất thích ghi chú trong sách, lúc đọc tạp chí cậu cũng hay viết cảm nghĩ của mình vào đó, sau khi cầm lấy cuốn tạp chí, Minh Nguyệt rất dễ dàng lật ngay đến trang mà Chu Tự Hằng quan tâm.

Đây là một quyển tập san dành cho thanh thiếu niên, mấy năm gần đây có rất nhiều người trẻ lập nghiệp thành công và được đăng trên báo, trong đó có một người học cùng trường với Chu Tự Hằng, cậu còn dùng bút mực đen đánh dấu vào trang báo viết về người đàn anh họ Giang này.

Đàn anh Giang có tướng mạo bình thường, nhưng vì sự nghiệp thành công, mặc vest đi giày Tây nên nhìn rất có thần thái.

“anh ấy cực kì giỏi.” Thấy Minh Nguyệt nhìn chăm chú, Chu Tự Hằng liền lên tiếng, trên trang báo có ghi lý lịch của đàn anh Giang, anh ra trường đã được mười năm, hồi mới ra trường thì làm việc cho một công ty phần mềm ở nước ngoài, sau khi về nước thì bắt đầu lập nghiệp, hơn nữa cũng là một kiểu mẫu cho những người thuận lợi cả về sự nghiệp lẫn tình yêu.

“anh cũng vậy mà.” Minh Nguyệt đáp lại cậu, cô không hề dao động vì lý lịch huy hoàng của đàn anh Giang, chỉ thông qua một tấm hình của anh mà tưởng tượng đến một Chu Tự Hằng của mười năm sau.

Khi ấy anh cũng sẽ ăn mặc lịch lãm như thế, khí chất ngời ngời, chắc chắn sẽ còn tỏa sáng hơn nhiều lần so với tấm hình này.

“Gần nhất là anh đã nhận được 1500 USD rồi.” Minh Nguyệt gấp cuốn tạp chí lại rồi để vào chỗ cũ.

Chu Tự Hằng mỉm môi, nhẹ nhàng cười một cái, gật đầu đáp: “Kiến thức và kỹ năng có thể nhanh chóng biến thành tiền.”

Mà cậu thì đang rất mong ngày đó sẽ sớm đến.

Hai giờ chiều, sau khi hoàn tất chương trình, Chu Tự Hằng chuyển vào USB rồi đưa cho Minh Nguyệt, file gốc cậu không xóa đi mà lưu nó vào một file nén.

Đối với phương diện này cậu không nghiên cứu nhiều, nhưng vẫn muốn lưu giữ lại chút thành quả của mình.

Sau ba giờ chiều, Chu Tự Hằng đưa Minh Nguyệt về học viện múa Bắc Kinh rồi quay về phòng tập huấn, cô thì bắt đầu giờ tập buổi chiều, còn cậu thì lại tiếp tục ngồi trước máy vi tính xử lý các phép toán.

Tuy đã quyết định rút lui khỏi cuộc thi ACM, nhưng Chu Tự Hằng không tỏ vẻ gì khác thường, vẫn cùng huấn luyện viên luyện tập và trao đổi kinh nghiệm với các đội viên như trước.

Trần Tu Tề cho rằng Chu Tự Hằng rất biết giữ bình tĩnh, trong lòng cực kì bội phục, ít nhất thì anh không thể làm được điều đó.

Chu Tự Hằng đã gieo một hạt giống có liên quan đến chuyện lập nghiệp và tương lai sau này vào lòng Trần Tu Tề, trải qua mười mấy ngày suy nghĩ, hạt giống đó chẳng những không vì thiếu mưa mà biến mất, ngược lại còn mọc rễ và lớn dần lên trong người anh.

Dường như sắp sinh trưởng thành một cây đại thụ chọc trời rồi.

“Nếu đã muốn rút khỏi cuộc thi thì tại sao còn tiếp tục ở đây?” Buổi chiều khi mặt trời lặn, mọi người đã ra về, Trần Tu Tề đứng ở hành lang nói chuyện với Chu Tự Hằng.

“Em đang đợi câu trả lời của anh.” Chu Tự Hằng đáp.

Cậu thật sự không thể chắc chắn được là cuối cùng Trần Tu Tề sẽ đưa ra quyết định như thế nào.

“Em mất thời gian đợi chờ anh thế này, hẳn cũng đủ để tỏ rõ sự thành tâm của em rồi.” Chu Tự Hằng nhìn Trần Tu Tề nói, “Lư Bị mời Gia Cát Lượng xuống núi còn phải đến nhà tranh ba lần, một đường treo đeo lộ suối, chấp nhận việc bị người ta lạnh nhạt, cuối cùng mới có được vị danh sĩ tài giỏi trợ giúp cho mình. Còn em thì chỉ cần đợi ở phòng huấn luyện thôi, cho dù đã tốn hơn mười ngày thì cũng không vấn đề gì, căn bản vì em thật sự rất muốn có anh cùng sát cánh.”

Chu Tự Hằng đưa tay gõ nhịp vào lan can, nhìn giống như đang gõ bàn phím, “Tất nhiên là... nếu như anh vẫn quyết tham gia thi đấu giành huy chương, thì em sẽ đợi đến khi anh và Chung Thần tìm được đồng đội mới rồi mới chính thức làm đơn xin rút khỏi đội.”

Trần Tu Tề gật đầu, đây là một hành động rất có trách nhiệm.

“Nếu anh chọn tiếp tục thi đấu thì em sẽ đi tìm ai làm bạn đồng hành?” Trần Tu Tề cũng gõ tay vào lan can, sau đó chống hai khuỷu tay lên trên, đưa mắt ngắm nhìn nơi phương xa.

“anh muốn nghe nói thật hay nói dối?” Chu Tự Hằng hỏi.

Trần Tu Tề nhún mày, nhún vai đáp: “Cả hai.”

“Lời nói dối chính là, em đã tìm được người rồi.” Chu Tự Hằng nói, “Còn lời nói thật là... Trong tất cả những người mà em quen, thì anh là lựa chọn duy

nhất của em.”

Ngữ điệu của cậu rất thành thật và thoải mái, nhìn dáng vẻ của Trần Tu Tề thì có vẻ như cậu đã thuyết phục được anh rồi.

Cuối tháng tư, khu vườn của trường Thanh Hoa nở đầy hoa Tử Đinh Hương, cành cây nhỏ bé nhưng chịu được mưa nắng, cánh hoa năm cánh màu tím nhìn đẹp vô cùng, cả khu vườn tỏa ngát hương thơm, chỉ cần một cơn gió thổi tới là sẽ tạo thành một cơn mưa hoa.

Trần Tu Tề hít hà hương hoa, sau đó quay đầu, nghiêm túc đánh giá Chu Tự Hằng một phen.

Giương mặt cậu không thay đổi mấy so với năm cấp ba, nhưng vì khí chất điềm đạm nên khiến cho người ta cảm thấy rất khác, hình tượng lúc này của cậu đã thay đổi không ngừng, có kiên nhẫn, có ý chí, cũng có cả quyết tâm.

[Chúng ta vẫn còn trẻ mà.]

“Mặc dù anh chưa biết kế hoạch của em là gì, cũng không biết về lĩnh vực mà em chuẩn bị tiến công, nhưng...” Trần Tu Tề bất chợt nở nụ cười, một lúc sau mới hít sâu một hơi, nói: “anh hi vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

nói xong anh đưa tay ra hướng Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng vui mừng bắt tay anh.

Mặt trời đã lặn, sắc cam ở đường chân trời dần trở nên mờ tối, màn đêm bắt đầu buông xuống, các tòa nhà trong trường cũng bắt đầu sáng đèn.

“Có người từ quan về quê cũ, có người đèn sách suốt đêm thâu.” Trần Tu Tề nói, “Trừ lời này ra thì thầy Vũ còn dạy gì cho em nữa không?”

“Còn một câu nữa lấy từ ‘Lời dạy thiếu niên Trung Quốc’, ‘Tiền đồ như biển lớn, tương lai còn rất dài’.”

một câu nói có thể áp dụng được trong bất kì thời điểm nào của cuộc đời, Chu Tự Hằng sẽ ghi nhớ mãi không quên.

Cậu quay lưng lại với màn đêm, trịnh trọng nói với Trần Tu Tề: “Chúc cho chúng ta ‘Tiền đồ như biển lớn, tương lai còn rất dài!’”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

Ngày cuối cùng của tháng tư, đội của Chu Tự Hằng nộp đơn xin rút khỏi đội tuyển ACM, đồng thời bàn giao lại các giấy tờ bằng khen và cả chiếc cúp bạc giành được trong trận chung kết thế giới, dưới đáy cúp còn khắc tên của ba thành viên.

Đội viên đã quyết định đi, dù cho huấn luyện viên có cố gắng giữ thế nào cũng vô ích.

Chiếc cúp được đặt trong tủ kính, ở nơi bắt mắt nhất trong phòng, là nguồn động lực để khích lệ tinh thần cho các đội viên ở lại tiếp tục cố gắng.

Sau khi đặt sự vinh quang sang một bên, cả bọn lại tiếp tục tiến tới một mục tiêu to lớn hơn, bắt đầu cho cuộc chiến khởi nghiệp.

“Tóm lại thì kế hoạch của chúng ta sẽ là tạo ra một ứng dụng Twitter của Trung Quốc.” Trần Tu Tề sau khi xem bản kế hoạch thì lập tức đưa ra tổng kết.

Twitter nguồn gốc là mạng xã hội của Mỹ, cho phép người sử dụng đăng tải các tin tức không quá 140 kí tự, sau khi ra mắt không lâu đã trở thành một trong năm ứng dụng mạng hot nhất năm đó.

Sản phẩm mà Chu Tự Hằng nêu ra cũng phải đảm bảo được vấn đề quan trọng nhất – Nội dung không được quá 140 kí tự.

Ngày 1 tháng 5 năm 2007, các sinh viên người thì về quê, người đi du lịch, còn ba người Chu Tự Hằng, Chung Thần và Trần Tu Tề thì tụ tập trong phòng tự học của thư viện, bắt đầu mở cuộc họp đầu tiên trong công cuộc khởi nghiệp.

Cuối xuân, mùi thơm ngào ngạt của hoa Tử Đinh Hương từ ngoài sân trường bay vào trong thư viện, hòa cùng mùi mực in thoang thoảng trên sách, bầu không khí rất thích hợp cho việc nghiên cứu và thảo luận.

Đối với lời bình luận của Trần Tu Tề, Chu Tự Hằng tỏ vẻ tán thành: “Năm nay Twitter nhận được giải thưởng của hội đồng mạng ở Nam Phi, chứng tỏ đây là ứng dụng rất có tiềm lực phát triển, mà đã là ý tưởng tốt thì dù ở mảnh đất nào cũng có thể nở hoa.”

Chu Tự Hằng mở một bản kế hoạch khác ra, trên đó cậu đã ước định trước về triển vọng phát triển trong tương lai của ứng dụng này, thống kê cả trên biểu đồ đường gấp khúc lẫn biểu đồ hình quạt.

“Nhưng mà, anh Hằng...” Chung Thần bất ngờ lên tiếng.

Là cuộc họp đầu tiên trên con đường khởi nghiệp, Chung Thần tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại mang phẩm chất anh hùng, cậu cảm thấy lần họp này cực kì có ý nghĩa, cho nên dù trời đang gần 30 độ C thì cậu vẫn mặc một bộ vest chỉnh tề, nét mặt nghiêm túc, có nóng đến mức toát đầy mồ hôi thì cũng không chịu cởi áo khoác ra.

Chu Tự Hằng quay sang nhìn Chung Thần.

Đối với việc Trần Tu Tề rút lui khỏi đội ACM, Chung Thần hiển nhiên cũng rất dễ dàng bị thuyết phục, vui vẻ như con chó Nhật đi theo lời mời gọi của Chu Tự Hằng, và Chu Tự Hằng tất nhiên cũng rất coi trọng ý kiến của Chung Thần.

Ngón tay Chu Tự Hằng gõ nhẹ lên mặt bàn, ra vẻ chăm chú lắng nghe: “Em nói đi.”

Nhận được sự cho phép của Chu Tự Hằng rồi, Chung Thần vẫn ấp úng ngượng ngùng, mặt đỏ lên, cuối cùng mới nói: “Chúng ta làm Twitter bản Trung Quốc, như vậy...không phải là...sao chép sao?”

Biểu hiện của cậu rất gượng gạo, nom nớp lo sợ, trán đổ đầy mồ hôi.

Chung Thần luôn tỏ ra là một cậu con trai được gia đình giáo dục rất nghiêm khắc, bố của cậu là người trong bộ ngoại giao, mẹ là bác sĩ, điều này khiến cho cậu nắm bắt được điểm mấu chốt rất nhanh chóng.

Trần Tu Tề đặt bản kế hoạch xuống, khẽ mỉm cười, dựa lưng vào ghế nói: “Chúng ta chỉ tiếp thu ý tưởng thôi, còn khi chính thức bắt tay vào làm, thì tất cả các chức năng và thiết kế của ứng dụng sẽ hoàn toàn là do chúng ta tự nghĩ ra.”

Rất hiển nhiên, Trần Tu Tề vô cùng hào hứng với kế hoạch của Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng gật đầu với Trần Tu Tề.

“anh đã thống kê rồi, cho đến bây giờ, trên mạng có tổng cộng 111 ứng dụng tương tự với Twitter.” Chu Tự Hằng đan hai tay vào nhau, trình bày rõ ràng với Chung Thần, “Ở Mỹ, Twitter cũng không phải là duy nhất, còn có hai đối thủ cạnh tranh nổi bật nhất là Plurk và Jaiku. Tuy đều là dạng blog ngắn, nhưng hướng đi của họ thì hoàn toàn khác nhau, cho nên mỗi ứng dụng đều có một thế mạnh riêng, cùng nhau phát triển.”

Ngụ ý là, cậu không cho rằng mình đang sao chép.

“Vậy ở nước ta thì sao? Có bao nhiêu người đã làm rồi?” Chung Thần nói.

“Rất vui khi được nói với em điều này, đó là chúng ta có thể là những người đầu tiên.” Chu Tự Hằng cong môi cười.

Cậu luôn trung thành với đồ đen, hôm nay cũng không ngoại lệ, nhưng vì cảm thấy cần nghiêm túc một chút nên cậu đã mặc áo sơ mi, tay áo xắn đến khuỷu tay, đeo đồng hồ, vì có nụ cười tự tin nên nhìn vô cùng phong độ.

Chung Thần gật đầu, tiếp tục yên lặng lật bản kế hoạch, thỉnh thoảng lại dừng lại suy nghĩ.

“Trong nước tuy chưa có ai làm, nhưng hẳn đã có rất nhiều công ty chú ý đến hạng mục này.” Trần Tu Tề nói.

“Đây là một mỏ vàng, nhưng có thể khai thác được bao nhiêu thì còn phải xem năng lực của chúng ta thế nào nữa.” Chu Tự Hằng vẫn mỉm cười như cũ, nói.

một người lãnh đạo trẻ tuổi và giàu ý chí chiến đấu, đây là nhận định của Trần Tu Tề về Chu Tự Hằng.

Cuộc họp kéo dài từ tám giờ sáng đến chín giờ tối mới xong, trong quá trình ba người có lần lượt nêu lên ý kiến của mình, hoàn thiện nội dung kế hoạch thiết kế trang web, phân công rõ ràng nhiệm vụ của từng người, Chung Thần lập số liệu, Trần Tu Tề xử lý đồ họa, Chu Tự Hằng thì thiết kế khung sườn.

Người trẻ tuổi luôn dồi dào nhiệt huyết, đâu biết con đường phía trước sẽ gặp ghềnh khó đi, có lẽ sẽ vấp ngã, nhưng vẫn quyết chí xông pha không ngại gian khổ.

Mà điều khó khăn nhất của ba người bây giờ chính là không tìm được nơi thích hợp để làm việc.

Sau khi rời đội tuyển ACM, bọn họ không được sử dụng phòng tập huấn nữa, phòng tự học và thư viện cũng chỉ có thể làm nơi làm việc tạm thời.

Ngay chính vào lúc này, Sầm Gia Niên và Tiết Nguyên Câu đã đưa ra sự trợ giúp.

“Kí túc của bọn mình không phải vẫn còn một phòng trống sao?” Sầm Gia Niên dạng chân ngồi trên ghế, hất cằm về phía Tiết Nguyên Câu, “Bố đại gia của Tiết Nguyên Câu còn thanh toán luôn tiền phí bốn năm rồi còn gì, hơn nữa còn có một phòng khách lớn, bốn người chúng ta đâu có dùng mấy, để

trống nhiều chỗ như thế thì quá lãng phí, Hằng ca anh thấy sao?”

Sầm Gia Niên càng nghĩ càng thấy đúng đắn, trong lòng tự cảm thấy mình đã làm được một việc tốt nên vô cùng phấn chấn.

Tiết Nguyên Câu cũng gật đầu nói: “Tôi không có ý kiến gì.”

Chung Thần nghe xong thì vui vẻ đáp: “Vậy sau này chúng ta không cần ra khỏi phòng để tìm nơi làm việc nữa rồi, em cũng có thể nằm ngủ một lúc nếu thấy mệt nữa!” Cậu hớn hờ nói, nghĩ rất xa, đáng vẻ mong đợi nhìn Chu Tự Hằng.

Trong nhóm thì Chu Tự Hằng hiển nhiên được coi là thủ lĩnh, cho nên Chung Thần rất chăm chú lắng nghe quyết định của cậu.

trên nhiều khía cạnh thì Chu Tự Hằng được xem là một người khá cố chấp, tuy ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh, bên trong lại luôn có suy tính của riêng mình, nhưng dù có cố chấp đến đâu thì cậu cũng sẽ không từ chối ý tốt của người khác.

Ba người trong kí túc xá đều đang dùng ánh mắt sáng rực nhìn cậu.

Chu Tự Hằng cười gật đầu, nói lời cảm ơn Sầm Gia Niên và Tiết Nguyên Câu.

Tháng năm giờ mới bắt đầu, buổi tối tràn ngập tiếng ve kêu, Chu Tự Hằng thì chưa thể đi ngủ, vì khối lượng công việc của cậu cực kì lớn, thời gian đối với cậu đáng quý như vàng.

Từ khi quyết định đi trên con đường này, cậu phải làm quen với cô đơn, cũng phải gánh vác được gian khổ.

Chu Tự Hằng uống một ngụm cà phê, tập trung nhìn màn hình máy tính.

Kể từ đó, Sầm Gia Niên chỉ luôn nhìn thấy hình ảnh Chu Tự Hằng ngồi yên một chỗ làm việc, sống mũi giao ở nơi nửa sáng nửa tối, ánh sáng chiếu quanh cậu tạo thành một đường viền đẹp mắt.

Từ khi vào học đến giờ, Sầm Gia Niên luôn nghĩ Chu Tự Hằng rất có tài, nhưng cũng không thể ngờ cậu lại có thể nhanh chóng giành được giải vàng châu Á và giải bạc thế giới trong cuộc thi ACM chỉ sau khi tham gia vào đội tuyển một thời gian ngắn, rồi đến khi tưởng chừng như cả nhóm phải thừa thắng xông lên thì Chu Tự Hằng lại quyết định dừng lại.

thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng nghĩ kĩ thì cũng thấy hợp tình hợp lý.

đã thế Chu Tự Hằng còn lôi kéo cả hai đồng đội tham gia cùng với mình nữa chứ.

Sầm Gia Niên nằm sấp trên gối, kí túc xá còn chưa tắt đèn, bỗng cậu hỏi Chu Tự Hằng: “Hằng ca, anh chuẩn bị bao nhiêu tiền vốn lập nghiệp?” Hỏi xong, cậu lại ý thức được chuyện này có hơi té nhệ, cho nên lại ấp úng sửa lại, “Em chỉ tò mò nên hỏi vậy thôi, anh không cần trả lời đâu.”

Chu Tự Hằng dừng động tác gõ bàn phím lại, xoay người giờ số 3 với Sầm Gia Niên, đáng vẻ vô cùng thoải mái.

Sầm Gia Niên ôm gối trừng mắt nhìn, thử thăm dò hỏi: “30 vạn?”

“Thêm một số 0 nữa.” Thiên tài toán học Chung Thần cắn đầu bút, trịnh trọng nói với Sầm Gia Niên.

Thêm một số 0...

Có nghĩa là...

Nghĩa là...

“Ba trăm vạn!!!” Sầm Gia Niên bật người dậy, gối ôm trong ngực rơi xuống giường nhưng cậu không thèm để ý, kinh ngạc ngồi dựa vào tường, một lúc lâu sau mới xoa mặt, nuốt nước bọt, “Ba, ba trăm vạn???”

Câu sau là câu nghi vấn, giọng nói lại nhỏ hơn câu trước, Sầm Gia Niên hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề, cho nên vẫn ngây ngốc chờ đợi Chu Tự Hằng xác thực.

Chu Tự Hằng nhẹ nhàng “Ừ” một cái, không nói gì thêm

một tiếng “Ừ” này càng khiến Sầm Gia Niên sùng sốt hơn, Tiết Nguyên Câu cũng phải há to mồm.

Kí túc xá chìm vào yên tĩnh.

Sầm Gia Niên khó khăn lắm mới hoàn hồn, đi xuống giường nhặt gối lên, kéo ghế ngồi cạnh Chu Tự Hằng, tỉ mỉ nhìn cậu một lúc rồi mới nắm chặt nắm đấm, nói: “Chẳng những có một cô bạn gái xinh đẹp ngoan ngoãn, mà ngay cả bố của bạn gái cũng đối tốt với anh như vậy!!! Hào phóng cho anh hẳn ba trăm vạn để đầu tư!!!”

Chu Tự Hằng bình thường không phải dạng tiêu tiền như nước, ngược lại có lối sống rất giản dị, trừ việc thỉnh thoảng đưa Minh Nguyệt ra ngoài đi ăn, mua quà cho bạn gái thì hầu như không chi tiêu nhiều vào những việc khác, mỗi lần đưa Minh Nguyệt về trường cũng đều chen chúc trên tàu điện ngầm hoặc xe bus chứ không gọi taxi.

Nếu đem so sánh với Tiết Nguyên Câu thì càng lộ rõ sự chênh lệch.

Mà Sầm Gia Niên thì lại quá ấn tượng với cái xe Porsche của Minh Đại Xuyên, cho nên cậu rất tự nhiên cho rằng số vốn mà Chu Tự Hằng có đến từ người bố vợ tương lai này.

Chung Thân và Tiết Nguyên Câu cũng cùng chung suy nghĩ với Sầm Gia Niên.

Có quá nhiều người hiểu lầm rồi, Chu Tự Hằng cũng chẳng buồn giải thích.

Cậu cười cho qua, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

trên thực tế, số vốn của cậu đến từ chính căn hộ mà Chu Xung cho, Chu Tự Hằng đã thế chấp căn hộ cho ngân hàng để vay tiền, cộng thêm ít tiền tiết kiệm của bản thân, tổng cộng góp được đủ ba trăm vạn nhân dân tệ.

Khởi nghiệp tựa như một canh bạc, bây giờ chẳng những cậu chưa thu về được gì, mà còn phải mệt mỏi gánh nợ nữa.

Chu Tự Hằng lấy di động ra, hai tiếng trước Minh Nguyệt gửi tin nhắn chúc ngủ ngon cho cậu, có thể vì tập múa cả ngày mệt quá nên chín rười tối cô đã đi ngủ rồi.

Ánh trăng ló ra từ những đám mây, xuyên qua khung cửa sổ, tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp.

Ánh mắt của Chu Tự Hằng vô cùng dịu dàng, gương mặt cũng được bao phủ trong ánh trăng.

Sầm Gia Niên bình tĩnh lại, thành khẩn hỏi Chu Tự Hằng: “Hằng ca, mong được anh chỉ giáo, làm thế nào mà anh lại được lòng bố vợ tương lai thế?”

Chu Tự Hằng tay cầm điện thoại, hồ hững đáp: “Đầu tiên cậu phải có bạn gái đã.”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Hai ngày đầu tháng năm mưa rơi không ngớt, những hạt mưa nhỏ như hạt đậu tương rơi vào cửa sổ thủy tinh và cả trên mái hiên, cây cối trong thành phố được tưới tắm trở nên tươi xanh hơn, bụi bặm trong không khí cũng được mưa gội sạch.

Đến khi tạnh mưa, bầu trời lại trong xanh, cầu vồng rực rỡ hiện ra tuyệt đẹp như một bức tranh được tô đậm màu sắc.

Minh Nguyệt đứng bên cửa sổ, nhưng cô không có tâm trạng ngắm cảnh, chỉ chăm chú lắng nghe lời phê bình của giáo viên dạy múa.

Ngày lễ là thời gian để nghỉ ngơi, nhưng đối với các sinh viên múa sắp tham gia thi đấu như Minh Nguyệt thì việc quan trọng nhất bây giờ là luyện tập, hầu như cả ngày đều bị nhét vào phòng tập múa.

trên mái hiên thỉnh thoảng lại rơi xuống những giọt mưa còn đọng lại, có giọt bắn vào mu bàn tay của Minh Nguyệt.

cô cảm thấy hơi ngửa nhưng vẫn đứng im không gãi, hôm qua trước lúc tập luyện cô mới chỉ hơi lác lác người một chút thôi, vậy mà đã bị phạt múa những động tác cơ bản suốt buổi tối, cho nên mới mệt quá mà đi ngủ luôn, trước đó cũng cố nhắn cho Chu Tự Hằng một tin nhắn chúc ngủ ngon.

Giáo viên dạy múa của cô cực kì nghiêm khắc.

Minh Nguyệt trầm nghĩ, càng không dám lộn xộn, mím môi đứng nghiêm chỉnh.

Có lẽ vì quá xinh đẹp, nên đáng vẻ mím môi giả bộ bình tĩnh của cô trông cũng thật đáng yêu.

Sau khi bị phạt mà lại không giận dỗi, cô giáo dạy múa nghiêm khắc nhìn Minh Nguyệt, cảm thấy rất hài lòng, nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ vẻ nghiêm túc.

cô giáo khoảng bốn mươi tuổi, mái tóc được búi bằng một cái trâm gỗ đơn giản, là giảng viên chuyên ngành múa cổ điển của Minh Nguyệt.

“Cả lớp tập thêm một lần nữa rồi nghỉ 20 phút nhé.” cô giáo nhấn nút mở nhạc.

Các học sinh tự giác xếp đội hình, chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

Minh Nguyệt là người múa chính, đứng ở trung tâm, cô quay lưng về hướng khán giả, quay đầu để lộ góc mặt nghiêng xinh đẹp.

Bài múa mà cả đội đang tập có tên gọi là “Mai Hôn”, đội có sáu người, năm người làm cánh hoa, Minh Nguyệt làm nhị hoa, mở màn là tạo hình của một bông hoa mai.

Cuộc thi múa sẽ được diễn ra vào cuối tháng chín, cả khoa quyết định cho sinh viên năm nhất tham gia, giáo viên chuyên ngành sẽ là người lựa chọn sinh viên, Minh Nguyệt và Lăng Nhạn may mắn trở thành hai trong số sáu thành viên trong đội.

Nhưng vì muốn đảm bảo chắc chắn nên cô giáo còn chọn cả thành viên dự bị nữa, thành viên đó sẽ tập luyện cùng với các thành viên chính thức luôn, và Chương Chi Vi chính là thành viên dự bị của đội.

Từ tiếng trống đầu tiên cho đến khi hết tiếng sáo cuối bài, cô giáo múa vỗ tay, ý nói đã đến giờ nghỉ giải lao.

“Bây giờ thì mình mới hiểu được chân lý, cái ngành nghệ thuật này áy mà, lúc rảnh thì rảnh phát chán lên được, còn lúc bận thì mệt muốn chết.” Chương Chi Vi bắm vào tay vịn trong phòng tập mà than thở.

cô hoàn toàn không thêm để ý đến hình tượng mà ngồi co quắp dưới đất, nhưng vì sợ cô giáo nên chỉ dám kêu khổ với Minh Nguyệt: “Cậu nói xem, hai ngày nay đều tập từ tám giờ sáng đến tám giờ tối, mà tháng chín thì còn lâu mới tới, thế mà giờ đã khổ thế này rồi, đến trước lúc thi chắc toi mất!”

Minh Nguyệt gật đầu phụ họa, đang định nói thì Lăng Nhạn đã chen vào: “Nếu chịu không được thì cậu xin rút sớm đi.” cô quay qua nhìn Minh Nguyệt, đánh giá trên dưới một lần, cười một cái rồi mới dời mắt đi.

không như các sinh viên khác đang nghỉ ngơi, Lăng Nhạn vẫn không ngừng tập đi tập lại các động tác múa trong bài.

Nếu xem xét kĩ thì sẽ thấy là khả năng vũ đạo của Lăng Nhạn rất xuất sắc, ngoại hình cũng đẹp, thần thái lại lạnh lùng cao ngạo, có thể vì là dân học múa nên có thói quen đứng thẳng người, nhìn lại càng ngạo nghễ và có phần cao quý như đóa hoa mai trong ngày đông lạnh lẽo, cho nên trong lòng Lăng Nhạn đã rất tự tin cho rằng người múa chính trong bài “Mai Hôn” này, trừ cô ra thì không còn ai khác thay thế được.

Nhưng kết quả cuối cùng lại ngoài dự tính của cô, giáo viên đã lựa chọn Minh Nguyệt.

“nhỏ nhen.” Chương Chi Vi khinh thường lườm Lăng Nhạn một cái, lại kéo tay Minh Nguyệt nói: “Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta đang ghen tị với cậu đây.”

Ghen tị là nguồn gốc của tội ác, cũng là ngòi nổ cho những mâu thuẫn và xung đột.

Năm nhất đại học của Minh Nguyệt trôi qua vô cùng êm đẹp, con đường phía trước tựa như mặt hồ phẳng lặng, không có sóng to gió lớn, cũng chưa từng thấy bọt sóng nổi lên.

Các giáo viên dạy môn văn hóa bồi dưỡng cho Minh Nguyệt và các sinh viên khác về những kiến thức lý luận, càng đọc nhiều sách thì càng hiểu thêm về nhân sinh, còn các giáo viên dạy múa thì dạy cho cô biết cảm thụ âm nhạc.

một ngày của cô xoay quanh trong giảng đường và phòng tập múa, không có chuyện gì ngoài ý muốn khác xảy ra.

Chỉ duy nhất một chuyện, chính là việc Minh Nguyệt được chọn làm người múa chính cho bài “Mai Hôn”, từ đó các mối quan hệ vốn từ đơn giản lại biến thành phức tạp.

Minh Nguyệt xua tay với Chương Chi Vi, tỏ vẻ mình không bận tâm, nói: “Mình biết rồi.” Có một giọt mồ hôi đọng trên xương quai xanh của cô, không chịu chảy xuống, làm nổi bật làn da trắng nõn, mà gương mặt của cô nhìn cũng mềm mại căng bóng giống như da em bé vậy.

cô có dung mạo vô cùng diễm lệ, nhưng thần thái, cử chỉ và ánh mắt thì lại cực kì đơn thuần.

Chương Chi Vi chống lên tay vịn, vẫn còn muốn nhắc nhở một phen: “Lần thi đấu này, đài truyền hình sẽ mời một đạo diễn có tiếng làm giám khảo...” cô nhỏ giọng ghé vào tai Minh Nguyệt, “Đạo diễn này sẽ chọn ra bài múa mà người ta cảm thấy là hợp nhất với bộ phim điện ảnh sắp khởi quay, cũng có thể sẽ trực tiếp lựa chọn nữ chính trong số các thí sinh dự thi luôn đấy.”

Mà tỷ lệ giành phần thắng của khoa múa cổ điển - học viện múa Bắc Kinh là cực kì lớn.

Người múa chính hiển nhiên cũng rất quan trọng.

Minh Nguyệt rất nhanh hiểu ra được vấn đề mấu chốt.

“Bây giờ mình chỉ muốn tập trung cho việc học thôi.” cô nói với Chương Chi Vi, giọng điệu khá kiên định: “không có hứng thú làm những việc khác.”

Vì mang tâm trạng thoải mái nên nụ cười của cô cũng rất nhẹ nhàng, tựa như bầu trời xanh thẳm sau cơn mưa.

Minh Nguyệt ép chân lên chỗ tay vịn, vì tay chân mềm dẻo, lại được huấn luyện nhiều năm nên động tác này đối với cô không hề khó chút nào. Tháng năm đã tới, cô cũng thay một bộ đồ tập múa mỏng màu đen, lúc khom lưng áo hơi bị vén lên, để lộ vòng eo trắng nõn.

Chương Chi Vi rất muốn kiểm tra xem vòng eo duyên dáng của Minh Nguyệt có vừa tay ôm không.

Trải qua hơn nửa năm gần bó, Chương Chi Vi cực kì thích cô bạn cùng phòng tên Minh Nguyệt này.

Minh Nguyệt không thích những chỗ náo nhiệt, tính cách điềm đạm an tĩnh, bình thường có thể ngồi suốt cả buổi chiều trong thư viện, môn phân tích văn học chẳng ai buồn nghe, thế nhưng cô lại nghiêm túc ghi chép bài rất đầy đủ. Trong sinh hoạt cô cũng rất khiêm tốn, trừ việc được tôn làm hoa khôi của trường ra thì không còn hoạt động nào nổi bật khác nữa, nhưng trong giờ học múa chuyên ngành thì cô lại như biến thành một con người khác, bất cứ động tác nào cũng có thể xử lý được chỉ trong một thời gian ngắn.

Chương Chi Vi cảm thấy Minh Nguyệt gần như không có một khuyết điểm nào cả.

Thời gian nghỉ giải lao trôi qua rất nhanh, sau khi bắt đầu tập luyện lại lần nữa, cô giáo liền chỉ ra những khuyết điểm trong kĩ thuật múa của Minh Nguyệt trước mặt cả đội: “Em phải biết kiểm soát hơi thở của mình, động tác xoay tròn cuối cùng này phải khiến người ta cảm nhận được sự cao quý không thể xâm phạm, chứ không phải vội vội vàng vàng xoay nhanh như vậy.”

Minh Nguyệt cúi thấp đầu.

cô giáo nói tiếp: “Là một nghệ sĩ múa, em không được nóng vội, trước mặt nhiều người phải biết kiểm soát tâm trạng, chỉ cần hơi thở loạn nhịp một chút thôi là động tác xoay tròn cuối bài sẽ không thành công được.”

Giọng điệu của cô giáo rất nghiêm nghị, Minh Nguyệt da mặt mỏng, rất dễ đỏ mặt, nhưng cô vẫn lễ phép nói: “Em xin lỗi cô, em sẽ ở lại để luyện tập cho tốt ạ.”

Hiển nhiên câu này của Minh Nguyệt thực tế hơn nhiều so với câu nói qua loa kiểu như “Em biết rồi, em sẽ thay đổi ạ.”

cô thật sự rất thành tâm, đã nói là sẽ làm.

Sau buổi tập sáng, Minh Nguyệt xin cô chìa khóa, một mình ở lại phòng tập.

Lúc Chu Tự Hằng đến, thấy cô đang ngồi chồm hổm trên sàn, hơi cong người cảm nhận nhịp điệu của nhạc.

cô mặc một bộ đồ tập mỏng bó sát, để lộ phần chân trắng trẻo cân đối, cái mông tròn và cong, đi lên nữa là vòng eo mảnh mai tinh tế, một tay cô chống lên sàn, vổ nhịp nhẹ nhẹ, mái tóc dài mềm mại buông xuống, xoắn nhẹ như sóng biển.

Dáng vẻ thật sự đang rất tập trung.

Chu Tự Hằng nhẹ nhàng đi tới, cúi người ngồi đằng sau cô, giúp cô vén lại tóc.

“Chu Chu!” Minh Nguyệt giật mình xoay người, nhìn thấy Chu Tự Hằng thì vui lắm, lập tức nhào vào lòng cậu.

Vì quá bất ngờ nên Minh Nguyệt hơi kích động mà lao mạnh về phía trước, Chu Tự Hằng chưa kịp chuẩn bị nên ngã ra sau, thành ra lại biến thành Minh Nguyệt nằm đè lên người cậu.

Bên ngoài cửa sổ, sau cơn mưa trời lại sáng, những giọt mưa đọng trên mái hiên cũng đã chảy xuống hết, tiếng chim hót líu lo không ngừng.

Mấy con chim đậu ngay trên bệ cửa sổ của phòng tập, Minh Nguyệt cảm thấy bọn chúng như đang đứng vây xem hoạt động của con người vậy.

Mặt cô đỏ tới tận mang tai, lảo đảo từ trên người Chu Tự Hằng ngồi dậy, ấp úng nói: “Em... Em thật sự... không có ý đâu.”

Xét thấy gần đây cô thường để lại trong lòng Chu Tự Hằng những ấn tượng xấu về hình ảnh một cô nàng háo sắc, Minh Nguyệt lại lên tiếng giải thích: “Chi là ngoài ý muốn thôi, em không biết là anh ở ngay đằng sau em, cũng không biết là anh sẽ bị em...” Để chứng tỏ sự trong sạch của mình, cô vội vàng gơ ba ngón tay ra, “Em thề đấy, thề đấy!!”

Chu Tự Hằng không ngờ là mình lại được chào đón nồng nhiệt đến thế, mặc dù Minh Nguyệt đã ngồi thẳng dậy, nhưng cậu vẫn không nhin được mà bật cười.

Minh Nguyệt bĩu môi, ầm ức nhìn cậu.

Lúc này cô lại khôi phục tư thế ngồi quỳ, hai chân đặt dưới mông, mắt chớp chớp, giống như một học sinh hư đang đợi giáo viên phạt, nhưng ngoài miệng vẫn còn bướng bỉnh nói thầy phải tin em...

Tất nhiên là Chu Tự Hằng tin cô rồi, nhưng thật ra trong lòng cậu lại mong là cô cố ý.

Nhưng lời này cậu sẽ không nói ra.

Phòng tập vô cùng trống trải, chỉ có một cái đài đang phát nhạc, Chu Tự Hằng nhìn xung quanh rồi chỉ vào cái đài hỏi: “cô giáo để em ở đây tập một mình à?” nói xong, giọng điệu của Chu Tự Hằng trở nên trầm trọng, thậm chí còn mang theo sự lạnh lẽo, “Có phải là lại bắt em tập thêm giờ không?”

Từ giữa tháng tư, Minh Nguyệt bắt đầu luyện tập cho cuộc thi, có vất vả mệt mỏi thế nào thì cô cũng không nói nhiều, nhưng Chu Tự Hằng biết hết, mà hôm nay khi đến tận nơi tìm hiểu thì cậu mới phát hiện ra, có lẽ sự cực khổ mà Minh Nguyệt đang trải qua lớn hơn cậu tưởng tượng rất nhiều.

Sắc mặt Chu Tự Hằng lập tức trầm xuống.

“Là tự em muốn ở lại tập thêm.” Minh Nguyệt vội vàng giải thích, “Em cảm thấy mình làm chưa được tốt.”

cô quơ quơ cái chìa khóa trước mặt Chu Tự Hằng: “Nhưng mà em không biết là hôm nay anh sẽ đến.”

Chiếc chìa khóa kêu leng keng, Chu Tự Hằng cảm lấy, lắc qua lắc lại trong lòng bàn tay, nói: “Nếu em biết thì sao?”

Vấn đề này rất đáng để suy nghĩ.

Minh Nguyệt nghĩ một lúc, nhưng nghĩ mãi vẫn chỉ cho ra được một đáp án: “thì có thể em sẽ làm một học sinh hư, nói dối cô giáo để đi hẹn hò với bạn trai.”

Thái độ của cô rất thành khẩn, hai hàng lông mi chớp cực nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Lông mi của Minh Nguyệt vừa mềm vừa dài, tựa như hai cái quạt nhỏ vậy, cô ngồi bệt xuống sàn, xấu hổ xoắn tay vào áo.

anh bạn trai Chu Tự Hằng nghe xong thì vui lắm, giang tay ôm bạn gái vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Giờ đang là giữa trưa, ánh nắng chói chang làm nước bốc hơi, cuốn theo hương cỏ xanh nhẹ nhẹ, quện vào với mùi thơm trên cơ thể Minh Nguyệt.

Hương thơm ngào ngạt bay vào mũi Chu Tự Hằng, hai tay của cậu lại đang để trên eo cô, ngón tay chạm vào làn da mềm mại mịn màng.

Bầu không khí làm cho cậu bắt đầu suy nghĩ miên man.

Tuy nhiên cậu đã điều chỉnh lại trạng thái của mình rất nhanh, ra về chính nhân quân tử kéo lại vạt áo bị co lên của Minh Nguyệt, bình tĩnh hỏi: “Vậy bây giờ Tiểu Nguyệt Lượng của anh muốn đi hẹn hò với bạn trai hay là ở đây tập múa tiếp nào?”

Minh Nguyệt khẽ nhăn mày, bên ngoài cửa sổ những chú chim đã bay đi nơi khác, mà cô cũng rất muốn rời khỏi phòng tập, nhưng cô đã hứa với cô giáo là sẽ cố gắng luyện tập cho tốt rồi.

Thấy được sự khó xử của cô, Chu Tự Hằng lập tức nói tiếp: “Nhưng mà hình như anh chưa từng được xem em múa bài này thì phải.”

Minh Nguyệt mặt mày hớn hở hỏi ngay: “Vậy anh có muốn xem không Chu Chu?”

cô đứng lên làm động tác xoay tròn: “Đây là bài múa nhóm...” cô nghiêng đầu nghĩ một lát, sau đó buộc lại tóc, “Nhưng mà em có thể múa đơn được, chỉ là sẽ không được đẹp lắm thôi.”

Lúc xoay tròn, nhìn cô giống như một đóa hoa Diên Vĩ màu đen vậy.

“Em múa lúc nào nhìn cũng đẹp hết.” Chu Tự Hằng nhìn Minh Nguyệt nói.

Minh Nguyệt đứng thẳng người, mũi chân chĩa xuống đất, liếc cậu một cái, nói: “anh đang động viên em đấy à?”

“anh đang ca ngợi em mà, Minh cô nương của anh ạ.” Chu Tự Hằng đi đến chỉnh lại âm lượng đài, sau đó nhấn nút tạm dừng, “Khi nào em ra hiệu thì anh sẽ bật nhạc.”

Minh cô nương được bạn trai khen, cảm giác như vừa được ăn một viên kẹo ngọt vậy.

sự ngọt ngào không chỉ đến từ lời nói của Chu Tự Hằng, mà còn vì sự chân thành được thể hiện rõ ràng qua nét mặt của cậu nữa.

Mặc dù chỉ có mỗi Chu Tự Hằng xem mình múa, nhưng Minh Nguyệt vẫn dùng hết sự nhiệt tình của mình ra để thể hiện, từng động tác đều làm rất tốt, lúc cuối bài khi xoay tròn, hơi thở của cô không hề bị rối loạn, nhẹ nhàng là lướt quay tròn trên không trung.

Lần này, cô thực sự đã hoàn thành bài múa một cách rất xuất sắc.

Ngay đến cả chính cô cũng không thể tin nổi, cô đã tập luyện được mấy hôm rồi, cũng phải nghe lời phê bình của cô giáo đúng mấy hôm luôn, động tác xoay tròn mãi mà không thể hoàn hảo được.

Chu Tự Hằng vỗ tay khen ngợi Minh Nguyệt từ tận đáy lòng, sau đó cậu rót một cốc nước đưa cho cô, lại rút khăn giấy ra lau mồ hôi cho cô nữa, mọi hành động đều rất quen thuộc rồi nên vô cùng lưu loát và tự nhiên.

Từ rất lâu rất lâu rồi, cậu đã hay ngó vào phòng tập nhà Minh Nguyệt nhìn lên cô múa, lúc cô mới bắt đầu học, mặc một cái váy múa màu hồng và quần tất trắng, xinh đẹp như một bông hoa sen vậy, cứ thế mà múa từ lúc ấy cho đến tận khi lên đại học.

Chớp mắt đã trải qua mười năm khổ luyện.

Những đôi giày múa bị rách của cô nếu giữ lại thì chắc có thể chất đầy một cái nhà kho mất.

Chu Tự Hằng nhìn chân Minh Nguyệt, cô đi một đôi giày múa màu trắng, dây lùa buộc rất chặt, lưu lại vết hằn trên lưng bàn chân cô.

Cậu thật sự rất muốn thay cô chịu khổ, nhưng cuộc đời của mỗi người đều không thể dùng đường tắt để đi.

Minh Nguyệt luôn kiên trì trên con đường nghệ thuật đầy sỏi đá, nhưng cô không hề cảm thấy mệt mỏi hay chán nản, sự đam mê khiến cho tình yêu nghệ thuật trong cô luôn cháy mãi, mà càng yêu thì sẽ càng có hứng thú để tiếp tục.

Minh Nguyệt ngồi trên lan can, cầm cốc nước uống một chút nước ấm, cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hai mắt híp lại, đứng đưa chân nói: “Bài ‘Mai Hôn’ này phải sáu người cùng múa thì nhìn mới đẹp, nhưng mà trước em có học một bài múa khác, là bài chuẩn bị cho cuộc thi múa cúp Đào Lý, tên là ‘Vệt môi đỏ thắm’, nữ múa đơn.”

nói tới đây, cô mỉm môi cười, kéo cổ Chu Tự Hằng lại gần, ghé sát môi vào tai cậu, nói: “Em múa bài ‘Vệt môi đỏ thắm’ này cực kì cực kì đẹp luôn.”

cô cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Cực kì’, có cảm giác như đang tự khen ngợi bản thân vậy, nói xong cũng tự xấu hổ đỏ mặt, lại rút người ngồi thẳng như cũ, nhỏ giọng bổ sung: “Lần tới em sẽ múa cho anh xem.”

Minh Nguyệt rất ít khi khoe khoang sở trường của bản thân như vậy, bộ dạng tuy vui rạo rức nhưng lại cố gắng che giấu trông rất đáng yêu.

Chu Tự Hằng hỏi: “Lần tới cụ thể là khi nào?”

Cậu có phần sốt ruột, khi trưởng thành tính cách của cậu đã điềm đạm hơn, nhưng trước mặt Minh Nguyệt thì cậu lại không thể bình tĩnh được, đúng với dáng vẻ của một cậu con trai hai mươi tuổi nên có.

“Cụ thể phải đợi sau khi hết giải Đào Lý đã.” Minh Nguyệt lại nhấp một ngụm nước, giải thích cho cậu hiểu, “Gần đây bọn em có nhiều cuộc thi múa lắm, cái em tham gia là của CCTV, còn giải Đào Lý thì vào cuối tháng chín.”

nói xong cô liếc nhìn ra cửa sổ, đáng vẻ hơi có phần tiếc nuối, nói: “cô giáo có chỉ định em múa thử, nhưng cuối cùng lại không chọn em đi thi giải Đào Lý.”

Ngụ ý là cô đã bị loại rồi.

Cúp Đào Lý là cuộc thi múa rất nổi tiếng ở Trung Quốc, ba năm mới tổ chức một lần, vì ca khúc và nội dung bài múa phải do chính người biểu diễn tự biên đạo, cho nên bài múa ‘Vệt môi đỏ thắm’ mà cô đã đặc biệt chuẩn bị để giành riêng cho cuộc thi sẽ được cô giữ bí mật.

Cuộc đời không thể lúc nào cũng được như ý, cô rất hiểu đạo lý này, cũng không toan tính chuyện được và mất, nhưng cô thật sự rất thích bài ‘Vệt môi đỏ thắm’ đó.

Minh Nguyệt ôm lấy cốc nước, đáng vẻ đáng thương như một chú cún con bị người ta bỏ rơi.

Chu Tự Hằng hôn nhẹ lên trán Minh Nguyệt, sau đó xoa đầu cô, để cho cô dựa vào vai mình.

Chiếc gương lớn sáng bóng phản chiếu hình ảnh hai người tựa sát vào nhau, thời gian như đang ngừng trôi.

Nỗi buồn tới nhanh mà đi cũng nhanh, hưởng hờ Minh Nguyệt lại là người rất lạc quan, cô một lần nữa múa lại từ đầu đến cuối bài ‘Mai Hôn’, sau khi xác nhận không mắc lỗi thì mới khóa cửa phòng tập, hào phóng mời Chu Tự Hằng đi ăn trưa.

Chỗ ăn cơm là một cửa hàng nhỏ bên cạnh trường, thức ăn ở đây rất ngon, các học sinh xung quanh khu vực này đều là khách quen, Minh Nguyệt chọn vài món, nhưng vì muốn giữ dáng nên hầu như là Chu Tự Hằng ăn hết.

“sự thật chứng minh, đúng là không thể giảm cân mà ngực không bị nhỏ đi được.” Minh Nguyệt ăn một miếng rau, dùng răng cắn như thỏ, nói: “Những tư liệu trong web cũng không áp dụng được.”

cô cắn mạnh miếng rau rồi nhai rột rột, nét mặt oán giận.

Chu Tự Hằng đang giơ tay gấp thức ăn cho Minh Nguyệt thì chợt dừng lại, mắt liếc nhìn ngực cô một chút.

Minh Nguyệt thấy thế cũng không hề né tránh, dùng đôi mắt long lanh mờ sương của mình để nhìn thẳng cậu.

Trước tình hình này, Chu Tự Hằng miễn cưỡng duy trì sự trấn định, nhưng hai tai lại bắt đầu đỏ lên, sau khi nhìn rồi cậu mới thấy đúng là ngực cô đã nhỏ đi một chút thật, nhưng ngoài miệng vẫn nói dối lừa cô: “VẬY À? Sao anh không thấy thế nhỉ.”

Vì muốn cô vui lên, cậu còn bổ sung thêm “anh thấy như vậy cũng được rồi.”

Mấy cậu con trai trong kí túc xá thường hay buồn chuyện khi về đêm, đề tài không thể thiếu các nữ sinh, nhưng Chu Tự Hằng không tham gia đánh giá. Tiết Nguyên Câu liền tổng kết rằng, đối với Chu Tự Hằng thì trên thế giới chia ra hai loại con gái, một là Minh Nguyệt, hai là tất cả những người còn lại.

Chu Tự Hằng cũng cảm thấy vậy, từ bé đến giờ tất cả những hiểu biết của cậu về con gái gần như chỉ đến từ một mình Minh Nguyệt mà thôi.

Chu Tự Hằng thật sự không để ý đến vóc dáng của Minh Nguyệt, nhưng Minh Nguyệt thì lại cứ canh cánh trong lòng.

Cậu quyết định nói sang chuyện khác, kể cho cô nghe về việc cậu rút lui khỏi cuộc thi ACM để bắt đầu lập nghiệp, về tất cả những thứ bao gồm cả tiền vốn hiện tại, thành viên trong đội cùng với kế hoạch sản phẩm, hoàn toàn không giấu diếm bất cứ điều gì.

Giống như một người chồng tốt đang báo cáo lịch trình cho vợ biết vậy.

Mà anh chồng này sau khi nói xong còn nghiêm túc hỏi ý kiến của vợ nữa.

Minh Nguyệt nghe rất chăm chú, cô đặt đũa sang một bên, vừa nghe vừa gật đầu: “Trang web đó sẽ có tên là gì?”

“Nếu như sản phẩm ra mắt thành công, có lẽ anh sẽ đặt tên là ‘Vi Ngôn’ (*Weiyang*).” Chu Tự Hằng múc một bát canh cho cô, lại gấp thêm vào hai miếng sườn nữa.

Ăn canh cũng rất bổ cho ngực.

Minh Nguyệt liếc cậu một cái, cảm thấy ngoài miệng thì cậu nói không ngần ngại, nhưng trong lòng cô thì lại rất để ý.

cô uống hết bát canh rồi nói tiếp: “Là từ ‘Vi Ngôn’ trong câu ‘Vi ngôn đại nghĩa’ (*Lời ít ý nhiều*) sao? Rất hay!”

một mẫu tin 140 kí tự để người đọc có thể cảm thụ được, đúng là vi ngôn đại nghĩa.

Chu Tự Hằng cảm thấy cậu và Minh Nguyệt rất hiểu ý nhau, lại vui mừng múc thêm cho cô một bát canh nữa để biểu đạt tâm trạng của mình lúc này.

Minh Nguyệt không uống nổi nữa, vừa thăm than thở vừa hưng phấn nói: “Nếu trang web đó ra mắt thì em sẽ là người dùng trung thành nhất của các anh.” cô nhấp mắt, đáng vẻ chân thành nhìn Chu Tự Hằng, hai mắt như thể sắp bắn ra sao vậy.

Chu Tự Hằng rất tự nhiên cầm lấy bát cô, giúp cô uống nốt chỗ canh còn thừa.

Minh Nguyệt dịch người lại gần Chu Tự Hằng một chút, hỏi: “Em có thể làm gì giúp anh không?”

nói thật thì Minh Nguyệt rất khó có thể giúp gì được, bây giờ cô bận tập múa cả ngày, có lẽ còn bận rộn hơn cả Chu Tự Hằng, nhưng cô vẫn cảm thấy mình có trách nhiệm và nghĩa vụ cùng bạn trai trải qua khó khăn.

Minh Nguyệt nghĩ xong liền vỗ ngực nói: “Em không sợ chịu khổ đâu.”

cô làm ra vẻ như một chiến sĩ sắp anh dũng hy sinh vậy, thần thái cao ngạo bất khuất vô cùng, Chu Tự Hằng xoa mặt cô nói: “anh không cần em phải chịu khổ.”

Cậu cũng giả bộ như một người đang giao phó một trọng trách lớn cho cô, nói: “Nhưng có một việc em có thể giúp được anh.”

Gương mặt của Minh Nguyệt tuy hơi gầy đi nhưng sờ vẫn rất mềm mại, cảm giác như đang cảm miếng bánh nếp trắng tròn vậy. cô gật đầu như gà mổ thóc, nói: “Là việc gì? Việc gì hả anh?”

“Em hôn anh đi.” Chu Tự Hằng đáp.

Giọng nói của cậu rất thành khẩn, thần thái lại trang trọng, tựa như đang giao phó chuyện đại sự vậy, nói xong, cậu liền nghiêng đầu, hai mắt nhắm lại.

Chu Tự Hăng có một khuôn mặt rất đẹp trai, ánh nắng vàng giữa trưa xuyên qua khung cửa mờ, đem những hoa văn xinh đẹp và màu sắc chiếu vào vàng trán và lông mày cậu.

Cậu nhắm chặt hai mắt, bộ dạng an tĩnh như một mỹ nhân đang say ngủ, chờ đợi một nụ hôn từ người mình yêu thương.

Mình Nguyệt yên lặng một lát, sau đó lấy một tờ giấy trong túi ra, viết vào đó vài dòng.

Tiếp theo, trong lúc trao cho Chu Tự Hăng một nụ hôn triền miên, cô liền lén nhét tờ giấy vào trong túi áo cậu.

Đối với hành động này, Chu Tự Hăng hoàn toàn không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.